

MYSTERIUM MAGNUM
essias *oses*

Учителя

Петър Дънов

ЗА

МИСТИЧНИТЕ

УЧЕНИЯ

УЧИТЕЛЯ ПЕТЪР ДЪНОВ

ЗА МИСТИЧНИТЕ УЧЕНИЯ

УЧИТЕЛЯ ПЕТЪР ДЪНОВ

ЗА МИСТИЧНИТЕ УЧЕНИЯ

Тематични извадки из Словото на Учителя

Издателство Бяло Братство
София, 2008

***Аз съм в духовна връзка с всички
мистични движения в света.***

Учителя

© Издателство „Бяло Братство“, 2008

ISBN 978-954-094-4

НОВОТО УЧЕНИЕ

Мистикът е човек, който повдига завесата на този свят на привидността, в който живеем, за да разкрие причините, които са го създали, и законите, които невидимо го управляват. Това, което за простосмъртните е тайна, за мистика е жива реалност. Величието на мистика е в неговото единение с Духа.

Понятията „мистицизъм“ и „мистика“ (от гръцкото *mystika* – тайнство) са измислени от незрящите, за да дефинират с тях зрящите.

Всъщност в мистиката няма нищо мистично. Съдържанието на термина просто отразява едно по-високо равнище на еволюционно развитие на онзи, който е бил украсен с него.

Всеки от великите духовни Учители на човечеството по своята същност е – освен всичко останало – и мистик. Това означава, че той вижда по-надалече и по-надълбоко от своите съвременници. Божественото послание, което им предава, е негов дълг пред Всевишния. Задачата му е да просветли душите на търсещите по духовния Път и да пробуди техния вътрешен потенциал.

Духовните Учители се възпяват сред нас не по собствено усмотрение, а в изпълнение на Божия план за планетата Земя. Според езотеричното познание те се появяват приблизително веднъж на 2000 години. Подобна изява на Небесен Пратеник зрящите наричат „Миров (Световен) Учитель“. А той бива назоваван „Световен“, понеже мисията му засяга цялото човечество. След Учителя на Учителя – Космическото Същество Христос, Което не е от човешка еволюция – последният Миров Учитель е възплътеният в българско тяло Петър Константинов Дънов (1864-1944), известен и с духовното си име Беинсб Дуно.

Редакцията на Божественото учение, представена от Учителя Петър Дънов (Беинса Дуно) пред българския народ и планетарната общност на разума, е известна като *Новото учение*. Учението е ново, защото е най-актуалното за нашата епоха. То представлява по същността си езотерично християнство, пречистено от човешките наслаждания и деформации през вековете, обогатено с хилядолетната Мъдрост на Изтока (духовен и географски), както и с най-ценните духовни постижения на рационалния Запад. Ала то не е компилация от познати вече възгледи, а жива тъкан на Словото, могъща и трансформираща, със свой неповторим облик и всеобхватно въздействие. Новото учение е естествено продължение на постигнатото от всички автентични окултни Школи от древността до днес. То предлага преодоляването на едно ново, по-високо стъпало в колективното израстване на човечеството – изграждането на нова планетарна култура, Културата на Любовта.

Кое е новото в това учение?

Новото учение излага акцентите, основните тенденции на съвременната епоха, както и методите и средствата, които да послужат за фундамент на Културата на Любовта. Новото учение е послание от невидимия свят, от Разумните Същества, ръководещи еволюцията на земните хора, насочено към проектиране на Божествената Любов в света на материята. Конкретни негови задачи в мащаба на нашата планета са:

- побратимяване между хората и народите;
- пълно равноправие на жената;
- признаване свещения характер на майчинството;

- нова методика за възпитание и образование на подрастващото поколение, с начало от периода на бременността (т.нар. пренатално възпитание);
- нови отношения между хората (включително между мъжа и жената), от една страна, и между хората и Живата Разумна Природа, от друга страна.

Отличителна характеристика на Новото учение е неговото подчертано практико-приложно естество. То предлага знания, които осигуряват абсолютно здраве и на тялото, и на душата, цялостно, хармонично развитие на човешката индивидуалност. Но само при едно условие – ако бъдат изпитани и приложени.

Новото учение отправя четири предизвикателства към днешния човек:

- правилно да мисли;
- правилно да диша;
- правилно да се храни;
- правилно да работи.

В основата на всички материални и духовни постижения на човека лежи правата, сиреч правилната, мисъл.

Новото в това учение е и триадата на неговите направления: Слово, музика и Паневритмия (космически танц, съвкупност от елементарни за изпълнение физически упражнения, хармонизиращи енергиите на човека с тези на Природата, укрепващи тялото и извисяващи душата).

Учителя Беинса Дуно дойде сред нас като Пратеник от Школата на Христос. Извършеното от Него може да се окачестви като проправяне пътя за утвърждаването в световен обхват на истинското, първоначалното благовестие на Спасителя. Задачата да бъде носител на факела на пресътворението е възложена от Небето на световното славянство, което съчетава като етно-културна общност високо развития ум с голямото и нежно сърце. Културата на Любовта е Култура на Разумното Сърце.

През XX век Учителя Беинса Дуно остави Своя Завет на българите. Техен свещен дълг е да го предадат на славяните и на всички останали народи по земното кълбо. Този грандиозен процес вече е в ход.

Третото хилядолетие – независимо от гръмките (и често противоречиви) изявления и прогнози на разнокалибрани политици, историци, философи и социолози – ще протече под знака на духовно-културното наследство на българския духовен Учител Петър Дънов (Беинса Дуно), т.е. под знака на реалното присъствие на Христовия Дух сред всички нас. А които са дорасли, ще Го приемат и ще заживеят в новия свят, който Той им е подготвил от първите мигове на Вечността...

Константин Златев

ВСЕКИ НА РАБОТА!

Настоящата книга представя мистичните учения през призмата на Новото учение в Школата на Беинса Дуно, като акцентът върху новите методи и идеи е разбираем и видим. Тя би могла да бъде с много по-голям обем, ако бях изчала всички беседи на Учителя Беинса Дуно (ползвала съм 207 източника). В следващо издание изследваните теми могат да бъдат представени още по-разширено, като се добавят и други мистични школи и направления, споменавани в беседите от Учителя. Но и в този си вид книгата е представителна за учението Му! Повече информация за другите учения и школи бихте могли да намерите на богатия ни книжен пазар (вж. приложения списък с литература по отделните теми), а допълнителни сведения за методите на работа в Школата на Учителя (освен в беседите Му), ще откриете и в сборника „Окултни упражнения“, № 118 от библиографията. (Курсивирането на понятия и изрази навсякъде в текста е от съставителя.)

При работата си над книгата бях водена от стремежа да систематизирам казаното от Учителя за ученията на мистиците, като по този начин погледнем на Новото учение в перспективата на взаимовръзка и родство с всички мистични учения. Надявам се в нея да намерите свои отговори на неизбежните при всяко съпоставяне въпроси за общото и различното в мистичните школи по света, за предимствата и недостатъците на използваните в тях методи за духовно развитие и, най-вече, на въпроса за особеностите и актуалността на Новото учение и методите за работа в Школата на Учителя. Надявам се също така тя да породи и нови интригуващи въпроси и вдъхновения при досега със Словото Му.

Намирам за уместно да уточня какъв бе подходът ми при работа над книгата във връзка с възникнал по този повод спор. Убеден последовател на йогизма настояваше да променя подхода си, като подбере само онези откъси от беседите на Учителя, които звучат „позитивно“ и които нямало да засегнат многобройните последователи на йога по целия свят. Така сме щели да покажем, че не превръщаме учението на Беинса Дуно в църква и в догма. Вярвайки, че Учителя по-добре от нас знае какво казва и защо го прави, определих предлагания от колегата подход за едностранчив и граничещ с манипулация и изопачаване на Истината. Нищо в Словото на Учителя не звучи негативно, дори когато Той посочва неизбежните слабости и грешки на миналото! Нали тъкмо от тях ще извлечем поука, за да избегнем повтарянето им! Убедена съм, че йогите сами виждат своите пропуски, като освен това не биха и помислили да цензурират когото и да било от духовните Учители – за тях те са Божествена проекция на Земята. Нека и ние се поучим от споменатите от Учителя достойнства, но и от грешките (включително и собствените ни), като се доверим и вникнем по-задълбочено в думите Му. Каквато работа би ни свършило „позитивното“ мнение на Учителя за йогите, същото би направило и „негативното“! Дори и да наречем последното „критика“, тя е градивна и необходима и въобще не застрашава мира и разбирателството между учениците на отделните школи, напротив! Казаното от Учителя на Бялото Братство, Учителя на Любовта Беинса Дуно сближава, а не разделя и не обижда хората, защото е пропито с Мъдрост и Любов. Толерантността и космополитният, универсален характер на Словото на Учителя на Свободата са всеизвестни, докато догматизмът и

авторитаризмът остават запазена марка за ученията на Черната ложа. Нека не забравяме и обстоятелството, че думите на Учителя са предадени на нас (не на индийците), защото ние решаваме какви методи за работа да използваме, а реклами за чудесата на всякакви школи ни заливат отвсякъде. Разбира се, изборът на Учител, Школа и методи за работа е свободен и ненакърним, като отговорността за това е на избиращия. Учителя ни дава най-подходящите за нас (до голяма степен уникални) методи за работа и живот в Братството – Паневритмия, музика, изучаване на беседите и Библията, „Заветът на цветните лъчи на светлината“, молитви и формули, работа за Цялото, посрещане на изгрева, изкачване на планини, лятна Школа при Седемте рилски езера и на други свещени места, още много най-разнообразни упражнения и пр.

Подготвяйки книгата, която държите в ръцете си, съм се придържала към изискването за пълнота и цялостност и затова включих почти всички цитати по съответните теми, които срещнах в беседите на Учителя. Единствено по въпросите за прераждането и кармата се наложи да подбера само най-интересното (според мен), тъй като в противен случай обемът на книгата би нараснал двойно. В приложението добавих и две беседи, в които въпросните теми са подробно разяснени от Учителя, за да не ги включвам като огромни цитати в съответните глави. (Затрудних се да подбера откъси от тях, тъй като почти всичко в конкретните беседи е във връзка с разглежданите въпроси.) При ваденето на цитати от контекста на беседите съм внимавала да не осакатя посланието и да не загубя нито един нюанс от многопластовата мисъл на Учителя, поради което някои от цитатите са разширени. Тъкмо богатството и дълбочината на Неговото слово, разностранните и многоаспектни интерпретации впечатляват читателите на беседите Му, и тъкмо тази мащабност и многоплановост на анализите Му съм се старала да съхраня, отделяйки пасажите от беседите и изграждайки от тях цялостно четиво. Несъмнено цитатите биха могли да бъдат свързани и подредени по съвсем друг начин, навярно по-добър и по-уместен. Но идеята ми бе да разположа не само отделните цитати, но и главите и подзаглавията така, че всеки да е свързан с предходния и със следващия му, преливайки се един в друг като цветовете на дъгата, съставяйки броеница, верига или красив наниз. Какво по-красиво от думите на Учителя, в които Той ни разкрива все нови и нови доводи и илюстрации към тезите си, осветявайки проблема от нов, по-различен ъгъл! Какво по-красиво от многообразието в цялата му сложност, криещо в себе си кристалната простота и величие на единството! Като че ли във всяка беседа Учителя обяснява по нов начин онова, което е важно за нас, за духовното ни развитие и за бъдещето на човечеството.

Благодаря на всички, които съдействаха за отпечатването на тази книга! Благодаря на Константин Златев за вдъхновения му предговор и поясненията към темите, на Иван Джеджев за компютърната обработка на текста, на издателство „Бяло Братство“ за възможността книгата да стигне до вас. Благодаря на всички останали приятели за подкрепата им, когато най-много се нуждаех от нея! Нека красотата и вдъхновението, струящи от Словото на Учителя, ни докоснат и променят. Всички на работа!

29.05.2008 г., Карлово
Росица Иванова

Минава през Изгрева един чужденец от високо произхождение, спира се при мен и ме пита: „Туй учение какво е?“ *Туй учение е, от което всички религии, всички науки са произлезли в света.* (32, с. 219)

Учението, което аз ви проповядвам, преимуществено се състои в това: аз искам да ви запозная със законите на живата Природа – *туй, което досега никой не е учил.* И това става много медлено. В книгите, които четете – това е лесна работа, но ако искате да учите законите на живата Природа – тази Школа е трудничка. Аз искам да бъдете свободни в мислите и чувствата си. Аз не съм ви ограничавал в нищо, но други има, които ще ви ограничат. (2, с. 121)

Като ученици вие трябва да работите според методите на окултните, на мистичните школи. Тези методи са взети от разумната Природа. Само чрез тях човек може да се справи с противоречията на своя живот. (182, с. 88)

В Школата ще има доста богата литература, ще преведем доста окултни книги. Но всичко това, което се говори, няма да стане в две-три години, трябва ни поне двайсет години, за да организираме тази Школа, както трябва. Не мислете, че само две години ни трябва... Сега ще турите в ума си идеята да учите. (11, с. 154)

Това е Божественото учение, което трябва да дойде в света! Всеки трябва да отвори ума и сърцето си, да плаща за своя ближен. Всеки трябва да помага. Който иска да върши волята Божия, трябва да плаща. Това значи да владееш магическата пръчица. Тази пръчица се е проповядвала във всички школи. И когато тя дойде, светът ще се оправи...

„Каквото попросите в Мое име, Аз ще ви го направя.“ Това е великият закон на Любовта, която Христос проповядваше. Бог се проявява в Любовта. Следователно, когато дойдем в контакт с Бога, с Неговия ум, сърце, воля, душа и Дух, каквото пожелаем – можем да го направим. Христос казва: „И по-големи чудеса от Мене ще правите“...

„Хубаво е това, но дайте ни тази магическа пръчица!“ – Ще ви я дам само при едно условие: да се научите да служите на Бога тъй, както аз Му служа; да осветявате Името на Бога, както аз Го осветявам; да изпълнявате волята Му, както аз я изпълнявам. Отнасяйте се с голямо внимание и към най-малките буболечици. Това наричам аз *висок морал*. Като видите едно дърво, да гледате на него като на нещо священо, в което е вложен живот. Питам: какво щеше да представя човечеството, ако във всички хора беше вложен този висок морал? *Такова учение сектантство ли е? Разделя ли то хората?* Ако българите ме бяха послушали, аз бих чукнал с пръчицата си и щях да им оправя всички объркани работи. Но сега няма да го направя. Защо? Защото те не са готови да просят в името на Христа. Нека страдат, за да разберат, че има един Господ в света, че има една абсолютна Правда. (79, с. 133-138)

Защо хората не успяват в живота си въпреки своя стремеж към новото, към красивото в света? Те не успяват, защото, като се стремят към новото, не прилагат нови методи, но стари. Който иска да успява, той трябва да се върне назад, да събори преградите, които някога сам е поставил на пътя си. Като наблюдавам хората, виждам какъв страх ги е овладял. (77, с. 173)

„*Де ще ни заведе това учение?*“ – Не се страхувайте! Любовта е мощна, велика сила. Ако я приложите, тя по магически начин ще ви донесе голямо благословение. Не говоря за любовта, която вие познавате, но за живата Любов, която слиза от Небето. *Приемете тази Любов!* (192, с. 145)

Желая вие всинца да бъдете носители на тая Любов! И навсякъде, като ви попитат какво е вашето учение, вие ще им кажете: „Нашето учение е учение, което разрешава всички противоречия в света и накарва хората да живеят братски без закон.“ (72, с. 17)

Когато иска да учи, човек трябва да отиде при някой велик Учител, а не при обикновен, невеж учител. Като намери велик Учител, той трябва да го слуша. Какво правят някои ученици? Като отиват при своя учител, те започват да му разправят какви откровения са имали. Да разправяте на учителя си за вашите въображаеми видения, това значи да служите на своята гордост и тщеславие. Който има откровения, той не може да остане на Земята. Апостолите Йоан и Павел са имали видения и откровения, но в това време са били на Небето. Ще дойде някой да разправя, че имал откровение от Бога. Това е заблуждение. Това са картини от духовния свят, но не и откровения. Мнозина се хвалят със своите откровения, но нито един от тях не е казал някаква истина, която да не е писана или изказана преди него...

Който не служи на себе си, той е готов да служи на Великото в света. Щом служи на Великото, той може да има някакво откровение, защото се намира под влияние на професорите на Светлината. Какво се разбира под думите „откровение“? Откровение значи съобщаване с Бога. Днес това е почти невъзможно. Защо? Човешкият организъм е така устроен, че нервната система не е в сила да издържи на Светлината на Божествения Дух. За да влезе в контакт с Бога, Неговата енергия трябва да мине най-малко през десет среди, за да се трансформира така, че да се приеме от Него без никаква опасност. Ето защо, за да получи човек известно откровение и да го разбере напълно, то трябва да е минало през десет среди, през десет стъпала – през херувимите, серафимите, ангелите, светиите, гениалните, талантливите, праведните, добрите хора и т.н. След това откровението ще дойде до обикновения, до малкия човек на Земята. (55, с. 46)

Бог е истинската мярка на Доброто. Със същата мярка си служи и Учителят, защото Бог живее в него и се проявява чрез него. Ако мислите, че можете да отделите Бога от Учителя и Учителя от Бога, вие не разбирате законите. Ако учителят мисли, че може да направи нещо въвн от Бога, и Той е на крив път. *Единственият Учител, който учи хората, това е Бог.* За да ги учи, Той взема една или друга форма. Някога Бог е видим, а някога – невидим. (105, с. 187)

Ученикът трябва да се отличава с мистичност. Изгуби ли своята мистичност, животът му се обезсмисля. (177, с. 263)

Ако някой от вас ме пита какво трябва да прави, ще му кажа: ти не трябва да правиш нищо от това, което досега казах на другите. Защо? Защото Природата не обича еднообразието, тя всеки ден иска от човека нещо ново. Вие може да влезете в стълкновение, но ще знаете, че аз не защитавам никакво положение... Когато ви говоря така, аз искам правилно да разсъждавате. *Вие търсите новото, а живеете по стар начин.* Сега аз мога да ви кажа, че тъй, както проповядва един православен свещеник, прав е той. Както проповядва един евангелски проповедник, прав е той. Както католическият проповедник проповядва, и той е прав. И будистът е прав в това, което изповядва и проповядва. Но като дойдем до *новото*, там няма да се проповядва нищо от това, което православните, евангелистите, католиците, будистите или мохамеданите проповядват. Сега, като проповядвам, аз не искам да проповядвам това, което другите учат. Аз не искам да влизам в чужда територия. *Аз съм човек на свободата.* Обаче ако вляза в една православна църква, аз ще проповядвам така, както там проповядват. Тогава ще бъда правоверен. (102, с. 380)

Едно се иска от съвременните хора: *нов начин на разсъждаване, нова мисъл, нова философия.* Само новата мисъл, новата философия е в състояние да съблече старата дреха на науката и да я облече в нова. Както човек се нуждае от ново облекло, така и науката се нуждае от нова дреха, т.е. от нови хипотези и теории. Като проследяваме пътя на развитие на науката, ние виждаме, че те постоянно прогресират. В областта на науката всеки ден се създават все по-нови и нови теории, които я водят към абсолютната Истина. Както науката се обновява всеки ден с нови теории и хипотези, така и религията трябва да се обновява. Както науката, така и религията трябва да се менят, без да се изменят. Сега като ученици вие трябва всеки момент да се опреснявате, да внасяте в себе си нови мисли и желания. Като направите една грешка, не се спирайте. Изправете грешката си и вървете напред. Направите едно добро дело – не се спирайте върху това добро. Всеки ден правете добрини и вървете напред. (77, с. 265)

Няма човек, който да живее по Христовото учение! Не съдя никого, но казвам, че сте закъснели. *Днес се проповядва учение, по-високо от Христовото.* Ще кажете, че това е заблуда. Не е заблуда. Сам Христос казва: „Има много неща да ви казвам, но още не сте готови.“ (192, с. 71)

Пътят, който Христос е показал, е пътят на човечеството. Будистите показват пътя, по който Буда е вървял. Сега човечеството трябва да тръгне *по нов път.* Предполага се, че в света иде една нова раса със съвсем нови разбираня. Всичко ще се измени. (59, с. 262)

Мнозина искат да знаят *какво нещо е Новото, Божественото учение*. Божественото учение се състои в следното: да оставим Бога да работи в нашето съзнание и Бог да ни остави да работим в Него. В какво седи Новото учение? – Като го опитате. Вие не можете да определите какво е Новото учение, докато не го опитате. – „Ама аз съм правил опит.“ – Колко опити си правил? Ако си направил само един опит, нищо не си научил. В Божественото учение опитът е непреривен, без прекъсване. Божественото се проявява непреривно. (77, с. 21)

Новата наука, Новото Божествено учение поставя всичките неща на един велик вътрешен опит. Туй, което не можете да опитате, не го приемайте. Туй, което не можете да опитате – не вярвайте в него!... А сега в нас са натрупани толкова суеверия – в какво ли не вярваме! Сега някоя баба вярва в магията, а всички учени се смеят. Но колко учени хора има, които вярват в повече глупости, отколкото бабата! Учените вярват, че човек ще остарее и ще умре, понеже туй е закон в Природата. Туй е вярване на бабата. (163, с. 187)

Време е да се освободите от старото. Яденето, пиенето, дишането, мисленето, чувстването, волевите действия са все стари наредби, но не можете да ги напуснете. Не можете да ги напуснете и не трябва да ги напуснете, *но нещо ново трябва да внесете в тях: яж по нов начин, пий по нов начин, дишай по нов начин, мисли, чувствай и работи по нов начин!* Човешкият живот е изтъкан от наредби, но те трябва всеки ден да се обновяват. Чиновник ли си, изпълнявай службата си по нов начин. Ученик ли си, учи по нов начин. Каквата работа и да предприемеш, работи в духа на новото. Работата е разумно нещо, тя внася радост и веселие в живота на човека. Тя го прави щастлив. Бездействието го прави нещастен. Като ученици вие всеки ден трябва да решавате по една малка задача. За решаване на задачите ви са дадени ред условия, които разумно трябва да използвате. (77, с. 130)

Казвам: ние, хората на Новото учение, трябва да се отличаваме не със своята религиозност, не със своята наука, не със своята сила, не със своята доброта, но със своята Любов! Този е естественият път. Като добием тази най-малка величина, ние ще имаме вече особена култура, в която ще се влее новият живот. Ние сме минавали по много други пътища, но сега ще минем по новия път – по пътя на Любовта. (147, с. 364)

Новото учение е Божествено учение. Ученикът на Новото учение трябва да разбира Божественото както в себе си, така и в своите ближни. Каквата работа и да имате и каквото обещание и да сте дали на себе си или на друг някой, пред Божественото всичко отстъпва. То посещава човека най-много за една минута и след това заминава. Същевременно то предупреждава човека, че ще го посети, заради което той всякога трябва да бъде буден. Щом посети човека, Божественото оставя своето благословение, което той трябва да носи навсякъде. Това благословение прави човека радостен и доволен. Където отиде, той носи със себе си тази радост, това веселие.

По какво се отличава ученикът на Новото учение? Ученикът на Новото учение проявява Божественото и в мислите, и в чувствата, и в постъпките си. Ако проявявате Божествени чувства, а мислите и постъпките ви не са Божествени, вие сте ученици на старото учение. Новото учение подразбира хармония между мислите, чувствата и постъпките на хората. Божественото се проявява в малки неща, а не в големи...

Ученикът на Новото учение трябва да върви по пътя на своя Учител. Този път изключва користолюбието. От ученика се иска абсолютно безкористие. Не е въпрос до дребнавостите на нещата, но до великите принципи, които съставят основата на живота. Чиста мисъл – свобода от всякакви заблуждения, и благородно сърце без никакви човешки ограничения – това се иска от ученика. Външно може да има известна дисхармония, но вътрешно, между ума и сърцето на човека, трябва да има единство, хармония. Съмнението може да дойде отвън, но вие не трябва да го пускате вътре. (55, с. 15)

Ученикът трябва да има сърце, чисто като кристал; ум, светъл като Слънцето; душа, обширна като вселената и дух, мощен като Бога и едно с Бога!

Във всеки човек е скрито голямо богатство – неговите дарби и способности, които той трябва да разкопава и обработва. Не губете времето си! Всеки на работа! *Сложете старите методи настрана и приложете новите. Старото учение сте опитали вече, знаете го. Опитайте Новото учение, новите методи и вървете напред!* (77, с. 219)

УЧИТЕЛЯ ЗА МИСТИЦИЗМА И МИСТИЦИТЕ

1. МИСТИКЪТ – ЧОВЕК НА ЛЮБОВТА, НА ВЪЗВИШЕНАТА МИСЪЛ

Животът има освен външна, още и вътрешна страна, която само мистикът разбира. *Под „мистик“ разбирам човек на Любовта.* Вътрешната страна на живота не може да се разбере без Любов. Чрез Любовта се дохожда до вътрешно разбиране на същината на живота. Под „същина на живота“ разбираме вечното в света, т.е. идеала, към който се стреми душата. – „Как да разберем тая същина?“ – Ако трябва да се обяснява, тя става неразбрана. – „Как я разбират хората?“ – Различно: колкото хора, толкова разбирания има. Външната страна на живота се разбира по-лесно, защото тя се отнася до неговата външна форма. (1, с.161)

Някои от вас имат смътно понятие за мистичното, за духовното. Физическите разбираня са най-близки, духовните са малко по-далече, а мистичните влизат в категорията на духовните. (29, с. 287)

Вие още нямате идея нито за този и онзи свят, нито за самия човек. Човек е троеличен. Като видя някой човек, напр. Петко Стоянов, аз виждам три такива лица: на физическия, на духовния и в мистичния свят. Казвате: „Видях своя побратим.“ Къде го срещнахте? – „На Земята, малко се колебае.“ Да, но той има още две лица. (24, с. 498)

Човек е дошъл на Земята за три неща: да работи, да пее и да съзерцава. Докато е на физическия свят, той ще работи, ще заеме положението на работник, в широк смисъл на думата. От физическия свят той ще се качи в духовния, дето ще стане певец. От духовния свят ще се качи още по-горе – в Божествения, дето ще стане мистик – ще съзерцава. *Да бъдеш мистик, това значи да се занимаваш с възвишената мисъл.* Мнозина гледат на мистика като на мързеллив човек. Не, мистикът прилага възвишената мисъл в живота. Той се учи от всичко и превежда нещата с езика на възвишената мисъл. Това подразбира истинската молитва. Следователно да работиш във всички области на живота, да пееш и да изливаш чувствата си в пълна хармония и да съзерцаваш, т.е. да възприемаш и прилагаш възвишената мисъл – това е задача на ученика, това е задача на всеки човек, който е дошъл на Земята. (70, с. 268)

Задачата на всеки човек е да дойде до вътрешната, мистичната страна на Любовта. Който се домогне до *мистичната Любов*, той не говори никак за нея, или малко говори, а много работи. Добре е човек да прави всичко в името на Любовта, а малко да говори за нея. Казвате ли на скъпоценния камък, че го обичате? Вие го слагате в кутия, затваряте добре кутията, слагате я на скрито място и на никого не говорите за него. Ако говорите много за

скъпоценния камък, скоро ще го изгубите. Следователно, колкото повече говорите за Любовта, толкова повече я обезценявате. Говорете по-малко за Любовта, за да запазите стойността ѝ. Ако обичаш някого, дай му нещо ценно, направи нещо добро за него или изнеси една негова добродетел без да казваш, че го обичаш. Кажеш ли, че го обичаш, Любовта се скрива. Ако трябва да кажеш нещо за Любовта си към даден човек, говори безлично, принципно. Кажеш ли му името, Любовта изчезва. (15, с. 108)

Щом ти имаш *любов към Бога*, тогава на Земята твоите ближни те обичат. Щом ти обичаш Бога, ближните ти ще те обичат. Така действа законът. Тогава 101% е вярно и другото отношение: за да познаеш дали Бог те обича, то е много лесно, пробният камък е този – виж дали обичаш ближния си. Ако ти обичаш ближния си, Бог те обича. Ако не обичаш ближните си, Бог не те обича. Ти казваш: „Аз не мога да обичам ближните си.“ – Тогава Бог не те обича. Има и обратен закон: искаш да знаеш дали ти обичаш Бога – ако ближните ти те обичат, ти обичаш Бога. Това са *вътрешни, мистически схващания на вътрешната Школа*. Сега вие мислите, че това го знаете. Не го знаете. Вашето знание е много повърхностно. Аз говоря за Любовта, която прилича на зазоряване – от слабото към силното, докато дойде Слънцето на зенита. Това е цял един период на човешкия живот. Човек тогава върви от сила към сила. Някой казва: „Аз търся Бога.“ – Може да Го търси, хубаво е. Но ако Бог ви е намерил и вие сте Го намерили, тогава въпросът е уреден. В това е пробният камък. За мистическия живот хората по възможност по-малко трябва да говорят, за да не би да кажат някога неща, които не са верни, понеже в духовния живот не се позволява никаква самоизмама и никаква лъжлива мисъл, чувство и постъпка. Не говори за това, което не е постоянно. Като казвам да не говорите, аз не разбирам съвсем да не говорите, но не говорете за това, което не е постоянно. (113, с. 161)

Питам: ако отидете при Бога, с какво ще се препоръчате? С четири неща трябва да се препоръчате: да обичате Бога с всичката си душа, с всичкия си ум, с всичкото си сърце и с всичката си сила. Това са четири врати, четири ключа, от които зависи щастието на човека. *С тези ключове си служи и мистикът*. Ако не обичаш Господа с всичката си душа, ти си изгубил първия ключ; ако не Го обичаш с всичкия си ум, ти си изгубил втория ключ; ако не Го обичаш с всичкото си сърце, ти си изгубил третия ключ; ако не Го обичаш с всичкото си сърце, ти си изгубил четвъртия ключ. Изгубиш ли четирите ключа, ти губиш целия си живот. Всеки човек трябва да носи тези ключове в джоба си и внимателно да ги пази. При това, той няма право да ги дава на други, те да отключват и заключват. Всеки сам ще си отключва и заключва. Който изгуби тези ключове, ще се върне назад, на Небето, там да ги намери. Ако мислиш, че друг някой може да ти даде ключовете, ти се лъжеш. Това е неразбиране на Божия закон. – „Тогава ще страдам.“ – Ще страдаш и ще благодариш за страданията! Те са мерило на Любовта. – „Страдам, защото децата ми не ме обичат.“ – Това е мерило за твоята любов, което показва, че любовта ти към Бога е малка. Ако обичаш Бога по всички правила, децата

ти ще те обичат. Така мисли мистикът. Който не разбира този закон, той мисли, че страданията му идат по причина, че Бог не го обича. Не е така. Помни: когато любовта на хората към тебе се увеличава, тогава любовта ти към Бога се намалява. Значи, разположението на хората към тебе е в състояние да отвлече вниманието ти към Бога. (1, с. 170)

Ако любовта ви към Бога е по-силна, отколкото към желанията ви, на прав път сте. Обаче ако любовта ви към Бога е по-слаба, отколкото към желанията ви, тогава страданията и противоречията в живота ви ще останат неразрешени. *Любов към Бога – това е мистическа, вътрешна опитност*, която едни ще разберат по един начин, а други – по друг начин. Магическата сила на тази опитност се крие в момента, когато човек отправя ума, сърцето и душата си към Бога без колебание, без съмнение. Дойде ли до този момент, човек всичко може да постигне. Само тогава той може да разбере смисъла на живота. Само Бог може да разкрие смисъла на живота... Каквото и да ви се говори, вие никога няма да разберете Словото Божие, докато не възлюбите Бога. (87, с. 42)

Докато обичаш света и материалния живот, докато искаш да бъдеш господар, ти всякога ще причиняваш зло, всякога ще влизаш в противоречие с хората. Щом пожелаеш да влееш материалния живот в целокупния, ти ще бъдеш носител на Доброто. Следователно когато твоят живот влиза в Божествения, Доброто взема надмощие. Обаче решиш ли да отделиш Божественото въвн от себе си, ти си причиняваш зло. Бог е велик, защото иска да вмести Своя живот в нашия. Ако Той измени Своето желание и отдели нашия живот от Своя, ние сме в областта на злото. Тази е мистичната страна на живота, която, ако не разбирате, ще се натъкнете на противоречия. Такова е положението на всички хора. Няма човек на Земята, който да е разбрал мистичната страна на живота в нейната пълнота. И тъй, всички трябва да разрешите въпроса за Любовта. Докато не се разреши правилно, не може да има правилно постижение. (58, с. 85)

Любовта трябва да турите като една органическа и психологическа сила, която трябва да преобрази човека. Всеки един от вас, като възприеме Любовта, да може да измени своето лице, да може да измени своите очи, да измени устата си, да измени храната си, че с Любовта да влезе във връзка с невидимия свят. Или с Любовта да влезе във връзка с разумния свят. Най-първо има един език, на който си говорят всичките хора от всичките народи. Този език не е есперанто. *В старите времена са го наричали ватански език, сега го наричат мистичен език*. Всичките добри хора като се срещнат, те се познават, говорят си. Единият може да говори на български, другият на френски, но разбират езика си. Нали на Петдесетницата, като бяха събрани апостолите, говореха на този език! Като говореха на всичките езици, разбираха се. Когато Духът дойде в човека, когато Любовта дойде, вие ще говорите на всички езици и онова, което говорите, ще ви бъде понятно. (129, с. 579)

Светлината е качество на Мъдростта, а топлината е качество на Любовта, неотделна от последната. Обаче не тази топлина, която усещате. Вие често пъти усещате неприятните вибрации на топлината. Когато имате опитността на един мистик – *да паднете в екстаз*, само при такова състояние вие можете да опитате тази вътрешна Божествена топлина – качеството на Любовта. Такава топлина може да разтопи и пречисти всичко. Трябва да повишите вашата топлина не според целзиевия термометър, но като изучите алхимията и проучите вибрациите на тази топлина. Тя е толкова интензивна, че всички нечистотии, които смущават живота ви, веднага ще се прочистят. Това може да постигнете, ако изпъдите съмнението от вашето сърце и от вашия ум. Или, нека употребя друг израз: извадете съмнението отвън, наемете му стая, плащайте наем, но не го дръжте в дома си. (161, с. 318)

Вие не трябва да губите вярата си в Бога – в това няма никаква философия. Човек трябва да вярва! Да вярва в Бога, това подразбира да направи връзка с Него, да се прояви Божията Любов. Тази е мистичната страна на въпроса. С други думи казано, човек трябва да направи връзка между ума и сърцето си. Като се говори за любов между хората, това не значи, че трябва да обичаш човека външно, но ще направиш връзка с него, да му окажеш пълно доверие. Имаш ли вяра в човека, когото обичаш, тогава Бог ще се прояви в теб. (87, с. 240)

Ние сме ценни един за друг, понеже виждаме себе си. Аз виждам себе си във вас и вие виждате себе си в мене. Вие сте ценни заради мене дотолкова, доколкото аз мога да се огледам във вас. Дотолкоз, доколкото аз мога да проявя вашия живот, аз съм ценен заради вас; дотолкоз, доколкото може да ви услужа за вашия живот, аз съм ценен заради вас. Дотолкоз, доколкото вие може да ми услужите, вие сте ценни заради мене. Тъй седи Божественият закон. То е новото разбиране. Дълбоко разгледано, мистично разгледано, то е закон на безсмъртието. Всичките хора са условие на нашия живот, ние трябва да ги ценим, без тях не можем да се изживим. Без тях не можем да бъдем щастливи. (172, с. 270)

Видите ли, че някой страда, повдигнете товара му само за един момент – кажете му, че положението му ще се подобри. Той ще се окуражи и ще продължи пътя си. Важно е за човека при трудни моменти в живота си да не се чувства сам, но да знае, че и на другия край на света има някой, който мисли за него. Двама българи следвали в Америка. Единият от тях бил голям реалист – той вярвал, че нещата на физическия свят се уреждат по материален начин, без участието на някаква духовна причина. Другият пък бил мистик – вярвал в участието на духовното, на разумното Начало в света. Трябвало първият да отиде в Ню Йорк, там да държи изпитите си. По едно време той писал на другаря си, че издържал изпитите си, но му трябват сто долара – да плати дълговете си. Няма познати, от които да поиска и не знаел как да излезе от затруднението. Приятелят му веднага отговорил: „Надявам се, че докато получиш писмото ми, ти навярно ще си уредил работите си.

Ако не можеш да наредиш работите си, пиши ми, веднага ще ти изпратя нужната сума.“ В същото време той приготвил сто долара, та ако по друг начин не може да му се помогне, да му изпрати парите. След две седмици приятелят му писал от Ню Йорк: „Благодаря за грижите и вниманието ти към мен. Не стана нужда да ми пращаш пари. Работата ми се нареди, платих дълговете си и свободно мога да се върна в България.“ Откъде са дошли стотите долара той не пише – важно е, че оправил сметките си. Благодарете, че Реалното се крие в неznайното, а нереалното – в това, което znаете. Значи, човек всякога може да се съмнява в това, което znае, но никога в това, което не znае. Изобщо, най-малкото съмнение разваля нещата! Искате ли да успеете в нещо, не се съмнявайте. Дръжте в ума си положителни чувства, за да имате всякога успех. Ще znаете сега, че силата на човека са заключават в изпълняване на Божията воля. Това значи: Бог да присъства във вас и вие – в Него. (188, с. 243)

Този живот, който сега имате, е отчасти добър. Нито царят е доволен, нито майката е доволна. Нито една майка не е имала дъщери и синове като ангели. Ако се родят два ангела при нея, тя втори път няма да иска да има деца – тя ги търси, тези две деца. Аз вземам това в мистичен смисъл – докато се родят две мисли в човека – едно желание и една мисъл, които да бъдат център на целия човешки живот: *Любов към Бога, която трябва да осмисли живота, и този Бог да бъде навсякъде с вас.* Като Го повикаш, да послуша. Когато сме недоволни, когато се мъчим, скърбим, страдаме, като Го повикаме, да ни отговори. Това е Любовта! Като чуем гласа Му, недоволството изчезва. Като проговори Бог, недоволството, мъчението, скръбта и страданието изчезват и се превръщат в радост. Направете пълна връзка с Любовта и почнете да учите! (155, с. 107)

Някои от вас се занимават с окултните науки. Все говорите за окултното, за окултната страна на нещата. Окултната наука е една тайна наука. Тя е като нашите естествени науки. Това е наука за външния свят, за придобивки, за това, как да станеш силен и богат човек. Това не е мистичната страна, не е вътрешната страна на живота. *Окултната наука е външната страна, а мистичното – вътрешната страна.* Божественото е реално, то носи вечното в себе си. Вътрешната страна обхваща безграничната Божествена Любов, несъизмеримата Божия Мъдрост и непобедимата Божия Истина. (43, с. 130)

Вярата е предшественикът на Реалността. Тя е врата, през която човек трябва да влезе... Какво нещо е мистицизмът? Окултизмът е тайна наука за Природата. Всичките химици са все окултисти! Те знаят да объркват работите, да правят експлозии. (42, с. 338)

Мистицизмът не е закон на възлизане, а закон на слизане. *Мистикът не възлиза към Бога, а влиза в себе си.* И е опасен затова, че при слизането, който не znае как да слиза, може да падне и да се осакати. Сега за окултизма. Аз го сравнявам със съвременните естествени науки. Окултизмът – това е

наука за изучаване явленията на Земята. Той не се занимава с безформените светове. Това, което се е оформило в себе си, което има форма, съдържание и смисъл – то е област на окултизма... Окултизмът е наука да се познават природните сили, тяхната област – как действат и как може да се използват. Окултистът е човек реалист, той не вярва, а борави само с Природата, с материалните неща. *Мистикът* постоянно живее със сърцето си, изпитва неговите вибрации и всички състояния, през които то може да мине. В християнски смисъл може да бъде християнин и мистикът, и теософът, и спиритистът. Ако вземем областта на Духа в широк смисъл, в неговите разклонения – то е спиритуализъм. Опасността при изучаване на спиритизма лежи в това, че хората имат в себе си други утайки, които собствено им причиняват вреда. Но ние ще оставим засега онова, що говорят за него критиците. Спиритизмът е движение; теософията – примирение на противоречията; мистицизмът – сливане, а може да се каже още, че той е закон за труд, за работа; окултизмът дава всички форми, по които можем да живеем на Земята – единствената наука, която ни научава как да живеем. Той само може да ни избави от всички нещастия. А *християнството* е наука за ликвидиране на кармата – за изплащане на стари дългове. Ако вземем стиха на Евангелието, който казва, че Христос е понесъл греховете на света, то значи, че Той е платил дълговете му. Що е християнство? – То е да знаеш да плащаш дълговете на хората... Теософията е наука за примирение на половете, а християнството – за сближение и обединение на последните. Християнството, в неговия вътрешен смисъл, е наука за обединение на Духа с душата. (2, с. 4)

2. СМИСЪЛЪТ НА СТРАДАНИЯТА. „СТРАДАНИЕ, ТИ СИ МИ ПОТРЕБНО, ЗА ДА СЕ РОДЯ!“

Има нещо съществено в живота – то е познаването на Бога. Да познаеш Бога – това значи да си намерил великия смисъл на живота. От този момент ти придобиваш вечна радост, вечно блаженство. И колкото по-големи стават страданията ти, толкова повече се увеличава радостта ти. Така е за мистика. Колкото по-големи са страданията му, толкова повече се радва той. (98, с. 13)

Според мене, нещастен е онзи, който е лишен от Любовта на Бога. Щом я придобие, той понася и най-големите страдания с радост. Той има *опитността на мистика*. Когато Любовта посети човека, тя го свързва с Бога. Тогава именно идат и страданията, но човек е силен – лесно се справя с тях. (98, с. 21)

Кой човек може да владее духа си? – Духовният. Ако някой човек изгуби богатството си, знанието си и се обезсърчи, отчае – той не е духовен още. Обаче ако се зарадва, след като изгуби всичкото си богатство, знание – той е духовен човек. Този човек благодари на Бога за всичко, което е изгубил – той гледа на живота от мистичната страна – вижда, че може да живее и без това богатство и знание. От вътрешното разбиране на човека зависи какъв живот ще води той. Защо човек да не вярва, че може да живее и без къща, и

без пари? Това верую не може да се предаде външно, по механически начин – то трябва да се придобие отвътре, да стане убеждение на човека, негова плът и кръв. (108, с. 20)

Грехът не е отвън, той е вътре в човека. Някой може да седи със затворени очи, никого да не поглежда, а вътре да има нечисти желания. Може да седи затворен в стаята си, да не се среща с хора, а грехът да е в него. Друг може да е между грешници, но вътрешно да е чист, да няма нечисти желания. *Външният свят за човека е такъв, какъвто е вътрешният. Това е мистичното разбиране за живота.* (158, с. 235)

Трябва да имате мистичен живот, за да разбирате. Вие, ако разбирате буквално, какво ще разберете? Откъде се ражда ревността на хората? От неразбирането на нещата. (18, с. 528)

Какво ще кажете за Троянската война, която избухнала между гърци и троянци поради открадването на красивата Елена? Парис открадна красивата Елена. За да не ставаше тази кражба, Елена не трябваше да остава сама с Париса. Тази война има мистичен характер. Тя представя войната, която се води в самия човек. (86, с. 251)

Когато почнем да схващаме, да разбираме вътрешно страданието, ще дойдем до истинския процес, който християнинът нарича „спасение“. Не можем да бъдем спасени, ако не признаем, че страданията са благословение. Спри се и кажи: „Страдание, ти си ми потребно, за да се родя!“ Ако страдаш повече, това показва, че си по-близо до Бог. Когато страданието дойде до крайния предел, веднага се ражда радост... *Трябва да гледате на нещата като мистици*, а не като обикновени безучастни зрители – да знаете, че страданията са най-голямото благословение, което ни дава Господ. Един ден ще го проверите. Изгубват се хора, наставка глад, мор; бащи и майки изгубват децата си, сестри – обезчестени, семейства опозорени – от всички тези страдания вие трябва да извлечете полза, на страдащите да изпратите радост и да кажете: „Дайте ни от вашите скърби!“ Вие седите и казвате: „Добре, че не сме на бойното поле и че не гладуваме.“ Каква опитност ще извлечете от това? Напротив, влезте в положението на душите, които страдат, идете и им помогнете – тогава ще бъдете благословени. – „Ами как можем да помогнем?“ – Това е най-лесното нещо! Ако не можете непосредствено, можете духовно да помагате на хората. Всеки човек е длъжен да вземе поне половината от скърбите на другаря си и да му даде своята радост. Казвате му: „Господ да те благослови!“ Господ чрез вас благославя хората... Ако Божественият ток не мине през вас, как мислите да се подигнете? (161, с. 45)

Като разберем живота, страданията се превръщат в благодат. Това, което говорях, се отнася само до мистиците, които искат да разберат не само външното християнство, но и вътрешното. Ако живеят по обикновения начин, хиляди години още да живеят, светът няма да се оправи. (1, с. 128)

3. ВЪТРЕШНОТО ХРИСТИЯНСТВО

Христовото учение е дълбоко мистично учение. То може да се разбере и приложи само от мистика. Това учение изисква вътрешно приложение, вътрешни опити. Когато мистикът приеме учението на Христа, той се натъква на ред изкушения, които имат за цел да го отклонят от правия път. Ще му обещават хиляди блага, само за да го спрат в пътя му. (108, с. 11)

Днес от всички хора се изисква вътрешно, мистично разбиране на живота. Така, както съвременните хора разбират религията, те се забавляват. Това не е религия, но забавление. Религията има своя вътрешна, мистична страна, която трябва да се разбере и проучи. (182, с. 17)

Някои от вас искат да разберат истината на християнството – вътрешната, мистичната страна. Всяко нещо, което не разбираш, е мистично. *За мене са мистични само разбраните, материалните работи*, а туй, което не е разбрано, в него няма никаква мистика. За пример ти държиш едно празно шише в един сандък затворено. Какво ли има в шишето вътре? Ти отвориш сандъка и виждаш едно празно шише. Християнството, всички религиозни секти, съботяните, петдесетниците, православните, католиците, евангелистите, философите – все са мистици. Ученията им аз наричам мистицизъм на празните шишета. Въпросът за мене стои така, казвам: какво им трябва на тия хора? Празните шишета трябва да се напълнят, нищо повече! Не е лошо, че са празни. Ако всичките шишета се напълнят, казвам: ето мистицизъм! Сега има православен мистицизъм, евангелски, теософски, какъв ли не. Казвам ви: напълнете шишетата си, за да се уредят всичките ви работи. Не дръжте вашите шишета празни! (100, с. 139)

Ако Земята е създадена за човека, човек е създаден за Бога. Източните мистици казват, че хората внасят нов елемент в света. Човек представлява едно същество на най-големите противоречия в света. Всички, и най-възвишените души, понякога не могат да разберат как е възможно Бог да обича хората – тия същества на най-големите противоречия. Те не знаят защо Бог се занимава с това противоречиво същество. И ние даже мислим като тях. (62, с. 191)

„Който не яде плътта Ми и не пие кръвта Ми, няма живот в себе си“ – казва Христос. Този стих е не само мистичен, той съдържа в себе си една реална страна, която ще разберете в бъдеще. Сега няма да се спирам върху тази страна на стиха, за да не изпаднете в заблуждение. Под „плът и кръв“ Христос разбира онази вътрешна, духовна сила, която излиза от човека и храни другите хора. Сега, каквото обяснение да се даде на този или на онзи стих от Евангелието, ако имате разбиранията на хората от света, нещата пак ще останат неразбрани. Защо? Защото тия хора са в противоречие с Божествения ред на нещата. За себе си те са прави, но не и по отношение на Абсолютното. (187, с. 28)

Четирите кардинални точки в живота са Любовта, Мъдростта, Истината и четвъртата точка – познаване на Доброто и злото. Грешката на хората се заключава в това, че те не започват с първите три точки, а с последната – залеза на живота. Те започват със знанието, което идва най-после. Научи първо Любовта, Мъдростта и Истината, а после Доброто и злото. Ако не изучиш първо трите точки, последната ще ти донесе голямо нещастие. Следователно не питай защо страдаш, но знай, че си почнал да учиш по обратен път. – „Как да си помогнем?“ – Започнете първо с Любовта, Мъдростта и Истината, и после с познаване на Доброто и злото. Само така ще разберете вътрешния смисъл на живота. *В това се крие мистичната страна на християнството.* Като дойдете до това учение, ще правите сравнение между четирите главни пророци – Исайя, Йезекиил, Йеремия и Даниил. После ще се спрете върху четирите евангелисти, върху 12-те малки пророци и 12-те апостоли. Като ги изучите, ще видите на каква добродетел отговаря всеки пророк и всеки апостол. Те са 12 добродетели, т.е. 12 извора, 12 свята, 12 сили. (82, с. 194)

Когато разглеждам известен стих или дадено учение, спирам вниманието ви върху първичната, вторичната и третичната му субстанция. Под „субстанция“ разбирам същина. Значи, има първична, вторична и третична същина. Първичната субстанция е безпространствена – тя е извън времето и пространството. Те са външни прояви на тази субстанция. Според мистицизма първичната субстанция не е нищо друго, освен вечно съществуващият, несъздаден свят. Този свят е съществувал всякога и ще съществува вечно. Той няма начало, няма и край. Човешкият ум няма представа за този свят. Вторичната субстанция или вторичната същина е свят, който се проявява вече. Той се нарича идеен свят. Третичната субстанция представя сегашния, създадения вече свят. Той произлиза от идейния свят. Това са трите отвлечени свята, от които най-много ви интересува третичният. (192, с. 35)

Художникът взема четката и започва да рисува... Като дойде до едно място, художникът се отегчава, иска да смени работата си. Понеже знае да свири, той взема цигулката си и започва да свири. Така той минава от физическия в духовния свят, т.е. в света на чувствата. От чувствата той минава в Божествения свят. Той се уединява и влиза в света на мисълта и започва да се моли. Казват за него, че е станал мистик. Според някои, старият човек става мистик. Не е така! Всеки ден човек се проявява и в трите свята – във физическия, в духовния и в Божествения свят. С други думи казано, човек яде, пее и се моли. После пак започва отново: яде, пее и се моли. (137, с. 152)

Когато физическият свят отслабва, чувственият свят се усилва... Когато чувственият свят отслабва, умственият свят става по-силен. Когато пък чувствата са много силни, човек не може да прояви умствената деятелност – там той е слаб. Ако на известно растение турите изобилно вода, то не може да расте, неговото развитие спира; но ако не го поливате, то пак не може да расте. Значи когато условията за чувствата станат неблагоприятни, колкото

по-големи мъчнотии среща човек в чувствата си, толкова по-големи условия има за ума. Следователно, за да се развие човек умствено, той трябва да претърпи едно вътрешно подпушване на своите чувства. И често когато човек не може да разреши физически най-дълбоките въпроси, той става мистик, религиозен. Някои причисляват това към причинния свят. (151, с. 203)

Когато ви говоря за човека, вие трябва да се вдълбочите, да си представите онзи човек, създаден по образ и подобие на Бога, т.е. на Истината и Любовта. Този човек никога не е опетнил името на Бога. Мойсей, един от великите посветени, казва: „Не споменавай името Божие напразно.“ Това е един от законите на първия мистик, който искал да изучи великото Божествено учение. Той искал да освети името Божие. Това значи да бъдеш истински човек. Докато не започнат да осветяват името Божие в онзи велик смисъл, предаден от девствените Божествени духове, никой не може да се повдигне по-високо от стъпалото, на което се намира. (126, с. 201)

(Някой пита накъде да се обръща, като се моли на Бога.) – Като мислиш за Бога, ти си обърнат вече към изток. Това е мистичният изток. Пазете се от механическите разбирания на хората. И учените мислят механически... Правете всичко съзнателно, а не механически. (126, с. 301)

За земните хора Христос казва: „Вие сте солта“... „Вие“ подразбира всички, у които има пробудено Божествено съзнание. Всички хора, у които е пробудено това съзнание, са солта на земята. Всички окултисти, кабалисти, мистици под думата „сол“ разбират „сила на равновесие“ – онзи елемент на силата, който държи нещата в равновесие. (161, с. 5)

За всички онези, които са навлезли във вътрешната страна на Божественото или Христовото учение, или в мистичния живот, или в духовния живот, Христос казва: „Ако човек не се отрече от себе си, или от външния живот, той не може да бъде ученик на Новото учение, той не може да бъде ученик на Любовта.“ Защо е необходимо да се самоотрече човек от всичко земно? – Тръгне ли човек за Небето, той не може да вземе нищо със себе си от този свят. Турците имат едно предание за Христа, че когато Той тръгнал за Небето, една малка игла се закачила за дрехата Му и по тази причина не могъл да влезе там. Сега и аз ви казвам: най-малката игла на света е в състояние да ви лиши от Божията Любов. Закачването на тази игла представлява психологически акт. Влезете ли, обаче, в Любовта, всичко у вас е ново, нищо старо не може да остане. (147, с. 391)

Вие като християни трябва да премахнете частната собственост. Частната собственост е едно зло както за всеки човек, който иска да се развива, така и за всеки окултист, мистик специално, който иска да проучва тайните на Природата. Частната собственост е велико зло. Аз не подразбирам държавния строй, но който иска да разбере човешкия живот, трябва да се откаже от частната собственост. Това не значи, че трябва да сме мързеливи, но да се

научим да работим. Жената не трябва да чака да донесе нито баща ѝ, нито мъжът ѝ, а да се надява на своите сили. Мъжът не се е оженил, за да донесе къщи. Това не е женитба. Истинската женитба е сдружаване между двама млади, да работят идейно. (161, с. 149)

Какво означава думата „майка“? Чрез тази майка Бог ти е дал някои неща, които никой друг не може да ти ги даде. Чрез майката Бог дава на децата, на хората най-добрия ум. Чрез бащата Той дава на хората най-доброто сърце. Мъжът предава на синовете и на дъщерите си най-доброто сърце, жената им предава най-добрия ум. Когато някой иска малко ум, той трябва да отиде при майка си – тя ще му даде най-добрия ум. Затова именно е почитана майката... Ако твоята майка умствено се усилва, и твоят ум ще се усили. Ако сърцето на твоя баща почне да се усилва, и твоето сърце ще почне да се усилва. Затова е казано: „Почитай баща си и майка си!“ Почитай майка си заради добрия ум в нея. Почитай братя си и сестра си, които се раждат заедно с тебе, защото те ще допринесат нещо за усилване на твоята физическа сила. Това е домът от физическо гледище, а също така и от гледището на онези мистици от школата на възпитанието на дома. (24, с. 98)

В новата епоха жената трябва да работи, да свърши работата си, както е работила в миналото си, макар и без знание. Сега, обаче, съзнателно ще работи за повдигане на цялото човечество... Между вас няма да има раздори, през целия си живот домът ви ще бъде дом на веселие. Това е външната страна. А вътрешната е в приложение на Христовото учение. Тогава вашият възлюбен може да живее заедно с вас. Как ще разберете думите, които са казани в Писанието: „Ще изпратя Духа Си да живее във вас“? Това е идейната, мистичната страна на въпроса. Сега вие искате да се родите външно. Ако Духът не дойде у вас да се съедини с душата, вие не можете да се родите. Първо ще стане това сливане с Духа, а после ще се родите външно. Ако Духът не дойде отвътре, отвън по никой начин не може да се проектирате. Сега, като слушате Словото, вие имате криви схващания за нещата. Старите неща трябва да ги замените с нови. Вие не трябва да се страхувате от сегашния живот. За да се справите със сегашния живот, вие трябва да се заемете с филтрирането на вашите мисли и чувства, както правят жителите в крайдунавските места. Те имат големи песъчливи камъни, чрез които филтрират водата и я пречистват. Като слушате да ви се говори, мнозина казват: „Ами светът как живее?“ Светът не може да ви бъде идеал. Светът може само да ви послужи като поле, дето да се проявите. Какво може да научите в света? Ще кажете, че светът е много прогресирал. Светът е прогресирал по причина на духовния свят. Всички учени, велики хора, които са работили в света, са дошли с цел да го повдигнат, но те не са от този свят. (88, с. 214)

... От всички тия примери се потвърждават думите на гръцкия философ Солон, който е казал, че никой не може да бъде велик преди смъртта си. И наистина, човек става велик след смъртта си. В мистичен смисъл това

означава: когато човек се откаже от суетата на живота, от преходните желаниа на своята плът и се поддаде на стремежите на духа си, само тогава той може да стане велик. И тъй, величието не е за този свят. Казано е в Писанието: „Образът на този свят прехожда.“ Величието е за Небето. Истинско постижение е това – да работите усърдно на Земята, за да може невидимият свят да се заинтересува от вас и да ви помогне. Христос казва: „Не се радвайте, когато ви се подчиняват духовете, но радвайте се, когато имената ви са записани на Небето.“ (108, с. 18)

Християнството е религия на освобождение от заблужденията. Най-първо, трябва да се освободите от едно голямо заблуждение, в което сте попаднали... Аз съм виждал хора, които мислят, че са родени от Бога и след туй казват: „Пак изгубихме.“ Роденото от Бога назад не се връща! Щом се връща, той няма никакво раждане. Аз сега говоря за едно мистично реализиране, освобождаване на човека. Човек на Земята, при обикновените условия, след като се освободи, той ще почувства една вътрешна свобода и ще измени своя живот. В неговия живот няма да стане рязка промяна – ако е музикант, пак ще пее, но този музикант, като изпее – който е веднъж роден, той ще почувства един свещен трепет от песента. Поетът, като пише, ще остане пак поет, но в своите стихове тъй ще нарежда думите, че ще вложи нещо ново – всяка една дума ще бъде на мястото. (136, с. 321)

Всички онези думи, с които Христос си е служил, са иносказателни. За пример, Той употребява думите: „Ако не се родите от Дух и вода...“ Какво означава водата за онези, които не са запознати с онази дълбока източна философия? – Нищо особено. Не, водата е носителка на живота! Тя означава онова възвишено състояние на *нирвана*, онова будическо, онова мистическо състояние, в което е вложен животът, в което е вложено безсмъртието. Значи водата изразява будическото състояние, будическото тяло на човека. Следователно, ако не се роди някой от онова будическо състояние, няма да има живот в себе си. (134, с. 81)

Като се мие, човек влиза в новия живот, започва нова работа. В това отношение водата е проводник на живота. Тя внася сила, енергия в него и го прави годен за работа. Човек вижда, че има нещо мистично в живота и се стреми да го използва разумно. Да схващаш мистичното в живота, това значи да възприемаш красивото и възвишеното в него и да го използваш. (180, с. 167)

Ангелите, като възвестяват „днес се роди Спасител“, определят каква радост носи Той на човечеството: *мир* – най-високото изявление на Бога. Господ се изявява като мир. А мирът е закон на хармонията, на единството на разсъдъка, на възвишения характер, на Любовта, на Мъдростта, на Истината, на Добротата, на Правдата – това е мирът. Може да се роди само онзи, който носи мир – вие не можете да се родите, докато не разберете тези дълбоки истини, докато не придобиете мира в себе си. Сега нека

разгледаме психологически думата „раждане“. Тази дума има отношение към мистицизма. *Един християнин, който иска да стане мистик*, да проучи Божествената Природа, да се удостои с името „човек“, трябва да разбира добре думата „раждане“. Чели сте в „Битие“-то, че Бог направи човека от пръст, вдъхна в него и той стана жива душа. Тогава е царил процесът на вдъхването, а сега – процесът на раждането... Раждането не се подразбира по отношение на тялото, а по отношение на човешката душа, т.е. зачеване на онзи Божествен зародиш, за който ви говорих, и раждането му. И когато кажем „роди се човек“, освен процеса на завързването и растенето ние разбираме и процеса на знанието и Мъдростта. Докато няма знание, човек не може да каже, че се е родил. (161, с. 38)

Павел, като мистик и окултист, казва: „Облякохте се в новия човек, който се подновява в познание, по образа на Тогоз, Който го е създал.“ (112, с. 6)

Вие имате възможност да смените старата си дреха. Още един-два пъти може да я облечете, но след това трябва да се смени. Под „смяна на дрехата“ аз разбирам да се измени, т.е. да се промени човек вътрешно. Под „смяна на дрехата“ аз разбирам да се изменят и вътрешните възгледи на човека. Всеки ден трябва да изменяш възгледите си. Така мисли мистикът. (1, с. 172)

Онзи, който приеме Духа, влиза в областта на безсмъртието. Това е *вътрешното възкресение*... Идва Духът за тези души, които са вече готови. Има души в миналото, в които Духът е идвал. Имало е едно специфично изливане – това, което мистиците наричат „*вътрешна връзка*“. Душата се свързва със своя Първоначален Извор и оттам, отдето е излязла, става едно с Него. Има вътрешна връзка между Първата Причина и душата, която живее на Земята. Всички противоречия престават, всички неща се обясняват. Човек може да е богат, може да е учен, но ако не е осенен от Духа, от Любовта, той е винаги недоволен от живота. „Любовта е плод на Духа“ – ако Любовта не е осенена от Духа, не може да се прояви. Любовта без Божествения Дух не може да се прояви. Тя е кратковременна. Кратковременната любов показва, че Духът е в едно специфично положение в човека или че човек е в едно специфично състояние. (100, с. 241)

Индусите употребяват различни методи, които и европейците следват, но последните получават отрицателни резултати. Защо? – Не са подходящи за тях. Те ги прилагат механически. За да дишаш правилно, ти трябва да свържеш ума си с Истината, да си хармонират; сърцето трябва да бъде в хармония с Доброто, а волята – в хармония с Правдата. И тогава като отправиш ума, сърцето и волята си към праната, тя влиза в тялото и направлява неговите функции. Само при това положение човек може да бъде щастлив. Ние наричаме това състояние *блаженство – мистично чувство в човека*. Този е начинът за постигане на блаженството. Онези, които не разбират този закон, казват, че човек не може да бъде блажен на Земята. В невежеството не може да има блаженство. Има едно блаженство на сенките,

което ту се явява, ту изчезва... Бог е навсякъде. Ако на Земята още чуете гласа на Бога, и в другия свят ще го чуете. Аз говоря за Бога като разумен принцип. Тази разумност е и в човешкия ум, и в човешкото сърце, и във волята му. (146, с. 226)

Какво е имал предвид Христос преди 2000 години, когато говорил на хората за *блаженствата*? Деветте блаженства, които Той е дал, представляват девет метода за работа. Тези методи се отнасят само за учениците, и то за онези от тях, които искат да се запознаят с *мистериите на света*. Само тия ученици именно трябва да изучават блаженствата. При това те трябва да се научат да изговарят правилно думите в тия блаженства. Всяка дума, произнесена правилно, произвежда известен ефект. Например, ако произнесете думата „кротък“ както трябва, колкото и да сте тъжен, тя ще бъде в сила да измени вашето състояние. (138, с. 135)

4. УЧЕНИКЪТ И МИСТЕРИИТЕ. ЕЗИКЪТ НА ПРИРОДАТА

Ученикът трябва да се отличава с мистичност. Изгуби ли своята мистичност, животът му се обезсмисля. Мистикът е сляп за чуждите погрешки и лесно изправя своите. Ако някой му направи забележка, той не се сърди. За да запазите добри отношения помежду си, нека всеки от вас намери поне една добра черта в характера на своя близък или съученик. Ако и той намери една добра черта във вашия характер, и двамата ще се обичате. Не можете да обичате някого, нито той може да ви обича, ако не държите в ума си по една добра черта от характерите си. (177, с. 263)

Вие искате да станете ученици – волята Божия, Любовта Божия трябва да проникне в душите ви, да станете братя и сестри, и майка на Христа. Ученик може да бъде само онзи, който е брат, сестра и майка, според великия Божествен закон. Така седи работата в този свят. Вие може да бъдете ученици и при други условия, но онзи, който иска да бъде *ученик като окултист или мистик, или брат на човечеството*, в неговата душа Любовта трябва да бъде един двигателен принцип и той трябва да даде всички жертви. Сега вие ще ме запитате: „Може ли това?“ – Може. Това не е насила. Любовта дава и взема по закона на свободата, а не насила. Ти, когато даваш, не трябва да съжаляваш, и когато вземаш, пак не трябва да съжаляваш. Всичко ще даваш и всичко ще вземаш – това е според великия Божествен закон. (162, с. 26)

Сега обаче като окултни ученици вие се намирате в едно противоречие, раздвоявате се. Хубаво, аз нямам нищо против туй! Всичко, което аз ви уча – поставете го на строга критика. Ако намерите че фактите, които ви давам, не са верни, отхвърлете ги; но не отхвърляйте Истината, без да я опитате. Христос казва: „Аз съм Пътят, Истината и животът.“ Повярвайте в Господа Исуса Христа. Аз проповядвам едно учение – единство в Бога. И казвам: във всички времена само Господ е говорил. Каквото хората са говорили,

то е изчезнало, а туй, което е останало да живее през вековете, то е само Божествено. И от туй, което аз говоря, само което е Божествено, то ще остане. И казвам: в света само Бог говори, само Неговите мисли са положителни и те принадлежат към действителния свят, към Божествения свят. Приемете ли вие, че Бог говори в мене, вие ще Го опитате; но усъмните ли се в мене, и в Бога ще се усъмните – няма да имате никакви резултати. (132, с.124)

Няма човек, който да живее по Христовото учение! Не съдя никого, но казвам, че сте закъснели. Днес се проповядва учение, по-високо от Христовото. Ще кажете, че това е заблуда. Не е заблуда. Сам Христос казва: „Има много неща да ви казвам, но още не сте готови.“ Казвате, че Христос е живял някога на Земята, но са Го разпнали, след което възкръснал. Къде е днес Христос? – На планината, дето се разговаря с Мойсей и Илия. Учениците Му, които не разбраха Неговото учение, заспаха. Ако днес дойде Христос на Земята и започне да проповядва Своето учение, хората пак ще заспят и ще кажат: „Това мистично, отвлечено учение не е за нас. То не ни интересува.“ Какво ви интересува? Червеното вино и тлъстата кокошчица ли? Златните монети, хубавите къщи и облекла ли? Според вас, това е смисълът на живота. Не ви съдя, не казвам, че трябва да ходите без дрехи, да се напуснете, но тези неща са сенки, опаковки на нещата. Истинският живот не се заключава във външността на нещата. (192, с. 71)

Като имаме предвид трите важни неща – животът, светлината и Любовта, ще срещнем три категории хора. Едни от тях се предават изключително на живота, искат да го изучат в неговите най-малки подробности, вследствие на което отиват до крайности. Религиозните хора пък са пренебрегнали физическия живот, пренебрегнали са светлината, вследствие на което живели в пустини, в манастири, но и по този начин не са намерили смисъла на живота. Те са отричали физическия живот за сметка на духовния. Трета категория хора са изпаднали в дълбок мистицизъм с единствената цел да познаят Любовта, но и по този начин не са намерили смисъла на живота. И това са крайности. Пътят на мистика не е лош, но той не трябва да предава своето мистично разположение на хора, които нямат неговата опитност. За да разбере човек смисъла на живота и да бъде полезен и за себе си, и за другите, той трябва да започне от физическия свят, от светлината и постепенно да отива към духовния и Божествения свят. Който разбира живота правилно, той трябва да изучава еднакво и трите свята. (106, с. 93)

Тия опити, които ще правим, те са мистически наредени, те са просто за уякване на вашите способности. За пример, излизате нощно време през мрачни нощи – да се концентрира вниманието ви. Ако вие всяка нощ излизате през мрачни нощи и имате слаби очи, вашите очи ще се подобрят. Подобрение става! Та сега, тия опити са просто за концентриране. Онези от вас, които имат туй концентриране, нямат нужда от тия опити. На всекиго одного от вас ще се дадат такива опити, които са му необходими. Онези от вас, които са малограмотни, ще бъдат слушатели в Школата – няма

да ви е мъчно. На способните ученици ще им се даде мегдан да учат, да вървят. Състезание да има, но не и спънки! Да не мислите, че има някаква привилегия! Не, всеки от вас си разрешава задачата и според разрешението ѝ всеки ще върви мистически напред, понеже ще се събудят тия чувства, и вие ще проверявате. В Школата ще има доста богата литература, ще преведем доста окултни книги. Но всичко това, което се говори, няма да стане в две-три години, трябва ни поне двацет години, за да организираме тази Школа, както трябва. Не мислете, че само две години ни трябва. Вие ще кажете: „Дотогава дали ще бъдем живи?“ Ще продължим живота ви, ако искате да живеете – можем да го продължим с десет, двацет години, стига да учите, а можем и да го съкратим. И едното, и другото можем да направим. Сега ще турите в ума си идеята да учите. (11, с. 154)

„Кротките ще наследят Земята.“ Това значи, че Земята ще бъде достойние главно на кротките. Защо? Защото кроткият човек знае законите, чрез които може да придобие вечния живот. За това хората трябва да изучават малките мистерии. Една от задачите на учениците е да изучават *малките и големите мистерии в живота*. Всеки човек е ученик, дошъл на Земята да учи. Всеки от вас има майка и баща в невидимия свят, които са ви изпратили на Земята да учите. Вие сте забравили вашите родители от невидимия свят, но като свършите земното училище, пак ще се върнете при тях. Там вие ще им разправяте какво сте научили на Земята, а те отново ще ви изпратят тук да учите. Значи, ще има постоянно качване и слизане. (138, с. 125)

От окултно гледище Земята има кухня вътре в центъра. Вътре в топката на Земята има друга топка, която се движи. Всяка топка си има своя магнитен пояс. Земята в центъра си е най-плътна. Там има машинария, лаборатория, механици, които движат Земята. Там е *малката мистерия*. Който се посвещава, трябва да слезе долу, да види. Малцина могат да слязат. Другите остават по нея отгоре. Всяка година има магнитни течения, по които може да се слезе до центъра. За там се отнася текстът „В бездната да слезем, хоругва да поставим“ от песента „Напред да ходим смело“. Тя е под 13-та сфера. Който падне, мъчно излиза. Остава за друга еволюция. Духовете, които сега връзват, там ще бъдат вкарани, поставени, и Земята ще бъде преграда да не излязат. Има само отдушници, там е поставен ангелът с меч на вратата, за да не излязат. Една душа, която оттам излезе на земята, е в рая. Когато някой каже „черната земя“ – това е именно бездната. (2, с. 184)

Казвам: ако ти не може да влезеш в центъра на Земята и да излезеш навън... Трябва да си запознат с Любовта и с Обичта. Онзи, който се е запознал, ще превали камъка на Любовта. Онзи, който се е запознал с Обичта, ще влезе в центъра на Земята. Онзи, който изучава Любовта, ще излезе из центъра на Земята, ще дойде на повърхността. Щом може да излезе от центъра на Земята към повърхността, тогава Любовта е научил. Казвам: всеки, който не е слязъл до центъра на Земята и не е излязъл навън, той тази Любов не я разбира. Тия са трудни работи. Казва: „Аз научих туй слизане в

центъра на Земята. “Че ти там като влезеш, в Земята, ще видиш скъпоценни камъни! Те са долу, в центъра на Земята. Всичко е скрито там. Като слезеш там, ще намериш всичките богатства, ще намериш това, което търсиш. Като излезеш из центъра на Земята, ще изнесеш това, което ти трябва. Понеже сте бедни, не сте влезли в центъра на Земята. Всеки един трябва да влезе в голямото богатство. Земята крие големи богатства. Туй го наричат *малките мистерии* – малки тайни носи Земята. Слънцето носи големите тайни. Има Любов, по-голяма от тази на Земята – тя е Любовта на Слънцето. Ние трябва да изучим Любовта на Земята, после ще изучите Любовта на Слънцето. Любовта ще учите в много нейни форми. Ще изучавате Любовта на Месечината, на Меркурий, на Венера, на Марс, ще изучавате Любовта на Юпитер, на Сатурн. (21, с. 172)

В света може да се изчисли всичко. Съвременната наука си служи със стари методи, но за в бъдеще учените хора ще отиват към новите, окултни методи, затова ще имат и по-правилни мерки. Сегашната математика, например, се отнася повече до Земята... Великите Учители знаят колко е разстоянието от Земята до Слънцето, но не казват никому. Разбира се, най-първо се изучават *малките мистерии*: например изучава се вътрешното устройство на Земята. След това се изучава вътрешната страна на математиката и геометрията, и най-после се пристъпва към *великите мистерии на Слънцето*, към изучаване разстоянието от Земята до Слънцето. Да знаеш какво е разстоянието от Земята до Слънцето, това е един лозунг, една парола. Това значи, че знаеш една истина – знаеш как са нещата в Природата. Щом произнесете тази дума, Природата веднага ще ви отговори. Говорите ли на езика на Природата, тя веднага обръща внимание на вас; не говорите ли нейния език, тя си мълчи, не ви обръща внимание. Затуй, когато изучаваме законите на Природата, когато изучаваме нейния език, трябва да бъдем крайно внимателни. Тя е много строга. Нейният език е крайно изразителен и по форма, и по съдържание, и по смисъл. (110, с. 165)

Христос казва на учениците си: „Ако не разбирате земните работи, които ви казвам, как ще разбирате небесните?“ Когато Христос говори за небесните работи, това показва, че Той е подразбирал *великите мистерии на Слънцето*. Той бил запознат с еврейската кабала, с източната философия и с ред други науки. (66, с. 261)

Като ученици ви трябва да работите според методите на окултните, на мистичните школи. Тези методи са взети от разумната Природа. Само чрез тях човек може да се справи с противоречията на своя живот. Откъде се раждат противоречията в човешкия живот? От непостигнати мисли, желаня и чувства. Всеки човек има желаня, които иска да постигне, но той трябва да знае пътищата за тяхното постигане. Не намери ли тия пътища, той неизбежно се излага на противоречия. Един от методите за разрешаване на противоречията е чистият език. Изкуство е да може човек да поставя всяка дума на място и на време. Същевременно е важно с какви

думи ще си служи. Колкото по-чист е езикът на човека, толкова по-лесно разрешава задачите си. Езикът оказва голямо влияние върху човешката мисъл. Движенията също влияят върху мисълта и чувствата. (182, с. 88)

Всички древни *мистични школи* са имали ритмични упражнения като метод да се възпитават учениците им в музика и в пластика. Упражненията, които ви давам сега, са извършвани и в древността на уединени места от свети адепти за велики постижения. Съвременната наука няма данни за Паневритмията и не знае при коя песен какви движения трябва да извърши тялото. Понеже сме в епохата на зараждане на Шестата раса, затова се полага една нова основа на Паневритмията. По-рано тя е била инволюционна и сега, в еволюцията, ние събираме енергията, която сме вложили при инволюцията. От Слънцето гледат с четири очи, че в България се опитват да играят слънчев ритъм. На Слънцето стават доста големи паневритмични упражнения, които се играят на една обширна плоскост.

Движенията са мълчалив говор, който трябва да се изучава; всяко движение изразява някаква идея, някаква мисъл. Движението е израз на музиката, то е една музикална форма. От всички народи – от индуси, египтяни, асирийци, вавилонци, гърци и от сегашните народи трябва да се вземат движения, но такива, които днес минават в *нова форма*, тъй като известни упражнения, които в миналото са били прави, днес е необходимо да се променят. В *Паневритмията* съм дал само основните движения, само семката. И всяко движение, което се посади, ще се развие, ще се разработи в ново движение. В окултната наука има известни движения и ако ги правиш, те действат благотворно, магически. Паневритмията е снета от други светове и трябва да се отворят очите ви, за да видите колко Същества вземат участие и присъстват тук. Това, което дават паневритмичните упражнения, никое друго упражнение не може да даде, но трябва да се правят хубаво, по всички правила. (194, с. 56)

Аз съм в духовна връзка с всички мистични движения в света. (195, с. 201)

Някои съвременни учени хора прочитат ред книги и започват да мислят, че много знаят. Не се лъжете, че знаете. Според мене истинско знание има само този, който може да хване смъртта и да я обуздае. Така че, вие може да сте философ, богослов, мистик или какъв и да е друг, но мачка ли ви смъртта, вашата наука не е положителна. (161, с. 183)

Знание има само в добродетелите, знание има само в Любовта, в Мъдростта и в Истината. Като се облечеш в тях, ще придобиеш знание. Да изучаваш онази мелодия в Природата, във вселената; да изучаваш реда и порядъка в цялата вселена, както Небето и Земята – това разбирам, но да изучаваш как умират хората – в това няма никакво знание. Да изучаваш как се раждат хората, как се развива първичната клетка, как минава през всички форми, докато дойде до положението на човека, разбирам, но да изучаваш как умират хората – това не разбирам. Смъртта в окултната наука е

наречена „*малките мистерии*“, а животът представя „*големите мистерии*“. Добре е човек да мине през малките мистерии, но след като мине през тази наука, той трябва да мине през големите мистерии, които сега кръщават с името „антропологическа биология, антропология на човека“. Когато хората кръщават нещата с научни термини, ние трябва да благодарим за това, защото всяко нещо се нуждае от име. (62, с. 81)

Любовта, Мъдростта и Истината са потребни за минаване от този свят в другия, за да можем да минем през тази смъртна река... Човек трябва да бъде научен как да пази своята свобода, която Бог му е дал; свободата, която Любовта е дала на човека; свободата, която Мъдростта е дала на човека. Истината ще дойде тя да пази свободата, която си добил в Мъдростта и в Любовта. Казвам: като ви говоря за Любовта, говоря за свободата на Мъдростта. А Истината е, която ще ви научи как да пазите онази свобода, която ще пази свободата на Любовта и свободата на Мъдростта. Това е вътрешно мистично отношение. Сега мислим за Любовта. Казано е, че Бог е Любов. Като Го приемем, ние ще се научим да обичаме. Господ е навсякъде – като Го видиш, ще се радваш. Той е неделим. Ще Го обичаме в дърветата, в цветята, в Слънцето – навсякъде, като Го видим, ще се радваме. Може да видиш, че в един камък има нещо Божествено, което другите не виждат. (172, с. 301 и 306)

На девето число на март Бог създаде човека, тогава беше петък (по нов стил – 22 март, бел. състав.) Чудни и велики работи стават в света, но ще дойдат постепенно, както зазоряването. Не се плашете! Страхливите няма да наследят Царството Божие. Бъдете герои! Ще слезете долу сега, ще изучим *малките мистерии* и оттам има друга врата за Царството Божие. Вам е дадено да разберете тези тайни. Трябва да имате понятие от астрономия, за да разберете тайните. Да разбирате от анатомия, физиология. Вашите мисли и желания вие не ги виждате, вие само ги чувствате. И когато се отворят вашите очи, ще кажете: „Колко е велик тоя свят!“ (75, с. 79)

Който знае законите, той може да извлеча енергията от всички неща и правилно да я използва... Забелязано е, че камъните създават мистично настроение. Ето защо, ако иска да се настрои мистично, човек трябва да ходи повече върху камъни, отколкото по трева. Тревата действа върху въображението, тя прави човека поет. Камъни, които са покрити с мъх, действат мистично върху човека и го правят философ. Като ученици вие трябва да изучавате Природата, да изучавате новата философия, новата наука. *В Природата се крие и новата наука, и новата философия*. Първо ще изучавате външната страна на Природата – камъните, растенията, реките, горите, планините, и оттам постепенно ще навлезете във вътрешната страна на тази наука. Тя ще ви доведе до новото, което търсите. Външната страна на Природата представлява забавления за хората, а вътрешната страна ги води към дълбок, съзнателен живот. И забавленията имат смисъл, но само когато между тях съществува тясна, органическа връзка. (55, с. 39)

Някои казват, че аз съм ви чел някакви мистерии. За онези, които имат очи, няма никаква мистерия. В моята кесия имам една ябълчена семка, ето я – тя е мистерията! Посейте я – след десет години ще видите нейните цветове, плодове и тогава ще разберете тази мистерия. Ще кажете: „Може да има нещо страшно във всичко това.“ Страхливите няма да влязат в Царството Божие. (73, с. 33)

Плодовете изявяват Словото Божие. Другояче казано, Словото е създало плодовете. Като ядеш някакъв плод, трябва да знаеш какво е вложил Бог в него. Ако разбереш какво се крие в ябълката или в друг някой плод, ти ще възприемеш Словото, внесено в нея. Щом приемеш Словото, ти ще се повдигнеш. С думите „да произрастат тревата, растенията и плодовете“, Бог внесъл Словото Си в тях. Така трябва да разсъждава вярващият или мистикът, за да възприеме нещата. Ако не разсъждавате така, ще имате празнини в себе си, които ще ви правят недоволни. Каквито мисли и чувства да имате, каквото знание да придобиете, без Истината нищо няма да постигнете. (1, с. 54)

Един ден, когато съвременните хора станат по-просветени, по-духовни или по-мистични, те ще разберат дълбокия смисъл, който се крие в растенията. Човека по някой път наричат растение. Бог го уподобява на растение. Той казва: „От плода си се познава.“ В него съществуват две растения, които се преплитат. (134, с. 297)

Вярно ли е, че Слънцето изгрява, за да се види красотата на райската птица? Ако перата на райската птица са израз на усилена деятелност на Духа, вярно е, че Слънцето изгрява, за да се открие красотата на света. Наистина, големи усилия са приложени, докато се създадат тия пера със своите разнообразни и красиви шарки. Естественикът изучава външната страна на перата, но мистикът чете по тях какво е писала Природата. Той се интересува защо Природата е нашарила райската птица толкова красиво, а други птици е облякла с прости дрехи без никакви украшения. (154, с. 7)

Днес *Слънцето* не е такова, каквото е било преди хиляди години. Мистиците са знаели това и са го изразили в следните мисли: „Да възлюбиш Господа, да бъдеш добър, да обичаш Истината.“ Това са прояви в три различни посоки. Да бъдеш мъдър, това значи постъпките ти да бъдат отмерени. Пред умния всички благоговаят, но всички не го обичат. Да любиш, това значи всички да те обичат. Всички обичат човека на Любовта... Любовта, Мъдростта и Истината се развиват при специални условия, които трябва да се пазят. (137, с. 75)

Мистичните братства трябва да съдържат Любов, да бъдат носители на Божественото и тогава те ще бъдат съединени вътрешно. Вече съществува една организация на духовните работници, на която хората трябва да

дадат израз, и няма защо да я създават сега. Тази организация е *великото Всемирно Бяло Братство*... Мистичните братства ще имат подкрепата на горната организация, ако са носители на Божествените принципи и тогава чрез Всемирното Бяло Братство те ще са обединени. Външно сближаване между мистичните братства може и трябва да има – взаимно опознаване, да си ходят на гости, да имат деликатни приятелски отношения едно към друго, да се види кому какво се е дало от Горе. Нали всеки пророк казва това, което му е открито? В това няма да има еднообразие. При такава вътрешна обмяна циркулират соковете на всяко едно от тях в другите, без никакво препятствие, както жизнените сокове в организма. От друга страна, могат да се свикват международни събори на всички мистични братства и мистични души в света, и то на планина – Алпите или Рила. Но съборите да бъдат само за взаимно опознаване. (195, с. 144)

Тази местност (*Мусала*) е една от най-хубавите тук – за мистици. Има известни течения, явления, които стават само на 3 000 метра. Да, Мусала е над 3 000 метра! Нервни хора на Мусала да идват да се лекуват. Мусала има грамадна електрическа енергия. Батерия е тя! За лекуване. Тази местност е добра, всеки да си вземе мястото, което трябва да вземе и което му се пада. (100, с. 252)

Числото седем представя диаметъра на вселената. Това са *отвлечени, мистически неща*, които човек ще разбере тогава, когато проникне в дълбокия смисъл на живота. В този смисъл всеки трябва да разбере своето място и положението, което заема в Природата. Човек може да бъде в положението на минерал, на растение, на животно и най-последно – в положението на истински човек. Докато дойде до последното положение, той изучава нещата, да ги познава и разбира... Какво означава познаването? Да познавате нещата, значи да ги владееете, да станат част от вас – ваша плът и кръв. (38, с. 28)

Изучавайте ръката си като справочна книга в живота ви. Изучавайте линията на ума си – да знаете колко е дълга, разклонена или права и колко е дълбока. После, проследете пътя ѝ: към сърцето ли отива или надолу, към Луната. Ако линията на ума слиза към Луната, човек става мистик, живее повече във въображението си и мисли, че може да направи всичко, каквото желае. Ако линията на ума се качва нагоре, към сърдечната линия, при Меркурий, човек проявява спекулантски способности. Той се движи в гъстата материя, голям материалист е, няма висок морал. (16, с. 35)

Ако линията на сърцето дойде в съприкосновение с линията на живота, такъв човек има някаква фаталност в живота си. Ако линията на ума в някого се слива с линията на сърцето, бъди далеч от него. Опасно е, ако тези линии се сливат и в двете ръце. Каквото обещае този човек, нищо не изпълнява. Яви ли се мистичният кръст на ръката, положението се спасява. Той разделя линията на ума от линията на сърцето. (16, с. 42)

Казвам: като ученици на *мистическата Школа* вие трябва да разбирате Божиите пътища. Всякога, когато човек върши една постъпка, която е Божествена, той усеща светлина и топлина в себе си, той усеща мекота и устой. Той се радва, че има нещо хубаво в него. (18, с. 697)

Всяка постъпка трябва да бъде резултат на човешките мисли, чувства и желаниа. Тази е новата философия. това е разбирането на мистицизма, това е разбирането на окултната наука, това е възпитанието на невидимия свят. Това се изисква от всички хора. Методите на сегашното възпитание коренно се различават от тия на невидимия свят. (129, с. 127)

Казвам: някои от вас трябва най-първо личните чувства да ги възпитавате. Едно лично чувство, за да го възпитате, трябва да има от елемента на милосърдието. Едно лично чувство, за да се възпита, трябва да има от елемента на вярата, от елемента на надеждата и от елемента на разумността. Едно лично чувство трябва да има от елемента на музиката. После, да има мистически схващания, после – да обича чистотата. Едно лично чувство показва областта на човека. Личните чувства показват правата, които Природата е дала на човека. Тия права са много, то не е само едно направление. (167, с. 231)

Вие, мъже и жени, които сте тука, сте *виделина!* За мене злото не съществува – аз разбирам, че в Божествената хармония зло не съществува, но извън Божествената хармония зло има. Ако вие решите да водите един добър, благороден живот, вие ще имате тази виделина, тя ще бъде с вас. Тази виделина е разумна и всички онези стари мистици, които виждат тази виделина, виждат необятен свят, пълен с най-хубавите цветове, с които се пълни тяхната душа. Когато сте разположени, имате тази виделина, само че не можете да я задържите задълго. (73, с. 39)

Във вас се крият незнани сили, които, като се развият веднъж, няма да бъдете вече роби на условията, но господари. (192, с. 52)

Съществуват няколко съзнания, които действат в човека – свръхсъзнанието, подсъзнанието, самосъзнанието и съзнанието. Свръхсъзнанието наричат интуиция. Който е развил интуицията си, предчувства нещата, които ще се случат даже и в по-далечно бъдеще. Както чувства, така става. За такъв човек казват, че е мистик. Психологията на различните съзнания е различна. (148, с. 47)

Сега говоря само за онези, които вече изпълняват волята Божия. Туй съзнание вече се е пробудило във всички, пробудило се е във вас. Ако вие не разбирате така мистично, ако не разбирате закона, ще се родят ред страдания, ще се родят болести. Страхът се ражда от безлюбие и непослушание. (102, с. 560)

Пробуждането на съзнанието на физическото поле става чрез една голяма катастрофа и след туй настава едно друго състояние, което аз наричам мистично. Аз го наричам музикално състояние, в което човек запява вече. Той пее и певец става. (24, с. 326)

Аз искам да пеете за себе си – за никого друго! Ама за кого „себе си“ подразбирам? Не за това лично „себе си“, но за Божественото вътре във вас. У вас има такива кармически състояния, които по никой друг начин не можете да смекчите, освен със силата на музиката. Или пък трябва да *изучавате мистически стихове* и да мислите върху тях, понеже те са музикални. Пението, което сега употребяваме, е език на много напреднали Същества. Те са образували музиката. И туй, което за нас е безсмислено – тоновете за пример, за тях те са говор. Когато един ден достигнете до туй развитие, ще видите, че един тон „до“ има нещо повече, отколкото вие можете да разберете. В даден случай той ще ви проговори. (34, с. 264)

Всеки човек трябва да бъде поет. Поезията е вътрешно състояние. Който няма това състояние в себе си, нищо не може да постигне. Без поезия като състояние на душата, човек не може да бъде щастлив. Щом има поетично настроение, човек пише, мисли, твори вътрешно. След това той може да изяви поезията си навън. Обаче без вътрешна поезия, външната е само декламация. Следователно истински поет е този, който живее това, което пише. *Човек трябва да бъде поет, философ, мистик, учен вътрешно и когато му остане свободно време, тогава може да изнесе вътрешното навън, пред света.* Това значи истински поет, учен, философ, мистик. Гледате ли само външната страна, ще изпаднете в заблуждение. (70, с. 361)

Сега аз искам да ви обърна внимание на следующето: вие искате вашият живот да се измени. Трябва да се измени и ще се измени! Не само това, но ще се измени животът ви и във вашите желания и мисли. Питам сега: каква искате да бъде следната фаза на туй изменение – нагоре или надолу? Изпитвали ли сте онази дълбока мисъл в себе си, да чувствате в душата си, че имате подкрепата на Бога? Чувствали ли сте в действителност подкрепата на Любовта? То е едно *мистическо преживяване* вътре, като че ти си в съгласие с целия свят и с всичките велики мисли, нагоре и надолу, ти едновременно присъстваш и на Небето, и на Земята. Чувствали ли сте такова състояние? Виждали ли сте какъв е смисълът тогава? (48, с. 203)

Мистичният живот подразбира движение във възходяща посока, а не в низходяща. Ако любовта на човека не се увеличава, тя не е истинска Любов; ако знанието, милосърдието не се увеличават, те не са истински. Във всички свои добродетели и способности човек трябва да расте, да се разширява. (108, с. 19)

УЧИТЕЛЯ ЗА МАГИЧЕСКАТА ПРЪЧИЦА

1. МАГИЯТА – ЗНАНИЕ ЗА ВЕЛИКИТЕ ЗАКОНИ НА ПРИРОДАТА

Онези, които са изучавали източната магия, много са ме питали за магията – какво нещо е. Едни отричат магията, други я твърдят. Аз нито я отричам, нито я твърдя. Магията – туй е разумността. Магия значи разумност, която може да употребиш, да не си в разрез с основния закон на Битието и живата Природа. Туй значи магия. Не се изисква голямо усилие, за да направиш едно добро в света! (139, с. 200)

Има учени, които не вярват в магията. Какво всъщност е магията? – Мъдрост. Магът е мъдрец, който със силата на своята мисъл може да носи слабите хора. Възможно ли е това? – Възможно е, разбира се. Както силният носи слабия на гърба си, така и мъдрецът влияе на обикновените хора с мисълта си... Всеки човек, на когото мисълта е силна, влияе на слабите. (180, с. 8)

Влизат разбойници в къщата на един маг, искат да го оберат. Те влизат със своите оръжия, готови за обир. Магът веднага ги поканва и им казва: „Заповядайте, господа! Всичко, което имам, е на ваше разположение.“ Той излиза въвн, а тях оставя в къщата си свободно да се разпореждат. Щом влиза в стаята си, той бутва едно копче и стаята се напълва с вода. Разбойниците се виждат залени до гуша с вода. Тогава той ги запитва отвън: „Ще се опитвате ли втори път да обирате един маг? Ако ми дадете честна дума, че втори път няма да си позволявате това нещо, ще ви пусна. Ако не, ще ви оставя в това положение.“ Питам: ако се намерите в това положение в стая, в затвор, пълен до гуша с вода, какво ще правите? Съвременните хора се намират именно в това положение. Те са затънали до гуша във вода и не знаят какво да правят. Те са влезли като разбойници в Божествения свят и мислят, че могат да правят, каквото искат. Обаче положението им е опасно, те са затънали до гуша във вода. – „Какво трябва да правим?“ – Трябва да бъдете послушни деца, да учите. Бог е направил света заради нас, да учим. (102, с. 161)

Щом сте дошли на Земята, вие трябва да се учите, да свършите училището, за да помагате на своите ближни. Да свършите училището успешно, това значи да разполагате с такова знание, че като видите човека, да можете да четете по лицето, по главата, по ръката му, по космите му даже. Ще кажат за вас, че сте магьосник. Какво означава думата *магьосник*? Магьосник, маг е човек, който разполага със знания, с мъдрост. Знаем, че знанието облагородява. Значи магьосникът е мъдър, добър човек. Всеки, който се занимава с магия, впряга ума си на работа. Преди това умът му е бил в бездействие, а сега работи...

Днес мнозина говорят за окултната наука, без да са се справили с противоречията си, без да познават Истината. Що е окултна наука? Окултната наука е пособие на Божествената наука, както сегашната наука е пособие на окултната. Пред окултната, днешната наука представя малко дете, което

едва сега започва да учи. Такова е и отношението на окултната наука пред Божествената. Изправен пред тази наука, окултистът заема положението на малко дете, което едва сега започва да учи. Каква по-голяма наука искате от тази, да превърнете стара баба в 21-годишна мома? Обаче сегашният човек със своя ум и със своето сърце, със сегашното си разбиране и възпитание, не може да се домогне до тази наука. Тя не се предава по обикновен начин. Пък и да ви се предаде, вие не можете да я задържите, не можете да я носите. Как ще носите един тон злато на гърба си? (168, с. 135-137)

Вие като окултни ученици отивате при един болен, който страда от тумор в дробовете и за когото всички лекари казват, че няма да оздравее, понеже съвременната медицина не е намерила лек за неговото заболяване. Един казва, че този болен така е роден; друг казва, че той ще живее само още един месец; трети казва, че повече време ще живее и т.н. Обаче отивате вие при този болен като окултен ученик, правите няколко паси, духате един-два пъти над него и той оздравява. Питам: това магия ли е? Не, това е резултат на истинско практическо знание. Истински учен е онзи, който може да възвърне ума на един извезан човек. Ти духнеш три пъти над този човек и умът му се възвръща, той започва да разсъждава. Туй е наука, която всички трябва да придобият...

Някой казва: „Велико нещо е окултната наука, тя не може да се приложи, не е за обикновените хора.“ Да се говори така, то е все едно да се казва, че Слънцето е голямо нещо – не се отнася до всички хора, освен до велики, големи адепти. Не, както Слънцето има значение и за най-малките същества, така и окултната наука има приложение и в най-малките прояви на живота...

Друг случай: имаш да дължиш някому 20 000 лева. Ако не си окултен ученик, ще тръгнеш при този, при онзи приятел да искаш пари назаем, да си изплатиш дълга. Тук те изгъдят, там те изгъдят, докато най-после някъде ти услужат. Ако си окултен ученик, няма защо да се молиш на този, на онзи, но ще вземеш магическата тояжка и мотичката си и ще отидеш да намериш де има заровени пари. Ще разкопаеш, ще вземеш, колкото ти трябват, и останалите пак ще заровиш. Това значи наука! Някой казва: „Аз не съм глупав да тръгна с една тояжка из гората, да търся де има заровени пари.“ – Това е наука именно! Аз считам по-глупав човек онзи, който тръгне да търси пари от банкер на банкер или да залага това-онова, отколкото да отиде в гората и да изкопае заровените пари... Можете ли да определяте с помощта на лескова или медна пръчица де има заровени пари? Не само това, но ако вие сте истински окултни ученици, като изпаднете в нужда, всеки ще ви помогне. Като вървите по улицата, някой богат човек ще ви спре и ще каже: „Господине, от две години насам съм определил една сума на вас, да я употребите, както намерите за добре.“ Колко такива хора има днес, на които може да се даде тази сума още при първото виждане? Казвам: тия са едни от най-близките задачи, които ученикът трябва да разреши. Вън от тия задачи има и по-велики. Какво по-хубаво от това да имаме доверието на невидимия свят, да ни даде възможност да разполагаме със силите на

Природата? Задачата на ученика е да спечели доверието на невидимия свят, да му поверят известни тайни, да му открият известни закони и формули, които щом произнесе, да му се притекат на помощ. Обаче при разрешението на тази задача от ученика се изисква чистота. Той трябва да бъде чист и целомъдрен. (181, с. 55-57)

Колкото е вярно твърдението, че успоредните линии се пресичат във вечността, толкова е вярно твърдението, че успоредните линии не се пресичат даже и във вечността, на безкрайно голямо разстояние. Сега, колкото и да се говори за пресичането на успоредните линии, това е отвлечен въпрос. Защо? Защото има отношение към вечността, към безкрайните величини. Друг е въпросът, ако това пресичане става на близко разстояние. Ще кажете, че това е някаква магия. Защо е магия? Защото е необяснимо. Според мене, магията подразбира разумно обяснение и извършване на нещата. В магията няма никакъв произвол. *Магът е физик, химик, естественик, математик и т.н. Той работи с Природата, взима от нея и дава от себе си.* Като влезе в Природата, той се чувства така близко, като че е в собствена банка: отваря книгата, пише, взима, колкото пари му трябват, и си отива. В това отношение, всички хора могат да бъдат маги. Ако не успяват, причината за това се крие в нещо, което им липсва. (145, с. 122)

Когато Природата иска да възпита човека, тя винаги събужда в него най-големите противоречия. Следователно, големите противоречия у нас произтичат от факта, че Природата събужда у нас всички онези мощни сили, за да видим какво можем да направим. Онзи, който не разбира това нещо, ще каже, че това е уроки, че е магия, че това са празни работи. Магията – това е мъдрост, това е знание на законите – да знаеш как да съпоставяш нещата. Казват за някого: „Той е голям магьосник – като махне с ръката си, и всичко става.“ Не всеки човек може да омагьосва. (62, с. 64)

Някой казва: „Омагьосаха ме.“ Те не разбират какво нещо е магията. Да омагьосаш един човек, това не значи, че ще го омотаеш, но ще приложиш някакво знание по отношение към него. Магията представя знание. *Магията подразбира знание на онези велики закони, които функционират в Природата.* Според законите на Природата всички неща стават много правилно. Който знае тия закони, за него всичко става; който не познава законите на Природата, за него нищо не става. Когато видят човек, който знае много неща, хората казват, че този човек е голям магьосник. Под думата „магьосник“ те разбират човек, който те е замотал. Днес обаче думата „магьосник“ ни най-малко няма това значение, каквото първоначално е имала. (102, с. 235)

„Ами какво е това, което омагьосва света?“ Мъдрецът е магьосник. Значи, човек е станал магьосник, след като е придобил голяма мъдрост, след като е станал мъдрец. Това е пък, което индусите наричат *майя* – това е силното, мощното, великото, което е създало света. (102, с. 241)

Какво нещо е магията? Магията е знание, разбиране на елементите в техния първичен вид, а не в сегашното им състояние, както съвременните химици ги познават. В света, в целия космос съществува един единствен елемент – Любовта. Любовта е първичният елемент, от който са произлезли всички останали, на брой повече от милиард, а не както съвременните химици познават днес само около 90 елемента (през 1937 г. – бел. състав.). Следователно първият елемент в света е Любовта, от нея произлиза животът. Вторият елемент е Мъдростта, от която произлиза знанието. Третият елемент е Истината, от която произлиза свободата. От живота, от знанието и от свободата произлизат още три сили. Тъй щото имаме три групи елементи, всяка от които е съставена от други три: Любов, Мъдрост, Истина; живот, знание, свобода. На вас оставям да намерите третата тройка от елементи. И тук делението не спира, то продължава нататък, до безконечност. Това деление представя проява на елементи, които функционират в различните области на Божествения живот. В живота на съвременните хора взимат участие само ония елементи, които отговарят на тяхното развитие. Колкото повече се развиват хората, толкова по-голям брой и по-разнообразни елементи ще влязат в живота им. (86, с. 178)

2. МАГИЯТА – НАУКА ЗА ЧОВЕШКОТО ЩАСТИЕ

Има цветя в Природата, на които миризмата е в състояние да ви освободи от някои лоши навици. Достатъчно е да погледнете известни краски на цветята в определени часове на деня, за да стане преустройство на вашия ум. Тези краски действат по магически начин, правят човека по-мъдър. С години те очакват посещението на хора със запалени свещици. Щом ги посетят, те им казват: „Ние можем да ви поверим благословието, което Бог ни е дал.“ Божието благословение не иде отвън, то е скрито в самата Природа – в камъните, в растенията, в изворите, във въздуха и светлината. Има скъпоценни камъни, силата на които и досега е скрита от хората. Отвън камъните изглеждат прости, но силата им е вътре. Ако носите такъв камък в себе си, ще бъдете здрави и разположени. Камъкът доброволно ще ви придаде своята сила. Защо? Защото свещицата ви е запалена. Има извори в Природата с особени качества, които и учените още не познават. Който пие от тези води, лесно се справя с болестите си. Когато Христос казал на самарянката, че ще ѝ даде да пие от живата вода, за да не ожаднява никога, Той имал предвид вода с особени свойства. Това е велика Истина. Питате: „Къде е тази вода?“ Аз ще ви питам: запалена ли е вашата свещица? – „Запалена е.“ – Ние ще ви поставим на изпит – да видим вярно ли е това, което казвате. Ние вярваме на хората, но законът ни изисква да подложим всеки човек на изпит, да го прекараме през най-ситното сито, за да изкараме всички дяволи от него. Само така ще проверим какви сили се крият в него. Така той ще направи разлика между живота на своето минало и сегашния си живот. (192, с. 112)

„Който се отрече от баща си и от майка си, от братята и сестрите си и ненавижда своя живот, той може да се нарече Мой ученик.“ Сега разсъждавам: да се откажете от баща си и от майка си – както и да е. Кой не се е отказвал от родителите си за една жена? Да се откажете от братята и сестрите си – и това е възможно. Но да ненавиждате своя живот, да се откажете от себе си и да тръгнете след Христа – това е много вече. Наистина, който не разбира тази идея, той ще настърхне от страх. Който я разбира, той се е домогнал вече до разрешаването на вековните проблеми. Да приложиш този стих в неговия вътрешен, дълбок смисъл, това подразбира да свалиш от съзнанието си товара на миналото, да придобиеш Царството Божие, да владееш магическата пръчица, магическата единица и да бъдеш като Афуел – каквото пожелаеш, да стане (Афуел – ангел, герой от притчата, която Учителя разказва в беседата – бел. състав.). (183, с. 35)

Който се намира под ръководството на разумния свят, той лесно ще се справи със своята карма. Кармическият закон не е нищо друго освен съдбата на човека. Кармата е закон на необходимостта, през който всеки човек минава. С други думи казано, кармата представя неблагоприятните условия в живота на човека. Някой човек си направи къща, но скоро я изгубва; ожени се, родят му се деца, но след няколко години изгубва и жена си, и децата си. Това са все кармически отношения. Човек трябва да работи съзнателно, да ликвидира правилно със своята карма. Като ликвидира с кармата си, човек влиза в Божествения Промисъл, в закона на благодатта или в тъй наречената *дихарма*. Такъв човек борави с магическата пръчица. Щом е дошъл на Земята, човек трябва да работи правилно, да ликвидира с кармата си още в този живот, да не става нужда пак да се преражда. Да се преражда човек, това значи да живее в закона на кармата. Да се ражда, това значи да живее в закона на благодатта. В този закон човек расте и се развива без никакво прекъсване на съзнанието. (168, с. 58)

Мисълта, която искам да ви оставя, е следната: да имате връзка с Бога. Тази връзка е реалност, на която можете да разчитате при всички условия – като болен и като здрав, като беден и богат, като нещастен и щастлив. При тази връзка и най-големите дяволи отстъпват. Тази вътрешна връзка определя бъдещето на човека. И да се обезсърчи, и да се обезвери, щом има тази връзка, той лесно се справя със своите състояния. Скъса ли се връзката, всичко пропада – и знание, и вяра, и сила, и богатство. Изгуби ли вярата в себе си, човек изгубва живота си. Щом е така, пазете връзката си с Бога! Бъдете готови да жертвате всичко за тази връзка. *Който е направил връзка с Бога и поддържа отношенията си с Него, той е намерил магическата пръчица в живота си.* Той е маг – съзнателно работи със своя ум, със своето сърце и със своята воля. Той разполага с нещо положително. Той е свързан с абсолютната Реалност и всякога разчита на нея. И през най-големите страдания да мине, той е смел и решителен. (123, с. 167)

За да реализира желанията си да придобие богатата на живота, човек трябва свещено да пази в ума си името на Бога. Може ли да пази свещено това име, той владее магията на живота. Под думата „магия“ разбираме изкуството да придобива човек всичко, каквото желае. Не пази ли името Божие в себе си със святост и чистота, човек ще изгуби всичко, което е придобил. (20, с. 95)

Всеки ден увеличавайте любовта си, да можете да късате връзките, които ви ограничават. Докато живеете на Земята, все ще има нещо да ви ограничава – и като спите, и като ставате и лягате, и като ядете, и като се обличате. Това показва, че в света съществуват сили, които противодействат на човешкото щастие. Някои наричат това противодействие „стария човек“, други го наричат „тъмни сили, черен век, черна магия“ и т.н. Когато съзнанието на човека не е будно, тези сили го свързват и му противодействат. За тези сили е писано и в Свещените книги. (80, с. 159)

И всичките наши вярвания са все от деди и прадеди. Книги е имало – така било писано, това-онова. За съвременните културни хора тия твърдения не важат. Ако ние вярваме, ние трябва да обосновем нашата вяра, защо вярваме; да сме готови да дадем един разумен отговор – на какво се базира вярата ни. Трябва да имаме здрава основа, за да сме готови да дадем един разумен отговор. Казват: „Трябва да имаме едно верую.“ Защо? Новата наука, Новото Божествено учение поставя всичките неща на един велик вътрешен опит. Туй, което не можете да опитате, не го приемайте. Туй, което не можете да опитате – не вярвайте в него!... А сега в нас са натрупани толкова суеверия – в какво ли не вярваме! Сега някоя баба вярва в магията, а всички учени се смеят. Но колко учени хора има, които вярват в повече глупости, отколкото бабата! Учените вярват, че човек ще остарее и ще умре, понеже туй е закон в Природата. Туй е вярване на бабата. Казват: „Закон има в Природата – човек расте, развива се и най-после трябва да умре.“ Подлежи ли туй умирање на опит? Кой от тия учени хора е опитал какво нещо е смъртта? (163, с.187)

Казваш: „Остарях, изгубих красотата си.“... Не съжالياвайте, че временно сте изгубили красотата си. Гледайте живото, красиво Лице на Господа, което крие в себе си магическа сила. Това Лице възкресява и обновява. Човешкото лице още не е изработило тези качества. (192, с.23)

Вие искате да знаете какво нещо е музиката. Магия без музика няма в света. *Първата форма на магията е музиката.* Първата форма, с която започна животът, е музиката. И ако ти не си музикален, нищо не можеш да направиш. (18, с. 35)

Истинското щастие се крие в разбирането на живота тъй, както Бог го е наредил; в разбирането и съгласуването със законите на живота. *Да разбираш живота и да живееш според неговите закони, това значи да владееш магическата пръчица.* Това значи да бъдеш маг, виртуоз, да

владееш слушателите си. Достатъчно е веднъж да потеглиш лъка, за да приковеш вниманието на слушателите. Те ръкопляскаат, искат още да им свириш. Казват: „Маг е този цигулар!“ Има учени хора, професори, които са като тоя цигулар. И за тях се казва, че са виртуози. Те знаят как да направят нещата. Ако и вие разбирате великите Божии закони и ги следвате, ще бъдете като великия музикант. (63, с. 24)

Искам всички вие да бъдете свободни, да имате свободни възгледи – не слободия, не свобода да отричате нещата. Аз не съм за отричането. Аз съм аз онази вечна Истина, която човек, като я приеме, е доволен – и при най-лошите условия може да бъде щастлив. Там, където другите умират, щастливият човек живее. Той владее този велик закон, тази магическа тояжка, която древните алхимици – най-учените хора на Египет и Асирия, са имали. Всички хора са се стремили и до днес се стремят към щастие, всички искат да бъдат щастливи, всички изучават закона на щастieto. (59, с. 26)

Днес повечето хора се намират пред третото посвещение... Без да сте минали третото посвещение, каквато магия и да учите, каквато наука и да прилагате, нищо няма да придобиеете. Да простите – в това се заключава истинската магия, истинската наука. Докато не простите на онези, които не ви обичат и ви причиняват пакости, никаква наука, никаква магия, никаква школа, никакви стихове и формули няма да ви помогнат. Напротив, тия неща по-скоро ще бъдат нещастие за вас, отколкото да ви направят щастливи... Докато не може да прости, човек никога маг не може да стане. За да стане маг, той трябва да има права мисъл. Докато дели нещата на възможни и невъзможни, човек маг не може да стане... И тъй, магът трябва да знае как да постъпва, да отговаря. Няма по-красиво положение от това, да слушаш как съдбата се разговаря с мъдреца, с мага. Съдбата се отнася с мъдреца така, както и с обикновения човек. Когато лошата съдба дойде при мъдреца да му донесе най-големите страдания, той става на крака, усмихва се, посреща я любезно, учтиво и я пита: „Какво обичате?“ (183, с. 60)

Тъгълът е едно от противоречията, които се създават в отношенията на двама души.... Щом двама души се карат, те започват от тъгъл от един градус, който постепенно се увеличава до 90 градуса; като дойдат до 180 градуса, те образуват права линия и подават ръцете си за примиряване. *Правата линия* е път на прощаване, на примиряване. Тя е магическата пръчица в ръката на съдията, който казва: „Простени бъдете!“ И тъй, геометрията разполага с методи, с начини, чрез които човек може да изправи своите погрешки. (183, с. 169)

В Божествения свят се съдържат и физическият, и духовният. Физическият свят е място, отдето се черпят материали; духовният свят е място, отдето се черпят сили. Божественият свят пък представя съвкупност от начини и методи за използване и обработване на материалите и силите, необходими

за развиването на човека. Както в миналото, така и в настоящето, всички хора са се стремили и се стремят да намерят щастие. За тази цел от най-стари времена още, хората са изучавали *магията като наука за човешкото щастие*. Човек трябва да расте, да се развива правилно, да придобива знания и добродетели, за да се справя с мъчнотиите в живота, които са в сила да погълнат щастиято. Правите мисли пък са къщата, в която щастиято живее. Следователно, който иска да бъде щастлив, той трябва да бъде облечен с красива и мощна мисъл. Само онзи човек може да бъде щастлив, който живее в Божествения свят, т.е. разбира живота по форма, по съдържание и по смисъл. Казвам: *правата мисъл е магическата пръчица в живота на човека*. Човек е само онзи, който мисли право. Когато дойде правата мисъл и смени всички отрицателни състояния в положителни, това е човекът. И затова когато някой каже, че е човек, отрицателните му състояния веднага трябва да се превърнат в положителни и противоречията му да изчезнат. Всичко криво в човека трябва да се изправи! Той трябва да разбере, че едновременно е и Симон Петър, и Христос, и Син на Бога живаго. Такова нещо е правата мисъл. (183, с. 48)

3. КОЙТО ИЗПЪЛНЯВА БОЖИЯТА ВОЛЯ, ТОЙ ВЛАДЕЕ МАГИЧЕСКАТА ПРЪЧИЦА!

Който изпълнява волята Божия, той владее магическата пръчица. Достатъчно е да тропне с нея по масата, за да получи всичко, каквото му е нужно. Той ще вдига и слага пръчицата си и ще благодари на Бога за всичко, което му се дава. – „Къде е тази пръчица?“ – Навсякъде в живота! Богатството не е ли тази магическа пръчица? Знанието не е ли тази магическа пръчица? Вярата, надеждата, Любовта в човека не са ли тази магическа пръчица? Обаче, не показвайте магическата си пръчица на никого! Ако някой ви попита в какво вярвате, отговорете му: „Вярвам във въздуха, който дишам. Вярвам във водата, която пия. Вярвам в хляба, който ям. Вярвам в светлината, която възприемам с очите си. Вярвам в земята, върху която стъпвам.“ – „И аз вярвам в същото!“ – Щом и ти вярваш в същото, ние си приличаме – едно сме. (168, с. 62)

Божиято благословение се дава отвътре, а не отвън. Придобие ли това благословение, човек постепенно се изявява навън... Истински вярващият е богат, силен, способен човек. Докато е живял в безверие, той е бил беден, слаб, неспособен човек. Вярата придава ценни качества в човека. Тя е подобна на магическата пръчица в ръката на великия маг. (45, с. 167)

Какъв смисъл има вярата, ако не се приложи в трудни времена? Това положение е подобно на онзи, който носи тояга, а когато го нападнат кучета, бяга. Щом имаш тояга, трябва да се браниш с нея. И Мойсей имаше тояга, но докато Бог не я освети, нищо не можа да направи с нея. Когато Бог му каза, че трябва да отиде между евреите, да ги освободи, Мойсей

се почувства недостоеен. Той отговори: „Господи, не мога да изпълня тази мисия!“ – „Хвърли тоягата си на земята!“ – му каза Господ. В същия момент простата овчарска тояга на Мойсей се превърна в змия. – „Хвани змията за опашката! Докато си свързан с Мене, всичко можеш да направиш с тази тояга“ – му каза Господ. Какво представлява тоягата? – Тя не е нищо друго, освен *разумната човешка воля*. Прилагайте волята си разумно, както Мойсей – своята тояга, за да постигнете всичко, каквото желаете. Жива е била тоягата на Мойсей, жива е и вашата воля. Тя показва правата посока на движението. Разумната човешка воля, т.е. магическата пръчица или правата линия показва на човека как трябва да мисли, чувства и действа, как и накъде трябва да се движи. (91, с. 172)

Много окултни школи на запад и на изток пропадат, защото нямат приложение. Учителите говорят, а учениците не прилагат. Най-последен един след друг напущат школата. Всеки човек иска да има резултат от това, което работи. Никой не обича да си губи времето. Някои изучават висшата математика, без да я прилагат. Защо им е тази математика? Ще изчисляват квадратурата на кръга, без да могат да я разрешат. Квадратурата на кръга подразбира познаване на условията, при които квадратът никога не губи силата си. Магията е в квадрата. С него си служат всички маги. Магът, който знае силата на квадрата, си служи с неговите линии. Затова именно учените търсят онези линии, които правят кръга, т.е. органическия живот, издръжлив. Това са правите линии. Те определят истинския морал. Да бъдеш морален, това значи да издържаш на голямото налягане, на големия огън – 35 хиляди градуса, без да изгориш. Да се стопиш може, но не и да изгориш. Защо трябва да се изчислява квадратурата на кръга? – За да се намерят елементите на безсмъртието. Тази идея е скрита в органическия живот. Дали знаят това учените или не знаят, не е важно. Важно е, че и досега още не са я открили, а трябва да я открият и разрешат. Може да кажете, че кръгът е затворена фигура – това е друг въпрос. Кръгът е фигура, която постоянно се развива. В кръга човек лесно губи силите си. Казват за някого: „Попаднал е на крив път“... Ако кръгът не се определи от квадрата, няма да имаме никакъв резултат. С други думи казано, в кръга ще имаш едно определено верую, на което всякога ще разчиташ. То е все едно да имаш телефон, чрез който да се съобщаваш. Ще вземеш дръжката на телефона, ще я туриш на ухото си и ще започнеш да говориш. Каквото искаш, ще ти се даде. Лошо е, ако не знаеш да говориш. Обаче и да не знаеш, ще се научиш. Важно е да имаш телефон! Всеки от вас има телефон, чрез който може да се съобщава с всички станции. (63, с. 214)

Като не може да си достави доброкачествена вода, човек се оправдава с нямане на време. Нищо не е в състояние да оправдае човека. Има ли желание човек да направи някакво добро за себе си или за ближните си, времето за него се продължава. Не желае ли човек да направи някакво добро, времето му се скъсява. От човека зависи да продължи или да скъси времето си. Човек има възможност и условия каквото каже, да го направи. Що се отнася до

доброто, в това отношение човек е маг. Каквото пожелае, той може да го направи. (169, с. 81)

Повечето хора искат с малко труд да имат големи постижения. Това е все едно да имат силата на магическата пръчица. И това е възможно, но магическата пръчица се дава само на онзи, който знае изкуството да спи правилно. Магическата пръчица не се придобива на Земята, но в духовния свят. На всеки човек е дадена магическа пръчица, но малцина съзнават това. *Магическата пръчица – това е разумната воля на човека.* Който може да въздържа езика си от обиди и огорчения; който може да въздържа ръката си от удряне; който може да ограда сърцето си от лоши желания и който може да отправи ума си от низходяща във възходяща посока, той разполага с магическата пръчица, той е по-силен от генерала на бойното поле. Разумният свят възнаграждава щедро всеки, който е придобил въздържанието. За въздържанието именно се говори в Писанието като един от плодовете на Духа. Въздържание от Любов, а не от страх пред закона. Желая ви да бъдете въздържани и търпеливи не от страх и срам, но от Любов и съзнание. (177, с. 50)

4. ПРАВАТА МИСЪЛ Е МАГИЧЕСКАТА ПРЪЧИЦА В ЖИВОТА НА ЧОВЕКА! НАМИРАНЕ НА ОСНОВНАТА ИДЕЯ

Човешката мисъл е магическа тояга. Каквото мислиш, такъв и ставаш. (121, с. 237)

Правата мисъл представя магическата пръчица. Който владее правата мисъл, той е маг. Достатъчно е да махне с ръката си, за да стане всичко така, както той желае. (183, с. 51)

Носът е символ на човешката интелигентност. Като знаете това, не пипайте безразборно носа си. Той представя пръчицата на капелмайстора, изработена в една от най-съвършените фабрики на Божествения свят. Тази пръчица не може да се пипа. Тя е украсена със скъпоценни камъни. В старо време магите са носели дрехи с широки ръкави, дето са криели тояжката си. Преди да направи нещо, магът поглеждал тояжката си. Те не са знаели, че тази тояжка е на лицето им – техният нос. Днес обаче посветените знаят, че тояжката им е техният нос. Не е достатъчно само човек да носи тояжката си в ръкава си, но той трябва да отговаря на нейните изисквания. Тя е закон, който се налага на всеки човек. Който не изпълни този закон, той неизбежно ще изпита силата ѝ. (168, с. 144)

Каквото мисли човек, това става от него. *Човешката мисъл е магята на съвременното човечество.* Бог е дал ума на човека като магическа тояжка, но човек е направил в това отношение една погрешка – той и досега още не е употребил тази тояжка. Ще ви приведа онзи анекдот на един стар дядо и неговия внук. Когато приближило да умира, той извикал своя внук и му казал:

„Синко, тази тояжка ми остана от моя дядо. С нея се ожених, с нея родих и отгледах деца, тя ми помогна много в моя живот. Тази тояга е излязла от рая. Ако я вземеш, и на тебе ще ти помогне.“ След това дядото умира. Синът (внукът) взел тоягата, държал я година, две, три, пазил я, но в това време нищо не работил. Очаквал всичко на тояжката, тя да му донесе щастието. В това време работите му съвсем се забъркали, той съвсем закъсал. Изминали десет години, но положението му не се подобрило. Един ден той си казал: „Чудно нещо, с тая тояга съвсем се заблудих! Откак я взех, работите ми се объркаха повече. Ако не я бях взел, в тез десет години човек щях да стана.“ Той взел да мисли как да се освободи от тоягата. Да я продаде – никой не я иска. Да я остави някъде – жал му било. Един ден взел тоягата в ръката си и тръгнал да се разходи. Върви той и си мисли: „Бре, от мене по-голям будала няма!“ В това време един бик го напада. Той започнал да се брани с тоягата си и в тази борба тоягата се счупила надве. От мястото, дето се счупила тоягата, започнали да текат пари, злато се изсипало. Като видял това, той си казал: „Защо не се случи туй нещо преди десет години?“ И тъй, мъчнотиите, които срещаме в живота си, не са нищо друго, освен онзи бик, който ни заставя да употребим тоягата си. При борбата с мъчнотиите тоягата ни ще се счупи, но като се счупи, ще започне от нея да изтича злато. Все нещо ще излезе от тоягата! Следователно, по-добре е криво да мислиш, отколкото нищо да не мислиш. (24, с. 266)

Който разбира живота правилно, той може да превежда символите... Правилното разбиране и превеждане на символите не е нищо друго освен наука, която наричат „магия“. (77, с. 147)

Казано е: „Блажени нищите духом.“ *Нищите духом* не подразбира бедни хора. Да бъдеш нищ, това подразбира известно състояние на духа. Нищият духом представя долина, в която всичко расте, цъфти и зрее. Нищият духом е смирен, тих, кротък човек, който е намерил *основната идея* и казва: „Господи, досега съм се лутал в живота, но намерих вече основната идея и започвам да се чистя. Намерих вече житното зърно, върху което почива моето щастие.“ Казвам: тази идея струва повече от всичкото богатство и знание на света. *Тази идея е магическата пръчица в живота на човека*, която може да го направи учен, силен, музикант – с тази идея той може да постигне всичко, каквото желае. Достатъчно е човек да насочи мисълта си в дадена посока, за да може в 20-30 години най-много да постигне това, което без тази идея едва ли за цял живот би постигнал. Ако сте дошли до придобиване на тази идея, не отлагайте. Работете, молете се да я постигнете. С нейното постигане ще дойде и възкресението. Само онзи ще дойде до възкресението, който е придобил основната идея, който е намерил своите предци. (101, с. 187)

5. ЛЮБОВТА Е МАГИЧЕСКАТА ПРЪЧИЦА, КОЯТО ПРАВИ ЧУДЕСА!

В далечното минало, в епохата на човекоядството, един голям, учен адепт донесъл на Земята житното зърно. Тогава хората се ядели едни други. Житното зърно казало на хората: „Аз нося нова култура. Ще премахна месоядството и ще се пожертвам за храна на човечеството.“ Хората го приели с благодарност като благословение, изпратено от Бога. В сегашния век иде друго благословение за човечеството. Друго житно зърно иде на земята – то е зърното на Любовта. Христос слиза сега на Земята и носи това житно зърно. Това зрънце ще бъде посято в мозъка и сърцата на всички живи същества и като израсне, то ще измени характера на цялото Битие. Всички същества ще заживеят разумно... Сегашните растения носят смъртта, а новите житни зрънца, които Христос носи, са носители на безсмъртието. Те представят Дървото на живота. Иде време, когато Дървото на живота ще бъде посято. Христос иде на Земята да донесе Дървото на живота, т.е. магическата пръчица. Жива е тази пръчица! Тя ще расте нагоре и ще се огрява от Божествената светлина и топлина. Тогава стихът „Каквото попросите в Моё име, Аз ще ви го дам“, ще се реализира. Така казва Христос. (79, с. 133-138)

„Де ще ни заведе това учение?“ – Не се страхувайте! Любовта е мощна, велика сила. Ако я приложите, тя по магически начин ще ви донесе голямо благословение. Не говоря за любовта, която вие познавате, но за живата Любов, която слиза от Небето. Приемете тази Любов! (192, с. 145)

Любовта, която не напуща хората, е истинска Любов. Тази, която ги напуща, не е Любов. Туй, което остава при човека при всичките условия и в страдания, и в радости, и в неволи – то е Любов. Единственото нещо, което не напуща човека, то е Любовта. Ако вие я придобиете, ще имате Мощното в света. Тя е магическата тояга! Някои искат да им кажа в какво седи магията. Любовта е магическата тояжка, с която, каквото кажеш – става. Трябва да я привлечете. Тя не се дава, не се взема – привлича се. Любовта може само да се привлече! Много малко се изисква, за да се привлече Любовта. Ако на вратата си имате един косъм, Любовта никога няма да прекрачи. Пътят, по който Любовта ще дойде, трябва да бъде съвършено чист – да няма никакъв косъм, никаква прах. Тя не иска, дето стъпи кракът ѝ, да полепне прах по него. Вие ще направите един път чист, без никаква прах, никакви косми, никакви противоречия. То ще бъде най-добрият път и по този път ще дойде Любовта. Като влезе в дома ви, вие вече сте придобили магическата тояжка. Ако очаквате да дойде отнякъде, милиони години може да чакате – тя няма дойде, щом пътят ѝ не е чист. Всичко може да дойде, но не и Любовта. Пътят, по който Любовта може да дойде, трябва да бъде павиран със злато, да бъде чист. (208, с. 196)

Когато говоря за Любовта като основа на живота, мнозина мислят, че знаят какво нещо представлява тя. Любовта е велик необятен свят. На Земята тя не е проявена напълно – едва е във въведението. Как ще я разберете,

когато не сте дошли още до началото ѝ? Любовта е велик алхимичен закон, който превръща елементите. Тя съдържа еликсира на живота. Онзи, който прилага еликсира на живота, не може да срещне на пътя си стена, която да не разруши и врата, която да не отвори. За Любовта няма затвор, който да не се отвори; няма неправда, която да не се оправя и няма смърт, която да не се замени с живот. *Любовта е магическата пръчица, която прави чудеса.* Христос я донесе на Земята и каза: „Даде Ми се всяка власт на Небето и на Земята.“ Щом вдигне тази пръчица нагоре, всичко оправя. Който дом докосне, веднага го преобразява. Всеки, който се докосне до магическата пръчица на Любовта, придобива нещо – ако е болен, ще оздравее; ако е сляп, ще прогледа; ако е глух, ще прочуе; ако е мъртъв, ще възкръсне. (177, с. 184)

Само магът може да възкресява мъртвите, само магът може да оживява праха на мъртвите. Той има знания, с които може да прави чудеса. *Това знание се крие в Словото, за което Христос е казал: „Който чуят гласа Му, те ще оживеят.“* Може ли мъртвият да оживее, ако не познава Словото Божие? То трябва да стане плът и кръв за него, за да бъде в сила да го възкреси. Следователно, ако Реалността дойде в съприкосновение с най-малката частица на човешкия живот, тя ще разшири съзнанието му, ще доведе човека до безсмъртие. Това значи възкресение, водещо от смърт към живот. (155, с. 33)

Любовта, това е проява на Бога в живота. Дойде ли Любовта в човека, с нея заедно дохождат богатство, слава, чест, способности, дарби и т.н. Който се домогне до този велик закон в живота, той е придобил всичко. *Любовта е магическата тояжка, която разрешава всички въпроси.* Днес хората разрешават въпросите си според степента на своето развитие, кой дето е стигнал. Това е правият път за тях. Това е пътят на обикновените хора, който коренно се различава от този на свършените. Несвършеният се стреми към свършения, ученикът се стреми към професора или към учения. И това е хубаво. (183, с. 166)

Задачата на човека е да намери поне една близка душа, която да го обича. Щом е обичан и обича, човек има вече мярка за нещата. Любовта е мярка, с която човек определя всички неща. Тя е магическа пръчка в живота на всеки човек. *Който е придобил тази пръчка, той всичко може да постигне.* Той може да бъде и духовник, и управник, и учител, и майка, и баща. Без Любов човек едва ли може да извърши наполовина своите задължения. (45, с. 197)

Мнозина са дохождали при мене и са ми казвали: „Кажете ни онзи магически закон, чрез който можем да си проправим пътя навсякъде!“ Аз мога да ви кажа този магически ключ, но казвам: ето де е магията – обичайте ближния си! Не задавайте сега въпроса как да го обичаме. (175, с. 447)

Любовта се дава на всеки, който я заслужава. Следователно, щом обичате някого, той заслужава вашата любов, той има нужда от Любовта. На кого дават пари? – На сиромасите. На bankerите, на милиардерите, дават ли

пари? И на тях може да дадете пари, но те не се нуждаят. Значи, Любовта е за бедните, за страдащите, за немощните, за слабите, за грешните. Праведните носят Любовта в себе си, те не се нуждаят от външна Любов. Праведният живее в Любовта, а грешникът я търси отвън. Щом е така, грешникът има право да се топли на огъня и да се грее на Слънцето, както и праведният. Грешникът и без това е измръзнал. Не се ли грее на огъня, той съвсем ще измръзне. И да не се грее, праведният пак е топъл. Той не е изложен на такива опасности, на каквито грешникът е изложен. Като слушат тия работи, някои искат магическата тояжка, като ударят с нея – да получат, каквото желаят. Добре е да придобие човек магическата тояжка, но за да се ползва от нея, той трябва да бъде разумен. Не е ли разумен, той ще направи ред пакости, за които един ден ще съжалява. (169, с. 238)

Никоя съвременна философия не е в състояние да разреши и отнеме противоречията в човешкия живот. Единствената философия, която може да разреши противоречията на човешкия живот и да го освободи от ненужните страдания, това е философията на великата Любов, на Словото Божие. Време е вече да се приложи тази философия! Обикновено тя започва само с една дума, различна за различните хора. *Всеки трябва да намери тази дума и да я скрие в себе си.* Тя е неговата обична дума. Произнесе ли я тихо, за себе си само, той изменя цялото си състояние – от скръбен става радостен и весел; от недоволен – доволен. Тази дума може да е за някого едносложна, за някого – двусложна или многосложна (слог-от руски ез.- сричка-бел. състав.), но тя крие в себе си магическа сила. Няма мъчнотия в света, която тя да не разреши! Свещена е тази дума. Искате ли да запазите силата ѝ, на никого не я казвайте. Крийте я даже и от себе си. Докато тя е във вас, вие сте силни. Щом я изгубите, с нея заедно загубвате и живота си. Тя е Божественото начало в човека. Христос казва: „Не само с хляб може да се живее, но и с всяко Слово, което излиза от устата на Бога.“ Това Слово е основа на живота. То е подквасата, от която се ражда всичко велико и красиво в света. Словото е живо, докато човек вярва в него. Престане ли да вярва и да го прилага, то губи вече своята сила и мощ. (120, с. 108)

Любовта крие в себе си магическата тояжка, която окултните ученици и в миналото, и сега още търсят. *Магическата тояжка не е нищо друго, освен силата на Любовта.* Тя няма определена форма и големина, но въпреки това с нея се измерват всички неща в света. Който притежава тази тояжка, той може всичко да направи. Ако е гладен, ще тропне с магическата пръчица и пред него ще се яви трапеза с всякакви ястия и плодове. Щом се нахрани, пак ще тропне с пръчицата си и трапезата се скрива. Ако е в пустинята, където няма капка вода, той пак ще тропне с пръчицата си и пред него се открива извор с чиста, кристална вода. Мойсей разполагаше с магическата тояжка. Той направи с нея ред чудеса пред фараона и пред еврейския народ в пустинята. Докато не беше придобил тази тояжка, той минаваше за обикновен човек. Щом я придоби, той стана силен, велик. Тогава той се натовари с мисията да освободи израилския народ от египетското

робство и да го изведе през пустинята. Някога в далечното минало всички хора са притежавали магическата тояжка. Днес е останало от нея само едно бледо копие. Това копие е човешкият език. Ако знае как да огъва езика си, колко трептения да произвежда при всяка дума, човек би направил чудеса с тази магическа тояжка. При изговаряне всяка дума произвежда известен брой трептения. Ако езикът може да възприема и предава тези трептения правилно, думата би предизвикала в човека красиви и възвишени мисли и чувства. В този смисъл всеки език, на който хората днес говорят, ще бъде красив. (52, с. 385)

6. ЕЗИКЪТ Е МАГИЧЕСКАТА ПРЪЧИЦА!

Казвам: колкото са важни мислите и чувствата на човека, толкова е важна и неговата реч. Човек трябва да знае да говори. Няма по-голяма магия от човешката реч! Тя е музика. Ако вярва в силата на Словото, човек владее магията на живота. Той носи тая магия в устата си. Вие търсите магията в книгите, а не знаете, че тя е в думите, които излизат от устата ви. (63, с. 137)

Да обикнем тези, които Бог обича. А Бог обича всички – тази мисъл да седи в ума ви; тогаз ще намерите по-голям смисъл в живота си и ще добиете един вътрешен характер и нещо положително. А за това всеки трябва да слуша гласа на Бога в себе си. Защото ако не можем да слушаме гласа Му, не можем да имаме съгласие помежду си, не можем да имаме постижения. Има един вътрешен глас, който обединява както водата, въздуха, светлината и твърдата почва; така и Божествената Любов обединява всичко в живота. Това е реалното, това е мощното в света, това е магическата пръчица, която трябва да се научите да махате. *Вашата магическа пръчка е вашият език.* Сладката дума, която кажеш на другите, ще се върне и при теб. Всяко нещо се връща при онзи, от когото е излязло. Това е абсолютен закон в Природата. (4, с. 131)

Една дума само може да направи човека щастлив! Срецам една вдовица, прегърбена, нещастна, няма работа, не може да изкара хляба си. Десет години вече как мъжът ѝ отсъства, безследно изчезнал и тя ходи по къщи да работи. Аз се приближавам до нея, тихо ѝ пошепвам: „Днес мъжът ти пристига.“ Той бил някъде по чужбина, спечелил много пари и сега се връща здрав и богат. Вдовицата веднага забравя нещастията си, усмихва се и излиза вън да посрещне мъжа си. „Мъжът ти си иде“ – това е магическата тояжка, която прави бедната вдовица щастлива. Срецам един ученик, държал изпита си, но се съмнява в успеха си. Казвам му: „Бъди спокоен, ти изкара изпитите си благополучно.“ Той веднага става от мястото си радостен, доволен. Следователно знайте, че за всяко положение в живота има по една магическа пръчица, която човек трябва да знае кога и как да я приложи. (168, с. 60)

Окултните ученици изучават окултизма, за да различават нещата, да познават свойствата на езика, на думите, с които си служат. Всяка дума

съдържа в себе си взривни елементи, каквито има и в химията. Ако не знае свойствата им, човек може да си причини големи пакости. В това отношение магията е опасна наука. Има думи в магията, които съдържат динамическа сила в себе си. Не знае ли кога и къде да ги употребява, човек може да си причини ред злини както на себе си, така и на окръжаващите. За да не се излага на опасности, човек трябва да избере най-безопасния път. Най-безопасният път е пътят на Любовта! За всички останали пътища, по които човек иска да върви, е нужно знание, но не обикновено, а такова, с което боговете са разполагали. Изучавайте ония науки, които повдигат човека и не му причиняват пакости. Такава е науката за цветовете. Като изучавате седемте цвята на спектъра, вие трябва последователно да минавате през тях, да придобивате по нещо от свойствата им. Не минете ли през всички цветове на дъгата, вие нищо не сте разбрали от живота. (86, с. 186)

Я изпейте думата „Правда“ тихо! Във всяка една дума има мощна сила. В думата „Правда“, в думата „Любов“ трябва да се намери силата. Всяка една дума е магическа сила! Думите са магически сили. Трябва да почнем да разбираме магическия смисъл на думите, и тогава всяка една дума може да ни помогне. Не е в многото говорене! Съвременните хора много говорят, малко вършат. Всички съвременни хора са силни в рушенето – в това са майстори. В рушенето всеки е силен, но всички сте слаби в творчеството, в съграждането... Някой път си неразположен – изпей думата „Правда“ няколко пъти. (84, с. 235)

Правите и кривите линии имат приложение в живота. Ако срещнете някой маг, ще видите, че той носи своята магическа тояжка, т.е. правата линия. Ако срещнете военен, ще видите, че и той носи своята тояжка – сабята, т.е. кривата линия. И дяволът носи своята тояжка – стрелата си, и когото срещне, стреля. Днес всички хора воюват с прави или с криви линии, които употребяват като оръжия. Дали за правото или за кривото воюват, дали за доброто или за злото, те непрестанно воюват. Всички хора боравят със своите огнестрелни оръжия. Няма човек в света, който да не разполага с огнестрелно оръжие. Човешкият език е също така оръжие, което може да се употреби и за зло, и за добро. Пожелае ли някой да те обиди, веднага пуска в ход своето огнестрелно оръжие – езика си, и те ранява. Какво печели човек, ако със своето огнестрелно оръжие в устата си, със своята магическа тояжка, ранява ближния си? Казано е в Писанието: „За всяка празна дума човек ще дава ответ пред Господа.“ Кога ще бъде това? В деня съдни, т.е. в онзи ден, когато се разглежда съдбата на човечеството. Човек е отговорен за всяка своя дума, понеже живее в хармоничен свят, в свят на пълен ред и порядък. Когато се намерите пред Божия съд, вие ще отговаряте защо създадохте огнестрелните думи, с които нарушавате хармонията на Божествения свят. (20, с. 12)

7. АБСОЛЮТНАТА ЧИСТОТА Е МАГИЧЕСКАТА ПРЪЧИЦА

И днес, когато изнасям някаква нова идея пред вас, по стар навик вие се плашите – мислите, че аз нося пръчка в ръката си. Не, аз влизам без пръчка. Старият метод не е за препоръчване, защото не е икономичен. Когато учителят влиза в клас с пръчка, голяма част от енергията му отива в нея. Учителят не трябва да влиза в клас с пръчка. Днес тази пръчка е заместена с перо, с молив. Тя е магическата пръчка, която всеки ученик трябва да държи в ръката си, когато учителят преподава. И тъй, с магическата пръчица вие ще напишете в съзнанието си идеята за абсолютната чистота. И като ви запита някой какво ви се говори при петото езеро (на Рила – бел. състав.), ще кажете: „Ухо не е чуло и око не е видяло това, за което ни се говори! Говориха ни по въпроса за хигиената от гледището на абсолютната чистота.“ (120, с. 228)

Ония хора, на които съзнанието е пробудено, трябва да държат в ума си *идеята за чистотата на мисълта*. Тази идея трябва да остане в ума им като основна мярка, с която да си служат във всички случаи на живота. За всеки съзнателен човек чистотата е магическа пръчица. Той става от сън с идеята за чистотата, той ляга да спи пак с тази идея. За него тази идея е тъй желана и любима, както мисълта за красивата мома в ума на младия момък. Момъкът очаква, търси красивата мома. За нея той е готов да отиде до другия край на света. Нека идеята за чистотата да бъде възлюбената, за която всеки човек е готов да отиде на другия край на света! Нека чистотата да бъде възлюбената на всеки мъж! Нека чистотата бъде възлюбената на всяка жена! Който я намери, той трябва да се спре пред нейния свещен образ и отдалеч да я изучава и съзерцава. Който придобие тази чистота, той се свързва с онзи велик свят, дето цари постоянство и устой. За човека са важни постоянните и устойчивите неща. Какво по-голямо благо за него от това да знае, че има едно разумно Същество в света, което го обича като спящ и буден, като беден и богат, като учен и прост, като болен и здрав. Който иска да го обичат с тази неизменна Любов, той трябва да служи на Бога. (120, с. 222)

Възвишените Същества представят ангели, красиви моми, които си служат с магическата пръчица. В който дом влязат, те турят всичко в ред и порядък. Ангелите, боговете не са нищо друго, освен красивите моми, към които всеки се стреми. С ангелите, които ви посещават, ще говорите по един начин; с боговете – по друг начин. Както и да се разговаряте с тях, те оставят своето благословение. Ангелите изучават и прилагат Любовта, а боговете – служенето. В това отношение човек може да бъде или ангел, или божество. Като ангел, той ще прилага Любовта; като божество, той ще служи. Това значи да даде човек израз на своя живот. В това седи силата на човешкия живот. Следователно, който иска да бъде ангел, той трябва да пази законите и интересите на боговете. Който иска да бъде божество, той трябва да пази законите и интересите на ангелите. Между всички разумни и възвишени Същества има пълно разбиране. Неразбиране съществува само между хората. Те искат да бъдат ангели и божества без да разбират техните закони, без да пазят интересите им. (168, с. 120)

8. МАГИЧЕСКАТА ПРЪЧИЦА МОЖЕ ДА Е НАПРАВЕНА ОТ ЛЕСКА, МЕД, ЗЛАТО; ОТ ЧУВСТВАТА И МИСЛИТЕ НА ЧОВЕКА; ОТ ДУШАТА И ДУХА МУ...

Ако сте разумни, ако сте мъдри, ако живеете според закона на милосърдието, вие ще владеете магическата пръчица – тогава няма да просите нито от хората, нито от Бога, но сами ще си доставяте, каквото ви е нужно. Ще вземете една лескова пръчица и с нея ще откриете де има в Природата богатство. Като намерите това съкровище, ще си вземете, колкото ви трябва, а останалото пак ще заровите в земята. Който владее магическата пръчица, той разполага със знание – няма защо да проси от хората. (80, с. 95)

Като ученици вие трябва да работите съзнателно, да дойдете до магическата пръчица – да вадите с нея злато от земята... Ученикът трябва да се стреми към вътрешно богатство, а не към външно. Той трябва да бъде богат по ум, по сърце, да бъде господар на себе си. Същественото, към което ученикът трябва да се стреми, е духовното богатство, а не материалното. Колкото да е богат материално, човек ще остави това богатство на Земята, няма да го вземе със себе си на онзи свят... Христос казва: „Търсете първо Царството Божие и неговата Правда, и всичко друго ще ви се приложи.“ Това значи: търсете онези пътища и методи, чрез които да разрешавате противоречията и да забогатявате. Като станете богати, ще можете да помагате на всички ваши братя и сестри, които се намират в нужда. (120, с. 40)

Какво донесе Христос със себе Си? Той не искаше да ни направи богати. Природните богатства лесно могат да се придобият. Аз ще ви дам едно правило за това. Ще ви дам една магическа тояжка. Аз ще ви кажа как може да се провери къде има злато. Първо ще вземете един наполеон и ще го заровите в земята някъде. След това ще вземете една пръчка и ще отидете с нея до мястото, дето наполеонът е заровен. Пръчицата веднага ще почне да се огъва. Понеже златото има афинитет към човека, пръчицата ще почне да се огъва. Ще разровите земята на това място и ще намерите наполеона. Така човек ще започне да познава къде има заровено злато в земята. Мнозина са идвали при мене да ме питат зная ли къде има злато. Казвам: аз не се занимавам с такива работи, не гадая, не откривам на хората къде има злато. Наука има за това. А на вас казвам: ще се опретнете да работите – като работите, ще намерите пари. Който не може да работи, не му е определено да има пари. Той ще си остане сиромах. Казвам: Бог е вложил сила във вашите умове и във вашите сърца. Всички трябва да имате един свещен трепет да придобивате знание. Колко хубаво е, когато човек знае! (24, с. 281)

Каже ли някой, че познава Бога, веднага ще му дадат тояжка в ръка и ще го заставят да изкара вода от земята. Не може ли да направи това, той ще ходи бос и гол, като последен сиромах в света – да се моли на този, на онзи да му даде пари да се прехрани. *Щом е дошъл на Земята, човек трябва да придобие изкуството да си служи с магическата тояжка, че като удари*

канарата, да потече вода; като дигне два-три пъти мотиката, да намери в земята гърне, пълно със злато. Като намери тия пари, той няма да ходи от банкер на банкер да иска пари назаем, но ще вземе торбата си, пълна със злато, ще отиде при един банкер и ще му каже: „Заповядай, тури тия пари в своята каса. Когато ми потрябват, ще дойда да ги взема.“ Това значи да има човек знание! (120, с. 37)

Земята крие в себе си особен род магнетични и електрични енергии, носители на живот. Изсъхването на дърветата се дължи на отбиване на жизнените енергии, т.е. на жизнената прана от нейния път. Голямата суша и големият студ са причина за отбиване на тия течения от пътя им... Това, което казваме за теченията в земята, се отнася и за човека. Животът на човека днес е изгубил нещо от себе си по причина на отбиване на жизнената прана от него. Ще дойде ден, когато това течение ще се върне. – „Кога ще дойде този ден?“ – От човека зависи да дойде по-скоро или пък да се забави. Срецам един болен и му казвам: „Взemi мотика и копай!“ Ако ме послуша и започне да копае, той ще се намери пред чиста изворна вода и ще се окъпе и измие с нея. Щом се окъпе в тази чиста вода, той веднага ще оздравее. Изворът, който лекува човешкото тяло, представя Божественото течение в живота. Достатъчно е човек да се заеме да го изкопае от земята, за да се ползва от него. Мойсей дигна тоягата си, удари с нея канарата и вода потече. Къде беше тази вода? – В земята. Човек трябва да знае как да удари с тоягата си, за да изкара от земята ония Божествени блага – жизнен еликсир и скъпоценности, дълбоко заровени в нея. Човек трябва да разполага с положителни знания, да разбира теченията на Природата, да знае къде има злато, сребро, платина в земята, за да може на всяко време да се ползва от тях. (120, с. 36)

Съвременните хора седят пред великата идея за вечния живот и се питат да продадат ли имането си или не. Също така и учениците на окултните школи от миналите епохи и досега все искат да станат маги, да владеят магическата пръчица. Лесно е да се желаят нещата, но трябва да се разбира смисълът им. Който иска да владее магическата пръчица, той трябва да разбира нейния дълбок смисъл. При това, важно е от какво трябва да бъде направена тази пръчица, тази единица – дали от леска, от желязо, от сребро или злато; тази пръчица може да бъде направена от чувствата или от мислите на човека; и най-последно, тази пръчица, тази единица, може да бъде направена от душата или от духа на човека. В такъв случай, знаете ли смисъла на тази единица? Тази единица има своя форма, своя сила и свои определени качества или свойства. Ако разбирате какво нещо е единицата душа или единицата дух, вие никога няма да заповядвате. Следователно, дойдете ли до душата, ще имате особени отношения и ще кажете: „Учителю благи!“ Към ума и сърцето си няма да се обърнете с думите „Учителю благи“. Към тях ще имате свършено различни отношения от тия, които имате към душата и духа. Като дойдете до сърцето си, ще кажете: „Мой приятелю!“ Като дойдете до ума си, ще кажете: „Верни рабе!“ Като дойдете до волята си,

ще кажете: „Мощна и красива сабьо!“ Както виждате, това са ред символи, с които човек трябва да си служи и чийто смисъл да разбира. В сабята се заключават ред методи за разрешаване на непостигнати желания. Волята е в състояние да развърже гордиевия възел, който никои досега не е могъл да развърже. (183, с. 24)

Най-красивият момент в живота на човека е пробуждането на неговото съзнание или загоряването на неговата душа. Който е дошъл до този момент, той е намерил магическата пръчица в своя живот. (183, с. 64)

Питам: вие били ли сте в духовния, в съзнателния живот, да знаете какво представя той? Да живеете в този свят, това подразбира да живеете едновременно във всички тела и да ги чувствате като свои. Като излезете от едно тяло, ще влезете във второ, в трето – всички тела на хората ще бъдат на ваше разположение. Това състояние е подобно на положението на хора, които нямат своя къща и се местят от една в друга по свое желание. Това значи да живее човек в съзнанието на другите хора. Някои ще кажат, че това е залъгване. Питам: когато четете философиите на разни учени, не се ли залъгвате с тях? Какво допринасят тия философии във вашия живот? Ще кажете, че те разширяват съзнанието ви. Ако наистина разширяваха съзнанието ви, те би трябвало да внесат в него някакъв нов елемент. Ако някой учен или философ е могъл да внесе нов елемент в съзнанието ви, това значи да разполагате с магическата тояжка, с помощта на която можете да превръщате желязото в злато. Този учен е могъл да внесе този нов елемент, с помощта на който можете да подобрите живота си. (183, с. 167)

Сега ще ви приведа един пример, който и друг път съм привеждал. Той е известен на всички езици. Един дядо преди смъртта си извикал своя внук и му казал: „Слушай, давам ти тази тояга. Тя е излязла от рая и носи със себе си голямо благословение. Внимавай, докато тоягата е в ръката ти, всичките ти работи ще текат по мед и масло. Изгубиш ли тоягата си или открадне ли ти я някой, ще знаеш, че ще те сполети най-голямото нещастие.“ Не се минало много време и дядото умрял. Внукът постоянно носел тоягата със себе си, не се делил от нея, във всичко разчитал на нея, но не работел. Той мислел, че щастие то ще му дойде само по себе си. Така се изминали цели десет години и наместо да се уредят работите му, те тръгнали назад. Той започнал да заборчлява и се чудил какво да прави с тази тояга. Често си казал: „Иде ми да захвърля тази тояга, нищо не ми донесе. Дядо казваше, че е излязла от рая, но аз не видях никаква полза от нея.“ Един ден, като се разхождал в гората, ето че насреща му се задал един бик. За да се предпази от него, момъкът ударил бика по главата. Силно уплашен, бикът избягал в гората, но тоягата се счушила надве и от нея потекли златни монети. Като видял това, момъкът се зарадвал, но си казал: „Защо този бик не се яви десет години по-рано, но едва сега?“ Сега всички хора носят тази магическа пръчица в ръката си, но нищо не получават от нея. Трябва насреща им да излезе бикът, да го ударят с тояжката, да се разчупи надве и от нея да потече

злато... Казвам: всичко, което сега става в света, носи едно просветление. Иде Доброто в света! Затова всички трябва да се молим на Бога да превърне всичко в добро. (146, с. 115)

9. УЧИЛИЩЕ ЗА МАГИЧЕСКА ПРЪЧИЦА. ПРАВЕТЕ ОПИТИ! БЯЛА И ЧЕРНА ЛОЖА (ШКОЛА)

За следния път ще дам на всеки от вас като задача да излекува един болен. Същевременно ще ви дам и някои упътвания, да видим колко от вашите опити ще бъдат сполучливи. Въпросите за подмладяването и за магическата пръчица са трудни. Те не се отнасят до всички. Малцина могат да правят опити с тези въпроси. Обаче всички могат да правят опити за лекуване на хората и за възпитание на децата. (181, с. 65)

Може ли да се нарече сиромаш човек онзи, който възкресява мъртвите? Той може да няма външни богатства, може да няма къща, да няма глава да подслони, но той е вътрешно богат със знания, сила и мощ. Може ли да се нарече невежа онзи човек, който с едно махане на тояжката си дига болни от леглата и възкресява мъртви? Може ли да се нарече такъв човек страхливец или безбожник? За предпочитане е човек да бъде сиромаш, без къща, без шапка на глава, с прогледали обуца на краката, но да владее изкуството болни да лекува, мъртви да възкресява. Днес повечето хора са добре облечени, но нека се опитат да махнат със своята тояжка, да видят колко болни могат да излекуват и колко мъртви да възкресят! Да лекуваш болни и да възкресяваш мъртви – това са велики задачи за човечеството.

Днес повечето майки проповядват на децата си: „Работете, учете, за да се осигурите, добре да се обличате и храните, добре да живеете.“ Това не може да бъде идеал нито за стари, нито за млади. Това са остарели идеи, с които съвременните хора се раждат и умират. Идеалът е да дойдеш до положението, като стигнеш до някоя река, която няма мост – да махнеш с тояжката си и да се намериш на другия край на реката. Идеал е, като се намериш пред полите на някоя планина – да махнеш с тояжката си и да се намериш на върха без да се изкачваш и уморяваш. Това е знание! Бъдещият идеал на човека трябва да се сведе към следното: да преминава река без мост; щом пожелае, да се изкачи на върха на някоя планина – моментално да се намери там без да се изкачва; да възкресява мъртви; да парализира действията на апашите; да сваля хора от бесилките и т.н. Когато хората страдат, те се обръщат към Господа и казват: „Господи, не виждаш ли нашите страдания?“ Той казва: „Аз виждам всичко, но вие не виждате.“ Когато всички хора се стремят към висок идеал и го пожелаят, тогава ще дойде спасението на света. Днес какво желаят хората? – Пари и само пари. (66, с. 256)

Много сестри идат и все ме закачат, пари искат. Мисля да отворя едно училище за магическа пръчица. Най-първо ще ви дам един декар с мотика да го прекопаете. Ще ви дам един метод да спечелите пари. Ще посадите

хиляда корена дини, всеки корен ще ви даде и по пет лева ако продадете, 50 хиляди лева ще вземете. Вие считате това за невъзможно. Възможно е!... Всичките работи, които ги вършим, ако ги вършим без Любов, то е мъчение. Ако ги вършим с Любов, то е благословение. Ако ние извършим една работа, както един земеделец работи с Любов, туй е благословение. Ако е работил с Любов, той няма защо да сее сто декара земя – десет декара ще му дадат толкоз, колкото сто декара. А един градинар не е необходимо да обработва 30 декара земя за една градина – достатъчни са два декара. Тия декари ще му дадат същия приход. Не само това! Но един самун хляб, ако го вземеш с Любов, този самун се умножава и целият ден, ако имаш десет деца, ще се наядат и пак остава нещо от самуна. Ако взема една ока вълна, тази вълна ще се умножи и като изпредат и изтъкат дрехи, половин кило ще остане от нея. (88, с. 516-518)

Тая година искам да познаете Любовта, за да придобиете живота! Искам да познаете Мъдростта, за да добиете истинско понятие за светлината и топлината – какво нещо са те. И най-последно, искам да познаете свободата, за да познаете закона на вечната младост. Тогаз човек е като един маг. Той ще си играе с всичките работи. Само като махне с тая пръчка, всичко, каквото иска, може да стане. Това е, към което се стремите. (18, с. 16)

Правете опити, да видите силата на живата вяра. Представете си, че цял ден пътувате през една дълга, гъста гора, без парче хляб в ръката си. От дългото пътуване огладнявате и започвате да мислите отде да намерите хляб. Турете в ума си мисълта като стигнете до някой камък, да намерите един килограм хляб, приготвен от прясно, хубаво жито. Съсредоточете се в себе си, вложете вяра в мисълта си и не мислете повече дали е възможно да получите хляб или не. Никаква философия, никакво съмнение не допускайте в себе си. Вложете ли вяра в ума си, ще видите, че като стигнете до определения камък, там ви чака хляб, какъвто сте пожелали. Възможно ли е, наистина, това? За онези, които са имали такава опитност, това е знайно и възможно. Каквото и да ви се говори след тази опитност, вие не можете да се разколебаете. Вие носите в ума си килограм хляб като магическа тояжка. С тази тояжка можете да разрешавате всички въпроси. Вие можете да направите този опит у дома си, но все ще влезе в ума ви съмнение, че някой ваш близък ви е донесъл хляба. Ако го направите в гората, съмнението е изключено, защото сте сам, няма хора около вас. Ако опитът ви излезе несполучлив, не се смущавайте, нищо няма да изгубите. *Имате ли успех в опита, ще придобиете магическата тояжка.* Като ученици на окултна Школа, вие трябва да изучавате *закона на съответствието* навсякъде. За пример, този закон ще го намерите и в ръката си, като изучавате линиите на съдбата, на живота, на ума и на сърцето. Ще видите, че има живи и мъртви линии на щастieto, на живота, на ума и т.н. Между едните и другите линии има известно съответствие, което трябва да се изучава. Когато има съответствие между линиите на ръката, животът на човека се нарежда добре. Дойдат ли няколко такива хора в контакт, те започват да живеят в хармония помежду си. Такова хармонично съчетание на линиите се явява не само между хора, които живеят на Земята, но и

между техните заминали, както и между Същества от други системи, от други слънца и планети. Като ученици, стремете се да прилагате закона на антиподите, т.е. закона на съответствието. За пример, ако една мисъл ви безпокои, турете веднага съответната ѝ, т.е. нейния антипод. Ако мисълта, която ви измъчва, е човешка, срещу нея поставете антипода ѝ – съответната Божествена мисъл. Няма да мине много време и мъчнотията ще изчезне. (168, с. 218)

Като ученици вие трябва да правите опити, да видите силата на вашите мисли и чувства, както и силата на вашата любов. За да имате успех в опитите си, трябва да се освободите от страха и от съмнението. Направете следния опит: един от вас да легне на земята на гърба си, а шест души да се опитат да го вдигнат високо във въздуха – трима ще поставят показалеца и средния пръст на двете си ръце под врата му, другите трима ще поставят същите пръсти под краката му, близо до стъпалата и едновременно ще започнат да го вдигат. Ако не се съмнявате, може да махнете пръстите си без да го поддържате – той може да остане известно време във въздуха. Усъмните ли се, той ще падне на земята. *Дето няма съмнение, опитите излизат сполучливи.* Някой очаква резултати без да прави усилия. Това е невъзможно. (71, с. 47)

При най-големите мъчнотии ти нагоре се движиш перпендикулярно. Тогава хората правят фокуси. В Индия има фокусници и навсякъде, даже и вие, може да направите този фокус. Ти можеш да седиш така и постепенно да се издигаш нагоре. Ама трябва да се освободиш от притегателната сила, от какво произтича притегателната сила да знаеш! Всички наши желания, които ние ги имаме в нашия ум; туй, което желаем, винаги тегли към земята. Закона трябва да знаеш. Тежките хора са, които много желаят, много желания имат. Които по-малко тежат, по-малко желания имат. Ако ти, в даден случай, можеш да отмахнеш всичките желания – да нямаш нищо, което да те привлича към земята, ти ще олекнеш. *Левитацията* е същият закон. Ще знаеш закона да можеш сам да се освобождаваш. Вие някой път сте под влияние на чужди желания... Някой път сме носители на желанията в дома, в който живеем; на обществото, в което живеем; на народа, в който живеем; най-последно, и на цялото човечество. Та този закон – левитацията, е за екскурзиантите, те да го познаят. Екскурзиантите, които тръгват по планината, не трябва да имат много желания. Трябва да остане едно желание в него. Тогава, дето падне, няма да се натърти. Но с едно желание – като перце ще е. Перцето, дето и да го пуснеш, ще падне, ще се удари. Като тръгнеш в планината, не носи много желания. Ако имаш много желания, има опасност, като си дигнеш крака, да стане навяхване. Всичко може да стане. Сега този закон може да го приложите и в живота. Когато тръгнеш в живота, не носи много желания. (121, с. 123)

Ти казваш, ще се грижиш за живота си. Че от памтивека сте се грижили! Снемете грижите! Снемете товарите си! Казва някой: „Голям товар имам.“ Никакъв товар, никаква раница! Снемете всички раници! По възможност,

като тръгнете на път, да няма нищо на гърба ви. Само ще си носите в ръката една магическа тояжка. Аз нося моята магическа тояжка в джоба си. Като ми потрябва, извадя я от джоба си. Ето я! (100, с. 32)

Мнозина питат отде получавам пари. Някои казват – от Америка, други – от болшевиците, от Русия. В заключение и едните, и другите си казват: „Ако е за пари, и ние можем да проповядваме.“ Аз пък казвам: нито от Америка получавам нещо, нито от Русия. Имам една пръчица и като огладнея, чукна с нея – веднага дойде хлябът. Чукна втори път – дойде една ябълка или круша. После пак чукна и всичко това се прибира. Като ожаднея, пак чукна с пръчицата и пред мене се явява чаша вода. – „Отде имаш тази пръчица?“ – Аз зная отде е тя. – „Къде спиш?“ – Като се мръкне и дойде време за спане, чукна с пръчицата и леглото се явява. Сутрин чукна пак и леглото се прибира. Както виждате, моята къщичка постоянно се явява и изчезва – не я давам под наем. Който не разбира този закон, казва: „Да си направя една къщичка, да я дам под наем, че да се осигуря.“ Смисълтът на живота не е в осигуряването. „Каквото попросите в Мое име, Аз ще ви го направя“ – казва Христос. Желая всички да имате тази пръчица и с нея да просите в името на Христа. Вечер дойде, чукнеш с пръчицата и къщичката се явява. Сутрин пак чукнеш и къщичката изчезва. Целия ден ти си свободен, работиш, разхождаш се, не мислиш за къщичката. Така могат да живеят всички. Казвате: „Това е хубаво, но прилича на приказка от „Хиляда и една нощ“. – Не, един ден така ще бъде! Това почива на един от великите закони на Битието. Според него щастието и блаженството на човека се придобиват моментално. И нещастieto иде в един момент...

„Хубаво е това, но дайте ни тази пръчица!“ – Ще ви я дам само при едно условие: да се научите да служите на Бога тъй, както аз Му служа; да осветявате Името на Бога, както аз Го осветявам; да изпълнявате волята Му, както аз я изпълнявам. Отнасяйте се с голямо внимание и към най-малките буболечици. Това наричам аз *висок морал*. Като видите едно дърво, да гледате на него като на нещо свещено, в което е вложен живот. Питам: какво щеше да представя човечеството, ако във всички хора беше вложен този висок морал? Такова учение сектантство ли е? Разделя ли то хората? Ако българите ме бяха послушали, аз бих чукнал с пръчицата си и щях да им оправя всички объркани работи. Но сега няма да го направя. Защо? Защото те не са готови да просят в името на Христа. Нека страдат, за да разберат, че има един Господ в света, че има една абсолютна Правда...

Това е Божественото учение, което трябва да дойде в света! Всеки трябва да отвори ума и сърцето си, да плаща за своя ближнен. Всеки трябва да помага. Който иска да върши волята Божия, трябва да плаща. Това значи да владееш магическата пръчица. *Тази пръчица се е проповядвала във всички школи*. И когато тя дойде, светът ще се оправи. Тогава земеделецът няма да оре нивата си с волове, но ще махне с пръчицата и нивата ще се изоре. После ще махне с пръчицата си и житото ще се посея, ще израсте, ще върже, ще узрее и ще се ожъне. Ще си вземе, колкото жито му е нужно. Излишъкът ще си отиде, отдето е дошъл. Няма да го остави на нивата, мравките да

го разнасят. Казвате: „Това са залъгалки.“ – Да, Бог е създал този свят за залъгване на хората. – „Защо?“ – Понеже небесният свят е толкова сериозен, че ангелите, за да си починат, от време на време слизат на Земята между хората да се забавляват. Ние сме техни залъгалки. Те слушат нашите спорове върху религиозни и научни въпроси и се смеят... (79, с. 133-135)

Живеете ли по Бога, при вас ще дойде един велик Учител, ще ви даде една магическа пръчица, която ще има магически свойства. Дойдеш ли до някое затруднено положение и се почувстваш гладен, ще тропнеш с тази пръчица и веднага пред теб ще се сложи богато наредена трапеза. Ще се нахраниш и пак ще тропнеш с пръчицата. Всичко това ще се прибере отново. И така продължаваш пътя си. Питам: въпросите не се ли разрешават лесно? Вие ще кажете: „То така е писано само в книгите, в приказките.“ Ами сегашният живот не е ли една приказка? Има ли нещо реално в него? Не е важно дали вярвате или не в другия свят, но един ден, когато се намерите там, вие ще се смеете на сегашния си живот. (134, с. 418)

Който изпълнява волята Божия, той владее магическата пръчица. И когато се намери пред прага на сиромашията, той ще тропне с пръчицата си и сиромашията ще изчезне. Ако е обхванат от неверие, ще тропне с пръчицата си и неверието ще го напусне. При това положение и десет дена гладен да ходи, той лесно ще се справи с глада. Защо? Защото владее магическата пръчица. Достатъчно е веднъж да тропне с нея, и хлябът веднага ще дойде. Щом хлябът не иде, вие вървите в пътя на обикновените хора, които не изпълняват волята Божия. Ще кажете, че сиромашията се дава за изпитание на хората. И това е вярно! Да се справи човек със сиромашията – това е един от тежките изпити, който се дава само на факири, на адепти. Каквито опитности придобиват от тежките изпити, те не ги разправят на обикновените хора. (80, с. 105)

Днес всички хора се оплакват от страданията си, защото не разбират техния смисъл. Те не знаят, че в страданията се крият блага, каквито другаде мъчно могат да се намерят. За да извлече блага, които се съдържат в страданията, човек трябва да бъде маг. Разумното страдание не е нищо друго, освен пръчица в ръката на любящия баща, на добрия учител. Тази пръчица прави човека истински човек. Който е опитал тази пръчица върху гърба си, той е станал човек. Който не я е опитал, той е останал глупец. За да поумнее, от време на време пръчицата трябва да играе върху неговия гръб. Като съзнаете значението на тази пръчица, вие трябва да благодарите на всеки, който си е послужил разумно с нея, а не да се оплаквате, че са ви измъчвали. Човек трябва да благодари, че е минавал и минава през страдания, защото те представят перо, с което той пише придобитите знания и опитности. Без страдания няма наука, няма знания и опитности, няма живот. Казано е в Писанието: „Блажени нажалените, защото те ще се утешат.“ Значи, не може човек да се утеши, докато не е страдал, докато не се нажали. Привилегия е човек да страда. (169, с. 205)

Както се радваш на радостта, така трябва да се радваш и на скръбта. Човек трябва да бъде готов както понася радостта, така да понася и скръбта. Не е лесно да носи човек радостта! То е все едно да ви дадат *една книга, пълна с магически формули и правила*. Ако ги разбирате, ще ги прилагате на място и ще бъдете като алхимиците – да превръщате неблагородните метали в благородни, да укротявате бурите и ветровете, да донасяте дъжд и т.н. Ако не разбирате тези формули и правила, книгата ще бъде затворена за вас. Вие ще бъдете готови да я продадете на всеки, който я пожелае. Милиарди струва тази книга, но за онзи, който я разбира. *Такава книга представя човешкото тяло*. В него са вложени много дарби и способности, много сили, които трябва разумно да се използват. (123, с. 174)

Като се говори за закони и за прояви на живота, някои мислят, че познават живота, знаят законите му и могат да ги прилагат. Истинско знание е това, с което човек може да си служи при всички случаи на живота. Истинска добродетел е тази, с която човек може да си служи всякога. Който разполага с такова знание, той владее магическата пръчица. Каквато работа хване, добре я свършва. Ако проявява милосърдие, той знае къде и как да помогне. Трябват ли му пари, и в празен джоб да бръкне, все ще намери нещо да даде. (169, с. 4)

Душата трябва сама да опита нещата, а това значи да опиташ нещата с Бога наедно. А Бог обича, като отиваш при Него, сам да бъдеш. И Христос пита всякога: „Ти свободен ли си?“... Туй, което не може да се разправи на човешки език, може да се изпита. Да ви покажа сега: ако един такъв момент на Любовта дойде като един лъч от Слънцето и падне случайно върху едно цвете или кристал, този цвят в 20 минути отгоре вие ще видите – ще вземе всичките красиви форми и ще се превърне в един много красив и разумен човек. Всички неща стават с една магическа сила и се превръщат в един разумен живот. (162, 4 сер, с. 60)

„Каквото попросите в Мое име, Аз ще ви го направя.“ Това е великият закон на Любовта, която Христос проповядваше. Бог се проявява в Любовта. Следователно, когато дойдем в контакт с Бога, с Неговия ум, сърце, воля, душа и Дух, каквото пожелаем – можем да го направим. Христос казва: „И по-големи чудеса от Мене ще правите.“ Във времето на Христа нямаше условия за големи чудеса. Ще кажете: „Да се говори така, това е светотатство. Кога ще правим и ние такива чудеса?“ – Когато се научите да освещавате Божието име, когато имате магическата пръчица... „Може ли да се придобие тази пръчица?“ – Може, но за това е нужна абсолютна вяра. В миналото някои са прекарвали по 30–40 години в горите, други са живели в пустините, но и там не са намерили пръчицата. Сега хората трябва да живеят в света – там да придобият истинското знание. Само чрез страданията можем да намерим Господа – било като свещеник, като учител, съдия, войник и др. Страданията – това е гъстата материя, в която дойде Мойсей да изведе израилския народ. В тази материя той направи чудеса. Следователно всеки,

който може да изведе човечеството от материалния живот, т.е. от гъстата материя, и той ще прави такива чудеса, каквито не сте виждали. Наистина, сегашният учен свят се съмнява в чудесата, ще пита как е възможно да стават днес такива чудеса. Много просто – ще чукнеш с пръчицата си и каквото пожелаеш, ще го направиш. – „Как става това нещо?“ – Както стават нещата в приказката. – „Може да е илюзия.“ – Чукна с пръчицата си, занасям този човек на Слънцето и след малко го връщам. После го питам какво има на Слънцето, а той мълчи, не се издава – не иска да мине за смахнат. Не само един учен, но и десет учени да отидат на Слънцето, няма да смеят да кажат, че са ходили там. Не само това, но и да им сложат трапеза, пак нищо няма да кажат. Защо не смеят да кажат какво са видели? Защото общественото мнение не е в съгласие с това, което може да се постигне чрез пръчицата. Според тях това е в разрез със законите на Природата. Ако го приемат, в техните разбирания ще стане голям преврат. Всички ще питат как можем да живеем без да орем и копаем. – „Ще станем много мързеливи.“ – Не, и тогава ще работите! Казвам: хората още не са работили! Досега те само са се мъчили и трудили. Отсега нататък ще работят. Сега те спорят, карат се, бият се. Тогава ще живеят в мир, лицата им ще бъдат красиви. И каквото пожелаят в името на Христа, ще им се даде. Просете това, за което ви говоря... И най-малката дарба, която имате, то е малката пръчица. Употребете я на място. Изправянето на света става от малките работи. (79, с. 135-138)

Приятно е човек да оправя своите погрешки! Някой път е приятно човек да оправя погрешките и на други хора. – „Ама знаеш ли как се изправят погрешките на други хора?“ – Има в света такива индивиди! Аз зная, има такъв случай: дойде някой и ми се оплаква, че бил беден, страдащ, бъдеще няма, иска да му помогна да живее добре. Аз не му казвам, че ще му помогна, опитвам го. Не е хубаво да даваш всякога. Той не знае, аз ще си помисля и ще отида да разплатя всичките негови дългове и ще взема полиците, после скришом му изпратя няколко чувала брашно. Подобри ли се положението му? – Такъв човек носи скърбите на други хора, изпразва своята каса. Ще кажете: „Ама като правим тъй, какво ще стане с нас?“ – Като правим тъй, ще възкръснем, а понеже сега не правим тъй – умираме. Така има души, има духове от невидимия свят, които тайно, горе от Небето, напушат своето положение и помагат. И ти, като се оплачеш, те ти подобрят положението, а ти казваш: „Някой щастлив момент е дошъл!“ Този щастлив случай е, че някое разумно Същество, като си му разправял, казва: „Господ няма да уреди работите, чакай аз да ги уредя.“ Не че Господ няма да ги уреди, но Господ казва: „До Мене се изпраща една молитва, кой от вас ще изпълни Моята воля?“ И Божествената мисъл се предава от най-висшите светове, докато дойде до Земята. И тази мисъл хлопа някому, но той не иска да изпълни волята Божия. Друг пък казва: „Мен ме имай отречен.“ Иде при друг, той казва: „Готов съм, Господи!“ – „Кой си ти?“ – „Иван Стоянов.“ Господ пише: „Иван Стоянов извърши волята Ми. Турете името му на книга, та като дойде при Мен, Аз ще имам един обяд с него.“ Тъй пише Господ в книгата Си. Това е правило в Школата. Това са морални правила, които дълбоко ще

вложите. И само така ще дойдем до другата страна на Школата за изучаване на природните сили и впрягането им в работа. Само когато образуваме във вас *диамантена воля* и белия цвят, тогава ще пристъпим към втората част на Школата, която се нарича *Бяла магия*. Но там се иска диамантена воля, която пред нищо не се огъва. Само при такава воля ние можем да правим велики опити в Природата. А при сегашната воля – желязна и гранитна, ще имаме само насилие и прах ще вдигаме. Сега от всинца ви искам диамантена воля и като се срещнете, ще казвате: „Нашата воля е диамантена и нашият цвят е бял.“ Има ли сега нещо мъчно? Няма. За Любовта няма мъчни работи! (11, с. 183)

Злото в света трябва да се обезоръжи. Сега ви казвам: приспивайте злото в себе си, не се стремете да го убивате! Вие сега искате по стария начин да убивате злото – така вървите по пътя на Черната ложа. Не, ще извадите ножа си, ще приспите неприятеля, ще го обезоръжите, после пак ще го събудите, ще го нахраните и ще кажете: „Как, искаш ли пак да воюваш?“ Неприятелите трябва да ви признаят, да ви слушат. Имате мисли, които са на Черната ложа; имате желаниа, които са на Черната ложа; имате постъпки, които са на Черната ложа. Всички трябва да ги подчините!... Светлите братя идат със своите светли ножове да приспят злото в света и внесат Божия мир. Това са новите хора! Писанието казва: „Кротките ще наследят Земята.“ Или – Земята ще наследят онези, които воюват и приспиват. (19, с. 92)

Ученикът трябва да си дава всеки ден отчет в коя посока се движи – наляво или надясно. Лявата посока подразбира отдалечаване от Бога, а дясната – приближаване. Не чакайте да дойде някой отвън да ви каже в каква посока вървите. (177, с. 74)

Адът и раят са училища. Адът е Черната ложа, а раят – Бялата ложа. И в двете школи човек учи, придобива знания и опитности. В развитието си човек минава и през двете школи. (82, с. 178)

Де е Истината? В коя школа ще я намерите? Две школи има в света – едната е школата на Всемирното Бяло Братство, а другата – школата на Черното Братство. Центърът на първото Братство е на Слънцето, а на второто – в центъра на Земята. Всеки ден Всемирното Бяло Братство изпраща своята енергия от Слънцето, а Черната ложа обира всичко, каквото срещне на пътя си. Щом оберат плодовете, черните братя се прибират в центъра на Земята. Войната, упадъкът на морала, лъжата се дължат изключително на черните братя. Те развалиха света, те отклониха мисълта на хората от правия път. И смъртта е процес, създаден от Черното Братство. Първият, който посвети Адам и Ева в истинското знание, им казваше: „В който ден ядете от плода на забраненото дърво, ще умрете.“ Аз превеждам: в който ден се свържете с Черното Братство, ще умрете. След това ще поддържат мисълта, че така е наредил Бог, човек да умре, а преди това трябва да бъде съден. Това не е нищо друго освен изопачена окултна истина. Човек не е създаден да

умира! Следователно смъртта е резултат на неразбиране на великите Божии закони. В този смисъл смъртта е едно случайно явление. Като умре, човек се трансформира, минава от едно състояние в друго. Който разбира законите и ги прилага, той върви към центъра на Слънцето, т.е. отива в областта на живота. (126, с. 157)

Щом прекъснат съобщенията ви с Бога, вие сте вече в тъмнина, в пътя на Черното Братство. (132, с. 124)

Черното Братство е една йерархия от същества, които заемат различни степени в зависимост от тяхната интелигентност. За да дам ясна представа за тяхната функция, ще кажа, че докато Бялото Братство работи в клоните и цветовете на живота и по методите на клоните и цветовете, Черното Братство работи в корените на живота. Докато Бялото Братство работи в главата и гърдите на Космичния човек, Черното Братство работи в стомаха, черния дроб и червата. Бялото Братство, следователно, е свързано с положителните сили, с Доброто, а Черното Братство – с отрицателните сили, със злото в най-широк смисъл на думата. И едните, и другите сили, обаче, са нужни засега за проявата на живота. Службата им е строго разпределена. (184, с. 110)

Черната ложа – това е едно философско течение в невидимия свят. Божественият план на нещата може да се разглежда от двояко гледище. Аз задавам въпроса: ако тия грешници – черни братя наречени, съществуват, то как им е позволило Провидението за толкова хиляди години да бъдат господари на Земята и как им е дадена власт? И Христос казва: „Иде князът на този свят.“ Иде като княз. Кой му е дал тази власт? Тези от Черната ложа си имат свои закони. И вие се намирате под тяхното управление и контрибуция им плащате. Питам тогава: как ще оправдаете вие това с Божествената Мъдрост? Ако е тъй, както тясно схващаме ние въпроса, как е допуснал Господ тия, лошите хора, да управляват Природата? Не, не са лоши те, не си правете илюзия. Един черен брат – той е философ, може да ви заблуди. Един дявол, като го осъдили, че лъже, казал: „Аз не лъжа, всякога говоря истината.“ То значи: „Когато говоря на себе си, никога не лъжа.“

Е, *по какво се отличават сега Бялата и Черната ложи?* Аз ще ви представя две качества толкова съществени, че да имате една ясна представа. Сега на всичките ония ученици, които ме слушат тук, казвам да не ходят да бъррят това, което чуват тук. Аз ви държа отговорни в Школата! Ще си пазите езика, като говорите – да знаете как да говорите. Тъй, да плещите – не се позволява, този език ще се парализира. Ето по какво се отличават двете ложи: и Бялата, и Черната ложа употребяват светлината като едно средство. И едните, и другите си служат със светлината, но как? *Един маг от Черната ложа със светлината си служи само за себе си.* Ако един такъв маг иска да погледне колко е часът, той ще обърне светлината към часовника и вижда колко е часът – само той го вижда. Когато иска да изследва нещо, той отвори, светне си и знае кое как е, но бързо след това той скрива тази светлина. Тази светлина той я държи специално само за себе си, а за другите е скрита.

Тя е изключително за него. Той за окръжаващите не се грижи. Казва: „На тях не им трябва светлина.“ В Бялата ложа е обратното. Един бял маг си запалва лампата и чете, но той навсякъде върти светлината. Като извади своята лампичка, почва да я движи и като я движи в кръг наоколо, осветлява цялото пространство, служи на всички. Следователно по тия две качества се отличават. Ако един човек държи скрита светлината си, той следва пътя на Черната ложа; ако светлината му е отворена и за другите, той е от Бялата ложа. Това са качества. То е философия! Разбирайте! (132, с. 114)

При учениците на Бялото Братство Слънцето изгрява, а при учениците на Черното Братство Слънцето залязва. По това се отличават учениците на Бялото Братство от тия на Черното Братство. И тъй, щом усетите това състояние, вие може да го измените. Ще се обърнете към Бога, ще се поляризирате, ще кажете в себе си: „*Истината е една, Бог е един Бог, Който се проявява – Той е Любов, Мъдрост, Истина.*“ Нищо повече! Понеже Бог е Любов, Мъдрост, Истина, ние не можем да бъдем излъгани от никого, защото живеем в тях. Това е една формула, която ще прилагате, когато искате да разрешите някой въпрос. А важно е за вас да укрепнете по дух! Аз желая всички ученици да имате воля, стремеж съзнателно да укрепнете. Вие сте били вече в единия път, някои от вас сте служили толкова години на тази ложа, няма какво да се връщате назад.

И в какво се състои значението на Черното Братство? Аз някой път ще се спра да разгледам какво се придобива в Черната ложа и какво в Бялата ложа, т.е. какво се придобива от едните и от другите сили. И ще видите, че при сегашните условия, в които се намираме, по-голямо превъзходство имат силите на Бялото Братство. А Черното Братство си служи за свои цели с излишъка на тази енергия, която Бялото Братство не може да употреби, и я праща към центъра на Земята. И тъй, ще знаете: Истината е една в света! И когато някой ви говори нещо за Бялата и Черната ложа, тия са отличителните им качества, да ги помните. На ученика от Бялото Братство Слънцето му е на изток – 7 часа сутрин изгрява, а също е и над главата му – 12 часа по обяд. Затова духовете от Бялото Братство, които идват в сеансите, носят големи звезди или на челото, или над главата, а онези от Черното Братство нямат никакви звезди. Всеки един дух от Бялото Братство, който ще се яви, ще има или една петоъгълна звезда на главата си, или на челото си, или един светъл кръг около главата си, или пък светла аура по цялото си тяло; тази аура и денем се вижда – той издава светлина от себе си. А онзи, който е от Черната ложа, няма никаква звезда, никаква светлина около себе си. Тъй е сега. Може да ви говоря някой път, да се не смущават умовете ви. Черният маг не може да има звезда – тя изгасва, защото те крият светлината си. Те ходят в тъмнина, иначе в светлина ще се издават. Щом си тури звезда, той става член на Бялото Братство. Ако един черен маг се опита да си тури звезда – въпросът е свършен, изключват го от Черното Братство. Той или трябва да се покае, да се върне назад, или да мине в Бялото Братство. И ако някой ученик от Бялото Братство иска да си изгаси светлината, същият закон е и за него – той престава да е от Бялото Братство.

Във всичките ваши действия умът ви трябва да бъде буден, сърцето ви трябва да е будно и волята ви трябва да е будна. Като направите някоя погрешка, трябва всякога в себе си да я констатирате, не я разправяйте навън. Ще я забележите, ще кажете: „Това е погрешка.“ Така ще знаете буден ли е умът ви. Писанието казва: „Ако сами себе си съдим, няма да бъдем съдени.“ Значи, ако ние констатираме малките си погрешки, тогава от Бялото Братство казват: „Този е един достоен ученик.“ Но ако ги прикриваме, те отбелязват това. Направил си една погрешка – констатирай я, ти ще я поправиш. Смел бъди, да не те е страх да я констатираш! Констатирай я, но правилно, и въпросът ще бъде изгладен. Писанието казва: „Господ ще заличи всичките ви прегрешения, няма да ги помене, ще ги хвърли зад гърба си.“ И тъй, умовете ви да бъдат положителни, сърцата ви да бъдат положителни и волята ви да бъде положителна, т.е. *умовете ви да действат успоредно с Божия ум, сърцата ви да действат успоредно с Божието сърце и волята ви да действат успоредно с Божията воля.* Това е философия. Това е закон за учениците на Бялото Братство. (132, с. 125)

Ученикът на Божествената Школа никога не трябва да си служи с отрицателни мисли и чувства. Той няма право да си служи с отрицателни методи. Ако учениците на Черното Братство прилагат положителните методи, колко повече ученикът на Бялото Братство трябва да си служи изключително с положителни методи! Ученикът на Черното Братство минава през Школата на Белите братя, изучава техните методи, започва работата си в тяхно име, ...но той ги използва изключително за себе си – забравя интересите на своя ближен. И добрият, и лошият имат шанс да придобият знание, богатство, сила. Като реализират желанията си, добрият раздава от богатата си на своите ближни, а лошият ги изнасилва и вместо да им даде нещо от себе си, той отнема и последните им богатства и сили. Бъдете положителни, стремете се към Доброто и го прилагайте навсякъде в живота си... Всяка положителна енергия е свързана с едно разумно Същество. Да изучава Божествения език, с който си служат разумните Същества – това е задача на човека. (177, с. 286)

Освен тези две школи има една *трета Школа – Школата на Великите Учители*, които са от по-висока йерархия и направляват дейността на първите две. Те си служат с методите и на едните, и на другите за своите велики цели, но не спадат нито към едната, нито към другата школа. Те са ония Велики Учители на Всемирното Братство, които направляват целия Космос и които след завършване на всяка еволюция, създават нови еволюционни вълни, следващи друг план и друг ритъм. Под ръководството на техния мощен дух са слезли някога от високите върхове на Битието ония възвишени духове, които са създали слънчевите системи – в това число и нашата. Те са създали и устроили първичната, космична Земя, някогашния рай. На тази космична Земя и досега живеят ония съвършени прачовеци, които са завършили своето развитие. Те са великите Предци на човечеството. Тези творци на миналото, тези велики предци и днес пак слизат на нашата

Земя. И те ще я превърнат в рай! С тях ще дойдат и ония 144 000 души, за които се говори в Откровението и между които има представители от всички народи на миналото и настоящето. Ще дойдат всички светии, адепти и Учители от памтивека. Те ще впрегнат с мощния си дух всички пробудени души от четирите краища на Земята и всички купно ще въведат истински ред и порядък в света. След свършване на своята работа те ще се оттеглят и ще оставят човеците да живеят и да работят при новите условия. Така ще се възстанови съобщението между видимия и невидимия свят. Така е работило, работи и ще работи Великото Всемирно Братство в света. И то ще работи дотогава, докогато единната Любов, единната Мъдрост и единната Истина обхванат цялото Битие. Тогава всяко дихание ще хвали Бога в свещен мир и хармония. (184, с. 110)

Една Църква има в света! Но вън от Църквата е Всемирното Бяло Братство – то е по-високо от Църквата. Но още по-високо от Всемирното Бяло Братство е Царството Божие. Следователно Църквата е първото стъпало, Всемирното Бяло Братство е второто стъпало, а Царството Божие е третото стъпало – най-великото, което трябва да се прояви. Във всички сърца и умове да живее Божията Любов и като се срещнат хората, да знаят, че са братя и сестри; че са деца на един Баща, на една Любов, на една Мъдрост и на една Истина! (126, с. 142)

УЧИТЕЛЯ ЗА УЧЕНИЯТА НА ИНДУСИТЕ

А. ИЗТОЧНИ И ЗАПАДНИ КУЛТУРИ. НОВАТА КУЛТУРА

1. ПРЕДИМСТВА НА ИЗТОЧНИТЕ КУЛТУРИ

Учениците на бялата раса се нуждаят от дисциплина. Индуските ученици са по-дисциплинирани от тях. Ако отидете в Индия, там вие ще видите какво нещо е ученик! Изобщо окултните школи са строги, защото колкото по-нагоре се качва ученикът, толкова и силите, които действат там, са по-съвършени. И тогава ученикът може да направи и много големи добрини, и много големи злини както на себе си, така и на другите. Има различни степени на ученичество. Има ученици, които работят с малки величини, има ученици, които работят с големи величини. (153, с. 138)

Когато индусът се концентрира, той не мисли за жена си, за децата си, за пчелите си, за нищо странично – мисли за праната. Българинът мисли за говедата, овцете, за жена си, децата си, за това, за онова и затова няма добри резултати – не е в състояние да се контролира. А с концентриране на мисълта можеш да се лекуваш, можеш да отклониш едно нещастие. (199, с. 142)

Казваме: Бог е Любов. Но Любовта е дъщеря на Духа. Любовта е родена от Духа, дъщеря е тя. Тя е първата дъщеря на Бога в света и от нея зависи благото на цялото човечество. Сега вие разбирате думата „дъщеря“. На български думата „дъщеря“ е малко материалистическа дума. Дева е тя – туй чистото, мощното. *Дева* значи мощното, безсмъртното в света, което ражда светлината, топлината, носи всичките блага. Това е дева. Или на съвременен език казано, това са ангелите, които идват да помагат. Ние, българите, казваме: „Той е дивак“ – произлиза от дева. Значи индусът под „дева“ разбира нещо чисто, възвишено – ангел, който служи на Бога; а ние разбираме един дивак, който не знае как да се обхожда, подивял. Всеки, който дойде да изучава Любовта, казват: „Мръднала му е дъската.“ (117, с. 168)

Мозъкът на човека трябва да се приготви. Ако българите се водят по системата на германците, тя не отговаря за тях. Германците са работили усилено в това направление. Колкото пъти европейците са се опитвали да прилагат методите на индусите, те са си напакостявали повече, отколкото да са се ползвали. Защо? – Защото индусите са се упражнявали с години, когато европейците нямат тази подготовка. (129, с. 67)

Източните народи казват: „Така е“, а западните народи почват да го доказват, и след като го докажат, то все остава недоказано. (162, с. 72)

Разгледайте американските списания – всичко ще намерите в тях, но не и дълбока мисъл. Ако се прокара в техните списания или вестници някоя

трезва мисъл, тя ще бъде дадена или от някой индиец, или от някой изпаднал славянин, който търси начин за прехранване... (150, с. 112)

Казват за лъва, че е смел. Смел е, но воля няма. Той, макар и силен, е страхлив. Достатъчно е да го погледнеш в очите, за да се парализира неговата нападателна сила. Черните хора знаят това и лесно се справят с лъва и тигъра. Ако един черен срещне на пътя си лъв, той не бяга от него, но го фиксира с погледа си, докато лъвът отстъпи. Макар и невярващи, англичаните използват способностите на индусите да парализират силите на животните, да не ги нападат. Някой индус седи на брега, но акулите не го нападат. Ако на брега няма някой индус, англичаните не смеят да минат край реката. Индусът ги управлява с волята си. Той знае езика им и се разговаря с тях. Това знание индусите са придобили с усилена работа. Много поколения са работили в миналото и днес предават знанието си на своите деца.

Един англичанин описал опитността си с един индуски адепт. Той попаднал в една планина, дето се срещнал с тоя индус. Англичанинът забравил да си вземе хляб и като усетил глад, обърнал се към индуса с думите: „Гладен съм, може ли да ми услужите с малко хляб?“ Индусът нямал хляб, но запитал англичанина: „Какъв хляб искате и с каква форма?“ Англичанинът казал какъв хляб желае и очаквал да получи поне парче хляб да задоволи глада си. Индусът извадил някакъв плат, прострял го и след време на плата се явил хубав хляб, какъвто англичаните ядат. След малко англичанинът пожелал да си хапне някакъв плод. – „Какъв плод ядете?“ – запитал индусът. Не се минало много време и англичанинът видял на плата плода, който пожелал. Англичанинът описал и двата случая – с хляба и с плода, но как е станало това, и той не знае. Само едно знае: че ял пресен, топъл хляб, като че в тоя момент са го извадили от печта и пресен плод, току-що откъснат от дървото. Ще кажете, че това е някаква илюзия. Обаче илюзията се отличава от реалността. Когато храниш човека с илюзия, той всеки момент губи от теглото си. Колкото и да му внушаваш, че яде, а го държиш гладен, теглото му ще покаже истинското положение. Илюзията отнема от теглото, а реалността придава. Ако храните човешкия ум с илюзии, той отслабва; ако храните сърцето с илюзии, то отслабва; ако храните волята с илюзии, и тя отслабва. Реалността винаги придава. (30, с. 22)

Някой път с нашата мисъл можем да спрем пулса на нашето сърце. Индусите имат начин за спиране на сърцето. Има индуски факири и адепти, които могат да спрат сърцето си със своята мисъл. В Индия са правили опити да спрат сърцето и след един-два дни чрез силата на своята воля да накарат сърцето си наново да пулсира. Това ви се вижда невъзможно. Невъзможните неща за нас са възможни за други. (64, с. 231)

Вярата има връзка с ритмичното дишане. Затова индусите се стремят да дишат ритмично, като искат понякога да регулират своята мисъл отгоре надолу. А западните народи още не знаят това. Те имат стремеж отдолу нагоре. (179, с. 39)

Еди-коя къща изгоряла, толкоз души фалирали, еди-кого погребали, станало някое злощастие. Тук-там ще видим нещо друго. Човек слуша, слуша и се осакаща. Днес една бомба, утре една бомба, и човек пострадава. Аз гледам, един от нашите художници, който е в Италия, той ходи в Индия и като се върна от Индия, имаше едно хубаво лице, светло. Казвам: колко хубаво му е повлияла Индия! Сега, като се върна от Италия, изменило се лицето му, един поглед – уплашен. Как няма да се уплаши човек, когато търси от коя дупка да излезе? Когато бомбите идат отвън, е едно, но когато идат бомбите на деди и прадеди – бутнеш някоя бомба оставена, експлодира. (117, с. 339)

Сега аз говоря за хармонията и за вътрешната свобода, да няма стеснение у вас. Аз забелязвам, дошъл някой ученик тук и казва: „Мен не ми е мястото тук.“ – Е, къде? – „Аз ще ида в Индия.“ Казвам: у този ученик има тщеславие и гордост. Знаете ли каква е школата в Индия при йогите? Знаете ли колко англичани, свършили в Кембриджкия университет, по цели 20 години чакат пред вратата на йогите с всичкото си смирение да ги приемат? Тия хора не приемат току-така. Те са яли попарата на хората. Докато те приемат, ще те прекарат през много изпити, през 99 огъня. И при това Ани Безант, Ледбитер и колко други са чакали с години, но йогите още не са ги приели в техните школи! Знаете ли това? То не е за разколебаване, но казвам, че всяка една школа има своите правила. И тази Школа, в която сте тук, и тя си има своите правила, не бойте се. Тук законът действа отвътре. Изобщо Божественият закон действа отвътре. И сега вие можете да отидете в Индия, не е въпросът там, но като тръгнеш за Индия, най-първо ще прегледаш годината астрологически – благоприятства ли, определено ли е да отидеш или не. Ако не е определено, ще отидеш и ще се върнеш. Аз зная някои, които отидоха в Америка, казаха „куку“ пред американската статуя на Свободата и ги върнаха. Може да не ти е казано да отидеш. Някои казват: „Ще отида в Индия, ще вляза в някоя школа.“ Не е само да влезеш! Други пък казват: „Ще се ожена.“ Не е само да се ожениш. Знаете ли какво е женитбата? Като запял един ден петелът, една булка го чула и му казала: „Не пей, че майка и тебе ще ожени.“ Не е въпросът в това, да се оженим или не, но ние трябва да спазваме отношенията вътре в Природата. Има неща, които са определени – какво трябва да вършим, това е определено и горко ономува, който не се подчинява на този Божествен закон. И всяка една школа се стреми да тури нещата в правилни отношения, да застави Божественото във вас да се определи. Няма какво да се плашим. Това са задачи, които трябва да решавате. (34, с. 241)

Достатъчно е всяка година да придобивате по една добродетел. Ако работите съзнателно, в 25 години вие ще придобиете много нещо. За пример, първата година работете за придобиване на търпение, втората година – за постоянство, третата година – за смелост, четвъртата година – за благоразумие, петата година – за справедливост, шестата година – за

кротост и т.н. Ако всяка година придобивате по една добродетел, в 25 години ще придобиете 25 добродетели, а човек с 25 добродетели е йога вече. Стане ли човек йога, достатъчно е само да дигне ръката си и живата Природа ще му отговори. Тя го познава и затова отговаря на всички желания. (153, с. 77)

Дишането в Бога е медлено. Той прави в една вечност само една вдишка. Като издишва, създава целия свят. После с едно вдишване поглъща в себе Си света. Но туй е число от единица с 15 цифри след нея. Една вдишка прави Господ само! Няма друг като Него... Ако искате да бъдете силен човек, трябва да дишате много бавно. Да задържате въздуха една секунда, две секунди, десет секунди и постепенно увеличавайте. Индуските йоги задържат въздуха до 20 минути. Това значи да станеш йога или светия. Ако вие задържате въздуха 20 минути, това значи да изчезнете или да припаднете. Това е сложен процес. (12, с. 72)

Време е вече всички съвременни хора да бъдат носители на новите идеи! Те трябва да възприемат и да реализират всичко ново, което иде от невидимия свят. От всеки човек се изисква приложение, а не само теория. Не е важно какво знае човек, важно е какво той прилага. Мнозина американци са ходили в Индия да гледат чудесата, които индийските йоги са правили, но те сами нищо не могат да направят. Каква полза от това, че знаят какви чудеса правят йогите, когато те сами нищо не могат да направят? (124, с. 122)

Какво означава думата „иго“? На турски език „йок“ означава „няма“; на английски „йок“ означава „хомот“, на индуски „йог“ означава „учител“. Следователно, Христос говори за своето иго в смисъл на учител. Той казва: „Вземете Моето иго“, т.е. приемоте го като учител в себе си и се научете от него. В широк смисъл на думата под „иго“ турчинът разбира отсъствие на свобода; англичанинът съветва човека да си тури хомот и да върви напред; индусът вижда в игото учител, който учи човека на добро. Българинът счита игото за робство. Той знае това от себе си. Като стане сутрин, туря хомот на биволите си, тръгва след тях с остена си и казва: „Дий!“ – Биволите се обръщат назад и питат господаря си: „Защо ни мушкат?“ – Защото няма свобода на този свят. (27, с. 154)

Тази звезда, която се явила на изток, внесла между хората разумния живот. Тия трима мъдреци, които отишли да се поклонят на Христа, са били разумни. Те се разговаряли с Христа. Всички вие мислите, че те, като отишли при Христа, видели едно малко бебенце, дали Му подаръците си и се върнали назад. Не е така. Няма много да ви говоря, но ще ви кажа само едно нещо: те се разговаряли с Христа. Той им предаде великата мъдрост и знание, които те предадоха в Индия. И сега това знание се пази там.

Индийският народ е единственият народ на Земята, който може да пази свещените работи. Нито англичаните, нито американците, нито французите, нито кой да е друг народ могат да пазят свещените тайни. Само индусите могат да ги запазят, затова там се занесе на съхранение великото, свещеното

учение. Ето защо толкова хора от Европа отиват в тия светилища да се учат. Тия светилища не са никакви видими храмове, не. В Индия има такива храмове, за които хората днес нищо не знаят. (104, с. 376)

2. НЕДОСТАТЪЦИ НА ИЗТОЧНИТЕ КУЛТУРИ

Източните народи развиха и издигнаха мощни култури, добраха се до великото знание, но те не можаха да разберат вътрешния смисъл на знанието, затова не можаха да го използват и трябваше постепенно да отстъпят мястото си на Запада. Те бяха се добрали до окултното знание, но се възгордяха и в тях се роди егоизмът – забравиха да служат със знанието си за освобождението и издигането на човека и човечеството, което е истинското предназначение и смисъл на знанието, а се интересуваха само от личното си усъвършенстване. А това вече отбелязва един застои в тяхното развитие. Те живеят сега само с миналото, а миналото е сянката на Реалността, но не и самата Реалност. Реалността има три качества: тя носи живот, светлина и свобода... Тази Реалност е вътре в човека, това е човешкият Аз. В момента, когато съзнаваш, че си Аз, тогава се ражда Христос в тебе – това е новият човек. Сега мислят, че душата е нещо вън от човека. Всяко нещо, което е вън от човека, не е реално по отношение на човешкото битие. (4, с. 3)

Ако отидете в Америка или в Англия, там ще чуete всеки да казва: „Аз съм англичанин“, „Аз съм американец.“ Те се считат много по-културни от българите. Ако отидете в Индия и срещнете един индуски брамин, и той ще погледне към другите хора малко отвисоко. Всеки народ, всяка държава, която се счита носител на известна култура, все поглеждат отгоре на другите народи и държави. Това е повърхностно гледане на нещата. Това същото става и с растенията, и с животните. Минавате покрай едно дърво, погледнете го отвисоко и казвате: „Дърво е това.“ Вие даже и не помисляте, че имате голяма нужда от дърветата. (102, с. 66)

Онези, които механически прилагат дълбокото дишане, не могат да имат добър резултат. Йогите имаха по-скоро отрицателен резултат в дишането, отколкото положителен. Методите на йогите са неприложими за Западна Европа, защото европейците не разбират принципите, на които почива йогизма. (130, с. 202)

Ученикът трябва да се концентрира, да развива мисълта си, но не по начина на йогите. Има много начини, методи, с които йогите си служат, но ако човек не ги разбере, той може съвършено да се осакати. Тези осакатени ученици са вън от законите на Природата. Законите на разумната Природа са строги. Аз давам методи, които са свързани с най-малки рискове за човешкия ум. Те са методите на живота, методите на разумната Природа. Методите на йогите, обаче, са свързани с големи рискове. Йогите приличат на англичаните, които обичат да се качват по високите върхове даже с риск за живота си. Всяка година загиват по планините или потъват в моретата

десетки англичани, но те смело вървят към целта, която искат да постигнат. Англичанинът е горд, не отстъпва лесно. Той казва: „И животът ми да коства, аз ще постигна това, което желая!“ Хубава черта е тази. (39, с. 39)

Сега ще ви говоря за неща, които не могат изведнъж да се постигнат. Най-малко десет години усилена работа се изисква, по два-три часа на ден, за да реализирате част от това, което говоря. При това, будно съзнание е нужно. Оня, който е привикнал да мисли добре, достатъчно е да отправи мисълта си към любимия си предмет, за да придобие някакъв резултат. Индусите имат различни методи за съсредоточаване на съзнанието си, но някои от тях са отживели времето си. Предметът, който обичаш, задържа погледа, както и съзнанието ти. Обаче съсредоточаването на съзнанието не показва още Любов към нещо, нито свободен избор. Защо гледаш човека? – За да намериш нещо хубаво в него. Като погледнеш човека с Любов, ще намериш нещо хубаво в очите му, в ушите му, в носа му, в ръцете му. Във всеки човек има нещо хубаво, което заслужава да се гледа. (68, с. 83)

Трябва да работиш над себе си, съзнателно да работиш. Как размишлявате вие? Вашите съзерцания не трябва да бъдат както индуските съзерцания. Всеки ден можете да съзерцавате. Първото нещо, което трябва да спазвате, е тия ваши умове да ги турите на работа и да не критикувате никого. Ако искате да се развивате, вашият ум не трябва да бъде като червей. В себе си, във вашата душа, трябва да бъдете тъй снизходителни към хората, както и към себе си. Но бъдете последователни: мислете за другите тъй, както за себе си. Туй е правото! Ако аз турна себе си по-високо, а вас – по-ниско, това не е едно естествено положение. (162, с. 180)

Ако четете окултните книги, ще видите, че в Индия от хиляди години насам различни общества с духовен характер учат, работят, но досега още не са намерили онази дума, която им липсва. Те знаят много неща, само тази дума още не са я намерили. А на вас не ви липсва една дума, но само една буква ви липсва. И вие знаете много работи, но само тази буква не знаете. Като дойдете до някоя дума, в която се пише тази буква, вие не можете да прочетете и думата, не знаете каква е тя. Сега може да ми зададете въпроса защо е така. Да ме питате това, то е все едно да ме питате защо даден цигулар свири така, а не иначе. Така се е учил човекът. Така се е учил, така свири! (102, с. 143)

Казвате: „Индуската философия крие дълбоки истини в себе си.“ – Било е някога, но сега тя е изгубила 50 процента от своята стойност. Сегашните индуси нямат това просветление, каквото са имали преди хиляди години. Някогашните индуси са били на голяма висота, но днес са изгубили част от светлината си. Има нещо криво в сегашната индуска философия. И евреите, като се считали за избран народ, искали са да бъдат първи между народите, но не могли да устоят. Бог ги поставил на големи изпитания, но те пропаднали, не могли да издържат на тия изпити. (46, с. 142)

В древността индусите са имали три философии за живота: първата философия подразбира постигане на щастието чрез усилия, чрез волята; втората философия – чрез сърцето, а третата – чрез ума. Това са три специфични пътища за постигане на щастието. Обаче и досега нито по един от тия пътища индусите не са постигнали щастието. В своите усилия да разрешат този въпрос те са разрешили ред органически въпроси, но главния въпрос – щастието – и до днес още не са го разрешили. Ето защо те очакват вече да дойде някой отвън, да им покаже как да постигнат щастието. Те са дошли до една точка и очакват някой да им помогне в разрешаването на този въпрос. Думата „щастие“ трябва да се разработи, т.е. да се освободи от своя материален характер, от своите ограничения. (166, с. 232)

Ще говориш за астрално, за ментално, за причинно тяло. Видял ли си тези тела? – „Не съм ги видял, но така е писано.“ – Това не е знание. Всяко учение, което се проповядва, трябва да се опита, да отговаря точно на фактите. Ако всичко, което проповядвате, е вярно, защо не се повдигнахте? Защо не се спасихте? Защо индусите, които проповядваха толкова учения, не се повдигнаха? Защо очакват нов Учител? Значи това, което им се проповядва, не ги задоволява. Това е забава за тях. Те наистина очакват нещо, което да ги задоволи и повдигне. (137, с. 178)

3. ПРОТИВОРЕЧИЕТО НЕ Е В КУЛТУРИТЕ, А В НАШИТЕ РАЗБИРАНИЯ! И ДВЕТЕ КУЛТУРИ ТРЯБВА ДА СЕ ИЗМЕНЯТ, ОБЕДИНЯТ, ЗА ДА СЕ РОДИ НОВАТА КУЛТУРА.

Западните народи изобщо не са запознати със символичния език на източните. Културата на Изтока се различава от тази на Запада. Може да се каже, че културата на източните народи е била инволюционна, т.е. тя слиза отгоре надолу, а нашата – западната култура, е еволюционна, т.е. върви отдолу нагоре. Следователно методите за разбиране на тези две култури имат двойко значение и тези, които не са запознати с този двойок процес, често намират противоречие. Следователно противоречието не е в културите, а в нашите разбирания. И тъй, имаме две култури – култура на змията и култура на Сина човечески (Йоан 3:14-15). И двете трябва да бъдат издигнати. Ще попитате каква култура може да има в змията. Във всички народи змията е играла важната роля на една велика култура. У българите тя е останала в преданието за змейовете: „Змей ме люби, мамо“ – се споменава в българските народни песни. Това са остатъци от тази древна култура на източните народи. Как може змей да люби? Той представлява културата на хора, които са слизали от Невидимия свят надолу, а сегашните хора се качват отдолу нагоре... Мойсей издигна змията, т.е. нисшия човешки интелект или това, което сега наричаме човешки егоизъм – човек, който мисли само за себе си. И право казват хората: „Докато не издигне змията, докато не погледне на нея, човек няма да оздравее.“... Както Мойсей издигна змията,

така трябва да се въздигне и Син човечески – Христос, за да може човек да научи другата култура. Не че тези две култури са в противоречие, но те трябва да се съединят в едно, за да се даде начало на една трета култура, която сега иде...

В съвременното общество, в съвременните народи съществува противоречие между тези две култури и затова възникна войната. Тя произтича от това, че Мойсей е вдигнал змията, която хапе сега народите. И тя трябва да се издигне, за да дойде Христос – това е един жив закон. Не мислете, че в света хората сами уреждат своите съдбини. Те ще забележат, че сега Господ много лесно урежда съдбата им...

Преди да мина нататък, ще ви дам една схема, т.е. учението на старите. В тази схема имаме следните три начала: свободна воля, провидение и неизбежност или съдба. Свободната воля е бъдещето на човека, провидението е настоящето, а неизбежността е миналото на хората. Това са учили както в Египет, така и в Гърция, така ще учат и в бъдеще...

Да се въздигне змията – това сме ние, а да въздигнем Христа – това е Той, който е вътре в нас. Тогава ще бъдем едно с Христа. (22, с. 177-192)

Философията на живота е тази – да познаете, че вие сте изпратени отгоре да изпълните волята на Онзи, Който ви е пратил преди милиони години на Земята. И следователно, затова е дошъл Христос – да донесе закона на Любовта, и казва: само по закона на Любовта вие можете да изпълните тази Негова воля, понеже Той е Любов. И там, дето е Любовта, там е и Духът – туй, което движи силите. А туй в индуската философия го заместват с думата „прана“. Праната във всички нейни проявления е материя, която прониква във всичко и вечно се движи. Има няколко имена – прана, акаша – това са сили, които са в потенциално състояние. Някои я наричат „татвас“. Но акаша е първото проявление на тази татвическа материя в света. Туй пак са отвлечени думи. Индусите имат своя дума, те трябва да изменят своята философия. И съвременните християнски философи трябва да почерпят опитност от източните и да почнат оттам, дето те са спрели. Не казвам, че онова, което проповядват църквите, е лъжливо – всичко, което е вярно в православната църква, в евангелската – ние го приемаме; но всичко, което е лъжливо, ние го изоставяме. (163, с. 216)

Туй както живее сега човечеството, в своето самосъзнание, Царството Божие няма да дойде скоро. Вземете всички проповедници на християнството из целия свят, както и ония духовно просветлени хора в Индия, и вижте дали имат желание да се обединят – не външно, но вътрешно. Даже и в Америка доскоро проповедници от една църква не позволяваха проповедници от друга църква да посещават службата им. Едните се считат за по-правовърни от другите. (35, с. 45)

Има закони, които в едно отношение са валидни, а в друго отношение не са валидни. Например, ако отидете в Индия, ще видите, че в известни школи се забранява на учениците да дават ход на желанията си. Там съществува

правилото: „Убий в себе си всяко желание за живот!“ В западните школи, обаче, се проповядва точно обратното. Как могат да се примирят тия две учения? Който не разбира дълбокия смисъл на това правило, той ще мисли, че трябва да унищожи живота си. Не, това не е право разбиране! Да убиеш в себе си желанието за живот подразбира да убиеш желанието за стария живот, за живота на кривите разбирания.

Да допуснем, че някой човек е живял много време на Земята, но е водил разпуснат живот, заповядвал на този, на онзи, и с това си създал тежка карма. Какво трябва да направи? Според Божествените закони той трябва да се откаже от този живот и да заеме положението на обикновен човек без всякаква власт над другите, но с власт над себе си. (108, с. 83)

От времето на Христа досега не зная друг да е нахранил с пет ечемични хляба 4-5 хиляди души. Говорят, че някъде в Индия имало хора, които можели да нахранят с малко хляб много хора. Ако съвременните хора се стремят да превърнат желязото в злато или простите метали в благородни, възможно е. И човек по същия начин може да увеличи петте ечемични хляба, но трябва да разбира съответния закон на Природата за превръщане на материята. Друго становище трябва да има той! Природата не трябва да бъде за него едно мъртво учреждение. Защото външно ние живеем в един свят, където изглежда, че всичко е в покой, в мъртво състояние. Съвременната наука показва, че привидно е така. Сега са намерили живи клетки в някои моделирани камъни отпреди хиляди и милиони години. На Земята има живи микроби, които през пространството са дошли. (130, с. 74)

Страданията в живота имат за цел да изпитат силата и правотата на човешкото верую. За пример, поставят различните вярвания на едно и също изпитание и гледат кое от тях ще устои, без да се разколебае. Щом едно верую не се разколебава и от най-големите изпитания, то е право и истинско. Ако няколко души вярващи се заблудят в една гора и прекарат в нея няколко дни без хляб, този, който не се разколебае във вярата си и се надява, че хлябът ще дойде отнякъде, е истински вярващ. Неговата вяра е най-силна. Той вярва, че и от небето може да падне хляб, когато другите знаят само един начин за получаване на хляба. Не може ли да дойде по този начин, те са осъдени на глад. Един англичанин разправя една своя опитност за чудния начин, по който получили хляб. Той прекарал няколко дни с една група индуси в една гъста, мъчнопроходима гора. В това време хлябът им се свършил. Един от индусите ги запитал: „Какъв хляб искате – европейски или нашенски?“ Англичанинът казал, че искат европейски хляб. – „Добре, след един час ще имате топъл европейски хляб.“ Наистина, след един час пред тях стоял топъл, бял европейски хляб. Как и откъде е дошъл този хляб, англичанинът не разбрал. Без фурна, без брашно и работници, хлябът стоял пред тях. Те яли и благодарили на Бога за чудото, което видели. На запитванията откъде дойде хлябът, индусът мълчал, не казал нито дума за обяснение. Някои хора вярват в чудеса, а някои не вярват и искат обяснения... Ако вярващият приложи своето верую в живота си, ще види, че стават чудеса.

По този начин ще избегне много погрешки в живота си. Чудеса съществуват за безверниците, за невежите; обаче за истински вярващите, за учените, не съществуват чудеса. Те знаят, че всичко, което става в Природата и в живота, се подчинява на разумни закони. (188, с. 236)

Какво прави адептът на Земята? Той разполага с тялото си и може да си служи с него, както иска: и като автомобил, и като аероплан. Това се отнася до адепта, до човека, който има знания. Който няма знания, той ще търси файтони, автомобили и аероплани. Който няма вяра, нуждае се от пари; който има вяра, и без пари може. (152, с. 136)

В едно царство на миналото всичко ставало все с музика. Като влезе някой пътник, имало ключ – като бутне, ще се отвори. Ако знае да бутне, ще изсвири една мелодия и хората ще знаят, че си пътник. Ако си гладен и знаеш да пееш, ще имаш хляб. Ако не бутнеш на място нещата, ще се намериш в противоречие. И при Бога като идеш, ще бутнеш. Имаш нужда от хляб – ще бутнеш това копче, веднага ще имаш този хляб. Има издадена една книга скоро на английски. Един разправя преди 20-30 години своята опитност в Индия. Американец отива при един индуски адепт, казва: „Хляб няма.“ Пита го: „Колко хляба ти трябват?“ – „Пет хляба.“ И дойдат пет топли хляба, така хубаво изпечени, както от фурната излезли. Трябват им репички – каквото им трябва, веднага ще се намери. Как ще кажете, че това е илюзия? Не е илюзия. Казва, че Христос 5000 души нахрани с пет хляба и няколко риби. Има едно богатство, което са дава само на ония, които имат закона на Любовта. Ако Божият закон не работи, причината е в нас – любовта е слаба. (102, с. 566)

Мислите ли, че ако обичате Бога, вас ще ви оберат разбойници? Разбойници няма да ви оберат – Бог е, Който живее във вас. Има индуси, има и англичани, които изучават това изкуство. В най-опасните места ще избере някой индус един камък, ще седне на него и дето минават тигри, лъвове, змии, той седи и мисли; вярва, че всичко в света е добро. Минават тия зверове и нищо не му правят. (88, с. 443)

Вие не сте застанали на великия принцип на Любовта, да знаете как да разрешавате противоречията. Всяка религия трябва да се основава на Любовта. Аз не говоря за ограничената любов на младия момък, на брата и сестрата, на майката и бащата. Това са ограничения. Аз говоря за Божията Любов, в която всичко живее. Ти съставляш част от Бога и живееш в Него. Следователно, Божията Любов е и твоя Любов. Всеки може да опита тази Любов. Ако попаднеш в Индия, при големите змии, там ще опиташ Любовта си. Любовта изключва всякакъв страх. Щом си безстрашен и носиш Любовта в сърцето си, и най-голямата змия да те нападне, ще се качи на гърба ти, ще те лиже, ще обикаля около тебе и ще слезе, без да те ухапе. Човекът на Любовта е в състояние да укроти и най-свирепото животно. Нека религиозният направи един опит, да види каква е неговата религия и каква е Любовта му. Като направи сполучливо опита, тогава може да

говори за религия. Религията на хората е под ногата на тигъра, на лъва, на мечката. Хората не са лоши, но нямат знание. – „Невежи ли сме ние?“ В Индия има хора, които, без да са християни, правят по-големи опити от християните. Православните ще кажат, че индусите не са правоверни, няма да се спасят. Вие били ли сте при Господа, да знаете кой ще се спаси? Кой от вас е бил съветник на Господа, да знае как ще се спаси? По какъв начин става спасението? – „Еди-кой си не може да влезе в рая.“ – Отде знаете това? – „От Писанието.“ – Разбирате ли всичко, което Христос е казал? Приложихте ли учението на Христа? Защо не се обърнете към Христа с молба да ви обясни всичко, което не разбирате? (137, с. 154)

Вие искате да се концентрирате, искате някой път да прилагате източните методи. Най-първо трябва да се научите на закона да се освобождавате от влиянието на Земята. Мисълта ви да бъде толкоз силна, че като мислите за Небето, за духовния свят, както седиш в стаята си, поне на четири пръста да се повдигнеш от земята, че краката ти да не опират на пода. Докато ти поне с един пръст не се вдигнеш, то концентрацията ти е обикновена. И даже ако се вдигнеш на един милиметър, то е вече концентриране. Правили ли сте опити? Има ли някой от вас, който се е вдигнал на един милиметър? (127, с. 265)

Могат да се дадат ред правила, но има една опасност, която не позволява това. Опасността седи в критичността на човешкия ум. Западният човек има силно критичен ум. Ако му се дадат някакви методи и правила, той започва да философства и по този начин разваля работите. Западният човек работи с опити. Той трябва да прави много опити, сам да дойде до известно заключение. Като мине през гъстата материя, тогава ще започне да пъпли отдолу нагоре, към високия връх. Щом стигне върха, той ще си даде сметка колко енергия е изразходвал и тогава ще си отговори струва ли си човек да изразходва толкова много енергия, за да се качи на върха, или да запази енергията си и да предпочете пътя на малките съпротивления. Източният човек е майстор на слизането. Дойде ли обаче до качването, там той се обленява. Например индусите са пред самите Хималаи, но не правят опити да стигнат върха. Англичаните обаче са предприели много експедиции към Хималаите и не престават още да предприемат такива. Техните опити са оправдани. Те вървят в духа на окултната наука, която казва: никога не се произнасяй за нещо, преди да си го опитал. Който е опитал нещата, той има право да разсъждава. Докато няма още никакви резултати, той трябва да мълчи, както пилето мълчи в яйцето. (36, с. 71)

Един ден ще ви поставят като учители да проповядвате на хората. Как ще проповядвате, ако нямате положителни резултати от вашите опити? Вижте какво прави факирът: вземе, че си разреже ръката, след това събере отрязаното място, тури си другата ръка отгоре, концентрира ума си и чрез закона на вярата след няколко минути всичко е заздравяло. Разпори си корема, събере го, после тури ръцете си, концентрира се и след 20 минути коремът заздравява. Този човек е правил хиляди опити и знае законите,

че много неща могат да станат само когато човек знае как да ги направи. Това зависи от неговия ум. Сега всички вие имате едни стари възгледи. Най-първо трябва да се освободите от своите възгледи. (113, с. 246)

Нас ни трябва нов начин на разсъждение... Източните народи вървяха по друг път, западните народи вървят по друг, противоположен път. Новата раса, която иде, тя върви по съвсем друг път. Новото поколение, което иде, то иде по друг път, но нов път – то не е старият път. Старите методи, старите разбирания, всичко туй служи като параван на съвсем нови работи. Ако така разсъждавам, че чрез Мойсей Бог ни говори, ако беше съвършено мойсеевото учение, имаше ли нужда от Христос? (139, с. 348)

4. МЕТОДИТЕ НА ИНДУСИТЕ И ЕВРОПЕЙЦИТЕ

Ако на Запад се приложи науката за дишането, която индусите прилагат, тя ще даде отрицателни резултати. Защо? Защото тия системи са добити при сливането на човечеството, т.е. по закона на инволюцията. А понеже бялата раса започва своето развитие по закона на еволюцията, т.е. по пътя на възкачването, тия системи трябва да се видоизменят. (200, с. 148)

Дишането в индийските школи е хубаво, но му трябва известни корекции. Индусите употребяват много време и усилия, а европейците имат друг темп и искат лесно постижение, понеже са механизирали нещата. Европейци, които са прилагали упражненията за дишане от индийските школи, не са успявали, тъй като не са имали това възпитание и философска подготовка, присъщи за индийците. (194, с. 196)

Индусите употребяват различни методи, които и европейците следват, но последните получават отрицателни резултати. Защо? – Не са подходящи за тях. Те ги прилагат механически. За да дишаш правилно, ти трябва да свържеш ума си с Истината, да си хармонират; сърцето трябва да бъде в хармония с Доброто, а волята – в хармония с Правдата. И тогава като отправиш ума, сърцето и волята си към праната, тя влиза в тялото и направлява неговите функции. Само при това положение човек може да бъде щастлив. Ние наричаме това състояние блаженство – мистично чувство в човека. Този е начинът за постигане на блаженството. Онези, които не разбират този закон, казват, че човек не може да бъде блажен на Земята. (146, с. 226)

Има много методи за дишане, все хубави, но им липсва един съществен елемент – волевото дишане. Индусите хиляди години са се занимавали с дишането като наука, откривани са за това цели школи и те имат постижения в това отношение, но колкото и да са добри техните методи, те не са за европейците. Европейците нямат тези вътрешни състояния, тази духовност, преживявания, дълбочина, отношение към Бога, каквито имат индусите. А всичко това е важно, за да е правилно и пълно дишането. (200, с. 148)

Индусите работят усилено върху дълбокото и пълно дишане. За тази цел те разполагат с много методи, които не са приложими за европейците. При това дишане се събира много енергия, която европейците не биха знаели как да я употребяват. В края на краищата вместо добро ще се създаде някакво зло. (208, с. 103)

Индусите имат разни методи за заспиване, но тези методи на Запад са неприложими. Достатъчно е човек да концентрира мисълта си, като гледа на края на носа си, за да заспи лесно. Обаче западният човек по този начин не може да заспи. Хората на Запад имат съвсем други методи за заспиване от тези на индусите. (191, с. 130)

Индусите имат различни методи за дишане, с които усилват своя ум или своето сърце, своята нервна или симпатична система. Други методи имат пък за усилване на своята воля. Ония, които не разбират тези методи при изучаване на окултните науки, ги прилагат, но са създали големи нещастия. Те не са подходящи за западните народи. (146, с. 283)

Един индус отива във Франция, дето образува окултна школа. В първо време се записали в нея 500 души ученици, все благородни французи, но след като им били изложени правилата, които школата изисквала, до края на годината останали само пет ученика, по един на стоте. Защо напуснали толкова много ученици? Понеже индуската школа изисква постоянство, усилие и труд. И до днес още мнозина се стремят към Изтока, към индуските системи. Обаче едно трябва да се знае, че много от индуските правила и методи не отговарят на тия на живата разумна Природа. За пример, ако на Запад се приложи науката за дишането, която индусите прилагат, тя ще даде отрицателни резултати. Защо? Защото тия системи са добити при слизането на човечеството, т.е. по закона на инволюцията. А понеже бялата раса започва своето развитие по закона на еволюцията, т.е. по пътя на възкачването, тия системи трябва да се видоизменят. За изяснение ще приведа една мисъл от индуската философия. Индусите, например, казват: „*Без учител не може, т.е. без учител няма развитие.*“ Според нас учителят е същество, което мисли. Следователно, ние излагаме същата мисъл в следната форма: *без светла мисъл не може, без светла мисъл няма никакво развитие.* Значи, който иска да учи, той непременно трябва да има светла мисъл, за да може да възприема. И тогава Истината ще бъде една и съща и за учителя, и за ученика. В това отношение способният ученик се нуждае от добър учител, както и добрият учител се нуждае от способен ученик. Този закон трябва да се прилага навсякъде в живота. Преди да навлезе в окултната школа ученикът се нуждае от ред правила, с които да се предпазва. (50, с. 60)

Който е в съгласие с Природата и работи по нейните методи, всякога дохожда до ценни резултати. При това Природата прилага за всеки човек различни методи. Следват ли методи, които не са за вас, вие може да пострадате. В такъв случай няма да имате добри резултати. Това е забелязано в западноевропейските окултни школи. При дишането, например, те си

служат с методите на индуските йоги, но не получават добри резултати. Много естествено – те не са нагодени за техните условия. Вървете по естествения път на Природата и не се страхувайте! Ако се отклоните от нейния път, вие ще си създадете изкуствени мъчнотии, с които не можете да се справите. (16, с. 154)

Знаете ли колко милиони години и работила тази разумна Природа върху човешката глава? И то не с тази обикновена реалност, а с онази абсолютна Мъдрост, абсолютна Реалност, защото има една относителна реалност, има и абсолютна Реалност. И всеки един от вас има една проверена глава. Природата е вложила вътре в нея всичката ваша душа и казва: „С тези ваши инструменти ще работите.“ И всичката ваша погрешка е там, че не знаете как да манипулирате с този ваш мозък. Казвате: „Е, този мозък...“ И религиите на миналото, училището на йогите – това са училища, които учат как да манипулира човек със своя мозък, т.е. с обективната външна страна на човека, и после – с човешката душа. А ние почваме днес с душата. Онези от вас, които вярват в душата, знаете ли какъв е нейният основен закон? Вие чувствате вашата душа, вие самият сте душа, но правили ли сте опити да отделяте тялото си от душата? Някои от вас може и да имат такива опити, но други ще възразят: „Как е възможно това?“ Може, между тялото и душата има рязка граница. (48, с. 130)

Сегашните хора казват: „Може и без вяра!“ Не, не – с безверие не може! Казвам: не трябва вярвания, а вяра... Вярата е свързана с човешкия ум, а умът е свързан с дишането. И понеже ние се намираме на границата на една нова еволюция в света, направили сме един ъгъл от 180 градуса. Пътят, който сме извървели от деня на излизането ни от Божествената хармония, е път на слизване. Сега ние сме до дъното и започваме другата половина на тоя кръг, предстои ни да изминем друг ъгъл от 180 градуса. Този е законът на еволюцията, при който ще изучавате нещата отдолу нагоре, а не както сега – отгоре надолу. Само по този начин ще имате една опитност, много по-реална от по-раншната и по-достъпна за вашия ум. *Затова всички източни твърдения трябва да се проверят от ново становище. Опитностите на източните и западните народи трябва да се проверят.* И едните, и другите са 50% верни. И там ще влезе вярата. Всяка мисъл и всяка наука трябва да се проверява на опит и нищо да не се взема на доверие. Вярата подразбира жив опит, но опитът не става по един начин. Ако искаш да провериш една музикална пиеса, ще намериш един опитен музикант, а не обикновен, и от него ще разбереш дали тази музика е правилна... Според новото учение всеки сам трябва да опита своята мисъл вярна ли е... Вярата има връзка с ритмичното дишане. Затова индуците се стремят да дишат ритмично, като искат понякога да регулират своята мисъл отгоре надолу. А западните народи още не знаят това. Те имат стремеж отдолу нагоре...

Като се изопачи закона на вярата, народите се израждат. Цели народи, цели племена, материци и раси изчезват. Ако хората мислят така още сто години, и сегашната раса, и всички европейски народи ще оглупеят, ще се

изродят. Като се изродят те, ще дойде една нова раса, която ще тури един нов ред на нещата. Затова първото нещо е да изправим мисълта си, да турим в нас вярата. Засега ще оставим народите, ще оставим закона на еволюцията да си върви по своя път, а във вашата душа не искам да остане абсолютно никакъв страх. Страхът оставете във!

Като ви говоря за вярата, казвам, че на Земята живеят и други Същества, много по-умни, които вие не виждате... Тази първична интелигентност, която трябва да дойде в света, произтича от Бога. От Тоя Първоизточник иде сега една нова вълна, която хората трябва да приемат. Казват: „Бог вдъхнал душа в човека.“ Сега Бог прави нова вдишка. В хиляди години Бог един път вдишва. Ще разберете двата принципа – че Бог е всеобемна Любов, която обгръща всички същества и че Бог е всеобемна интелигентност. Тази интелигентност ще се прояви според естеството на всяко същество. Трябва да има разнообразие, но и във всинца нас трябва да има тази Божествена хармония. Подложете на опит учението, направете дишането си ритмично, внесете в сърцето си, в душата, в ума и в духа си, както и в подсъзнанието, съзнанието, самосъзнанието и свръхсъзнанието си да видите тези Същества, и вие ще ги видите. Когато видите тези Същества, вие ще намерите вашите учители, вашите братя и сестри. Те са благородни Същества и тъй високи в своите постъпки, и така изпълняват Христовото учение, че вие и понятие нямате от всичко това. (179, с. 35-48)

Ние препоръчваме търпението само тогава, когато умът постепенно се укрепва. Предприемайте само такава работа, която усилва дейността на ума и на сърцето ви. Ако прилагате методи, те трябва да бъдат изпитани не само от другите, но и от самите вас. Например, англичаните и американците си служат с някои методи на индусите и вместо положителни резултати, те получават отрицателни. Всеки народ, всеки човек трябва да си служи с методи, които отговарят на самите тях. Това са методите на Природата. Те са естествени и безопасни. Вън от мисълта за Бога като най-разумно Същество, Коего има предвид всички живи същества и им помага, не търсете друг метод за регулиране силите на своя мозък. Следователно сутрин, като станете от сън, помолете се на Бога и започнете да мислите за Него като вечна Любов, вечна Мъдрост и вечна Истина. (177, с. 93)

Б. ПАЗИТЕЛИ НА СВЕЩЕНОТО ЗНАНИЕ

1. ТАЙНИТЕ НА ИНДУСКИТЕ УЧИТЕЛИ. ПАЗИТЕЛИ НА СВЕЩЕНОТО ЗНАНИЕ НА ХРИСТОС

Всичко зависи от степента на развитието на човешкото съзнание. Същият закон се отнася и до възкресението на човека. Мнозина очакват възкресение и мислят, че то ще дойде по някакъв външен начин, само по себе си. Добре е, ако така дойде възкресението, но фактите говорят друго нещо. Един виден англичанин отишъл в Индия между *Белите йоги*, които вървят по Христовото учение, да се учи между тях. Тези йоги, тези Бели братя в Индия разполагат с истинско, положително знание, което, обаче, пазят священо – не го дават на кого да е. Този англичанин придобил изкуството да става неуловим – лесно се освобождава от затвор, от всякакви ограничения. Като го проследило английското правителство, помислили, че е някакъв шпионин и го затворили. Какво било учудването им, когато още на другия ден видели, че стаята, в която го затворили, била празна. Хванали го отново и пак го турили в затвор, но сега поставили десет души стражари, добре въоръжени, да пазят. Сутринта още влизат в стаята, но стаята пак празна. Като видели това, решили да го закарат в Англия, там да го затворят. Но и в Англия се случило същото. Той оставил едно писмо до английското правителство със следното съдържание: „Не правете повече опити в това направление! Колкото да ме затваряте, не можете да ме задържите в затвора. Аз имам работа, която непременно трябва да свърша. Оставете ме свободно да завърша мисията си.“ Питам: ако затворят някого от вас, как ще излезе от затвора? Той ще пише писма до министрите, до царя, да моли за освобождение. Обаче човекът на положителната вяра сам излиза от затвора. Той не очаква някой да дойде отвън да го освободи. (80, с. 141)

Мъчно се чете „Илиада“, и за един грък е мъчно читаема. В нея има дълбоки символи. Вие трябва да прочетете и „*Ведите*“ – епичните произведения на Индия, те са хубави. Ведите са тридесет тома, преведени на английски от Макс Мюлер. Той има своя теория, че гърците са взимствали от Египет, от Индия и пр., а единственото, което е тяхно, било ваятелството. Като влезете в този клас, за който ви говоря, вечерно време ще оставите тялото си, ще намерите „Ведите“ в Англия, ще ги прочете, ще си вземете бележки и сутринта ще си дойдете. И във Ватикана ще идете. Другите да не знаят, че сте стигнали до такива дълбоки неща. Представете си, че вие сте един царски син и ви е дадена една задача – да ходите инкогнито между народа. Ще се пазите, ще мълчите – да не знаят, че сте княз. (194, с. 111)

Има един специфичен начин за правилно дишане. Да се диша правилно, това е цяла наука, която малцина знаят сега. В Индия йогите имат цяла система за дишане. Те го наричат дълбоко дишане, но това е едно специфично

дишане за придобиване на безсмъртния живот. Чрез правилното дишане човек може да придобие безсмъртие. В това се състои и дълбокият смисъл на дишането. В средните векове това дишане го наричаха придобиване еликсира на живота. Има един еликсир на безсмъртието в света и неговото придобиване е свързано с въздуха. Той се отделя по един специфичен начин на дишане. Има два вида прана във въздуха. Едната носи зараза – това са известни енергии, които произвеждат горение в организма и по такъв начин нарушават равновесието на функциите и процесите, а има и друга прана, която възстановява равновесието на силите в организма и произвежда подмладяване. Това е именно жизненият еликсир. Той се намира във въздуха, светлината и водата. Но трябва да знаете как да го отделите оттам. Затова е необходимо да знаете как да пиете водата, как да дишате въздуха и как да приемате светлината. Трябва да имате известни разположения за това, трябва да имате известни методи и начини, защото можете да пиете вода, да дишате въздух и да приемате светлина, но да имате обратни резултати. Всички онези, които са приложили методите на йогите в Европа, са имали повече вреда, отколкото полза. Най-после разбраха, че тези методи са неприемливи за хората от Европа. Тази вреда се дължи на неразбирането на принципа, върху който е обосновано това дишане. Много хора сега искат да изучават тайната на Природата, за да ѝ станат господари. Но Природата не се нуждае от господари, а от слуги. Който иска да изучава тайните на Природата, трябва да ѝ стане служител. Този закон са го разбрали още в древността и всеки, който е искал да бъде учен, той е трябвало да разбира закона на служенето. Само по пътя на служенето човек може да се добере до великата наука на Любовта. (5, с. 8)

Вие със слънчевата енергия може да направите много опити. Ако във вас се проявява обикновеният живот и ходите гологлави, а Слънцето грее, към обяд непременно ще имате слънчев удар, защото тази Божествена енергия ще мине през земята, ще промени някои вибрации и ще образува загорещаване в мозъка. Значи щом имате слънчев удар, вие сте прекарвали тази енергия през земята и затуй имате удар. Обаче ако във вас имате съзнателния живот, настроени сте любовно към всички живи същества, вие ще превърнете тази енергия в „акаша“ и ще усещате в себе си една велика, приятна Божествена музика, и по цялото ви тяло ще се носи един велик трепет, и ще искате да предадете енергията си на всички хора. Всичко туй ще бъде във вас, ако имате съзнателния живот. Тази енергия вие ще я чувствате и през нея ще се предават мислите на всички разумни Същества. Животът на всички Същества, които ви обикалят в далечното пространство, ще ви се предава с бързина, по-голяма от бързината на слънчевия лъч и вие ще чувствате, че сте един гражданин на това велико Царство. И като погледнете на този, великия свят, вие ще бъдете радостни – всичко ще ви причинява радост. Това е новият живот! Вечер и денем можете да приемете този живот. Приемете тази енергия и всички, когато някак измените вашето съзнание и повярвате без никакво съмнение в Сина Божий, Който е изпратен; щом се свържете с Него – вие ще почнете правилния път на вашата еволюция. Следователно,

трябва ви една необикновена вяра. В кого? В Сина Божия. Разбирам – вяра на Божествената Любов. Бог е възлюбил този свят и чрез тази Любов ние ще се домогнем до онези велики закони, на които светът почива и чрез които сега животът съществува. И тъй, индусите почват отдолу. Тия енергии как вървят? Сега западните народи почват да изучават тази енергия, качествата ѝ. За да изучавате Великото, изисква се едно нещо, което индуските учители пазят в тайна и благодарение на това западните народи не са го намерили. Ако европейците биха го знаели, те биха го профанирали. Сега във вас трябва да се роди новото съзнание: да слуговате на Бога от Любов, всяко ваше действие да бъде един акт любовен, в който да внесете всичкия си живот, всичките си мисли, ум, воля и сърце. И всичко да бъде като че го вършите само за Бога. (162, с. 69)

Индусите са правили опити с много животни и са достигнали добри резултати. Те са правили опити с много страхливи животни и са успели да ги привлекат при себе си. Следователно ако имате връзка с Първичната Причина, вие ще можете да извикате при себе си заека, който е известен със своя страх. Този страхлив заек ще се приближи при вас и ще легне пред краката ви. Само едно докосване на ръката ви до заека е в състояние да го успокои. Ако на другия ден изгубите доброто си разположение, колкото и да викате заека при себе си, той няма да дойде. Индусите казват, че имало някаква тайна в това. Да, има някаква тайна и тя се заключава във връзката на човека с Първичната Причина. Който не разбира това, казва, че хора, които сваляли плодовете от дърветата само с едно докосване на дървото с ръката си, имали някаква хипнотична сила, имали силен поглед и т.н. Не е така. Правете тези опити, за да видите имате ли връзка с Първичната Причина или нямате. Ако плодовете не падат пред нозете ви и ако заекът бяга от вас, това не значи, че сте лоши хора, но се намирате при обикновени условия на живота. Това ни най-малко не трябва да ви обезсърчава. Ако първият ден не успеете, направете опита още няколко пъти наред, докато един ден видите, че сте господари на положението. Вие можете да направите същия опит и с някой човек. Представете си, че искате да започнете някакво предприятие, за което са нужни сто хиляди лева, но нямате пет пари в джоба си. Какво трябва да направите? Първо влезте във връзка с Първичната Причина и след това идете при някой банкер да му поискате тази сума. Ако имате тази връзка, банкерът ще извади от касата си сто хиляди лева и ще ви каже: „Заповядайте, господине, услужете си!“ При това той няма да ви иска никаква полица. Обаче нарушите ли връзката и пак отидете при същия банкер за нов заем, той ще ви каже: „Изплатете първата сума от сто хиляди лева и тогава пак елате да искате пари.“ Значи отношенията на хората едни към други говорят за вътрешните отношения, които съществуват между тях и Първата Причина. Казвате, че богатите хора са лоши, затова не услужват на сиромасите. Аз пък казвам, че нито богатите, нито сиромасите, нито учените хора са лоши, но всички тия хора са в дисхармония с Първичната Причина. (166, с. 237)

Едно благо имате, което струва милиони – гласа на човека. Магическа сила има в гласа! Онези, учените хора, адептите на миналото, адептите в Индия, пророците – разбирали музиката. И всичките животни обичат музиката. Ако на едно животно ти започнеш да му пееш и знаеш онзи, основния тон, отдето се започва, то ще се спре и ще те слуша. Колкото и да е гладно, то ще се спре. Индусите имат известни музикални парчета, които са малки, от няколко тона, еднообразни – като ги засвирят, и змиите свикват, и зверовете свикват и ги разпръскват с музиката. То е една тайна, която те пазят. Индусите не са като европейците – каквото научат, те го държат скрито и не поверяват тайните на другите. (72, с. 285)

Преди години направих опит да разкрия на българите истината, че слънчевата светлина и топлина действат здравословно и спомагат за правилното развитие на човека. Понеже от Слънцето иде праната и затова препоръчах сутрин рано преди изгрев човек да излезе в Природата, за да поеме чист въздух и да приеме онази прана, която иде с първите слънчеви лъчи. Но българите ни обвиниха, че се кланяме на Слънцето. Това е едно неразбиране. На човека не е позволено да се кланя на нищо, освен на Бога. А поклонението на Бога се отличава от това, че който служи на Бога, Бог му дава живот. Да се покланяме на Бога, значи да носим Неговото знание, Неговата Любов, Неговия Дух, Неговата свобода – да носим живота. Това значи да се покланяме на Бога и само така ще можем да добием онова знание, което ни е необходимо за живота. Сега мнозина искат да отидат в Индия да изучават тайните на окултната наука. Тайната седи в това – да бъдем облечени в красота и чистота. Мислете една година върху чистотата и красотата и няма да сгрешите. Наблюдавайте често Слънцето и Месечината, когато имате разположение, и ще добиете много нещо. Има известно съотношение между чистотата и красотата, между среброто и златото и Месечината и Слънцето. Докато златото и среброто не влязат в човешката кръв, човек красив и чист не може да стане. Златото е свързано със силите на Слънцето, а среброто – със силите на Месечината. (4, с. 195)

Тази звезда, която се явила на изток, внесла между хората разумния живот. Тия трима мъдреци, които отишли да се поклонят на Христа, са били разумни. Те се разговаряли с Христа. Всички вие мислите, че те, като отишли при Христа, видели едно малко бебенце, дали Му подаръците си и се върнали назад. Не е така. Няма много да ви говоря, но ще ви кажа само едно нещо: те се разговаряли с Христа. Той им предаде великата мъдрост и знание, които те предадоха в Индия. И сега това знание се пази там.

Индийският народ е единственият народ на Земята, който може да пази свещените работи. Нито англичаните, нито американците, нито французите, нито кой да е друг народ могат да пазят свещените тайни. Само индусите могат да ги запазят, затова там се занесе на съхранение великото, свещеното учение. Ето защо толкова хора от Европа отиват в тия светилища да се учат. Тия светилища не са никакви видими храмове, не. В Индия има такива храмове, за които хората днес нищо не знаят. Значи има някаква особена светлина. Вие виждали ли сте тази светлина? (104, с. 376)

2. НОВИТЕ МЕТОДИ НА БЯЛОТО БРАТСТВО СА ПРОСТИ, ЕСТЕСТВЕНИ, ПРИРОДНИ МЕТОДИ

Знанието, което сега учите, когато идете в другия свят – ще го продължите, още по-добре ще го учите. Ние искаме тази Школа, която сега имате, да се продължи и по-нататък. Засега тя е в елементарно състояние. Днес ние не можем да употребим всичките окултни методи, защото има такива методи, които, ако ги приложите, знаете ли какво би станало? Вашият организъм – мозъкът ви, мускулната ви система, артериалната ви система, нервната ви система няма да издържат, не са пригодени. Индусите имат специални методи, които прилагат, но те с хиляди години са се упражнявали върху тях. Например един от тия методи е методът за дълбокото дишане, който западните народи не може да употребят. Обаче тия методи са изкуствени, но ние имаме други, естествени методи. Бялото Братство си служи с тия естествени методи, които са отлични. *Аз искам да приложа тези естествени методи. Те са нови методи и не са прилагани досега.* Ние ще ги приложим само на онези от вас, които, като ги поставим на изпит, издържат. Ще опитате вие тия методи. С всеки един метод вие ще разрешите една ваша задача в живота. (132, с. 188)

В Бялото Братство не трябва да бъдем слаби. Ние ще воюваме. Как? Ако вие бяхте готови ученици, щяхме да прекараме една електрическа вълна от няколко милиона волта и с нея да нагорещим всички пушки и топове на неприятеля. Какво ще правят те след това, как ще воюват? Ще отстъпят настрана и ние ще бъдем свободни. Ще нагорещим всички камъни по пътищата. Как ще минат? Ще нагорещим всички земни течения, че като минат, краката им ще се спънат. Кого ще гонят? Никого няма да гонят. Тъй ще бъде, като дойде Бялото Братство. Ще видите какво ще стане на Земята! Белите братя ще пуснат такава артилерия, каквато светът не е виждал. Ще пуснат тия подземни токове, та всички хора да познаят, че има един велик закон, на който всички същества трябва да се подчинят. Няма да остане човек, който да не каже: „Господи, да бъде Твоята воля! Ние сме хора неразбрани, ние досега не изпъгнахме Твоята воля, но отсега нататък трябва да бъдем честни и справедливи.“ Такова желание трябва да се зароди у всички хора, у жени и мъже, у млади и стари, у професори и всички на един глас така ще викат. У всички ще се зароди такова желание. Сега се приготвявате. Навсякъде трябва да дойде едно такова учение. Всички ученици на окултните братства в Индия и в Англия – навсякъде сега се обединяват. Туй обединение става вече в духовния свят, а за тази физическа връзка те ще почнат да пращат свои депутации да се опознаят. Опознаването сега ще става бързо. Дойде един брат от Чехия и разказва, че там се интересуват за окултните братя в България. Запитват какво е нашето верую. И от Америка вече се интересуват. Един наш брат ми разправя, че намерил там братя. Аз му казвах: като отидеш в Америка, и там ще намериш братя, а той ми пише, че не ги е намерил още и ме пита къде са. Но сега ми пише вече, че ги намерил, как ги намерил, какво е тяхното мото и т.н. Те

му казват тъй: „Ние държим запалени нашите факли на пътя, по който ще минат нашите братя, за да може да ни видят и дойдат при нас.“

Следователно Бели братя има навсякъде, но ще ги търсите. Ще ги намерите, ще се запознаете с тях, но трябва да бъдете добри, примерни ученици, да изправите живота си, да проверите, да опитате всичко. Аз искам да опитате всичко туй, което ви говоря, и да кажете: „Всичко туй, което нашият Учител говори, е вярно.“ Искам да се уверите, че това е една велика Истина. Туй е моето желание. Като се уверите в истинността на думите ми, да кажете: „Учителя е бил нещо по-хубаво, отколкото в постскриптума. Сега разбираме вътрешния, скрития смисъл на живота и можем вече да започнем една нова работа.“ Само по този начин ще се осмисли вашият живот. И в душата на млади и стари нещо ново ще прозре. Тогава всички ще говорите от изблика на сърцето си, ще бъдете радостни и весели и ще кажете: „Минахме през най-големите страдания, но най-после добихме това, което търсихме. Сега ще работим за Господа.“ Не само тогава, но и сега ще работим за Господа. Аз ви казвам: ще дойдат съмненията, но чрез вяра трябва да победим!

Аз трябва да ви запозная с Бялото Братство, вие още не го познавате. Искам всинца вие да се наричате ученици на Всемирното Бяло Братство, на което Христос е глава. В себе си тъй ще кажете: „Ние сме ученици на Всемирното Бяло Братство, на което Христос е глава.“ И на другите същото ще казвате: „Ние сме ученици на Всемирното Бяло Братство, на което Христос е глава.“ Бъдете смели в себе си и ще видите дали ще пострадате или не. Пък на външния свят може да казвате, че сте окултисти. Теософите казват: „Ние сме ученици на Бялата Ложа.“ Кое е по-съществено – Бялата Ложа или Бялото Братство? Бялото Братство – това е първото име, но то има посвещено име, което сега не смея да го произнеса. Дръжте туй име в себе си. Има имена, които не е позволено да се произнасят. Къде е туй Братство? Ще ви кажем къде е. Църквата казва: „Вие сте еретици!“ Не, ние сме членове на Всемирното Бяло Братство, на което Христос е глава. Ако Христос е глава на Църквата, и ние сме ученици на тази глава, значи имаме една глава – няма какво да ни злословите, няма какво да ни гоните. Този, който е ваша глава, Той е и наша глава. Следователно, една обща глава имаме. Вие наричате Христа глава на Църквата, а ние – глава на Всемирното Бяло Братство. Кое е по-ефикасна дума? Всемирното Бяло Братство е по-ефикасна дума. Защото думата „братя“ означава живи същества, а „църква“ подразбира хора на съдържанието. И едното, и другото са важни.

Тогава ще имате предвид следното: във Всемирното Бяло Братство употребяват три метода за работа. Единият метод е методът на Любовта, по който метод Христос сега работи. Вторият метод е методът на Мъдростта, а третият метод е методът на Истината. Това са три метода, три Школи, които Бялото Братство употребява едновременно. Следователно ние боравим и с Любовта, и с Мъдростта, и с Истината едновременно. *Християните боравят само с Любовта, теософите – с Мъдростта, а йогите употребяват Истината за услуга на волята в нейното физическо проявление.*

И тъй, в Бялото Братство изучаването на Любовта, Мъдростта и Истината са методи за работа, за да се образуват онези духовни връзки за служене

на Бога. Казва Христос: „Търсете Царството Божие в Неговото проявление и всичко друго ще се приложи.“ Тази е идеята. Христос казва: „Който се отрече от Мене пред човеците, и Аз ще се отрека от него пред ангелите.“ *Белите братя са служители на Бога, те са ангелите.* Това е, което се подразбира в стиха „И аз ще се отрека от него не пред Бога, но пред тия братя.“ Вие трябва да казвате: „Ние се готвим за ученици, да влезем в туй Всемирното Бяло Братство, на което Христос е глава, и в стремлението си няма да отстъпим нито една крачка, няма да се отречем от принципите Любов, Мъдрост и Истина. Само така ще станем негови членове. Станем ли негови членове, ще започнем истинския живот.“ Аз ще се спра някой път да ви поговоря върху Бялото Братство – има много да се говори върху него, да се запознаете със законите на тази Божествена наука. Постепенно ще ви въведа, не изведнъж. Ако бяхте готови, трябваше да ви преведем между тия Бели братя, да ги видите, но те не пускат когото и да е. Разбирате ли? Та сега няма да се обезсърчавате! Имате една велика задача и не трябва да напуснете живота си. (132, с. 273)

Мистичните братства трябва да съдържат Любов, да бъдат носители на Божественото и тогава те ще бъдат съединени вътрешно. Вече съществува една организация на духовните работници, на която хората трябва да дадат израз и няма защо да я създават сега. Тази организация е Великото Всемирно Бяло Братство...

Мистичните братства ще имат подкрепата на Горната организация, ако са носители на Божествените принципи и тогава чрез Всемирното Бяло Братство те ще са обединени. Външно сближаване между мистичните братства може и трябва да има – взаимно опознаване, да си ходят на гости, да имат деликатни приятелски отношения едно към друго, да се види кому какво се е дало от Горе. Нали всеки пророк казва това, което му е открито? В това няма да има еднообразие. При такава вътрешна обмяна циркулират соковете на всяко едно от тях в другите, без никакво препятствие, както жизнените сокове в организма. От друга страна могат да се свикват международни събори на всички мистични братства и мистични души в света, и то на планина – Алпите или Рила. Но съборите да бъдат само за взаимно опознаване. (195, с. 144)

Речта, която сега ще започна да ви давам („*Заветът на цветните лъчи на светлината*“ – бел. състав.), е чистото Слово Божие, предавано, говорено и опитвано от хиляди години. Това са стихове от Книгата Господня, така систематически извадени и подредени, щото при внимателно и благоговейно прочитане произвеждат всички краски, нужни за духовното повдигане и усъвършенстване в Пътя Господен... Христос ви даде много прост метод и вие непременно трябва да го приложите. Йогите, например, имат много сложен метод. Метод като Христовия нигде няма да намерите, защото последната врата е Христос. (207, с. 64-69)

Христос имаше 12 души ученици... и Той един – 13, а 13 е фатално число в света. Има само 13 души в света, които могат, каквото стиснат – то да стане,

каквото искат. Само 13 души има, които сега трябва да извикате да оправят света. Индусите ги наричат богове, вие ги наричате ангели. (64, с. 78)

Христос казва: „Не бойте се, Аз съм!“ На друго място Той казва: „Идете в света и проповядвайте, Аз ще бъда с вас до скончанието на века.“ Въпреки това има религиозни хора, които мислят, че Христос и до днес още седи отдясно на Бога. Не, Христос никога не е напущал света! Той непрестанно работи между хората. Един индус разказа своите опитности, че много пъти, когато се намирал в големи опасности, Христос го спасявал! Той усещал, че някой го носи на гърба си. Без да вижда кой го носи, той бил уверен, че това бил Христос. Благодарение на тези велики опитности той се решил да проповядва Христовото учение на западните народи. За да повярва в Христа, човек трябва да се намери в безизходно положение като Йов, като Йона или като този индус, който разправя, че се намирал в една дълбока яма между разлагащи се трупове. Ямата била затворена с капак, тъй щото, колкото да викал, никой не могъл да го чуе. Като дошъл до пълно отчаяние, той чул, че някой отваря капака на ямата, спуска въже, за което да се хване, и го изважда навън. Като се видял вън от ямата, далеч от всякаква опасност, той се огледал да види кой го спасил толкова чудно, но никого не видял. Обаче нямало защо да се съмнява – това бил Христос, Който няколко пъти го спасявал от явна смърт. И тъй, мъчнотиите и страданията на хората не са нищо друго освен условия за проява на Божията сила. Само чрез страданията вие можете да разберете смисъла на живота, да познаете Онзи, Който ви обича и Когото вие обичате. (45, с. 166)

В сегашното ни положение ние се намираме в колебание и в двоумение отгдето да започнем. Днес от запад, от Англия, от Америка много американци, много англичани отиват в Индия да изучават Истината. *Обаче най-видните адепти от Индия са убедени, че те са дошли до края в познаването на Истината*, затова очакват от другаде да узнаят нещо повече за Истината. Сами те я търсят. Европейците я търсят в Индия, а индийците я търсят в Европа. А тук всеки се сили да отиде в Индия. Добре, идете там, посетете храмовете им! Всичко ще намерите – разни учения, теории, но туй, същинското, за което душата ви копнее, към което умът ви се стреми, няма да намерите. Истината, която вие търсите, може да придобиете само при едно условие, а именно – човек трябва да научи великия закон, според който при удобен случай да излиза из тялото си и да се пренесе в един далечен свят. Там, след като научи Истината, ще се върне отново на Земята, за да я познае. (104, с. 322)

Сега вие искате да бъдете ученици на Всемирното Бяло Братство. На място е желанието ви, защото там ще научите много нещо. Някои задават въпроса: „Де е Бялото Братство?“ – В самите нас. То не е една химера, едно име – то е Реалност. Не е достатъчно само да желаете да бъдете ученици на това Братство – работа се иска от вас! Има окултисти, които са обикаляли дворовете на Бялото Братство, но не са проникнали до неговата същина.

Какво може да знае един студент, който не е посещавал нито един професор? Някои теософи казват, че за да постигнеш посвещение, трябва да отидеш в Индия. Може да си ходил в Индия, да си минал през изпити, без да си се посветил. Който иска да се посвети, може да получи посвещение навсякъде – и в Индия, и тук. Ти можеш да отидеш в Индия, но и Учителят ти може да те намери тук. Отиването в Индия може да стане в пет минути. Учителите на Бялото Братство знаят законите на Природата. Те могат да сгъстват и да разреждат материята на своето тяло и да се пренасят, дето искат. Учителят на Бялото Братство може да те срещне навсякъде, ако си го пожелал. Той ще те прекара през посвещение и ще си замине. (126, с. 265)

Навсякъде има свещени неща – и в Индия, и в Египет. Те са сила, те са живот, но сами по себе си не живеят. (126, с. 100)

Някой мисли, че ако отиде в пустинята и прекара там известно число години в пост и молитва, ще разреши въпросите на живота. И 20 години да прекарате в пустинята в пост и молитва, пак няма да разрешите въпросите си. Едни са ходили в пустинята, други – в Индия, постили са, молили са се, но въпросите на живота и до днес остават неразрешени. Индусите са ги разрешавали, но не са ги разрешили; египтяните са ги разрешавали, но и те не са ги разрешили. Отпреди 2000 години насам и Христос постави тези въпроси на разрешение, но още не са разрешени. Защо не могат да се разрешат? – Приложение се изисква. За да се приложи Христовото учение, трябва да се разбира. Много хора се спасиха с Христовото учение, но само онези, които го разбираха. Малцина са тези, които разбират Христа. Единствената сила, която може да помогне на хората в борбите, в страданията им – това е Любовта. (80, с. 122)

Щом речеш да мислиш какво нещо е Бог, ще заспиш. На Изток препоръчват медитацията, размишлението. Но в какво седи размишлението? Ти не можеш да размишляваш, да медитираш без Любов. Ако в тебе има един малък отенък на недоволство, то има принуждение вътре в тебе и ти не можеш да медитираш. (113, с. 229)

Ако човек няма Любов в една работа, той не може да очаква никакъв прогрес. Прогресът зависи от същото. Същият закон има значение и в обществата. Ако между членовете на едно общество няма никаква Любов, цялото общество ще бъде хилаво. В най-широк смисъл взето, вън от Божията Любов никакъв прогрес не може да се очаква. Същият закон има отношение и към самия човек. Ако във всеки даден случай между ума, сърцето и волята на човека няма разбирателство, той не може да прогресира, не може да бъде здрав. Цялата Школа седи в това! Мнозина искат да вкарат този метод в живота си, но не знаят как. В Америка, в целия свят, в Индия имат специални системи за постигане на вътрешни резултати, но *вън от Любовта всички методи нищо не струват. Любовта е единственият сигурен и правилен метод за работа.* Дойде ли до ума, Любовта трябва да се прояви като светлина. Дойде

ли до сърцето, тя трябва да се прояви като мека, приятна топлина, която е в състояние да стопи всичко твърдо в човека, както външната топлина е в състояние да стопи и най-твърдите метали и да ги превърне в течни. Във волята пък Любовта се проявява като сила. Онази Любов, която едновременно произвежда светлина в ума, топлина в сърцето и сила във волята, това е Божествената Любов в живота. Това всеки може да опита. (88, с. 57)

Сега аз ви навеждам на една реална философия, която външно изглежда малко отвлечена, но в нея има едно микроскопическо приложение. И всеки учител, който ви каже, че може да имате някакви грандиозни резултати, не ви казва истината. Истинският Учител ще ви покаже малката светлинка. И ако вие сте доблестен, ако имате характер, ако имате воля да се движите, ще вървите по линията на тази малка светлинка във вашето съзнание. Като се движите по тази линия, ще се намерите във възможностите на друг един свят. Мнозина от светиите, мнозина отшелници в Индия, много учени хора са изгубили своя живот в търсене на Божественото съзнание. Напрасно са изгубили живота си! Те трябвало да търсят малката светлинка в себе си, която би им допринесла много по-голяма радост, отколкото всичките радости, които са имали до това време. И ако вие съберете всички радости, които сте имали досега, половината от тях даже не може да се равнят с тази малка радост, която може да ви достави малката светлинка в съзнанието. В тази светлинка вие имате вече нещо реално. Към нея ще погледнете в най-големите бури на живота си. (151, с.11)

В съзнанието си човек минава през една тъмна нощ – *Кали юга*. Попадне ли в тая нощ, той може да извърши най-голямото престъпление. Външно човечеството има добри условия за развитие, но вътрешно то минава през тая тъмна нощ – *Кали юга*. Дълъг е периодът на тъмната нощ! Той започна от съгрешаването на първите човеци и продължи до времето на Христа. Христос дойде на Земята да каже на хората, че това тъмно време изтича. Сегашното време е край на *Кали юга*, край на черния век. Като изтече това време, ще настъпи светлият век на човечеството. Идат вече светлите братя на Земята! Иде новото време в света. Някои от светлите братя ще се възплътят, други ще се вселят. И едните, и другите ще бъдат видими. Те ще разрешат всички въпроси правилно. (115, с. 31)

3. ХИМАЛАИТЕ – СВЕЩЕНО МЯСТО ЗА БЯЛОТО БРАТСТВО. ВЪЗВИШЕНИТЕ ЧОВЕШКИ МИСЛИ И МОРАЛНИТЕ ЧУВСТВА СА ХИМАЛАИТЕ В ЧОВЕКА

Едно място, за да бъде културно, за да бъде огнище на висока култура, непременно трябва да има високи планини. Планините имат отношение към човешкия живот. Защо европейците се стремят към Швейцария? Защото там са най-високите планини в Европа. Защо индусите са избрали да живеят на това място? Защото там се намират най-високите планини – Хималаите. Братствата, които са в Индия, са в Хималаите, с връх Еверест. На това място

поставят най-ценните личности – хора, облечени в плът, но с гениален ум, които помагат на човечеството. Те се намират там, защото в планините се съдържат ония сили, които поддържат благородното, възвишеното в човешката душа. Равните места обезпечават човека. Високите места, планините, са възприематели на най-хубавата част от слънчевата енергия – тя се складира там. От милиони години най-хубавото, което Слънцето е изпратило на Земята – всичко е складирано в планините. Следователно, планините съдържат грамадни енергии. Планините са складове на Божествена енергия, място на една разумна работа. (59, с. 287)

Да се върнем пак към Белите братя. Де е тяхното жилище? Школата на Всемирното Бяло Братство е на Слънцето. Там всяка година Белите братя правят събор. Техните делегати на Земята също се събират на събор. – „Къде?“ – На един висок връх в Хималаите, там правят своя събор. – „Кой е този връх?“ – Зная го, но не мога да го кажа, не е позволено. – „Духове ли са тези братя?“ – Те са хора, облечени в плът, както обикновените хора, но завършили своето умствено и сърдечно развитие. Велик, тържествен ден е съборът на Белите братя на Хималаите – священото място за тях. Тогава Бог изявява към тях Любовта Си с всичката Своя пълнота, с всичката Си енергия, която се отправя към целия свят. Тази енергия е причина за повдигане на религията, науката, изкуството. Тя е причина за преустройството на обществата, за подобряване строя и управлението. Светлите и красиви дни в нашия живот се дължат на събора на Белите братя на Слънцето. Когато някой от Белите братя на Земята минава през посвещение, той трябва да внимава това да стане в деня на тържествения събор на Слънцето. Тогава именно лъчите на Слънцето изпращат нещо ново на Земята. За онзи, който минава през посвещение, този ден е раждане от Бога. Това става само два пъти в живота им. За тези Бели братя се казва, че са родени два пъти от Бога. – „Какво значи това?“ – Мислете по този въпрос, сами да си отговорите.

Питате: „Защо ни се говори толкова много за Христа?“ Що е Христос? Той е проявената Божия Любов, която хората не познават. И Павел казва за себе си: „Днес познавам Христа другояче, не както по-рано го познавах.“ Значи всеки ден човек прибавя по нещо към познаването на Бога и Христа. Като ме слушате да говоря за събора на Белите братя на Слънцето и на Хималаите, казвате: „Ние знаем, че Слънцето е горящо, огнено тяло. Следователно невъзможно е там да се събират братя на събор. Знаем, че на Хималаите на девет километра височина всичко е покрито със сняг и лед. Невъзможно е там да живеят хора! Това е голямо противоречие.“ – Така е, обаче вие не знаете още истинското предназначение на снега и на огъня. Има огън, който изгаря; има огън, който не изгаря. Вие мислите, че огънят от 35 милиона градуса, за който ви говоря, ще ви изгори. Той не изгаря, но пречиства. Блажен е онзи, който мине през огъня на 35 милиона градуса! Не само че няма да изгори, но всичко старо в него ще се схуми и той ще влезе в новия живот, ще се роди отново. Трептенията на този огън преобразяват човека, прекарват го от смърт в живот.

Ще кажете, че при 35 милиона градуса топлина човек се превръща на пара. Не, той се превръща на пара при 150-200 градуса, а при 35 милиона градуса той се разлага, превръща се на йони, електрони и още по-дребни частици, докато най-после влезе в новия живот. За нас огънят от 35 милиона градуса е демаркационна линия, през която се минава от физическия в Божествения свят; от нещастieto към щастието; от лъжата към Истината; от злото към Доброто. Това наричам минаване от смърт към живот. Сега и аз ви желая, като ученици на Всемирното Бяло Братство, да минете през този огън. Впрочем, няма защо аз да ви желая. Всеки ученик сам трябва да пожелае да мине през огъня на 35 милиона градуса. (126, с. 159)

Сега Бялото Братство всяка година има събор на едно от най-високите места на Хималаите. Всяка година имат среща. Там се вземат известни решения по всички важни въпроси. Срещата на всички най-видни ръководители на всички народи, среща на физическото поле в най-високото поле на физическия свят. Тези места в Хималаите са непристъпни, даже невидими за човешкото око. (*Въпрос, зададен от брат Ковачев: „Техният събор съответства ли с нашия по време?“*) – Не съответства. Трябва да имате едно ново разбиране, една нова философия. (83, с. 198)

Стремете се да развивате моралните чувства в себе си. Те представят Хималаите в човека. (185, с. 223)

Ако линията на сърцето е много дълга, човек става голям идеалист. Той търси все идеални хора, но понеже живее по високите върхове, не може да ги намери. Ако отиде на Тибет, на 6 000 метра височина, там ще намери няколко отшелника. По-високо от Тибет той не може да намери хора. Истинските идеалисти живеят на Хималаите. Идете там и от тази височина разглеждайте човешкия живот. Какво представят Хималаите? – Възвишените човешки мисли. Следователно искате ли да разрешите мъчните задачи на живота, качете се във възвишения свят на вашия ум. Там ще ги решите правилно. (16, с. 32)

Човек, за да може да постигне нещо, трябва да има един идеал. Вие трябва да си го представите като един висок планински връх. И ако вземем да разгледаме Земята, ще видим, че всичката култура се е развивала там, дето е имало високи планини. Най-устойчивата култура е на Хималаите, дето е индийският народ. Египтяните са имали култура и са ги хвалили. Планините са били далеч от тях. И за да имат култура, те е трябвало да си направят изкуствени пирамиди. И тяхната култура не е така мощна. Човек трябва да има един висок идеал. И според височината на вашия идеал, такава ще бъде и културата. Някои говорят за Любовта. Любовта е един възвишен идеал. Вие мислите, че Любовта всеки може да я хване, да я обхване. Не, Любовта е непостижима. Тя е като Монт Еверест. Вече пет-шест години ходят германци и англичани да се изкачат на него, но не могат. Та казвам, трябва да имате един идеал. Той, идеалът, е непостижим. Не мислете, че може да

го постигнете във вашия живот. Радвайте се, че имате нещо непостижимо. Радвайте се, че човешкият крак там не може да стъпи и че то ще остане за всякога чисто. (165, с. 80)

Тия, кротките хора, които подразбира Христос, са много по-силни със своите оръжия, отколкото съвременните хора със своите пушки и парабели. Примери за такива силни хора имаме в Индия, между йогите. Между англичаните много от тия, които се мислят силни, предприемат експедиции по Хималаите, искат да се качат на върха Еверест, но след като са предприели досега три експедиции, казват най-после: „Невъзможно е!“ Тия англичани, които са толкова материалисти, започват да разправят, че им се явявали старци с бели дрехи. Индусите, които ги придружавали, им казвали: „Не се качвайте по-нагоре, не минавайте над нас тази зона, тия места са свещени!“ Индусите, като дойдат до тази зона, умират, но англичаните минават зад тази зона, явяват им се тия старци, които им казват, че след 15 дни ще умрат. Съвременната наука мисли, че ѝ е позволено да бърка навсякъде. (104, с. 228)

Европейските народи, става четири-пет и повече години, даже най-вещите, най-смелите, които са тренирани добре, ходиха да се изкачат на най-високия връх на Хималаите. Четири-пет години ходят експедиции. Ходиха англичани, германци и все срещат известни несрети. Защо? Щом се качат на тези високи места, виждат, че не е лесно. И изгубваш тази сръчност. Някой път ми казвате: „Учителю, да отидем на Хималаите!“ – Хималаите не са нещо ниско, те са четири пъти Витоша. Четири пъти Витоша трябва да я наредиш една върху друга. Вие сте ходили до първата Витоша. Ходили сте до Витоша първа и половина – то е Мусала. Та Мусала е една Витоша и половина, приблизително толкова. И колкото се отива по-високо, човек изгубва вече тази подвижност. И онези, като се качват на големи височини, на Хималаите, те мислят да вървят, обаче едвам вървят. Като вървят, люлеят се. (Учителя показва това бавно ходене, с голямо клатене, люлеене, докато се направи една стъпка.) И ако изходят 200 метра на ден, то е много. А пък вие мислите, че ще се качите бързо и ще се върнете назад. И не само това, но трябва да дишате. Трябва да носите известен прибор, известна маска с кислород и трябва изкуствено да поддържаш дишането. И ако се случи да има някоя авария на този излет, ти ще паднеш и ще умреш в този, редкия въздух.

Та казвам сега, в Школата, в религиозния живот, който подемате, трябва да имате една здрава мисъл. Аз наричам по някой път религиозните хора, че са хора, които се много дразнят. Аз да ви обясня какво нещо е дразненето. Сърдят се, карат се. Значи в духовния свят вие сте излезли на една височина, дето има големи бури. Това, което препятства да се изкачват тези експедиции на Хималаите, то е защото от океана идат известни ветрове, големи бури. Експедицията търси благоприятно време, тихо време, за да се изкачат нагоре. Големите бури завличат човека. Та религиозните хора – и най-кроткият, и най-добрият човек, ако стане религиозен, ще почне да се сърди. Та сръдната е буря. Ти не знаеш закона. Ще се свиеш много добре, ще търсиш онези места, дето ветровете не са така силни, да бъдеш на заслон.

Вие искате, като станете религиозни хора, да бъдете много кротки. Точно обратното. И за най-малкото нещо ще се разгневиш. Но това го изисква самото място. Та сега за всички се изисква една калена воля. Изисква се да бъдете юнаци. Да бъдеш духовен човек не е така лесно. Ти си планинец тогаз. И онзи, който живее на полето, не разбира какво нещо е планината. Човек на планината минава през такива опасности, при които на обикновения човек би му побеляла главата. Даже на Алпите вие трябва да се качите, на Монблан, за да имате ясна представа какво нещо е висока планина. През какви глетчери ще минете! Колко пъти се случва, че десет души, вързани с въжета един за друг – и всички в пропастта! Колко англичани са пострадали така! Те са много смелчаци, но по някой път са изгубвали живота си. Та същата опасност има и в духовния живот. Ако човек не е екипиран, може да пострада, та трябва да е добре екипиран. Вие си търсите причините един в други. В духовния свят хората не трябва да са близо един до друг. Духовните хора не трябва да се свързват, понеже ако един се подхлъзне и падне, другият да може да помогне. Но ако единият не внимава, има опасност всички да бъдат повлечени в някой глетчер. Наскоро имаше един пример: преди 150 години е паднал един в Алпите, сега го намерили и го съживили. Той пак оживял. В книгите е писано. Това е съвременен факт. Сто и петдесет години е стоял замръзнал и сега го съживили. Той е бил един пътешественик в Алпите. (165, с. 97)

Вие трябва да излезете от тази атмосфера, трябва да се качите горе на Хималаите, за да имате ясна представа какво нещо е човекът. Колкото европейци се качиха, някои англичани се качиха почти до върха и казваха, че като се вдигнали на тази височина, забелязали, че не се чувстват англичани вече. Като се върнаха от тази височина, трябваше две седмици да привикнат да мислят, че са англичани. Казвате за някого: този човек има възвишени мисли. А сърцето му тупа само когато говорят за него нещо... Много висока мисъл! Че той даже още до Мусала не е отишъл – много възвишено мисли! Не зная колко български писатели има, мисълта им да е над Мусала. До Мусала са достигали, но до пет хиляди, десет хиляди, 15 или 20 хиляди метра височина над Мусала – туй аз наричам поетическа мисъл – да се забравиш, че си българин; всички дребнави работи да забравиш и като погледнеш от тази височина, ще кажеш: „Елате, братя, при мене – тъй се живее!“ (74, с. 288)

Ако знаеш къде на Земята се намират изворите на еликсира или изворите на живота, ще бъдеш ли стар? Съществуват няколко извора, от които, ако човек пие, ще се подмлади. Това нещо слонът го знае. Слонът, който е такъв невежа, знае този извор. Някой път той ходи там и близва по няколко капки от такъв извор. Вследствие на това слонът живее дълъг живот – 200 години. Някои дървета живеят по 2-3-4-8 хиляди години. Съществуват такива извори на живота, но те са отворени само за разумните хора. Те имат нюх, знаят къде да ги търсят. Знаят, тъй както слонът знае къде са изворите – така и човек може да ги знае. Тези извори не са постоянни, те се движат в един определен кръг в земята, постоянно изменят своето място. Те не са на едно

място. В средните векове всички алхимици, които са търсили жизнения еликсир, са знаели, че той съществува. Даже един европейски учен разказвал в своята книга, как го завели в Хималаите в една пещера. Там го довели до един от тези извори и му казали: „Ти можеш да пиеш от тази вода и ще се подмладиш!“ Сега аз ви говоря за неща, които са непостижими за вас. Например, този учен е бил заведен, но колко от вас могат да бъдат заведени? Кой българин е бил отвеждан в някоя пещера, където извира такъв извор? Това не е изключителен извор само за Индия. И в България има такива извори, но не сме ги видели. Казвам, че на Земята има доста такива извори. Раят беше място на такъв извор. На мястото, където беше създаден човекът, имаше такъв извор, и след като го изпъдиха, поставиха един ангел да пази извора. Когато Христос дойде при кладенеца и дойде самарянката, Той ѝ каза: „Ако би знаела кой е Онзи, Който ти иска вода, Той би ти дал жива вода и би ти показал къде се намира тази вода, за да не ожадняваш никога.“ Казвам: има едно състояние, има известни дни, има известни места на Земята и ако човек знае как да се постави, той ще добие едно благо. (130, с. 273)

Водата съдържа нещо повече от другите води – жизнена прана, според както индусите я наричат. Ако отидете на Хималаите, там има от тази вода, но индусите я крият. Който пие от тази вода, той коренно се преобразява. И Христос загатва за тази вода. Той казва: „Аз съм живата вода, Аз съм живият хляб.“ Вие трябва да разбирате къде е тази вода. Тя може да бъде в самия човек – като извор, отдето ще извира. (102, с. 206)

4. ПРЕДСТАВАТА ЗА БОГА

От хиляди години насам хората все спорят за съществуването на Бога. Имало е много теории, както в Индия, например, при това – много по-крайни теории от тези, които поддържат нашите религиозни хора. Техните теории са по-крайни от нашите религиозни възгледи за Божеството. И в нашия век ние мислим, че въпросът е разрешен. Едни доказват, че има Бог. Други казват, че няма Бог. И като твърдят, светът пак не се оправя. Даже и като Го отрekli, светът пак не се поправи. Същият свят си остава. Не само че не се е оправил, но се е забъркал още повече. (139, с. 155)

„Хвалете Бога в светилищата Му“ – тук не се говори за този бог, който вие сте си създали. Светът е пълен с такива богове. В Индия има около 150 000 такива богове. (102, с. 46)

Старите хора вярваха в едно нещо. Индусите вярват в много богове. Те имат около 35 милиона богове, а тука в светии вярват. Че всичките нещастия произтичат от това – да вярваш в това, да вярваш в онова. Не вярваш в онова, което трябва да бъде. Ние, съвременните хора – трябва ни живот! Трябва да изучаваме в какво седи истинският живот. (146, с. 634)

Любовта навсякъде внася едно преобразуване. Сегашните учени хора са влезли в една хубава област. Те искат да избавят света от заблужденията.

Колкото и да се стараят да направят това, те не могат да го постигнат лесно. Ето, когато се създаде науката за Бога, в първо време хората приеха, че съществува само един Бог. После приеха, че съществуват два Бога, после три, четири, пет и т.н. По този начин се внесоха много заблуждения между човечеството. Ако отидете в Индия, там съществуват 35 милиона богове. На кой от тях първо ще служите? Това е неразбиране. Такъв принцип не съществува в живота. Този принцип преди всичко не е научен. Едно Начало има в света! (24, с. 265)

Говорите за Словото Божие, но какво сте разбрали от него? Всичко зависи от степента на развитието. Много религии има в света, но те не са на еднаква степен на развитие. Вземете само в Индия колко религии има, но всички са различни в степента на своите прояви. Религиите още не са разрешили най-важния въпрос. Те не са разрешили любовта към Бога. Те не са разрешили още и любовта към ближния, нито са разрешили въпроса за любовта към себе си. Значи те не са разрешили трите главни въпроса. Каква религия, каква наука е тази, която не е разрешила трите главни въпроса? Казват тогава, че трябва да се живее и да се служи на Бога. За какъв Господ говорят те? За въображаемия Господ ли говорят? *Щом става въпрос за Господа, човек трябва да влезе в Него, да Го опита така, както опитва слънчевите лъчи.* Човек трябва да влезе в общение с Неговия ум, да го опита. Защо е даден умът на човек? Ще опитате Господа с любовта си без да Му давате никакви наставления. Ще кажете: „Господи, помогни ми както искаш и чрез когото искаш – чрез камъче, чрез някоя птичка, чрез някое дете – както намираш за добре. Готов съм всичко да приема от Тебе.“ Той не трябва да очаква Господ да изпрати Своите ангели да му помагат, но да каже: „Господи, готов съм да заема и най-долното положение, но помогни ми само! Голям простак съм. Откак съм дошъл на Земята, така съм се объркал, така съм се оплел, че не мога да се освободя.“ Ако чрез Божественото в себе си човек не може да възстанови своя първоначален живот и не може да задържи Божественото в себе си, какво знание има той? (102, с. 219)

Тъй както хората вярват днес в Бога, това не е вяра. Това е живот на интерес. Кой не вярва в една богата банка? Да вярваш в някоя банка само затова, че всеки ден имаш възможност да теглиш пари от нея, това е вяра от интерес. Според индусите истинската вяра в Бога подразбира сливане с Него. Това не е точно определение на вярата. Според нас сливането с Бога подразбира да гледаш на нещата тъй, както Той гледа. Затова се изисква абсолютна чистота, с нищо да не опетняваш Божественото в себе си. (128, с. 26)

Този Господ, Когото туряме за основа на сърцето, на душата, на ума и на духа, това е Бог на Любовта. Той е основата на Любовта. Като обиколи Любовта през всички тези места, образува се цял един кръг. Следователно пренасяйте любовта си от сърцето в душата, от душата в ума, от ума в духа и се съединете с Бога. Това са четири велики свята. Сърцето – това е астралният свят, душата – това е християнският рай (теософите го наричат

девакан), а Любовта като сила – това е менталният свят. Като влезете в умствения свят, там ще срещнете Същества, които се занимават с Любовта като сила. Любовта като принцип – това е светът на Духа, т.е. Божественият свят. Като влезете в този свят, ще се качите при Бога и само там по един опитен начин ще можете да разрешите всички мъчнотии и ще разберете дълбоките причини на всичко, което става сега. (179, с. 14)

*Дев*и в санскритски език – това са служебни духове, които имат известна интелигентност и помагат на човечеството. Те са от среден род. Не вземат участие ни към жените, ни към мъжете, спомагат еднакво. За тях мъже и жени са еднакви – не гледат, че един е жена, а друг – мъж. (136, с. 27)

Щом речеш да мислиш какво нещо е Бог, ще заспиш. На Изток препоръчват медитацията, размишлението. Но в какво седи размишлението? Ти не можеш да размишляваш, да медитираш, без Любов. Ако в тебе има един малък оттенък на недоволство, то има принуждение вътре в тебе и ти не можеш да медитираш. (113, с. 229)

Който търси Бога сам, той е на крив път. Индусите казват, че човек трябва да се съсредоточи в себе си и там да намери Бога. Тази е крива философия. И до днес хората търсят Бога в себе си, но не могат да го намерят. Когато се казва, че Бог е в човека, трябва да се знае на кое именно място е Той. Едни търсят Бога в ума си, други – в сърцето си, но още не са Го намерили. Човек може да намери Бога като спре вниманието си върху всички хора, които също като него търсят Бога. Те трябва да бъдат в положението на ученици, които гледат към Учителя си какво той прави. Учителят има пособия, с които си служи. И ученикът гледа към тези пособия, ползва се от знанията на своя Учител. Неговият Учител гледа към друг Учител, той пък – към друг свой Учител и т.н. Ученикът трябва да черпи знанията си от мястото, дето Учителят черпи знания. От това място всички същества черпят знанията си. Отправи ли човек ума си към посоката, дето всички същества се отправят, той ще придобие толкова, колкото би придобил, ако чукаше хиляди години на едно и също място. Този е единственият начин, по който човек може да познае Бога. И след това той ще каже: „Разбирам вече какво нещо е Бог, какво нещо е Любовта!“ Казвам: ученикът трябва да отправя мисълта си в посоката, дето Учителят му отправя своята мисъл. В това седи спасението на света. (106, с. 153)

Ще се научиш да мислиш. Но не тъй, както факирите мислят. Има и други начини на мислене. В Европа приемат методите на индусите, но те нямат същите резултати за бялата раса по единствената причина, че когато са се създавали тия методи, човечеството се е намирало в период на инволюция. През това време човечеството е слизало към дъното, към най-гъстата материя. Сега ние сме поели пътя на еволюцията и инволюционните методи нямат вече място. Те са несъвместими със сегашното ни развитие. Нашите минали вярвания, нашите минали схващания за Бога не важат. Ние трябва

да имаме за Бога ново схващане. При закона на инволюцията постоянно сме се смаявали, от нас са вземали нещо, ние сме давали, давали. Когато казват, че трябва да даваш, то е законът на инволюцията – трябва да дадеш нещо, да се освободиш. Сега се качваме нагоре и ние сме започнали да придобиваме, но не материални неща, разбира се. (62, с. 160)

5. СЪЗДАВАНЕТО И КРАЯТ НА СВЕТА

Знаете ли как индусите представят вечността? – Една единица с 15 нули след нея – това е половината и като сложите още толкова, тогава ще имате цялата вечност. (59, с. 11)

Индусите казват, че Господ е мислил единица с 15 нули години преди да направи света – толкова години Той е мислил каква трябва да бъде сегашната Вселена. И когато намисли да ликвидира със света, пак толкова ще мисли – единица с 15 нули. Как разбирате вие идеята за Бога? Той е толкова силен, че с едно издишване създал целия свят и като поеме въздух, ще Му трябва едно число с 16 цифри. Значи Той само веднъж издишва и поема въздух. Кое друго същество може да направи такава вдишване? Един адепт, който задържа въздуха 20 минути, се счита, че прави чудеса. Ако ти можеш да направиш туй без да изгубиш съзнание, мислиш, че всичко можеш да направиш. (62, с. 162)

Според индусите Бог направил една издишка и създал всички светове. След милиарди години Той ще направи една вдишка и ще прибере всички светове в себе Си, т.е. ще ги разруши. Значи, Бог с една вдишка и една издишка създава светове и разрушава светове. Как разбирате тази мисъл? Казано е в Писанието: „Вие сте божества.“ Значи вие създавате и рушите. Някога си разположен и гледаш към Слънцето, Луната, звездите – светло ти е на душата. Дойде отнякъде едно лошо настроение и ти изгубваш разположението си – в тебе наставка тъмнина. Докато си разположен, светът се създава за тебе. Щом изгубиш разположението си, светът се разрушава. Всеки има възможност да създаде своя свят, всеки има възможност в един момент да разруши своя свят. Следователно, когато хората живеят добре, Бог създава света; когато не живеят добре, Бог разрушава света. (85, с. 6)

Ако Земята е създадена за човека, човек е създаден за Бога. Източните мистици казват, че хората внасят нов елемент в света. Човек представлява едно същество на най-големите противоречия в света. Всички, и най-възвишените души, понякога не могат да разберат как е възможно Бог да обича хората – тия същества на най-големите противоречия. Те не знаят защо Бог се занимава с това противоречиво същество. И ние даже мислим като тях. (62, с. 191)

И съвременният човек е бил нещо друго. Сега туй, което минава за човек, едно време не е било човек. Ще ви разкажа онази индуска легенда за лотоса, който не знаел защо е създаден. Казва: „Защо ме създаде Господ в

света? Моето сърце трепка от страх. Дойде вятър – плаша се, дойде дъжд – плаша се, от водата се плаша. Някое животно минава – пак се плаша. Аз съм най-страхливото същество! Защо ли ме създаде Господ толкова страхливо? Каквото мръдне, аз се плаша.“ Дотук ще спра. Човек е създаден за нещо, макар да не знае защо. (59, с. 138)

Написвам един център. Какво означава този кръг? Той означава една велика идея, с която е започнало Битието. Този кръг показва по какъв начин е започнал светът. Светът най-напред е започнал от един кръг без център, който после се определил от самосебе си, или тази Първоначална причина се е подвигила в тази посока, направила е едно кръгообразно движение и се е спряла. След това от повърхността на това свое първо движение първоначалното положение се изгубило и се образувало едно бездействие или тъмнина, както индусите казват – образувал се е периодът на *Кали юга*. След време в центъра на този кръг се явила една малка точка, тъй както вие поставяте пергела в центъра на кръга и описвате около нея окръжност. Тъй че тази сила, след като определила своите граници, до които ще работи, влиза в центъра, разработва там своя кръг, за да образува Вселената. Това наричам забременяване на Космоса с една велика идея. Тази малка точка е важната...

... Когато се появил центърът в окръжността, Вселената станала бременна, при което точката се подвигила и разделила кръга наполовина. С това Вселената се самоопредила и родила първо жената, която най-напред разделила света. Затова едната половина на Земята е светла, а другата половина е тъмна. Мъжът се разгневил на тази жена, която разделила света и затова днес той осветява само едната половина, и то тази част, която той обича. Тези две жени се гонят, но той всякога осветява само тази, която обича. Тази жена, която се радва, наричат ден, а която се сърди – нощ. Или с други думи: жената, която се радва, е *висшият манас* или денят, а тази, която се сърди – *нисшият манас* или нощта. Тези два ъгли са двете жени. Защо човек има по две ръце, по два крака, мозъкът е двоен, белият дроб е двоен, сърцето е двойно и т.н. – всичко е разделено? Защото има две жени. Ще кажете: „Тогава да махнем двойката!“ Няма защо да махаме двойката, а трябва да разбираме нейната същина. Според мене материята е отражение на Духа. Материята е пак жена. Тази жена не ражда постоянно. Ние сме попаднали в обятията на тъмната майка, която постоянно ни мачка и казва: „Вие ще се държите ли още с този баща, който ми изневери? Оставете него и елате при мене, аз ще ви дам щастие.“ Тези хора, които вярват в реалността на света, тях наричаме материалисти. Утре, след като вашите очи, ръце, стомах, мозък и пр. се разкапят, изгубва се и всяка реалност. И нервите се разкапват. Де е реалността, де е положителното в света? Ще кажете: „Ние сме вярващи хора, вярваме в един Господ.“ Радвам се, но вие били ли сте при вашата светла Майка, ходили ли сте в светлата страна на Земята? (161, с. 184-189)

Някои считат Месечината за майка на Земята. Има две теории: някои считат, че Месечината е дъщеря на Земята, че се разсърдила на майка си и

затова не дошла и станала месечина. Другата версия е, че Земята е дъщеря на Месечината, понеже тя се влюбила – взела любовника на майка си и майката я изгонила. Сърди се постоянно. Дойде, погледне я с лицето, казва: „Не искам да те гледам.“ Намалва се, намалва се, изчезва, после дотъжне и – пак си покаже лицето. Тази идея е турена от индусите, индуска идея. Като направил света, като направил човека, оплаквал се човекът, казва: „Другар нямам, не мога сам да живея в рая.“ Ва...тра – едно индуско божество (вероятно са изпуснати букви от името при разчитане на стенограмата – бел. състав.), оплаквало се на Господа. Господ изпратил всичкия здрав материал. Замислил се много дълбоко какво да прави с него. Трябва другар да направи! Взел нещо от Месечината, за да направи жената. Образа на Месечината взел. Взел нещо от лъкатушенето на Земята. Взел нещо от растенията, от тръстиката – да бъде изправена, стройна. После взел от безгрижността на слънчевите лъчи – да ходи, да се разхожда. Взел качествата от облаците – те плачат, ходят навсякъде. Често плачат облаците. Като плачат, излива се дъждът; като плачат, Земята даруват със своя плач. За да не бъде много своенравна, взел от качеството на заека – малко да е страхлива. За да не бъде много страхлива, да бъде щастлива, да се пъчи – взел нещо от пуяка. Най-после, да я направи малко непоколебима за бъдеще, взел нещо от елмаза – да я направи да бъде твърда. Да я направи малко мека – взел от пуха на шийката на врабчето. За да бъде смела малко, жестока, да не се предава – взел от качествата на тигъра. За да се пази от хората, взел нещо от огъня – да гори, да пали сърцето на някого. За деликатност взел нещо от елена. Взел нещо и от свраката. За да гугука, взел нещо от гургулицата. Всичките тия 14 качества Бог ги събрал и направил жената. Дал я на човека. Зарадвал се, казва: „Е, хубаво!“ След осем деня му казва: „Господи, вземи това същество! Като дойде, направи ме нещастен. Не ме оставя, цял ден ме разиграва.“ И Господ я взел. След осем деня пак иде човекът при Господа, казва: „Господи, разбрах, правеше ми много главоболия, но пак ми липсва – колко любезна беше, милваше ме, забавляваше ме. Дай ми я пак!“ Пак му я дал. След три дни казва: „Господи, убедих се, че с нея не мога да живея. Вземи си я!“ Разгневил се Господ и казва: „Да се махнеш – иди уреди живота си!“ Казва: „Нали ти казах, че с нея не може да живееш, но и без нея не може да живееш!“ Замислил се човекът, казва: „Нещастен с жената съм, и без нея пак съм нещастен.“ Аз сега турям: с Любовта, с жената си щастлив. Когато я няма да я обичаш – пак си щастлив. Като дойде пак с Любов – пак си щастлив. Тогава с Любовта – и с нея, и без нея, си щастлив – може да бъдеш. Тази жена, това е животът. Какъвто и да е животът, и за най-лошия живот, и за най-добрия живот – да го посрещнем с Любов. Бог ще ни благослови. (117, с. 113)

Има две течения. Мъжът е образуван по инволюционен начин, а жената е образувана по еволюционен начин. (42, с. 241)

Центърът на кръга е точка или нула. Отде иде нулата? От Индия. За нулата се казва, че е нищо и е по-малка от единицата. Въпреки това нулата

съдържа сила, която увеличава и намалява числата. Ако пред единицата турите нула, числото се намалява. Ако след единицата турите една нула, числото се увеличава десет пъти. Тая сила показва възможностите за човешкото развитие. (71, с. 168)

Сега някой пита защо светът е така създаден. Това не е умен въпрос. Така не се пита. На учения човек, ако му напишете едно число от десет до едно, той знае какво нещо е числото. От 1 до 10 – това е цяла една философия, цяла наука за числата. Учени са били кабалистите от древността! *И индуските йоги са били кабалисти*. За тях са достатъчни 10 числа – с тях работят, с тях обясняват всичко. Не че всичко успяват да обяснят, но туй, което може да се обясни със символите – с числата и буквите, го обясняват. Появяването на света може така да се обясни. Според древните философи светът е създаден така. И според теорията на Питагора светът е създаден от нашите числа. Числата са живи единици. Всички разумни Същества в света съставят единици на творческата Природа. Следователно всеки човек е като единица, която играе важна роля и затова трябва да разбирате вътрешния смисъл на единицата. Една единица е човекът, съставен от милиарди малки частици; между тези малки частици, които също са разумни, има известни отношения. (64, с. 269)

Нещастията на живота произтичат от този факт – не че Бог няма любов към нас, но ние нямаме любов към Него; не че Бог няма връзка с нас, но ние нямаме връзка с Него. Този свят, според индуската философия, Господ ще го държи едно число от една единица с 15 нули. Толкоз милиона години ще го държи и след като види, че нищо няма да стане, казва: „Тези хора не са пригодени да служат на Моето учение.“ Тогава Той ще ги тури в огън, от тия същества няма да остане нищо, или според онова турско поверие, според което, когато се свърши светът, всички същества ще умрат и ще остане само архангел Михаил, най-после и той ще умре. Най-после Бог ще попита: „Има ли някой или не?“ Аз ще ви попитам: какво разбрахте от туй, каква доза от вероятност има? (155, с. 136)

Мнозина искат Христос да се въплъти и втори път на Земята. Не, нещата не се повтарят. Според индуската философия вярва се, че на всички триста и шестдесет милиона години Бог слиза на Земята, за да изкупи света. Това са твърдения, които са известни само на адептите. Когато Бог слиза на Земята, за да изкупи греховете на света, това е едно от великите дела в Битието. Само тогава Бог става известен на хората. Когато Христос слезе на Земята, Той беше проявление на Бога. (146, с. 199)

Всички противоречия, страдания, мъчнотии, индуците разглеждат като въпроси на кармата. Според тях Този, Който е създал света, на 365 милиона години слиза един път на Земята да очисти хората от греховете им, да снесе кармата от гърба им, да им даде нов живот и да им каже: „Живейте сега според новия закон на Любовта и не грешете повече!“ След това Той се

оттегля. Ако хората още продължават да грешат, след 365 милиона години Той пак ще слезе на Земята. Като чуят, че Бог слиза на Земята на всеки 365 милиона години, те ще се изплашат. Казвам: няма защо да се страхуват. Те не знаят колко години са изминали от тия 365 милиона. Може би са останали само още няколко години или няколко деня! Пръв път Бог е слезъл на Земята, когато е създал човека по образ и подобие Свое. Втори път предстои да слезе сега, когато хората са създали много грехове и престъпления на Земята. Понеже няма кой да ги избави, Той се е наел с тази грижа. А това е период от 365 милиона години. Щом слезе на Земята, Бог тъй ще огрее света, че всички грехове ще се стопят и ще изчезнат. Всички хора ще се стоплят и моментално ще се създаде нов обществен строй, какъвто никога не е съществувал. Тогава между хората ще се създаде такава Любов, такава наука и хармония, каквито никога не са съществували. Когато Божественото работи в света, всичко става моментално, а не както при закона на еволюцията. Обаче всичко, което става днес в света, е приготвяне за идването на Бога на Земята. (166, с. 242)

6. БРАМА (БРАХМА)¹ – ВЪРХОВНОТО БОЖЕСТВО НА ИНДИЯ

В едно индийско предание за Брама – върховното божество на Индия, се разправя, че някога той получил подарък едно яйце, в което бил скрит целият Космос. Това яйце било подарено на Брама, за да го изпитат какво може да направи с него. Брама поставил яйцето при благоприятни условия за неговото излюпване. Яйцето се излюпило и от него излязъл сегашният свят. Значи светът съществува благодарение на подаръка, който Брама е получил. Питам: ако Бог даде на всеки човек по един подарък, какво ще направи той с него? Можете ли да го използвате разумно, да влезе в работа? Всеки трябва да се запита какво може да се направи с идеите, които Бог е вложил в неговата глава. (154, с. 116)

Всички сегашни науки са прогресивни и за в бъдеще те ще се изменят. В бъдеще ще имаме не математика, но параматематика, не логика, но паралогика. Това са термини, както в санскритски език, за пример..... (тук липсва част от текста – бел. състав.) Това е нещо, както източните народи обичат да спорят какво нещо е Брама. Брама е онова начало, от което човек е излязъл. Аз, Брама, съм Ти, от когото съм произлязъл. А Ти е Той, третото лице, от когото Аз, Брама, и Ти си излязъл. Аз всъщност е човекът, *Ти* – душата, а *Той* – от Когото всичко излиза. (24, с. 220)

Трябва да се изучават ония принципи, които действат. Човечеството е дошло до тия, живите сили, и то трябва да се вслушва. Някои го наричат свръхсъзнание, някои го наричат интуиция, някои го наричат Брама, някои го наричат Бог. Кръщават го различно. Има нещо разумно в света, което е навсякъде. Туй, разумното в света, се проявява чрез всичките хора и чрез животните се проявява. Може да направите един малък опит. Вие седите и

едно куче ви лае. Кажете му: „И в тебе има нещо разумно!“ То ще ви погледне, схваща мисълта и ще започне да маха опашка. (146, с. 29)

Има само един начин за постигане на съвършенство. За тази цел като първо стъпало на вашия живот поставете Божествената Правда, в която влиза Любов към всички същества – хора, животни и растения. Придобие ли това, дето и да погледнете, ще виждате само Доброто... Втората стъпка, второто стъпало на живота, е приятелството – разширение на Любовта. Третата стъпка на живота е Мъдростта – всички трябва да станете мъдrecи или както ги наричат източните народи – брамини. *Брама значи Божествен човек, Син Божий*. Синът Божий носи в себе си абсолютната справедливост и вяра, израз на Божията Любов в света. (138, с. 24-26)

От материално, физическо гледище, нещата стават мъчно – изисква се вечност – едно число с 15 нули – денят на Брама. Щом изтече това число, ще изтече и Божественият ден, след което ще настане Божествената нощ – пак същото число с 15 нули. Изчислете колко милиарди години правят тези числа! Денем Бог твори, а нощем, когато спи, Той образува новите светове в себе си. Тъй щото в Бога има постоянен, вечен процес на творчество и създаване. Следователно щом Бог постоянно твори и създава, по същия начин и ние трябва да създадем в себе си нов свят. (35, с. 22)

Видимият свят е за децата – той е велика забавачница... Както звездите, така и химията са играчки за детето. Невидимият свят, когото хората отричат, е създаден за разумните Същества, завършили своето развитие на Земята. Само техният ум е в състояние да разбере великата Мъдрост, скрита зад видимото. Ние не отричаме видимото като начало, подготовка за разбиране на невидимото. Аз вземам думите „видимо и невидимо“ в широк смисъл. Видимият свят е преходен. Той ще се измени след хиляди, милиони и милиарди години. Според индуските окултисти тогава ще настане нощ на Брама, която ще трае също хиляди, милиони и милиарди години. След това няма да съществуват играчки за децата, както сега. Децата от видимите светове ще отидат при своя Баща. Там, в нощта на живота, Той ще ги занимава с великата Мъдрост и знание защо е бил създаден невидимият свят. (137, с. 131)

Казвате: „Каквото каже Господ!“ Че вие Господа откъде ли ще Го търсите? Отвътре трябва да Го търсите! Ето какво разбирам да търсите Бога отвътре. Един индийски адепт поддържал, че всичко е от Брама създадено. Следователно никой няма право да се меси в Неговите работи. Като се оженил, родило му се едно хубаво гениално детенце. Един ден, като спяло детето в люлката, явила се в стаята една кобра и се надвесила над детето. Нещо отвътре му казало: „Застъпи се за детето!“ Но той си казал: „Брама създаде детето, Брама създаде и кобрата – той да се разправя с нея.“ Кобрата се приближила при детето и то умряло. След това се явил индусът при Брама. Последният го запитал: „Защо остави кобрата да клъвне детето?“ –

„Че ти създаде детето, ти създаде и кобрата. Аз мислех, че ти ще се застъпиш за детето.“ – „Че и ти си създаден от мене! Защо не изпълни волята ми? Понеже не изпълни волята ми и не се застъпи за това дете, ще те изпратя на неговото място.“ Не, като дойде кобрата, ще застъпите правото на детето с една цепеница и ще ѝ кажете, че няма право да се занимава с децата, но ще ходи из горите, където е нейното място. Какво представя тази кобра? Всяка завист, всяка омраза, всяко отрицателно чувство у вас, което всеки момент се готви да ви ухапе, да отнеме най-хубавото във вас – не е ли тази кобра, която всеки момент може да ви умъртви? На тази кобра ѝ трябва само една цепеница, нищо повече. Не питайте защо Господ създаде тази кобра, но вземете една цепеница и я ударете. Под „цепеница“ разбирам магическа тояжка. (24, с. 282)

Един индуски адепт поддържал мисълта, че като създал света, Бог има грижата за всички и никой не може да се меси в Неговите работи. Един ден като размишлявал върху тази мисъл, видял, че една кобра се хвърлила върху врата на детето и го ухапала. Адептът си помислил: „Да помогна ли на детето или не?“ За да бъде в съгласие с разбиранията си, той си казал: „Бог създаде детето, Той създаде и кобрата. Следователно Той има грижа за детето.“ Докато размишлявал, детето умряло. След това той чул гласа на Бога, който го запитал: „Защо не помогна на детето?“ – „Господи, не исках да се меса в Твоите работи. Понеже Ти създаде и детето, и кобрата, Ти имаш грижа за детето; ако трябваше, щеше да го спасиш.“ Бог го запитал: „Как щеше да постъпиш, ако кобрата беше те нападнала? По същия ли начин щеше да размишляваш?“ Следователно, когато ви нападне лоша мисъл, не казвайте, че това е волята Божия, че трябва да се тегли, но хванете я за врата и я изхвърлете. Вие не сте вол, нито магаре, да търпите поневоля. – „Ама така е писано.“ – Вие сте писали така! Човек е чиста, ненаписана книга. Оставете Бог да пише на вашата книга, а не хората. (152, с. 138)

Човек, като разумно същество, трябва да помага на по-слабите от себе си. Не позволявайте във ваше присъствие да се вършат престъпления! Видите ли, че някой паяк е хванал муха или някоя змия е хванала жаба, или някой човек е хванал заек, или някой сокол е хванал птичка – насочете мисълта си към тях и им кажете да пуснат жертвата си. Кажете им, че във ваше присъствие – пред очите ви, не позволявате да вършат престъпления. Далеч от очите ви могат да правят, каквото искат. Някои ще възразят, че Господ е създал всички животни, че Той е наредил животните да се изтребват едни-други. Вие трябва да знаете, че всичко, което става около вас, е предметно учение и човек трябва да учи от това, да прояви своята разумност. Когато види, че пред очите му се върши някакво престъпление, разумният човек не чака да слезе Господ от Небето и да го спре, но с мисълта, с чувствата и с волята си той го предотвратява. *Бог се проявява чрез мислите, чувствата и действията на разумния човек.* Волята на Бога се заключава в помощта, която можете да дадете на по-слабите, на по-малките от вас. Кажете ли, че се страхувате да противодействате на престъплението, което се върши

пред очите ви, ще ви поставят в положението на заек – да ви гонят, да ви преследват, докато развиете смелост и безстрашие. Като ученици вие трябва да приложите същия морал и в отношенията си към хората... Бог ще оправи света чрез хората...

Като окултен ученик вие трябва да се замислите, да влезете в положението на заека и да отправите мисълта си към ловеца – да му кажете, че това, което прави, не е добро. Посъветвайте го мислено да прибере пушката си, да се върне у дома си, а заека да остави на спокойствие. Ако не направите това, вашата глава ще пати. Ако ловджията не съзнава, че си служи с насилие, ваш дълг е да му кажете това... И тъй, като ученици вие трябва да започнете с малки опити. Щом чуете, че някаква муха бръмчи, вижте коя е причината за бръмченето ѝ. Разберете ли, че тя се е оплела в паяжината на някой паяк, който се готви да я удуши, веднага станете на крак. Идете близо до паяжината и отправете мисълта си към паяка да пусне мухата на свобода. Ако не ви послуша, развалете паяжината му, освободете мухата, а паяка изхвърлете вън. Истинският човек се познава в малките работи. Ако човек не се трогва от страданията на мухата, на птичката, на заека, той няма да се трогва и от страданията на хората. Ако човек страда само за своите близки – че жена му умряла или дъщеря му се разболяла, това е обикновен, прозаичен живот. Да страда човек за мухата, за жабата, за птичката, за заека, за човека – това подразбира поетичен, съзнателен живот. (55, с. 101-103)

Като казвам, че Бог живее в хората, аз нямам предвид техните тела, а тяхната разумност... Сега ще ви приведа един мит, за който няма да правя никакви коментарии. Когато Брахма създал света, той се зарадвал на величието, което се открило пред него. Затова той изпратил първата си дъщеря – Зората, да види света. Като влязла в света, тя така светнала и озарила всичко наоколо, че сам Брахма се влюбил в нея. За да я вижда, той излизал сутрин рано да посреща Зората. Това произвело потресаващо впечатление на другите богове. Те се усъмнили в Брахма. Той се огорчил от недоверието към него и започнал да плаче. Толкова много плакал, че от сълзите му се явила водата, а от нея – сегашният човек. И сега ако питате защо плаче човек, ще ви кажа: вие плачете, защото е плакал вашият баща, Брахма. Какво представлява съмнението? – То е язва, която разяжда всички народи, всички общества – научни и религиозни. (126, с. 49)

„Дерзайте – казва Христос – Аз съм с вас!“ Днес от всички хора – млади и стари, се изисква да следват новата философия на живота... Когато някой иска да му кажа нещо за другия свят, аз се въздържа, нищо не говоря. Защо? Ако му кажа какво има на онзи свят, няма да повярва. Той ще каже: „Мръднала е дъската на този човек.“ Другият свят е по-реален от физическия... „Дерзайте, Аз съм с вас!“ Това значи: мислете, чувствайте и действайте дълбоко и право. Желая, когато излизате сутрин на изгрев Слънце и видите вашия баща Брахма, че гледа Зората, да не се усъмните в него. Ще кажат, че сте били на изгрев Слънце и сте се кланяли на Слънцето. Какво лошо има в това да посрещнеш изгриването на Слънцето, източника на живота?

Че хората се кланят на парите – това е в реда на нещата; че си посрещнал Слънцето – това било идолопоклонство. Ако посрещането на Слънцето е престъпление, ние вършим най-малкото в сравнение с престъпленията, които хората вършат. Питам тогава: каква култура е тази, в която стават такива големи престъпления? (126, с. 58)

Засега гладът е най-страшното нещо в живота. В едно индуско предание се разказва следното: един от главните индуски богове се възгордял и казал на Брама: „Аз съм равен на тебе, не те признавам за абсолютен Бог.“ За да го накаже и смири, Брама го турил на голям огън, дето прекарал хиляда години. Като излязъл от огъня, горделивият бог казал: „Равен съм на Брама, пак не го признавам!“ Брама си казал: „Има и друг начин, по който мога да те застава да ме признаеш“ Подложил го на глад цели хиляда години. Като минал и през това изпитание, той се смирил и казал на Брама: „Признавам те за мой господар!“ Затова Христос казва: „Аз съм живият хляб, слязъл от Небето.“ В този смисъл Бог е най-силен. Той е живият хляб, който слиза от Слънцето, т.е. от Небето и чрез Своята енергия храни всички живи същества. Светлината и топлината са соковете на Божествения живот, който ние възприемаме. (137, с. 193)

7. РОЛЯТА НА СЛЪНЦЕТО

Хората трябва да знаят, че те не са единствените фактори в света. Учените хора са се домогнали до един род лъчи, които проникват в науката, в изкуствата, в живота и оказват влияние върху тях. Отде идат тия лъчи и те не знаят. Какво име да им дадат също така не знаят. Те забелязват, че в тия лъчи има известна разумност. В това отношение и съвременните учени ще дойдат до индийската философия, според която се допуска съществуването на едно разумно Слънце в космоса. Следователно всички промени, които стават в нашата слънчева система, се дължат на лъчите на това разумно Слънце. Туй подразбира стихът, който Христос някога е казал: „Събудете се вие, които спите! Събудете се вие, мъртвите!“ Пертурбациите в света се дължат именно на тия лъчи, които будят съзнанието на хората. Идат Божествените лъчи, които ще събудят мъртвите, ще ги изкарат въвн от гробовете им. (74, с. 217)

Когато видя една светла звезда, зная, че светлината показва степента на интелигентността на този свят. Нашето Слънце е населено от много разумни Същества, не като нас – с такива тела. Тия пертурбации, които стават, тия петна индусите ги обясняват така: когато излизат тия, разумните Същества, да помагат из слънчевата система, то са врати, които се отварят и излизат. Отиват, като се връщат – пак се отварят. А пък като не отиват, петната не се явяват. Сега за нас са петна, за разумните Същества – това са отворени врати за отиване на работа. (12, с. 69)

Един учен предава възгледите на индусите за слънчевите петна. Според тях ангелите се разпръскват по цялата Вселена да разнасят Божиите блага.

На връщане, доволни от своята работа, те влизат в слънчевата фотосфера със силен импулс и я пробиват. Така образуват големи, светли дупки, които отдалеч изглеждат като петна. Това е индуско вярване. Доколко има отношение към действителността, днес това не представлява въпрос за разглеждане. Едно трябва да се знае: всички ангели, всички светли Същества, които излизат от Слънцето да разнасят благата по целия свят, се спират главно там, дето гори свещеният огън. Някои искат да знаят как успяват ангелите да обиколят всички хора. Те се движат с по-голяма бързина от тази на светлината. Тъй щото това, което те могат да направят за една секунда, на хората са нужни хиляди дни. Грамадна е разликата между възможностите на ангела и на обикновения човек. Колко време се спира ангелът при човека? – Не повече от една секунда. От човешко гледище една секунда е малко време, но от гледището на ангела, който се движи с необикновена бързина, това време е около десет години. Интензивен е животът на ангелите, затова те се движат бързо и с голяма лекота. Те живеят в Реалността на живота, дето нещата стават непрекъснато. И тъй, *реални неща са тези, в които няма прекъсване; нереални са тези, в които става прекъсване.* (180, с. 96)

В пространството има ред трансформатори, през които слънчевата светлина като минава, претърпява известно видоизменение и после пада върху предметите като приятна, благотворна топлина и светлина. Ако слънчевата светлина се възприемаше тъй, както иде направо от Слънцето, тя би разтопила всичко, което срещнеше на пътя си. Не мислете, че Слънцето е много снизходително към вас. Ще ви предам накратко една индушка легенда – да видите колко е снизходително Слънцето. Индусите си представяли, че на Слънцето живеели много живи същества – всички били момичета, а само Слънцето – момче. Тия момичета били негови сестрички, а Слънцето било единственият им брат. Понеже Слънцето било най-големият, па и единственият брат и обичал да бие сестрите си. Един ден майка му, за да избегне тези побои, поставила Слънцето да живее в центъра, а сестрите му – да обикалят около него по периферията. Така се създал неговият диск във форма на окръжност. Слънцето изпращало на своите сестри светлина, като трептяло от недоволство, че не може да ги бие както по-рано. Значи, то ги било със светлината си, а от тия трептения, които отпращало към тях, се ползва днес цялата Земя. И тъй, ще знаете, че малките, микроскопическите идеи в света са силни. Тях ще държите, за да бъдете и вие силни. (150, с. 94)

Най-хубавият живот в слънчевата система е на Слънцето... Някои даже си позволяват да кажат, че са ходили на Слънцето, но те не са от България. От България още не са ходили, но има индуси, които твърдят, че са ходили на Слънцето. Индуските учени-адепти твърдят, че човек, след като се върне оттам, трябва да го събудят. В Европа има само един ясновидец – Сведенборг, който е ходил на Слънцето. (59, с. 251)

Един ден, когато човек научи законите да владее клетките си, да разширява и смалва тялото си, да го разпръсква в пространството и пак да

събира частичките му, той ще минава през всички пропасти без препятствия. Чрез силата на волята си той ще може да лети във въздуха като птица, да минава през океана, да пътува от Земята до Слънцето. Казвам: значи човек може да отиде и до Слънцето. – „Как е възможно това?“ – За невежия е невъзможно, но за умния – възможно. Има адепти в Индия, които могат да отиват до Слънцето. Който отиде до Слънцето, сърцето му престава да тупти, пулсът спира. Ще кажете: „Може ли човек да живее, след като спре сърцето му?“ – Може, разбира се. Когато първоначално човек се зараждаше, сърцето му туптеше ли? – Не. Ако разглеждате човешкия зародиш, ще забележите, че туптенето на сърцето и дишането са последни процеси. Значи, докато се оформи в утробата на майка си, дълго време човек не диша и сърцето му не бие. Тези функции се изпълняват от сърцето и дробовите на майката. Но когато поиска да стане независим, той излиза от утробата на майка си – тогава сърцето му почва да работи и дробовите – да дишат. И той заживява разумен живот. Онзи закон, който е накарал сърцето да бие, същият закон и сега действа. Ти можеш да спреш биенето на сърцето за половин час и след това пак да почне то да функционира. Сърцето тупти поради онзи жизнен ток, който минава през него, обаче ти можеш да изместиш този ток и сърцето ти да спре. След половин час пак ще пуснеш тока и сърцето ще почне плавно да бие. Това са въпроси, които се отричат от съвременната наука, обаче в бъдеще тя ще ги признае. (126, с. 67)

Когато дойде първият лъч на Любовта и проникне в душата ви, всичките ви работи ще тръгнат. Кои работи? – Истинските... Тя няма да създаде нещо съвършено ново, но ще отвори своите хранилища, своите библиотеки и ще те въведе в онзи, скрития свят. Съвременният свят ходи в Индия – там има скрити скрижали от хиляди и хиляди години. Да, и на Земята има, но и горе, на Слънцето, има. Аз зная две библиотеки – на Земята и на Слънцето. На Земята не съм ходил – виж, за там други имат думата, но на Слънцето съм ходил. И каквото пише на Слънцето, много добре го разбирам. (48, с. 132)

За да бъде човек здрав, трябва да знае да използва навреме слънчевата енергия – здравето почива на един велик закон. Чисто физически то почива на една жлеза, която е поставена под лъжичката отдолу. И ако свържете тази жлеза със слънчевата енергия и знаете кога тази енергия изтича от Слънцето, ще бъдете здрав – защото всеки ден има приливи на енергия и трябва да знаете часовете им. Има и други приливи на всеки 19 години. Трябва да се знаят тези приливи, за да се използват. Съвременните учени хора едва сега започват да проучват прилива на тази слънчева енергия. От тази слънчева енергия се добива жизненият еликсир, чрез когото се продължава животът. Индусите в миналото имаха знанието за добиване на този еликсир, но са го изгубили и сега е достояние на техните адепти, които живеят дълго. Но те не ходят между обикновените хора. И всеки човек, който може да постави тази жлеза в контакт със Слънцето, ще може да живее колкото иска на Земята. В тази жлеза се крие тайната на здравето и дългия живот. И ако искате да развиете своя ум, трябва да свържете мозъка си с енергиите на Месечината.

Понеже енергиите на Слънцето и Месечината се различават. Енергиите на Месечината помагат за развиване на човешкия ум, а енергиите на Слънцето – за развиване на човешкото сърце. (4, с. 102)

Йогите имат правила в живота. Например, за засилване на кръвоносната система пият вода на глътки. За засилване на нервната система йогите се излагат на слънце. (2, с. 88)

8. АУМ

Според мен думата *Бог* не е толкова съдържателна. Най-силната, най-съдържателната дума днес за всички народи е думата „ум“, „аум“, „ом“. Индусите имат думата „аум“ или „ом“, която считат като свещена дума и само посветените я произнасят по няколко пъти на ден. Българите са нарекли своя ум със същата дума, но *тя е най-силната дума, която в днешни времена съществува*. Ако хората биха разбрали само какво нещо е тази дума, какво нещо е умът – цялата култура щеше да се измени. Като се произнесе тази дума както трябва, тя ще произведе светлина в човека. (59, с. 217)

„Духът е онова, което дава живот.“ Та това, което организира света, което движи света, това е Разумното в света. На санскритски имате една дума „ом“, от която излиза нашата дума „ум“. Значи, *ом* и *ум* имат един и същ произход, те имат един и същ корен. Те означават това, което съдържа всичко в себе си. В Природата се съдържа всичко. Или, казано на друг език: Духът е онова, което носи живот, което съдържа всичко в себе си. (24, с. 293)

Индусите имат свещената дума *Ом*. „О“-то се произнася и отникъде не е ограничено, то излиза свободно. Ако произнесеш някои от буквите, все ще има някое допиране до небцето или до зъбите. Но на „О“-то гласът излиза свободно. И при буквата „А“ пак е свободен гласът. Та казвам, някой път да произнесете думата *Аум*. Тогава може да произнесете думата *Аум*, ще вземете *сол* на цигулката. Втората нота ще бъде *до*, а третата ще бъде *ми*. Сол, до, ми. Ако искате, да го вземете. (Изпяхме *Аум*.) Сега вижте какъв е законът – ако вземете „О“-то, то намалява. Тъй както пеем *Аум*, ще обръщаш внимание на малките добродетели. Всяко нещо в твоето съзнание – за най-малките добрини, и микроскопическите, които Бог ти дава – трябва да се радваш. Виждаш цветец – да се радваш. Когато идваш до големите работи, пак да се радваш... В „О“-то винаги се показва, че ти си свободен. „О“-то показва една величина, която нито може да се увеличи, нито да се намали. „О“-то показва, че никой не е в състояние да ти направи зло или добро. Буквата „А“ показва, че ти си бременен с известна идея, ти си бременен с нещо. Бременни са само ония хора, които имат известни идеи. „М“-то в дадения случай е условията, при които тази бременност може да е развие. „М“-то съставя първичната материя, от която формите са направени. В света има две неща, които постоянно функционират – „М“-то и „О“-то. „О“-то индусите го наричат *прана*. Праната е силата в света, която изпълня

пространството. И в потенциално отношение съществува, и в кинетическо отношение съществува. Прана или жизнен еликсир го наричат. (18, с. 228)

Индусите хиляди пъти произнасят думата *Ом* и не могат да пеят. Ако идете в Индия, тази дума е тяхна – малко хора ще намерите, които могат да произнесат думата *Ом*. От произнасянето на тази дума има едни резултати, когато произнесеш думата както трябва, има други резултати. В пеенето, ако не пееш както трябва, ще ти се втръсне, а ако пееш както трябва, ще има едно постоянно разширение. (18, с. 262)

Най-старият език е бил ватанският. Българинът казва „вата“, т.е. памук, подплата на нещо. В песента „Аум“ думите *ом* и *аум* са ватански. Те са свещени думи, носят доброто в себе си. Пише се „аоум“, а някои го пишат „ом“. Ние казваме „дом“ – същият корен. *Ом* е свещена сричка. Велика наука е да знаеш как да произнасяш *аум!* Цяла школа трябва да минеш, за да се научиш правилно да произнасяш думите. (85, с. 245)

И египтяните имали думата *амин*. В това време имало някои фараони с това име *Амен*. Индусите имат една свещена дума *Аум*. Тя е една свещена дума от една възвишена култура. (199, с. 149)

Какво означава думата „разумност“? Според египетската митология частицата „Ра“ означава Слънце, „зу“ – живот. „Ом“ на санскритски означава качества и сили, които действат в Природата. Значи, в разумното трябва Слънцето да грее, да внася живот, а между силите на живота да има единство. Когато в сричката „ом“ буквата „о“ се замести с „у“, имаме думата *ум*. Значението на тази дума е познато на всички славяни. (145, с. 177)

Имате на санскритски език *аум*. „У“-то, тази буква е сложна. *Аум* е превърнато в *ом*. Тогава в славянски имате думата *дом*. Туй, в което Разумното работи. Дом е мястото, дето Бог създал Разумното. (121, с. 113)

Кажете ли думата „аз“, в нея ще видите Божието присъствие. Дойде ли човек до това съзнание, той се е обърнал към Бога. Който не разбира значението на тази дума, той още не се е обърнал към Бога... Свещена е думата „аз“ и трябва правилно да се произнася! Думата „аз“ в българския език е така свещена, както е свещена в индусите думата „аум“, обаче и те не могат правилно да я произнасят. Само техните адепти могат правилно да я произнасят, но те не съобщават този начин на непосветените. Думите *ом*, *ам*, *аум*, *ум* имат едно и също значение. Коя от тези думи е най-права, точно не се знае. Възможно е всички да са прави, а възможно е всички да не са прави. Когато се научите да любите, да мислите правилно и да говорите Истината, вие ще можете да произнасяте правилно думата „аз“. Докато сърцето ви не затрепти, докато умът ви не светне и докато не придобиете необходимата свобода, вие не можете правилно да произнасяте тази дума. Тя трябва да се произнася в нейната широта и смисъл. (106, с. 196)

9. КРИШНА²

Вземете положението на пророците от Стария Завет – колко хора вярват днес в тяхното пророчество? Колко хора в миналото са вярвали в тях и колко са ги разбирали? Колко души познават философията на Хермес? Колко души познават гръцкия певец Орфей? Колко от вас, например, сте запознати с учението на Кришна? И, най-после, колко християни познават както трябва учението на Христос? Това, което днес християните проповядват, е сянка на онова, което на времето си Христос е проповядвал. Вземете, например, мисълта, която Христос е казал: „Без Мене нищо не можете да направите.“ Разбрана ли е тази мисъл? (108, с. 11)

КРИШНА И ШИВА (СИВА)

Индусите имат един Бог, когото наричат Сива или Шива. (102, с. 47)

Раят е място на чиста, безкористна, велика Любов. Без Любов няма живот. Това, което наричат живот, не е истински живот. То е нещо временно, преходно, с което хората само се залъгват. Животът има две страни – тъмна, наречена Сива, и светла – Кришна. Тъмната страна на живота е смъртта, през която всеки роден трябва да мине. Който се е родил, непременно ще умре. Ще дойде Сива и ще го пита: „Кой ти даде право да седиш тук? Скоро на онзи свят!“ Ще наточи ножа си и ще отнеме главата ти. За да се освободи от смъртта, човек трябва да познае Бога, да познае Любовта. Познаването на Бога подразбира придобиване на вечен живот. Затова е казано в Писанието: „Това е живот вечен, да позная Тебе, Единаго, Истиннаго Бога и Христа, Когото си проводил.“ Значи, само Любовта е в състояние да избави човека от смъртта. Където Любовта присъства, смъртта отсъства. Защо трябва да люби човек? За да се освободи от смъртта – най-голямото страдание в света. Търсете Бога, търсете Любовта и вие ще бъдете далеч от смъртта. Всички религиозни говорят за Бога, търсят Го и въпреки това смъртта ги коси. Защо? Защото търсят Бога без Любов. Вложете Любовта в сърцето, в ума, във волята си и вие ще бъдете свободни от смъртта. Дошло е време, когато всички хора – религиозни и светски, трябва да пречистят умовете и сърцата си, да отправят нагоре своите чисти мисли и чувства. Чист живот се иска от всички! (40, с. 182)

Писанието казва, че Бог не благоволява в смъртта на никого. Ако някой умира, това не е волята Божия, то е опущение. Та когато хората правят война, избият се, изтрепят се, нима това е волята Божия? Ще ви приведа един пример. В живота има противоречия, които ние искаме да примирим, но нито древните мъдреци, нито днешните могат да ги разрешат. Един от великите адепти на Индия, както бил вгълбен в своите размишления за света – за съдбините на хората, за законите, които съществуват, вижда, че

една бедна вдовица оставила близо до него своето дете в люлката му и заминала на работа. Гледа той, че към детето се приближава една кобра. У него се явило желание да помогне на детето. После си казал: „Аз не създадох кобрата, нито пък детето – не е моя работа да се меся.“ И продължил да гледа кобрата какво ще направи. Тя се приближила до детето, клъвнала го и след пет минути то свършило. Какви са последствията? Когато заминал адептът за другия свят, като мислил, че е завършил вече своето развитие и няма защо да се връща на Земята, Кришна го викнал и му казал: „Ти направи едно прегрешение.“ – „Не помня. Аз съм живял чист живот.“ – „Защо не помогна на онова малко бедно дете, а остави кобрата да го ухапе?“ Отговаря адептът: „Ти създаде света, ти създаде и кобрата, и детето – аз не исках да се меся в твоята работа.“ – „Ти мислиш, че ако убиеш кобрата, няма да извършиш волята ми? Ти мислиш, че като остави кобрата да ухапе детето, че извърши волята ми? Но ако се беше застъпил за това дете, нямаше ли да извършиш волята ми? Моето желание беше да те опитам – да видя дали ще помогнеш на детето. Сега ще те изпратя на Земята, за да се научиш как да помагаш.“

И ние трябва да се научим как да разрешаваме дадени въпроси, а не като този адепт да кажем: „Това не е моя работа.“ Законът е: ти не трябва да даваш на своите низши страсти, символ на които е змията, да умъртвяват благородното, възвишеното, разумното в тебе и да спрат процеса на твоето развитие. Ти трябва да бъдеш господар на себе си. Ако ти сам не си въздействаш, ако ти сам не си господар на себе си, кой ще те управлява? (130, с. 56)

Кажете ли думата „Сатана“ на някого, той веднага ще се обиди. Защо? – Той счита, че тази дума е лоша. Частицата „sat“ означава проява на Божествената сила в света. Когато човек се проявява, едновременно се раждат и доброто, и злото. Когато кажат на някой човек „Сатана“, станал ли е Сатана? Отде произлиза думата „Сатана“? – От Сатанаил. Когато паднал, Сатанаил стана Сатана. *Думите Сатанаил, Кришна, Христос са синоними.* В написването на тия имена е станало известно преобразуване. (36, с. 166)

ХРИСТОС И КРИШНА

Когато Бог говори някому, той поет ще стане. Когато Бог говори някому, той музикант ще стане. Когато Бог говори някому, той държавник ще стане – не такъв, каквито са българските държавници – нещо особено ще бъде. Когато Бог говори на някой човек, той избавител ще стане. Ще освободи един народ, като Мойсея, ще напише нова конституция. Когато Бог проговори за пръв път на Мойсея, той избяга, но след това Го послуша и големи чудеса направи в Негово име. Той изведе израилския народ, но кога? – Само след като му проговори Господ. Когато Мойсей отиде при фараона, той го запита: „Кой те прати тука?“ – „Прати ме Йехова, Бог на Авраама, на Исаака и на Якова.“ Казва му Фараон: „Аз не познавам този Бог.“ Фараон имаше друго понятие за Бога. Мойсей му казва: „Аз ще ти покажа, че този Бог, Комуто

служи и Когото познавам, е силен.“ И започна се състезание между боговете на Египет. С кого? – С Христа. *Кришна или Христос – един и същ е Той, Който се проявява във всички народи – Йехова.* Всяко нещо, което носи живот и светлина в себе си, иде от Бога. И започна се състезание между боговете. Най-после Фараон повярва, че действително Бог е проговорил на Мойсея. Когато дойдем в света, трябва като Мойсея да покажем на хората, че действително Господ ни е говорил. Казвам: Господ може да ни проговори още днес! Ако вие можете да се освободите от всички свои недъзи, ще разберете, че сте цял народ – една велика душа, заобиколена с хиляди други души. Вие сега имате повърхностни вярвания. Ако четете Сведенборга, ще видите, че неговият възглед за живота е приблизително верен, т.е. близко до Истината.

Когато Христос е дошъл на Земята, Той бил придружен от хиляди ангели. Той представлява сбор от хиляди добри души. Навсякъде, дето и да ходим, щом Бог ни е проговорил, придружават ни много напреднали души. Те ни предават своите мисли и по този начин ставаме видни хора. Онзи поет, който пише, не е сам. Онзи лекар, който възкресява мъртвите, не е сам. Онзи художник, който рисува, не е сам. Ако аз мога да възкресявам мъртви, това е Божествена сила. Аз няма да се спирам да убеждавам хората върху този въпрос, но казвам: щом Бог действа, чрез Него всичко може да се направи. (170, с. 149)

НАЙ – ВЕЛИКИТЕ ХОРА И ЛЮБОВТА

Днес хората нямат големи резултати, защото не постоянстват, а искат да завладеят света, искат да блеснат пред хората. Колко може да блесне човек, даже и гениален да е? Може ли човек да блесне повече от Слънцето? Може ли човек да огрее целия свят? Даже и най-великите хора, като Буда, Кришна и Христа не са могли да огреят целия свят, както Слънцето го огрява. Защо не са могли? Защото, като са разбирали законите, те не са се стремели към завладяване на света. Те са проповядвали на хората Любов към Бога. Те са казвали: който иска да бъде свободен, той трябва да люби Бога. Това е един от принципите, чрез които хората могат да се споразумяват. Отстъпвайте си взаимно и всеки геройски да носи страданията си. Сега и аз ви казвам: носете геройски страданията си! Кои страдания? – Разумните. (166, с. 95)

Ако можеш да пречистиш своя ум, да внесеш в себе си онази солидна мисъл – да мислиш, че Божественият свят е разумен, че Божественият свят е чист, че извън сегашния проявяващ се свят съществуват множество разумни Същества, които са много близо до тебе – ти ще живееш съгласно Божиите закони. Тия висши разумни Същества всякога могат да ни се изявят. За изяснение на своята мисъл ще приведа един пример. Знаменитият Учител на Индия – Кришна, който сега е станал почти божество, (който влиза и в троеличието на индийската теология и философия), живял на Земята в плът и кръв. Той имал един възлюбен ученик. Един ден този ученик казва на

Учителя си: „Учителю, аз те виждам като един обикновен човек, но моля ти се, покажи ми да видя твоята слава, да те видя такъв, какъвто си!“ Кришна му се открива и той вижда, че всичкото пространство на Вселената – от Божия престол до Земята, всичко било изпълнено със славата и величието на Кришна. Като се явил при Учителя си, ученикът казал: „Благодаря ти, че разбрах смисъла на живота!“ Кришна му казва: „Ще запомниш, че това, което ти открих, не го открих нито за твоя ум, нито за твоето сърце, но за онова благородно чувство, което трептеше в твоята душа.“ Сега някои ученици, със своята ученост, казват: „Да ни се открие Учителят, да Го познаем!“ Не, никога! *Има нещо по-високо в света от познаването – то е да любиш!* В познанието има един страх. Ти искаш да познаеш някого, дали е той или не, но в тебе има едно съмнение, едно колебание. В познаването ти най-напред искаш да познаеш някого, а после да се проявиш. Любовта изключва всякаква теория и хипотеза. В нея няма страх. Аз не говоря, че трябва да изключите всички теории и хипотези, но говоря за същността на живота. При сегашния живот, при сегашните условия, при сегашното знание, вие трябва да имате теории и хипотези, но казвам: ако искате да се домогнете до онзи вътрешен смисъл на живота, ако искате да се освободите от ограниченията на живота, от този вътрешен гнет, който съществува сега в света – вие трябва да любите! Кого? – Да любим Бога, понеже Той е Любов, която ни се изявява. Следователно *ние трябва да бъдем носители на тази Любов, трябва да изявим Божията Любов в света.* В тази Любов именно не може да съществува никаква теория, никаква хипотеза. Щом дойдем до това положение, ние ще бъдем много внимателни в нашия език. (134, с. 200)

10. ШИВА³ И ВИШНУ⁴

Какво нещо е животът сам по себе си? Според мене животът е това, което причинява най-голямото страдание и животът е това, което причинява най-голямата радост. Щом няма радост и страдание, то не е живот. Всичко друго може да е, но не е живот. Това, което причинява радости и страдание – то е живот. Индусите вземат туй божество Шива – жива – туй, което причинява страдание. Те имат две божества – *Шива и Вишну*. Вишну е щастие. Шива е един господар, който постоянно те товари като кон. Като те намери, ще те натовари и камшик отподир ще има. И каквото ти даде, искаш – не искаш, ще го носиш. Вишну – този, който постоянно разтоварва, дошъл в двора и постоянно разтоварва. Приятно ти е да те разтоварват, почиваш си. Значи, две божества има – едното те товари, другото те разтоварва. Натоварването е страдание, разтоварването е щастие. (208, с. 188)

Божеството Шива е, което разрушава. (117, с. 132)

Писанието казва: „Моите пътища не са като вашите пътища.“ Значи има разлика между пътя на Бога и нашия път. Някой път нашите пътища се съгласуват с Божественния път, пък някой път са в разрез – те се отдалечават. Пътят, това е онзи велик закон, който ръководи хората да реализират онова,

което желаят. Човек не е постигнал онова, което той иска, ако и днес да е на такава степен на култура. Когато казваме, че човек трябва да има път, смисъла на съвременния живот хората го турят във физическия живот. Но животът има две страни – има един живот на страдания и има един живот на радости. Индусите за стария живот на страданията са турили едно божество – Сива. Значи туй божество създава само страдания на хората и друго божество има, което създава техните радости. Това е тяхно разбиране. Но този въпрос има две страни. От какво произтичат, най-първо, страданията? Страданията произтичат само от това, което си изгубил... Или пък страданияето е да придобием онова, което сме изгубили. Някой казва: „Той има идеал, стреми се към нещо.“ Човек не може да има нещо, което не е изгубил. Човек, щом се отдели от Бога, страда. Сега казваме, че ние живеем в Бога. *Отделянето от Бога всякога произвежда страдание.* Сега ние всинца сме отделени от Бога, макар и да говорим за Бога – всеки е отделен. Колко хора ще се намерят да жертват живота си за Бога? (165, с. 264)

11. БУДА⁵

БУДА, КАКТО И ХРИСТОС, ДОНЕСЕ БОЖЕСТВЕННОТО УЧЕНИЕ. ПОСЛЕДОВАТЕЛИТЕ НА ВЕЛИКИТЕ УЧИТЕЛИ И СПАСЕНИЕТО НА СВЕТА

Всяка система, всяка религия, всяко учение, които съществуват в света, имат висока задача. Казвате: „Какво е предназначението на религията, какво е предназначението на християнството, на будизма, например?“ И наистина, всички се запитват: „Каква е целта на християнството?“ Всички свещеници трябва да си дадат отчет на този въпрос. Каква е целта на будизма? И всички те спорят помежду си. Кой е правият? Не, конкретно трябва да се отговори. Какво е основното учение, каква е основната идея? Като ти дойде един будист на гости, какво трябва да ти каже? Един будист не трябва да се различава по нищо от тебе в твоето вътрешно верую, в твоето стремление към Бога. Всеки будист е християнин. Не мислете, че ако речете да изтъкувате будизма, че ще намерите много голяма разлика. Думата „будист“ има почти същото значение, каквото и думата „християнин“. Едно време, когато Буда е тълкувал своето учение на хората, условията са били малко по-други от тия, в които е живял Христос. И Буда, както и Христос, препоръчва хората да се примиряват със страданията. По кой начин? – Да се слоят с Бога. Туй е, което те наричат „да влезем в нирвана“. (134, с. 166)

Какво ново са казали съвременните мислители? Каквото и да са казали, то е все преповторение на онова, което е казал Платон, Сократ или Декарт, или Христос, или Конфуций, или Буда. Всички тия велики хора са казали хубави неща, нашите почитания към тях. Те са казали много неща на своите ученици, но учениците им не са ги разбрали. Има учени хора, които отричат Господа, но те отричат онзи Господ, който хората са създали. Те

казват: „Такъв Господ, какъвто хората са създали, не съществува.“ Прави са тези хора! Че ако вие имате един Господ, на когото се молите, а той не ви отговаря, съществува ли този Господ? (24, с. 11)

Много въпроси са останали днес неразрешени. Тогава защо са ни сегашните религии, ако те не ни дадат нещо? От хиляди години Учителите на всички религии са изнасяли една истина, от която нищо не е останало. Това, което Христос е учил, днес не се проповядва. Ако Той дойде и види съвременната култура, ще се учуди на гениалността на хората, които от това, което Той не е говорил, са създали много нещо, а от това, което Той е говорил, не са създали нищо. Ако дойде Буда, и той ще се чуди на будистите. Ако дойде Мойсей, и той ще се чуди. Ако всички Учители дойдат, ще се чудят на гениалността на човечеството, че от нищо са създали нещо, а от нещо нищо не са създали. (130, с. 158)

Вие трябва да се освободите от ограничените възгледи на хората. Ако някой православен ме попита в какво седи православието, ще му кажа, че за да бъде православен, той трябва да вярва в догмите на православната църква, да почита иконите и църквата. Ако някой католик ме пита в какво седи католицизмът, ще му кажа, че за да бъде добър католик, той трябва да вярва във всичко онова, което католическата вяра проповядва. Ако някой евангелист ме пита в какво седи евангелизмът, ще му кажа, че за да бъде добър евангелист, той трябва да изпълни всичко онова, което Евангелието препоръчва. Ако някой будист ме пита какво трябва да прави, ще му кажа, че той трябва да изпълни всичко онова, което Буда е проповядвал. Ако мохамеданин ме пита какво трябва да прави, за да бъде добър мохамеданин, ще му кажа, че трябва да изпълни всичко онова, което Мохамед на времето си е казал. Обаче това са частични положения в живота. Ако някой от вас ме пита какво трябва да прави, ще му кажа: ти не трябва да правиш нищо от това, което досега казах на другите. Защо? Защото Природата не обича еднообразието, тя всеки ден иска от човека нещо ново. Вие може да влезете в стълкновение, но ще знаете, че аз не защитавам никакво положение... Когато ви говоря така, аз искам правилно да разсъждавате. Вие търсите новото, а живеете по стар начин. Сега аз мога да ви кажа, че тъй, както проповядва един православен свещеник, прав е той. Както проповядва един евангелски проповедник, прав е той. Както католическият проповедник проповядва, и той е прав. И будистът е прав в това, което изповядва и проповядва. Но като дойдем до новото, там няма да се проповядва нищо от това, което православните, евангелистите, католиците, будистите или мохамеданите проповядват. Сега, като проповядвам, аз не искам да проповядвам това, което другите учат. Аз не искам да влизам в чужда територия. Аз съм човек на свободата. Обаче ако вляза в една православна църква, аз ще проповядвам така, както там проповядват. Тогава ще бъда правоверен. (102, с. 380)

Хората няма да изменят своя път. Сегашната култура няма да измени пътя си, но ще стигне до крайните резултати. Но все пак ще стане едно уравнивяване на хората. От големите страдания те ще се движат и

предполагам, че един те ще намерят истинския Път. Пътят, който Христос е показал, е пътят на човечеството. Будистите показват пътя, по който Буда е вървял. Сега човечеството трябва да тръгне по нов път. Предполага се, че в света иде една нова раса със съвсем нови разбирания. Всичко ще се измени. (59, с. 262)

Единственото разумно нещо е да имаме Този Свят Дух в себе си, да имаме този разумен живот и да разберем как трябва да поправим живота си. Ние очакваме за в бъдеще да дойде някой да ни спаси. Казваме: „Все трябва някой да спаси света!“ Преди две хиляди години дойде Христос да спаси света, но оттам насетне дойдоха и нещастията. Кой не дохождаха да спасят света, но спасиха ли го? В Индия дохождаха и Кришна, и Буда, но спасиха ли го? – Не го спасиха. Между мохамеданите дойде Мохамед. Спаси ли света? – Не го спаси. Ние казваме, че еди-кой си дошъл да спаси света. Не, спасението на света още не е дошло, засега се приготвяват само условията за това спасение. Когато всички хора приемат великия Дух в себе си, тогава ще дойде спасението. И сега нас ни заблуждават, като казват, че тези, които са на Земята, още не са спасени; а онези, които са в онзи свят, са спасени... Онзи свят е тук! Аз бих искал да видя спасението на хората в онзи свят! Ако спасението можеше да стане на онзи свят, Великите Учители нямаше да слизат на Земята. Понеже те идват на Земята, тук трябва да бъдем спасени. (134, с. 238)

Повечето от съвременните хора живеят по Мойсеевия закон. Време е вече да се приложи Христовото учение, да се живее по закона на Любовта... Старото ще изчезне, нещо ново ще се яви на сцената – и в религията, и в науката, и в обществения живот... Като ме слушате да говоря така, някои ще кажат: „Този човек говори така, защото зад него има нещо друго.“ Да, зад мене има нещо, но какво? Зад мене седи Господ, зад мене седи Истината, зад мене седят ангелите, зад мене седят идеите на всички добри хора. Често казвате: „Дошъл е човек, който иска да заблуди народа ни.“ Никой не може да заблуди човека! Всеки сам се заблуждава. Никой човек не може да заблуди цял народ. Това никога не е било в човешката история и няма да бъде! Човек трябва да вярва в Христа и в Христовото учение, което е Божествено, т.е. учение на Бога. Бог иска да подигне всички хора и да ги освободи от страданията им. Какво донесоха Мойсей и Буда на света? – И те, като Христа, донесоха Божественото учение. И тъй, вярвайте в Божественото и го зачитайте във всички хора. Гледайте на всички с уважение и почитание. (66, с. 114-116)

Какво представя Любовта? – Строителната сила в живота и в целокупната Природа. Когато Любовта престане да строи в човека, той умира. Който иска да живее, трябва да даде място на Любовта в себе си, да се прояви и тя като строителен процес. Да живееш, това значи да те обичат и да обичаш. Следователно живей и люби, за да престроиш своя организъм, да станеш нов човек, годен за новите условия и за новия живот. Това са проповядвали

всички велики Учители на човечеството: Мойсей, Буда, Христос. – „Кое учение е по-право?“ – *Всяко учение, което носи Любовта, има един и същ източник. Следователно всяко учение на Любовта е право и истинно.* Последователите на различни религиозни учения са внесли заблуждения в тях, поради което възгледите на хората са разделени. Основата на всяко Божествено учение е Любовта. (31, с. 171)

Христос, Който привлече толкова хора, от Бога е дошъл. Буда, Мохамед също са дошли от Бога, Негови пратеници са те. (147, с. 244)

Човек се намира на по-високо или по-ниско стъпало на развитие в зависимост от степента на развитие на неговото съзнание. Ако живее в простото съзнание, той не се отличава много от животните. Ако живее в самосъзнанието, той влиза в областта на греха, в областта на смъртта. Щом се натъкне на тази област, той иска да излезе от нея, да мине в безсмъртието, в свободата. Някои хора са влезли вече в космическото съзнание. Напр. ап. Павел казва, че се е пренесъл на третото Небе. Третото Небе подразбира пробуждане на космическото съзнание на човека. Много светии, много велики хора са живели в това съзнание. Например Христос, Буда, Сведенборг и други някои са познавали живота и условията на това съзнание. Когато се пробуди космическото съзнание в човека, той изпитва необикновена радост, която никой не може да му отнеме. Докато човек не влезе в това съзнание, неговата радост ту ще се явява, ту ще изчезва – днес ще е радостен, утре ще е скръбен. Задачата на Христос беше да научи хората да живеят правилно, да съдейства за пробуждане на космическото им съзнание. Христовото учение внесе в света нова наука, която цели да приготви пътя за проявяване на това ново съзнание в хората. Старите пророци наричали това съзнание „новото Слънце“, а Христос се произнасял за него с думите: „И ще вляе Духа Си.“ (108, с. 41)

Така са постъпвали езичниците: направят си един златен идол и след това започват да му се кланят, от него очакват спасение. Така постъпват и учените. Някой учен напише една теория и започва да убеждава хората в истинността ѝ. Като се убедят в нея, хората започват да ѝ се кланят. Един ден тази теория стане невалидна, замества се с друга, по-нова от нея. Тогава всички казват: „Сгрешихме, не сме били на прав път.“ Щом теорията е грешна, защо убеждавате хората да вярват в нея? Мойсей казваше, че ще спаси света, но не го спаси. Дойде Буда, и той искаше да спаси света, но не го спаси. Христос дойде на Земята и всички Го очакваха като спасител. Християните казват, че светът е спасен, всъщност не е спасен. Защо хората още не са спасени? Защото им липсва нещо – вяра не им достига. Тези, които казват, че Христос ще спаси света, сами не вярват в това. Дали вярват или не вярват, не е важно. Обаче казано е: „Бог толкоз възлюби света, че даде жертва Своя Единороден Син, за да не погине всеки, който вярва в Него.“ Който вярва в Сина, той се привлича от Бога. Неговата душа се озарява от светлината на Бога. За такъв човек се казва, че е спасен. Значи, спасява се само душата, а не светът. Хората грешат, като очакват първо да се спаси

външният свят, а после те. Не, хората ще оправят външния живот, а Бог – техният вътрешен живот. Щом се справи вътрешният живот, външният сам по себе си е оправен. (126, с. 195)

Вие говорите за вашия дух, но никога не сте опитвали какво можете да направите с него. Едва сега хората говорят за своя ум – какво могат да направят с него или какво друго могат да създадат с него. Обаче никой не е опитал своя дух и своята душа. Даже и вярващите не се спират върху своя дух и своята душа. Те казват: „Тези работи са високи, не са за нас.“ Те разрешават въпроса по един странен начин. Те казват: „Този вярва в Бога“ или „онзи не вярва в Бога“. Първо, аз искам да зная в кой Господ трябва да се вярва! Ще кажете, че един е Спасителят на света – Христос. Те и будистите имат един спасител. Като отидете при мохамеданите, и те си имат един Мохамед. Християните пък казват, че Христос е техният спасител. Преди Христа имало и други Учители, водители на човечеството. Учениците на тези вери могат да спорят помежду си, но от този спор нищо не може да излезе. Християните казват, че Христос казал, какво всички, които са дошли преди Него, са крадци и разбойници. Какво ще кажат тогава за онези, които ще дойдат след Него? Онези, които разсъждават буквално, казват, че всички преди Христа са били крадци и разбойници. Обаче Христос съвсем друго нещо е разбирал под думата „крадец“ и Той описва какво нещо е крадецът. Христос казва: „Крадецът не иде, освен да открадне, заколи и погуби. Аз, обаче, дойдох да дам живот, и то преизобилно.“ Значи всички, които са дошли преди Христа, са дошли с идеята да си намерят овце и да ги ядат и доят. Че и Мойсей дойде преди Христа! Ако разсъждават така буквално ще излезе, че и Мойсей е бил крадец и разбойник. Не е така! Всички онези, които са дошли на Земята да научат хората на Доброто, те не са крадци и разбойници. Онези, обаче, които са дошли да научат хората на злото – за тях се казва, че са крадци и разбойници. Те постъпват по друг начин. (24, с. 488)

БУДА И АСТРАЛНАТА ЗМИЯ

В света съществуват сили, които противодействат на човешкото щастие. Някои наричат това противодействие „стария човек“. Други го наричат „тъмни сили, черен век, черна магия“ и т.н. Когато съзнанието на човека не е будно, тези сили го свързват и му противодействат. За тези сили е писано и в Свещените книги. Казва се за Буда: когато помислил, че е разрешил въпросите на живота и изпаднал в блаженство, Буда веднага се намерил в обятията на астралната змия, която го стегнала така силно, че една не счупила ребрата му. Скоро той се окопитил, дошъл в съзнание и се смалил толкова много, че лесно се измъкнал от обятията на тази змия. Само смирението било в състояние да избави Буда от нещастieto, в което изпаднал. Сега на всички, които днес ме слушате, казвам да разрешите задачата си така, както Христос на времето си разреши Своята. (80, с. 159)

Изкуство е да знае човек как да се освободи от стария живот и да влезе в новия – във вечната красота и хармония. За да влезете в новия живот, от вас се иска смирение. Когато Буда слязъл на Земята, той се влюбил в една красива мома. Буда възлюбил в нея Божественото начало, Божествения принцип. Един ден той отишъл при нея и толкова се увлякъл в красотата ѝ, че неусетно заспал. Понеже красивата мома имала работа, тя го напуснала. Значи Божественото в нея заминало, а останало само човешкото, преходното, тъй наречената „астрална жена“, която се увила около него като змия и не го пустила да си отиде. Буда разполагал със знание, с голяма философия, но единственото нещо, което му помогнало да се освободи от нея, било смирието – изкуството да се смаява. До това време той знаел да расте и да се увеличава, но не и да се смаява. Ето защо, за да се освободи от змията, Буда трябвало или да се смали, или да умре. Той започнал постепенно да се смаява, докато станал невидим. По този начин само той се освободил от връзките на змията. Сега за да се освободите от лошите условия на живота, нужно ви е смирение. (55, с. 6)

Един ден Буда заспал в една цветна ливада. В това време една змия се приближила до него и го обвила. Като започнала да го души, Буда веднага се събудил и приложил закона на смаяването. Той се смалил толкова много, че се изхлузил от оковите на змията. Буда се освободил лесно от змията, понеже знаел как да се смаява. Какво ще правите вие, ако се намерите в ограничителните условия на живота? Нещастията, ограниченията, страданията в живота не са нищо друго, освен оковите на змията. Намерите ли се в нейните окови, тя непременно ще ви задуши. Как ще се освободите от змията: чрез разширяване или чрез смаяване? – Чрез смаяване. Ще започнете да се смаявате, докато се изхлузите от змията. За да дойде до закона на смаяването, човек трябва всеки ден да се отказва от нещо съществено и да остане само с Божественото съзнание, с което е дошъл на Земята. Само при това положение човек може да се смали дотолкова, че да се изхлузи от оковите на змията. Освободи ли се от тия окови, той отново ще създаде своята форма. Щом създаде новата си форма, той веднага ще вложи в нея идеите и чувствата си. В Природата нищо не се губи. Човек временно само губи формата си, докато се изхлузи от ограничителните условия. Освободи ли се от тия условия, той отново се проявява. (154, с. 112)

Като ученици на живота вие се нуждаете от смирение. Да се смири човек, това значи да научи закона на смаяването. В една легенда се разправя как Буда приложил закона на смаяването. Един ден той си почивал в една градина между цветята и до него дошла астралната змия, обвила го и започнала да го души. За да се освободи от нея, той започнал да се смаява и се смалил толкова много, че се изхлузил от нейните гънки. Следователно щом се намерите пред някаква мъчнотия, направете опит да се смалите, да станете като водата и въздуха, да прониквате и през най-малките отверстия. (16, с. 18)

БУДА И ПОЖЕРТВАЛИЯТ ЖИВОТА СИ

Един ден Буда бил много неразположен. Той е индуски Христос. Кой как дойдел, казал: „Нямам време!“ Започнали да се чудят учениците му – не иска да приеме никого. Иде един опърпан човек – Буда става, посреща го, услужва му, нахранва го, говори му. Учениците казват: „Какво пристрастие! Този толкоз хора върна, а на един дрипльо – такова внимание!“ Тогава Буда им обяснил: „Този човек, на когото станах, че го посрещнах, едно време в далечното минало, когато бях един свещеник – на умирање, гладен, този човек беше гълъб и той пожертва живота си за мене, за да продължа живота си аз – да изказвам молитви към Бога. Затова аз го посрещнах, заради голямата Любов на саможертва. Затова правя това! Пък онези, които отпратих, те ми направиха хиляди пакости, затова им казах: „Вървете си, вървете си!“ Казвам: не можете да обичате всичките хора еднакво, понеже те нямат право. Който не се е жертвал заради мене, не може да го обичам. Да ви говоря на научен език. Казвате: „Трябва да обичаме всичките хора.“ – То е от гледището на Бога. Да обичаме всички хора, в които Бог живее! Понеже Бог се е жертвал заради нас, там, дето Бог живее, трябва да покажем Любовта си. То е Божествената Любов. Но остане ли човек сам – ти не можеш да го обичаш. И да искаш, то е невъзможно. (16, с. 642)

Какво е заставило Христа, като срещнал този, слепия човек, да се спре при него и какви са били мотивите да му отвори очите? То е дълга история. Разправят за Буда, че дошли един ден много видни хора и той не ги приел, че е занят. След малко дошъл един беден човек – Буда го приел любезно. Учениците питали: „Учителю, защо другите не прие, а този прие?“ Буда дал едно изяснение: в миналото, преди хиляди години, този беден човек направил на Буда една голяма услуга – пожертвал се заради него. И вследствие на това той му направил тази услуга. А от тези, видните хора, никой нищо не е направил заради Буда. Та нямало какво и той да прави заради тях. Всеки човек, който е пожертвал заради нас, може и ние да направим това заради него. Който нищо не е направил заради нас, какво ще направим ние? Законът е същият. Сееш нещо в полето – ще даде. Не сееш – няма да даде. Божественото Добро е, което прилагаме в света. (143, с. 304)

Ако кокошката се е пожертвала доброволно за подигането на човека, който я коли, смъртта ѝ е на място. В миналото някога дохождали при Буда, като при Учител, различни хора – брамини, учени, философи – да търсят Истината. Един ден той решил да се уедини, да се вгълби в себе си и казал на учениците си, че този ден няма да приема. Всички, които го посетили, били върнати назад – никого не приели. По едно време, като лежал под едно дърво, Буда забелязал отдалеч още, че пристига един беден човек. Той веднага скочил на крака и се отправил към него. Като видели това, учениците му си помислили: „Чудно нещо! Нашият Учител днес не прие никого. Знатни, учени и философи го посетиха, но той върна всички, а на този бедняк скочи на крака.“ Като разбрал мисълта на учениците си, Буда ги извикал настрана

и им казал: „Някога, преди стотици животи, аз бях брамин. Един ден, когато четях молитвата си, аз се почувствах силно изтощен и паднах на земята – не можех да довърша молитвата си. В това време отнякъде изскочи заек, хвърли се в моя огън и се опече. Аз отрязях част от месото му, подкрепих силите си и свърших молитвата си. Тия знатни хора, които ме посетиха днес, *търсят Истината за себе си*. Никой от тях не е пожертвал живота си като този заек. Днешният беден човек, когото приех на разговор, е някогашният заек. Той се жертва за мене, да се подигна, и аз направих същото за неговото подигане.“ Следователно докато не може да се хвърли в свещения огън да се опече, за да го изяде другият, човек не може да се подигне. Заекът стана жертва за Буда, да подкрепи силите му. Ако в студен зимен ден сте на планината с раници, пълни с дебели дрехи, с провизии за ядене и пиене, но огън нямате, вие сте загубени. И онзи, който може да ви донесе запалка за огъня, той ви е спасил от смърт. Съвременните хора имат всичко, но едно не им достига – запалката на свещения огън. Като намерите тази запалка, носете я всякога със себе си. (60, с. 370)

(Същата история е разказана на стр. 106 от същата книга – „Езикът на Любовта“. Ето и коментарът към нея – бел. състав.) Съвременните хора искат от Бога или от някой човек особено внимание. За да се ползват от особеното внимание на кого да е, те трябва да са направили някаква жертва за него. Направили ли са такава жертва, каквато заекът е направил за Буда? Кой е дал живота си в жертва на Бога? И вие искате да ви обичат, без да сте дали някаква жертва за хората. (60, с. 108)

В. ВЪЗГЛЕДИ ЗА ЖИВОТА И СМЪРТТА

1. ПРЕДСТАВАТА ЗА ЖИВОТА. ЗНАЧЕНИЕ НА ЖЕЛАНИЯТА ПОГРЕШНИ ПРЕВОДИ НА ХРИСОВОТО УЧЕНИЕ.

В някои индуски книги се казва, че не струва да се живее. Това е крив превод! Не струва да се живее само когато човек се отклонява от правия път – от пътя, в който има растене и повдигане. Иначе животът е красив и към него всички се стремят. Мнозина казват, че животът създава страданията. И това не е вярно. Може да има в живота някои елементи, които създават страдания, но тия елементи не представят живота. Как е възможно това, което обичаме, да ни създава страдания? Невъзможно е Онзи, който ви обича, да ви създава страдания. Известно е, че Любовта ражда живота. Следователно, ако животът създаваше страданията, тогава той не би имал никаква основа. Причините за страданията са в самия човек, но не в живота. От книгата *Бхагават Гита* е преведено на английски следното изречение: „Свободен от обвързаности вследствие на своите деяния е този човек, който посредством духовно знание се е привързал към Мъдростта и поради това е отделен изцяло от илюзията на съмнение – той наистина е свободен“ (превод от англ.ез: О.Колев). Всички хора говорят за свободата – казват, че всеки трябва да бъде свободен. Свободен човек е онзи, който не се влияе в действията си от външните условия. (80, с. 8)

Животът е едно от най-великите блага. Ако идете в Индия, онези индуси, които не разбират живота, казват: „Това е най-голямото нещастие, животът.“ Индусите имат разни теории да обяснят кои са били причините. Причината е, че ние не оценяваме какво нещо е животът! Животът винаги започва със страдание навсякъде. Едно висше Същество, когато иска да създаде един свят, туй Същество дава нещо от себе си. Страданието се явява като резултат. (88, с. 480)

Животът е едно благо за хората. Според индуските и будистките теории той е едно нещастие за хората – живот на илюзии. И божеството Шива е, което разрушава. Щом се родиш, ще дойде смъртта. Най-първо ще опиташ най-голямото благо и после – най-голямото страдание. И те не могат да обяснят защо. Страданието е една предпазителна мярка, та онези, които влизат в живота, да не престъпват Божия закон на Любовта. Не трябва да считате живота като товар, но като благо. В света има само една сила, която дава свобода на хората – това е Любовта. В Любовта има две спомагала – това са Божията Мъдрост и Божията Истина. Само те могат да те освободят. Ако за тебе не се застъпи Божията Любов и не дойде на помощ Божията Мъдрост и Божията Истина, ти свобода не можеш да получиш. (117, с. 132)

Смъртта в живота се е появила вследствие отричането на целокупния живот. А отричането на живота всякога е подразбирало един механически процес. Когато ние отричаме нещата, подразбираме един вътрешен

резултат, който може да се спре. Индусите, които считат живота за най-голямо нещастие, препоръчват всеки да знае как да се освободи от живота. Всеки трябва да се стреми да се освободи от сегашния живот. Такава е тяхната философия, но тази философия е създадена на чисто икономически основания. (64, с. 49)

Животът е едно благо, което трябва да се изучава. Често ние се спираме и мислим, че сме оценили живота. Ако идете в Индия, ще видите една философия, че животът не е от големите блага – искат да се освободят от живота. Не зная какво може да се добие въвн от живота! Индусите са прави – но то е едно състояние на живота. Когато водата заледенее, стане лед, ледът е замръзнала вода. Следователно, ако ние не искаме леда, не разбираме, че не искаме водата! Щом се стопи, този лед става много приятен. Казвам: животът има едно състояние ледено, което хората искат да отхвърлят – да го няма този лед, да изчезне. Трябва да се разтопи този лед! (12, с. 105)

Трябва да имаме една ясна представа за живота. Индусите мислят, че по-голямо нещастие от живота няма, следователно взимат отрицателната страна. Казват: „Такъв живот, който ни носи нещастие и щастие, не го искаме.“ Значи те са започнали да разбират нещата, каквито са. Европейският народ, който разбира, че животът е щастие, и те са прави. Но кога са се образували тези две понятия? Едното понятие се образува при инволюцията на човечеството – когато слизат от невидимия, от Божествения свят към Земята. Другото понятие сега се образува, когато отиваме към Небето по еволюционен начин. Следователно има две течения. Мъжът е образуван по инволюционен начин, а жената е образувана по еволюционен начин. (42, с. 241)

Няма по-красиво нещо от живота, няма по-красиво нещо от Духа и няма по-красиво нещо от материята. Материята не е такава, каквато ние мислим. *Те са три неща, на които човек свещено трябва да гледа...* Съществува една философия, казват: „Да се откажем от живота.“ Това е най-кривият превод на източната философия! Не да се откажем от живота, но да разберем живота в неговия вътрешен смисъл. Онези от Изтока казват: „Да се откажем от живота, или да се отречем от живота.“ После казват: „Да се откажем от материалния свят.“ – Да разберем материалния живот! Ап. Павел, след като вижда как хората в този свят намират противоречия, казва: „Ако трябва да скъсате всичките връзки, да излезете из света навънка, няма да бъдете полезни.“ Сега аз не ви уча да се отказвате, но да разбирате смисъла на живота. (33, с. 17)

Това е новата философия на Любовта, която, като се приложи в живота, ще разреши всички мъчнотии, ще ни даде една нова насока и ще осмисли живота ни. В новата философия всеки ще бъде доволен от мястото, което заема и ще има възможност да живее и всеки с радост ще се стреми да помага на другите... Уважение и почитание ще има между всички хора,

всички ще бъдат толерантни към възгледите на другите. Но щом дойдат до Божествените възгледи, всички са на еднакво мислене. Всички еднакво вярват в светлината, във въздуха, във водата и в хляба. Това е най-доброто верую, в което няма разногласия. Това е веруюто на Любовта. И когато Любовта влезе в живота ни, той става лек и приятен. Но когато Любовта я няма, по-тежко нещо от живота няма. Затова индусите, които са изучавали живота без Любовта, казват, че човек трябва да се откаже от живота. Право е, че трябва да се откажем от неразбрания живот, но трябва да се съединим с вечния живот. А вечният живот седи в познанието на Бога, в Когото живеем и Който живее в нас. Това са великите перспективи на бъдещето, които са цел и смисъл на цялото историческо развитие. (7, с. 48)

В книгата „Светлина върху пътя“ се казва: „Убий всяко желание в себе си!“ Питам: като убием всяко желание в себе си, какво ще остане от вас? Това е крив превод на една окултна мисъл. Окултните истини не се превеждат буквално. Да убием всяко желание в себе си, това не подразбира физическо убиване, но обръщане към Бога. Ако една мисъл, едно чувство или едно желание отива надолу към земята, обърни ги в обратна посока – нагоре. (50, с. 73)

Мнозина си задават въпроса: „Трябва ли човек да има желания?“ В индуската философия е казано: „Убий всяко желание в себе си.“ Това се отнася до специални случаи – до ученици, които влизат в известни области на живата Природа с цел да ги изучават. При такива случаи човек трябва да отхвърли известни области желания, т.е. да се отрече от тях. Тъй щото когато се казва, че човек не трябва да има желания, това подразбира специални състояния, в които той се намира. В едно отношение желанията на човека са импулс, а в друго – спънка, ограничаване. (61, с. 93)

„Животът е по-драгоценен от храната“ (Лука 12:23). За кого? За разумния човек. Този живот крие в себе си вътрешни сили, вътрешни стремежи. От живота излизат безброй издънки, едни от които са човешките мисли, а други – човешките чувства. Който може правилно да използва своите мисли и своите чувства, той ще може правилно да използва и живота. Велика наука е да знае човек да обработва своите мисли и чувства! Че се явили в човека една лоша мисъл или едно лошо чувство, това още не е зло. Злото седи в това, че човек не обработва тия свои мисли и чувства... Ако не умее да обработва своите лоши мисли, чувства и желания, човек ще се намери в положение да търси начини как да се справи с тях. Често някои хора попадат на методи из живота на индусите, прилагат ги, но не получават никакви резултати. Например, като метод за работа индусите казват: „Убий всяко желание в себе си!“ За индусите този метод има смисъл, но за западните народи той остава съвършено безсмислен. Следователно, когато се превеждат някои книги или някои мисли от един на друг език, трябва да се разбира техния вътрешен смисъл. Който не разбира вътрешния им смисъл, той не превежда правилно. Например в „Книгата на безмълвието“ на санскритски език

е казано: „Превърни всяка противоположна мисъл в динамическа сила и я употреби за добро!“ Като не разбират вътрешния смисъл на тези думи, преводчиците казват: „Убий в себе си всички вълци и мечки!“ Какво правят съвременните хора? Те избиват вълците и мечките вън от себе си, а оставят свободно вълците и мечките в тях да се размножават. Вълците и мечките са в самия човек, а не вън от него. Злото е вътре в човека, а не вън от него. Злото е резултат от неразумния живот на човека. (166, с. 251)

Като четете разни окултни и теософски книги или като проследите индуската философия, ще срещнете някои мисли, изказани от видни адепти, които са достигнали до висока степен на развитие и на разбиране, но и тия мисли се нуждаят от преводи. За пример, те казват: „Убий всяко желание в себе си!“ Те го превеждат с думите: „Да се отречеш от живота си, от себе си.“ Не, това е криво разбиране на Христовото учение. Много проповедници са говорили върху отричането, но никой не е дошъл до неговото дълбоко разбиране, до неговия дълбок смисъл. Не е въпрос да се правят корекции, защото корекциите сами по себе си ще дойдат. От какво трябва да се откаже човек?... Това значи да се откаже човек от старите, от мухлясалиите идеи и неща в живота и да ги замести с нещо Божествено. Това е разбирал Христос под думите: „Да се откажеш от майка си и баща си, от брата си и сестра си.“ Това е мухлясалият живот, животът на плътта. (24, с. 126)

Индусите казват: „Убий всяко желание в себе си.“ Аз казвам: впрегни всяко свое желание на работа, не го убивай! Христос казва: „Отречи се от себе си.“ Аз казвам: възлюби себе си! Ще кажете, че това е противоречие. Питам: защо трябва да се откажеш от себе си? Време е да възлюбиш себе си. Който не възлюби себе си, не може да влезе в Царството Божие. Да възлюбиш себе си, т.е. Божественото начало в себе си, това значи да бъдеш умен, добър и благороден. Като възлюбиш Бога в себе си, самия себе или своя висок идеал, това значи да се облагородиш, да станеш разумен. (46, с. 42)

В индуската философия казват: „Не му търси корена!“ – да се отрече човек да мисли. Но криво е преведено. Много класически правила са криво преведени. „Убий всяко желание!“ – Правилно мисли, нищо повече! Тази мисъл, която не е правилна, остави я настрана. (24, с. 60)

Животът ще те накара да мислиш. Животът не е удоволствие. Индусите мислят, че животът е голяма тежест за човека. И всички искат да се освободят от живота. *Животът ще те научи да мислиш.* Христос казва: „Аз съм Пътят, Истината и Животът.“ (72, с. 49)

Аз не считам, че несполуките са някакво зло за човека. И в несполуките има поне малко щастие. В един свой разказ, заимстван от индуския живот, Толстой със свои думи разправя как несполуките следват човека, както сянката му върви след него. В този разказ се разправя за един учен, който тръгнал по света да прави научни изследвания с цел да открие нещо, с което да подобри

положението на човечеството. Обаче един бик попаднал в следите на този учен и започнал да го преследва. Бикът ни най-малко не искал да знае, че този учен тръгнал да прави някакви научни изследвания и на общо основание почнал да го гони. Ученият се принудил да бяга – той напред, бикът след него. Озъргал се натук-натам, докато видял най-после на пътя си един сух кладенец, а в кладенеца – шубраки. Бързо се хванал за шубраките и увиснал надолу. След това стъпил с краката си на един малък камък и така останал в кладенеца, докато бикът си отиде. Но бикът седял отгоре и очаквал учения да излезе вън. Тъй му казал: „Смей само да излезеш оттук! Ще се разговоря с тебе по особен начин!“ Ученият му казал: „Ти не мислиш ли, че препятстваш на моите научни изследвания? Не мислиш ли, че в кладенеца нищо не мога да науча?“ – „Това не ме интересува“ – отговорил бикът. Както седял, по листата на шубраките ученият видял капчици мед. При всичкото си нещастие той се зарадвал и започнал да ближе меда по листата. Доволен, че поне от глад няма да умре, изведнъж забелязал, че две мишки гризели клончетата на шубраките, за които той се държал. Като се размислил за положението си, нов ужас го обхванал: ако мишките успеят да прегризат клончетата на шубраките, той ще падне на дъното на кладенеца, дето забелязал, че го дебне змей с отворена уста. Такова е положението на всеки човек, който е дошъл на Земята да умре. Такова е положението на смъртния – отначало бик го гони, той успява да се скрие в кладенец, да се улови за шубраките в кладенеца; по листата на шубраките вижда капчици мед и се радва, че няма да умре от глад. Но после изскачат отнякъде две мишки, които идват да прегризат клончетата, за които той се е хванал и виси. И най-после, когато достига крайния предел на своя живот, той вижда, че долу го чака змей с отворена уста. В младините си хората виждат само бика над главите си и са недоволни, че не могат да проявят юначеството си. Бикът, кладенецът, змеят представят неблагоприятните условия на живота. (166, с. 227)

Сега ние, съвременните хора, разглеждаме живота с всички негови мъчнотии. Виждаме, че мъчнотиите носят в живота едно благо за нас. Защото физическият живот – това е един контраст, това е едно изяснение на великия живот. Всичко, което се случва на Земята, трябва да го изучим, защото по него ще познаем онзи живот, към който трябва да се върнем или животът, от когото сме излезли. Ще ви приведа един малък пример. Един европеец видял един индуски ученик качен на една канара и се клатушка. Едва изпъзлял до него и му казал: „Господине, на голяма опасност си изложен. Не прави такива глупави работи, опасно е за живота ти!“ Индуският ученик му отговорил: „Всеки в живота си е на такава опасност като мене, всякога може да изгуби своето равновесие и да падне. На канарата аз се уча да пазя своето равновесие на съзнанието си.“ Сега ние мислим, че само онзи, който ходи по планините, е изложен на опасност. Всеки един момент сме изложени на опасност! Ти се съблазняваш – на високо място си. Съблазънта не е грях още. Може да те измамат – нищо от това, стига ти да не си измамил. Може да те ограбят – нищо от това, стига ти да не си ограбил. Може да те убият – нищо от това, стига ти да не си убил. Казваш: „Щом ме убият, всичко ще

се свърши.“ Но има нещо в живота, което не могат да убият. Нима можаха да убият Исуса? Яви се Христос да им покаже, че човек, който вярва в Бога, не може да бъде убит. (130, с. 10)

2. ЯДЕНЕТО КАТО СВЕЩЕНОДЕЙСТВИЕ

Новата култура ще започне с правилното хранене... Посветените в Индия започват именно с правилното възприемане на храната, водата, въздуха и светлината. Така те стават адепти, йоги. (198, с. 91)

От колко грама хляб се нуждае човек? Индусите минават със 100 грама ориз на ден. Една десета от кило то му стига. Едно кило ориз за десет дена му стига. Стига му, но този индус яде с онази *свещена мисъл* и придобива сила, която един килограм дава. Ако си по-напреднал, и с 50 грама може да минеш, а те са дошли до 100 грама. При тия условия, при които сте вие, 650 грама не стигат. (18, с. 194)

Тези, които много ядат, не обичат живота. Ядеш малко – сладко ядеш. Ядеш много – не си доволен, без Любов е. Здравословното състояние е, като седнеш пред една храна – не бързай да я изядеш, но бъди доволен. Намери храна, от която да си доволен. Най-първо влез във връзка с хляба, който е жив. Хлябът не е умрял. Влез във връзка с хляба вътре, тогава ще придобиеш тази енергия. Има много индуски адепти, които прекарват на ден с по сто грама ориз и са здрави. Дъвчат дълго време, здрави зъби имат. Ние имаме 400 грама хляб и пак не можем да извадим тази енергия. Та казвам: ако ние от въздуха не можем да извадим тази енергия, която е потребна за нашата мисъл; ако ние от хляба не можем да извадим тази енергия, която е потребна за чувствата и ако не можем да извадим материал и за тялото, тогава в какво седи знанието ни? (12, с. 115)

В Истината човек се обновява и възкръсва. Казвате, че трябва да стане коренен преврат. Един англичанин за много работи питал Ганди и най-после го запитал откога има тези идеи. Ганди отговорил, че две книги му направили силно впечатление: на един английски писател и на Толстия – като ги прочел, той изменил живота си. Англичанинът работел във фабрика и печелел на година по два милиона. След като разбрал смисъла на живота, всичко раздал на бедните хора и започнал да изпълнява програмата на Ганди. И той, Ганди, му показал с какво се храни – малко и много скромно се хранел, дни наред взимал само по един плод на ден. Преврат трябва да стане в твоята душа! Ако ти не се освободиш от сегашната храна, която ядеш, как ще влезеш в Царството Божие?... Това, което Ганди яде, не можем да турим като пример за един европеец, но казвам, че ние може да си направим едно отлично меню, при което да има по-малко излишъци. (74, с. 180)

Новата култура ще започне с особеното правене на хляба и начина на храненето, защото яденето е цяла наука, която досега не е разбрана добре.

След яденето иде пиенето на вода, после ще учим правилно да дишаме и да възприемаме светлината. Ако не приложим всички тия неща в живота си, ще почнем да се оплакваме от лошата си съдба. Индуските посветени, които знаят тази дълбока наука, започват с правилното възприемане на храната, водата, въздуха и светлината. И които следват техните школи и научат тези работи, стават адепти, посветени, йоги, а които не ги научат и разберат, стават факири. (4, с. 158)

В Индия индуските йоги на ден ще изядат по 100 грама ориз, някои и по 50 грама, но той ще извади от него десет пъти повече хранителни вещества, отколкото един човек, който яде пет пилета на ден. Той седне, че дъвче – всички хранителни вещества се асимилират. Съвременните европейски народи седят и ядат и мислят за друго. Никога не се позволява като ядеш, да мислиш за други работи. Ще мислиш само за хляба, понеже имаш *едно священо нещо*. Христос казва: „Аз съм хлябът!“ (139, с. 54)

Имаш едно ядене, което индусите употребяват. Хората ядат без да мислят и вследствие на това идват много болести. Вземеш една хапка хляб, помисли малко откъде е дошла. Тази хапка хляб е дошла от Слънцето. Колко хиляди разумни Същества са работили за туй, което тебе ти е необходимо в този живот! (18, с. 181)

3. ЛЕЧЕНИЕ. СИЛА НА ВОЛЯТА

Когато изучаваме законите на Природата, когато изучаваме нейния език, трябва да бъдем крайно внимателни. Тя е много строга. Нейният език е крайно изразителен и по форма, и по съдържание, и по смисъл. Индусите, например, изучават законите на Природата в ред поколения и са придобили ценни методи. Като са изучавали физиология, законите на тялото, те са достигнали до следните резултати: един индус може да направи разрез на ръката и след като положи здравата ръка върху болната, в десет минути болното място е съвсем заздравяло. Когато според сегашните методи, за да се излекува този разрез, се изискват най-малко три-четири месеца, и пак раната няма да се премахне напълно, все ще остане малък белег. Ще се стремите към вътрешното знание, към разбирането на Природата. (110, с. 165)

Вие сте на бойното поле, минава един патрон, удря ви ръката. То е само една секунда, но последствията са дълги – два, три, четири месеца вашата ръка страда. Страданиято е временно, но впечатленията, оставени във вашето тяло, са дълги. Ако вие имахте познанията на индуските йоги, след като е минал куршумът, вие ще намажете мястото с малко плюнка и в пет-шест минути ще ви мине болката. Те взимат цял нож, прокарват го през ръката, става четири-пет пръста рана, след туй понамажат я, държат другата ръка отгоре и гледаш, след пет-десет минути няма рана. Сега това е една наука, да

знаете как да лекувате временните си рани. Аз говоря сега за външните рани – вие ще извикате лекар. Но като имате една рана вътре в сърцето, кой лекар ще викате? Или ако имате една рана в ума си, кой лекар ще викате? (64. 116)

Изкуство е човек да дойде до положение да превръща обидните думи в музика... Индусите лесно лекуват раните си. Те имат начин, чрез който събират праната от Природата и с помощта на мисълта си те отправят тази прана към болното място, което в 20 минути най-много оздравява. Следователно обидата не е нищо друго, освен малък разрез, направен на ума, на сърцето или на волята на човека. Който има в запас от праната на Природата, достатъчно е да концентрира мисълта си към болното място, да го докосне с ръката си и в няколко минути само да го оздрави. Това значи силна, интензивна воля. (142, с. 119)

Това може да направи само онзи, който знае. Например някои факири правят такива опити и получават добри резултати. За тях се говорят много неща, някои са верни, а някои – преувеличени. Разправят за един факир един интересен случай. Той направил един абсцес на крака на един болен. Започнало да тече кръв. Лекарите казали, че кръвта сама по себе си ще спре. Обаче факирът приложил волята си и кръвта моментално спряла да тече. После казал: „Сега със силата на волята си ще накарам кръвта отново да тече.“ Така той спирал кръвта, когато искал. Най-после той турил ръката си върху болното място, което веднага заздравило. В десет минути раната оздравявала. Иначе, нужни били три-четири седмици за оздравяването ѝ. Как става това, малцина знаят. Факирът прилага силата на волята и на мисълта си и прави чудеса. – „Защо ние не можем да направим същите опити?“ – Защото волята ви е слаба. (58, с. 108)

Един ден ще ви поставят като учители да проповядвате на хората. Как ще проповядвате, ако нямате положителни резултати от вашите опити? Вижте какво прави факирът: вземе, че си разреже ръката, след това събере отрязаното място, тури си другата ръка отгоре, концентрира ума си и чрез закона на вярата след няколко минути всичко е заздравило. Разпори си корема, събере го, после тури ръцете си, концентрира се и след 20 минути коремът заздравила. Този човек е правил хиляди опити и знае законите, че много неща могат да станат само когато човек знае как да ги направи. Това зависи от неговия ум. Сега всички вие имате едни стари възгледи. Най-първо трябва да се освободите от своите възгледи. (113, с. 246)

Индусите са правили ред опити за усилване на волята си и са получили добри резултати. Например, един индус може да разреже някъде ръката си и после със силата на волята да не допусне да падне капка кръв, нито пък да усети най-малката болка. Чрез волята си той анестезира порязаното място и затова не усеща никаква болка. Обаче според законите на живата Природа, когато успеем да избегнем дадено страдание, след известно време това страдание пак дохожда до нас, само че на друго място и в друга форма.

Казвам: всеки ще понесе страданията, които Природата е определила за него. Ако е слаб, ще му се дават по-малко, но в продължение на повече време; ако е силен, ще му се дават повече страдания наведнъж, при което ще се употреби по-малко време. (37, с. 19)

Ако ти не се дразниш, тогава ще усетиш, че си придобил известна сила. Ако се дразниш, нищо не си постигнал. Казвам: на Изток има известни системи, за да контролирате вашата воля. Голяма част от нашата енергия се изразходва за нищо и никакво. (18, с. 302)

Вземете един войник – ако умът му присъства, когато ще гръмне, той ще запази присъствието на духа си и няма да пострада. Хубаво е да имате туй хладнокръвие. Има ученици от Индия, които специално ги изпращат в Европа, за да участват на бойните полета и с мисълта си да може да отклонят страха. Много пъти някои адепти специално образуват войни, за да представят един действителен урок на своите ученици. Те създават една война между два народа, за да дадат изпит на учениците си. Ами че какво мислите? Вие се биете, а истинските ученици се учат – шрапнелите минават покрай тях, а те седят тихо и спокойно и се учат. Туй не е свещен егоизъм, това е геройство! А пък вие тук трябва да използвате условията. Хората създават войни, те са отговорни за тях, а вие покрай тях ще държите изпитите си. За пример, една самарянка да отиде на бойното поле, дето падат шрапнелите, да вземе един ранен и да го изнесе извън бойната линия – това е един изпит за нея, съзнателно или несъзнателно. (132, с. 318)

Индусите имат един начин за лекуване. Когато някой го ухапе отровна змия, той взема един, два, три литра спирт, изпива го и спасява живота си. В противен случай би умрял за няколко минути. Но като изпие три литра, спасява се. Тогава няма ли да изпиеш три литра спирт? Ще изпиеш, и още как! Но когато змия не те е ухапала, няма никакъв смисъл да пиеш. (62, с. 48)

Според теорията на Луи Куне, чиято теория е стара – взета от индусите, той я преработил и казва: „Всички тия отлагания в организма, това са същества – у тях има един стремеж да отиват нагоре и те искат да обсебят главата.“ Куне казва, че лекува, затова иска да привлече тия същества към стомаха и после чрез жлезите, чрез изпотяване да ги изхвърли навън, и така да се освободи организма от нечистотиите. (131, с. 235)

Всичката погрешка е, че някои мислят, че някое лекарство може да премахне болестта. Някое лекарство временно помага, а пък туй, което лекува, то е въздухът. Силата, жизнената сила, праната във въздуха – тя лекува. Светлината лекува, храната лекува. Трябва да разбирате каква храна. (139, с. 365)

Като работи върху трениране на тялото си, едновременно човек трябва да работи върху трениране на своето сърце и на своя ум. Той трябва да вземе

под внимание всички ония органи, които са в близка или далечна връзка със сърцето и с ума. За да постигне това, човек трябва да познава законите, които управляват сърцето и мозъка. Не е лесно човек да работи с мозъка и със сърцето си. За да може кръвта да храни целия мозък, човек трябва да разбира законите, по които се движат живото електричество и живият магнетизъм – така наречената от индусите прана. *Гръбначният мозък е главният приемник и предавател на праната.* Първо праната отива в малкия мозък, а оттам – в главния. Яви ли се някакво подпушване в малкия мозък, праната не може да продължи пътя си към главния мозък, вследствие на което в него се явява някаква дисхармония. Тази дисхармония се предава на целия организъм. (154, с. 146)

Индусите имат научни теории за образуването на праната в организма на човека. Те обясняват още, че всеки човек, който може разумно и правилно да използва тази прана, той може да се лекува от всички болести – от стомах, от дробове, от очи и т.н. Обаче за да придобие тези знания, той трябва да плати за всичко това. Нищо не се дава даром. Когато се казва, че трябва да лекуваме даром, подразбирам, че хората, които ще лекувате, ще посветят живота си в служене на Бога. Да излекувам човека даром и след това той да отиде на обира и да лъже хората, това никога няма да направя. Когато лекувате някой богат човек, той трябва да даде 50 000 или 100 000 лева, ако иска да се излекува както трябва. (66, с. 289)

Човек трябва да пречисти кръвта си, ако иска да подобри своя живот. Кръвта може да се пречисти главно с чисти мисли и чисти чувства. Чиста мисъл, чисти чувства уравновесяват силите на човешкия организъм. Съвременните хора са изгубили своето равновесие и трябва да го възстановят. Не е лесно човек да се справи с енергиите на своя организъм. Обаче съществуват ред методи за възстановяване на вътрешното равновесие в организма. Като метод за придобиване на това равновесие индусите препоръчват съзнателна работа за развиване на ума, сърцето и волята на човека. Когато развие тези велики сили в себе си, човек може правилно да използва енергиите в Природата. Докато дойде до това положение, той не трябва да се лакоми за много знания. Колкото повече знания придобива, толкова повече ще се обезсърчава. Днес на човека са нужни само толкова знания, колкото може да обработи и приложи. Многого знания, но необработени и неприложени, правят човека нещастен. (54, с. 65)

Някои от учениците в класа искат да изучават тайните на йогите. Преди да дойдете до това знание, изучавайте симпатичната нервна система, за да се тонирате. Ако между мозъчната и симпатичната нервна система няма хармония, нищо не може да постигнете. Работете върху себе си, да организирате своя мозък. Колкото по-организиран е мозъкът, толкова по-добре действа симпатичната нервна система. Разногласието между хората се дължи на неорганизирания мозък. В мозъка се явяват различни разстройства, които причиняват недоразумения между хората. Изобщо, симпатичната

нервна система не се разстройва. Но когато се прекъсват теченията, които идат от симпатичната нервна система към мозъка, нарушава се дейността и на двете системи. Омразата нарушава правилната дейност и на двете системи. Престани да мислиш за човека, когото мразиш! Забрави, че той ти е причинил някаква пакост! Не мисли за обидата, която някой ти причинил! Казал ти, че си прост, че произлизаш от долно семейство. Кажи си: „Аз зная, че произлизам от висок род. Че съм облечен с прости дрехи – това нищо не значи. Зная, че съдържанието ми е ценно. Животът, съзнанието, които ми са дадени, имат висока цена. Те идат от велик източник.“ И семето, затворено в кутийка, е малко и просто. Дайте му условия да поникне и израсте. Тогава ще видите какво крие то в себе си. (173, с. 224)

4. СИЛА НА МИСЪЛТА

По-лесно е на човека да изяде една круша и да обясни какво представя крушата, как се е създала, отколкото да разбере себе си. По-лесно е на някой индус да насади една семка от портокал и в един час само да ѝ въздейства с мисълта си, да я накара да израсте, да цъфне и да върже плод, отколкото да обясни как става това нещо. Със силата на мисълта си той може да създаде цяло растение, но не знае как става това, не познава законите, тайните на Природата. Какво ще се ползвате, ако имате тази сила и вие, а не знаете вътрешните закони, чрез които Природата си служи? Днес учените по целия свят се стремят именно към това – да се домогнат до тайните на Природата и да владеят нейните сили. (191, с. 224)

Съвременната психология или съвременните методи на индусите проникват и на Запад някъде. За пример, вземете индуските факири – те оставят в сянка знанието, а чудеса правят. Така са закъсали, никакви чудеса няма! В изпълнението на един факир нищо реално няма, това е една лъжа. Той може да се качи на една върлина горе, а всъщност аз не виждам никаква върлина – той седи на земята, но ще прати в ума ти толкова силна мисъл, че ти го виждаш горе. Със силата на мисълта човечеството може да бъде заставено да мисли като теб. (74, с. 273)

Дванайсет души английски офицери седят в Индия на едно угощение. Иде при тях един факир. Англичаните, както обичат духовитостта, те му казват: „Не може ли да ни покажеш някой фокус?“ „Може“ – казва. Поседял той половин час с тях и им казва: „Господа, заминавам, но вие няма да може да станете от столовете си.“ Те казват: „Виж, този е смахнат. Ние, англичани, няма да можем да станем от столовете си?!“ Започват да се смеят, казват му: „На добър път, ние ще се справим с нашата работа.“ Но после, като се опитали да станат, не могат да станат, като заковани стоят. Клатят се всички, не могат да станат. Каква е тази работа? След един час идва той и ги освобождава. Казва им: „Господа, това е един фокус – как става това, е моя работа.“ Аз ви казвам сега: ако ти в себе си на злото не можеш да му заповядаш да седи на

своя стол, ти не си факир. Всяко зло, всяка лоша мисъл, лошо желание – не е лошо, че е дошло. Може да е офицер – ще му кажеш: „Аз докато се върна, ти ще седиш на стола. Без мое позволение няма да станеш.“ (117, с. 209)

Според светлината, която хората имат, е и философията им. Западните народи мислят, че са по-умни от източните. Източните народи в някои отношения са по-умни от западните. Източните народи съгрешиха в друго. Те не се водиха според светлината, която имаха, но когато придобиха знанието в тази, вечната светлина, в тях се роди най-големият егоизъм – яви се факирството, йогийството, поискаха да станат йоги, адепти, учители. Ако идеш на Изток, ще видиш цели общества от факири – чудесии правят според европейците. Пък то, какви чудесии – няма никакви чудесии. Чудесиите на един факир се равняват на какво? Ако аз взема една гумена ластична топка и я надуя, тя ще стане голяма, но като излезе въздухът, тя спадне; онзи, който не знае, може да мисли, че е някакъв фокус. Но във факирството никакви чудесии няма. Просто ще напълниш топката с въздух и тя ще се увеличи. Тия чудесии, които ги правят факирите, са сенки на Реалността. Реалността има три качества, които вървят с нея. Реалността носи живот, носи светлина, носи и свобода. Всяко едно явление в света, от какъвто и да е характер, което не носи тия трите качества, то е фиктивно, то не е реално. (32, с. 11)

Вярвай, че Бог те обича. Ако не беше те обичал, Той не щеше да те прати тук. И си кажи: „Понеже Бог ме обича, и аз ще покажа любовта си към Него.“ И започни да Го обичаш с ума си, със сърцето си, душата си и силата си. И тогава целият свят ще се преобрази за тебе. Ти от слаб ще станеш силен. И невъзможностите, сред които се намиращ, ще вземат веднага друг обрат. Индуските факири често правят опити: турят една семка, портокалена или друга, в едно малко гърне с пръст. Поставят ръката си отгоре и концентрират мисълта си. След като факирът концентрира мисълта си, един-два часа по-късно от тази семка ще израсте дърво. Сегашният ред е неестествен. Нещата могат да станат и по-бързо. (84, с. 215)

Така, както схващаме нещата, ние се намираме в противоположната страна на живота. Идва един индус с една кошница, носи голямо въже. След това изважда въжето от кошницата и го хвърля във въздуха, на голяма височина. Въжето остава горе. От кошницата изважда един свой пътник, хубаво младо момче. Казва му: „Дръж се за въжето!“ То се качва горе. После му казва: „Слез долу!“ Момчето отговаря: „Няма да слеза.“ Индусът му казва: „Слез, че ще те убия.“ Детето не слиза. Той взима нож, качва се високо по въжето, че се изгубва от погледа на зрителите. По едно време потича кръв по въжето. Индусът слиза, носи главата на детето, слага я в кошницата. След малко по въжето слиза тялото на детето. Публиката иска да заведе индуса в участъка. Той казва: „Чакайте, аз ще го съживя!“ Не се минава много време и той изважда от кошницата детето здраво. Какво ще кажете за това? Може да е илюзия, може и да е реалност. Такива неща има в преданията за светите. (130, с. 275)

Индусите правят различни опити за усилване на своята вяра. Един англичанин разправял, как един индус го учил да усилва своята вяра. Той го поставял на един камък, и то на такова място, отдето минавали всички най-свирепи зверове – тигри, лъвове, бои и др. Като седял на камъка, той трябвало да държи ума си толкова съсредоточен, че да забрави всичко около себе си. Най-малкото раздвояване на ума коствало живота му. Докато умът му е бил съсредоточен, всяко животно, което минавало покрай него, чувствало, че този човек живее някъде високо и си казвало: „Ти не си за мене.“ Обаче ако умът му се раздвои и слезе долу някъде, животното веднага ще го нападне. Днес хората изучават закона за усилване на тяхната вяра. Те правят опити като този англичанин, но понякога хвъркват от този камък, на който живеят. На какво се дължат страданията на хората? На това, че умът им лесно се раздвоява. Не само вяра се иска от човека, но той трябва да се подчинява на великото в себе си. Докато той се подчинява на висшето начало, низшето всякога ще му служи. (24, с. 562)

Нищо не може да причини пакост на онзи, който мисли за Господа. В Индия има факири, които правят следните упражнения: те сядат на един камък, дето минават най-опасните животни – кобри, тигри, леопарди. В това време те сядат и мислят изключително за Господа, прекарват в дълбоко съзерцание. В който момент допуснат една мисъл странична, за удоволствие, те моментално ще се намерят в устата на тия животни. Докато са свързани с Бога, и животните кротуват. Щом някое животно те нападне, това показва, че ти си престанал да мислиш за Бога, ти си недоволен от живота. Тогава страданията като животни ще дойдат да те нападнат. (88, с. 118)

Съвременните хора си служат с радиото, с което правят опити да се съобщават на далечни разстояния. Обаче радиото често предава някои дисхармонични вълни, които пречат на правилното възприемане. Един ден хората ще се съобщават не само с далечни и близки места на физическия, т.е. видимия свят, но и с невидимия свят. И днес даже човек може да има връзка, съобщение с невидимия свят. Достатъчно е той да има будно съзнание във време на молитва, за да бъде във връзка с този свят. Когато някой изпадне в затруднение, казвам: моли се, за да влезеш във връзка с разумни Същества, които могат да ти помогнат. – „Аз се моля, но не получавам никакъв отговор.“ – Причината, поради която човек не получава отговор на своята молитва, се дължи на това, че съзнанието му не е будно. В това отношение човешкото съзнание не е нищо друго, освен радиоапарат, който възприема и предава звуковите вълни от пространството. Учените казват, че над Земята има един дебел пояс, който отклонява вълните и пречатства на изкачването им. С това научно твърдение може да се обясни защо молитвата на някои хора не може да се издигне по-високо от тях. Колкото по-будно и по-високо е съзнанието на човека, толкова по-голяма е вероятността молитвата му да бъде приета. Твърдението, че хората могат да се съобщават с другия свят, не е ново. От хиляди години насам хората

са се съобщавали с невидимия свят. Какво се иска от човека, за да бъде в съобщение с този свят? – Да има свое радио. Който има радио в себе си, той може да се съобщава и с този, и с онзи свят; той може да влезе във връзка със Съществата, които живеят на Хималаите, той може да влезе във връзка и със Същества от невидимия свят.

И тъй, като отправяте молитвите си нагоре, ще се пазите от вълчите вълни, които се отразяват вредно върху духа на човека. Съмнението, неверието, безлюбието са вълни от вълчи характер, които се образуват от омнибусите на астралния свят. В астралния свят има стари омнибуси, стари, повредени електрически трамваи, които създават ред катастрофи. Който се е качил на един от тия трамваи, той вече се е осакатил. И наистина, много от съвременните хора носят остатъци от това осакатяване. Срещнете ли такъв човек, ще видите, че той се бори или със съмнението, или с безверието, или с безлюбието, или най-често с алчността си за забогатяване. Много хора днес искат да станат богати, да печелят. Казвам: не е нужно човек да се стреми към печалби, но да запази богатството, което му е дадено. Не е нужно човек да се стреми да създаде в себе си радио, но той трябва да усъвършенства своя говор, правилно да предава своите мисли. Каква полза, ако имате радио, по което предавате вашите изопачени, криви мисли и чувства? Невидимият свят е затворен за такова радио. Защо ви е радио, което съска само? Звуковете, които вашето радио предава, трябва да бъдат чисти, отчетливи, ясни. Ако мислите ви са чисти, и трептенията, които те произвеждат, ще бъдат чисти, свободни от всякакви препятствия. Никакви препятствия, никакви спънки не могат да им попречат. Такава мисъл непременно ще бъде приета и в невидимия свят. (39, с. 3)

Един ревностен ученик на Индия, който искал да се запознае с учението на йогите, отива при един виден Учител и му казва: „Аз искам да науча великото на света, искам да бъда твой ученик. Търсих много Учители, но само ти си, само ти можеш да ми предадеш великото учение. Какво да правя?“ Обаче Учителят мълчал, дълго мълчал – като пън, казват българите. Тъй мълчал той и нищо не говорил – един ден, два, три, четири, цяла седмица. Най-после ученикът казал: „Учителю, кажи какво да сторя – само ти си, при тебе идвам аз!“ Хваща го за ръката този Учител и го завежда в една празна стая, дава му един чувал с едра сол и му казва: „Ще счукаш тази сол, да стане ситна, за всичко можеш да мислиш, само за думата „носорог“ абсолютно нищо да не мислиш – тази дума да не ти идва в главата.“ И си отишъл. Започнал той да чука, свършил всичката сол, отива при Учителя, той го пита: „Е-е, какво мисли през това време?“ – „За нищо друго не можах да мисля, освен за думата „носорог“. Сега аз ще ви дам едно малко обяснение. На този ученик Учителят му дал свобода да мисли за всичко, само за носорог да не мисли – туй е забранено. Това значи – всичко да вършиш, само за греха да не мислиш. А вие, съвременните хора, само за греха мислите – то е носорогът. И казвам: докато не престанете да мислите за носорога, тази сила не може да дойде във вашите ръце. Когато вие изключите тоя носорог и не мислите за него, тогава силата ще дойде. За индусите носорогът е един символ. И

тази сила ще потече през вашето сърце. И вие ще станете силни и мощни. Моята цел не е да ви осмивам, защото да осмивам вас, ще рече да осмивам себе си. Но слабата страна не може да не се прояви, понеже вие не можете да спазите това, което Божественият Дух изисква, а ние трябва да бъдем проводници на Божествения Дух. (162, с. 137)

Сега вие се намирате в положението на онзи индуски ученик, който отива при един индуски Учител, да го научи нещо за Любовта. Той казва: „Ще ти дам едно нещо: за всичко можеш да мислиш, но за носорога – не, абсолютно ще го извадиш из ума си, никак за него да не мислиш! Цяла година да не мислиш за носорога.“ Казва му: „Учителю, цяла година само за носорога мислих!“ Сега няма да казвам, да не мислим за носорога, но казвам: мислете за носорога! Ще ви дам малко по-лесна задача. Сега няма да влизам в подробности за този индуски Учител – какво имал в ума си, каква идея имал – оставям този въпрос за носорога. Аз на вас ви казвам сега: за нищо да не мислите освен за Бога. У вас ще остане идеята до идущата година. За нищо да не мислите освен за Бога! И като дойдете идущата година, ще кажете: „Учителю, за всичко мислихме, но за Бога не сме мислили.“ Този Учител казал: „За всичко мислете, но за носорога да не мислите!“ Аз пък ви казвам: за Бога само да мислите! Аз ви казвам, за едно да мислите... Направете един опит за десет деня, да мислите само за Бога. (18, с. 252)

Сега вие живеете в неразбраната за вас Природа и слушате да ви се говори на неразбран език. Вие влизате през вратата на Природата, но не както трябва. В това отношение вие приличате на онзи ученик, който отишъл при своя индуски Учител да го пита как трябва да живее, за да има успех в своята работа. Учителят му отговорил: „Ще излезеш на пътя и ще срещнеш един офицер, който се готви за бой. Ти ще му удариш една плесница. После ще продължиш пътя си и ще срещнеш един брамин – и на него ще удариш една плесница. Най-после ще срещнеш един адепт и с него ще постъпиш по същия начин. Ученикът изпълнил всичко, което го посъветвал Учителят му. Ударил една плесница на военния, който веднага се обърнал към него, ударил му две плесници и го повалил на земята. Понататък срещнал брамина, който си правил молитвата. Ударил и на него една плесница. Браминът по стар навик вдигнал ръка да го удари, но като се сетил, че живее по новия закон, спуснал си ръката надолу, без да го удари. След това отишъл при адепта, който съзерцавал нещо. Ученикът ударил и на него една плесница, но адептът нищо не усетил – толкова бил вдълбочен в мисълта си. Ученикът се върнал при Учителя си и разказал как изпълнил съвета му. Тогава Учителят отговорил: за да успяваш в живота си, бъди като адепта. Както и да постъпват с тебе, дръж мисълта високо. Ако бъдеш като военния, ще изразходваш повече енергия, отколкото трябва. Това значи да живееш по Мойсеевия закон. Да бъдеш като брамина, това значи да мислиш по нов начин, а да живееш по стар. Новото трябва да ви стане плът и кръв. Религиозният само като мръдне ръката си, изказва своето негодувание – не е нужно да отговаря на плесницата с плесница. Бъди като адепта, който стои далеч от дребнавостите и разправиите в живота. (26, с. 71)

... Казва му Учителят: „Ти може да намериш Божията Любов само като адепта.“ Ако ти си като военния – като ти ударят една плесница, и ти удариш две – не можеш да намериш Божията Любов. Ако си като брамина, който подига ръката, но не удря – пак не можеш да намериш Божията Любов. Но ако си като онзи адепт, който така се е вгълбил и нищо не усеща, което става отвън – тогава може да те посети Божията Любов. Докато ние се безпокоим за най-малките работи в света, Божията Любов не е в нас. Това е далечно състояние. Един ден си разположен, на други яден не си разположен. Ние трябва да имаме едно чувство вътре в себе си, всякога да бъдем разположени. Аз не казвам, че на повърхността водата не се вълнува – вълнува се, но 30-40 метра по-долу е тихо, спокойно. В твоите глъбини на душата – там да бъде спокойно. (18, с. 631)

... Казва му: ти в живота, ако искаш да сполучиш, не бъди нито като военния, нито като брамина, но бъди като адепта. Той тъй се съсредоточил в Божиите работи, че ни най-малко не го интересува отвън неговото тяло. То е, като че къщата си му ударил. Ударил си две плесници на неговата къща, не на лицето му. (76, с. 280)

5. ДИШАНЕ

Нито един човек в света не взема достатъчно количество въздух. Съществува една дисхармония в дишането. В Индия йогите са създали цяла школа за дишането, в която изучават ритмичния закон за дишането. Те търсят ключа на дишането, защото е изгубен. Но и досега не могат да намерят ритмуса на дишането и на сърцето. Туй дишане, което индусите правят, не е ритмично. Западните хора умират по единствената причина, че не дишат хармонично и правилно. Заражда се един спор между дихателната и нервната система, зараждат се две противоположни сили, които се отблъскват. Мозъчната система, с която човек мисли, и неговата симпатична нервна система – и двете са положителни. Щом става сблъскване между тях, човек умира. (64, с. 154)

Мнозина говорят за дишането, за храненето на йогите, на индусите, но те сами нямат една мярка, в която да се заключава правилното дишане и ядене. Самите индуси, самите йоги не знаят точно в една минута колко вдишки трябва да се правят; после, каква поза трябва да вземат във време на дишане. Също така те не знаят какво положение трябва да заеме умът, сърцето и душата на човека. Какви трябва да бъдат мислите и чувствата на човека във време на дишането, също не знаят. Мислите, чувствата и постъпките са три фактора, които определят здравословното състояние на човека. (24, с. 538)

В Индия йогите имат система за дълбоко дишане. Това е специално дишане за придобиване на Божествения живот. Има един специален начин за дишане, чрез който човек може да придобие своето безсмъртие. Ако дишаш, а умираш – то всички дишат така. Не само да дишаш въобще, но

да приложиш този специфичен начин на дишане. Това дишане в средните векове са го смятали за вид еликсир. Има известен еликсир, свързан със Слънцето, но има еликсир, свързан с въздуха. Има специфично дишане, при което човешките дробове могат да възприемат два вида прана. Едната прана носи известна енергия, известна зараза, от която човек умира. При тази прана става горене в човешкия организъм и се нарушава равновесието му. Другата прана уравновесява организма и винаги има известна придобивка. Именно тази прана е жизненият еликсир в живота. Той се намира във въздуха. Жизненият еликсир се намира в светлината, във въздуха, във водата, но трябва да знаеш как да възприемаш светлината, как да пиеш водата и къде да намиращ чиста вода в малки количества. Трябва да знаеш не само как да възприемаш въздуха и водата, но да имаш и известно разположение към тях. Може да ги възприемеш по такъв начин, че вместо да си принесеш полза, да си навредиш. Може да дишаш така, че то да ти причини вреда. Онези, които механически прилагат дълбокото дишане, не могат да имат добър резултат. Йогите имаха по-скоро отрицателен резултат в дишането, отколкото положителен. Методите на йогите са неприложими за Западна Европа, защото европейците не разбират принципите, на които почива йогизма. (130, с. 202)

Колко вдишки в минута прави обикновеният човек? – 20 вдишки и 20 издишки. Ако е по-издигнат, човек прави 10 вдишки и издишки в минута. Някои правят само една вдишка в минута. Има адепти, които правят по една вдишка на час. Според индусите Бог прави само една вдишка през милиарди години и тогава създава нова Вселена. Значи, при създаването на света Бог е направил една вдишка, т.е. един обяд. Като се свърши светът, Бог ще направи една издишка, т.е. още един обяд. Такива са философските разбирания на индусите. Това показва какво знание има Господ. Едно е вярно: колкото по-малко яде човек, толкова по-малко енергия изразходва той. Останалата енергия се използва за друга работа – за умствена и духовна работа. (82, с. 67)

Някои индуси, йоги, могат да задържат въздуха в себе си около 20 минути. Някои от вас го задържат две-три минути най-много, но и това е прекомерно. Понякога голямото напрежение може да произведе обратни резултати. Всякога задържането на въздуха може да трае определено време. Ако знаеш как да го приемеш и колко да го задържиш в себе си, ти можеш да се ползваш от него. (24, с. 113)

Че тази животворна сила имаше и Христос!... При сегашните условия всички ние трябва да имаме тази животворна сила. Тази сила ние трябва да я почерпим от въздуха. Знаете ли колко време се изисква, за да станат хората учени? Религиозните най-първо трябва да се научат да ценят въздуха. За хляб може да се гладува 40 дни; за вода – 10, 15, 20 дни. За въздух даже и най-напредналите адепти в Индия едва ли четири часа може да издържат да не дишат. (76, с. 316)

Аз в живота си съм срещнал само в два-три случая хора, които имат правилно дишане. При йогите дишането е цяла доктрина, цяла наука. Най-първо те с години дресират ума си, после чувствата и волята. След това йогата ще се учи как да диша правилно. Като се научите да дишате правилно, знаете ли каква мощна сила ще се развие у вас? Природата вече ще ви слуша. Ако дишате ритмично, Природата ще ви слуша и каквото желаете, ще ви го даде. Дето и да минавате, с този ритмус на дишане никаква опасност няма да има за вас. Змиите няма да ви хапят. Ако дишате правилно, вие сте ограден от Божието благословение. (64, с. 159)

За да бъде здрав, човек трябва да се научи да диша през цялото си тяло. Вие учили ли сте се да дишате през цялото си тяло? Вие учили ли сте се да дишате през ръцете си, през ушите, през очите – през всичко да дишате? Това е здравословно. Индусите дишат по този начин. Това дишане те наричат пълно дишане, дишане през цялото тяло. Тогава те съзнават, че имат пълна сила. Това наричат те възприемане на прана или на жизнена енергия. Аз пък го наричам нормален живот, който изтича от здравето. Когато диша пълно, човек се намира в такова състояние, че ако знае как да се постави, животът ще мине през него. (24, с. 510)

Сега като говоря за дълбокото дишане, аз нямам намерение да препоръчвам специални упражнения. Индусите имат специални упражнения за дишане, които не са приложими за европейците. Ако европейците приложат същите упражнения, ще се натъкнат на големи противоречия. Затова и на вас казвам: дишайте дълбоко, като се стремите да дишате плавно и ритмично. Когато дишате дълбоко, първоначално ще почувствате някакво препятствие, но като постоенствате, вие ще се освободите от него и ще придобиете свобода в дишането. За да бъде дишането ви пълно, вие трябва да отворите порите на тялото си. Това се постига чрез употреба на вода. Пълното дишане подразбира да диша човек не само с дробовете си, но и с кожата на тялото си. Всяка клетка в човека трябва да диша. Който диша по този начин, може да се нарече здрав човек. (154, с. 96)

Казвам: разширете дробовете си, разширете носа си. – „Не, аз ще се моля“ – казват. – Който дълбоко диша, той хубаво се моли; който плитко диша, и плитко се моли. Има йоги, които дишат дълбоко, задържат въздуха до 20 минути. Който се моли плитко, неговата молитва е една педя над главата му. Дълбоко дишане трябва, от 5-10 до 20 минути ще задържаш дишането си и тогава ще концентрираш мисълта си към Бога. Така ще има добра молитва. (83, с. 45)

Когато се тренира физически, човек трябва да обръща внимание на дишането си, да диша и през кожата си. Всички пори на тялото му трябва да бъдат отворени и да приемат въздух. Индусите работят усилено върху дълбокото и пълно дишане. За тази цел те разполагат с много методи, които

не са приложими за европейците. При това дишане се събира много енергия, която европейците не биха знаели как да я употребят. В края на краищата, вместо добро, ще се създаде някакво зло. За да успява в живота си, човек трябва да се тренира физически, да регулира енергиите на своя организъм. (154, с. 150)

Има много системи за дишането, много правилни и неправилни. Всички методи за дишането са хубави, но в тях липсва един съществен елемент. Има наука за дишане на индусите, но и в нея липсва нещо. В него липсва волевото дишане. Този метод на индусите е придружен с големи противоречия: големи печалби има, но и големи загуби. В този начин на дишане стават големи кризи. Тези методи са упражнявани от индусите с хиляди години, вследствие на което те имат големи постижения. Каквито и колкото да са добри тези методи, те не са добри за европейците. Те дават големи жертви. Европейците нямат преживяванията на индусите. Един метод за дишане е следният: след като приемете в дробовите си чистия въздух и го задържите 15-20-30 секунди, трябва да кажете в себе си положителните думи: „Господи, заради голямото благо, което си ми дал, аз съм готов да изпълня Твоята воля.“ Тези трептения, които излизат чрез въздуха, отиват в пространството и се хроникират. И това, което си приел от въздуха, образува се една реакция. И тогава приетата сила от въздуха се нагажда в организма. И Същества от другия свят, като ви слушат, и те ще възприемат тази формула, която за тях е едно благо. Тъй щото едновременно с вас и те ще приемат благо от въздуха. Не само един път трябва да казваш тези думи, но колкото пъти дишаш през деня, все трябва да си служиш с някоя формула. Няколко формули трябва да употребява човек при дишането. С дишането човек може да се освободи от всякакво тягостно състояние. Още какво можете да кажете, като дишате: „Господи, аз се радвам и скърбя заедно с тези, които се радват и скърбят, и ще бъда едно с тях.“ Ако не си ял три дена, започни да дишаш и кажи: „Господи, благодаря ти, че не съм ял три дена, за да имам възможност да мисля повече и по-правилно за Тебе.“ (24, с. 95)

Първият метод за проявяване на волята е прилагането на закона за трансформиране на енергиите на организма чрез белите дробове. Източните народи обръщат голямо внимание на дишането като метод за работа в много направления. И западните народи са искали да използват този метод, но като крайни материалисти, той е дал за тях лоши резултати. Те са искали по бърз начин да постигнат много неща, но скъпо са платили за това бързане. Любов се иска от хората, за да използват правилно науката за дишането. Без Любов не може да се диша. Първото условие е Любовта да участва при дишането. *Не участва ли Любовта при дишането, никакви постижения не можете да имате.* При това положение организмът не може да се справи с излишната си енергия, вследствие на което в човека се зараждат ред отрицателни състояния. Когато дишането не става правилно, в организма се наслояват полуорганически вещества, утайки, които са причина на всички болести. Благодарение на тия утайки, на тия полуорганически вещества, кръвта на

човека не може добре да се пречиства и става причина за развиване на много микроби. (57, с. 120)

Сега аз не искам да изнеса за вас една система на противоречие, но казвам: съвременната раса не трябва да върви по пътя на индусите, понеже те вървят по инволюционен път – път на слизане. Когато европейските народи са употребили индуските методи за дишането, всякога са имали пакости. В еволюционното дишане трябва да има дишане нагоре и надолу, докато симпатичната и мозъчната системи се приспособят към новите условия на въздуха. Защото във въздуха има един нов елемент, който сега навлиза. Той е толкова лек, че навсякъде навлиза и не може да остане. В новото дишане ние ще възприемем този елемент. Туй научно се нарича жизнена прана или енергия. Чрез новото дишане алхимиците са търсили начин за постигане на дългия живот. При новото дишане трябва дълго да задържаш въздуха и дълго да го издишаш. (64, с. 162)

6. НАУКА ЗА ДВИЖЕНИЯТА

Човек трябва да прави съзнателни движения и да ги прилага в своя физически живот като метод за трансформиране на енергиите си... Индусите имат цяла наука за движенията, макар че някъде те отиват до крайност. Обаче много от движенията им са в съгласие с разумната Природа. Тези движения са необходими и на място. Всички движения, които са в съгласие със законите на Природата, са на място. Те могат да лекуват човека. (135, с. 76)

Ако ти не знаеш как да движиш ръцете си, ще загазиш. Много нещастия в света зависят от неправилното движение на ръцете. Много щастливи случаи зависят от махането на ръката. Онези, които са изучавали науката за движението, а това са индуските учени и адептите, имат такива движения, че като са между свирепи животни, само с едно вдигане на ръката по известен начин, без да говорят – стъписват се животните. Махането на ръката трябва да образува едно особено движение, което е в съгласие с Природата. Щом махнеш по този начин, ти предизвикваш всичките силови линии и те по този начин ти помагат. И ти имаш цялата разумна Природа на своя страна. (32, с. 14)

Бог не обича бездействието. Когато човек само съзерцава, без да се мръдне от мястото си, той най-после заспива. Индусите съзерцават без да се мърдат. С часове седят на едно място, концентрират мисълта си в една посока, докато заспят. Като заспиш, ти не можеш да имаш никакви постижения. (1, с. 80)

Сега аз ви давам прости, елементарни упражнения и постепенно ще отивате към по-сложни. Индуските факири правят ред упражнения. Те седят неподвижно с дни, седмици и месеци наред, докато развият голяма концентрация и самообладание. Някои факири стоят с месеци със затворена ръка, докато ноктите им пораснат и пробият дланта. Казват, че ръката им

изсъхва. Наистина, не е добре да изсъхне ръката на човека и да седи с месеци затворена, но ако чрез затваряне на ръката си човек придобива известни добродетели, това упражнение е на място. И ако при отваряне на ръката си човек проявява някакви добродетели, отварянето ѝ също е на място. Следователно човек трябва да отваря и затваря ръката си правилно. (120, с. 88)

Право е, че богат човек не може да бъде светия, но и сиромаш не може да бъде светия, ако е недоволен. Под думата „богат“ разбирам човек, който е недоволен от себе си; „сиромаш“ – човек, който е доволен от себе си... Но като казвам „доволен“, не разбирам да си индиферентен тъй, както в Индия има факири, които се хипнотизират и заспиват. Имало един, който в продължение на 20 години съсредоточавал мислите си и стоял неподвижен дотолкова, че птиците го смятали за дърво и започнали да правят гнезда на главата му. Не разбирам такова състояние на доволство – да се завъдят птички в главите ви. Бог е създал за тази цел дървета, а ти, за да си доволен, трябва да работиш за Бога, да слутуваш Нему. (161, с. 62)

Изобщо духовните, религиозните хора, както и тия, които минават за християни, като не разбират дълбокия смисъл на живота, те се стремят към седящ живот. Седящият живот много се практикува на Изток, между факирите в Индия. Някои факири седят по десетки години на едно място, не се движат, не се упражняват. Те не правят физически упражнения. По този начин, обаче, някои органи се атрофират. Това е до разбирането. Обаче целият човек трябва да се упражнява. Всички удове, всички мускули, цялото тяло трябва да се упражнява. Тези движения трябва да бъдат научни, а не само така, да прави човек упражнения, каквито иска и както иска. (24, с. 502)

Често вие правите гимнастическите упражнения набързо, гледате на тях като на номер, който трябва да се изпълни. Те имат смисъл за вас и ще ви допринесат голяма полза, ако можете чрез тях да влезете в контакт с живата Природа. Те са връзки, чрез които ще изкажете почитанието си към законите и правилата на Природата. Някой казва: „Аз не искам да правя никакви гимнастически упражнения, никакви движения.“ Питам: като седнеш на стола, не се ли движиш надясно-наляво, нагоре-надолу? Като вървиш сред Природата, не правиш ли различни движения? Докато стигнем до едно определено място, ние правим хиляди движения. Хубостта на живота седи в разумните движения. Откак си се родил, твоят живот е само движения. Живот без движение не може. Даже и индусите, и китайците, които могат да фиксират мисълта си, също правят много движения. По лицето на китаец не можеш да уловиш някаква мисъл. (147, с. 377)

Като ученици вие трябва да проникнете в дълбочината на нещата, за да имате по-големи постижения. Мнозина изучават геометрията, но малцина проникват в дълбочината на формите. Старите египтяни изучаваха геометрията, но спряха вниманието си върху линиите, плоскостите и телата, без да проникнат в дълбочината на телата. Едва индусите започнаха да

проникват в дълбочината на телата, но и те не са постигнали много в тази област. И на индусите липсва още дълбочина в схващанията. Има области, където те са силни, но не навсякъде. Като дойдат до философията на нещата, те се натъкват на големи празнини. За пример, някои индуси твърдят, че никакво движение в света не съществува. Всъщност не е така. Всички тела се движат, но с такава бързина, че движението им не се забелязва. Това не значи, че движението не съществува. Ако телата, както и частиците им, не се движат, светът би изчезнал, т.е. би се превърнал на нула. (145, с. 57)

Ако работите без да си движите ръцете, ако вие спрете без движение ръцете, тогава тази дейност не е правилна. В Индия някои спират движението – да не правят никакво упражнение, но то е закон за онези, които са работили вече. Може да има едно състояние, дето човек никакво движение не трябва да прави. Но вие още движения не сте правили. Човек трябва да научи възможността на всичките движения в света, че тогава да може да прави движения без движението на ръцете, умствено. Тогава умствено може да прави упражненията. Аз мога да правя упражненията по следния начин – мислено протягам ръцете си, но то е другото тяло; мислено ще проточа ръцете, пак ще ги свия. Мислено може да свия ръцете, мислено може да дишам. Но по този начин, на втората фаза ако дойдете, ще можете да задържите по пет минути, по шест минути, по седем минути; може да дойдете до положението на двайсет минути да задържате дишането. Ако двайсет минути може да задържите въздуха, вие сте един адепт. Но за да задържите двайсет минути, знаете ли колко години трябва да се упражнявате? (41, с. 327)

Във всички школи се е отдавало важно значение на положението, което се заема при молитва. Индусите практикуват т.нар. индуско сядане: двата крака един под друг. При такова положение на краката ръцете могат да опират земята или да се поставят върху колената или пък дясната ръка се поставя на главата отстрани, а лявата ръка се полага върху коляното, а после може да се разменят. При всяко положение имаме и различни резултати. Това е цяла наука! Колената са с положителна сила, свързана с Природата. Когато поставиш ръката от дясната страна на главата, а лявата – върху коляното, образува се цял кръг. Индуското сядане не е кръстосване – краката се поставят не кръстосани, а успоредни: левият крак е в ъгъл под коляното на десния крак, а петата на десния крак е под пищяла на левия и обратно. Това не е турски начин на сядане. Ако ги кръстосаме, ще имаме лоши резултати, а при правилен начин на сядане ще настъпи в нас мир. Когато имаш лоши желаниа или безпокойства, при такова индуско сядане ще навлезе мир. Когато поставяш ръцете си по един от горните начини, ще се успокоиш и ще можеш да възприемеш това, което ти телеграфират от невидимия свят. Хубаво е първо да опреш с ръце земята, след това да ги поставиш върху колената, а после ще слушаш. Но няма да се влияеш от похвалите, които ти шепнат от Невидимия свят. (194, с. 90)

Всички древни мистични школи са имали ритмични упражнения като метод да се възпитават учениците им в музика и в пластика. Упражненията, които ви давам сега, са извършвани и в древността на уединени места от свети адепти за велики постижения. Съвременната наука няма данни за Паневритмията и не знае при коя песен какви движения трябва да извърши тялото. Понеже сме в епохата на зараждане на Шестата раса, затова се полага една нова основа на Паневритмията. По-рано тя е била инволюционна и сега, в еволюцията, ние събираме енергията, която сме вложили при инволюцията. От Слънцето гледат с четири очи, че в България се опитват да играят слънчев ритъм. На Слънцето стават доста големи паневритмични упражнения, които се играят на една обширна плоскост.

Движенията са мълчалив говор, който трябва да се изучава; всяко движение изразява някаква идея, някаква мисъл. Движението е израз на музиката, то е една музикална форма. От всички народи – от индуси, египтяни, асирийци, вавилонци, гърци и от сегашните народи трябва да се вземат движения, но такива, които днес минават в нова форма, тъй като известни упражнения, които в миналото са били прави, днес е необходимо да се променят. В Паневритмията съм дал само основните движения, само семката. И всяко движение, което се посади, ще се развие, ще се разработи в ново движение. В окултната наука има известни движения и ако ги правиш, те действат благотворно, магически. Паневритмията е снета от други светове и трябва да се отворят очите ви, за да видите колко Същества вземат участие и присъстват тук. Това, което дават паневритмичните упражнения, никое друго упражнение не може да даде, но трябва да се правят хубаво, по всички правила. (194, с. 56)

7. ТЕЛАТА

Какво ще разберете, ако четете индуската философия, според която човек има *седем тела*? Всъщност всички говорят за физическото тяло, само него познават. Апостолите и учениците на Христа говорят и за духовно тяло. Ап. Павел казва: „Имам тяло плътско, имам и тяло духовно.“ Мъдреците и великите Учители говорят за седемте тела в себе си и живеят в тях. Съвременният човек започва да живее и в духовното си тяло. Това показва, че той работи вече върху духовното си развитие. Той е дошъл на Земята като велико училище да изучава първо себе си, а после – своя ближен. (180, с. 136)

Човекът не е това, което се вижда само отвън. Вътре в човека има и друго същество, което е по-дълбоко от неговото тяло; което не се вижда. Тия учени хора са намерили, че това същество може да се извади навън от тялото и го наричат негов двойник. Има една велика истина, има един велик начин, по който този двойник може да се извади навън. Индусите преди хиляди години са го намерили. Но верующите не го виждат. Като го извадят, турят го на стола, този двойник прилича на човека – уста има, очи има, ухо има, той е от една неосезаема материя, но която е чувствителна, може да го пипнете малко. Понякога изваждат двойника от тялото на човека, когато

той е заспал, хърка. Започнали са да правят опити по следния начин: вземат една бучка захар, турят я на устата на спящия – никакъв отзвук няма; турят я на устата на двойника – този на леглото казва, че е захар. После вземат една научна книга и я турят пред очите на спящия – не чете. Турят я пред очите на двойника – този на леглото чете книгата. Как ще си го обясните? Казвате: „Може ли да бъде това?“ Идете в Лондон, в Париж – там има цели дружества, които се занимават много с *астралното тяло* на човека. Те ще ви обяснят. Сега, ако аз кажа, че ние тук, в България, сме правили и по-големи опити, може да не вярвате. Но във Франция, в Лондон, в Ню Йорк или в Берлин учени хора са правили тия опити – на тях може да вярвате – авторитети. Имат известни методи. Те са дошли до още по-големи научни обяснения, те могат не само да излязат из тялото навън. А то не е само това тяло. Има още тела, по-висши. Седем тела има човек. А според мен в далечно бъдеще ще се развият още пет тела. (64, с. 187)

Съзнанието представлява вътрешният организъм на човека, чрез който душата се свързва с Божествения свят. То е вътрешната обвивка на душата. От теософско и окултно гледище *будическото тяло* свързва душата с невидимия свят. Ето защо в космическото съзнание вярата е непрерывен процес, а в самосъзнанието – преривен процес. В самосъзнанието човек ту вярва, ту губи вярата си – той е пълен със съмнения, с подозрения. Който живее в космическото съзнание, той никога не се съмнява – той вижда нещата, каквито са – в истинското им положение... Сега идва времето на космическото съзнание или, както се казва в Писанието: „Сега Бог създава ново Небе и нова Земя.“ Следователно новата Земя е за праведните хора, за светиите, които живеят в културата на космическото съзнание. (108, с. 44)

8. МУЗИКА

Музиката е място в рая – туй, което индусите наричат будическо поле. Този, съзнателният живот – там започва музиката. (18, с. 203)

Ако ви кажа сега да ми изпеете „Отче наш“, как ще я изпеете?... Сега трябва да се качите в будическото поле. Човек, като слезе на Земята, не може да пее. Тук, на Земята, човек се безпокои. (18, с. 215)

Египетската музика се отличава, че те са започнали с тона „ми“. Седем начина на деление са имали. Те са били свързани с духовния свят и по-голяма чувствителност са имали. Индусите четири тонирания са имали. Устройството на тяхното пеене е било друго. Те са били свързани с умствения свят. Те се вгълбиха в тия малки подробности, с които не можаха нищо да постигнат в музиката. Сега вече европейската раса, бялата раса, развива в музиката хармонията. Развива туй, което хармонията раздава, не мелодията. Те (източните народи – бел. състав.) развиха мелодията във висша степен, техните песни са много мелодични, но хармония много малко развиха, когато в западната музика мелодията е по-слаба, хармонията е по-силна. (129, с. 348)

Какво трябва да се прави сега? По стария начин вие сте пели. Старите санскритски песни вие сте ги пели. Старите еврейски песни вие сте ги пели. Старите персийски песни вие сте ги пели. Старите вавилонски песни вие сте ги пели. Старите египетски песни вие сте ги пели. Какво ли не сте пели! Много хубаво, но това пеене вече не върви. *Сега – новото пеене!* Казват: „Едно време...“ Зная какво са мислили египтяните. Египтяните бяха толкоз умни, толкоз посветени, че се кланяха на бикове. А пък в Индия, която препоръчват, че имала толкоз знания – знанието там е било такова, че се кланяха на идоли. Толкоз просветени бяха индусите, толкоз знания имаха, че техните философи допуснаха да се кланят на телци. Вие казвате: „Старата истина.“ Старата истина е да се кланяш на бик, да се кланяш на крава, да се кланяш на златно теле. Старата истина е да уповаваш на себе си, да си уредиш работите, да си поживееш така, както разбираш. (127, с. 272)

Всеки талантлив певец или музикант е колективен израз на много души, които се проявяват чрез него с цел да възпитат хората. Вибрациите на тия разумни възвишени Същества се носят далеч в пространството чрез гласа на тия певци и с това оказват благотворно влияние върху човешкия характер... Малко песни има, които се разнасят из пространството. Досега, например, редки са случаите, когато може да се улови в пространството някоя египетска или индуиска песен. Изобщо музика, която не остава за вечни времена в пространството, не е истинска музика. Ще кажете, че индусите имат хубава музика. Някои казват, че в Индия даже и тръстиките свирели. Това се дължи на обстоятелството, че в тия тръстики се образуват дупки, през които, като минава вятърът, чува се някакво особено свирене. Възможно е тръстиките в Индия да свирят, но самите индуси не свирят. Индусите имали някакви песни, с които приспивали змиите. И така да е, това още не е музика. Че всяка майка има песни, с които приспива децата си, но тези песни не могат още да се приемат за някаква особена музика. Циганите, турците често си служат с дайре, но и това свирене не е оная музика, която може да се отпечата в пространството... И тъй, съвременните хора трябва да прилагат музиката в живота си *като средство за възпитание*. Ако продължават да си служат със старите методи за възпитание, те нищо няма да постигнат. (108, с. 174)

9. ЖИВОТНИ

Минаваш през гората, страх те е от животни. Какво трябва да направиш? Ще им запееш. Животните разбират много добре от музика. Има известни песни за вълците. Като им запееш, вълкът не те напада. Има известни песни за змиите. Като ги запееш, змия не те хапе. Индусите са ги научили и като им запееш, може да събереш змиите, а може и да ги разпръснеш. От тебе зависи. Змията е много музикална. Благодарение на тази музикалност тя има една възможност. Така, както е сплескана главата ѝ, тя е много жестока, но главата ѝ е музикална и музикалността ще я спаси за бъдеще. И вълкът има нещо музикално, но това е една вътрешна възможност, която човек

може да предаде отвън чрез своята мисъл и чувства. И болестите се лекуват с музика. И те си имат музика. (127, с. 70)

Има факири в Индия, които чрез музика влияят на змиите. Като засвирят на своя дървен инструмент, подобен на флейта, всички змии се събират наоколо им. Мнозина могат да свирят, но не могат да събират змиите наоколо си. Някъде из България един ходжа имал способността със свиренето си да събира гъсениците от дърветата. Един българин се оплакал на ходжата, че дърветата в градината му били нападнати от гъсеници. Ходжата обещал, че ще му помогне да ги събере на едно място. И наистина, един ден той отишъл в градината на този българин и започнал да свири. В скоро време гъсениците от дърветата започнали да лаят надолу и се сбрали на едно място. Българинът, като ги видял така събрани, веднага се приготвил да ги убие, но ходжата го задържал, като му казал: „Изхвърли ги вън нейде, защото ако ги убиеш, те ще се наплодят много повече.“ Със свиренето си ходжата им показал, че дърветата не са място, дето те могат да живеят. Следователно както българинът искал да постъпи с гъсениците, по същия начин и съвременните хора искат да унищожат злото, греха в себе си. Не, човек трябва да посвири на злото, на греха, както ходжата свири на гъсениците, и да му каже: „Това място не е за тебе! То е за Бога.“ Този е новият начин, по който Божият Дух работи върху душите на хората. И тъй, всички хора трябва да имат вече нов идеал. Това, което те наричат любов към Бога, ние наричаме служене на Бога. Обичате ли някого, вие трябва да му служите вече по нов начин. (128, с. 42)

Най-първо у хората трябва да се възстанови живата вяра. В това отношение вие може да правите ред опити. Индусите правят ред опити за усиляване на вярата си. Те имат особени инструменти и като видят някоя кобра или друго животно, започват да свирят. Като чуе тези тонове, кобратата постепенно се приближава при него, без да го хапе. С това свирене той ѝ заповядва. Също така може да укротява тигри, лъвове и други свирепи животни. Когато някой лош човек идва при тебе, започни да му свириш и той ще се смекчи. Когато някой иде да те обира, пак му засвири. Като дойде стражар при тебе да те арестува, засвири му. Не се изисква много. Извади пищялката си и започни да свириш. (24, с. 437)

Друг е въпросът, ако знаете езика на животните. Те се подчиняват на човека само тогава, когато той ги разбира и влиза в положението им. Има индуси, които знаят езика на змиите, на свирепите животни и се разговарят с тях. Змията е жестока, но се привързва към човека. Чрез музиката тя може да се укротява. Който знае нейния език, разговаря с нея и тя не го хапе. Някои пчелари работят с пчелите спокойно, без да ги жилият... Всички същества са свързани помежду си, но трябва да знаете езика им, да ги разбирате. Връзката се дължи на обичта им към човека. Щом го обичат, те се привързват към него. И тъй, изучавайте животните, за да познавате качествата им. (180, с. 221)

На физическото поле няма условия всички хора да бъдат богати и учени, но добри всички могат да бъдат. Пожелайте Добродетелта, която не принадлежи на физическия свят. В Индия има хора, които разбират и прилагат този закон дори спрямо животните. Едно животно, колкото свирепо и да бъде, ако можете да влезете в контакт с него, то ще ви възлюби и ще ви стане предан приятел, ще изчезне от него предразположението да ви пакости и щом му заповядате, то е готово да изпълни вашето желание. И когато Христос е казал: „Възлюби врага си“, Той е разбирал този закон. Та, първото нещо, което християнството препоръчва за пречистване на човека, е страданието. (160, 2 сер, с. 134)

Държи ли съзнанието си будно, пази ли присъствие на духа си, човек може да се справи с най-големите мъчнотии и страдания. Това виждаме в индусите. Като държат съзнанието си будно, те минават пред най-опасни и свирепо зверове, без да ги засегнат. Изгубят ли присъствието на духа си, зверовете ги нападат. Много англичани отиват в Индия да изучават методите, които индусите практикуват. След това те излизат срещу най-опасни змии и зверове, да видят доколко могат да държат съзнанието си будно. Има ред закони, които регулират човешкото съзнание. Човек трябва да изучава тия закони и да ги прилага. Не ги ли прилага, той се излага на ред опасности. (135, с. 69)

В Природата извън нас съществуват известни сили, които са неприязнено разположени към човешкото развитие. Това е един посторонен въпрос, който може да оставим настрана, но казвам, че човек трябва да знае законите, с които да може да се справя с тия сили. Ще ви приведа един пример. Един индуски факир, на име Мали, укротител на змии, като минавал през реката Ганг, хваща го един крокодил. Този факир, който знаел да укротява всякакви змии, кобри, тук попада на този крокодил, който го завлича към реката. Но той бил смел, досетлив – забива двата си пръста в очите на крокодила и се спасява. Това било единственото средство да се избави. Спасява се, но с месеци носи своята рана. При друг един случай този факир, укротител на змии, като пътува из гористите места на Индия, бива повален един ден на земята от един тигър. Лежи той така на гърба си 5-10-15 минути, гледа – тигърът не го дави. Той се чуди, мисли си защо тигърът не му направя нищо, защо не свърши с него. А какво било? – В пазвата на факира имало една кобра, наречена Саприла, която веднага изскочила и фиксира тигъра. Юнак бил този тигър, но и той затреперил от погледа на тази кобра. Фиксира го тази кобра около 10-15-20 минути и по едно време в тигъра се явяват особени спазми и той се търкулва на земята. Тази Саприла дошла в помощ на своя господар, клъвва тигъра и той се търкулва на земята. Човешкият ум трябва да се бори с туй, злобното в себе си. За да се бори и да устоява, човек трябва да има умение. Ние огъня няма да го угасим с духане – вода ще му полеем отгоре. (49, с. 176)

Индусите са правили опити с много животни и са достигнали добри резултати. Те са правили опити с много страхливи животни и са успели да ги привлекат при себе си. Следователно ако имате връзка с Първичната Причина, вие ще можете да извикате при себе си заека, който е известен със своя страх. Този страхлив заек ще се приближи при вас и ще легне пред краката ви. Само едно докосване на ръката ви до заека е в състояние да го успокои. Ако на другия ден изгубите доброто си разположение, колкото и да викате заека при себе си, той няма да дойде. Индусите казват, че имало някаква тайна в това. Да, има някаква тайна, и тя се заключава във връзката на човека с Първичната Причина. (166, с. 237)

Един индус, който приел християнството, разправя една своя опитност. В едно от своите пътешествия трябвало да влезе в една пещера, там да се скрие и пред едно дърво на пещерата той видял една кобра, която го гледала право в очите. Той се уплашил, не знаел какво да прави, още повече, че кобрата била така близо до него. Като нямал никакво оръжие в себе си, той не се решавал да излезе от пещерата вън. Тогава му дошло наум да се помоли. Веднага се обърнал мислено към своя Учител да заповяда на кобрата да не го хапе. Докато се молил усилено, кобрата слязла от дървото, минала край него без да му причини някаква зло. Ако той беше минал покрай кобрата без да се моли, какво щеше да му направи тя? Значи човек всякога може да се обърне към Онзи, Който може да го освободи от злото. (102, с. 192)

Онзи, Който постоянно урежда нашия естествен живот, нашия сърдечен живот, урежда хармонията в света – Той е Господ. С малките и големи работи се занимава. Казвам: Бог е Любов. Само по пътя на Любовта ние може да дойдем в съприкосновение с Него. Аз казвам от своето гледище: туй, което зная е, че няма по-красиво лице от лицето на Господа. То е такава красота! Няма по-голяма интелигентност. Туй лице никога няма да го забравиш, винаги паметно ще остане. Един индус, който се обърнал в Господа, дава един такъв пример. Иде до входа на пещерата му една кобра, този християнин започва да се моли, казва: „Нека, като мина покрай тази кобра, да ме не ухапе.“ Тръгва, тя изправя глава и той минава покрай кобрата. Тя дига главата, гледа го и не го ухапва. Който и друг да мине, хапе. Вие може да сте на умирание и ако имате вяра, пак да оздравеете. (117, с. 322)

Що е грехът? – Ухапване на една духовна кобра. Ако те умъртви, ти си слаб, нямаш вяра. Казваш: „Вярвам в Господа.“ Ако вярваш в Господа и умираш, каква е тази вяра? „Вярвам в Небето“ – и умираш. В дадения случай твоето съзнание трябва да бъде пречистено, по-силен ти да бъдеш от отровата на една кобра. Онези змиеукротители, онези факири в Индия, които имат имунитет, и да ги ухапе кобрата, нищо не им става. Един християнски индус, той написал една книга, влиза в една пещера. Той нямал този имунитет. Но той е християнин, един от повдигнатите индуси, в пълен смисъл на думата вярващ, вярващ в Христа, че всичко може да направи. Влиза той една вечер в една пещера и заспива. Като се събудил, гледа – една кобра лежи при

отвора на пещерата. Тя не се мърда, той трябва да излезе на работа. Той се помолил, казва: „Господи, кажи ѝ да не ме хапе; кажи ѝ като мина, да не ме ухапе.“ Тръгва човекът. Тя се пооттеглила така в другото къше, той минал, заминал. Това може да го четете, аз не съм го измислил. Може да има думи притурени, не цитирам буквално, както е в книгата – давам само вътрешния смисъл. Ако един вярващ при едно усилено положение не може да опита силата Божия, ако при едно вътрешно изпитание ти допуснеш тази кобра да те ухапе, ще умреш. Не може ли да кажеш като този индус: „Господи, кажи на тази кобра да не ме хапе!“ (24, с. 44)

Бог няма нужда от коректори, от философи, от мъдреци. Той има нужда от ученици. Най-големите философи Той ги праща за товарни животни на Земята. Всички товарни животни, с които си служим за возене на коли, това са все велики философи. Това да не ви се вижда смешно, защото именно умните ще дойдат да оправят света. Само великият философ, като стане бик, вол, ще може да извлече колата на правия път. Казва се в Писанието: „Първият ще стане последен.“ Вас ви шокира мисълта как един философ може да стане животно. В индийската литература има предание, че някои адепти ходили да освобождават остров Мадагаскар и като отишли в Сините планини, станали биволи. Тези биволи са много умни, разбират повече, отколкото днешните европейци. И до днес ги пасат. (2, с. 34)

Аз намирам, че човек е по-малко вълк от вълка... Сега ще си зададете въпроса кой е научил вълка да дави овцете по този начин? На този въпрос индусите отговарят. Те казват, че според една теория вълците са ненапреднали човешки души, т.е. изостанали души в развитието си, най-големите крадци и разбойници. Като нямат какво да правят, те се занимават постоянно само с кражби. Тази теория един европейски ум не може да я приеме. (64, с. 47)

Там, дето се вдят мухите, мястото не е чисто, а дето не се вдят мухите, мястото е чисто. Щом се увеличават мухите, знайте, че мястото е нечисто. Щом се намаляват, знайте, че мястото е чисто...Тия мухи може да ги накараме никак да не кацат. Има индуски факири, на които мухите не кацат. Има хора, които дървеници не ги ядат. Дървениците бягат като от чума, не ги хапят. Има някои – през пространството ги намират. Та казвам, по някой път ние страдаме от лошите мисли. Някой път те нападне една лоша мисъл, едно лошо желание – трябва да знаеш как да се справиш. Тия, лошите работи, се дължат на една неустойчива материя, която е неорганизирана вътре в нас. (12, с. 158)

10. КАСТИ

Какво се иска от сегашния човек? Ако има знание, няма Любов. Ако има светлина и топлина, не разбира живота. Ето индусите със своите методи за вътрешна работа постигнаха голяма мъдрост и знание, но не разбраха

живота. Те се разделиха на брамини, кшатрии, търговци и парии, т.е. обикновени. Ако един обикновен човек срещне брамин, ще се бие в гърдите като нискостоящ. И до днес още има християни, които се считат високо напреднали, като брамините. (82, с. 63)

Човек има много неразумни желания, които са го ограничили и са внесли сегашната тъмнина, която съществува. Когато човек има неразумни желания, тогава и науката не може да му помогне. Мислите ли, че в Индия тази философия... Още в началото Индия имала една отлична философия, но в ума на индусите имаше от тази, тъмната материя. И най-после индусите, като не можаха да намерят онзи Божествен път, искаха да турят табела върху човешкия живот и да узаконят както е бил създаден човек. Те узакониха четирите свои касти и казват, че така е направил Бог света. То не е така. Че е така светът, съществува като факт, но това е един общ ред и порядък, който по-нисши, други същества, поставиха. Бог признава този ред, но Той ни най-малко не иска да го узакони. Бог не е узаконил тия касти, тези разделения между хората, които съществуват. Те са разделения, които ние сме образували. Че в една къща единият е мъж, а другият е жена, а други са деца – това е един ред, който произтича от едно естество, понеже хората са паднали. Сегашният порядък произтича от едно отклонение от правата посока на човешкото развитие. Ние не сме в правия път на човешката еволюция. Туй трябва да го имаме предвид. Следователно силите, с които разполагаме, материалите, с които разполагаме, не са тъй чисти. (102, с. 489)

Онова вътре у вас, което може да ви каже, че Господ не ви обича, то е сатанинско, дяволско. Това е – като изучавате индийската философия – от ония духове, как ги наричат там? Прочетете някой път, ще видите как ги наричат. Една индуска дума има за тях, намерете я. С тази дума се означават лошите, падналите духове. Намерете името, с което индусите наричат тия паднали духове. Ако за втория път не можете да намерите името им, аз ще ви го кажа. Сега не искам да ви кажа тяхното име. (83, с. 164)

Ако идете в Индия, ще видите, че там са разделени на четири касти. Тук в съвременния живот можем да ги наречем клерикали, милитаристи, капиталисти и социалисти – четири течения. Клерикалите се занимават с главата, военните се занимават с мишците, с ръцете на хората; капиталистите се занимават със стомаха, а пък социалистите или тъй наречените демократи, се занимават с краката. Всеки един от вас тия четири касти ги има. Той е клерикал, той е милитарист, той е капиталист и той е социалист. Вие ги делите. – Все едно са! Според индуската философия те са създадени от Брама. Брамините са излезли от главата му, военните – от мишците му, капиталистите – от слънчевия възел, а пък социалистите – от краката. За да дадат авторитет на своето учение, те са създали тая теория. Според моето схващане всяко едно учение, което няма като импулс или подбудителна причина Любовта отвън и Обичта отвътре, то не е Божествено. Винаги последва смъртта като един резултат на отклонението. С всяко едно учение,

което влага Любовта и Обичта – иде и възкресението, животът. Всеки един човек, който върви по Божествения път, се подмладява. (143, с. 42)

11. СМЪРТТА

Личността е нещо, което се свършва. Един ден, като станеш само енергия, ще се слееш с Бога, според думите на индусите. Душата ти няма да се изгуби, тя ще остане, но ти ще съзнаваш, че си едно с Бога. Ще вършиш Неговата воля и ще съжаляваш, че не си знаел това нещо по-рано. (88, с. 32)

Има един инструмент, който още не е познат на съвременните учени хора, но с него си служат източните народи, главно индийците. Той им служи за измерване живата енергия у човека. Когато умре някой добър човек, в този инструмент се усеща подигане температурата на цялото човечество. Това показва, че температурата на цялото човечество се е подигнала на около десет-милионна част от единицата топлина, взета за основна мярка. Тъй както с калориметрите се определя количеството на погълнатата и изразходваната топлина, така и с този инструмент се отбелязва повишението температурата в организма на цялото човечество. Когато пък умре някой грешник, забелязва се пак същата пропорция – температурата тук се понижава с една десет-милионна част от първоначалната температура на общия организъм. Благодарение обаче на това, че когато умрат хиляда лоши хора, температурата се понижава с една десет-милионна част от единицата топлина, когато пък умре само един добър човек, температурата се повишава с една десет-милионна част от единицата топлина, човечеството може да се поддържа – иначе то би отишло по дяволите. Всички щяхме да се смразим и никаква култура не би съществувала на Земята. (134, с. 18)

В света съществува един закон на съотношение. Ако дойде някакво нещастие, то се дължи на безверието на хората. Всяко безверие е в състояние да прекъсне връзката между разумния и неразумния свят, между видимия и невидимия. Следователно ние сами създаваме нещастията за себе си. И смъртта в света произтича пак по същата причина. Много хора умират по същия закон – прекъсват пътищата и съобщенията си с невидимия свят. В света има едно племе, някъде в островите живее, което може да си създава смъртта, когато иска. Легнат си и умрат, когато искат. Засега някои хора са научили изкуството да умират, когато искат, но още не са научили изкуството да се съживяват, когато искат. Едва сега индусите правят опити, като умре някой, да му правят разни масажи, да го върнат в първото положение на живот. (64, с. 59)

Здравето почива на един велик закон. То почива на една жлеза, която е поставена под лъжичката на човека. Следователно, ако ти свържеш тази жлеза със слънчевите енергии – да знаеш кога изтичат тези енергии, ще имаш резултат. Защото всеки ден има прилив и отлив. Трябва да знаеш

кога е приливът и кога – отливът. Всякога и навсякъде стават тези приливи и отливи на слънчевата енергия в малки и големи периоди, но трябва да ги знаеш, за да ги използваш. Съвременните учени едва сега започват да изучават приливите на слънчевата енергия, от която ще добием жизнен еликсир. Индусите имат цяла наука за праната, създадоха цяла теория, но малцина са, които я разбират, повечето се заблудиха. Индусите също умират рано – дълго живеят само техните адепти. Те живеят в планините, някои достигат до хиляда години, но тях никой не ги е видял. Твърди се само. Всеки човек, който може да постави тази своя жлеза в контакт със слънчевата енергия, той може да живее на Земята толкова, колкото иска. (130, с. 169)

Казвате: „Като идем в оня свят, какви ще бъдем?“ Българите имат една поговорка: „Облякъл се Илия, като се погледнал – пак в тия.“ Има такъв пример с ученик на един от великите Учители в Индия, който го учил на науката за Доброто. Като дошъл до Доброто, Учителят го напътил какво да прави. Ученикът казва: „Учителю, спри се там. Този въпрос е труден, искам да го проуча малко.“ После отишъл да прилага Доброто. След десет години се връща, а Учителят му казва: „Започни оттам, дето преди десет години спря за Доброто.“ Че целият физически свят е изграден върху Доброто! За да бъдеш добър, ти трябва да разбираш всичките закони на Доброто на физическия свят. Ти трябва да разбираш как е устроен човекът и защо е устроен. Ти трябва да разбираш защо Слънцето изгрива и защо залязва. Трябва да знаеш какво има вътре в Слънцето. Трябва да знаеш произхода и материалната страна на светлината. (19, с. 41)

На помощ трябва да ни дойде нашият ум – да ни изясни всичките ония противоречия, които се зараждат в човешкия ум; противоречията, които се зараждат в човешкото сърце и ония неща, които се зараждат в човешката душа. Трябва да дойде някой да те извади от тия противоречия, които съществуват в света. Мислите ли, че един светия, който изяде една кокошка, ще бъде голямо щастие за кокошката? Как мислите вие? Ако я изяде една лисица – едно нещастие е за кокошката, един вълк ако я изяде – едно нещастие, но един светия ако я изяде, е най-голямото щастие за кокошката, понеже тя е станала жертва, да я изяде. Не зная дали той ще си позволи! В историята имаме един пример даден. Буда, когото индусите обожават като божество, той веднъж се отнесъл към един беден човек много добре. Към всички се отнасял хладно, а към него с любов се отнесъл. Питат го учениците, защо се отнесъл така? Буда казал: „Едно време бях брамин, молех се, в десетдневен пост бях, отслабнал и този човек, който сега дойде, тогава беше един заек – хвърли се в огъня и се опече, аз го изядох и можах да си довърша молитвата. Затова сега му се отплащам.“ Този заек е прогресирал, той бил с Буда заедно. Сега нас ни е страх. Питам: ако светията не изяде кокошката, мислиш ли, че тази кокошка никой няма да я изяде? Все ще бъдете ухапани. Няма да остане нито един неухапан! Може вълци да не ви изядат, може мечки да не ви изядат, но все таки земята – гробът, той ще ви изяде. Ще бъдете изядени – нищо повече. Сега ще ви дам едно тълкувание.

Гробът е тенджерата, дето се варят хората. Който е живял по Бога, тогава, като се свари яденето, светията ще дойде, ще те вземе от тенджерата, ще те изяде. Ако светията не дойде, някой вълк, някоя лисица ще те изяде, а туй е нещастieto. (146, с. 541)

Знаете ли какво е смъртта?... Ще усетите една голяма скръб, едно голямо страдание, като че цялата Вселена се руши. След като преминете през тези страдания, вие ще се намерите в една голяма светлина. Ще кажете: „Много добре стана, че се освободих от тези заблуждения, в които досега съм живял.“ Тази мисъл е дадена в една индуска повест за един от индуските богове, който се вселил не в човешка форма, за да научи нещо, а се въплътил в свинска форма. Народили му се прасенца, а неговите другари го чакали да се върне на Небето. Пратили му съобщение – да му напомнят, че той за малко време е слязъл на Земята. Той отговорил: „Не искам да се върна на Небето, на мене много ми е добре тука с моите деца и моята жена. Ходим си по земята, ровим си.“ Взели да мислят как да му помогнат. Поразяват прасенцата – той не се свестява, поразяват другарката му – той не се свестява, най-после и самия него продупчват. Той казва: „Чудно нещо, как съм се увлякъл в този кошмар на живота!“ (59, с. 61)

Вие не сте взети от тази Земя, на която сега живеете. За да ви направи, Бог е взел материя от онзи свят и там пак ще ви изпрати. Като отидете на онзи свят, веднага ще ви разглобят на дребни частици и ще ви пречистят, да видят къде се крие злото във вас. След 45 години, според индуската философия, вие отново ще се създадете. Така пречистени, частиците ще се сглобят в една нова машина и вие ще се родите като дете със своите специфични дарби и способности. (146, с. 301)

Когато човек умре, душата се ражда. Тя трябва да излезе от физическата си обвивка и около нея да остане една етерна обвивка. След няколко дни тя ще сблече и втората етерна обвивка и ще влезе в своето астрално тяло, т.е. в чистилището, докато се пречисти. Когато се пречисти, ще напусне астралното си тяло и ще се качи в своето ментално тяло – една много по-фина обвивка и дреха, която не се къса тъй лесно. И когато пристигне в рая, душата идва в т.нар. будическо състояние – човек, който напълно се е събудил и разбира Божествената Мъдрост и Любов. В това будно състояние няма ни спомен от всички земни страдания, които човек е преминал, а остават само едни приятни възпоменания за нещата, които са се случили. И от тази висота човек ще вижда защо всичко е станало така. (22, с. 128)

12. ЧАКРИТЕ

Сега, като ви говорих малко за щитовидната жлеза, можете да прочетете и вие нещо за нея. Освен тази жлеза в организма има много още важни жлези. Една от тях е тази, която се намира между веждите, в мозъка някъде.

Тези жлези индусите ги наричат „чакри“. Чакрите са особен род жлези, свързани със специални функции. От всяка жлеза се създават особен род енергии, специфични енергии. Ако човек не може да произведе в себе си умствени, духовни енергии, това показва, че съответните органи в него не са събудени. Човек трябва да работи върху себе си, да дойде до положение да отдели фина енергия, с която да извърши някаква по-висока работа. Той трябва да се разбира в това отношение. За пример, дойде ли до Любовта, знае се, че Любовта има три полюса, свързани с три различни центъра: Любов към Бога, който център се намира в горната част на главата; Любов към ближния, който център се намира в средата на главата и най-после, Любов към себе си, чийто център се намира в малкия мозък. Последната любов е най-груба поради енергиите, които се развиват у човека. Днес хората живеят специфично с тази любов, вследствие на което мислят само за себе си. Най-важна е Любовта към Бога. *Този център е от най-голямо значение за човека.* И ако българите са страдали досега толкова много, това се дължи на факта, че у тях тази жлеза, този център на Любов към Бога е слабо развит. У славяните, обаче, този център – Любов към Бога, е най-силно развит. Затова именно на тях е дадена толкова много земя, защото те обичат Бога. Няма народ, на който Бог да е дал толкова много земя, както на славяните. Докато славяните обичат Бога, всичко ще имат. Щом изгубят Любовта си към Бога, всичко ще изгубят. На какво се дължи силата на човека? Силата на човека се дължи именно на тази жлеза у него – на Любовта му към Бога. (102, с. 216)

Съвременните хора имат съвсем повърхностни понятия за човека и Природата. У човека има известни чувства, които са свързани с известни жлези във физическото тяло и ако човек се вслуша в тях, ще се добере до едно велико познание и ще добие голямо прозрение върху световните тайни. Една жлеза, свързана с такова чувство, имаме между веждите; друга – в гърлото; трета – в областта на сърцето (в слънчевия възел), четвърта – в основата на гръбначния стълб. Има и други такива жлези, чрез които човек може да се ориентира в много работи, които сега са му непонятни. Вие сега не знаете какво ще бъде утре времето, а чрез тези жлези може да схванете. Има някой да ви дава пари – пак чрез тия жлези ще узнаете ще ви ги даде ли или не. Затова трябва да се стремите да развивате тези жлези, които са органи на тези изтънчени чувства, чрез които можем да знаем бъдещето. Това го наричат сега *интуиция*. Това са жлези, чрез които може не само за утре да разбереш какво ще стане, но и за хиляда и повече години, защото настоящето за напредналите Същества – за нас е бъдеще. (4, с. 92)

Истинската Любов – тя е на средата на главата отгоре, на темето. Това, което индусите наричат *хиядолистник*, с хиляда листа. Когато той се събуди в човека, той е мощният господар в света. Цялата Природа е на неговите услуги, на негово разположение. Ако у тебе хиядолистникът е развит, ако се намираш в голяма нужда и изпратиш една мисъл, че имаш нужда, онези, които те обичат – накрай света да са, ще дойдат да ти помогнат. Вие, ако разбирате закона, не мислете, че сте сами. Вие се заблуждавате. Никой не е

сам! Всички души в света слизат групово... Най-малката група се състои от 10 хиляди, от 20 хиляди, от 30-40-50-100-200 хиляди... Колкото групата е по-голяма, толкова е по-разумна. Колкото групата е по-малка, по-обикновена е. Ценни са големите групи. Следователно, ако вие принадлежите на една група от 10 000, 100 000 души, по цялата Земя вие сте свързани като един организъм. Ако вие се държите в изправно положение, ще се образува при сегашните условия една връзка, едно отношение между вас. Злото така иска – ние да се изолираме, да мислим, че сме сами в света. Това не е вярно. (102, с. 466)

Не е човек сам! Не мислете, че вие сте сами. Най-голямото заблуждение е да мислите, че сте сами. Никога човек не е сам. Най-малко трима има. Един горе (при темето), друг – в центъра между очите и трети – в цялото тяло. Те отстрани са само слушатели, ние на тях пеем, а те ще одобрят или не. Те взимат участие в нашата мисъл. Ще кажат вярно ли е или не... В тебе друг живее и те слуша. Тук (горе на главата) живее един, в гърлото живее друг, в гърдите – трети, под лъжичката, в стомаха и т.н. Но този (под лъжичката), той е мълчалив, живее тихо и той ще ти каже: „Тонът не е верен, малко изправи!“ И после, пак слуша, ще каже: „Слушай, не, не, още изправи!“ Ти ще внимаваш. (131, с. 243)

Средната част на главата да бъде като корона, не да е сплескана. Когато главата отгоре е крива, там седи едно от най-ранните чувства, което индусите наричат *хилядолистник* – Любовта към Бога се намира в средата на главата. Тогава, Любовта към Бога, ако е в центъра, в съвременните хора този център е много слабо развит. (139, с. 69)

Като обичате Господа, горната част на главата ви, дето е центърът Любов към Бога, ще се повдигне. Индусите наричат този център *хилядолистник*. Той още не е цъфнал. Докато не се разцъфти, не можете да разберете живота. Отправяйте мисълта си нагоре, към възвишения свят, за да храните този център. Когато хората са много фамилиарни помежду си, това показва, че този център още не е развит. Когато се събуди той, човек става внимателен, нежен към хората. Той цени човека и като жив, и след смъртта му. (85, с. 300)

За да ви покажа дали има Господ или не, вие трябва да имате туй чувство, с което Господ се познава. Горе на главата има един център, *хилядолистник* се нарича – той се занимава с Бога. (129, с. 380)

Ако си ясновидец, ще видиш, че излиза особена светлина от главата. Запалено е! Туй място индусите го наричат *хилядолистник*, един център. И при този хилядолистник се намира най-висшето чувство – Любов към Бога. Да любиш Бога, върху Който е поставен законът, да възлюбиш Господа с всичкото си сърце, с всичката си душа, с всичкия си ум и с всичката си сила! (139, с. 379)

Буквата „К“ не е от много добрите букви. При изговарянето ѝ езикът е готов да мушка като някое копие. Но *К*-то има и добрите си страни. То казва: „Аз мога не само да коля, но съм и кротък. После, с *К* се пишат думите *кола* и *колело* – значи, аз съм в началото на всяко движение. *Клепало* също се пише с *К*.“ Имаме, обаче, и думите *клекав*, *къпав*. Тъй щото в буквата „К“ са събрани противоположни качества. И то си го признава: „Две противоположни качества има у мене – и нагоре мога да отида, и надолу – *К*.“ И тъй, тази енергия, събрана в гърлото, е причината да се произведат два различни резултата при изговарянето на буквата *К*. В гърлото ни се намират известни чакри. Някой път изговарянето на буквата *К* може да произведе в тебе или низходящо, или възходящо състояние на гърлото, т.е. или да повдигне, или да понижи вибрациите на гласните струни. Защо? – Понеже тия течения отдолу минават в гърлото. Или, както казват астролозите, *К*-то в своите лоши аспекти може да обърне туй движение надолу. И затова при неразположение всякога трябва да употребявате меките букви. Коя буква е мека, според вас? – Буквата *М*. (34 , с. 287)

Туй чувство... е зенитът, най-високата точка. То е поставено на най-високо място на главата на човека – то е Любов към Бога. То е най-високата точка. Едно религиозно чувство – то е хилядолистникът, както го наричат индусите. Казва се най-високата точка, зенитът. Най-високата точка е хилядолистникът – чувството Любов към Бога. Следователно всякога, когато ти се намиращ в едно безизходно положение, отпрати ума си, една струя на живота, нагоре и тогава отгоре ще приемеш помощ. Помощта няма да дойде от главата, но по радиото ще се предаде. Ти ще дадеш един сигнал и невидимият свят отгоре, разумните Същества, ще дадат помощ. У някои хора туй чувство е заръждяло, този апарат не работи, намират се в трудно положение и не дават сигнал – не може да им се помогне. (41, с. 50)

Вие можете да изучавате религията с данни или можете да изучавате религията по хипотези. Пък може да изучавате религията като една наука, но религията се дължи на едно чувство. Сред главата има един център – хилядолистник дето го наричат индусите. Но в какво вярва човек? Този хилядолистник от едната страна има вярата, а от другата – надеждата. Та всичко човекът има в своя мозък! Органи има. (18, с. 291)

Г. КАРМА

1. КАРМА – ЗАКОН ЗА ПРИЧИНИ И ПОСЛЕДСТВИЯ.

Кармата е закон на причини и последствия. (70, с. 76)

Що е карма? – следствие от всички лоши плодове, които сам си посадил в миналото. (126, с.203)

Кармата е закон, създаден от самия човек вследствие отклонението на човешкия дух от орбитата на неговия път. За да се разбере как става това отклонение, изисква се дълбока мисъл. (35, с. 3)

Казвате: „Защо Бог е създал света така? Защо е внесъл страданията в живота?“ – Това са въпроси и разсъждения, останали от онзи философски жаргон, който е съществувал отпреди хиляди години насам. Според този философски жаргон всички хора казват, че животът няма смисъл, че Правда не съществува в света, че Бог не гледа еднакво благосклонно към хората, че праведните били привилегирани, а грешните пъшкали под тежестта на своята карма и т.н. Какво нещо е кармата? Едно време карма не е съществувала. Хората сами създадоха своята карма и ако вървят в правия път, кармата им сама по себе си ще се махне. (183, с. 106)

Представете си, че вие живеете в голяма хигиенична къща, добре осветена от Слънцето. В тая къща вие се чувствате здрави, добре разположени. Ако в продължение на няколко години хвърляте боклук, нечиста вода в двора си, всички ще започнете да боледувате. Като не се вглеждате в себе си, търсите причината вън някъде и казвате, че някой ви направил магия. Не, вината е във вас! Вие сами си създавате страдания, сами попадате в кармичния закон. Каквото прави човек на физическия свят, това прави и в духовния. Там хората са нахвърляли толкова много боклуци и нечистотии, че и до днес още не могат да се освободят от тях. Това са техните нечисти мисли и желания, които им причиняват различни болести и противоречия. (93, с. 140)

Под „карма“ се разбира закон, който застава човека да плаща, т.е. да оправя сметките си. Карма съществува за всеки, който не е оправил сметките си. Той ял и пил безразборно, поради което обеднял. След всичко това ще се оплаква, че обеднял. Как да не обеднее? Друг се оплаква, че има страдания. Как да няма? Ако сиромашията, страданията и болестите идат по закона на кармата, те имат за цел да ни научат нещо. Който не е живял както трябва, непременно ще се натъкне на кармата. Който е живял по закона на дейността, пак минава през страдания, но те имат за цел да му доставят известен материал за свършване на някаква работа. Той трябва да пренесе този материал от едно място на друго. (85, с. 257)

Кармата не е нищо друго, освен натрупани дългове, които трябва да се изплащат. Хората са се занимавали със своите дългове и длъжности, а за Бога не са и помисляли. И днес е същото. (101, с. 20)

Днес всеки човек, всеки дом, всяко общество, всеки народ може да се похвали със свободата, която му е дадена от Бога. Същевременно всички съвременни хора носят и отговорност за своите дела. Туй е, което те наричат съдба или карма. Има нещо, което мъчи всеки човек. Та казвам: безлюбието е начало на всички страдания в света. Страдания, които идват като резултат на безлюбието, аз наричам безсмислени страдания. (147, с. 387)

2. КАРМА, СЪДБА, ПРОМИСЪЛ

Страданието всякога произтича, то има свой произход. Той е законът на нашето минало, нищо повече! Туй, което индусите наричат карма, то е съдба. Тъй Господ е решил. Аз го считам страданието – това е нашето минало. Изгубил съм нещо, затова страдам. Страданието всякога показва, че ти си изгубил нещо съществено. Понеже искаш да го придобиеш, ти страдаш заради него... Та, първото нещо сега: трябва да дойдем до онова положение, да не изгубваме нещата – ето философията. Кога се губят нещата? Когато не ги оценяваме. (139, с. 172)

Сега въпросът седи, че хората имат живот и го изгубват. Всяко нещо, което се губи, то е безполезно, съставя страдания, несгоди, тревоги за човешкия дух. Ние се намираме в един свят, дето всичко се губи. Какво трябва да се прави тогава?... Сенките ние ги създаваме, противоречията човек сам си създава. Мъчнотиите човек сам си ги създава. Всичките нещастия в живота човек сам си ги създава. Туй наричаме карма, съдба. Щастието и нещастieto човек сам си ги създава. (139, с. 169)

Често хората се спират върху отрицателните прояви на живота. Наистина, животът има отрицателни страни, които са резултат на кармата – на закона за причини и последствия на нещата, но той има и свои положителни страни. Кармата подразбира съдба, но хората трябва да се освободят от тази съдба. Господ казва: „Ще залича греховете ви, ще залича вашия минал живот, вашите престъпления – помен няма да остане от тях! И след туй ще внесе новото във вас.“ Ето защо, за да реализирате живота в неговата положителна страна, нужна ви е свобода. (77, с. 17)

Не избягвайте онези съчетания, които Бог е предвидил; не избягвайте възможностите, които Природата е вложила. Това са най-красивите неща в живота. Не се плашете от мъчнотиите. Всичко това ще се превърне за ваше добро. Не се оплаквайте от съдбата си, но работете. След време съдбата ви ще се усмихне. Това, което вие наричате съдба, представлява кармически закон. (110, с. 167)

Има ред теории, създадени на Изток, за противоречията, които обясняват и кръщават с различни имена. Някои, като в Индия, обясняват противоречията с думата *карма*. Някои – с думата *съдба*, и казват: „Съдбата му е такава!“ Други пък – с *предопределение*. Възможно е да е така, във всички тия определения все има известна истина. Питам, когато на един учен се яви идеята да отреже един клон от тръна и да го присади с някой съществуващ клон, какво ще мисли трънът за това? Това е цяло нещастие за тръна! Ще го присадят и след време на това клонче ще се роди нещо, което съвсем се различава от тръна. Това клонче няма да се развива като трън, а като нещо друго. Трънът може да се присажда, да стане добра подложка. И обратното може да се случи – на една хубава ябълка може отгоре да ѝ се присади дивачка. Тогава питомната ябълка ще се чуди как именно израснаха върху нея тези диви клончета. Та и сегашните хора са присадки. Те едва сега започват да изучават закона на наследствеността както трябва. Този закон не е нищо друго, освен една присадка. (24, с. 145)

Има неща кармически, които не могат да се избегнат. Професорът може да ви скъса, но може да бъде крайно разположен към вас и изпитите ви да вървят отлично – зависи какво е положението ви спрямо него – карма. Като ученици, правете усилия да подобрите сегашния си живот. Това подразбира, че идната година се определя от сегашната. *Ако при усилията, които правите, можете да се свържете с разумни Същества, вие ще подобрите съдбата си.* Това значи да вярва човек на Бога и да уповава на Него. Да се подобри съдбата на човека, това не значи да се освободи абсолютно от товара си, но да му се покаже как да го носи и по кой път да върви. В това отношение хиромантията може да помогне на човека. (16, с. 36)

Коя е отличителната черта на човека? – Вътрешното разбиране. В този смисъл човек е онзи, който разбира Божиите мисли, чувства и постъпки в даден момент, не в целокупното проявление на Бога. Може ли да използва в даден момент Божиите мисли, чувства и желания, човек може да разреши и най-мъчните си задачи. Не може ли да ги използва, той се натъква на това, което индуците наричат карма, а ние наричаме съдба, лоши условия, неустановен живот. (20, с. 59)

Праведният, като направи една морална погрешка, веднага я изправя. Той не се извинява нито с условията, нито с незнание. Щом сгреши, веднага изправя погрешката си. Не я ли изправи, Природата го глобява. Глобата седи в това, да подигне всички ония, за падането на които той е станал причина. Този закон се отнася до всички хора. Каквато загуба сте причинили на хората, рано или късно вие трябва да я платите. Индуците наричат този закон карма, други го наричат съдба. (45, с. 59)

Съдба съществува за глупавите, за обикновените хора, а за разумните, за великите хора съществува Божи Промисъл. За глупавия, за неразумния човек съществува карма, а за разумния – *дихарма*. Ето защо страданията и

нещастията на съвременните хора трябва да се разглеждат като отклонения от разумния живот, от законите, които Първичната Причина е поставила в живота. Следователно страданията и нещастията имат за цел да върнат човека към първичния живот. Какъв е този живот? Той е живот на истинско знание, на вечна Любов и Мъдрост. (166, с. 254)

Всички условия, при които трябва да живеем, всички хора, с които трябва да се срещаме и които трябва да имат влияние върху нас – всичко това е определено. И както е определено – така ще бъде. Цялото Небе работи върху нас в тази насока. В света ние не живеем, но Бог живее. И следователно всяко добро дело е проявление на Бога в нас. И когато ние противодействаме на една добра Божествена мисъл, ние създаваме своето нещастие в света. (140, с. 141)

Време е вече хората да пристъпят към новото разбиране на Божиите пътища. За да дойде новото разбиране на живота, човек трябва да бъде чист. Той трябва да ликвидира със своите грешки и престъпления. Не ликвидира ли с тях, съдбата непременно ще го преследва. Никой не може да избегне от ръцете на съдбата си... Със съдбата заедно вървят много Същества, които пазят човека от нейните тежки удари. Достатъчно е човек да върви в Божествения път, за да се ползва от помощта на тия светли Същества... Трябва да знаете, че непременно ще минете през своя минал живот и ще платите за всички свои погрешки. Докато не се справите с миналото си, вие няма да се освободите от страданията. Както Христос пострада за греховете на човечеството, така и вие ще страдате за своите грехове. Сега става *развързване на кармата*. Човек трябва да се върне в своето минало, да дойде до онзи живот, дето се е отклонил от правия път, да коригира грешките си и да продължи живота си. При това положение работите на човека се нареждат добре и той може да бъде щастлив... Сега от всички се иска будност, да знаете как да постъпвате със съдбата си. Когато съдбата дойде при тебе и започне да те съди, ти мълчи, нищо не казвай. Кажеш ли една дума против нея или в твоя защита, тя веднага ще те хване и ще каже: „Добре, че те намерих! От много време те търсих, но сега си вече в ръцете ми.“ Ако съдбата мине покрай тебе и не те докосне, мълчи и благодари, че не те е видяла. Пред съдбата и мъдрецът мълчи... Щом сте свързани с Първата Причина, лошата съдба няма да ви преследва. Дето ходите, с когото и да говорите, бъдете всякога в молитва. Като говори, неусетно човек може да каже една дума или някаква шега, която да обиди околните и да предизвика спор, недоразумение и т.н. Помнете, че лошата съдба или, както индусите я наричат, карма, всякога преследва човека. Понякога тя е глуха – минава и отминава човека и нищо не му казва. Но чуе ли една дума, която не ѝ харесва, тя веднага го хваща. (168, с. 227-233)

Бъдете уверени, че няма да ви се случи нищо повече от това, което е определено. Вашата карма е стимулирана, тя е назряла и вие трябва да я изплатите – не може да се отлага. Ако се отложи, ще се спънете. (95, с. 158)

3. ПРИЧИНИ ЗА ВЪЗНИКВАНЕТО НА КАРМАТА – НАРУШАВАНЕ НА БОЖЕСТВЕНИТЕ ЗАКОНИ. КАРМАТА Е РЕЗУЛТАТ НА НЕДОБРЕ ПРИЛОЖЕНАТА ЛЮБОВ.

Какво представят дълговете на отделния човек или на даден народ? Според източните народи, дълговете представят закон на карма или закон за причини и последствия. *Карма съществува там, дето е станало отклоняване от правия път на развитие.* Според едно обяснение кармата се дължи на стремежа на тъмнината от пасивна да се превърне на активна. Така е започнало създаването на Космоса. Тогава се явило страданието. – „Възможно ли е това?“ – Възможно е. Човек е живял в тъмнината и постепенно започнал да излиза от нея. (46, с.177)

Щом се натъкнете на тъмните сили, започнете да работите да ги превърнете в положителни, в сили на светлината. Това значи да уравноесите силите на своя организъм. Пазете се от тъмнината без да се страхувате от нея. Силите на тъмнината са необходими за растенето. Всички живи същества растат, събират енергия и почиват все в тъмнината... Като ученици вие ще можете разумно да ликвидирате с кармата си. Кармата на човека представя сбор от сили на тъмнината, които вие трябва да разсеете. Когато се справи с кармата си, човек ще живее в закона на дихармата. *Що е дихарма?* – Дихарма е благодатта Божия, за която Христос казва: „Всички ще бъдете спасени по благодат.“ Дихармата е сбор от светли сили. Тя представя светлината в живота. Вие сте ковачи, творци на съдбата си. Желязото е в ръцете ви, огънят е пред вас. Какво ви остава тогава? (54, с. 108)

Кой е причина за кармата? – Змията. Тя се уви около Дървото за познаване на доброто и на злото и изкуси Ева. Истинската, дълбоката причина за грехопадането се крие в сърцата на първите човеци. Човешката карма като змия обвиня човека и го заставя да греши. *Кармата е неразумният човек, който мисли, че е свободен да прави, каквото иска, без да носи никаква отговорност.* Мислиш ли, че ако заколиш едно агне, не носиш отговорност? Какво ще отговориш, ако ти кажа, че агнето е дете на някой архангел? Ще кажеш, че това е глупаво. Кой от двамата е глупавият, не зная. Когато ви заставят да отговаряте за постъпката си, тогава ще разберете кой говори глупости. Бащата на агнето ще иска отчет за неговия живот. Днес може да премълчава, но един ден ще отговаряте за всичките си постъпки. Бог се застъпва за всяка неправда. Той е Баща на всички – няма по-силен от Него. (46, с. 186)

Защо идат страданията в живота? – За изправяне на погрешките. Малките страдания изправят малките погрешки, а големите страдания – големите погрешки. Като се изправят погрешките, страданието изчезва. Казвате, че кармата на човека е тежка, затова страда. Какво нещо е кармата, кога се създава тя? – Когато хората не живеят в съгласие с Божествените закони. Те се отклоняват от правия път и вървят по крива, вълнообразна линия,

наречена „път на астралната змия“. Който попадне в този път, скъпо плаща. Дълго време той ще се мъчи, ще страда, докато се освободи от клещите на тази змия. Много нещо ще научи, много качества ще придобие, но може и с живота си да плати. Бъдете будни към изкушенията, които срещате по пътя си, за да не попаднете във вълните на кривата линия. Който е доволен от условията на своя живот, върви по пътя, който разумните Същества му определят. Недоволният постоянно се отклонява, но вместо придобивки, свършва с големи загуби. Условията на всеки човек крият възможности за неговото развитие. Ако използва възможностите, които са му дадени, той върви напред и постига своята цел. Като ученици от вас се иска будно съзнание, да разбирате нещата правилно и да ги прилагате разумно... Едно трябва да се знае – човек може да подобри живота си, т.е. да измени лошите аспекти на своята съдба, когато служи на една възвишена идея. (123, с. 88)

Питам: кое е началото и кое е краят на кармата? Как е произлязла тя? На тия въпроси никой не може да отговори с положителност. Никой не може да обясни причината на кармата. Ако е вярно, че човек е произлязъл от Бога, питам: как е възможно от такова свършено Същество, каквото е Бог, да излезе човекът, който е изложен всеки момент на грехове и падения? Когато запитали един велик мъдрец на Египет за произхода на греха, той стиснал само устата си и нищо не отговорил. Има неща, за които ние не можем да говорим. Ако човек рече да обясни произхода на злото, той ще поквари цялото човечество. Затова именно този въпрос не трябва и не може да се повдига. Защо? – Ако се заеме с обясняване на произхода на злото, той ще възобнови всички изопачени форми и деяния на миналото. Какво ще се придобие от това? – Нищо полезно, а само разрушения. Българинът, като се ползва от опитността на миналото, казва: „Да спи зло под камък!“ (66, с. 146)

Вие трябва да се освободите от влиянието на ада, от старите навици, от това, което наричате наследствени черти. Според мене *кармата* – това са *наследствените черти на онзи живот, който човек някога е живял*. Той е живял в света на греха и всички негови мисли, всички стари навици, всичко това е внесено в неговото тяло, което той трябва да преработи. Някой път след като сте работили дълго време, чудите се отде идат тия мъчнотии. Понякога ви идват такива лоши мисли и желания, че съжелявате, дето сте тръгнали в този път. (127, с. 176)

Животът е предопределен – не фатално, но има ред причини, които предопределят съдбините на хората. Ако използваме тези причини, може да подобрим този живот, може да се борим със злото в света, може да го победим. Това наричат индусите *карма* или *грехопадане*. Ние можем да се борим с грехопадането. Един човек, който може да пада, да прави грехове, той може да стане и да победи. (10, с. 38)

Апостол Павел се оплаква, че като искал да направи добро, лошо излизало. От първичния подтик на съзнанието у нас има нещо останало, когато се е

създавала Земята от тази материя. Та сега всички наши несрети в живота се дължат на този, първичния подтик на неорганизираната материя. Ние сме създадени от Бога, но има закон и този закон постоянно ни моделира. Следователно безпорядъкът на Земята се дължи на този, първичния подтик. Кармата, това е неустроеният живот, който сега се устройва. Небето – това е дихармата, това е благодатта. „В начало Бог създаде Небето и Земята.“ Небето е място за Бога, Земята е място за човека. Човешкият свят е неустроен. Засега дълги години ще бъде така, докато се уреди. Като се уреди, тогава ще дойде Царството Божие така, както е горе на Небето. (117, с. 216)

Сега погрешката на съвременните хора седи в това, че те са влезли в едно статическо положение. Това се дължи на факта, че те не са родени още от вода и Дух. Сегашните хора са родени само по плът, а всеки, който е роден по плът, него го очаква смърт. И тогава всички онези идеали, които е имал, ще изчезнат. Даже съвременните хора разглеждат въпроса така. Те казват: „Един ден Земята ще се разруши. Какво ще стане с нас тогава? Какво ще остане от човека?“ Но те не разбират законите. Земята е едно училище, тя не може да се разруши. Щом свърши училището на Земята, човек ще мине в друго, по-високо училище. Има друга една Земя, за която човек се готви. Тя е Обетованата земя. Като умрат, хората ще отидат в тази Обетована земя. Някои очакват да се преродят и питат къде ще се родят след смъртта си. Въпросът за прераждането е добре застъпен в индуската философия и които се интересуват, могат да четат по въпроса за кармата. Те застъпват добре въпроса за кармата. Щом се намерят пред нещо, което не могат да обяснят, те казват: „Карма е това.“ Кармата нищо не обяснява. Кармата е резултат на недобре приложената и употребена Любов. Кармата е резултат на недобре употребената вяра. Кармата е резултат на недобре употребената надежда. Значи, ако животът, който е излязъл от Любовта, не е използван добре, дава един резултат, който индусите наричат „карма“. Мисъл, която не е употребена както трябва, и тя образува карма. Ако и човешката воля не е постъпила както трябва, също образува карма. И тогава в един живот се струпват всички нещастия на главата ти. Ти казваш: „Защо Господ създаде света така?“ Щом се намериш в това положение, ще си кажеш: „Този свят – аз го създадох така.“ (146, с. 47)

Вие като ученици на Бялото Братство трябва да се пазите от всички ония кисели чувства, от всички ония вътрешни неразположения. Всяка една мисъл, която вие проектирате в света, най-първо докосва Божественото съзнание и после отива при обекта, към който я изпращате. Всяка една мисъл минава през съзнанието на Божествения център и всички грехове произлизат от това, че грешим против Бога, против Неговите велики закони. Тъй че една дисхармонична мисъл докосне ли Божието съзнание, Господ пише: „Този в бъдеще ще понесе товара си, наказанието си.“ Това е карма. Та не мислете, че това е безразборно. Всяка ваша мисъл Господ я записва много точно, нищо незаписано не остава. Ние всички в бъдеще трябва да мислим тъй, както е мислил Христос – не историческият Христос, а Христос на Любовта – Този,

великият Божи Дух, Който създава всички блага на света. Когато видите лицето на Този, живия Христос, вие ще бъдете радостни. (10, с. 293)

В света всяка мисъл, която допускаш в себе си, не трябва да има нищо фалшиво – първото правило. Туй не е закон за мене, туй е закон за Битието. Мисълта трябва да бъде абсолютно чиста. Всяка мисъл, която влиза в ума, трябва да бъде чиста; всяко желание, което влиза в сърцето, трябва да бъде чисто и всяка постъпка трябва да бъде чиста. Те са три неща основни. Ако ти допуснеш една нечиста мисъл, едно нечисто желание и една нечиста постъпка, ти създаваш вече туй, което обясняват с карма. „Карма“ значи да допуснеш в своя ум неща, които не са Божествени. Или другояче да ви кажа: никога в едно Божествено шише не наливай човешка вода. Никога в едно човешко шише не наливай Божествена вода. В човешкото шише наливай човешка вода и в Божественото шише наливай Божествена вода. Ти искаш да бъдеш свободен. Божествените мисли правят човека свободен! Има Божествени мисли, има и човешки мисли, има човешки желания и човешки постъпки. Не са лоши. Лошавината седи, когато ги разменим. Не може да се разменят човешките мисли, човешките желания и човешките постъпки – разменна монета не могат да станат. За Земята е друго. (14, с. 20)

Ако на Земята отсъстват изпити за вашата душа, това е един лош признак за вас. Дойдат ли изпитания, кажете на себе си: „Моята душа е възмъжала, значи мога да нося изпитания.“ Има и друг род изпитания, които идват по причина на ваши грехове – те са кармични последствия на ваши грехове. Затова трябва да отворите очите си и да кажете: „Направихме грехове, ще носим последствията.“ И тогава пак ще бъдете мъжествени. (10, с. 243)

Ако не следвате правия път, колкото и да се молите, колкото и да плачете, няма да имате резултат. Онзи свят е пълен с нереализирани молитви, с неизпълнени заявления. Като преглеждат тези молитви и заявления, разумните Същества отговарят: „Това са все човешки лъжи.“ Кой не е писал, че това и онова ще направи, а не го е изпълнил? Ново поколение трябва да дойде! То ще вземе тези писма и заявления и ще ги изпълни. Тази планина от неизпълнени обещания трябва да се премахне. Как? – Като се изпълнят всички обещания, дадени от вашите родители, от вашите деди и прадеди. Това индусите наричат „карма“. Животът трябва да се преобрази. С какво се храни сегашното поколение? – С огризките на миналите поколения. Днес Божественото в човека е опетнено, а трябва да се очисти. (1, с. 63)

Всички хора страдат, понеже имат условия да работят, а не ги използват. – „Ама грешни хора сме.“ – И това не ви извинява! Щом имаш погрешки, ще ги изправиш. Казано е в Писанието, че за всяка празна дума ще даваш отчет. Всяка празна дума е дълг, който трябва да платиш с лихвите заедно. Ако сутринта си направил един дълг, прегледай сметките си още през деня, та като дойде нощта, да те завари с ликвидирани сметки, да не текат лихвите. Неизплатените дългове не са нищо друго, освен кармата, от която всеки се

страхува. Който не плаща дълговете си, пада под тежестта на кармата, т.е. на лошите условия, които го заробват. При тези условия той се оплаква от живота си, обезсърчава се и не може да се развива правилно. Като ученици на Великия живот, вие трябва да се откажете от думата „обезсърчаване“. Знайте, че и при най-мъчните условия човек може да се развива правилно. (91, с. 11)

Пазете се от мърморене... То е един недъг на цялото съвременно човечество. Ако се качите в невидимия свят, наричат ги „мърморковци“. Казват: „Кои са те?“ – Мърморковците на Земята... Някой път мърморенето го турят на работа, някой път връщат обратно туй мърморене и ние носим лошите последствия. Индусите са образували тази философия, карма. Казва: „Карма!“ То е мърморенето. Туй, което му е дадено от Бога – не е доволен, той иска да създаде един живот особен. Всичките хора на Земята са изгубили своите планове. Защото на всяка душа, която слиза, представят един план, казват: „Можеш ли това да изпълниш на Земята?“ – Тя ще подпише. С документ сте слезли на Земята! Като слезете на Земята, виждате, че е трудна работа. Казват: „Това не може“, и започват нов план. Петдесет-шеiset години живеете и нищо не можете да направите. (133, с. 43)

Истинският живот не се постига моментално. Ако човек знае всички свои слабости и грешки, пак не би могъл изведнъж да се поправи. Време и усилия се изискват, за да може човек да поправи грешките си. Като знае това, Бог е скрил греховете на хората дълбоко в тяхното подсъзнание и един ден, когато те се натъкнат на своята карма, греховете им постепенно ще изпъкнат в тяхното съзнание. (94, с. 156)

Понякогавъншно човек е разположен, а вътре изпитвания каква горчивина. Това показва, че работата, която предприема, ще започне добре, а ще свърши зле. – „Не може ли да се избегне лошият край на това предприятие?“ – Ако в човека има благоприятни вътрешни условия, може да се избегне; ако няма такива условия, не може да се избегне. Когато известно нещастие не може да се избегне, това показва, че човек се намира под закона на кармата – закон на причини и последствия. В миналото, някога, човек е създал нещо, на което днес носи лошите последствия. Някои от състоянията, които човек преживява, имат връзка с миналия му живот; някои състояния, обаче, днес ги създава. Ето защо човек трябва да бъде внимателен в мислите, чувствата и постъпките си. Предприема ли някаква работа, първо той трябва да се изпита може ли да я свърши успешно. Ако не може, по-добре да не я започва, за да не влиза в съткновение със себе си и с окръжаващите. (154, с. 89)

Човек трябва да се стреми към правилно разбиране на живота. Като дойде до това разбиране, при всяко изпитание той може да намери причините, които са го предизвикали. Ако причините не са във и вътре в него, той ще ги потърси в своето минало. Това значи да проникне човек в причините на своята карма и да се справи с нея. За да възстанови нормалното състояние

на своя организъм, човек трябва да контролира своите действия, както и движенията си. (135, с. 125)

Туй е сега кармически закон – родил си се в известен период, правил си грехове, престъпления без да мислиш, че се държи сметка за всичко. Не мислете, че като сте дошли тук, няма да плащате. Ами тази загуба? Знаете ли колко енергия е вложена във вашето физическо тяло, колко енергия е изразходвана за създаване на вашето сърце, колко за вашия ум, колко за вашата воля? Всичката тази енергия е точно изчислена! Следователно загубата, която има в този период, ще се изчисли и след 50 000 години ще ви намерят, било като англичанин някъде, като французин или какъвто и да е, и ще ви кажат: „Вие като българин дължите, имате да плащате 500 000 лева и трябва да ги платите. Имате един такъв кармически дълг.“ Какво ще се случи при изплащането на този дълг? – Ще се родите сляп, сакат, хилав човек и през целия си живот само ще плащате. Сега аз искам да ви наведем на най-добрия метод за самообладание. Ще се спрете, ще кажете: „Трябва да се плаща!“ Всички вие грешите, като казвате, че няма да плащате. Не, ще се спрете и ще мислите върху този закон. Щом размишлявате върху него, ще имате печалба най-малко 50 на сто. (151, с. 154)

Писанието казва: „Словото няма да се върне на своето място, докато не принесе плод.“ След колко време трябва да принесе своя плод, не е определено. Казано е обаче да се пести енергията, а да се харчи времето. Харчим ли Божествената енергия напразно, с това ние си създаваме карма, страдания. Дойде ли до времето – може да се дава, колкото искаме: 100-200-300 и повече години нищо не са за нас; дойде ли до енергията – ние я теглим с везни до една стохилядна част от грама. Човек, който е изразходвал енергията си без сметка, той скоро остарява и казва: „Тежък е животът, остарях вече!“ Ние знаем как е остарял този човек – той е изхарчил преждевременно енергията си и когато трябва да живее, той се намира вече пред фалимент и затова умира. Така умират и стари, и млади. Не е въпросът човек да се самозалъгва. Той трябва да знае как да иждивява време, а да пести енергия. Да пестиш Божествената енергия, това не подразбира, че трябва да бъдеш скъперник и да се страхуваш, но да я изразходваш на място, с широта в душата си и със съзнание, че живееш при Бога и Нему служиш. (153, с. 130)

Добрият човек трябва да работи с нови методи, които Доброто налага. Ако такъв човек направи хиляди добрини, а една погрешка, тази погрешка ще има силата на хилядата добрини. И обратно: ако лошият човек направи хиляда злини, а едно добро дело, доброто дело по сила ще се равнява на хилядата злини. Последното дело на човека компенсира всичките му предишни дела. Значи, ако през целия си живот сте правили добрини, а най-после направите едно зло, това зло няма да заличи добрите дела, т.е. доброто във вас, но ще му противодейства; щом му противодейства, то кармически ще спре добрите ви начинания. Тогава във вашия живот ще дойдат ред нещастия, които временно ще спрат развитието ви. Който разбира този

закон, той няма да предизвиква кармата си. Понякога тъкмо дойде време Бог да благослови някого, и той направи някаква погрешка, с която спира Божието благословение. Тогава идат ред страдания, чрез които той трябва да изкупи грешката си, за да може след години Божието благословение отново да дойде върху него. Такива примери имаме с Давида, с Якова и с много други. В това отношение човек не трябва да се страхува, но да бъде внимателен, разумен. (153, с. 35)

В Природата съществува един закон: този, който убива, в следващото прераждане ще бъде убит. Унищожиш ли, ще те унищожат. В това отношение Природата е безпощадна. Имам пример, когато Давид след своята победа взе трона на израилските царе, искаше да създаде храм на Бога. Бог му каза: „Няма да съградиш храм, понеже много кръв си пролял.“ (74, с. 234)

По-раншните християни в римската арена не ги ли разкъсваха зверове, кучета? Какви ли не страдания претърпяхате, защото бяха грешници. Христос им каза: „По кой начин искате да изкупите вашите грехове?“ Разкъсваха ги зверове, тежко – но тия светии заслужиха тия страдания, дадоха добър пример. Казваха, че „кой каквото прави, такива последствия ще носи“. Те си изплатиха кармата по този начин. А сега ние проповядваме едно учение на Любовта. (163, с. 230)

Ако сгрешис с нещо пред голямото и силно животно, то веднага се налага по всички правила на насилието – няма кой да те защити. Всъщност, има кой да те защити. И животните имат карма – животинска карма, и те не са беззащитни. Вълк, който е изял десетки и стотици овце, в далечното бъдеще се превръща в овца. Клетките на овцете, които той е изял, влизат в неговия организъм и постепенно го преустройват, така че в едно близко или далечно бъдеще той се явява на Земята не като вълк, но като овца. И за да изкупи кармата си, другите вълци го нападат, започват да го давят. Докато нападаше овцете, добре му беше, опитваше пряното им месце и мислеше, че Бог е наредил така. Но като опита вълчите зъби на своята кожа, казва: „Тази работа не излезе така, както мислех едно време.“ (67, с. 31)

Разумният човек не обръща внимание нито на своите, нито на чуждите погрешки. Той само коригира и върви напред. Докато хората се спират пред погрешките, те живеят по човешки. Ако някой ангел слезе на Земята и види, че един вълк яде овца, мислите ли, че той ще тръгне след вълка да го гони? Напротив, той ще каже на вълка: „Добре направи, че изяде овцата. Изяде ли я поне по всичките правила на естеството си?“ Вълкът ще отговори: „Изядох я, но остана от нея един малък излишък.“ Този излишък ще създаде кармата на вълка. Ангелът знае това нещо и не прави опити да изменя кармата на вълка, нито пък да изменя неговото естество. Всички овце, които са пострадали от вълка, един ден ще създадат неговото нещастие. Как? – Като го глобят, като го накарат да плати всичко... Казвам: всички лоши постъпки в живота носят и своите лоши последствия. Те създават особени форми,

през които ще мине този, който ги е създал. Докосне ли се до тази форма, тя като бомба ще избухне и нейният създател ще бъде първият, когото тя ще убие. (78, с. 40)

Кармически колко живота има да изплащате в сегашния си живот! Като казваме „в грях ме зачена майка ми“, разбираме далечното минало. Човек е грешил, грешил и сега има много недъзи. Един ден ще плати това нещо. Как? – Чрез закона на Любовта ще плати на всички тия същества. Мислите ли, че един кюмюрджия, който е изсякъл толкова дървета, няма да плати? Не, като дойде кармическият закон, той ще плати всичко туй до стотинка – той ще посади всички изсечени от него дървета и тогава ще се завърне на Небето. Няма да остане нещо, което да не плати. Сега ние имаме в живота си една велика задача: да научим хората да бъдат милостиви не само към хората, но и към животните, и към растенията. Туй е великият Божий закон! (34, с. 212)

Като дойдем до медицината, вие казвате: „Аз не искам да ме лекува такъв лекар.“ Не, все трябва да ви лекува някой лекар. От чисто окултно гледище някой лекар ти дължи нещо от миналото – той трябва да ти се изплати. Ти си на умираше. Той дойде, има магнетическа сила в себе си – тури си ръката на главата ти и ти оздравееш. Като си отиде, кажеш: „Слава Богу, олекна ми!“ Ти казваш: „Аз не искам лекар“, а като се намериш на зор, търсиш лекар. Докато сте здрави, лекари не искате, а после ги търсите. Не е право това, да не искаме лекари, но глупаво лекуване не искаме. (34, с. 270)

Сегашното градинарство е изопачаване на Природата. Природата на много дървета е изнудена, те насила са станали високи. После, градинарите отрязват върховете на тия дървета, за да върнат енергиите им надолу, да ги направят по-дебели. Значи, енергиите на дърветата се препращат по изкуствен начин ту нагоре, ту надолу. Дърветата трябва да се развиват естествено. По същия начин и вие кастрите своя живот... Само във физическия свят има кастрене, не и в Божествения. Кастренето е закон на кармата. Присаждането е също така кармически закон. В Любовта няма абсолютно никакво кастрене, никакво присаждане. В Божествения свят нещата се развиват правилно, естествено, без никакво давление отвън. Като наблюдавате развиването на вашия живот, забелязвате две течения: едното е под влиянието на кармическия закон, а другото – под влияние на Божествения закон или закона на Любовта, на дихармата. Ако работите едновременно с двата закона, ще се намерите в противоречие със себе си, с окръжаващата среда и с Божествения свят. От вас зависи как да живеете. Ако живеете по първия закон – кармическия, ще ви къцат. Ще се намерят много градинари, които ще ви кастрят и присаждат. Ще дойде един градинар, ще отпрати соковете ви нагоре; ще дойде друг, ще отпрати соковете ви надолу. В края на краищата от вас нищо няма да излезе. Христос казва: „Който има уши да слуша, нека слуша.“ Това значи: който има желание да учи, той може да се учи. За да се учи и да постигне това, което желае, човек трябва да има търпение. (191, с. 80)

4. ЗАКОН НА НЕОБХОДИМОСТТА И ЗАКОН НА СВОБОДАТА

Вярвайте в своя ум, в своето сърце и в своята душа, за да се освободите от старото заблуждение, наречено карма или закон на необходимостта. Само така ще влезете в закона на свободата. (46, с. 192)

Съществуват два закона: закон за кармата, или закон за причини и последствия – ти носиш страданията по неволя, т.е. по необходимост; вторият закон е закон на свободата. Законът на кармата не признава никакво право, никаква култура, никакво щастие, никаква любов. – „Кой прилага този закон?“ – Вие го прилагате всеки ден, но и върху вас го прилагат. Вие хванете една кокошка, пипнете я тук-там, да се убедите, че е угоена и туряте ножа на врата ѝ. Тя кряка, моли се, но не я чувате. (46, с. 178)

Ако се роди у вас мисълта дали сте от моралните типове или не, ще знаете, че *неморален тип* е човекът, който през всичкото време се е противил на доброто желание на Природата. Той е злоупотребил с всички ония добри условия, които тя му е дала. Следователно всеки сам може много добре да знае към кои типове спада. Природата отбелязва всичко. Погрешките на човека не се крият в Природата, а в неговата *зла воля* – той не е искал да използва нейните добри условия. Следователно и в сегашния живот още, щом човек съзнае своите погрешки, лесно може да обърне обратния лист и да измени своите неморални действия в морални. Туй е кармически закон. Щом съзнаеш, че туй, което си вършил досега, е несправедливо спрямо Природата и почнеш постепенно да коригираш постъпките си, няма да се мине дълго време и животът ти ще се измени, ще се поправи. (151, с. 230)

Животът на хората може да се уподоби на оране. Човек оре, посява своята нива и каквото придобие от нея, нарича го карма. Значи кармата не е нищо друго, освен жетва на човешката нива. Когато човек овършее житото си, учениците му го пренасят в неговите хамбари. Който не разбира живота като оране, като сеене и като вършитба на посятото, той мисли, че е свободен, самостоятелен човек. Животът без Любов не може да съществува. (86, с. 34)

Божественият порядък е създал човешкия порядък и човешкият порядък може да се ползва от Божествения порядък на нещата. Следователно, когато в човешкия порядък ние се ползваме от Божествените условия или възможности, то е храна на нещата. Но някой път човешкият порядък влиза в разрез с Божествения – тогава в живота се раждат противоречията, туй, което ние наричаме зло. *Щом човешкият порядък дойде в разрез с Божествения, ражда се злото*. И се прекъсва онази хармония, която съществува. Сега някой път се заражда въпросът за вашата карма. Назряла е вашата карма, да кажем. Думата „карма“ е чужда дума, която съдържа известна философия. Каквото посееш, такова и ще намериш. Ако посееш едно житено зърно, ще намериш плода на житеното зърно. Ако посееш едно царевично зърно, ще намериш резултата на царевичата. Ако посееш ряпа, ще намериш ряпа. Каквото посееш на нивата, такъв резултат ще имаш. Казвате: „Защо е такъв моят живот?“ Такъв

е твоят живот, защото така си сял. Какво трябва да се прави? Да допуснем, че вие сте болен, търсите лекар да ви лекува. Аз ако бях болен, нямаше да търся лекар. Най-първо щях да се интересувам да намеря здравите хора, ще ходя да се запозная с тия хора, да видя как живеят. (18, с. 680)

Според индуската философия погрешките имат отношение към човешката карма. И царят, и простият човек грешат. Някой цар изтезва, мъчи слугите си без да мисли за последствията. В бъдеще царят ще стане слуга, а слугата – цар. Трябва ли да пита тоя слуга защо господарят и близките му се отнасят лошо с него? Не търси причината отвън, в другите хора, но я потърси в себе си. Едно време, когато си бил цар, ти си измъчвал слугите си. Днес те ти отговарят по същия начин. Днес, както и да се отнасят към тебе, ще благодариш и ще знаеш, че ти си причина за всичко. Като знаете това, от всички се иска добър живот. Закон е: когато съдят някого, ти не го защитавай! Само един начин има, по който можем да му помогнем: да изпратим мисълта си към него с пожелание да изправи грешката си. Не съжалявай, че законът те съди; радвай се, че имаш условия да изправиш погрешката си... Помнете: погрешката на едно е погрешка на всички. (69, с. 10)

Кармата, това е разбирането на човека. Тъй както хората разбират кармата, тя никога не може да се разреши. Когато апостол Павел разисква кармата, казва: „По закон никой не може да се оправдае.“ Ако ние мислим само за себе си и искат да ни убедят, че в едно прераждане ще станем добри, в друго, в трето – казвам: „Зей, коньо, за зелена трева.“ Следующият живот не може да те направи добър. (100, с. 21)

Казвам, блажен е онзи човек, който не съди Бога в сърцето си! Блажен е онзи човек, който не съди човека в сърцето си! Блажен е онзи човек, който не съди Господа в ума си! Блажен е онзи човек, който не съди Господа в душата си! Като дойдем до онова, което Бог прави, да считаме, че то е свършено, че то е образ на всички блага. Нима ти можеш да бъдеш по-добър от Господа? То е върхът на безумието, оттам започва кармата, нашето нещастие. Щом помислиш, че Господ може да е направил погрешка, достатъчна е тази мисъл само, за да изопачиш целия си живот. (23, с. 270)

5. КАРМА И ДИХАРМА

Някои хора „по благодат“ разбират тъй: дядо им да умре, че да им остави наследство. Това не е благодат. Индусите имат думите „карма“ и „дихарма“. Карма подразбира съдба, лоши последствия, т.е. туй, което си правил – ще ти го правят; а дихарма подразбира най-хубавите условия, които Бог е дал на разположение на твоята душа. Това ти се дава като благодат. Всички хора наоколо те обичат, всички ти треперят и са готови да изпълнят всяко твое желание. Това наричат в християнския свят „благодат“ и казват, че благодатта освобождава човека от всичко. Не, благодатта показва, че туй същество е живяло в съгласие с Божиите закони, затова има тази благодат.

А за онези същества, които не са живели в съгласие с Божиите закони, няма благодат – за тях има карма. (104, с. 80)

Някой ще каже, че това е съчетание на нашата дихарма или на нашата карма. Съчетанието на дихармата прави човека щастлив, добър; съчетанието на кармата прави човека нещастен, лош. Кармата всякога подразбира лош живот. Кармата е закон за причина и последствие. Ние казваме: „Това е съдба!“ Туй, което хората наричат щастлив живот, то е дихарма. Всеки един от вас може да бъде щастлив. Кога? – Когато е свързан с Бога. Тогава човек ще има правилни отношения и във всяко едно направление ще се развива правилно. (140, с. 45)

Щастието на човека зависи от контролата, която човек може да постави на своите мисли и чувства. Едно нещо трябва да помните: всяка мисъл, пусната в пространството от кого и да е, тя някога ще се реализира. И тогава дете и да сте, ще ви намерят, за да получите придобивките от своите мисли. Каквото ви се пада, ще ви се даде. Всяко чувство, което е излязло от вас и се е реализирало, един ден ще се върне пак при вас, да получите придобивките от него. В невидимия свят има един институт, който се занимава с това. Индусите наричат това *карма йога* и *дихарма йога*. Аз го наричам страдания на живота и радости на живота. Следователно, има една наука за страданията на хората – карма йога я наричат, наука за причини и последствия на нещата. Когато дойдат страданията, хората веднага започват да мислят защо страдат. Под думата „карма“, българите разбират – „кърми“ – да отхрани някого. Значи под „карма“ се разбира да се нахрани един човек. Наистина, като дойдат лошите последствия, човек вижда, че трябва да се нахрани. (129, с. 171)

Помнете следното правило: никога не взимайте пари под лихва. Ако стане нужда да вземете пари назаем с голяма лихва, не отлагайте изплащането. Ако дойде такава година като сегашната, тя ще отвори очите и на длъжника, и на кредитора. Следователно, не взимайте пари назаем, особено под лихва. Искаш хората да те обичат. – Много искаш! Това е взимане пари назаем. Не мисли, че пари се взимат само на физическия свят. Щом искаш хората да те обичат, ти трябва да платиш за тази любов. Ще кажете, че любовта не се продава. – Много хора продават любовта си и с това си създават карма. Всичко, което се продава, създава карма. Нещастията на хората се дължат на това, че продават нещата. Някога хората искат да обсебват, да си създават собственост. Не желайте хората да ви обичат, нито вие да ги обичате. Каква е целта ви, да обичате хората? Каква е задачата на нажежения метал? – Да обича хората с цел да им предаде част от своята топлина. Ако, като човек, не можеш да предадеш топлина на другите, ще се пръснеш. Ето защо за предпочитане е да обичаш хората, отколкото да се пръснеш. Ако не отворите клапата на парния котел, да излезе парата навън, котелът непременно ще се пръсне. Там е спасението. Само Любовта може да спаси човека от пръсване. Как? – Като го застави да работи.

Когато Любовта дойде между хората, всички ще се впрегнат на работа и на учене. Докато си при Любовта, ще мислиш, ще чувстваш и ще работиш. – „Не искам да работя.“ – Ако не искаш да работиш, очакват те страдания и нещастия. За да влезе животът в тебе, ти трябва да обичаш. Само така животът има смисъл. – „Защо трябва да обичам?“ – За да дойде животът. Любовта може да се замести само с Любав. Като обикнеш Любовта, в замяна на това Бог ще ти даде живот. – „Защо трябва да обичаме Бога?“ – За да ни даде благоприятни условия да живеем. Ако не Го обичаме, няма да ни даде добри условия за живот. Който няма добри условия за живот, той не обича Бога. Който търси Любовта, той търси добрите условия на живота. Искаш да си купиш един килограм жито – ще платиш равноценното. Пренасяш стока от чужбина – ще платиш мито на границата. „Даром сте взели, даром давайте.“ – Мнозина използват този стих за себе си. Какво означава думата „даром“? Тя означава дихарма – противоположен закон на кармата, според който всичко, което ти се дава, е заслужено. Който ти дава нещо, дава го от сърце. При този закон и двамата си плащат – и който дава, и който взима. Това означава думата „даром“. Ако някой ти даде нещо даром, но ти си недоволен и отказваш да го приемеш, между вас се създава карма. Недоволството създава кармата. (85, с. 260)

Две теории съществуват за обяснение на богатството. Според едната теория човек може да стане богат, ако се влюби в Господа. Според индуската теория човек може да бъде богат само ако живее добре. За да живее добре, човек все трябва да има някого предвид. И тогава, ако живее за Бога, от любов към Него, тази теория се слива с първата. Човек обича Бога и Бог го обича, защото е израз на Неговата мисъл и на Неговите чувства. (169, с. 182)

Кармата преследва човека най-малко до четири поколения, докато изплати всичките си дългове. Какъвто е законът на кармата, такъв е и законът на дихармата. Това, което Бог е определил за човека, векове ще минат – той ще го получи. Обещанията на Бога всякога се реализират. Ако ти е обещано да станеш певец, кога и да е, ще станеш. Ако ти е обещано да станеш богат човек, кога и да е, ще станеш. Това не значи, че трябва да седиш и да чакаш. Щом искаш да станеш певец, ще се учиш да пееш, ще работиш в това направление. А кога ще станеш певец – не мисли за това. То само ще дойде. Ако искаш да станеш богат, стреми се да постигнеш желанието си. Богатството само ще дойде. Как ще стане това, не е твоя работа. От човека се иска работа и постоянство, останалите неща сами ще дойдат. В разумния свят нещата идват сами, а в неразумния – човек сам трябва да ги търси. (152, с. 89)

Когато човек се намери пред някаква мъчнотия или някакво изкушение, около него започва усилена борба между светлите и тъмните същества. Тази борба може да продължи ден, два, седмици, месеци или години, но ако човек е свързан с Първата Причина, в края на краищата борбата ще се свърши в негова полза. Който се намира под ръководството на разумния свят, той лесно ще се справи със своята карма. Кармическият закон не е нищо друго освен

съдбата на човека. Кармата е закон на необходимостта, през който всеки човек минава. С други думи казано, кармата представя неблагоприятните условия в живота на човека. Някой човек си направи къща, но скоро я изгубва; ожени се, родят му се деца, но след няколко години изгубва и жена си, и децата си. Това са все кармически отношения. Човек трябва да работи съзнателно, да ликвидира правилно със своята карма. Като ликвидира с кармата си, човек влиза в Божествения Промисъл, в закона на благодатта или в тъй наречената дихарма. Такъв човек борави с магическата пръчица. Щом е дошъл на Земята, човек трябва да работи правилно, да ликвидира с кармата си още в този живот, да не става нужда пак да се преражда. Да се преражда човек, това значи да живее в закона на кармата. Да се ражда, това значи да живее в закона на благодатта. В този закон човек расте и се развива без никакво прекъсване на съзнанието. (168, с. 58)

Христос дойде на Земята да покаже на хората начин, по който могат да се освободят от своята карма и да влязат в пътя на дихармата. Какво представя дихармата? Тя е закон на благоденствие, при който човек живее в благоприятни условия, в пълна хармония. Дихармата подразбира живот на безсмъртие. Тя е живот на Любовта, на Мъдростта, на Истината, на Правдата и на свободата. Българите наричат дихармата „дарба“. Много естествено – като почнеш да обичаш, това е дарба. Като мислиш право – това е дарба. Когато си истинолюбив и говориш истината – това е дарба. За да придобием една от тия дарби, трябва да пушем живия Бог в себе си. (46, с. 187)

6. ХРИСТОС ДОЙДЕ НА ЗЕМЯТА ДА ПОМОГНЕ НА ЧОВЕЧЕСТВОТО ДА СЕ ОСВОБОДИ ОТ КАРМАТА СИ.

Има неща, които, веднъж пропуснати, втори път не се връщат. Това не е за обезсърчаване, но трябва да бъдете будни, да не пропускате нещата. Това, което сте пропуснали, пропуснато е вече; гледайте да не пропуснете новото, което идва сега. Добрите условия, които хората са пропуснали да използват, представляват тяхната карма. Искат или не искат, те ще плащат за всичко, което са пропуснали в миналото си. Никой не може да плати дълговете им, освен те сами. Христос дойде на Земята да помогне на човечеството да вдигне кармата си. Тя беше толкова тежка, че хората се простряха на земята. Ще кажете, че Христос пое кармата на хората. Той не я пое, но им помогна да станат, да стъпят на краката си и да продължат своя път. Като вдигна чувалите на гърба Си, Той каза: „Не се претоварвайте, не пълнете чувалите си, за да можете свободно да се движите. По-добре по-малко, отколкото всичко изведнъж и да изнемогнете.“ Следователно изнемогването се дължи на лакомството в човека. На това чувство се дължи многоженството, както и чрезмерното размножаване на хората. – „Колко деца трябва да има човек?“ – Едно дете – един син. И Бог имаше само един Син, Когото нарече Свой единороден Син. Сегашните хора са осиновени от Бога, по наследство само те минават за Негови Синове. Те не могат още да се нарекат истински Синове

Божии, защото нямат Любов към Него, не са готови на всички жертви. Бог изпрати Своя единороден Син на Земята да изпита Любовта Му. За тази цел Той Му даде задача да помогне на страдащите и да им покаже пътя към спасението. Христос изпълни Божията воля, пожертва се и доказа Любовта Си към Своя Баща. Можете ли и вие да направите същото? Вие искате да бъдете Синове Божии с единствената цел да имате по-голям кредит, да ядете и пиете повече. Това не са Синове Божии. Който иска да бъде Син Божий, трябва да признава закона за единството: една воля, една мисъл, едно чувство. Той трябва да изпълнява само Божията воля, а не своята; трябва да признава една мисъл – Божията. Има ли особено мнение за нещата, той не може да бъде Син Божий. Особеното мнение не разрешава въпросите. То не може да оправи света. Човек трябва да мисли като Бога, ако иска да оправи своя свят. Още днес може да го оправи! Ще кажете, че това е работа на Христос. В това отношение всеки може да бъде Христос на своя свят. Всеки може да бъде разпнат като Христос и след три дни да възкръсне. Ако не сте готови за това, не можете да оправите света, в който живеете; не можете да оправите и своя малък свят. Който иска да бъде Син Божий, трябва да следва Христос. – „Аз съм християнин!“ – Ако наистина си такъв, всички въпроси щяха да бъдат разрешени за тебе. Както виждам, вие още не сте разрешили въпросите си, следователно не сте още истински християни. По име можете да се наречете християни, но по дела още сте далеч от Христос. И досега още хората се съмняват, подозират се, гневят се, а при това искат да минат за християни. Докато служи на отрицателните мисли и чувства, човек не може да бъде християнин. (188, с. 282)

Седите денем и ви се явява лоша мисъл. Защо? – Преди сто години вашата душа е имала сношение с черен мъж. Този черен мъж ние наричаме дявол. Едно лошо ваше желание – то е също ваше дете. Този закон на кармичността е строг, ние трябва да се пазим добре, защото не можем да избегнем последствията. Никога не трябва да даваме място в ума си на лоша мисъл, защото тя ще изработи своя форма и в бъдеще, когато и да е, ще ни спъне. Не е въпросът тука, че някой се родил от бял или от черен мъж; въпросът е, че има вибрации на черни и бели хора, които се различават. *Черните хора имат стремеж към Земята, а не към Небето*; те са хората на онова дърво, от което вашата първа майка е яла. *Белите хора, които сега идват, са хората на Дървото на живота*. Следователно, от което дърво ядем, туй ще станем. А Дървото на живота – то е Христос. Когато проникне в нас тази велика мисъл за Христа – не отвличената мисъл, че Христос стои от дясна страна на Отца, но Христос – силата, която е проникнала цялата наша Земя, и когато тази струя проникне във всички същества – от малки до големи, тогава ще настъпи спасението. (160, с. 61)

Казвам: всички сте добри, но не сте проявили своята доброта; всички сте богати, но не сте проявили богатството си; всички сте учени, но не сте проявили своята ученост. Защо не сте се проявили? – Не сте имали условия. И Бог няма условия да се прояви като Любов. Коя е причината за това?

Нежеланието ви да направите едно малко усилие, да дадете възможност на Божията Любов да се прояви във вас. Казвате: „Бог може да направи всичко, следователно може да се прояви, когато пожелае.“ Обаче насила Бог нищо не прави! Хората са застанали на пътя на Бога и Му пречат да се прояви. Тая пречка трябва да се премахне. И вие не можете да се проявите, и за вас има пречки. При това положение само Бог може да помогне на хората. Как? – Той влиза в Христа и примирява хората със себе Си, като им прощава всичките грехове. След това Той казва: „Идете си с мир, живеете и не грешете повече!“ Ако Бог не прости греховете на хората, ще дойде кармата върху тях. Сложи ли се тя на гръбовете на хората, те ще потънат. Примирете се с Бога, за да се освободите от дълговете си, да олекнете и да излезете на повърхността на водата. (176, с. 108)

Тази сутрин моята беседа ще бъде върху двата велики закона, които формулирам така: закон за противоположностите и закон на подобие... Тия два закона на противоположностите и подобие, ако можем да ги разберем, са две велики неща в света. Единият закон – на подобие – е закон на Небето, другият закон – на противоположностите – това е законът на Земята, на органическия свят, на плътта... Индусите, които знаят тия два закона, изясняват ги с думата „карма“ – закон за причините и последствията. Но карма може да бъде *карма в прилив* и *карма в отлив*, сиреч карма добра и карма лоша. На търговски език то значи да даваш – да вземаш. Даваш ли – това е отлив, вземаш ли – това е прилив и онзи, комуто дължите, ще дойде при вас точно на падежа да ви покани да си платите дълга... Трябва да излезете от закона на противоположностите и да влезете в закона на подобие, а законът на подобие е самоотричане... Учението на Христа спада към закона на подобие. Христос слезе на Земята, за да установи закона на подобие. Той казва: „Аз не искам да господарувам над вас, а искам да ви науча как да бъдете щастливи и ако Ме обичате и изпълнявате Моя закон, ще бъдете честити.“... И когато Христос казва: „Трябва да се отречем от себе си“, разбира се: *да излезем от тая мрачна стая на своя егоизъм и да влезем в закона на подобие, на Любовта.* (160, с. 3-13)

Само Любовта е път, по който може да се избавим от всичките нещастия, които идат в света. Християните много добре разбраха. Ония християни, които станаха мъченици, тръгнаха по пътя на духовното раждане и приеха страданието, за да се избавят от кармата. Те свършиха с кармата и влязоха в живота на Любовта. (99, с. 102)

Казват: „Когато някой човек страда, това е карма.“ Кармата няма нищо общо със страданията и със скърбите в света. Страданията и скърбите – това е езикът на живата Природа, това е езикът на Бога – първият език, с който Бог започва да ни говори, за да ни пробуди от дълбокия сън, в който духът пада. Бог го пораздрусва и казва: „Стани, синко, събуди се и започни да мислиш!“ Тук няма никаква карма. Кармата е езикът, с който ни се говори да не се отклоняваме от Божествения път. Да не смесвате скръбта и страданията с

вашият грехове. Питам тогава: ако е вярно това, че страданията са кармата на човека, тогава какви грехове е направил Христос, че страда? Той, ако и Син Божий, дойде на Земята да научи някои уроци, да се усъвършенства. Той дойде главно да научи онзи велик закон на Любовта, който Бог Му предаде – да научи как става жертвата, как Бог повдига падналите същества. Този урок Христос трябваше да го предаде на Своите по-малки братя. Това наричам изкупление. И досега още този закон не е изяснен. Следователно страданията – това са Божествен език. И аз ви казвам: когато започнете да страдате, вие сте в границите на изявения живот. Страдате ли, Бог ви обича; не страдате ли – вие нямате нищо общо с Бога, с Любовта. Не забравяйте, че вашите страдания образуват радостите на другите, а вашите радости са скърби за другите хора. (34, с. 37)

Да благодарим на Бога за разумността, която съществува в Природата. Християнският свят сега се изправя. Християните не са пазили ония закони, които Христос проповядвал. Не са направили жертвата, която трябваше да дадат. Сега милиони хора измират. Тия жертви трябваше да се дадат преди милиони години. Сега те се дават за неизпълнение на закона за Любовта. Защото или по Любов ще жертваш, или по закон – не може да се избавиш от жертвата. Или доброволно, или насила ще жертваш... Любовта казва: „Доброволно носи страданията!“ Страданията ще дойдат един ден, ще ни турят на бойното поле и искаме, не искаме – ще се жертваме. Сега, като сме свободни, да решим да изпълним! Никой не ви заставя. Ако сега не се решите да се жертвате, един ден на бойното поле ще отидете. Тази война ще се прекрати, но след тази война ще дойде друга война, по-голяма, в далечното бъдеще. Ако сега вие не се научите да носите с радост страданията в тази война, ще бъдете на фронта, и никой не може да ви избави. Та казвам сега, *да се избавите от заблужденията за кармата*. Божията Любов носи жертви. Ангелската любов носи разделението. Човешката носи страданието. Искаш да работиш – дръж човешката любов. Искаш да бъдеш свободен – дръж ангелската любов. Търсиш Истината – дръж Божествената Любов. (23, с. 205)

В света съществува една особена философия, която е оплела много хора в мрежата си. Нишките на нейната мрежа са нишки на кармата. Човек трябва да има тънък, остър ум, за да може да избегне от мрежата на тази философия. Тя прави живота несносен, поради което всички дарби и способности в човека се заглушават. (37, с. 32)

Евреите бяха недоволни от Христа, че руши стария порядък, обърква разбиранията им. Какво трябва да се прави тогава? Какво трябва да прави майката, когато големият брат бие братчето си? Тя трябва да ги раздели. Големият брат е старото в света, а малкият – новото. Следователно старото и новото трябва да се отделят. Те не могат да живеят на едно място, да се хранят с една и съща храна. Останат ли на едно място, достатъчно е майката да излезе за един момент във и големият брат непременно ще набие малкия. Мога да ви кажа коя е причината за това, но нищо няма да се ползвате.

Според индусите – това е карма, а според окултистите – борба между старото и новото. (176, с. 99)

Ние искаме Господ да дойде на Земята, но за да стане това, трябва ние да бъдем готови, защото едно време Христос дойде между евреите, но като не бяха готови, създадоха си карма и виждаме какви излязоха последствията. Сега Христос иде между кавказката раса, европейските народи, и ако не Го приемат, ще ги завладее жълтата раса и ще ядат бой до оледения. Ще ги сполети най-голямото нещастие, което може да бъде. (186, с. 39)

Така да проникне във вашата душа новото съзнание, да знаете, че денят на вашето избавление настана. И Христос казва: „Като видите, че смокинята се разлисти, да знаете, че е близо денят Господен и вашето избавление.“ Христос разбира туй съотношение на скончание. И ако във времето на Христа казваха, че времето, денят Господен е близо, ние можем да кажем, че ние сме на този Божествен праг на този Божествен ден. И сега всяка една минута е толкова важна. Във времето на Христа имаше много време, днес време няма. Сега няма време вече! Много малко време остана. После друго, туй, което във времето на Христа е изисквало сто години да се поправи, сега само десет години взема. Съкратява се времето. И сега от 1927 година туй, което във времето на Христос изисквало сто години, сега в една година ще се съкрати. И още повече ще се съкрати този период. Тъй щото процесът е бърз. Щом направиш една погрешка, веднага присъдата ще дойде. Карма ще се приложи. С каквато съдба мериш, ще ти се взмери и за добро, и за зло. (174, с. 90)

(Прочете се 4-та глава от Първо Петрово послание. Върху 17-ти стих се каза):

Праведните от дома Божий са всички тия, които са изпълнявали волята Божия през всичките пререждания. Що значи „съдба“? – Да се отсъди право на един човек. Но тази дума значи и *определение на нещата* – да се определи отношението на хората, което имат помежду си, и да се определи качественоста на едно нещо, като се уясни каква именно работа може да изпълни. Всякой един от нас трябва да намери място в Христовото тяло. Кармата е първото разбиране на съдбата. Например, онеправдал съм някого – трябва да ми го върне. В продължение на горните мисли и когато отговаряме на въпроса що е съдба, неволно заставаме пред истината, че за да можем да намерим правилен отговор, необходимо е да знаем по-напред, че ще настъпи процесът, за да се изпитаме. Така най-първо пред нас е *Арабат*, т.е. че трябва да намерим за нас едно пристанище. Ние сме в потопа и първото място, което трябва да намерим, е планина, на която да можем да застанем. Вторият етап е гората (планината – бел. състав.) *Мория*, гдето да принесем жертва на Бога. Третият етап е *Синай*, гдето се даде законът Божий. Там ще се замъгли, но ще се даде законът. Четвъртата стъпка е *Тавор*, гдето се преобрази Христос. И най-последният етап е *Голгота*. Тия етапи човек трябва да премине през духовното си развитие и върху тях трябва да размишлявате. Иисус Христос е Този, Който има тази алхимическа сила, която, като ни се даде, можем удачно

да минем и заминем тия етапи. И какво понятие имате за Исуса Христа? Трябва само да Го опитате, та да имате правилно понятие за Него. Докато не започнем сами себе си да съдим, няма да настъпи у нас силата. Загова и не бива да се оплакваме, като ни турят под изпит, защото ние доброволно сме отишли „на конкурса“. В настоящите времена ние имаме най-големите условия да се приближим до Бога и да станем господари на нашата съдба. А да сте господари – значи да сте извън кармичния закон. (186, с. 34)

7. ОТГОВОРНОСТТА НА УЧЕНИКА В ОКУЛТНАТА ШКОЛА. „ДАЙ МИ МАЛКО ОТ ТВОЕТО БРЕМЕ!“

Мъчнотии, изпитания ще ви се дадат, но правилно трябва да ги решавате. Така трябва да ги решавате, че да бъдете за пример на окръжаващите. Хората от света трябва да видят в лицето на всеки едно от вас образец на човек без лицемерие и лъжа, човек на дела, а не на думи. Веднъж влезли в Школата, вашата задача е да се справите с кармата си, да се освободите от всички свои кармични връзки, правилно да се развържете. (54, с. 127)

Не работите ли, както Бог иска, веднага кармата ще дойде. Строг и неумолим е кармическият закон! Дошъл на Земята, всеки човек е работник, инженер, който строи пътища. Той е държавен работник, на когото се плаща редовно. От него не се иска нищо друго, освен да бъде съвестен, добре да изпълнява службата си. И в Писанието е казано: „Прави правете Божиите пътища!“ Не мислете, че като ученици не сте отговорни за работата си. Именно като ученици вие носите по-голяма отговорност, отколкото, ако не бяхте ученици. Вие строите вашия бъдещ живот, вашия бъдещ морал. Вашият морал трябва да се отличава от този на другите хора... Думите, мислите, чувствата и действията представляват Божествени пътища, които човек трябва да знае как да пропраща. (57, с. 205)

Една необходимост е да говорим Истината. Горко ни, ако не я говорим! И в края на краищата, всеки от вас в края на своята еволюция ще бъде заставен да изкаже абсолютната Истина тъй, както си е. И сегашната карма не е нищо друго освен едно отклонение от Истината. Кармата се е зародила в момента, когато ние сами сме се отказали да говорим Истината. Първият момент, първото отклонение, когато човек се отказал да говори Истината, е създал сегашната карма, която е родила хиляди злини, и за да се освободим от нея, ние трябва да говорим Истината и да започнем да я прилагаме в живота си. От вас, като ученици, искам да прилагате Истината абсолютно, без никаква лъжа. – „Ама малко бяла лъжа?“ – Не, никакви бели, нито черни лъжи. Ще говорите чистата, бялата, светлата Истина! За нас и бялата, и черната лъжа е все лъжа! Това е моралът на новия живот, моралът на новия ден. (11, с. 166)

По естество човек не е лош, но нещо лошо е написано на неговата книга. Човек представя книга, на която от векове се пише добро и зло. Като знае това, човек трябва да обръща страниците на своята книга и да чете. Види

ли, че в нея е написано нещо лошо, веднага да го коригира. Лошият живот трябва да се изправи. *Задачата на сегашния ви живот се състои именно в това – да изправите лошата си карма.* Не я ли изправите, каквито печалби да имате, тя изцяло ще ви погълне. Тогава вие ще се чувствате празен, като че нищо не сте постигнали. Това е илюзия, защото онова, което сте придобили и обработили, което е ставало ваша плът и кръв, никой не може да го отнеме. (20, с. 36)

Туй остаряване, което вие чувствате, то се дължи на съвсем други причини. Ученичеството е закон за подмладяване. Ако не станеш като дете, няма да се учиш. И Христос е казал: „Ако не станете като малките деца...“ Малкото дете няма какво да става, а възрастният трябва да стане като малкото дете и да започне да учи – неговият ум и неговото сърце трябва да започнат наново. Затуй хората се раждат. А ние няма да идваме пак, да се превъплътяваме отново. То е един тежък закон. Кармически закон! Ще те приспят, после ще те пробудят наново. То е дълъг процес. А туй, в един живот ти да си събуден, съзнанието ти да е будно! И сега *окултната Школа има за цел да научи ученика да има будно съзнание...* Всичките погрешки почиват на туй, че нашето съзнание не е будно. Аз съм наблюдавал, правил съм опити и съм видял, че погрешките идат, когато човек е в едно спящо състояние. (131, с. 232)

Когато дойдат мъчнотиите в живота, хората започват да се страхуват и губят вяра във всичко. Ако Бог е с вас, кой ще бъде против вас? Бог не съизволява в смъртта и страданията на грешника. Каквито грехове и да имате, Той не се спира пред тях. – „Какво да правим с кармата си?“ – Ще плащате и ще вървите напред. Не само обикновени хора, но и адепти се спъват в своята карма, в живота на своите деди и прадеди. И тях ги притискат, но те прилагат вярата, Любовта и Мъдростта, и преодоляват своите изпитания. Всеки човек – малък или голям, ще бъде изпитан. Като ученици на окултната наука вие ще имате по-големи страдания от тия на обикновените ученици. – „Защо?“ – В окултната наука има опасни места, в които ученикът неизбежно ще загази. За пример, той ще се натъкне на закона, според който, каквото мисли човек, добро или зло, непременно ще го привлече към себе си. Ако мислиш, че някой човек е лош, ти непременно ще привлечеш лошавината му. Ако мислиш, че някой ще те излъже, ти непременно ще привлечеш лъжата към себе си. Мислиш ли положително за някого, че той ще изпълни дълга си – така става. (168, с. 130)

Тия условия, които сега имате на света, няма да се повторят никога във вечността. Ако имате някоя неприятност в живота и се усещате недоволни, неблагоприятни, дряхли и унили, знайте, че причините са кармични и следователно вие сами сте си криви. Ако искаме да влезем в Царството Божие – ни повече, ни по-малко трябва да станем като децата. „Не трябва да даваме място на съблазните“, не бива да одумваме нашите братя, въобще нека престанем да одумваме. Ако ли се е породило известно недоразумение, да

знаете, че някоя горчива карма е застанала отнякъде и дори се е загнездила в нашето естество. Не остава в такива случаи нищо друго, освен да се помолим да я премахне Господ. (186, с. 32)

Нищо не се дава даром. Вие живеете десетки години в къщите си – вашите тела, без да плащате поне малък наем. Знаете ли какви дългове трупате? Ще дойде ден, когато ще плащате задълженията си с лихвите заедно. За да не се намерите в затруднения, отправяйте всеки ден по една с добра мисъл към Природата. Добрите мисли представят за нея красиви цветя и доброкачествени плодове. Ако в продължение на десет години изпращате по една добра мисъл на Природата, вие ще превърнете нейните градини в рай. Най-добрият начин за плащане на дълговете е Любовта. *Чрез Любовта човек може да изплати и най-тежката си карма.* Обаче който си служи с безлюбие, сам си пакости. Страшно е положението на ученика, ако обиди с нещо Учителя си. Това значи да огорчи Любовта. Това не се позволява на никой ученик, а особено на способния. Кой ученик е способен? – Който разбира Учителя си и учи добре уроците си. Той слуша Учителя си, който преподава за създаването на света, за произхода на кармата и на полюсите, но не си прави илюзии, че всичко разбира и знае. Това са далечни въпроси, за които само онзи може да говори с точност, който е взел участие в създаването им. Ученикът слуша само, но не може да каже, че е присъствал при създаването на света, при създаването на кармата, както и при поляризиране на енергиите, за които въпроси само Учителят има право да говори. Като зародиш всеки е присъствал при създаването на света, но той нищо не помни и не знае. Зародишът подразбира спящо състояние, в което се намират много хора. Който се е пробудил, знае вече кои сили да развива в себе си, за да подобри своя живот. (177, с. 106)

Какво знаете, какво сте приложили от наученото? Аз не се интересувам от това колко години сте посещавали училището, колко сте богати, какви са били баща ви и майка ви, дядо ви и баба ви и т.н. Важно е как живеете. – „Ама аз съм милионер.“ – Колко даваш на бедните? – „По пет лева на човек.“ – Това показва доколко си носител на Божествените идеи, на Божествения план. – „Ама аз имам свои идеи, свой план за реализиране.“ – Докато изпълняваш своя план, ти всякога ще бъдеш нещастен. Така създаваш своята карма, както и кармата на цялото човечество. Някой мисли как да направи живота си щастлив и започва да се урежда материално: купи си къща, ниви, лозе. Радва се на децата си, на жена си, доволен е от живота си. Утре жена му се разболеє и умре, и той става нещастен. Децата му умират, той е още по-нещастен. – „Какво да се прави?“ – Ще измениш живота си. *Ще живееш първо за Бога, а после за ближните си.* Тогава и децата ти, и жена ти ще бъдат здрави. (158, с. 73)

Мъчнотиите, които имате, сами по себе си не са толкова големи, колкото вие ги преувеличавате. Туриш една малка мъчнотия под микроскоп, наблюдаваш я и казваш: „Като моята мъчнотия няма друга по-голяма.“ Това

е вярно. Твоите мъчнотии са точно за тебе. Ще се приближите, ще вървите по пътя на Любовта и ще видите какво може да направи Господ заради вас. Ставайте всяка сутрин тихо, гледайте да съсредоточавате мислите си, да поутихнете вътре малко, да проникнете вътре в Божествената мисъл, защото някои опитности, които ви идат, са кармически, неизбежни. (2, с. 77)

Окултният ученик не може да бъде преследван с цел да го убият. Ако някой от вас е подложен на такъв изпит, това е негова карма, която той трябва правилно да ликвидира. Ще бъдеш смел: ще излезеш един, два, три пъти срещу неприятеля си и на четвъртия път той непременно ще избяга. И да стреля, няма да улучи. Защо? Безстрашието е сила, която отбива куршума от неговия път. Ако успеете да се срещнете лице в лице с неприятеля си, ще турите ръката си върху рамото му и ще кажете: „Слушай, приятел, няма защо да стреляш! Ако си обиден нещо от мен, аз съм готов да изправа погрешката си. Ако ти дължа нещо, готов съм да се изплатя с лихвите отгоре.“ Смел трябва да бъде човек – с връзка, с вяра в Учителя си. Пред такъв човек всяко зло отстъпва. Ако неприятелят ви вдигне револвер да ви убива, достатъчно е да погледне лицето ви, да види вашето безстрашие и Любов, за да свали моментално ръката си и да се откаже от намерението си. По този начин вие минавате спокойно, защото сте издържали изпита си. Този човек е изпратен от невидимия свят само да ви изпита. Не е лесна тази задача, но може да се реши. Като ученици вие минавате известни мъчнотии, които не са нищо друго, освен последствия на вашия минал живот, т.е. преживяване на вашата карма. Ако не се възползвате от опитностите на вашия живот, вие нищо не сте придобили. Ако не извадите никаква поука от противоречията на своя живот, вие нищо не сте придобили. В разрешаване на противоречията се крият закони, сили, посредством които ученикът може да превръща отрицателните състояния в положителни. (57, с. 248)

Вие казвате: „Какво трябва да правим?“ Аз ще ви кажа какво трябва да правите... Един български кираджия софиянец натоварва коня си с 300 кг въглища, отива към Семинарията, към нашия Изгрев. Конят бял, но е слаб, едва ли 150-200 кг може да изкара. Като идва там на ръга, пада на колене, не може да изкара колата, не може да върви. Човекът му казва: „Дяволия правиш ти, ще го изтеглиш!“ Удря го. Конят седи и пъшка, но тъй се случва, че отгоре идват десетина души млади, ученици и ученички, поглеждат коня, засмиват се и всичките се налепят отзад на каруцата, помагат на коня и изкарват каруцата. Конят поглежда – как стана тази работа? Те го изкарват на равното и се връщат назад. Аз казвам: ето една благородна черга у тези ученици! Няма никакво разпореждане, никакви заповеди – изведнъж налепят се отзад и казват на коня: „Хайде напред!“ Казвам: ето един хубав пример заради нас. И ние сега трябва да се налепим на Божествената каруца! Конят не може да тегли сам, ще се налепим всички там – и братя, и сестри, от едната страна, от другата на тази каруца, и ще се изкачим нагоре. Е, сега питам: не можем ли да направим колкото тия ученици? Можем, примерът е много заразителен. Та казвам ви, вижте този дух у тия, младите! Ако всички българи дойдат на

тази Божествена каруца, работите на добре ще отидат. Значи Духът е, който работи. Туй е сега новото в света! По този случай хората могат разумно да разискват. Някой може да каже: „Кармата на коня е такава.“ Пък някой ще каже на селянина: „Защо ти трябва толкова кюмюр да носиш? Не виждаш ли, че конят не може да тегли?“ А тия, младите, изведнъж се съберат: „Ха да помогнем на коня!“ Налепят се отзад, бутат каруцата и изваждат колата на равно. Това го дават не ученици от Бялото Братство, не от православната църква служители, но ученици и ученички, които ходят да се пързаят – виждат коня паднал, налепят се и помагат на коня. И се смеят – кис-кис-кис! Казват на коня: „Карай нагоре, сега е леко!“ (174, с. 95)

Вие няма да отхвърлите светското знание, ни най-малко тая опитност няма да отхвърлите. При нея ще прибавите духовното. То е по-високо разбиране на живота. Животът е един. Едното е ниско разбиране, а другото е високо разбиране. Тогава можете да намерите едно несъответствие. Че аз съм виждал светски хора, които са много щедри. Светски човек! А срещнеш някой набожен човек и искаш да ти помогне. Той е някой окултист – ще види дали е съгласно с кармата – мисли, мисли. А пък светският човек в момента изважда, човекът услужва, дава. И разписка не взема. Казвам: той е от нашите! Всеки човек, който спонтанно прави добро, той е от нашите. А пък и да мислиш, и то не е лошо. (72, с. 53)

„В това се прославя Отец Ми – да приносите много плод, и така ще бъдете Мои ученици“ (Йоан 15:8). В какво седи този плод? – Той е плодът на Любовта!... Всички съвременни окултисти, даже на Запад, имат една слабост, че показват на сегашните младежи как да развият своята сила и как да се повдигнат над съвременното общество. Че туй не е нещо ново – то е едно старо учение! Туй не е плод, а дело. И затова казва Христос: „Да приносите плод“ – плода на нашия Баща, Който живее в нас... Сега ние седим и казваме, че Христос е пострадал на кръста: „Горкият Христос, как пострадал на кръста!“ И плачат със сълзи. И като минават хората край някой бедни, не мислят, че Христос живее в тях, нито за Христовите страдания, а казват: „Кармата им е такава!“ И после: „О, Господи, как си страдал на кръста!“ Това е едно заблуждение на Черното братство... Аз, като ваш брат, съм длъжен да ви кажа Истината. И ви казвам: вие сте мои братя и сестри, не е позволено да живеем по старому. Ние сме длъжни, в името на тази Любов, да живеем на света братски и ще живеем, и залька си можем да делим; един като работи, друг ще почива, но всинца да си носим бремето, и на всички ще бъде леко. Като срещнеш някого, да кажеш: „Я ми дай малко от бремето си!“ Да има едно състезание, че животът да е красив. А сега ще кажат: „Тъй е наредил Господ“, „Тъй е писал Господ“. Не е писал така Господ! Господ е писал всички хора да бъдат разумни и щастливи на Земята и всички да имат да ядат и да пият, да бъдат доволни и да благодарят на Бога. (163, с. 334-339)

Учението, което аз ви проповядвам, преимуществено се състои в това: аз искам да ви запозная със законите на живата Природа – туй, което досега

никой не е учил. И това става много медлено. В книгите, които четете – това е лесна работа, но ако искате да учите законите на живата Природа – тази Школа е трудничка. Аз искам да бъдете свободни в мислите и чувствата си. Аз не съм ви ограничавал в нищо, но други има, които ще ви ограничат. В годишното събрание пригответе се да няма вече повръщане към елементарните работи, т.е. към кръщение и спасение. Да пристъпим към нова формула, в която трябва да се изрази новият живот. Аз не желая никой от вас да се спъне в нищо. Сега ще изучите закона на смирението и кротостта – то е първото нещо, а второто е електричеството и магнетизмът, и третото е мъчението. А вие в София започнахте с мъчението. Трябва да имате запас от енергия, за да минете през този огън. Аз ви казвам само начина да се пригответе за кротостта и смирението, електричеството и магнетизма. Тия неща не съм ги създал аз, те съществуват. Софийнци трябва да изгладите туй. Ще кажете: „Как?“ Можете! ... Време нямате. Вие сте в двадесетата година на двадесетия век. Кармата ви е назряла вече и ако не ликвидирате правилно сега, ще останете за две хиляди години назад. Вие като минете напред, други идват, които ще ви заместят. Не се спирайте, вярвайте във великия Божествен закон, имайте опитността на миналото – разбирате много добре работите, не сте слепи. (2, с. 121)

Астралният свят е пълен с мечешки капани във вид на красиви цветя, сладки сокове, хубави и разнообразни неща, които отдалеч привличат човека. Разумният свят предупреждава хората да внимават, да не паднат в някой капан... Ако ученикът пожелае да опита всички красиви работи в света, главата му ще поблее преждевременно и в края на краищата ще се убеди, че освен загуби, нищо не е придобил. Мечешки капани има не само извън Школата, но и между вас, в Школата, затова всички трябва да бъдете будни, да не проявявате любопитството си. Задача на всеки човек е сам да се пази. Ако не е внимателен, той често ще пада в капани и след това ще се оплаква, ще запитва този-онзи защо съществуват капани в света, защо човек пада в тях и т.н. Ще говори за кармата, ще оплаква съдбата си, но нищо няма да придобие. Каквито обяснения и да се дават, ако не е внимателен, капани го чакат... *За вас като ученици не са важни обясненията, нито причините за нещата, но да научите изкуството да градите, да бъдете добри майстори.* Всеки трябва да научи новото изкуство – да гради, и да се откаже от старото – да събаря. Не питайте защо стават нещата по един, а не по друг начин; защо някой ви обидил, защо ви спънал, но пожелайте искрено в себе си да направите едно добро дело, каквото никога досега не сте правили; да се примирите с всички ваши близки, с които сте в лоши отношения; да се пожертвате за ближния си, с което да го повдигнете. Стремете се към тези неща без да се спирате пред обидите и огорченията, които близките ви причиняват. Фактът, че те не са постъпили добре показва, че са паднали в някой мечешки капан. Не им се сърдете, но потърсете начин да ги извадите оттам. (177, с. 224)

8. КАРМАТА НА ДРУГИТЕ. КАРМАТА НА ЧОВЕЧЕСТВОТО

Като вижда погрешките на хората, човек иска да ги изправи, но не вижда своите погрешки от миналото. Първата задача на човека е да изправи своята карма, т.е. да изплати дълговете на своето минало. Като изправя своята карма, той неизбежно се натъква на някои чужди погрешки. Щом се натъква на чуждите погрешки, той не трябва да ги избягва, но да потърси начин за тяхното изправяне. Тъй щото човек трябва да се заеме с изправяне на всички неща, които са преплетени с неговата карма. Христос дойде на Земята да разплете и оправи чужда карма – кармата на цялото човечество. За да се справи с тази задача, Той трябваше да обърне течението на природните сили. Не беше лесна работата на Христа. Той изпълни задачата, която невидимият свят Му беше възложил, но кръв излезе от порите Му. На всеки човек е дадена една задача, която трябва да разреши. В изпълнението на задачата си човек не е сам – Бог присъства в него и всеки момент го изпитва. Като греши, Той го поучава, съветва го втори път да не прави същата погрешка. Като греши и като върши добри дела, човек трябва да се самонаблюдава – да разбере под чие влияние се намира. (182, с. 148)

По някой път изпитанията в живота идат да опитаме силата на човешкия живот. Невидимият свят, да ви изпита колко сте силни, ще ви накара да направите ред погрешки, че да ги изправите в едно кратко време. Или ще ви натовари с една чужда карма, с погрешките на хората – да ги поправите, да покажете колко сте умни. Майката може да поправи своето дете преди да го е родила. Тя може да го направи гений, може да го направи светия. След като го роди, то е невъзможно да го поправи. Докато една ваша мисъл не се е родила, вие можете да я направите гениална. Щом веднъж я родите, вече е свършено. Едно ваше чувство може да го направите гениално, докато не сте го родили. (143, с. 225)

Не отвръщай лицето си от сиромаха! – „Той има карма.“ – Знаеш ли каква е неговата карма? Има случаи, когато някой човек носи на друго кармата, която вече е назряла. Той не е на Земята, но трябва да я плати. Неговият приятел, който живее на Земята, поема кармата му и казва: „Такава е Божиата воля! Добър е Господ. Аз ще понеса кармата на своя приятел с радост и Любов.“ Казвам: тоя човек е външно беден, вътрешно богат. (112, с. 306)

Съзнанието на по-напредналите хора обхваща съзнанията на другите същества. При това всяко съзнание, което прониква през другите съзнания, трябва да се пази да не спъва тяхното развитие. Ако съзнанието, което прониква другите, внесе най-малката дисхармония в тях, то се обвързва кармически с дадените съзнания. Всеки крив образ, всяка крива мисъл, всяко криво заключение в човека опетнява неговото съзнание. (37, с. 41)

Сегашните хора, един като направи погрешка, другите казват: „Ти не направи добре.“ Новата философия гласи така: ти виждаш един, който

откраднал – ти ще идеш и ще туриш на място откраднатото. Ти, който си видял кражбата, ще го избавиш от злото, та той да не пострада ни най-малко. А пък сега ние постоянно делим кармата. Казва: „Каква е била моята карма?“ Кармата, туй са все отрицателни величини, които човек е извършил в миналия живот. (18, с. 314)

Днес повече хора са натоварени със своята карма, поради което правят това, което не искат, а не това, което искат. После става нужда да изправят погрешките си... „Не съдете, за да не бъдете съдени“ – казва Христос. Няма по-лошо нещо от това, да търсиш погрешките на хората. Друг е въпросът, ако си готов да платиш за тях. Вие още не сте готови да плащате за погрешките. (68, с. 163)

Трябва да бъдете герои в малките работи. Някой път казвате за някого: „Той си има карма, нека си я носи!“ Не, този цирей трябва да излезе от него, той има нечиста кръв. Аз мога да му туря един лек и да улесня неговите страдания. Този човек има една рана, но не я лекува. Ти казваш: „Карма е това!“ Не, аз като човек трябва да му помогна, да улесня неговата карма, да мине малко по-лесно. И вие ще спазвате този закон. Щом не се стремите нагоре, иде повръщането назад. (151, с. 160)

Щедростта не се изразява само в материално даване. Човек трябва да бъде щедър и в думи, и чувства, и в добри мисли и постъпки. Виждате, че някой сгрешил – не го съдете! Кажете му: „Ще се оправи работата, не се смущавай!“ Някой объркал работите си. Кажи му няколко добри, ободрителни думи. Виждаш, че някой страда. Не казвай, че това е карма, която сам трябва да носи, но спри се пред него и му кажи: „Братко, не се отчайвай, всичко ще се оправи!“ (182, с. 151)

Трябва да знаете, че мъчнотиите и страданията в живота са Божественният огън, който постепенно се сгъстява и вие ще скачате, но това да не ви обезсърчава, защото и по-напредналите от вас скачат от този огън. *Туй не е за наказание, а за да се възстанови Божествената Правда.* Вие трябва да бъдете запалени свещи за по-малките от вас братя и да носите Великото на вашите по-малки братя. Наистина има противоречия в живота, но те не са само за вас – има такива и за по-напредналите братя. Противоречия имаше и за Христа. Е, добре, ако главният Учител имаше такива противоречия, та вие, малките ученици ли няма да имате! Божията Правда е абсолютна. И вашите противоречия са на степени... И вашите отношения към другите трябва да се изяснят. Когато видите, че някой страда, вие обикновено казвате: „Кармата му е такава.“ Да, може кармата му да е такава, но вие трябва да му помогнете, за да се освободи от тази карма. (174, с. 49)

Вие казвате: „...Кармата на този болен още не е изтекла, няма какво да ѝ помагаме.“ Въпросът за кармата седи другояче. Ти се притечи на помощ, пък не мисли за кармата на другите. Аз гледам от друга страна на въпроса. Туй

лошо, което се явява в човека, не е лошо – то е само за изпитание, понеже трябва да има нещо в живота на човека, с което да се изпита неговата сила. Лошото в човека – това е една положителна страна в неговия живот. Ако той е разумен, ще знае как да се справи с тези силни движения в живота си. (174, с. 62)

Това, което преживяваме днес и усещаме, че тежи над главите ни, е карма на цялото човечество. Това е дълг, който трябва да изплатим. Всички ще бъдем засегнати от общата карма на човечеството. Всеки ще понесе нещо от нея. (112, с. 250)

Понеже сме кармически свързани един с друг, всеки от нас отговаря за извършеното престъпление от някого. Някои ме питат: „Защо побеляха косите ти?“ – От вашите убийства. По силата на кармичния закон и аз съм замесен в тях. И вашите коси побеляха по същата причина. (112, с. 143)

Сега ни казват, че миналите поколения са работили за нас. Да, работили са, но миналите поколения със своите разбирания и живот са ни завещали толкова дългове и противоречия, че съвременното човечество е пред фалит. Хората, оставени сами на себе си, са фалирали. Сега проповядват учението на кармата, за да покажат, че човек може да изплати дълговете си. Но малко са хората сега, които могат да изплатят дълговете си, защото те са толкова много, че е немислимо. Затова ще има едно колективно разплащане. (94, с. 12)

Толстой се опита да примири личния си живот с Бога. Той намери разрешение на този въпрос, но нямаше условия да го прояви и затова трябваше да замине за онзи свят, а Русия да преживее един голям катаклизъм. В сътресенията, които и досега още преживява руският народ, се изрази събралата се от хиляди години негова карма. Дворянството, духовенството, както и целият руски народ, трябва да се пречисти и да се пробуди в него Божественото съзнание, след което Толстой отново ще дойде между руския народ, за да завърши започнатата си работа. Божието дело никога не пропада – такъв е законът! (35, с. 112)

Когато негър влезе в гостилница между бели, непременно трябва да седне далеч накъде. Това се дължи на известна омраза към тях. Причината за омразата е кармическа. Предполага се, че според закона на кармата черните са онеправдани от белите, понеже белите дълго време са робували на черните. Днес те им се отплащат по такъв начин. Всичко в света е определено. (158, с. 116)

Кармата на всички народи е назряла вече. Сега е време за ликвидация, за разплащане. Казано е в Писанието: „Ще въздам на всички според деянията им.“ Значи всичко непотребно, всичко нечисто, събрано от хиляди векове насам, ще се запали да изгори, вследствие на което всички народи ще минат през голям огън. Аз не казвам това, за да ви плаша, но да ви обърна внимание върху великите Божии закони, които управляват света. И тъй, от нас зависи

изправянето на света! Добрите хора ще спасят света. От всички краища на Земята добрите хора трябва да си подадат ръка, да се обединят в името на Божията Любов, Мъдрост и Истина и да внесат между хората новата култура с всички нейни блага и придобивки. Велико е бъдещето на Земята! (35, с. 118)

Сложете в ума си да свършите училището, да не отлагате. Много пъти сте започвали, както сега, но сте отлагали, без да свършите работата си. Животът ви е пълен с неразрешени задачи. В стремежа си да решите задачите си вие ще се натъкнете както на много от вашите недъзи, така и на някои от общите недъзи на цялото човечество. За да се освободите от тях трябва да знаете причината за произхода им. Ще кажете, че те се дължат на кармата. Това е общо казано. Важно е да знаете причините на вашите недъзи и да ги изправяте... Задачата на сегашния човек се заключава в изправяне на неговите недъзи... Какво представят недъзите? Те са болезнени състояния на ума и на сърцето. За да се справите с тях, природната хигиена препоръчва приложение на разумната воля. (177, с. 175)

Какво представя кармата на човека? – Кармата е бомба, заровена в земята, която те разравят и започват да изследват. Бутнат ли я не на място или изпуснат ли я на земята, тя веднага експлодира. Дойдете ли до някоя бомба, вие трябва да бъдете внимателни, да я заобиколите, да не я пипате. Много бомби има човек в себе си, които не трябва да пипа. Докато не ги пипа, той е добре. Пипне ли ги, кармата се проявява. И грешният, и праведният имат бомби в себе си. Разликата между тях се заключава в това, че грешният постоянно пипа своите бомби, а праведният ги заобикаля. Сега, за да се справите с кармата си, вие трябва да желаете доброто, щастието на всички хора. По този начин вие повдигате себе си, а същевременно помагате на ближните си, както и на цялото човечество. Това значи да изпълни човек волята Божия. (47, с. 189)

9. ПРЕСТЪПЛЕНИЯ СПРЯМО ЛЮБОВТА. ИЛЮЗИЯТА НА СМЪРТТА

В Любовта не се допуска абсолютно никаква лъжа. И онзи, който би се опитал да оскверни тази Любов, той носи проклятието, приема кармически нещастие. С това се започва и падането в Любовта. (179, с. 11)

Понякога почувствате Любовта като стремеж и си казвате: „Хайде да се целунем!“ Тогава събират се двама, радват се един на друг като гугутки и се целуват. А след това казват: „Какво направихме!“ Аз не казвам, че целувките са лошо нещо, но във всяка целувка трябва да има съдържание на Любов. Всяка целувка, в която няма Любов, е престъпление, а всяко престъпление носи след себе си нещастие или за сърцето, или за душата. Аз не съм от онези, които казват, че е грешно да се целуват хората. Може да се целувате, но как? – Ще се спрете, ще застанете пред Бога и ще запитате: „Господи, мога ли да изкажа Твоята Любов?“ Ако Господ ви проговори и

каже: „Изкажи Любовта Ми“ – тогава може да се целунете. Но ако отидеш в името на Господа, туриш подписа Му и не дадеш никаква Любов, това е престъпление, за което Господ ще те държи отговорен. Това е то кармата, кармичното престъпление с Любовта от хората, които си играят с лъжливата любов. Христос е изявление на тази велика Любов. Следователно, като говоря за Христа, считам Го не като един отвлечен принцип, а като реално възплъщение на Любовта. Любовта не е нещо отвлечено, а нещо реално. Тя има форма, съдържание и смисъл. (179, с. 6)

Не се стремете да изказвате Любовта си. Бъдете естествени! Някой казва на другито: „Аз много те обичам!“ Този твой другар те моли за една услуга, не се минават и десет минути, откак ти си изявил своята Любов, и вече отказваш да послужиш. В такъв случай по-добре не казвай, че обичаш. Кажеш ли, че обичаш някого, ти ангажираш Бога, но не дадеш ли възможност Той да се прояви – ти си навличаш карма, вършиш престъпление. По-добре мълчи! Като вляза в една къща, не казвам, че обичам хората в нея, а сядам на последното място и ако има някой болен, не казвам, че ще го излекувам, но го питам какво го боли, откога го боли – взема пълно участие в болестта му и той оздравява. Започват домашните му да говорят: „Ами знаете ли кой го излекува? Знаете ли как го излекува?“ На всичко това аз мълча и се радвам, че моят Бог се е проявил. Вие направите някому добро, помогнете му, а после казвате: „Да не бях аз, той беше изгубен. Благодарение на мене той се подкрепи.“ (179, с. 14)

Щом един човек люби, той вече е женен. Кармически свързаният човек трябва да се ожени, за да се разплоди. С нашия морал сме смешни: чист отвън, а нечист отвътре; чистият бил опозорен от нечистия; богатият направил сиромаша нещастен – смешни са такива разсъждения! Безбрачието е на Черната лежа – да ядат и пият, без да дават плод. Божественият закон е да се даде плод добър. Не се позволява женитба между болни, слабоумни, покварени. Трябва да се женят здравите, за да дават добър плод. Може един момък да помага, да издържа една мома – сестра духовна, да поеме грижата за нейното образование, възпитание, и ето – той е свързал сърцето си с тая сестра. Венчавката, кръщавката е от попа, а животът е от нас. Човек трябва да се освободи от закона, от догмата. (2, с. 191)

Женитбата, каквато съществува сега на Земята, е едно кармическо отношение. Сега хората мислят, че сродните души се женят. Не, сродните души никога не се женят. Отношението на сродните души е нещо вечно. (94, с. 23)

Срещате една млада мома, обичана от майка си, от баща си, но виждате, че тя е недоволна от положението си, иска да се ожени. Не се минава много време, тя намира един възлюбен, за когото се оженва. Тази мома се жени преждевременно. Какво става после? Оказва се, че възлюбеният ѝ е ревнив и започва да я бие, че гледала други мъже. Тя е недоволна, оплаква се от него.

Защо я бие той? – Защото се е оженила преждевременно. Бог не одобрява преждевременните женитби. Щом не ги одобрява, Той оставя лошите духове да мъчат хората. Когато съзнаят погрешките си, когато съзнаят всичко, което преждевременно са направили, те се обръщат към Бога, възстановяват връзката си с Него. Това значи разрешаване, ликвидиране с кармата. Да ликвидира човек с кармата си, това подразбира да върши волята Божия. (45, с. 194)

Ако е умен, момъкът никога няма да стане причина за самоубийството на някоя мома. Той знае, че според закона за ликвидиране на кармата, след убийството си момата може да се роди като негово дете. Не е желателен този начин за ликвидиране на кармически отношения. (80, с. 224)

Ако някой мрази някого, то е, защото според кармичния закон този, последният, в миналото му е сторил зло, което го е спряло в еволюцията му, и той иска по един или друг начин да си отмъсти; но първият, направи ли го зет, даде ли му дъщеря си – той се помирява с него. (8, с. 48)

Не трябва да пропусчаме условията в живота. Колко пъти вие не оценявате хората? Срещате някой човек на пътя, направи ви впечатление. Но този човек може да произведе цял преврат във вашия живот. Минават десет-петнайсет години, вие се спирате. Срещате някой човек, може би сте се запознали с някого, направите някакъв скандал и двайсет години не можете да се примирите. Като се срещнете, той е зле разположен и вие сте зле разположени. Казвате, че това било карма. Вие двамата не се обичате по единствената причина, че и ти много вземаш, и той много взема. Един друг се обирате, затова не се обичате. Нищо повече, много проста е причината. За да бъде човек обичан, той всякога трябва да дава. Не безразборно, но като дойде някой, никого да не връща. (23, с. 71)

Ти казваш: „Защо страдам?“ Защото живееш без Любов. Живей по Любов, и страданията ще изчезнат. Страданията са един признак, че не сте живели по Любов. Живей по Любов, и веднага ще дойде хармонията. Досега са писани цели томове за кармата. Има някаква карма. Турците казват: „Карма карашик.“ Това значи бъркотия. Значи карма е, когато става карма карашик. Щом хората не живеят по Любов, става карма карашик. (23, с. 244)

Трябва да произведем цял един преврат в нашата мисъл, един преврат в нашето сърце и един преврат в тялото. Като решим така да живеем, невидимият свят или Бог ще ни дойде на помощ. Нека опитаме докрай Господа в своята мисъл! Казвате: „Ще умрем гладни.“ По-добре гладни да умрем и свети да станем, да нямаме грехове, отколкото да не умрем гладни и да умрем грешници. Ако живеем 120 години и натрупаме грехове – защо ни е този живот? Ние ще мягаме на онзи човек, който вземал пари от този, от онзи, взел сто, сто и двайсет полици и умрял. Това е карма. Мислите ли, че той, като умре, ще се освободи? Не се освобождава. Най-първо, ще остави една мисъл в умовете на хората, която е нечиста. (42, с. 275)

Някой казва: „Дотегна ми животът, искам да умра, без да ме знае някой.“ Не си правете илюзии! Вие не можете да изчезнете безследно... Какво означава това, че някой човек не иска да живее? – Това значи, че този човек иска да се освободи от ония мъчнотии, които са непоносими за неговия живот. Всеки иска да умре – да не го познаят неговите кредитори. Някой път човек иска да надхитри съдбата си. Значи, когато някой човек иска да умре, това подразбира, че той иска да се скрие от кармическия закон. Ти си живял с някоя душа, задлъжнял си по отношение на нея и след като минат хиляди години мислиш, че тя е забравила този дълг. Не, тази душа не престава да те преследва. Случва се, че ти си долу, тя горе; после тя слезе, ти се качваш; но тя постоянно те търси, не те забравя. Някой път може да имаш не само една душа кредитор, но много кредитори могат да те преследват. Те се научават отгоре, че ти си в България, например, и те слизат, носят своите полици и ти причиняват най-големите нещастия. Ти не можеш да се избавиш от тях и казваш: „Да умра по-добре, че да се скрия някъде.“ Но и като умреш, те пак ще тръгнат по петите ти. Единственото спасение е да се изплатиш по правилния начин. Туй подразбира Божествената Правда, която ние трябва да вложим в нашия живот – да започнем да живеем правилно. Да не мислите, че може да минете лесно, без да си платите дълговете! Не, Природата е поставила за всички такива сита, които не ще можете избегна. Те все ще ви хванат някъде. Кармическият закон ще ви хване и ще ви застави да си платите. Чрез него работят разумни Същества, които ще ви спрат в пътя и ще ви научат, че като сте яли и пили, трябва да платите. Вие трябва да съзнаете в себе си, че не може да бъдете по-умни от тях. Съзнаете ли това, вие ще завършите своята еволюция тъй, както Бог е наредил в света. Всички вие трябва да схващате живота по този начин. (110, с. 121)

Пазете едно правило. Всякога човек, щом реши да мисли правилно, всеки ден да казва: „Искам да мисля правилно.“ Всеки ден внасяйте нова струя. Казвайте: „Искам да чувствам правилно.“ Като кажете, не че ще го постигнете – ще имате едно малко, микроскопическо постижение. Тия, безбройните малки корекции, образуват дебелия въжета на човешкия характер. Защото всеки ден, при всичките противоречия, които имаме сега – да казваме така. Сега сме в епохата на Второто пришествие – това е епохата, когато се ликвидират всичките кармически противоречия. Този живот, който сега живеете, той е минал. Него като преобразим, ще дойде нов живот. Казвам: за новия живот, в който сте влезли, трябва да продължите. Вие сега казвате: „Като идем в другия свят, като умрем...“ Не очаквайте да умрете, очаквайте да живеете. Не очаквайте да остарее, очаквайте да се подмладите. Смисълът на живота е вечното подмладяване, не е вечното остаряване. Вечното подмладяване, вечната Любов е, която трябва да функционира в човешкия ум, в човешкото сърце и в човешкото тяло. Това е смисълът на живота! (23, с. 80)

Сега като казвам, че Реалността е на друго място (а не на рисуваната картина – бел. състав.), какви ли не идеи ще се родят у вас: какво нещо е

Реалността, какво нещо е онзи свят... Онзи свят е свят на Любовта. Онзи свят е свят не на слепите хора, които виждат нещата отблизо, а на хората, които виждат отдалеч. Сега има много въпроси, които спъват хората. Те са странични работи във вашето съзнание и от тях трябва да се освободите. Говорят за кармата. Докато имате карма, вие още не сте дошли до Любовта. Докато имате карма, още не сте дошли до истинската вяра. Когато аз говоря за вярата, подразбирам вяра в Любовта. Аз изключвам кармата. Няма какво да говорите повече за кармата! Колко години ви трябват, за да се освободите от вашата карма? Ако хвърлите Земята върху Слънцето, тя в един миг ще се разтопи. Ако остане да топите Земята, хиляди и милиони години може да я топите. Ако Земята падне на Слънцето, мигновено ще се разреши въпросът. И законът е такъв: ако във вашето съзнание има известни въпроси, които вие не можете да разрешите, това показва, че сте далеч от Слънцето. Ти казваш: „След време то ще дойде, еволюцията ще дойде.“ Дяволите са измислили еволюцията! Те са политици. Ти казваш: „Еволюцията ще дойде и ние ще успеем.“ Бог е вложил в Любовта всички Свои качества и всяко нещо иде на своето време и се проявява. То е Божественото! (127, с. 388)

Не можем да изменим реда на нещата, който Бог е положил в Природата, защото, ако го изменим, съдбата на нашия живот се изменя и се ражда кармата. Кармата не е нищо друго, освен отклонение от правия път на човешкото развитие, а изкупването на кармата е влизане наново в правия път на човешката еволюция. (161, с. 311)

Както върви сегашната еволюция, тя е еволюция на кармата, или аз я наричам изплащане на кармата. Ние вървим по един правилен път и няма да се мине много, ще влезем *в пътя на Божествената еволюция*; затуй аз ви подканвам да изпълните този закон – да намерите ближния си. Намерите ли своята ближна, сродна душа и обичате ли я както себе си, ще бъдете в Божествения път. (162, с. 259)

10. НЕПРАВИЛНА УПОТРЕБА НА ПОНЯТИЕТО „КАРМА“. ЗНАЧЕНИЕ НА КАРМАТА. ЗА РАЗУМНИЯ КАРМА НЕ СЪЩЕСТВУВА!

Какво представя кармата? Каквито обяснения да се дават за кармата, те нищо не допринасят за благо на човека. Кармата не обяснява фактите и явленията в живота, но само ги констатира. За пример, някой взема от приятеля си една голяма сума назаем и обещава, че след две години ще я върне. Още като обещава, той не говори Истината. Не само че след две години не може да ги върне, но и до края на живота си не ги връща. Като е услужил, приятелят му се е лишил от едно необходимо условие за своя живот, вследствие на което изпада в големи лишения и затруднения. Не се минава много време, по силата на кармическия закон онзи, който е взел тия пари назаем и не ги е върнал, ще се намери в същото затруднение. Той сам ще се чуди отде му е дошло това затруднение. Който признава закона

на кармата, ще разбере, че и той някога е постъпил по същия начин. За да излезе от трудното положение, в което е изпаднал, той трябва да изправи погрешката си. Кармата изключва всякакво неизпълнение на обещанията. Който иска да избегне закона на кармата, той трябва да е внимателен в обещанията си. Обещае ли нещо, той трябва да го изпълни. Не може ли да го изпълни, по-добре да не обещава. (120, с. 140)

Индусите говорят за кармата, но все остава нещо необяснено. Че някой те бил, това карма ли е? Ако имаш знание, ще предвидиш, че ще те бият. За да не те бият, трябва да се примириш. Без примирение, единият ще бие; после, за да си отмъсти, и другият ще бие. Това ще продължава непрекъснато. Двама души не се обичат. Единият казва на другия: „Трябва да си признаеш погрешката.“ – „И ти трябва да признаеш своята.“ – И двамата са честолюбиви, не искат да се примирят. Всеки пази своето достойнство. Всъщност никой няма достойнство. И двамата са слуги, работници, изпратени на лозето да работят. Достойнството е в работата – да вземат мотиката и да копаят. Само онзи има достойнство, който е свършил училището с успех и придобил нещо. Достойнство има вярващият, любещият, който дава път на своята вяра и Любов. (158, с. 220)

Препънал се някой – „карма е“, ако не беше паднал, тогава карма ли щеше да е? Някой нервен ще каже: „Баща ми беше нервен, майка ми; че съм ги наследил.“ Но ако ги нямаше, какво ще кажеш? Но ние обясняваме кармата малко другояче. И вие, вашите погрешки, вашите глупости не ги обяснявайте все с кармата. Не, ще кажеш: „Не внимавах хубаво в своя ход, че паднах“ – нищо повече. (73, с. 98)

Какво ще утешаваш един човек, който няма нищо? Какво ще му проповядваш? Ще приличаш на онзи, когото раняват с няколко куршума. Други се бият, а той плаща. Питате: „Кармата ли му е такава?“ – Когато човек се напие, кармата му е да го бие кръчмарят. Ако е на аероплан и не вземе мерки да го спре навреме, ще полети с главата надолу. И това е карма. Дето е неразбирането на Божия закон, там е кармата. Това, което говоря, е принципално. Като не можеш да разрешиш един въпрос, ти се омъчпяваш и казваш: „Кармата ми е такава.“ – Не мисли за кармата! Водата никак не мисли. Каквото и да правиш с нея, тя си тече, не иска да знае. Можеш ли да раниш или оскърбиш водата? И на въздуха нищо не можеш да направиш. Също и на огъня нищо не можеш да направиш. Ако го мушнеш с оръжие, то ще се стопи, а огънят ще си остане в първото положение. (158, с. 50)

Ние трябва да разберем живота в тази форма, в каквата Бог го е дал. Мнозина от вас, като изпитват големи несгоди в живота, най-после казват: „Кармата ни е такава.“ – Кармата нищо не обяснява. Например, карма било, че имаш да даваш на някого десет хиляди лева. Тогава какво трябва да направиш? – Трябва да плащаш. Ако плащаш по хиляда лева, в десет години ще си изплатиш кармата и ще бъдеш свободен. Трябва да си плащате кармата, т.е.

дълга. Като изплатиш кармата си, какво ще правиш? Казваш: „Не зная защо идат още страдания.“ – Много просто, преди години в близкото или далечно минало, си обидил някого или си го ударил с нещо и си го осакатил. Сега плащаш, т.е. носиш последствията на своите постъпки. – „Карма е това.“ – Не, това е човекът, който не е господар на себе си, на своите неестествени прояви. Та когато говорим за самовъзпитание, разбирам да владееш онези неестествени сили в себе си, които могат да ти причинят някакво зло. (1, с. 139)

Да се плашиш от предчувствия – това е атавизъм. Има една опасност в повтаряне на нещата. Старият живот неизбежно ще се измени. Бъдете готови за това! Всяка грешка на миналото трябва да се изправи. – „Страшна е кармата!“ – Колкото и да е страшна, трябва да се ликвидира с нея. Онези, които са писали върху кармата, не са обяснили много неща. Защо трябва да се изправят грешките? Защото при всяка грешка човек губи нещо от себе си. Дали съзнаваш това или не, ти си изгубил половината от силата си. Кармата идва с цел да изправим грешките си от миналото и да придобием двойно по-голяма сила. Следователно, като грешиш, ти намаляваш силата си; като изправиш грешката, увеличаваш силата си. Изправянето на грешките подразбира удвояване на нашата сила... Понеже ние сме в края на старата епоха, когато всички сметки се ликвидират, не можем да правим нови опити. Кармата се ликвидира вече. Идва новото в света, няма време за отлагане. Каквото противоречие застава на пътя ви, разрешете го. Каквото грешка видите, изправете я. Не се отегчавайте да изправете грешките си! Това, което става днес, няма вече да се повтори... Каквито и да са противоречията, има нещо велико в тях. Щом ги е допуснал, Бог е вложил нещо добро в тях. Бъдете внимателни в противоречията! Каквито и да са те, не ги оставяйте неразрешени. Ако вие не ги разрешите, след вас никой не може да ги разреши. Разрешаването им е задача на сегашния век. (82, с. 200)

Да кажем, че вие имате да изплащате един дълг. Дългът, за който се говори, е кармата. И тая карма, която вие искате да обясните, не е ясна. Не е ясен този предмет. Ти казваш: „В някои минали съществувания сме живели така и така.“ Това за повечето от вас не е ясно. Вие си предполагате. Ясно е, когато във вас се образуват тия картини, та да проникнете в миналото и да проникнете в бъдещето. (72, с. 79)

Когато дойде нещастieto, ние трябва да знаем, че е станало някакво нарушение у нас или от някои наши роднини или приятели, и то – или преди едно, или две, три, десет или повече поколения. За Природата това е безразлично. Тя вижда отклонение и му въздава. Ти можеш да се питаш какво искат от тебе. – Искат нещо. Ако имаш някаква печалба – на тебе се пада, но ако имаш някаква загуба – пак на тебе се пада, пак ще отговаряш за нея. Ти ще отговаряш и за печалбата, и за загубата. Никой в Природата не може да се освободи от задълженията си към Доброто и към злото, и не можеш да се освободиш и от последствията... Сега, като говоря за лошите последствия, не мисли, че те са лоши. Те действат възпитателно върху човека. (62, с. 205)

Задайте си въпрос защо у вас се пораждат добри и лоши мисли и желания? Защо към някои сте разположени повече, а към други – по-малко; или кои обичате, а кои – не. Някои са ви приятни, а други – неприятни. Ще кажете: „Това е кармично!“ Да, но кармата още нищо не обяснява, защото тук се явяват ред причини. Като сте неразположени, размишлявайте върху причината за това неразположение. Припомнете си къде сте ходили, в коя къща; колко време сте прекарвали и след излизането от коя къща иде неразположението ви. Обяснете си защо от някоя къща излизате неразположени. Обяснете си защо някога, като се върнете у дома, тогава идва неразположението и дали то иде от север, юг, изток или запад. Като намерите причината за неразположението, не се нахвърляйте върху човека, който го е създал, но изменете посоката му. (75, с. 189)

В жената умът е по-добре организиран. В мисловно отношение тя е на прав път, а в сърдечно отношение е на съвсем крив път. У мъжа сърцето е на прав път, а неговата мисъл е на крив път. И всички войни в света ги вършат все мъжете със своя ум. С какво европейските народи могат да оправдаят войната от 1914 година? Това е едно петно върху европейската култура. Какви бяха причините за тая война? И какво донесе тя за света? – Само разорения и опустошения. Онези, които имат повърхностни и книжни познания по окултната наука, ще кажат, че това било карма и че било за добро. Съгласен съм. Аз знам, че във великия Божествен план и злото се превръща в добро, но това е вече от съвсем друго гледище – това е по отношение на Бога, но по отношение на нас не е така. Хората, каквото вършат, трябва преди всичко да се питат право ли е това, което вършат, или не. За всяка постъпка човек трябва да държи сметка и да се пита правилна ли е или не, защото всяка постъпка според характера си ще му донесе като последствие или добро или зло. И вследствие на тази немарливост по отношение на своите постъпки, хората са останали назад в своето съзнание. Те искат да подобрят живота си, но по този начин, по който сега вървят, не могат да го подобрят. (7, с. 15)

Питам: как ще се оправи светът? Аз проповядвам, че няма да се оправи. С тази философия на проповеди не върви. Счупил си крака, той почнал да маже крака. Казвам: тази работа с мазане не върви. Някои обаче утешават, че като си счупил крака – карма било. Оставете кармата! Да дойде някой професор да оправи крака и после да ви проповядва кармично ли е или не – то е друг въпрос. (138, с. 266)

Когато човек започне да възпитава себе си, той трябва да знае как да си помогне, и трябва да има правилни възгледи за нещата и явленията в живота. Той не трябва да счита, че нещастията и противоречията, които идват в живота му, са нещо неизбежно, че това е съдба, карма и пр. Това е полуобяснение на явленията. Всички грешки на човека в един живот могат да се изправят, всички занемарени чувства и способности могат да се развият. За тази цел човек не трябва да държи в ума си своите погрешки

и недостатъци или тези на другите, а трябва да държи възвишеното и благородното в ума си. (6, с. 79)

Някой ще каже, че кармата на човека го заставя да бъде такъв или онакъв. Не, кармата не заставя човека. *Смешно е, когато някой казва, че кармата определя човешкия живот!* В този смисъл не дава никаква посока на неговия живот, а само определя глупостите на неговия живот. Възможно е, след като човек премине един живот в бедност, в сиромашия, да се озлоби, да се ожесточи, та в друг живот да бъде още по-лош. Някой казва: „Като дойда втори път на Земята, ще се поправя.“ Това е въпрос. Поправянето започва само тогава, когато човек знае, че той си е създал кармата и той трябва да си я изправи, а да не очаква Бог да му я изправи, защото Бог това няма да направи. Например един мъж бил жена си. Защо? Защото не е сготвила хубаво. Господ няма да слезе от Небето да ги примири. Те могат да се сърдят със седмици и те сами трябва да се примирят. Имайте предвид това – Господ абсолютно не се меси в нашите спорове и когато Го повикаме като арбитър, като Го потърсим с всичкото си сърце, Той ще дойде, ще вземе участие, но иначе Той никога не напуща мястото Си. Не е било и няма да бъде! Той не е глупав да се изложи на такива детински капризи, каквито ние имаме на Земята. (83, с. 36)

Питам: този ли е пътят, по който може да се оправи светът? Ако един хирург направи една операция на някой болен и подобри състоянието му, това разбирам; но ако неговото усилие е днес да отреже крака му, утре – ръката му, това не е лекуване. И после казват: усложнения станали, някакво отравяне се явило. И всички си измиват ръцете от отговорност. Как е станало усложнението? – Лекарят кльцнал невнимателно някъде с ножа си, прерязал някоя артерия, потекло кръв, станало инфекция, и ето – явило се усложнението. И другите хора, като направят едно прегрешение, и те, като лекарите, си измиват ръцете и казват: „Такава била волята Божия, усложнение станало!“ И окултистите, като направят едно прегрешение, казват: „Кармата е такава!“ Хубаво, вярвам в това, че станало усложнение; вярвам и в другото положение – че волята Божия била такава; вярвам и в това, че кармата била такава. Сега, дойдат едни, казват, че станали усложнения; дойдат други – казват, че такава била волята Божия; дойдат трети – казват, че такава била кармата на човека. Хубаво, приемам и трите положения, но въпросите пак остават неразрешени. Вие завеждате своя син при някой лекар да му прави операция и ме питате: „Какъв ще бъде резултатът?“ Казвам: усложнение ще стане. Дойдат някои, питат ме: „Ами този защо умря?“ – Такава е волята Божия. Дойде трети, не му върви в света: „Защо не ми върви в света?“ – Кармата ти е такава. Той казва: „Добре, братко, аз вярвам в това, че стават усложнения; вярвам в това, че волята Божия е такава; вярвам и в това, че кармата ми е такава, но няма ли някакъв път, по който да се излезе от това положение?“ Турците казват: „Няма ли някакво чааре?“ То значи: кой е пътят, по който може да се излезе от това положение? Ако питаш икономистите защо става всичко това в света, те

казват, че икономическите условия в живота разделяли богатия от бедния. Те поддържат това, че господарят бил по-богат, по-силен, че имал нужда от повече пари, защото трябвало по-добре да живее; че слугата пък бил по-слаб, затова трябвало да живее един по-скромен живот. И борят се тия господари и слуги, и казват, че икономическите условия били такива. Да, и в това вярвам, но явява се криза и тогава и единият умира, и другият умира. Аз казвам: усложнение е станало! После, работникът убил господаря си или господарят убил работника. Казвам: такава е волята Божия. Имало финансова криза. Защо? Казвам: кармата на този народ е такава. И най-после казват: „Е, добър е Господ, след няколко хиляди години, като се завърти Земята още няколко пъти около Слънцето, хората ще се подобрят.“ Българите казват: „Добре, братко, като се завърти Земята след няколко хиляди години, добре ще бъде за тия, които тогава ще живеят, ами за нас няма ли някакво чааре, не може ли Земята да се завърти другоаче?“ – Може да се завърти...

Като говорим за Доброто и за злото, ние предизвикваме тия сили да действат върху нас. Когато се говори за злото и за Доброто, човек трябва да бъде чист. Ще кажат: „Е, усложнение се явило, или такава била волята Божия, или такава ти е кармата.“ Не, така може да говори само един профан, но разумният ученик, разумният човек, който иска да даде смисъл на своя живот – ние трябва да му дадем ново направление. Настоящият порядък ние не можем да го изменим тъй, както си искаме или тъй, както си мислим. За да може човек разумно да измени съвременния порядък, който съществува от хиляди години, трябва да разполага с разумни сили. Мислите ли, че вие ще можете изведнъж да развиете онова въже, което е направено от хиляди нишки? Дълго време ще ви трябва. Законът е следният: за да развиете въжето, трябва да започнете да го развивате по обратния път, по който е завито. Тези нишки са в нашия ум, в нашите схващания. (104, с.93)

Божественият живот изисква от човека висок морал, който произтича от ума, сърцето, душата и духа. Следователно високият морал е вътрешно качество на човека. Той подразбира абсолютната чистота и безкористие. Отношенията ви към Бога, към ближния ви и към самия себе си трябва да почиват на *пълно безкористие и абсолютна чистота*. Не е позволено на човека да използва ближния си в името Божие. Това не значи, че няма да правите погрешки. Много погрешки ще прави човек, но важно е какви са неговите вътрешни мотиви. Ако вътрешните подбудителни причини са безкористни, погрешките се извиняват. Който живее в чистота и безкористие, работите му се нареждат добре и в материално, и в сърдечно, и в умствено отношение. Това подразбира *законът на жертвата*. Казано е в Писанието, че който се отрече от майка си и от баща си, даже и от себе си, ще придобие вечен живот. Тъй щото, който иска да придобие вечния живот, трябва да се самопожертва, да живее в чистота и безкористие. Следвайте пътя на Христа и не се страхувайте – нищо няма да загубите. Каквито жертви правите, ще бъдете възнаградени. Човек губи много неща, когато живее само за себе си. Той бързо се изтощава и остарява преждевременно. Лега вечер да спи, но сутрин става неразположен, обезсилен и казва: „Изсмукаха

ме.“ Кой го изсмукал? – Онзи, на когото е служил. Има един господар в света, който отнема силите и богатството на човека. За да се освободиш от него, затваряй вратата си вечер, да не влиза в къщата ти да те изсмуква. Ще каже някой, че това е неговата карма. Ако беше затворил вратата си, откъде щеше да влезе този господар? Някой падне, счупи крака си и казва, че това е карма. – Ако беше внимавал, нямаше да паднеш. Как щеше да се прояви тогава кармата? – „Нервен съм, наследих тази слабост на нервите от баща си и майка си.“ – Ако те не съществуваха, как щеше да оправдаеш своята нервност? *Не обяснявайте своите слабости и погрешки с кармата и с наследствеността!* За разумния и за онзи, който има будно съзнание, не съществува нито карма, нито наследственост. Като ученици от вас се иска готовност да учите, да придобивате знания. (177, с. 237)

11. МЕТОДИ ЗА ОСВОБОЖДАВАНЕ ОТ КАРМАТА. ЛИКВИДАЦИЯ НА ВЕКА. СИЛАТА НА НОВОТО УЧЕНИЕ.

„И ще обърше Бог всяка сълза от очите им“ (Откров. 21:4). – „Кога ще стане това?“ – Когато се откажете от стария договор. Тогава, именно, Бог ще обърше всяка сълза от очите ви. Това наричам ликвидация със старото, със старата карма. Всички хора са оплетени със старото, със своята карма. Старите дългове, старите обещания, старите мисли и желания, старите постъпки, които сте забравили – това е кармата. Сегашният човек е оголял от своите стари дългове. И до днес още той плаща дълговете си с лихвите заедно. *Развалете стария договор!* Дошло е време да изплащате старите си дългове. Дошло е време за ликвидация със старото! Сега е ликвидация на века. (85, с. 15)

Като наблюдаваме живота на съвременните хора виждаме, че никакво християнство не е останало в тях. Чудно е, когато те говорят за християнство! Съвременното християнство е примесено с езичество, то още не се е проявило в своята пълнота. Съвременните християни носят своите идеи отвън, а отвътре остават със старите си вярвания и идеи, каквито са имали преди християнството. Например българите не казват „Рождество Христово“, но „Коледа“. Значи те честват своите стари богове. Те казват още: „Замъчи се Божа майка от Игнажден до Коледа.“ Това подразбира, че се е замъчила майката на техните стари богове. Когато празнуват Великден, това подразбира възкресението на някой техен бог, който отговаря на Христос. По същия начин и у вас възкръсват някои ваши стари вярвания. Като знаете това, вие трябва да пресявате вашите стари вярвания, събрани от вековете, и да останете само с ония положителни възгледи и знания, които носите в себе си от създаването си още. Това значи ликвидиране с кармата. Сега настава епоха на ликвидация! През това време всеки трябва да преобрази себе си, като извади настрана старото, негодното за работа, а задържи само здравото, полезното за живота. Старото ще остане за тор, а новото – за основа на бъдещата култура. *Всичко старо трябва да се пречисти, преработи и да остане само новото.* (108, с. 197)

Представете си, че близо до корените на някой голям дъб посадите едно малко цвете или растение. Как мислите, добре ли ще се развива това цвете? – Цветето няма да се развива добре. Защо то не ще може да вирее? В скоро време това цвете ще заглъхне, защото дъбът ще поглъща всички хранителни сокове от земята, както и светлината на Слънцето, тъй щото почти нищо няма да остане за цветенцето. Следователно вие трябва да имате предвид, че старият човек, който живее у вас, както и всички стари възгледи и разбирания за науката, за живота, представят голямо дърво, подобно на дъба. И ако вие не се отдалечите от корените на това дърво, каквато работа и да започвате, няма да успявате. Защо? Това дърво ще изсмуква соковете на вашия живот. Окултистите наричат това дърво „дърво за познаване доброто и злото“. Ето защо човек трябва да стои далеч от това дърво, за да може свободно и правилно да се развива. Това значи да ликвидира човек със своята карма. Кармата е дърво, което има свои нужди и желаниа – да расте и да се развива. Това дърво, което представя миналия живот в човека, трябва да се изкорени, да се замести с ново. Който се е опитвал да корени това дърво, той е разбрал какво значи да изтръгва дяволския нокът от себе си. Рече ли да го изтръгне, вижда колко много боли. Като види, че боли, той започва да го реже. Не, боли-не боли, този нокът трябва да се изтегли, да се изтръгне с корен. В това седи спасението на човека. Някой започва да тегли този нокът, но като го заболи много, той го оставя. По този начин той си създава по-големи болки. Който иска да бъде ученик, той трябва да изтегли този нокът изведнъж. Казвам: ако не можете да изкорените това дърво във вашия живот, поне отдалечете се от него! И тогава посадете новия живот, новите идеи, новите мисли далеч от старите. Значи, без да искате, едновременно ще водите два живота. При това положение забелязвате как в дни на добро разположение, при благородство на вашето сърце, вие сте наклонен към проява на красивото, на великото в себе си, готови сте да говорите Истината; и обратно – в дни на неразположение и вие сами не усещате как езикът ви се подхлъзва и говорите или правите това, което не искате. И като останете сами, вие сте недоволни от себе си и се чудите как се поддадохте на известно изкушение. Това става и с млади, и със стари – с всички хора. Туй се дължи на стария живот в хората. (50, с. 56)

Силата на Новото учение се заключава в това, че може да плати всички полици. Истина ви казвам, че ако приемете Новото учение, няма да остане неплатена полица. Всички стари, неизплатени полици наричаме карма. Европейските народи страдат от своята карма. (137, с. 68)

Съвременните хора трябва да работят за своето самовъзпитание, както и за възпитанието на младите, но по нов начин. Кармата на съвременните хора е голяма, тежка, тя е натрупана от хиляди години насам и трябва да се ликвидира с нея. При това положение смешно е, когато някой се заканва на хората, иска да им покаже кой е и какво може да направи. Какво можеш да направиш? Ти имаш да плащаш хиляда полици по хиляди левове! Изплати първо тях, че после ще показваш на хората какво можеш да направиш. (108, с. 176)

Време е вече хората да се откажат от своя минал живот, от проявите на животинското си естество, и да дадат ход на светлите и красиви мисли и желания в себе си, останали в наследство от възвишените Същества. Красивият и чист живот ще спаси човека. Чрез него той ще разреши своята карма и ще влезе в новия живот. Каквото посее човек, това ще пожъне. Сегашният човек още не е орал и сял, както трябва. На физическия свят отчасти е изпълнил тази задача, но малко е работил в полето на сърцето и на ума си. Отсега нататък той трябва да обработва тия полета, да ги разоре и посее, за да може в близко бъдеще да получи някакъв плод. Хората се нуждаят от нови методи за възпитание и самовъзпитание, от нов морал и нови разбирания. (70, с. 295)

Идат нови времена, нови условия, нов живот. За кого? – За добрите хора. Само добрите и любещи хора имат бъдеще. Само те имат добри условия. За лошите хора и за онези, които живеят в безлюбието, няма бъдеще, няма добри условия. Това е закон, който сами ще опитате. Който иска да смекчи съдбата си и да избегне от закона на кармата, трябва да приложи доброволно Любовта, а не насилствено. Любовта освобождава човека от всички мъчнотии и страдания, от всички противоречия и заблуждения. Достатъчно е гъсеницата да се превърне на пеперуда, за да се освободи от мъчнотиите си. Пеперудата се храни с чиста, хубава храна. Ето защо, прилагайте Любовта и вървете напред. (31, с. 31)

Кармата се разрешава само чрез Любовта... Законът на прераждането е закон за изкупуване и освобождаване на човека от погрешките на миналото. По същия закон човешкият ум и човешкото сърце се раждат и прераждат. (38, с. 82)

Който върши волята Божия, той ще бъде здрав, умът му ще бъде на място, хората ще го обичат. Не върши ли волята Божия, ще дойдат за него кармически, икономически лоши условия и т.н. Като не знаят причината за всичко това, хората се оправдават с лошите условия на живот, с лошо наследство и т.н. Всичко лошо може да се измени, при условие човек да върши волята на Отца си и да Го слуша. Ако слушате Отца си, Който вижда в тайно и въздава наяве, всичко ще се превърне на добро. (80, с. 222)

Как може да се лекува човек? – Като се освободи от всички отрицателни мисли в ума си и от всички отрицателни чувства в сърцето си... Абсолютно здравият човек е свободен от закона на отрицателното внушение, от всички кармически връзки. Той се е развързал благодарение на закона на Любовта и на закона на Истината. Казано е, че Истината освобождава, а Любовта възкресява. (91, с. 29)

Всеки човек, когато умира, усеща, че всичко е изгубено. Идете при някой умиращ и го попитайте: „Доволен ли си от своя живот?“ Какво ще ви каже? – „Дано ми повърне Господ живота, другояче ще живея.“ Ние все уреждаме

живота си, а животът си остава неуреден. Не, животът за ученика е уреден! Туй, което трябва да стане, е определено. Това не е ограничение на волята ви, защото всяко нещо става по закона на кармата. Идва един беден, който не ви познава, и ви иска хиляда лева назаем. Този човек в едно минало съществуване ви е приел в дома си, дал ви е десет хиляди лева назаем, но вие сте задържали парите, офейкали сте и не сте му ги върнали. Минават хиляда години, той идва да ви ги иска. Ако се пресметнат с лихвите, колко трябва да платите? Той ви иска хиляда лева, а вие казвате: „Не признавам.“ – Не, вие трябва да го повикате, да му кажете: „Аз ви дължа още десет хиляди лева. Ще си изплатя дълга.“ Не ги ли изплатите доброволно, той ще дойде веднъж, два пъти, десет пъти, докато му върнете парите. Каква е вашата философия? Вие казвате: „Ако речем тъй да даваме, къде ще му излезе краят?“ Трябва да знаете, обаче, че при вас ще дойдат да искат пари само онези, които имат да вземат от вас, и то ни повече, ни по-малко. В Божествения живот няма нищо случайно. Има известни хора, на които ние дължим нещо. Има други хора пък, на които ние трябва да направим една услуга. Те са ни направили едно добро някога, без да са ни взели нещо. Когато вземеш от някого нещо и се подпишеш на полицата, той по закон те хваща. Друг някой направи едно добро, казва: „Аз не искам нищо, от Любов направих това.“ Този човек, комуто е направено това добро, в този живот дохожда и по същия закон направя едно добро по Любов на същия човек. По Любов ще ти направят едно добро, по Любов ще отговориш. Следователно има два вида добро: едните работят по задължение, а другите – по Любов. Такива трябва да са вътрешните ви разбираня, за да се освободите от дребнавостите на живота. (140, с. 134)

Да допуснем, че някой човек е живял много време на Земята, но е водил разпуснат живот, заповядвал на този, на онзи, и с това си създал тежка карма. Какво трябва да направи? Според Божествените закони той трябва да се откаже от този живот и да заеме положението на обикновен човек без всякаква власт над другите, но с власт над себе си. Царят има власт отвън и затова минава за богат, за силен човек. Обикновеният човек има власт отвътре, затова минава за беден, за слаб човек. Според мене слабият човек е слаб отвън, а силен отвътре; силният човек пък е силен отвън, а слаб отвътре. Покажете един човек, който, като е бил външно силен, да е бил едновременно и вътрешно силен! Мислите ли, че Исая или ап. Павел са били снажни, мускулести хора? Силата на човека не седи в големината и развитието на физическото му тяло. Силен човек в пълния смисъл на думата е онзи, който в даден момент може да увеличава и да намалява тялото си, т.е. да става толкова голям, че никой да не може да го измери и толкова малък, че никой да не го вижда. (108, с. 83)

Често хората говорят за кармата, за кармическия закон и търсят начин как по-лесно да се справят с него. Кармата се дължи на известни отклонявания в живота на човека. Следователно, иска ли да се справи с кармата си, човек трябва да се върне назад в живота си, да намери причината за това отклоняване и да я отстрани. Ако причината за това отклоняване се дължи на известно

нарушаване на отношенията му с някой човек, той трябва да изправи тия отношения. Щом изправи отношенията си с този човек, едновременно с това той изправя и отношенията си и към Първата Причина. Следователно всяко престъпление, всяка грешка към кое и да е същество едновременно е погрешка и към Първата Причина, към всички разумни и възвишени Същества. Достатъчно е в човека да се яви най-малкото желание да изправи погрешката си, за да му се притече Бог на помощ. Тъй щото от човека не се иска нищо друго, освен желание да изправи погрешките си. Има ли това желание, условията за изправяне ще му се дадат. От човека се иска добро желание за изправяне на погрешките, а условията и възможностите за това се дават от възвишения свят. Човек сее, Бог възраства посятото. Ето защо човек трябва да има търпение – да чака момента да възрасне онова, което той е посял. Не спазва ли този закон, той ще изгуби и това, което е посял. Докато човек мисли, че е единственият фактор в света, че всичко зависи от него, той е на крив път. (168, с. 200)

Казано е: „Който изтърпи докрай, той спасен ще бъде.“ Човек трябва да изтърпи условията на живота си докрай, за да бъде спасен, т.е. да мине в благоприятните условия на доброто растене и развиване. Човек трябва да има предвид следното нещо: когато е при благоприятни условия, да не поставя преграда на Божествените блага, които идват към него. Когато е в неблагоприятни условия, да не се озлобява, да не се мъчи да събаря преградите на ония, които са ги поставили. Всеки сам трябва да премахне преградите, които е поставил. Според закона на кармата, в един живот човек ще бъде богат, в друг – сиромах. Защо? – Теченията на живота се сменят, богатият изгубва всички блага, които по-рано е имал, и става сиромах. Тия блага отиват към страната на онзи, който е бил сиромах. Като е поставял прегради на Божествените блага, богатият е станал причина да се изменят теченията на живота, вследствие на което е изгубил благоприятните условия в полза на сиромаха. Това говори за великия закон на равновесие, който съществува в Природата. Този закон има приложение не само по отношение на външните блага, но и по отношение на благата на сърцето и ума. Ако сърцето на човека постави преграда на благата, които идват към него и по този начин препятства да отиват в посока на ума, сърцето се развива добре, а умът остава хилав. Но понеже теченията в живота се сменят, благата ще почнат да текат в посока на ума и преградата, която сърцето само е поставило на пътя си, ще пречи на тия блага да минават през него. Тогава то ще остане хилаво, слабо. Когато човек пожелае да развива правилно и ума, и сърцето си, той трябва съзнателно да работи върху себе си сърцето да махне преградите, които само е поставило на пътя си, а умът – своите. Съзнае ли това, човек трябва да остави свободно силите, които минават през сърцето му, да отиват и към ума, за да може, когато теченията се сменят, силите, които минават през ума, да отиват и към сърцето. Като не спазват този закон, хората са осакатили, изопачили нормалното си развитие. За пример, срещате човек с отличен ум, а с хилаво сърце. Или обратно: с добре развито сърце, а с хилав ум. Това са аномални положения в живота. Човек

трябва да има добре развит ум и добре развито сърце. – Как ще се премахнат тия аномалии? – Като се премахнат преградите, които хората са поставили на Божествения път. Запишете в ума си следната мисъл: благата, които Бог дава, трябва да се оставят свободно да текат, да се ползват всички живи същества. (77, с. 171)

Единствената сила, с която можем да се освободим от човешката карма, то е само мирът. Кармата, и тя си има своята слаба страна. Една каруца ще почнат да я товарят, ще я претоварят, ти ще теглиш и най-последно се скъсат ремъците. И така ще се освободиш. Това са хиляди кила, 10 000 кила... Ами че един грях дава сто пъти по-голям товар, отколкото човек тежи. Колко трябва да вдигне един човек? Средно 50 кила, повече не може. Човек трябва да има търпение. *Кармата може да се победи чрез търпение...* Не можем да вземем животните за пример на търпението. За образец на търпението можем да вземем Бога. Той е дълготърпелив, Единственият, при Когото ние и целият свят отива за помощ и Той все изплаща, седи тихо и спокойно търпи. Ако някой път ви изпратят наказание – други са това, а Господ все седи и търпи. Той е дълготърпелив. И когато Ти Му се оплакваш, Той казва: „Ще се оправя.“ (174, с. 88)

Сега в този живот вие кармически имате ред препятствия, които трябва да преодолеете. Едни от вас имат по-големи препятствия, други – по-малки, но със силата на волята те ще могат по-лесно или по-мъчно да ги преодолеят. (50, с. 50)

Използвай богатството си, което Бог ти е дал. С него веднага можеш да изплатиш кармата си и да станеш свършен. Ако не използваш богатството си разумно, ще попаднеш под друг закон и ще увеличиш кармата си. (126, с. 275)

Аз искам да пеете за себе си – за никого друго! Ама за кого „себе си“ подразбирам? Не за това лично „себе си“, но за Божественото вътре във вас. У вас има такива кармически състояния, които по никой друг начин не можете да смекчите, освен със силата на музиката. Или пък трябва да изучавате мистически стихове и да мислите върху тях, понеже те са музикални. Пението, което сега употребяваме, е език на много напреднали Същества. Те са образували музиката. И туй, което за нас е безсмислено – тоновете за пример, за тях те са говор. Когато един ден достигнете до туй развитие, ще видите, че един тон „до“ има нещо повече, отколкото вие можете да разберете. В даден случай той ще ви проговори. (34, с. 264)

Сега вие ликвидирате кармата си. Знайте, че вие сте в последната фаза на вашата карма. Това е така назряло сега, че колкото по-скоро, толкова по-добре за вас. Всяко едно отлагане е вече лошо. Българинът казва: „Късо я режи.“ Някои казват: „Да вземем да ходим из горите.“ Из горите са ходили калугерите, това е един начин за укрепване само. Сега няма къде да бягаш вече. И който ходи из горите, и той ще се върне между хората. (83, с. 192)

Една задача, която можете да извършите, е следната: всяко училище си има своите мъчнотии, своите трудности. Та гледайте сега да ликвидирате със старата си карма, не отлагайте! Гледайте да насадите нови мисли, нови разбирания, в които да има растеж и разширение на душата, за да уякне човек. Та сега всинца си имате по един малък борч, по някой падеж на полица. Ще дойде денят на изплащане и всинца вие търсите пари да изплатите полиците си. Това са все нови дългове. Гледайте всяка една от вас да направи това, което може, да извършите по една работа, да изучите по едно упражнение... На всички ви трябва усърдна молитва. (2, с. 78)

Когато се говори за покаяние, разбираме изправане на човешкото съзнание от всичко онова, което му е причинило болки, страдания, разочарования. Пълнотата на съзнанието, с която човек е разполагал досега, е била бреме за него. Това бреме трябва да падне. Бремето на човешкото съзнание индуците наричат карма. Освобождаването от това бреме те наричат благодат. Само Божията Любов е в сила да освободи човека от това бреме. (101, с. 102)

Вие сте изучавали закона на кармата. Според този закон човек е съчетан от ред усилия, когато е работил в миналото. Значи той е прекарал ред съществувания на добри и лоши животи. Понякога той е живял охолно, разпуснато, вследствие на което е направил много дългове. Всички тия дългове са записани в Божествената книга. А понякога той е живял така, че е придобил големи печалби. Днес тези печалби и загуби така се преплитат, че докато отначало върви добре, изведнъж животът му се влошава. Той започва да се чуди защо хората го обиждат, защо го ограбват, защо някой запалил къщата му. Това е все резултат на миналото. Така поне го обясняват. Някой в миналото, преди две прераждания, е запалил къщата на своя ближен и днес му се връща същото. Или преди две прераждания той обрал някого, а днес обират него. Обраният в миналото днес идва да си вземе това, което му е взето. Който разбира закона на кармата, казва: „Този, когото обрах в миналото, днес дойде да си вземе своето.“ Затова не дава крадеца под съд. Той все едно, че скъсва полицата и ликвидира. Той се обръща към Бога и казва: „Господи, прости ми.“ Като разреши така въпроса, втори път няма да го обират. Рече ли да се съди човек, с това той усложнява положението. (88, с. 59)

Какво нещо е кармата? – Закон за възмездие. Всички дългове, които човек прави, трябва да ги плати, и то наложително. Докато яде и пие, човек не мисли. Щом дойде плащането, тогава започва да плаче и да се моли да го отминне горчивата чаша. Христос дава пример как може да се плати кармата. Един цар имал един слуга, който му дължал десет хиляди таланта. В деня, в който трябвало да плати дълга си, слугата се явил при господаря си и започнал да плаче, да се моли да отложи срока на плащането. Най-после царят му казал: „Прощавам всичкия ти дълг. Иди да работиш и бъди разумен, да не правиш нови дългове.“ Какво направил после този слуга? Едва излязъл

от дома на господаря си, той срещнал свой съслужител, който му дължал само сто пенязи, хванал го за врата и започнал да го души да му плати дълга си. Длъжникът паднал на колене и почнал да се моли, да плаче, да отложи срока на плащането. Кредиторът, обаче, останал неумолим, дал под съд дължника си и го турил в затвора. Като чул за това, царят извикал първия си слуга и му казал: „Аз ти простих целия дълг от десет хиляди таланта. Не можа ли и ти да простиш на брата си 150-те пенязи, които ти дължи?“ Каква поука можем да извадим от този пример? Законът на прощаването гласи: всичко, което Бог прощава, и човек трябва да прости. На когото Бог прощава, и човек трябва да е готов да прости. На когото Бог не прощава, и човек не трябва да му прости. Ако Бог прости на някого, а човек не му прости, затворът чака онзи, който не е готов да прощава. Прощавайте, за да прощават и на вас! Както Бог постъпва към вас, така постъпвайте и вие към другите! Човек не може да прощава с такъв широк размах, както Бога, но може да прощава в размерите на своите възможности. (70, с. 300)

При всяка своя мисъл, при всяко чувство и действие, давайте си отчет какви са отношенията ви към Бога, към ближния ви и към себе си. Правете вътрешен анализ на всичко, което минава през вас. Този анализ е нужен за самите вас, а не за другите. Що се отнася до Съществата, които следят кармата на човека, те не се интересуват от вашия анализ. Те само следят всички ваши външни и вътрешни прояви и отбелязват, пишат сегашния и бъдещия ви живот. Сегашният и миналият ви живот определят вашия бъдещ живот. Тия Същества са много строги. Те не пропускат нищо от вашия живот. Те изваждат лентата на миналите ви животи, развиват я и в най-малки подробности преглеждат формите, през които сте минали. Те следят вашите прояви и определят условията на бъдещия ви живот. Сега е време на ликвидация с кармата. Казвате: „Как, аз да призная греховете и престъпленията си? Не съм съгласен с това.“ – Не, ще признаеш всички свои погрешки и грехове, ще се изповядаш и така ще ликвидираш с кармата си. Ако днес не искаш да ликвидираш, утре в бъдещия живот ще сториш това. За предпочитане е, обаче, още днес да ликвидираш. По-добре днес, отколкото утре. По-добре сами да се съдите, сами да изправяте погрешката си, отколкото други да ви съдят и да изправят погрешката ви. Щом осъзнаете погрешката си, веднага я изправете. Само при тези условия благородното и възвишеното у вас ще може да се прояви. (54, с. 125)

Не мислете, че след като сте живели десет години добър живот, у вас ще стане голяма промяна. За да стане една чувствителна промяна във вас, изисква се цял живот усилена работа. При тази карма, която имате, с един замах от десет години не може да се направи нищо. Например, да кажем, че имате една карма от 8000 години – ако за всеки хиляда години изплащане на кармата са потребни десет години добър живот, тогава ще са ви необходими 80 години добър живот, за да ликвидирате с тази карма. Ако кармата ви е от 2000 години, трябва ви 20 години усилена работа, за да ликвидирате с нея; ако кармата ви е от 1000 години, в десет години чист и свят живот ще

ликвидирате с нея. Но онези, които регулират този закон, не оставят да се изплаща наведнъж кармата. – „Изобщо всичко ли се изплаща, или има малка отмяна?“ – Господ изисква в края на краищата да поправите всичко, което сте развалили – ще съградите къщата тъй, както си е била и тогава ще имате извинение, прошка – всичко ще се ликвидира. (9, с. 41)

Казвате: „Да оженим децата си, поне така да ликвидират със своята карма.“ – Не се занимавайте с кармата! Две хиляди години все с кармата си ликвидирате и още не сте ликвидирали. Друг ще ликвидира вашата карма. Друг ще разреши този въпрос. Питате: „Дали е узряла вече кармата ни?“ – Тя е узряла и презряла даже, това всички трябва да знаете. Ако чакате още 50 години да узрее кармата ви, вие сте загубени. Вашата еволюция ще спре. Така ще изгубите благоприятните условия за развитие. Няма време за отлагане. Ликвидирайте още сега! Изхвърлете от себе си всяко съмнение, всичко отрицателно! Намерете свежиците и я запалете. Тя ще внесе във вас новите идеи. (192, с. 115)

Съвременните хора страдат, мъчат се, не знаят как да се справят с мъчнотиите на живота. – Много просто, *трябва да се свържат с Бога!* Няма по-реално нещо от тази връзка. Тя никога не се променя и нищо в света не е в състояние да я разкъса. Достатъчно е да насочите ума, сърцето и волята си нагоре, към Първичната причина, за да се свържете с нея моментално. Достатъчно е човек да отправи погледа си към изгряващото Слънце, за да разсее облаците, събрани в неговото съзнание. Такова нещо представлява Първичното съзнание. Достатъчно е човек да се свърже с това съзнание, за да разсее събралата се в него мъка, скръб. Първичното съзнание е Слънцето на хоризонта на нашия духовен живот. То е в сила да пробуди съзнанието на всеки човек, да внесе в него повече светлина, повече живот. Срещате някой човек отчаян, мрачен, недоволен от себе си, от живота, готов да мре. Обаче ако може да се свърже с Първичното съзнание, всичко това моментално изчезва – той става весел, разположен, съзнанието му се прояснява; той намира смисъл в живота, вижда, че има за какво да живее. Всяка мъчнотия показва, че човек се натъква на някакъв възел от някое негово минало съществуване и той трябва правилно да го развърже. Тази мъчнотия е кармическа и трябва разумно да се разреши. Представете си, че в някое от своите минали съществувания вие сте убили някой човек, но сте забравили това престъпление. В сегашното си съществуване вие сте доста изменени външно, никой не може да ви познае. Обаче при движението по орбитата на вашето съзнание вие минавате през своето минало, когато сте извършили престъплението и срещате онзи, когото сте убили. Тази среща е необходима, за да ликвидирате с кармата си. Човекът, когото в миналото си сте убили, веднага ви познава. Вашият образ, вашите движения са се отпечатали в съзнанието му и той се нахвърля върху вас с мисълта си, започва да търси случай да ви отмъсти. Неговите неприязнени мисли и чувства се отразяват върху вашите и вие преживявате големи съгресения. Какво трябва да правите при това положение? Ще се обърнете към Бога с молба

да ви помогне правилно да ликвидирате с кармата си. Каквито страдания да ви сполетят, ще ги понесете с търпение, защото знаете, че причината за тези страдания лежи във вас. Както сте създали престъпленията, така ще ги изправите. Има случаи, когато някоя душа, на която сте причинили някаква пакост, с години ви търси, докато ви намери да ви отмъсти. Когато тя е горе, в невидимия свят, вие сте на Земята. Тя ви търси горе, не може да ви намери. Ако тя е на Земята, вие сте в невидимия свят – пак не може да ви намери. Случва се и двамата да сте на Земята, но вие сте някъде в Америка, а той – на другия край на света, не може да ви намери. Най-после условията се съчетават така, че и двамата се срещате на едно и също място. Тогава вие не можете да бягате, но трябва да се обърнете към Бога с молба да ви помогне. Вашият кредитор пита: „Готов ли си да плащаш?“ Ако кажете, че сте готови да плащате, той ще ви пусне на свобода и ще чака да се изплатите. Кажете ли, че не признавате задълженията си и не искате да плащате, той ще ви хване, ще ви тури в затвор и ще ви подложи на големи мъчения и изпитания. Този е моментът, когато човек трябва да признае престъплението си и да започне да плаща. Тогава той ще се обърне към Бога, към вечния извор на Любовта да му помогне правилно да ликвидира със своята карма. *Кармата се ликвидира със закона на Любовта, а не с бягане.* Сбягане въпросите не се решават. Всяко страдание има свои далечни причини. Страданията не идат напразно. Кармата може да се изрази на физическия свят, но може да се изрази и в астралния, или в менталния свят, т.е. в света на чувствата и желанията, или в света на мислите. Както и да се изрази кармата, вие трябва да научите урока си от нея и геройски да понасяте страданията си. Хиляди години могат да минат, но онзи, с когото сте свързани кармически, непременно ще ви намери и ще ви застави да му платите. При ликвидиране на кармата има обратни положения. Това са добрите случаи във вашия живот, когато вие сте правили добро на хората, а те не са могли навремето си да ви благодарят. Тъй щото когато някой ви хване за гушата и настоява да платите каквото му дължите, едновременно с това друг иде да ви благодари за доброто, което някога сте му направили. И двамата са еднакво силни – те се хващат за раменете и започват да се борят. Вие оставате между тях. В дадения случай вие не трябва да взимате участие в тяхната борба. Ще седите настрана и ще се молите. Те сами ще се разправят. (57, с. 190)

Законът на кармата може да се регулира само когато човек е готов да се самопожертва за другите, да стане техен слуга, да отдаде правото на всяко живо същество. Правото, което искате за себе си, трябва да отдадете и на другите; благо, което желаете за себе си, трябва да желаете и за другите. (50, с. 118)

„Какви методи има за освобождение от лоша карма?“ – Да си платиш борча! Този въпрос евангелистите го решават така: „Повярвай в Господа Исуса Христа и ще бъдеш спасен ти и домът ти.“ Аз казвам: повярвай в Господа Исуса Христа и твоята карма ще бъде ликвидирана! Този стих за

повярването има отношение към спасението само в този смисъл, че Христос само те връща от една посока в друга, но не ти изплаща кармата. Паднал си долу – хваща те и те избавя, изважда те от потъване, но с това изваждане ти не си станал изведнъж благороден, а си оставаш същият човек. За да станеш благороден, трябва да работиш върху себе си. Само чрез работа и страдания може да изплатиш кармата си. Най-добри и най-бързи методи за ликвидиране с кармата са безкористието и самопожертването; по-бързи от тях няма. (8, с. 99)

Трябва да бъдем герои, да надвием нашата карма и да кажем: „Мога! Аз имам един контакт с Бога, имам Божията Любов, имам живота. Имам друг контакт с Бога, с Божията Мъдрост – имам ума, знанията и светлината. Имам трети контакт с Бога, с Божията Истина – имам силна воля. Всички въпроси, които ме спъват, мога да ги разреша. С Бога всичко мога да направя!“ (83, с. 153)

Д. ПРЕРАЖДАНЕ

1. ПРЕРАЖДАНЕТО – ЗАКОН НА ЕВОЛЮЦИЯТА, ВЪЗМОЖНОСТ ЗА РАЗВИТИЕ НА ДУШАТА. ПРИ ВСЯКО ПРЕРАЖДАНЕ УСЛОВИЯТА ТРЯБВА ДА СЕ ПОДОБРЯВАТ

Законът на прераждането е закон за изкупване и освобождаване на човека от погрешките на миналото. По същия закон човешкият ум и човешкото сърце се раждат и прераждат. (38, с. 82)

Човек се яви в света, за да поправи известни грешки в него. Чрез човека се поправят известни грешки в света. И ако Бог създаде този свят, Той го създаде за известни души, които са направили грешки, за да ги изправят. Раждането и прераждането – това са пътища и възможности за поправяне на грешките и повдигане на душите. Хората, преди да дойдат на Земята, бяха щастливи. Но в щастие то има един закон, че щастливият човек от своето щастие трябва да слезе да даде на нещастните. Нима мислите, че Христос не беше щастлив? Той беше най-богатият и най-съвършеният от съвършените и слезе при страдащите хора, за да им покаже пътя, по който трябва да се развиват. (7, с. 120)

Ще дойде ден, в който смъртта ще похлопа на твоята врата и ще каже: „Напусни света на илюзиите, на страданията.“ Тогава ще чуеш тихия глас на Христа: „Ела в реалния свят, между Същества, които те обичат и разбират.“ – „Има ли прераждане?“ – Има прераждане, но то се осмисля само когато дойдеш при по-добри условия – между хора, с които се разбираш. Ако в този живот не изработиш по-добри условия за бъдещия, прераждането няма смисъл. При всяко прераждане условията трябва да се подобряват. (71, с. 25)

При всяко ново явяване ти ще бъдеш същият плюс нещо ново. Тъй че при всяко заминаване, при всяко ново идване, у човека се прибавя един малък плюс, едно ново нещо. Той ще има същото съзнание плюс някакъв малък придатък към първото съзнание. Туй е красивото! (134, с. 147)

Ако аз в този си живот не придобия едно ново качество, какво се ползвам, че съм дошъл на Земята? Само да се развивам и навивам като платното ли? Следователно в развитието си човек трябва да придобие едно основно качество. Във всяка възраст има качества, които трябва да се придобият. (34, с. 302)

Ако вие всеки ден или всяка минута не можете да поставите в себе си по нещо ново, дали аз ви говоря или други ви говорят – то е все едно. Ако не можете да внесете в себе си, в своя живот, нещо ново, вашият живот се губи. Това показва, че сте в един негативен път и се израждате, не се прераждате, не прогресирате. Защото под „прераждане“, което мнозина не приемат, аз

разбирам закон на еволюция, закон на развитие. Значи, човек не се преражда, но се развива. И действително, всеки ден всяко нещо трябва да расте, трябва да се развива. Сега ние ще оставим настрана тези догматични въпроси. С тях може да се занимава само онзи, който ги е създал. Догмите са предмет на едно догматично учение, те са собственост на известни философи, на известни традиции. Тази тяхна собственост ние не искаме да я вземем, те нека си я пазят. (74, с. 49)

Някои философстват за прераждането и питат какво нещо е прераждането. „Прероди“ значи „преработи“ – който се върти, от вода става пара, от пара на вода, от вода на лед. Казвам какво нещо е прераждането. (42, с. 134)

Не е лошо прераждането. То подразбира преработване. (88, с. 579)

Животът трябва да мине от физическо положение в духовно и в умствено отношение, трябва да се направи един кръг. Всякога, когато този кръг не става по естествено положение, тогава се раждат най-големите нещастия в света. Вие, за пример, мислите, че пак ще се преродите. Но изучавали ли сте закона на прераждането? Някои хора 200, 300, 400 години не могат да се преродят. Някой може да се прероди при такива лоши условия, че нищо да не спечели. Той започва един живот и освен че не може нищо да спечели, но загазва още повече. Казва: „Човек трябва да се прероди.“ Питам: ако започнете сега една работа, от която нищо не печелите, в какво седи хубавото на прераждането? Под думата „прераждане“ разбирам *подобрене на живота*. Да направиш един кръг във физическия, духовния и умствения живот, да стане едно обръщение вътре. (121, с. 293)

Ще каже някой: „Ти вярваш ли в прераждането?“ Прераждането е *непреривен процес на проявление*. Ако не се прераждаш, няма никакво проявление. Човек се преражда 365 пъти в годината. Значи от най-ранното си детство до най-голямата си старост всяка година човек се преражда по 365 пъти на годината. И на всеки 24 часа се преражда по един път. Ако някой живее 80 години, може да направите сметка колко пъти се е преродил! Прераждането е закон на Божията Любов. Така наричат този закон – проява на Божията благодат. (146, с. 181)

Докато не разбере вечната младост, човек не може да бъде свободен. Човек трябва постоянно да се ражда и преражда. Прераждането е закон за изучаване на вечната младост... Смисълът на човешкия живот седи във вечното подмладяване. Като се подмладява, човек се освобождава от своите стари възгледи, от неразбиране на нещата. (86, с. 288)

Вие сте събрани тук сега, но един ден след 45 години – този брат го няма, онзи брат го няма. След 45 години къде ще бъдете вие? Ще кажете, че ще дойдете в друго някое прераждане. Вие оставете сега другите прераждания! Вие за това си прераждане знаете ли нещо? Нищо не знаете, че какво тогава

знаете за другите прераждания! Ако разбрахте Божия закон, изведнъж щяхте да се преродите и щяхте да имате съзнание. Всеки един от вас може да се прероди. Може да се преродиш утре! Може да се преродиш, но за да се преродиш, трябва да имаш една непреодолима Любов към Бога. (18, с. 82)

2. ЗАЩО НЕ ПОМНИМ ПРЕРАЖДАНИЯТА СИ? ПРЕРАЖДАНЕ И КАРМА. ЩОМ ДОЙДЕ ЛЮБОВТА, ПРЕРАЖДАНЕТО ПРЕСТАВА

Вие сте идвали много пъти на Земята в разни форми. Дали помните това или не, дали го признавате или не – това е написано в анализите на Природата. Какво вярвате вие, това не е важно; важно е какво е писала Природата. Може да ми възразите: „Ние не помним.“ Че и онзи, който е пил, нищо не помни, но кръчмарят всичко помни – той е писал всичко в своя тефтер... Че и Природата има една велика книга, в която записва всичко. Вие защо не признавате, защо не помните? Защото имате да плащате на кръчмаря. Тия, които помнят, са ония кредитори, които имат да взимат, а тия, които не признават и не помнят, са ония, които имат да дават. Човекът е едно същество, което много пъти е излизало от Бога и се е връщало. Така е писано. Какво е вашето верую и в какво вярвате, то е личен въпрос, защото всички същества имат по едно верую. Не е важно да вярваме в нещо, но истинският въпрос за нас е въпросът за Любовта. Ние се занимаваме с най-важния въпрос. (134, с. 406)

Докато е на Земята, човек постоянно търси начини как да преустрои живота си. Щом дойде смъртта, той отива в другия свят – там да разреши социалните въпроси. След време отново слиза на Земята да приложи онова, което е научил на онзи свят. Обаче като се върне оттам, всичко забравя и започва отново да се лута. Някои помнят това, което са научили и го прилагат в своя живот. Това е достойние само на онези, които вярват в Бога като Първопричина на нещата и изпълняват волята Му. (185, с. 168)

Някои искат да знаят своите минали прераждания, за да се изправят. Те не могат да понесат и изправят грешките, на които всеки ден се натъкват, че ще изправят миналото си! Ако знаете своите минали животи, вие ще се спънете. И бъдещето може да спъне човека, както и миналото. И в бъдещето на човека има положителни и отрицателни възможности и условия. *Като живее правилно, човек незабелязано прониква в миналото си и го изправя, като същевременно чертае добър бъдещ живот.* За да открие своите тайни, Природата изисква от човека чистота, доволство и правилно разбиране на живота. (168, с. 105)

Ако човек иска да запази и на старини знанието, способностите, богатството си, които е придобил на млади години, той трябва да е живял *съвършено чист вътрешен живот.* Без чистота човешкият дух не може да се прояви в силата си, не може да запази богатството, което е придобил на

младини. Човек много пъти ще изучава едни и същи неща, ще ги забравя, отново ще ги изучава, докато най-после те станат в него втора природа. Истинско знание е това, което никога не се заличава от съзнанието на човека. Според теорията на прераждането вие сте идвали много пъти на Земята и в някое от своите прераждания може да сте били виден адепт в Индия, да сте имали последователи, да сте учили хората на великото знание, а днес нищо не помните. Защо? – Отклонили сте се от правия път, вследствие на което всичко сте изгубили. Сега трябва отново да работите, да придобиете старото си знание. Някои разправят, че Ледбитер, водител на теософите, в някогашното си минало е бил пророк Амос. Ледбитер сам се чуди как е забравил всичко от миналото си знание. Днес той е лишен от пророчеството на Амос, който е бил прост говедар – малко нещо е знаел, но всичко това е знаел добре и го е прилагал. Амос предсказвал много неща, а Ледбитер едва запазил от миналото си разположение към духовен живот. Следователно, ако човек не иска да регресира, а желае да запази знанието си, той трябва да живее абсолютно чист живот. Само при такъв живот човек може да запази знанието си, да даде простор на духа си и да работи в съгласие със законите на живата Природа. (141, с. 127)

Всичко в живота се мени, но Божественото в човека остава неизменно и вечно. Който не познава закона на прераждането, той се чуди защо някой го мрази. Много просто – направил си му пакост в миналото. Обърни една от страниците на миналия си живот и ще видиш, че си отнел несправедливо къщата на този човек. Сега ще изправиш погрешката си. За да те обикне и прости, не само къщата му ще върнеш, но даже ще я мебелираш. Това значи да живееш според закона на Любовта. (27, с. 90)

Като срещнеш някого, не казвай, че той човек не ти е приятен, но отвори архивата на неговия живот и разбери защо го срещаш. Виж какво можеш да научиш от него и какво можеш да му дадеш... Колкото и да имате достъп до архивата на човешкия живот, вие можете да проникнете най-много до последния живот на миналото му. Човек е минал през хиляди животи, той се е раждал и прераждал хиляди пъти. Казваш: „Познавам този човек, зная неговото минало.“ Какво знаеш? Знаеш само един от неговите животи, а това нищо не значи. Само оня може да каже, че познава човека, който е проникнал през всички животи на миналото му. Само тогава той може да каже, че знае цялата история на неговия живот. В това смисъл, човек е едно голямо, велико произведение на Бога, Който работи в него, затова и аз не бързам да се произнасям за Божието дело. Аз не смея да кажа, че той или оня човек нищо не струва. Една негова постъпка може да не е права, но като човек, той е творение на Бога. (71, с. 135)

Природата има едно безпристрастно мнение за нас. Трябва да знаете, че не можете с нищо я накара да си измени мнението заради вас, защото тя ви познава. Знаете ли от колко хиляди години тя ви познава? Тя в книгите си ви е написала, има много поменици заради вас. И по някой път вие запитвате:

„Какви са тия поменици?“ Аз ще ви кажа друго нещо: няма престъпление, което всеки един от вас да не го е направил. И няма добро, което всеки един от вас да не го е направил. – „Ама как?“ – Много просто! Едно време ти си живял във формата на един тигър и като такъв колко хора си изпоял! Едно време си бил змия и като змия колко животинки си изпоял, удушил! Като сте минавали през всичките форми на животните, знаете ли колко беззакония сте извършили? Сега седите и минавате за... Не, Природата всичко е записала и казва: „Еди-кой си едно време беше тигър, мечка, змия, крокодил и извърши много престъпления.“ Всичко е записала тя! Е, питам тогава, где остава вашето благородство? Вашето благородство ще се прояви в бъдеще. (34, с. 257)

Първо човек трябва да ликвидира с кармата си, с прераждането си, да стане едно с Бога и тогава да дойде до новата фаза на живота – до щастието. (98, с. 58)

Щастието не се придобива чрез закона на еволюцията, нито чрез раждане и прераждане. Чрез раждане и прераждане човек изкупва греховете си, а щастието принадлежи на новата епоха. Първо човек трябва да ликвидира с кармата си, с прераждането си, да стане едно с Бога и тогава ще дойде до новата фаза на живота – до щастието... Придобиването на щастието е в зависимост от миналия живот на човека, от усилията му, от паданията и ставанията, от страданията и изпитанията, през които е минал. Пред щастието няма да говорите за вашето минало нещастие или за добрите животи, които сте прекарвали. Пред щастието няма да говорите за Добро и за зло. Щастието е извън Доброто и злото. Някой се оплаква, че е добър човек, а е нещастен. Когато щастието ви посети, вие ще бъдете в свършено друг свят – нито на Небето, нито на Земята – в света на Любовта. Любовта ще бъде среда, условие за проява на човека. В този свят не съществуват понятия за добро и за зло. (55, с. 90)

Човек в един миг може да ликвидира със своята лоша карма само чрез закона на Любовта. Ако човек живее в безлюбието, той ще се ражда и преражда много пъти, докато се научи да живее съгласно Любовта – да превръща горчивото в сладко, да говори само добри думи, никога да не откъсва. Едва тогава човек влиза в закона на вселяването. Велико бъдеще очаква човека на Любовта! (107, с. 20)

Ако нямаш предвид Божията воля, законът на кармата ще дойде и ти ще се натъкнеш на големи противоречия. Векове ще минат, докато се справиш с тях. В Евангелието се разказва за онзи дължник, който паднал пред нозете на господаря си и молил да му се прости дългът. Господарят му простил дълговете. И вашата карма може още днес да се ликвидира. – „Как?“ – Чрез закона на Любовта... Докато живееш в безлюбие, ще се раждаш и прераждаш. *Щом дойде Любовта, прераждането престава. Тогава ще влезеш в закона на вселяването.* (85, с. 246)

Сега пренесете факта за отварянето очите на слепия във вашия духовен живот и вижте, не съществува ли такава слепота и във вас? Кога се отварят духовните очи на човека? Когато дълбоко в душата си той пожелае да прогледа, за да служи на Бога и да изпълнява Неговата воля. И слепороденият, на когото Христос отвори очите, носеше в себе си желанието да изпълни волята Божия. Заради това желание той очакваше да дойде някой да му помогне. Според индуската философия ще кажат, че този човек е ликвидирал с кармата си, затова е трябвало да прогледа. Ние пък казваме, че кармата го напуснала. Какво значи кармата да напусне човека? Кога кармата напуска един човек? Когато види, че няма какво повече да вземе от него. Като го погледне, кармата казва: „От този човек нищо не може да излезе.“ (20, с. 8)

Всички ние живеем по писани закони, писани от хората. Всички поддържат: „Тъй казал дядо ми, тъй казала баба ми; туй е наследствено, онуй е наследствено.“ Не са Божии черти, те са човешки черти. Наследствеността е творение на човешкия гений, на човешкия дух. Прераждането не е едно учение, написано от Бога. Прераждане има, защото хората са заставени да се прераждат. Онзи търговец, който има падежи на полиците си, той ще се прероди, иначе ще го турят в затвора. Индусите наричат това карма. Ако си плати полиците навреме, това наричат дихарма. В сегашното европейско разбиране, в християнството, ако го турите в затвора, казват: „Той бил грешен.“ Ако си плати навреме полиците, наричат го праведен. Какво нещо е праведен човек? – Човек, който си плаща дълговете. Какво нещо е грешен човек? – Който само отсрочва дълговете си. (64, с. 68)

Ще кажете, че този човек е млад, не трябвало да умира. Той не е умрял, на екскурзия е отишъл. – „След колко години се преражда човек?“ – Който върви по закона на Любовта, преражда се след 1500-2000 години, който върви по свой закон, преражда се след 45 години и най-после, глупавият се преражда веднага. – „Какво представлява прераждането?“ – Прераждането е закон за освобождаване на човека от неговите грешки и заблуждения. Праведният, обаче никога не умира. Той излиза от една къща и влиза в друга. Той никога не отива и на Небето. Защо? Защото за него Небе е мястото, където Бог живее. Където Бог не присъства, там е адът. Земята пък е място на лошите условия, т.е. на гъстата материя. Който търси Бога, ще Го търси и във, и вътре в себе си. (188, с. 105)

Има някои, които ще завършат своето развитие на Земята – не ще се прераждат повече. Прераждането е само един метод, а онези, които са завършили развитието си, няма защо да се прераждат. Ако пък някое съвършено Същество или някой ангел иска да дойде на Земята да свърши някаква работа, те могат в няколко минути или най-много в половин-един час да си създадат тяло, каквото искат; да си създадат каквато човешка форма искат. Този ангел ходи натук-натам, докато си свърши работата, след което разглобява тялото си и заминава за невидимия свят, отдето е дошъл. (64, с. 34)

Мнозина питат защо трябва да вярват. Вярата е необходима за съкращаване на времето. Като вярвате, ще свършите работата си в един ден. – „Защо трябва да вярвам?“ – За да се излекуваш в един ден. Ако се излекуваш в 24 години (вероятно 24 часа – бел. състав.), ти си употребил методите на гения. Ако умреш, значи ти си употребил методите на обикновения човек, вследствие на което много пъти ще се раждаш и прераждаш. Вярата подразбира съкращаване на процесите. Някои казват, че е глупаво човек да вярва. Други питат, може ли да хвърчи човек, като вярва? – И това е възможно. Рибите се превърнаха в птици, след като повярваха, че могат да хвърчат. Един ден, когато човек повярва, че може да хвърчи, ще стане ангел. Има хора, които са повярвали в това и ангели са станали. Следователно който иска да еволюира, трябва да приложи закона на вярата като велик Божествен принцип. Само тогава той ще разбере, че без вяра не може да угоди на Бога, нито да очаква никакви постижения. (70, с. 330)

Казано е в Писанието: „Невъзможните неща за човека са възможни за Бога.“ Какво означава този стих? – Ако човек следва разумните закони на живота, тази работа, за свършването на която се изисква дълъг период от време, ще се свърши в 24 часа. По този начин кармата на хората може да се ликвидира в кратко време и животът им да се подобри. Прераждането като условие за ликвидиране на кармата има отношение към обикновения човек, който свършва работата си за 2400 години, обаче, като се съберат усилията на талантливия, гениалния и светията на едно място, те могат да свършат същата работа за един ден. В това се крие силата на вярата. Казват: „Повярвай в Господа Исуса Христа, за да бъдеш спасен ти и домът ти.“ Ония, които цитират този стих, взимат механическата му страна. Ние имаме предвид вярата на светията, на гениалния и на талантливия, които са познали Бога и прилагат неговите закони. Само за тях времето се съкращава. (70, с. 326)

Когато човек не живее добре, той напакосява на своя нос, очи, уста, уши – разваля си земната къща и най-после излиза от земната къща. Трябва да се съгради нова къща. И може би, за да стане това, ще му вземе най-малко 40 години. Когато един човек отиде в невидимия свят, 40 години той е на просия – като някой калугер, който отива от манастира да проси. 40-45 години ще ходи след смъртта от врата на врата. После ще дойде пак на Земята. По-напред в миналото е било 250 години, а сега е 45 години. Сега хората по-бързо се прераждат. Ускорена е еволюцията сега. Дали сте религиозни или не, ако този живот не го цениш както трябва, ти 45 години непременно ще просиш на оня свят. А пък ако си го разбрал, няма да има просия. (100, с. 58)

Сам за себе си човек представлява богат материал за изучаване. Той не познава своя ум, своето сърце, нито живота си. Той трябва да се върне хиляди години назад, да види какъв живот е минал. Като не подозира това, през което е минал, човек казва: „Аз живея.“ Да, ти живееш като риба, която се движи между двата бряга на реката. Първото нещо, на което един ден ще се натъкнете, това ще бъдат вашите минали съществувания. Като започнете да ги

разглеждате, тогава само ще разберете закона на еволюцията и инволюцията. Тогава само ще разберете как са се развивали у вас едни чувства и способности за сметка на други. Тогава само ще разберете защо някои неща са се сложили по един, а не по друг начин. Това е велика наука! (61, с. 121)

Който се мисли за стар, той не може да бъде ученик. Човек трябва да се освободи от заблудението да се мисли стар. Докато считате, че сте стари, че за нищо не ви бива – това са мисли на вашите деди и прадеди. Под думата „стар човек“ се разбира изтрит човек. Щом е изтрит, той не може да се нарече човек... В този смисъл човек не може да бъде стар. Стар, древен човек е този, който е разширил съзнанието си и придобил много знания и опитности. Млад човек е този, съзнанието на когото е едва напъпило. Това са основни идеи, вложени от паметника още в първоначалния език. На Земята човек напъпва, но не може да узрее. За да узрее, той трябва да мине отвъд гроба, в духовния свят. Тук той навлиза във висшия свят, в будическото поле, дето под влиянието на Божествената светлина завързва и узрява. След това ангелите откъсват плода, опитват го, а семето хвърлят на Земята, дето има условия за неговото покълване, растене, напъпване и цъфтене. Това наричаме възпелване на човешката душа на Земята във форма на човек. Значи сладостта на плода се опитва горе, а семето на плода се посажда на Земята. И тъй човек ще обикаля този кръг – ще слиза и ще се качва, докато разбере законите така, както ангелите ги разбират. Само по този начин той може да се освободи от кармическия закон. Дойде ли до това положение, човек излиза вече от фазата на дърво, което в един свят цъфти, в друг зрее, но ще бъде свободна душа. Така трябва да разбирате нещата и да се освободите от всички заблудения, които ви спъват. (153, с. 122)

(Въпрос към Учителя: „Кажете ни защо човек трябва много пъти да се ражда и преражда? Защо е нужно да минава много пъти през една и съща опитност?“) – Всяко раждане на Земята и заминаване на другия свят са различни при различните условия. Следователно в тях няма повтаряне на опитностите. Всичко се ръководи от една велика Разумност, която се отличава с голямо разнообразие. Като знаете това, за всичко благодарете. Тайната на живота се крие в благодарността. Всеки момент да благодарим за всичко, което ни се дава. Че страдаш – благодари; че се радваш, пак благодари; че си беден или богат, благодари. И когато получаваш нещо, и когато даваш, пак благодари. Аз не говоря за механическата благодарност. Правете всичко съзнателно, а не механически. (126, с. 301)

Музикантът се оплаква, че му дотегнало да свири; художникът се оплаква, че му дотегнало да рисува. Радвайте се на изкуството и на дарбата, която ви е дадена, защото втори път няма да ви се даде. В Природата не съществува еднообразие. Ако в един живот сте философ, в следващия ще бъдете музикант, поет, художник и т.н. Някои се съмняват в прераждането и не искат да го приемат. Ако вярват в това, което им се говори, и на тях ще вярват. Доколкото вярвате на хората, дотолкова ще вярват и на вас. Каквото мислите за хората, това ще мислят и за вас. Дръжте в ума си мисълта, че

всичко, което ви се случва, е за добро. Това не значи, че зло не съществува в света, но мислете за Доброто, за да го привлечете към себе си. (120, с. 20)

Казваш, че баща ти и дядо ти са били такива и ти приличаш на тях. Аз не се интересувам от твоя баща и дядо. Ти си бил съдружник с тях, но това не ти дава право да отдадеш всичките си недъзи на тях. Днес носиш наследствени черти от баща си и майка си, но преди четири поколения ти си бил баща на своя баща. Значи, което си унаследил от баща си днес, това някога си вложил в него. Следователно не въставай против себе си, против това, което някога ти си вложил в своя ближен. Не се оправдавай с баща си и с дядо си. Кажете си: „Тази работа е моя, т.е. този грях е мой, аз сам ще го изправа.“ Кажеш ли, че така си създаден от Бога, не си прав. Значи Бог те е създал такъв, за да правиш зло! Не, ти създаде злото, ти създаде страха, противоречията, а не Бог. Той създаде добри неща, а това, което ти създаде, Бог ти го завеща. Той окичва хората с техните собствени деяния. (158, с. 175)

Ако не поддържате добри мисли, добри чувства и добри постъпки, вие не можете да бъдете свободни, нищо не можете да постигнете в света и сами се осъждате на ненужни страдания, тревоги, закъснявания. Но аз изяснявам как всъщност седи работата кармически. Кармата – това е разбирането на човека. Тъй както хората разбират кармата, тя никога не може да се разреши. Когато апостол Павел разисква кармата, казва: „По закон никоой не може да се оправдае.“ Ако ние мислим само за себе си и искат да ни убедят, че в едно прераждане ще станем добри, в друго, в трето – казвам: зей, коньо, за зелена трева! Следующият живот не може да те направи добър. Ти добър не можеш да станеш, ти си едно произведение. Мисълта, която става добра, това е външно качество на мисълта. Тази мисъл не е свободна. Ако ти търсиш своята мисъл отвън, ти не си свободен човек, ти си едно произведение. Ако търсиш свободата отвътре, тогава ти ще бъдеш човек независим. (100, с. 21)

Ако вие сте последен от даден род, непременно ще носите последствията на известен дефект или на някоя дарба на свой дядо или прадядо. Това нещо хората наричат наследство. Не е лесно човек да се освободи от връзките на своето минало. Човек има не само физически, но и духовни връзки. Ето защо кой каквото прави, с това той чертае само своето бъдеще. Човек трябва да бъде внимателен в живота си, да знае, че връзките, които днес прави, ще окажат влияние не само след сто години в живота му, но те ще имат влияние даже и след четири поколения. Това е красивата страна на нашия живот. (141, с. 212)

Мнозина искат да им се дадат дарби – да се проявят. Ако отсега нататък човек иска дарби, неговата работа е свършена. Човек се ражда с дарби, които постоянно трябва да развива. Ще възразите, че във времето на апостолите Дух Божий ги осенил и те започнали да говорят на 12 различни езици. Ако това е станало в миналото, защо да не стане и сега? Това не е произволно явление. За да ги осени Духът, това показва, че в тях са били отворени

всичките извори на живота. Следователно, за да стане учен, човек трябва да се е родил учен. Само онзи може да се роди учен, който е работил в миналото. Той има добре развити ум и сърце. (169, с. 34)

Всеки човек има известни дарби и способности, но иска нещо повече. Всеки иска да бъде виден музикант, художник, учен, философ – да говорят всички хора за него. Ако работи за развиване на своите дарби, той ще постигне това. Всеки човек е бил виден, знаменит артист или учен, но ако днес не е такъв, той е на почивка. Когато някой голям артист даде няколко концерта, той се отделя някъде на уединение, да си почине. По време на почивката той замисля нови планове, които след време ще постигне. Следователно всеки човек, който не се е проявил още, трябва да знае, че е на почивка някъде, дето замисля известен план. След време той ще реализира своя план, но работа се изисква. (169, с. 249)

Всички лютивни растения като лука, чесъна и други, ние знаем каква култура носят в себе си. И някой ме пита какъв е бил в миналото. Ще ти кажа. Едно време, като растение, си бил лук, чесън. А като си минал през животните, през млекопитаещите, имал си формата на лъва, на тигъра, на котката, на змията и досега още твоят характер не е облагороден. В тебе няма самопожертване, няма самоотричане, няма туй съзнание, което се изисква. – „Ами какво трябва да направя?“ – Ще се повърнеш назад. И затова египтяните, в своята теория за трансигрирането на душите, казват: „Ако една душа не е минала през някой стадий, тя ще се повърне назад, ще мине през туй положение, за да добие всичките качества, които са необходими за нейното развитие и после ще продължи нагоре.“ Та, за да се изправи известна погрешка във вас, не е туй лесна работа. За да може коренно да изправите някоя погрешка, непременно трябва да настане едно слизане на душата. При това слизане на душата човек за две-три години като че изгубва своето знание – никаква деятелност не проявява. Душата там се повръща като че в няколко форми назад. След това дохожда едно подобрене, човек се съвзема и тръгва напред. Ако на някой човек липсва нещо, той трябва да се върне назад, към Природата, и оттам да си достави този недоимък. (34, с. 157)

Мнозина се оплакват от неправдите в живота и отдават всичко на Бога. Щом мислят така, неправдата е в тях. Ако е даден само един живот на човека, има право да се оплаква. Но какво ще кажете, като знаете, че вие сами сте създали неправдата? Вие живеете по Божия благодат. Бог е толкова снизходителен и въпреки това вие пак роптаете. Нова епоха иде, нова култура, нови условия! Новата епоха се ознаменува с това, че Бог иде в света да тури ред и порядък, да отдели смъртните от безсмъртните, грешните от праведните. Всеки сам си определя категорията, в която ще живее. (38, с. 16)

3. ЧОВЕК САМО ВЕДНЪЖ СЕ РАЖДА ОТ ГОСПОДА (В БОЖЕСТВЕНИЯ СВЯТ), НО МНОГО ПЪТИ СЕ ПРЕРАЖДА ВЪВ ФИЗИЧЕСКИЯ СВЯТ. В БОЖЕСТВЕНИЯ ПОРЯДЪК НЯМА ПРЕРАЖДАНЕ!

Помнете: човек не иде за пръв път на Земята. Ако сте за пръв път на Земята, как ще си обясните противоречията във вашия характер? Ако за пръв път излизате от Бога, трябва да бъдете чисти, да Го познавате. Така ли е всъщност? Повечето хора не познават Бога, защото са се отклонили от правия път. Значи човек не е излязъл сега от Бога, но преди хиляди години. (38, с. 77)

Разни теории има за прераждането, но важното е, че човек е излязъл от Бога. Всяка душа е излязла от Бога и е дохождала много пъти на Земята, превъплътявала се е. Тя е идвала тука да се учи. Както годината не се състои само от един ден, така и животът на душата не се състои само от един живот. Без тази теория за прераждането ние не можем да си обясним наследствените черти на човека. Човек носи в себе си много придобити черти. Ако вземем един престъпник, без прераждането ние не можем да си обясним отде и как в един живот той е могъл да развие в себе си толкова порочни черти и да извърши толкова порочни деяния. Окултистите поддържат, че вълците са закъснели хора в своята еволюция. Като нямали какво да правят, те станали разбойници. (102, с. 600)

Ако на сегашните религиозни хора им се каже, че човек е съществувал много пъти, те ще те направят еретик. И учените хора понякога са съгласни с религиозните. Като им се каже, че човек е съществувал, те ще те вземат за първокласен невежа. Аз съжалявам всички учени хора, които не са съществували; аз съжалявам всички религиозни хора, които не са съществували, а облажавам ония, които са съществували. И сега аз говоря само на онези, които са съществували. Онези, които не са съществували, те нямат думата сега. Те казват: „Човек само веднъж се ражда.“ Да, тия хора са прави само в едно отношение – човек само веднъж се ражда от Господа. В това нещо и аз съм съгласен, но ако разбират, че човек само веднъж се ражда на Земята, те имат съвсем криво схващане по този въпрос. (64, с. 7)

Ако едно дете иде за пръв път на Земята, отде е научило толкова похвати в доброто и злото? Отде се е научило да краде, да лъже? Ако това е в реда на нещата, разбирам, но всичко не може да бъде така. – „Добре е хората да се раждат един път на Земята.“ – Може би за пръв път идват в България, но те носят своя багаж със себе си, те носят своята стара култура. Тия, които отиват за пръв път в Америка или в България, и там, и тук носят своите слабости и добри черти. (137, с. 26)

Мнозина се запитват: „Каква е нашата задача на Земята?“ Сега вече може да им се отговори: нашата задача е да възпитаеме и очистим ума си и да

облагородим сърцето си. Това не може да се постигне в един, в два, в три, в пет или в десет дни и месеци, но се изисква години усилена работа. Някои окултисти твърдят, че за да се постигне това нещо, изискват се поне 777 живота и то – епохални, през които човек да е играл някаква велика роля. Покрай тези животи има още много незабелязани. Ако някои религиозни хора слушат тия неща, ще кажат: „Това учение е еретическо, не е по Бога!“ Чудно нещо! Да се казва на хората, че те се раждат и прераждат, не било по Бога, а да отиват на бойното поле да се бият и убиват, това е по Бога! При това, някои религиозни твърдят, че никъде в Писанието не се говори за прераждането. Казвам: на всяка страница в Писанието се говори за прераждането, но то се отнася само за онези, които имат очи и могат да виждат и за онези, които имат уши и могат да чуват. Преди всичко прераждането не е закон на материята. Да се облича човек – това е закон на материята, а да се преражда – това е закон на човешкия дух. Когато се казва, че човек един път само се ражда, това се отнася до Божествения свят, дете има само един дълъг ден; а когато се казва, че човек се преражда много пъти, ние разбираме материалния свят, дете могат да се реализират идеите, които Бог е вложил в човека. (138, с. 41)

Ако вие идете в Индия, ще се запознаете с един народ от осем милиона души, които помнят своите прераждания. Децата им като се родят, помнят в миналото съществуване какви са били и когато се провери, се оказва точно така, както разправят преродените. Те казват: „Ние живяхме там, после живяхме еди-къде си, занимавахме се с това и това.“ Всичко знаят. Западните народи отричат прераждането по единствената причина, че не е в съгласие с християнството. Нима всички вярвания, които християните имат, са в хармония, в съгласие с Христа? Че те имат затвори! (59, с. 286)

(*Въпрос на ученик към Учителя*): „Свещениците ни запитват отде взимаме учението за прераждането, имаме ли някакво наше Евангелие?“ – Вие ги попитайте де точно е указано в Евангелието, че Бог е в три лица! Казва се: „Идете да учите хората в името на Отца и Сина, и Светаго Духа.“ Така е написано в Евангелието, но никъде не е казано изрично: „Идете да учите хората в името на троеличния Бог.“ Нека идат свещениците на кое и да е място в Индия, да видят, че прераждането там е фактически доказано. Там има с хиляди деца, които помнят своите прераждания. И в Търново имаше едно шестгодишно дете, което казваше на майка си: „Мамо, аз по-рано правех обуца в Габрово.“ Тя му отговаряше: „Я не говори такива глупости!“ В закона на прераждането не може да има две мнения, но понеже не искам да споря, не го правя и въпрос. А дали го приемат или не, това не е важно. Не забравяйте, че според Божествения закон на развитие, тези хора са необходими за нас като сянка, за да изпъкне светлината. (9, с. 60)

Казвате: „Колко пъти човек се е прераждал?“ – Безброй. Всичките окултисти казват, че има 777 прераждания кардинални, 12 Божествени. 777 кардинални, дете велики работи върши, а 12 прераждания, където двете

сродни души се явяват. Някой пита: „Дали тази е моята сродна душа?“ Тия, сродните души, в цялото развитие на човешката еволюция 12 пъти ще се срещнат на Земята и като се срещнат, цяла една еволюция ще образуват. Понеже всичките хора напреднали не са дошли на Земята, сега живеят хора, дете сродните им души ги няма и хората на Земята са вдовци. Земята е пълна с вдовци и вдовици. (146, с. 441)

Ожени се за една, за втора, за трета... Окултистите казват: „Той се преражда.“ Понеже един окултист се преражда 777 пъти, за да постигне съвършенство – той ще има 777 жени. Той ще бъде женен за толкова жени и коя ще му бъде жена? То е едно неразбиране. Във всичките свои прераждания той само 12 пъти ще има своята жена, а другите, които остават от 777, като извадите 12 – той ще се жени за сянката. 12 пъти ще живеят на Земята! Тогава ще бъдат гениални, ще имат щастие. Това са окултни теории, не е моя теория. (129, с. 433)

От всичките прераждания, които според едни окултисти са 777, според други – 999, а според трети – 9999, всичко 12 прераждания, според зодиите, могат да се срещнат ония души, които са свързани с великата Любов. В таква съчетание вие ще бъдете гениални, и двамата ще свършите някаква велика работа на Земята. В другите прераждания ще бъдете един обикновен човек, който ще свърши една обикновена работа. Необикновените, великите работи се вършат само тогава, когато на Земята се срещнат двама души, които истински се обичат, които са определени един за друг. (88, с. 213)

Не зависи от човека какъв ще се роди – мъж или жена. Друг разрешава този въпрос. Дали си мъж или жена, ти трябва да бъдеш доволен от положението си. Ако не си доволен и роптаеш, ще ти се дадат такива тежки условия, че да оплакваш дните си. Най-после, трябва да се примириш със съдбата си и да използваш положението, което ти е дадено. Щом се примириш, условията ти веднага ще се подобрят. Човек няма право и да избира родителите си или в кой дом да се роди. Миналият живот е определил сегашния, а сегашният определя бъдещия. Значи до раждането си човек не може да бъде господар на условията, но след раждането си той вече може да изправи живота си. Като стане пълнолетен, човек е в състояние да нареди живота си, както иска. Затова е нужна силна воля и работа – нищо не се дава наготово. (177, с. 197)

Често слушате някой мъж да казва: „Аз не искам да бъда мек като жена.“ Жената пък казва: „Аз не искам да бъда твърда, настойчива като мъж.“ Това са човешки измислици. В даден случай мъжът трябва да бъде мек като жена, в друг случай пък жената трябва да бъде твърда като мъж. Половете се сменят. Жената и мъжът са форми, които могат да се менят. Днес някой е мъж, в бъдещия си живот ще дойде в женска форма. И обратно – в друг живот жената може да дойде в мъжка форма. Когато дойде до великите Божии принципи, човек ще разбере, че между всички форми, които съществуват на Земята, има тясна връзка, чиято същност трябва да се знае. Човек може да

носи рокля вместо панталони и обратно. В този смисъл като човек ти трябва да бъдеш мек, подвижен като водата; да се разширяваш като въздуха; да бъдеш твърд, устойчив като въглеродородата и най-последно, да имаш светлината и топлината на огъня. Човек трябва да развива тези качества в себе си. Това са елементи, които се съдържат във всеки човек, но от него се изисква работа, за да ги развие. Защо трябва да ходите при другите хора, от тях да купувате топлина и светлина? И тъй, всеки човек може да бъде връзка, проводник между Бога и хората, да им помага, да улеснява техния път. Такъв човек може да се нарече приятел на човечеството. (101, с. 99)

Има разни окултни теории. Казват, че човек ще се прероди 777 пъти, и то – епохални прераждания, а и други още безброй прераждания извън тези ще има. Ако ги използваш, човек ще станеш, ако не ги използваш, ще бъдеш като един охлюв. Един обикновен човек ще останеш, ще страдаш. (74, с. 269)

Казват, че човек се преражда много пъти, от които 777 прераждания са епохални, другите са обикновени. Дали е така, не зная. Аз не съм проверил това. Ако някой от вас е проверил тази истина, нека каже вярно ли е или не. (114, с. 17)

В света съществуват два порядъка – човешки и Божествен. Всички нещастия произтичат от човешкия порядък. Това е законът, който индусите наричат карма и прераждане. Прераждането е закон за изправление на човешкия порядък в света. *В Божествения порядък няма прераждане.* (94, с. 28)

Сега аз говоря на ония от вас, които искат да изпълняват волята Божия. Волята Божия се изпълнява по Божествен начин, а не по човешки. Искате ли да живеете по човешки и да се осигурявате, вие ще имате само разочарования, мъчнотии и страдания – раждания, умирация, прераждания и т.н. Искате ли да излезете от човешкия живот, вие трябва да учите. В какво вярват хората, за вас това не е важно. В какво вие вярвате – това трябва да ви интересува. (86, с. 171)

Някой се е нагърбил да приложи това учение. Вие му казвате: „Не прави даже опити, това учение не е за сега, то е неприложимо още в живота. То е за другото прераждане, за това време го оставете.“ Аз пък казвам: оставете настрана закона за прераждането! Има един закон по-велик от този за прераждането. Той е законът за изпълнение волята Божия. Щом изпълните волята Божия, вие ще бъдете Син Божи и ще кажете тогава, че животът има смисъл. (24, с. 565)

В стария живот няма свобода. Който живее по старото учение, той винаги ще бъде роб на себе си и на условията. Такъв човек все повече и повече остарява, осиромашава, докато най-последно умира и го занасят с кола на гробищата. Защо човек умира? – Защото не вярва в Бога. Каквото Бог му

каже, той не вярва; каквото дедите и прадедите му кажат – вярва. Казвате: „Като умрем, нашите ближни ще се молят за нас, ще изкупят греховете ни.“ – Остане ли други да се молят за вас, работата ви е свършена. Остане ли да пълните шишето си отвън, работата ви е свършена. Всичко, което се пълни отвън, отвътре се изпразва. Остане ли човек да се пълни от това, което излиза от хората, неговата работа е свършена. Каквото човек дава на другите, той пак го взима назад. Каквото бащата и майката дават, те пак го взимат назад. Според закона на прераждането, бащата дава тялото на своя син, но в друг живот той ще стане син или дъщеря на сегашния си син, който по този начин ще се изплати на баща си. В третото прераждане синът пак ще стане баща и т.н. В Божествения свят, обаче, не става това, понеже там няма смърт. За Съществата от Божествения свят няма смърт, няма прераждане. Божественият живот е живот на съвършенство. И след всичко това, хората се делят на черни и бели. Те казват: „Този е от Черното Братство, а онзи – от Бялото Братство.“ Казвам: който не върви по законите на Любовта, Мъдростта и Истината, той е от Черното Братство. Който върви по законите на Любовта, Мъдростта и Истината, той е от Бялото Братство. (106, с. 181)

Като ученици вие трябва да работите съзнателно върху себе си, да пресъздадете своя мозък, да преработите неговата материя. Това не се постига в един живот. Много работа се изисква от човека, докато постигне съвършенство. Ако изучавате клетките на човешкия мозък, ще видите, че клетките на моралния човек се различават коренно от тия на обикновения човек, а още повече от тия на престъпника. Каквото е изработил човек в един живот, оттам нататък ще продължава да работи. Нищо в Природата не се губи. Следователно дето и да се разпръснат клетките на даден човек в пространството, в края на краищата, когато той отново слиза на Земята, всички негови клетки ще се съберат на едно място и ще образуват новото му тяло. В създаването на човешкия организъм се крие голяма мистерия. (154, с. 21)

Като казваме, че има само един живот, ние подразбираме, че има само едно дърво, а другите дървета са негови части. Има само един живот и върху този живот се нареждат всички останали животи. Всичко, което ние виждаме на Земята, представлява човека, разложен на своите части. Минералите, растенията, животните – това е човекът, разложен на своите части. Следователно, когато изучаваме животните, ние изучаваме човека; когато изучаваме растенията, ние изучаваме човека. По тази причина именно, влезете ли в една страна, по растенията, по животните, които съществуват в нея, вие можете да познаете окръжаващите хора и тяхната култура. Ако влезете в една градина, в която има само боб, какво заключение ще извадите? (138, с. 142)

Много пъти човек ще слиза на Земята, докато придобие светлината, която ще го заведе при Бога. Като се ражда и преражда и работи съзнателно върху себе си, човек вае своето лице, докато се представи пред Бога като

завършена, съвършена картина. Много недостатъци, необработени линии има върху човешкото лице, но той трябва да работи и да върви напред. Всеки трябва да каже: „Аз познавам Бога, както Той ме познава; аз го любя, както Той ме люби; аз ще се пожертвам за Него, както Той се жертва за мене.“ Кажете си така, започнете да работите тихо и спокойно, без да се обезсърчавате. Който бърза и желае в скоро време да постигне нещо, той само се обезсърчава. (27, с. 21)

При сегашните условия на живота невъзможно е всички хора да станат царе, но през вечността всички имат възможност да постигнат идеалите си. Понеже в един живот човек не може да реализира желанията си, затова са предвидени много съществувания. Много пъти ще дохожда човек на Земята, докато реализира своите желания и се усъвършенства. (154, с. 121)

Ако искате да се развивате правилно, в ума си всякога трябва да държите идеята, че вие изразявате Божественото съвършенство. На пръв план вие трябва да се стремите да изразите Божественото съвършенство, а на втори план – вашето. То е правилният ход на еволюцията. Вие сте жива частица от Бога, една малка монада, в която Божественото трябва да се прояви. Когато ние говорим, че не трябва да мислим зло един за друг, всякога подразбираме Божественото в нас – за него не трябва да говорим лошо, а не за човешкото. За човешкото нито Господ, нито ангелите искат да знаят нещо. Че мъжът и жената се карали, че две деца си дърпали косите, че някой ударил някого – то се констатира като факт, доколко има отношение спрямо Божествената еволюция, но човешкото никъде не се хроникира. Че ти си направил някаква къща за сто хиляди лева – за това помен няма, но енергията, която си иждивил, се отбелязва. Как и где си иждивил енергията на своя живот – това иска да знае Божественият свят, а че си бил министър – не иска да знае, това е човешко. Някои питат какво са били в миналото. Какво си бил в миналото? Хубаво, аз да ти кажа какво си бил. Когато си минавал през животинското царство като слон, имал си дълъг хобот, къса опашка, краката ти са били дебели. Като си минавал през тревопасните, през млекопитаещите – имал си големи рога, ходил си с издигнат врат и постоянно си махал опашката нагоре-надолу. После, като си дошъл между маймуните, станал си една от сръчните маймуни, с опашката си се връзвал за дърветата, катерил си се по тях. И най-после, като си дошъл като човек, си на най-високото място, станал си цар, събрал си една стохилядна войска за война, осъдил си десет хиляди души на затвор, петнайсет хиляди души на обесване, петдесет хиляди души на застрелване. Да, бил си велик цар, но си избил сто хиляди души! В този случай животът няма смисъл. *Животът има смисъл само тогава, когато в нас се изразява Божественото съвършенство.* Може да направите опит със себе си. Всички хора, които живеят с Бога, са доволни; а всички хора, които са недоволни, са сами – те живеят без Бога. Това е факт. (34, с. 120)

Искате ли и Бог да се обърне към вас, когато Го призовете, вие трябва да измените, т.е. да изправите понятието си за Него. Неправилният живот на

хората в миналото до голяма степен е покварил тяхното съзнание, вследствие на което светът със своите изисквания се е наместил в умовете и сърцата им и не е оставил място за Господа. Всичко има в умовете и сърцата на хората, но само Той не е там. Тази е причината, задето днес хората са обременени, измъчени. Те носят голям, непосилен товар. Съвременните хора работят, трудят се, учат, знания придобиват, богатство и сила придобиват, но едно нямат – Любовта, която ражда живота. И в края на краищата всичко, което са придобили, изчезва, и те заминават за онзи свят, като казват: „Нищо, пак ще се преродим!“ И наистина, пак дохождат на Земята, пак същата задача решават. Дойде смъртта, отнесе ги на онзи свят и задачата остава неразрешена. Хиляди години вече, откак хората се раждат и прераждат, но въпросите на живота остават все неизяснени. *Прераждането изяснява въпросите, но не ги разрешава.* (101, с. 10)

Защо се раждат хората? – За да опитат Божиите блага и великата Божия милост. Когато някой се оплаква, че животът му е тежък, че не може да се справи с мъчнотиите, Бог казва: „Вземете старата глава на този човек и му дайте нова.“ Това наричаме ние смърт. Като умре, той започва да плаче, да се вайка, иска пак да живее на Земята, да изправи грешките си. Бог отново му дава живот, да опита новите условия и да се изправи. Така човек ту умира, ту отново се ражда, докато дойде до съвършенството, към което се стреми. Своенравен е човек, мъчно се изправя, но въпреки това Бог му дава условия да живее, да се ражда много пъти на Земята, за да научи великите Божии закони и да ги прилага. (40, с. 57)

Докато изучи законите на физическия свят, човек трябва да мине през 777 прераждания. Във физическия свят се преплитат и останалите два свята – духовният и Божественият, които се изучават едновременно. Задачата на човека е да научи законите на Любовта – да може правилно да я възприема и предава. Ще кажете, че Любовта е майка на човека. Други пък признават само физическата си майка. И това положение е вярно, но коя ще бъде истинската ви майка, щом сте минали през 777 прераждания? *Който живее в Любовта, той е сам на себе си майка, баща, брат и сестра.* (15, с. 115)

4. ПРЕРАЖДАНЕ И НОВОРАЖДАНЕ. ЗАКОНЪТ ЗА ПРЕРАЖДАНЕТО НЕ Е РЕЛИГИОЗНА ДОГМА, А НАУЧЕН ВЪПРОС, ЧИЕТО РАЗБИРАНЕ ДНЕС Е ИЗОПАЧЕНО. ВЪЗКРЕСЕНИЕ, А НЕ ПРЕРАЖДАНЕ!

Днес се явява спор върху въпроса за прераждането. Като го отричат, някои казват: „Ако имаше прераждане, нямаше защо Христос да дохожда на Земята.“ – Христос дойде на Земята, за да направи мост между Небето и Земята, да има съобщение. Преди Христа хората робуваха. Откак дойде Христос, те се прераждат. Като направи Христос моста, хората започнаха да се прераждат. Значи един човек от Небето слиза на Земята, дето живее още

50-60 години. Има ли нещо невъзможно в това? – „Христос дойде един път на Земята и повече няма да дохожда.“ – Не е така. Много пъти е дохождал Христос на Земята и още много пъти ще дохожда. Когато Адам и Ева бяха в рая, Христос дойде при тях и им предаде заповедта на Бога. Той се яви на Авраама и говори с него. Когато се устройваше нашата Вселена, пак Христос взимаше участие. Законът на прераждането е Христов закон. Той нареди да се прераждат хората. – „Защо трябва да се пререждат?“ – Това е работа на Христа. Съветници ли ще Му ставате вие? Казват ми, че ако проповядвам така, ще ме изключат от Църквата. – Вие ще изключите мене, а Христос ще изключи вас, ако противодействате на този закон. Той казва: „Ако не се родите изново от Дух и вода, няма да влезете в Царството Божие.“ Христос говорел за прераждането и казвал: „Роденото от плътта плът е, роденото от Духа – дух е.“ *Прераждането не е принцип, но закон – да си в общение с другия свят, да имаш право да минаваш от един свят в друг.* Да се преродиш, това не значи непременно да помниш, че си живял някога на Земята. Днес законът за прераждането е толкова изопачен, че ако се върнем в средните векове и си позволим да говорим за него, ще ни изгорят на кладата. Това не е религия, това е наука. В религията основен принцип е Любовта. Божията Любов е религия за душата, а Божията Мъдрост – наука за ума. Аз не изнасям въпроса за прераждането, за да повдигам спор и раздори между хората. Дали ще говоря за прераждането или няма да говоря, независимо от това, хората ще се прераждат. Когато се роди едно дете, трябва ли да се мълчи? Нали ще му турят име? Фактите говорят едно, а човешките разбирания – друго. И Христос се прероди на Земята, за да покаже на хората Божията Любов. Той пак ще се прероди, но не както индусите го разбират. *Прераждането е закон за усъвършенстване на човешката душа.* Човешкият организъм постоянно се изменя. Следователно той се облича във все по-нови и нови дрехи. Павел казва: „Има тяло естествено, има и тяло духовно.“ Напредналите ще изучават великата наука на живота, а ненапредналите ще се занимават с обикновени въпроси. Дойдете ли до някой маловажен въпрос, турете го настрана, не се занимавайте с него. Законът за прераждането не е догма, не е религиозен принцип. То е научен въпрос само за учените и разумните хора. (137, с. 60)

Питате, имали прераждане. Ако искате да прогресирате – има прераждане, ако искате да седите на едно място – няма. Този въпрос за прераждането са го засягали мнозина, но много повърхностно. Казват някои: „Тогава напразно е умрял Христос, ако има прераждане.“ Казвам: напразно е умрял Христос, ако няма прераждане! Колкото едното е вярно, толкова и другото. Чудно е, когато казват, че напразно е умрял Христос, ако има прераждане. Христос умря, за да ни покаже прераждането! Ако вземем в тесен смисъл прераждането, ще стане една галиматия. Но ако вземем правата мисъл, любвеобилността, че Бог иска да ни освободи от всички мъчни условия в живота и да ни подобри живота, тогава е съвсем друго. Ти си закъсал в един живот от разни болести, най-после умираш, напуснеш тялото си, избавиш се. Ти в това тяло не можеш да функционираш – Господ ти даде друго тяло, прати те пак на Земята. Какво зло има в това, че Господ те прати пак на Земята? Има някаква богословска теория, че Господ не е създал света така.

Е, какво лошо има? Някой съветник на Бога бил ли е? Чудни са тези дървени философи! Всеки философ гледа света, както е създаден, от гледна точка на своята философия. Тъй както мислят богословите, философите, то вярно ли е? Ами след хиляди години, когато имаме други факти събрани, какво ще бъде нашето понятие за света? Ами когато мъжете и жените се подигнат на по-висок уровень, какви възгледи ще имаме за живота? (32, с. 207)

Смисълът на живота е в прераждането. Вземете го *в буквален и в преносен смисъл*. Някой казва: „Аз не искам да се прераждам.“ То не зависи от теб... „Ако човек се преражда, тогава напразно е дошъл Христос да умира заради хората.“ То е крива философия. Ти не разбираш защо Христос е дошъл на Земята, ти не разбираш защо човек се ражда, не знаеш защо Бог е създал света така. Това не е произволен закон! Това е законът на Битието. В света всичко се преражда без изключение и не само веднъж, но милиони пъти се преражда. Някой пита: „Като се прероди един човек, той ще прилича ли на същия човек от миналия живот?“ Жабата като се прероди вол, няма да бъде жаба – на вол ще мяза. Волът, като се прероди в човек, на човек ще мяза. Човек, ако се прероди на вол, няма да мяза на човек, но на вол ще мяза, и обратното. Аз сега не защитавам Истината, не си позволявам да я защитавам – аз изнасям Истината. Една истина, която се нуждае от моята защита – тя е стара баба. Истината няма нужда от защита! Истината е най-силното нещо в света... Човек трябва да разбира Истината – не да я защитава. Аз като човек другоаче не мога да раста. Истината за мене е едно условие, за да раста правилно. В туй отношение, ако се откажа от нея, аз ще осакатя себе си, пък ще осакатя и своите ближни. Затова именно трябва да се говори Истината. (32, с. 10)

Някои мислят, че ако човек се ражда и преражда, напразно е дошъл Христос на Земята. Че и Христос се е родил! Ако това ставаше по законите на хората, нямаше нужда Христос да се възплътява на Земята. Христос беше съвършен, нямаше защо да се явява на Земята. Имайте предвид, че въпросът за раждането и прераждането на човека е въпрос за просветения човешки ум, а не за обикновения. (88, с. 508)

Прераждането подразбира процес на прекъсване. Прераждането е процес на дисхармония. Да се преродиш, значи да почнеш изново работата, която си напуснал. Преражда се онзи, който е пратен на Земята, но не иска да живее, както Бог е определил. Той иска да живее по лесен начин, да избяга от затвора. Тогава, именно, ще го хванат, пак ще го турят в затвора и ако постоянно бяга, во веки веков няма да се свърши този затвор. *Законът на новото раждане подразбира изпълнение на волята Божия*. Не е мъчно човек да изпълни волята Божия! Мъчнотията лежи в неразбиране на живота. (95, с. 117)

Вдуховния свят има един закон: когато вие вършите едно добро, вие имате доброто съдействие на всички разумни Същества. Доброто не е само за едно същество. Доброто е общо за всички. Истината е обща за всички. Любовта е

обща за всички. Ако някой обича някого, той има съдействието на всички, които обичат. Някои казват: „Е, в бъдещото прераждане ще постигнем това.“ Не, *още сега можете да се преродите!* За прераждането не се изисква никакъв голям цикъл. Казано е в Писанието: „Ако не се родите изново.“ Следователно, не отлагайте за бъдещото прераждане! *Прераждането, за което говорите, това е превъплътяване, това е кармически закон.* – Ти още не си свободен. *Новораждането е Божествен закон.* Ти всякога трябва да се обновяваш. Ти всеки ден трябва да се раждаш изново. И когато човек приеме една нова мисъл, едно ново чувство, една нова постъпка, чрез тях той се преражда. Защото всяка права мисъл е присъствието на Божия Дух в теб. Чрез всяка права мисъл се проявява едно възвишено Същество, което разбира законите много по-добре, отколкото ти ги разбираш. Чрез твоето благородно чувство се проявява едно възвишено Същество от невидимия свят, което разбира живота по-добре, отколкото ти си мислиш. Ако ти разбираш живота, туй Същество ще те учи като Учител. Казва Христос: „Който чуе гласа Ми, той ще оживее.“ Вие сте чували много пъти този глас. Няма някой от вас, който да не е чувал гласа на Доброто. Вярвайте в него! (88, с. 587)

Дръжте в ума си идеята, че вие сте даровити и можете да постигнете всичко, което желаете. – „Кога?“ – Още днес. Не отлагайте нещата за друг живот, за друго прераждане. Отлагането изопачава човешкия характер. Човек всеки ден се преражда. Вечер, като легне да спи, той заминава за другия свят. Сутрин, като стане, той се връща от другия свят. Следователно, ако човек не може да свърши една работа днес, в сегашния живот, ще я свърши утре, в бъдещия си живот. Ако човек всеки ден не се преражда, животът му няма смисъл. Като не разбират закона за прераждането, хората внасят в него криви тълкувания и се успокояват, че ако в сегашния си живот не могат да постигнат нещо, ще го постигнат в бъдещия. Така те отлагат нещата и не работят. Не, прераждането подразбира прогресиране – всеки ден човек да подобрява условията на своя живот. Той трябва днес да свърши една работа, утре – друга работа. Това значи прераждане! Прераждането подразбира деня на човешкия живот, когато човек работи съзнателно, активно. Смъртта е нощта на човешкия живот, когато той почива. Следователно, когато се ражда, човек трябва да работи, да се повдига; като умира, той ще почива. (86, с. 238)

Не отлагай нещата за далечното бъдеще. Някой казва, че каквото не е могъл да постигне в този живот, ще го постигне в бъдеще, в друго прераждане. Защо да не се преродиш още днес? Всяко желание за постигането на нещо добро показва, че ти си се преродил вече. Започни да работиш! Ако нямаш желание за работа, никакво прераждане не очаквай. (30, с. 15)

Мозъкът на съвременните хора сега е дошъл до такава една форма, до такъв предел на развитие, че трябва да знаем, че ни предстои да минем в едно ново състояние. Тъй както са устроени нашите глави, по-културни днес не могат да бъдат. Вземете един човек с глава, каквата днес има, и му проповядвайте

каквото и да е учение – християнство, мохамеданство, будизъм – той ще го възприеме, но ще си остане същият. Защо? Защото трябва най-първо да се измени формата на неговата глава. Сега, за пример, всинца вие като ученици може да направите опит със себе си. Щом ви се проповядва едно учение, казвате: „Това учение не е за мен.“ Какво показва това? – Че формата, в която сте включени сега, вашите способности, вашите чувства, вашите сили, не могат да се проявят по този начин в този ви живот. Като дойдем на Земята в друг някой живот, тогава ще бъде друго. Следователно, най-първото нещо за окултния ученик е: той трябва да се постарее постепенно да измени според законите на окултната наука формите на своите способности, формите на своите чувства и сили. Първото нещо – трябва да стане такова прераждане у него. (132, с. 96)

Външният живот на човека е изявление на неговия вътрешен живот. Тази е причината, поради която човек ту влиза в новия живот, ту се връща към стария. Той възприема и разбира по нов начин, но като дойде до приложение, постъпва по стар начин – с методите на стария живот. Това е неизбежен процес в живота на хората. Мнозина мислят, че като влязат веднъж в новия живот, повече няма да излязат. Не, те ще влизат в новия живот и пак ще се връщат към стария. Ще има постоянно движение на хората от старото към новото и от новото към старото, докато напълно се преродят. Едно е важно за човека – като влиза в новия живот, да използва енергиите на Божественото в този живот и да върви напред. (55, с.61)

„Роди се“ – това е най-ободрителната дума в живота на Земята. Какво съдържа тази дума? Раждането съдържа възвишеното, мощното, силното, което подтиква цялото човечество към съвършенство. Говоря за думата „раждане“, а не за прераждане. Мнозина от вас не сте се родили още, а се прераждате. (95, с. 48)

В окултизма има една теория: човек много пъти след като се е раждал, от много майки като се е раждал, най-после *трябва да се роди сам...* Вие трябва да създадете един характер, такава гениална мисъл, че всичките нови мисли, нови чувства, които ще дойдат, да влязат, да образуват бъдещето ви. Сами да се родите! Човек в себе си сам ще се зачене и ще стане в него една метаморфоза, тъй както гъсеницата може да се превърне в една пеперуда, и човек ще се преобърне, ще се роди сам. (102, с. 480)

„Ако не се родиш изново, не можеш да влезеш в Царството Божие.“ Ражда се човешкото, а животинското се преражда. Тъй щото, не мислете за прераждането, но за новораждането, за което говори Христос. „Роденото от плътта плът е, а роденото от Духа е Дух.“ Роденият от Духа грях не прави и не умира. Роденото от плътта, т.е. животинското, грехи и умира, затова трябва да се преражда. Роденият от Бога се възплъттява – нито се ражда, нито се преражда. Работете върху себе си, да се новородите от Дух и вода, вечно да живеете. (180, с. 223)

Съществуването на Духа е едно особено състояние на човешката душа, на великото, което може да стане в живота на човека и във всички негови превъплътвания, които е имал. Той се превъплътжава с единствената цел, за да добие туй състояние. Аз го наричам закон. Докато те ражда майка овца, ти ще бъдеш овца. Нищо друго не можеш да бъдеш... От каквото се раждаш, такъв ще бъдеш, докато дойдеш до това положение, за което се казва, че ще бъдеш роден от Бога. А пък за да бъдеш роден от Бога, трябва да приемеш Духа. Докато станете Синове на възкресението, доста време трябва да мине. (100, с. 242)

Ако искате да тръгнете по новия Път, започнете да работите с музиката, започнете да пеете. Използвайте сегашния живот да пеете и да възкръснете, защото *сега е време за възкресение, а не за прераждане*. А за да възкръснете, трябва да станете музикални. И затова не ви препоръчвам да станете нито религиозни, нито учени, нито силни, но ви препоръчвам най-реалното – да станете музикални. (96, с. 82)

Казвам: всичко онова, което Бог е вложил в нас, да го проявим! Често ме питат: „Втори път като дойдем на Земята, къде ще се родим?“ Ще се родиш в някоя крава, в някой кон. Аз не говоря за туй прераждане, мене не ме интересува. Мене ме интересува Божественото раждане – когато се родиш да чуеш Великото в света! Ние сме слушали роденото от плътта, ние сме се раждали и все същото нещо сме. Казва: „Които чуят гласа Ми, ще оживеят.“ Искам сега всички вие, като чувате Божия глас, да оживеете, да дойде този Божествен мир! (18, с. 388)

5. ОПАСНОСТТА В СЪВРЕМЕННИЯ ОКУЛТИЗЪМ – ОТЛАГАНЕ НА РАБОТАТА НИ ЗА СЛЕДВАЩОТО ПЕРАЖДАНЕ.

Човек дохожда много пъти на Земята, а не само един път. – „Колко пъти дохожда?“ – Колкото пъти иска – от него зависи. Обикновеният човек се преражда на всеки 45 години. Ако той слиза на Земята да се учи, разумните Същества му определят в кое семейство ще се роди. Той няма свободен избор. Ако човек идва на Земята съзнателно – да помага на хората, той има свободен избор – да се роди, дето иска. Колкото по-напреднал е човек в развитието си, толкова по-голяма свобода има при слизането си на Земята. Гениалните хора и светиите идат рядко на Земята, когато човечеството отбелязва епоха в своя живот. Великите Учители пък идат на земята през всеки две хиляди години. Те внасят голямо преобразование в човешкия живот. (31, с. 315)

Щом Любовта функционира, тогава можете да дойдете до Истината, Свободата, Знанието и Мъдростта. Без тази вътрешна Любов не може да направите една крачка напред, не може да направите промяна в себе си... С Любовта човек ще забележи, че хората не умират, а само напускат Земята за известно време като екскурзианти и пак се връщат. Някои хора напускат Земята само за 45 години. Малките деца престояват в другия свят една година, по-

възрастните – две години, още по-възрастните – 45 години. Някои се връщат след 250 години, а най-напредналите – след 1500 години. Учителите в света се връщат след 2000 години. Не е въпрос да вярвате в това, но ви го изнасям като факти, за да изясня някои противоречия във вас. Защото вашите нещастия и противоречия са резултат на вашето невежество. (7, с. 57)

Мнозина си въобразяват, че знаят всичко, че носят Любовта, но се заблуждават. Те мислят, че са голямо величие, от висок произход. Прави са – те са от високо произхождение, дошли от различни планети на Слънчевата система, но не са издържали изпита си. Бог ги създал по образ и подобие Свое, изпратил ги е на Земята да се учат, но не им се учи. Те говорят за своето минало, когато са били големи величини. Ако питат мене, ще им кажа, че в миналото са заемали по-ниско положение от сегашното. В миналото някой е бил пчела, която жилела, или кобра, или тигър, или крокодил, който гълтал жертвите си цели. Това ви се вижда чудно, не ви се иска да го приемете и казвате, че човек е излязъл от Бога. *Излизането от Бога подразбира познаване на Любовта*. Който познава Любовта, говори за величието на Бога, а не за своето. (31, с. 289)

Ако ние сега добиваме познания само отвънка, от опитностите на другите хора, ние имаме механическо организиране. Добиваме знания, но нямаме онова вътрешно знание, което имат растенията – да се организират отвътре да растат. След нашата смърт всичкото това знание се разкапва. Това е причината, задето някой виден философ, който е писал много книги, след смъртта си се преражда като един прост човек. И тъй, знание, което ние добиваме отвън, чрез хората, лесно може да се заличи; но онова знание, добито чрез великия опит на Любовта, никоя сила не може да го заличи. Следователно истинско знание може да се добие чрез правия път на Любовта. Туй е един закон. (10, с. 135)

В миналите животи не сте дали условия на Божествените, на благородните чувства да се изявят, и вследствие на това куцате и казвате: „Съдбата ни е такава.“ Слушайте какво казва съдбата: „Приятелю, преди две съществувания аз ти дадох добри условия, но ти не ги използваш, умът ти не стигна и главата ти ще страда, ще те тъпчат.“ – „Защо?“ – „Да се научиш на смирение.“ – „Тъй ли? Аз не искам да бъда смирен.“ – „Ако ти не искаш да бъдеш смирен, главата ти ще пати.“ – „Ама ти заповядваш ли ми?“ – „Ще ти заповядвам – казва съдбата. – Ако ме слушаш, няма да ти заповядвам, но ако не ме слушаш, ще ти заповядвам. Дотогава, докато ти се противиш на волята Божия, ще ти заповядвам; а в деня, в който изпълниш волята Божия, няма да ти заповядвам.“ *Туй е съдбата – да се подчиниш на волята Божия!* Някой се оплаква от съдбата си. Аз казвам: има един изходен път – ще се подчиниш на волята Божия, а волята Божия се изпълнява само чрез Любов. Вън от Любовта действа съдбата, вътре в Любовта – волята Божия. Туй трябва да го знаете! Бог е възвишеното и благородното в света. (34, с. 234) Когато някой казва, че ще напусне този свят, това е вярно по отношение на Земята. Учените казват, че един ден Земята ще изгуби възможността да

храни хората и те ще трябва да търсят друго място, на което да се преселят. Ние вярваме в многократността на живота. Животът не е еднократен, но продължава вечно. Той нито се дели, нито умира. Външните форми се разрушават, а животът продължава – нищо не е в състояние да го умъртви, т.е. да го унищожи. Животът е по-силен от смъртта. За него няма смърт, но хората мислят, че ще умрат. В това отношение те мязат на Настрадаин Ходжа, който казал: „Когато жена ми умре, половината свят умира; когато аз умра, с мене заедно целият свят умира.“ И съвременните хора мислят по същия начин... Това не е никаква философия. Под думата „смърт“ се разбира минаване от една форма в друга, от един живот в друг. Да минеш от по-ниско на по-високо стъпало в живота – тази смърт има смисъл, обаче да умреш и да слезеш по-ниско, отколкото си бил – тази смърт няма смисъл. Когато казват, че със смъртта всичко свършва, това е заблуждение, това е крива мисъл. Свършването се отнася само до външните форми, до външните условия, при които човек по-рано е живял. (106, с. 89)

В астралния свят страданията на астралците са все минали страдания. Знаете ли, като влезе някой в астралния свят, какво става с него? Понеже няма възможност да прави нови грехове, започва да вижда стари картини от своето минало и страда. Тези картини се явяват пред него като картини на някой кинематограф и започва да живее той със своето минало. Ден, два, три – цели дни от сутрин до вечер се нижат лентите пред него. Всеки ден – ленти, ленти, докато в съзнанието му се втъпши идеята, че той трябва да върши волята Божия и тогава казват: „Пратете го сега на Земята, да видим разбрал ли е какво трябва да прави.“ Дохожда на Земята в ново въплъщение. Като дойде, ако забрави какво е научил от невидимия мир, прави пак грешки и като влезе отново в другия свят, той вижда тогава погрешките си, вижда нови и стари ленти. Ако стане подобрение, тогава влиза в духовния свят – той се радва, вижда и нарежда живота си, както трябва. Тъй че туй, което всеки момент ние сега преживяваме, това ще бъдат светли страници на нашия живот в бъдеще. Като влезете в астралния свят, всички срещи с хората, всички картини на минали преживявания ще минат през вашия ум. Всичко това съставлява хубави неща в живота ви. (10, с. 67)

Приятни са пътешествията по планетите, но тъй, както са устроени сегашните хора, подобни разходки са невъзможни. Сегашният човек трябва да работи, да се приготви за бъдещите условия. Той трябва много пъти да слиза на Земята, да изработи *новия човек*. Само от Земята той може да пътува за планетите. Ако е в астралния свят, там ще прави други пътешествия. Като влезе в умствения свят, там пък се предвиждат друг род пътувания. Всеки свят предвижда специфични условия и възможности. Това, което човек може да направи на Земята, в другите светове не може да го направи. Затова, докато сте на Земята, използвайте разумно условията и възможностите, които тя ви дава. (177, с. 235)

Христос казва: „Не съдете!“ Това значи: не преценявайте другите хора, преди да сте преценили себе си. И тази преценка да е вътрешен стимул

за самите вас. Преценете това, което Бог е вложил в другите. Някой ще каже: „Това е дълбока работа, за друго прераждане може да е това!“ – Аз за прераждания не говоря. Аз ви казвам: ако сега изгубите едно условие, едва след сто прераждания то ще се върне. А пък сто прераждания правят 2500 години. Всяко прераждане е едно условие. Сегашният ви живот ви дава известни условия. Използвайте ги, защото бъдещите ви условия, бъдещото ви превъплъщение ще зависи от сегашното състояние на вашия живот. За живота ви, за мислите ви, за постъпките ви, за чувстванията ви в Невидимия свят държат сметка. Там има една книга, в която всичко се записва – каквото мислите, каквото чувствате – всичко онова, което е важно, се записва и се знае. И по това ще определят какъв ще бъде вашият бъдещ живот. Те отсега определят, предсказват. Още не са го предсказали, но като свършите последната битка, като издъхнете последната издишка, вие сте победени. Последната издишка показва, че не сте издържали борбата. Сега питате как да разберете това. Във вас има едно естество на тъмнина – материално естество, което е свързано с този свят. В човека има и друго естество – духовно, свързано с възвишеното и благородното. Значи, човек има едно двойко естество. И двата свята са ви полезни. Не мислете, че като сте на физическия свят, че той не е ценен. Тук има много ценни работи, които трябва да пазите. Земята е една рудница, от която трябва да извадим някакво богатство, без което не можем да се върнем в Невидимия свят. Има нещо, което е необходимо за нас от земния живот. Трябва да минете през известни страдания, през известни изпитания, през известно боледуване. (113, с. 238)

Един ден, когато жлезите напълно се развият, ще видите, че животът ще се оправи. Повече от хиляда години няма да отидат. Някои от вас ще се преродят около десет пъти и в последното прераждане ще го видите. Нашата задача в света е да подпомогнем великия Божествен план, който ще се реализира. Целта на майката, която ражда едно дете, не е то да остане дребно, а да израсте високо и снажно. Божественият план не е ние да останем деца. (130, с. 149)

В окултната Школа всяко нещо има своя смисъл. Нашите чувства трябва да ги пазим да бъдат чисти, свещени. Със своята тояга, значи – със силата на волята, която е Божествена; със своя ум, със своето сърце трябва да пазим чувствата си. Сега вие отивате в астралния свят, който е бил нечист, но ще го намерите чист. Всичките грешници вече са завързани. Там има ред и порядък, и като влезете да живеете в този свят, няма да има развързаване. Със сегашното си влизане в астралния свят вие ще научите една нова култура. На Земята вече такива условия няма да се създават. Някои казват: „Ще се върнем на Земята.“ Не, на тази Земя повече няма да се върнете. Туй ви живеене на Земята е за последен път. Тия условия, при които живеете, тази обстановка, която имате – всичко това е за последен път. Тия връзки, които имате сега, са за последен път. Всички ония души, които са по-напреднали, ще ги оставят да живеят в астралния свят, в по-рядка материя, по-чиста, необезпокоявани от никакви апаши, крадци, разбойници, убийци, лъжци – изобщо ще ги поставят в по-благоприятни условия. Ония пък,

които спъват човечеството, ще останат на Земята. Тъй щото учениците на окултната Школа трябва да знаят, че сега е последното им прераждане. За тях ще започне един нов етап, затова трябва да бъдете сериозни с живота си. Не е време за игра и опити. Опити не трябва да правите – вие сте правили много опити, ще прекратите с тях. Сега вие трябва добре да ме разберете, да не се плашите. Ако дойде съмнението – то е един добър признак, ако дойде скръбта – тя е един добър признак. И тъй, всички вие сте призвани за една свещена работа, ще я пазите добре в себе си. Първото нещо: всички ще пазите сърцето си! Ще започнете едно вътрешно чистене. (34, с. 132)

В един клас е позволено да се учиш само една година. Сега искат да ни кажат, че в света има много прераждания и оттам се явява кривата страна на окултизма, който казва, че като има много прераждания, то втори път като се преродя, тогава ще подобря живота си. Не, ти си от мързеливите ученици и Природата ще те отбележи с особени знаци. Ти не туряй в себе си мисълта, че много пъти ще се прераждаш. Второто прераждане ще бъде за втори клас, седмото прераждане – за седми клас. Представете си сега, че вие сте в положението на едно млекопитаещо същество като коня. Конят, и той се преражда. Да кажем, че на тоя кон му е останало само едно прераждане, за да стане човек. Ако той не използва последното си прераждане, той ще остане пак като човек, но в конска форма. Питам: къде ще употреби благата, човешките дарби? Тогава знаеш ли какво ще прави конят, как ще се прояви? Когато не знае да свири, ще почне да рита назад, ще почне да прави упражнения и ще прилича на един акробат. В програмата му е било турено да ходи на задните си крака. Тези аналогии, като принципи, и в светския живот са същите – вие ще живеете като един обикновен човек. Ще почнете и вие, като коня, да се спъвате на краката си. Следователно, в съвременния окултизъм има една опасност, когато мислим, че като се преродим за в бъдеще, тогава ще изправим живота си. Не, само един живот за един клас! (48, с. 9)

Някои казват, че отиват на онзи свят. Вие не можете да отидете на онзи свят. Когато се говори за онзи свят, аз разбирам бъдещата епоха, която иде да замести този свят. Онзи свят не е такъв, какъвто си го представяте. Това, което вие наричате „онзи свят“, не е нищо друго освен обезпльгяване на човека. Той отива на „онзи свят“ на възпитание. На богаташа ти трябва да вземеш всичкото богатство, за да разбере какво нещо е сиромашията и да може да влиза в положението на другите хора... Вие не сте взети от тази Земя, на която живеете сега. За да ви направи, Бог е взел материя от онзи свят и там пак ще ви изпрати. Като отидете на онзи свят, веднага ще ви разглобят на дребни частици и ще ви пречистят – да видят къде се крие злото във вас. След 45 години, според индуската философия, вие отново ще се създадете. Така пречистени, частиците ще се сглобят в една нова машина и вие ще се родите като дете със своите специфични дарби и способности. Някой от вас ще се роди като гениален музикант или гениален художник, учен, философ и т.н. И върху всяка ваша частица ще бъде написано: „Този човек се връща от ремонта на Любовта, от ремонта на Мъдростта и от ремонта на Истината.“ Всеки, който е минал през трите ремонта – на Любовта, на Мъдростта и на

Истината, той ще бъде гениален човек... Като се ремонтират всички хора, тогава ще дойде Шестата раса, която е раса на Любовта. Когато тези хора се върнат от ремонта, тогава ще дойде Царството Божие на Земята и между видимия и невидимия свят ще има една връзка. Невидимият свят е светът, от който нашият свят е излязъл. Той е светът на Любовта. Сега аз няма да ви казвам да вярвате, ни да не вярвате, но казвам: впрегнете сърцето си на любовна работа, впрегнете ума си на разумна работа и впрегнете волята си на истинска работа. Човек трябва изцяло да се впрегне на работа! (146, с. 301)

Онзи свят е само за разумните души. Трябва да знаете законите и методите – как се работи в онзи свят, за да останете като гражданин в него. Хората трябва да имат правилно разбиране за живота в онзи свят, защото сега не го разбират, а казват: „Е, то ще се мре, но като дойдем втори път на Земята, тогава ще знаем как да живеем.“ Това е криво схващане на една велика философия – с такова разбиране нищо не се постига в живота. Както за растенията важи правилото, че всяко семе, за да даде плод, трябва да бъде посято навреме, така и в нашия живот трябва да спазваме времето за реализирането на всяка благородна мисъл, на всяко благородно чувство и на всяка благородна постъпка, т.е. да знаем кога и как да ги реализираме. Защото мислите, чувствата и постъпките на хората растат и се развиват като семената. Когато се разбере този дълбок закон, хората съзнателно ще си създават онези братски и любовни отношения, които са желателни от всички. (5, с. 80)

Като ученици на великата Школа вие имате задачи, които трябва да разрешите. Вие имате изпити, които трябва да издържите. Ще учите, ще работите, за да не пропаднете. Като се натъкват на известни затруднения, мнозина казват: „В този живот не мога да разреша задачите си, но ще останат за друго някое прераждане.“ Това е криво мислене! Отде е дошла тази мисъл в ума ви? Отде знаете, че в друго някое прераждане ще имате същите условия, каквито имате днес? Ако изпуснете днешните условия, вие ще прекарате в пространството 200-300 или 500 години в лугане, в безпокойствия без да имате надежда за връщане към по-раншните условия. Няма по-страшно нещо от това да бъдете изоставени, забравени от всички и да живеете сам, в абсолютна самота! Вие не сте изпитвали какво нещо е самотата на живота. Аз ви говоря тия неща, за да не се поддавате на вашите лоши съветници, на вашите лоши учители, които ви подтикват в крив път. Като знаете това, ще различавате отде идат вашите мисли и чувства. Всяка Божествена мисъл трябва да се приеме, всяка мисъл, която не е Божествена, трябва да турите настрана. Само по този закон ще укрепнете, ще бъдете здрави, силни и ще създадете хармония помежду си. Иначе без този закон нищо не можете да постигнете. Само Любовта е в състояние да направи човека съвършен. Любовта дава живот. (191, с. 211)

Всяко благо, което днес ви се дава, не го отлагайте! Някой казва: „Като дойдем в някое друго прераждане, тогава ще го използваме.“ Не, не – сега! Ти, като дойдеш в друго прераждане, ще имаш толкова кръпки на дрехата си, че ще помниш какъв си бил! Ти сега, в туй прераждане, не искаш да

живееш добре, че втори път като дойдеш, тогава ще живееш добре! То е само игра на зар. Казва: „Сега загубих, но втори път ще спечеля.“ Но на какво отгоре, като нямаш никакво знание? – „Е, аз ще хвърля пак!“ Хвърляш, но пак загубваш. После казваш: „Е, трети път ще спечеля.“ После казваш: „Чакай, четвърти, пети, шести път, докато спечеля.“ Не – като хвърлиш един път, и да спечелиш. Това разбирам положително знание! (34, с. 291)

За да бъдеш щастлив, трябва да съзнаваш в себе си, че всичко ти е дадено от Бога. После, онова, даденото, трябва да го обработиш и да дадеш плод. Ако Любовта в тебе няма корени, клонища, цвят и плод, тази Любов не е Божествена. Вие сега казвате: „Да прекараме този живот, че в следващото прераждане.“ Оставете тази философия за следващото прераждане! Може да е писано, но то е буквално тълкувание. Казвате: „Какво ще бъде следващото прераждане?“ – Казвам: каквото сегашното. – Казва: „Какъв съм бил в миналото?“ – Казвам: какъвто си сега. – „Ама не съм ли бил някакъв цар, някакъв княз?“ – Ако човек е цар, какво ще придобие? Допуснете, че вие сте били в един университет, слушали сте най-знаменити професори. Ако от знанието, което са ти дали, ти нищо не си приложил в живота, какво те ползва? (18, с. 667)

„Бог не е Бог на мъртвите, но на живите.“ Под думата „мъртъв“ аз разбирам онези хора, на които сърцето е заледеняло; на които умът не се движи, не мисли; на които волята е парализирана. Имат желание това да направят, онова да направят, но нищо не вършат. Казват: „Е, за друго прераждане; когато отидем на Небето, тогава ще учим.“ Ти на Земята не учиш, че на Небето ли? Тази философия не търпи критика. Мислите ли, че една муха, като влезе в един човешки университет, ще стане много учена? Ами че кой университет не е пълен с мухи? При това, колко мишки има, които са свършили университета? (48, с. 133)

Ако вие не знаете да четете тази книга – Природата, да се научите на тази азбука на Земята, не мислете, че като идете на Небето, ще ви научат на тези работи, на тези елементарни работи – ще ви върнат на Земята да се научите. Прераждането е закон, вие ще се преродите в тая забавачница – Земята. (163, с. 287)

Аз ви говоря за истини, за които много пъти ви се е говорило, но и вие сте ги отлагали, отлагали. Казвате: „За бъдеще!“ Аз виждам много ваши минали съществувания, през които сте казвали: „Като дойда втори път на Земята, ще работя, ще се уча.“ Е, хубаво – сега дойдохте! Вие сте дошли вече, но пак казвате тъй, както и в миналото. Тогава имало благоприятни условия за ученика, но сте казвали: „Сега да се понаживеем малко, че идущият път ще работим.“ И много от вас сте били благородници, имали сте слуги, живели сте богато, но Господ ви е казал: „Слушай, трябва да се поправиш!“ Вие сте казвали: „Я ме остави да се понаживея, че втори път като дойда, тогава.“ И най-последно животът ви се приключил. Хайде, сега сте дошли, богатството го няма вече, слугите ги няма! Такива неща има в „Хиляда и една нощ“, в

приказките на Халима. Там има много интересни работи. Вие сте вързани някъде, но сега иде онзи, който ще ви освободи. Нали в приказките се говори, че имало едни, които били омагьосани, седят и чакат някой да ги разомагьоса. Ето, иде той, иде Истината, която ще ви освободи! Започнете това, за което сте ламтели от памтивека! (34, с. 308)

Никога не оставяйте сегашния живот, за да го реализирате за в бъдеще! Това е крива философия. Ние може да насърчим известен човек, който умира, че в следващия живот, като дойде, ще има по-добър живот – туй е за насърчение. Но когато аз говоря за себе си, никога не казвам „втори път“, но казвам „сега“. За мен бъдещето не съществува. За грешника, който умира, на когото греховете не са простени, има бъдеще; но за праведния има само настояще – нищо повече! (140, с. 49)

Ще кажете, че ще се изправите в друго прераждане. Това не може да ви спаси. Ако не използвате сегашния си живот, бъдещото прераждане не може да ви спаси. Който не използва сегашното си прераждане, ще остане назад. Ако не използвате условията на този живот, в бъдещия живот ще се намерите в Сахара. (85, с. 155)

Застъпвайте се за Божествените идеи. Божествените мисли повдигат и възкресяват човек. Който изгуби или разруши една Божествена форма или идея, постепенно деградира, докато най-после изгуби всякаква човешка форма. Египтяните наричат това състояние трансмигриране, а индусите – превъплътяване, т.е. минаване от по-висока в по-ниска форма. Който не пази Божествените форми, сам спъва развитието си. (112, с. 229)

В Стария завет се казва: „Бог на горделивите се противи, а на смирените дава благодат.“ Бог – подразбирам Майката, живата Природа. Как изразява Майката своето противене? Живата Природа се противи на своите горделиви деца, като ги хваща с трите си пръста, вдигне ги нагоре, после ги хвърля и казва: „Вие познавате ли ме, знаете ли какво мога да направя с вас, ще се гневите ли? Аз мога от един човек да направя най-малко едно микроскопично животно.“ Вие ще кажете: „Не, човек не може да се върне назад в своята еволюция, да стане животно.“ Не е вярно – човек може да се върне назад в своята еволюция и то по всички правила на този велик закон на Майката. Християните казват: „Човек, който се е родил веднъж, остава си винаги като човек.“ Да, но ако престъпи правилата на Майката, тя ще го върне назад и тогава той ще започне една дълго правилно пътешествие от форма във форма и ще минат милиони години, докато се пречисти. (2, с. 24)

Страшно е положението на ученик, изпъден от Божественото училище. Нека не се чуди, ако в следното прераждане той се роди физически сакат или умствено недоразвит. (112, с. 304)

Всичко, което ви говоря, още сега може да се приложи. – „Докато не се справим с кармата, не можем да приложим новото. То ще чака други

прераждания.“ – Не мисли, че другите прераждания носят по-добри условия! Всеки живот на Земята е съчетание от добри и лоши условия на минали животи. Задачите от миналото трябва да се решат още през този живот. Не изпадай в заблужденията на младата мома, която вярва в обещанията на своя възлюбен, че ще я направи царица. Работа се иска от всички, а не благуване. (85, с. 331)

6. ДУШАТА СЕ ПЕРЕЖДА И ЕВОЛЮИРА, А ДУХЪТ СЕ ВСЕЛЯВА. ПЪТЯТ НА ДУШАТА И ДУХА В ЧОВЕШКИТЕ КУЛТУРИ

Духът не се преражда, а се вселява от една форма в друга. Душата се преражда, еволюира и пречиства, като минава през огъня на чистилицето. (107, с. 26)

Докато живее в Мойсеевия закон, човек служи още на злото, в което се прилагаубийството, лъжата, кражбата, прелюбодейството и т.н. Докато служи на злото, човек живее в закона на раждането и прераждането. Откаже ли се от този закон, той служи на Доброто и влиза вече в закона на вселяването. Този закон подразбира прилагане на следните заповеди: „Почитай баща си и майка си, люби ближния си и раздай всичкото си имане на сиромасите.“ Който спазва седемте заповеди, той живее в безсмъртието; той почива вече, защото е придобил спасението на своята душа. Това подразбира връзка на човешката душа с Бога като източник на всички блага в живота. (38, с. 66)

Когато някой човек убива своя ближен, ако възмездието не дойде веднага върху него, ще дойде върху неговите синове и дъщери. И след това трябва да минат ред поколения, докато престъплението се изглади. За да оправдаят делата си, хората изнасят ред философии. Каквато философия и да изнесат, те не изясняват въпросите. Те мислят, че като умрат, с тях всичко се свършва. Те мислят, че между този и онзи свят няма никаква връзка и никой няма да ги държи отговорни за делата им. Ако биха знаели, че сегашните им постъпки ще носят последствията си в бъдещия живот, хората биха живели добре. – „Има ли прераждане?“ – Това не е важно. Дали човек ще се преражда или вселява – законът е един и същ. (77, с. 93)

В Природата съществува един разумен закон, който изисква правилни отношения на всички същества едни към други. Дали знаете или не този закон, той си действа. Западните народи го обясняват с наследствеността, а източните народи – чрез учението за кармата. Както и да го обясняват, но съществува един закон, според който всеки трябва да постъпва правилно с всички същества, с които влиза в контакт. (4, с. 169)

Аз искам да ви наведе на мисълта да обърцате внимание на малките неща в живота си. Ние пренебрегваме малките неща – житото, ръжта, въздуха, Слънцето – абстрахираме се от тях, но това не е философия – това е криво разбиране на живота. Не трябва да мислите така, но като минавате покрай

тия малки неща, спрете се и кажете: „Аз благодаря на всички малки неща – те съставляват основата на моя живот.“ Имаш ли уважение, благоговение и почит към житото, към царевицата и към всички плодове, ти ще можеш да почиташ и всичко около себе си. Такъв трябва да бъде новият морал. Не поставите ли този морал за основа на живота си, от вас нищо няма да стане. Ще бъдете такива, каквито сте и сега. Вие ще се раждате и ще умираете, а тия малки братчета ще ви разлагат, ще изсмукват соковете ви и ще ви учат на самопожертване. Вие ще минавате от един житен клас на друг и сами ще учите този закон, докато най-после се освободите от тази стара философия. Докато узрее вашата глава, вие ще минавате последователно от живота на растенията в тоя на животните, докато най-после минете в живота на човека. Тогава ще проверите теорията за преселението на душите и ще видите, че тази теория е вярна. Само така ще разберете, че животът на житното зърно е тъй свещен, както и вашият. Всеки човек, който не почита житното зърно, не може да почита душата. Житното зърно е излязло от Бога тъй, както ти си излязъл от Него. (110, с. 198)

Ако ви обясня живота с всекидневните му произшествия, аз мога да го разгледам от гледището на индусите, от гледището на окултистите, а може и от християнско гледище. Истината ще си остане една и съща. Например, срещне те някой човек и те убие. При този случай ние, съвременните християни, казваме: „Тъй е писал Господ!“ Аз казвам: Господ никога не е казал, не е писал да убия някого, но това аз го направих, а Господ само го е допуснал. А индуският закон обяснява това така: ти си го убил преди няколко прераждания и, следователно, днес в този си живот, същият, когото си убил, те убива. И тъй, вие може да приемете едното или другото обяснение. Ще кажете: „Това е еретическо учение – може ли човек да се преражда?“ – Може и не може. Колкото е вярно едното, толкова е вярно и другото. Що се отнася до вярването или не, това са второстепенни работи. Душата е в сила да създаде всички свои форми – от нея зависи да дойде да живее на Земята, колкото пъти пожелае. Ако тя пожелае да дойде на Земята, Господ ще подпише. Онази душа, която иска да се прероди, преражда се. Следователно, в това отношение са прави и индусите, и християните. Като казвам „душа“, разбирам онази съзнателна Божествена душа, която може да дохожда тук колкото пъти пожелае. Обаче има друг закон в света, който обяснява нещата по друг начин, за да станат ясни и за да се образува един общ морал. Например, някой извърши едно престъпление – обрал е някого, и казва: „Кой ме видя в мрачината, че съм откраднал нещо!“ Да, но като открадне, оглежда се, страхува се. Защо? Съвестта ще го гризе, ще го преследва. А що е съвест? Тези 144 000 души, членове на Бялото Братство, казват: „Господине, ние видяхме престъплението, което извърши и според нашия закон, който никога не се изменя, ние те осъждаме и ще понесеш последствията от своите дела.“ Тогава този господин, за да облекчи съвестта си, уединява се някъде, прекарва 10-15 дни в пост и след това отива при някой свещеник – да му прочете нещо, да го успокои. Свещеникът трябва да постъпи според закона на новото човечество и да каже: „Братко, ти ще се

изповядаш пред Бога! А тъй, да постиш 10-15 дни и с това да изкупиш своето престъпление – това не минава пред Бога.“ Аз ще ви кажа как трябва да се изповядвате пред Бога. Например, запалил си къщата на своя ближен – ще поправиш грешката си, като отидеш при пострадалия, ще му се извиниш, ще му купиш нова къща и нови мебели и ще му изплатиш дълговете. Ако не постъпиш така, никаква прошка няма. (116, с. 79)

Според учението на индусите, след сто години пак ще дойдете. (64, с. 64)

Старите философи са поддържали, че човек се преражда. Египтяните са поддържали философията на странстването на човешката душа, преминаването от една форма в друга. Индусите са преработили това учение в закон на прераждането. Християните също са преработили това учение. Христос говори за новораждането. Всички са прави, но казвам: човек, след като се роди, докато замине от този свят, той ще премине всичките форми. Няма да остане ни най-малката буболечица, в която ти да не влезеш да живееш. (59, с. 49)

Когато фарисеят се молеше, Христос го гледаше и му казваше: „Твоята душа е размътена, твоите праотци не са живели такъв чист живот, както ти си въобразяваш. Ти мислиш, че не си като другите хора, но в миналото си бил като тях, па и сега не си много далеч от техния уровень.“ Както и да изтълкуваме този факт – дали според учението на индуските философи за превъплътяването, или според учението на египетските мъдреци за трансигрирането, или според учението на кабалистите и окултистите за еманирането (изтичането) и усъвършенстването на духа, или според съвременното философско учение за наследствеността – безразлично. Тия учения и теории са само помагала за нас – да си уясним някои неща по-добре, да ни станат явленията на човешкия живот по-ясни и по-разбираеми. Обаче основният принцип, лежащ в основата на всички неща, си остава всякога един и същ, по който начин и да обясняваме и тълкуваме неговите проявления. (159, 1 сер, с. 180)

Законът за наследствеността не е разбран от всички. Египтяните савярявали в преселването на душите, индусите вярват в прераждането, а съвременните учени – в наследствеността. Това са три учения с противоположни значения. Наследствеността е закон за физическия свят, прераждането е закон за душата, а преселването на душата – закон за духа. С други думи казано: египтяните учили за сливането на Духа, индусите – за еволюцията на душата, а съвременните учени – за наследствеността. Те говорят за ниви, къщи, лозя, за имоти, за наследяване на дарби и способности. (27, с. 102)

Не се спъвайте в кривите си възгледи, които са внесени във вас по закона на наследствеността или по закона на прераждането, или във времето на странстването на човешката душа. Сега за нас е важно да превъзмогнем лошите навици. (140, с. 117)

Казвам: не е лесно да се откаже човек от своите стари навици, които носи от миналото. Той носи тия стари навици от хиляди и милиони години на своя живот, така че в един ден не може да се откаже. За да се освободи от миналото си, човек трябва да се ражда и преражда много пъти на Земята, което индусите наричат „странстване на душата“. Някои философи криво разбират въпроса за слизането на човешкия дух на Земята. Един дух сам не може да слезе на Земята. Обикновено слизат по няколко заедно, свързани един с друг във вид на верига. Като дойдат до някое място, едни от тия духове срещат среда, която не могат да преминат и затова остават на това място. Други пък успяват да преминат тази среда и слизат по-надолу. Като дойдат до тази среда, пак някои от духовете остават на това място, не могат да преминат тази среда, а други я преминават. Така се обяснява слизането на духовете на Земята. Значи духовете слизат винаги групово и то само до тази среда, която те могат да преодолеят. Има духове, които по никоя начин не могат да преминат през гъстата среда и затова остават да живеят в по-рядка среда. По същия начин става и качването, т.е. възлизането на душите нагоре, или еволюцията им. Те пак се качват групово, при което едни успяват да преминат по-рядката среда, а други не могат да я преминат. Всяка душа спира там, додето тя може да преодолее средата, която се изпречва на пътя ѝ. Така се образува непрекъснатата верига от души и духове, които се намират на различна степен на развитие. (138, с. 10)

Ще ми възразите, че в Новото учение всичко е добро, само да не се говори за прераждането. Значи, злото е в прераждането. Казано е: „Ние живеем и се движим в Бога.“ Това значи прераждане! На Земята се раждаме и живеем. Щом се оттеглим от земния живот и влезем в Божествения свят, ние умираме. Значи, на физическия свят човек умира, а се ражда в Божествения свят. Като поживее известно време там, той слиза на Земята. Сега става обратното: той умира за Божествения свят, а се ражда на физическия. Който не разбира този закон, пита: „Може ли дух да се преражда?“ Духът не се преражда, но се вселява – минава от една форма в друга. Духът се явява в разни епохи и времена, за да научи великия закон на Битието, да разбере, че Вселената е велико, обективно училище. Всички души – малки и големи, минават през това училище. Като свърши земната наука, човек напуща Земята и отива на друга планета, там да се учи. (137, с. 198)

Е. НЯКОИ ПОНЯТИЯ ОТ ИНДУСКАТА ФИЛОСОФИЯ, ТЪЛКУВАНИ ОТ УЧИТЕЛЯ

1. ВАТАНСКИ И САНСКРИТСКИ ЕЗИК

В древността на мода е бил санскритският език. Преди санскритският език на мода е бил ватанският език, от който всичките езици черпят своето начало. Сега на мода е английски, френски, германски и на опашката иде славянският език. (24, с. 332)

Най-първо има един език, на който си говорят всичките хора от всичките народи. Този език не е есперанто. В старите времена са го наричали ватански език, сега го наричат *мистичен език*. Всичките добри хора като се срещнат, те се познават, говорят си. Единият може да говори на български, другият – на френски, но разбират езика си. Нали на Петдесетницата, като бяха събрани апостолите, говореха на този език! Каго говореха на всичките езици, разбираха се. Когато Духът дойде в човека, когато Любовта дойде, вие ще говорите на всички езици и онова, което говорите, ще ви бъде понятно. (129, с. 579)

Сега трябва да изучавате *духовния език*. Вие сте духовни хора, но от духовния език много малко знаете... Сега казвате, че Господ тъй казал. На какъв език говореше Господ? На български език, на английски език, на санскритски език? Всички езици са преводи. Кой е превеждал и как? Мнозина, които превеждали Божествения език, не са разбирали математика и геометрия. Ето аз какво подразбирам: човек, който не може да разбира, не може и да приложи. Човек, който разбира, всякога го прилага. Човек, щом разбере нещо, в две посоки ще го приложи: или като добро, или като зло. (23, с. 64)

Ние вярваме в сърцето си, вярваме в ума си, вярваме в тялото си, вярваме в душата си и най-последно, вярваме в духа си. Ние вярваме във всичко онова възвишено и благородно, което повдига и мене, което повдига и брата ми. Ние вярваме във всичко онова, което виждаме наоколо си. Ние вярваме в Този Господ, Който ни говори. Как ви говори Господ? Господ не говори на български език, но речта Му се превежда и на български език. Господ не говори английски език, но речта Му се превежда и на английски език. Господ не говори нито на френски, нито на немски, но речта Му се превежда и на френски, и на немски. Господ не говори нито на санскритски, нито на китайски, но речта Му се превежда и на тези езици. Най-последно, Господ не говори и на ангелски езици, но от памтивека речта Му се превежда и на този език. Има един общ език, на който Господ говори. Той е единственият език, който наричат *свещения език*, и който дойде до този език, той вече разбира същината на нещата. (81, с. 294)

Ние азбуката на Природата не сме научили, не знаем *езика на Природата*. Предадено е, че Господ говорил на Адама. На какъв език? Той не говорил на еврейски. Казват, че е на еврейски. Не е говорил на еврейски! Даже един език има, по-стар от ватанския. Считат, че ватанският език е най-стар. Санскритският език и другите езици са клонове. (42, с. 394)

Младите моми прибързват, като се женят. Всички, които страдат от женитбата, са прибързали. Не трябва да бързаш! Твоят възлюбен ще дойде така точно, както изгрява Слънцето! Детето е подарък отгоре. То трябва да се роди навреме. Някой казва: „Трябва да си имаме дете.“ Детето е една книга, която е пратена отгоре, но като не знаеш азбуката на тази книга – на санскритски ли е, на ватански ли е, на *адамитски* ли е – не можеш да четеш книгата. Какво нещо е твоята възлюбена? Това е една книга, която ти е пратена да четеш. Ако не четеш тази книга, не може да я обичаш. И за да обичаш Бога, същият закон е! Ако ние не знаем да четем тази Природа, как ще обичаме Бога? (139, с. 302)

Днес почти всички хора знаят азбуката на своя език, но малцина знаят азбуката на езика на Природата. Какъв е езикът на Природата, не се знае. Казва се, че най-стар език е ватанският. Санскритският език е произлязъл от ватанския. Обаче езикът на Природата е различен – не прилича на никой от старите, нито от новите езици. Много време трябва да живее човек на Земята, докато научи езика на Природата. Ако за пеенето се употребяват десетки години, колко време е нужно, за да се научи езика на Природата? Не е достатъчно само да се взимат правилни тонове, но трябва да се различават. При това, трябва да се познава повишен ли е даден тон или понижен. Затова се иска добре развит слух. (40, с. 237)

Като прилагате Божествените принципи, вие ще се намерите в положението на деца, които едва започват да учат. Ще кажете, че знаете френски, немски, английски език. Какво представляват тези езици в сравнение с ватанския език, от който са произлезли всички досегашни езици? Хората са забравили ватанския език – първоначалния език, на който са говорили в далечното минало. Има хора, които помнят този език, но малцина са те. Сега аз не искам да внасям смущение в умовете и сърцата ви, но искам да ви заставя да мислите. Смущенията произлизат от разбиранията на хората. (60, с. 389)

Всички съвременни езици са превод от *един стар Божествен език*, който е и първоначалният. От него имаме три езици, които са първите преводи: китайски, еврейски и санскритски. Китайците пишат отгоре надолу – той е първият превод. Евреите пишат от дясно към ляво, а на санскритски език се пише от ляво към дясно, т.е. от изток към запад. Така и ние пишем. Китайският език е положителен, а другите два са пасивни, и от тях са се образуваели останалите езици. (161, с. 78)

Езикът на различните народи показва промените, през които е минал човек. Един ден, когато мисълта на хората се уеднакви, те ще имат един общ език. Най-старият език е бил ватанският. Българинът казва „вата“, т.е. памук, подплата на нещо. В песента „Аум“ думите *ом* и *аум* са ватански. Те са свещени думи, носят доброто в себе си. (85, с. 245)

Мислите ли, че ако научите един конски език, сте научили много нещо в света?... Българският език има друг произход. Трябва да се научите на български език! Има един български език, който се отличава. В Небето има много езици. Ангелски езици има. На български език трябва да знаеш корена. Мисля, че на български език коренът е ватански – най-старият език. Българите имат една дума, която е останала – *ватали* – тя е от ватански език. (12, с. 393)

Аз съм изучавал езиците – и английски, и френски, и немски, и китайски, и индуски, и санскритски, и ватански, и ангелски. И намирам три основни неща: за да говориш добре един език, в ума ти трябва да има светлина. За да говориш един език добре, трябва да имаш още топлина и сила. Силата седи в ясното произношение. Като изказваш една дума, трептенията трябва да бъдат музикални – във всяка дума трябва да има мекота. Във всяка дума, която изговаряш, трябва да има и красота. Красотата е на ума, мекотата е на сърцето, а пък силата е на волята. Това е хубавото говорене. Ако говориш така, ще бъдеш разбран. (84, с. 112)

И тъй, помнете изреченията, с които преведохме ватанските думи: „ханизе, беримезаи, земерзахеси“. Преводът е свободен и означава: „Слънцето ни огря и тайната си пред нас разкри.“ (91, с. 49)

Вие някой път може да вземете думата „живот“ и да я пеете. Знаете ли откъде трябва да започнете? Животът е един основен тон. Но ако вие разбирате произхода на езиците, първоначално, когато човек е създал, ще намерите във ватанския език каква дума е създал за живота. Думата „живот“ на български не е оригинална – превод е. (103, с. 27)

Казвате: „Това е животно.“ Вие не знаете какво нещо е животното. Думата „животно“ не е нито българска, нито славянска, нито санскритска – тя е ватанска дума. Няма да ви обяснявам какво нещо е ватански език. Индусите имат един Бог, когото наричат Сива или Шива. (102, с. 47)

Казаное: „Даром стевзели, даром давайте.“ Божието благо се възнаграждава с Божие благо. Казваме „карма и дихарма“. Думата „дихарма“ има ватански корен. Тя има връзка с думата „дар“. Под „дихарма“ християните разбират благодат. Щедро дава изворът, но ако ти пиеш от него и не благодариш, нищо не придобиваш. Пий от извора и благодари на Бога! Дето минеш, разказвай за тоя извор. Ако болният пие от тая вода и не благодари, нищо не се ползва. Ако благодари, ще оздравее. Трябва да благодарим на Бога за най-малкото

благо, за най-малкия светъл лъч. Трябва да благодарим за извора, за цветето, за красивия поглед, който ни е отправил някой. (67, с. 28)

Храната представя елемента въглерод, водата – водорода, въздухът – кислорода, а светлината – азота. Сама по себе си светлината не се движи, тя е инертна. Светлината е безпощадна. За нея казват, че тя изкарва всички неща навън. В света има нещо по-велико от светлината, което хората не знаят. Те го знаят под името „светлина“. Думата „сат“ означава това, което е проявено, което проявява нещата. Но онова, което проявява нещата, е вътре в нас, не е извън нас. Ние знаем света дотолкова, доколкото Божественото в нас се извява. (146, с. 54)

Например думата „стар“ е изопачена, тя е приела друго значение от това, което някога е имала. Тя произлиза от корена „сат“, който означава проява, повишение. Стар е оня, който иска да се прояви. При сегашното разбиране, „стар“ означава немощен човек, негоден за работа. Всъщност старият човек се е калил, работи повече от младия. Той е орал, сял, жънал, а младият не издържа колкото стария. Вижте колко добре тегли плуга старият вол! Турите ли даначето на работа, нищо не може да направи. (71, с. 95)

Сега ти казваш: „Аз съм стар.“ Хубаво, като си стар, какво знаеш, я ми кажи? Ами „стар“ на санскритски значи човек, който има знание! Като си толкова стар, като създаде Бог Земята, каква беше тя тогава? Когато Господ създаде Земята, я ми разправи! – „Е-е, не зная.“ Ами че ти тогава не си от старите, защо разправяш, че си стар? (73, с. 91)

„Защото зная отде съм дошъл и накъде отивам, а вие не знаете отде ида и накъде отхождам“ (Йоан 8:14). В този случай думата „зная“ нито е славянска, нито е българска, нито е английска, нито латинска, нито френска, нито германска – тя не е дума и от еврейски произход, а произлиза от един стар език. Значи, коренът на тази дума се намира в санскритски език. И гърците са я взели оттам. Да знаеш, значи да преживяваш нещата съзнателно, т.е. да разбираш висшето, Божественото в света. (73, с. 138)

2. АКАША

Физическият свят има физическа материя и физически сили, които трябва да се изучават. И духовният свят си има духовна материя и духовни сили, които трябва да се изучават. И Божественият свят си има Божествена материя и Божествени сили, които трябва да се изучават. Индусите наричат това „акаша“. (84, с. 238)

Тази енергия в света, която произтича от великия Космос (понеже светът се е диференцирал досега в еволюционната енергия или живата енергия, а душата на Вселената е минала през пет степени), тя се е диференцирала в три направления. Затуй ние имаме пет чувства (сетива – бел. състав.). Туй

показва пътя – остават още две сили от тази космическа душа да се проявят. Тази първоначална сила в света, която действа; туй, което индусите наричат „акаша“ – тя е първичното проявление, тя е създала човешкия мозък, човешката мисъл, създала е звука. Второто проявление индусите наричат „ваю“ – от санскритския глагол „ва“, който значи „да движиш нещата“; то е едно видоизменение, обръщане на тази енергия в инволюционен процес – надолу. Тази енергия „ваю“, тъй наречената въздухообразна, азотна енергия, образува облеклото, чувствителността, с която човек си служи днес, при сегашното състояние. И тъй, ако у вас чувствата ви извънмерно се развият и станат силни, значи тази енергия се усилва; ако тази енергия отслабва, тогава чувствата ви се притъпяват. Тия неща стават. Ако мисълта се усили, акаша, или тази първична енергия, дойде в ума ви и мисълта ви стане по-ясна; ако мисълта отслабне, връзката ви не е силна, тогава какво трябва да правите?... Когато вашата мисъл отслабне, вие ще прокарате вашия ум към ония велики закони на живота – към Слънцето и ще възприемете тази първична прана. Ще създадете едно абсолютно спокойствие на ума си. (162, с. 83)

Сегашните хора се нуждаят от едно учение, което да ги подмладява. Според индуската философия съществува една същина, която те наричат *Акашиеве записи*. В тия записи е написано всичко, което миналото крие в себе си, както и това, което днес става... Според индусите акаша е нещо, което изпълва цялото пространство и вечно съществува. От нея се образуват всички форми. Тя е нещо, което седи неподвижно на едно място. Тя мяза на един аристократ, който вечно почива. За да извадиш нещо от него, трябва да го впрегнеш на работа. Втората същина, или вторият принцип на индусите, е *праната*, която вечно съществува. Ние я наричаме „сила“ и от нея излизат електричеството и магнетизмът. Тя създава техните форми. Етерът, въздухът, водата, всички планети и комети излизат все от праната и от акашите. Индусите имат школа, в която изучават законите на акашата и на праната. С това те искат да станат господари на света. Това е голяма амбиция. В това отношение индусите са много амбициозни. Като стане йога, индусът има амбиция да стане цар не само на хората, но и на цялата Природа. Те имат амбиция да заповядват и на боговете... За да се ползват от енергията на акаша и на праната, индусите трябва да имат положителна основа на живота. Те нямат тази основа, затова именно тези два принципа съществуват без никакво отношение към тях. Зад праната и зад акаша седи нещо друго, което ние не знаем какво е, каква е неговата същина. Акаша и праната са изявления на една същина, която седи зад тях и за която ние нямаме ясна представа. За да се ползва от праната, човек трябва да изучава нейните закони, защото от неправилното разпределение на праната в човешкото тяло произтичат различните болести... В някои органи има повече прана, а в други – по-малко, вследствие на което едни от тях са крайно бедни, а други – по-богати. Следователно между сиромасите и богатите се явява едно стълкновение. Науката за праната има за цел да разпредели тази енергия равномерно между всички органи и клетки, да не бъдат едни – бедни, а други – богати, да не страдат едни за сметка на

други, но всички клетки да живеят добре. Индусите поддържат, че човек не може да има здрав организъм, ако не разбира законите на праната. В този смисъл дишането не е нищо друго освен метод за акумулиране на праната. И мисълта, и чувстването, и постъпките са методи за акумулиране на праната. Защо трябва да постъпва човек правилно? За да може да събере праната и да я употреби правилно... За да се избегнат болестите, както и противоречията в живота, всички учени хора са започнали да изучават прана и акаша, да могат правилно да се ползват от тях. Те ги изучават във всичките им форми. (146, с. 216)

„Ние живеем и се движим в Бога.“ Ап. Павел казва: „Ние живеем“ – това е акаша, „и се движим в Бога“ – това е прана. Значи човек минава в тия две същности, в тия два полюса. Аз пък замествам праната с човешкия дух, а акаша – с човешката душа. Човек трябва да съзнава, че има душа, има и дух, на които трябва да служи. Като служиш на своята душа и на своя дух, ти едновременно служиш и на Бога. (146, с. 225)

Минава през Изгрева един чужденец от високо произхождение, спира се при мен и ме пита: „Туй учение какво е?“ Туй учение е, от което всички религии, всички науки са произлезли в света. Природата е поставила знанията на склад, но всичко е резултат. Тя е складираше всичко в себе си, има закони, които могат да покажат какви са резултатите. Казвам, че Природата е един резултат, една деятелност, която е почнала отпреди милиони години, която служи за наша полза, за наше възпитание. После, ние трябва да се занимаваме със силите, които работят и които са създали всичко туй... Доказвам му, че нещата в Природата са отбелязани. Аз чета в Природата, твоето раждане е отбелязано. Индусите казват, че е записано в Акашовите книги. Чета аз на еди-коя си страница, еди-кой си роден на еди-коя си дата – отбелязано е неговото раждане, какъв е баща му, майка му – всичко чета. Какви чудесии има записани в Природата! Записано е всичко в книгите ѝ. И в България има записани Акашови записки. Навсякъде мога да чета. По листата на дърветата мога да чета какви родове са минали, какви племена са минали – хуни, готи, остготи – всичко е отпечатано на листата; по българските камъни е отбелязано какви войни са се водили, какви животни са живели. И на Северния полюс всичко туй го има написано. Ако българите можеха да извадят всичко това, щяха да бъдат най-ученият народ. Това е една история, която светът не е виждал. А при това българите минават за много прост народ. Някой път ни питат защо ходим по планините. Аз ходя по планините да чета какво е писано по тези планини и скали, цяла архива има. Някои работи, които ми трябва, ги чета; които не ми трябва, не ги чета. Сега онези, религиозните хора, казват: „Това е природа, това е работа на дявола.“ – То не е така. – „Ти ще гориш!“ – От Бога кое е? Ако туй, което е в Природата, е от дявола, значи и човек е от дявола. Той е съгрешил. Защо се казва в Писанието, че „всичко в лукаваго лежи“? Ако е така, де ще намерим Божественото? То е логическо заключение. Не е право. Има нещо от дявола, не го отричам. Но туй, че всичко е от дявола – и то е много. (32, с. 219)

Спорят сега как Господ е направил човека. Може да спорят. Отворете анализите на Природата и ще видите – писано е как Господ е направил света. Оттук черпят, оттам черпят; нарисувано е – картина има от паметивека как е направен човек, може да видите. (117, с. 99)

Окултната наука гледа на скъпоценните камъни като на плодове. Както растенията растат, развиват се и дават плодове, така и скъпоценните камъни представят плодове на нещо, което е расло и се е развивало. Те са резултат на дейността на някои Същества в умствения свят. Който може да чете написаното върху тях, ще се домогне до големи знания. Обаче само онзи може да чете и разбира писаното върху скъпоценните камъни, който владее изкуството да разбира акашовите записки. Той трябва да бъде ясновидец, да вижда това, което скъпоценните камъни крият в себе си. (177, с. 256)

Много хора четат Евангелието, цитират Христовите думи, а някои се осмеляват да Го изопачават. Те твърдят с голяма увереност неща, за които малко знаят. Отде са получили тези сведения? Чули ли са какво е говорил Христос? Ще кажат, че направо нищо не са чули, но им е предадено от апостолите. Помнете: има доказателства за това, което е писал Христос! Има една архива, в която се пази великата Свещена книга с думите и притчите на Христа, написани със златни букви. *Всички посветени ученици от Божествената Школа четат от великото Евангелие, което Христос е проповядвал.* Всичките беседи на Христа са напечатани в тази велика книга, дума по дума, както днес се възпроизвежда всяка дума, произнесена пред микрофона. Колко думи, колко притчи са напечатани върху листата на тази Свещена книга! Съвременните хора не подозират нищо за съществуването на тази книга. (177, с. 78)

Йоан казва, че Христос е говорил толкоз, че книгите на цял свят не биха могли да съберат това, което е казал. Де е то?... Казвам, *Свещената Библия е в главата.* Третият завет къде е? Значи ние вярваме в тази Библия, която писали хората. Ако кажеш, че е в главата – казва, че е вече заблуждение. Значи писаното от хората не е заблуждение, а в главата което е писано, е заблуждение! Главата е по-свещена книга и оригиналът е там! Какво е говорил Христос преди две хиляди години, е написано в главата. Всичките Свещени книги са написани в главата, но вие нямате достатъчно светлина, да четете... Библията е голяма книга. От тази Библия трябва да минем в главата и външната Библия трябва да се коригира от оригинала в главата. Казва Писанието, че пророците едно време са казвали: „Казва Господ: ще напиша закона Си, но ще им дам ново сърце и ще напиша закона Си вътре, и ще Ме познават от малък до голям.“ Господ като създаде човека, написа всичко вътре – какво трябва да прави. Когато Мойсей писа Библията, от тази Библия писа. Оригиналет е вътре! Това философите го наричат Акашови записи. Според мене *Акашовите записи са в главата.* Двойно копие има мозъкът. (42, с. 362)

3. ПРАНА

Като работи върху трениране на тялото си, едновременно човек трябва да работи върху трениране на своето сърце и своя ум. Той трябва да вземе под внимание всички ония органи, които са в близка или далечна връзка със сърцето и с ума. За да постигне това, човек трябва да познава законите, които управляват сърцето и мозъка. Не е лесно човек да работи със сърцето и мозъка си. За да може кръвта да храни целия мозък, човек трябва да разбира законите, по които се движат живото електричество и живият магнетизъм, т.нар. от индусите *прана*. Гръбначният мозък е главният приемник и предавател на праната. Първо, праната отива в малкия мозък, а оттам – в главния. Яви ли се някакво подпушване в малкия мозък, праната не може да продължи пътя си към главния мозък, вследствие на което в него се явява дисхармония. Тази дисхармония се предава и на целия организъм. (122, с. 99)

От окултно гледище моралните сили на човека зависят от първичната енергия в неговия организъм. Индусите наричат тази енергия *прана*. Затова трябва да изучавате закона на праната. Силният ученик всякога прави повече грешки от слабия, от невежия. Формата на сегашните хора не е нищо друго, освен прана в движение. Когато праната не е еднакво разпределена в човешкото тяло, раждат се болестите; когато праната не е еднакво разпределена в чувствата, ражда се недоволството; когато праната не е еднакво разпределена в мислите, ражда се безсмислието. (50, с. 93)

Човек е мерило на нещата. Божественото учение седи в това – човек трябва да разбира първо законите на своята мисъл, която трябва да бъде свързана с Божествената мисъл. Значи мисълта на човека трябва да бъде свързана с праната. Всеки ден по един час човек трябва да мисли за праната, която иде от Слънцето, за да може да я възприема в себе си и да се ползва от нея. Праната иде и от другите звезди, от планетите, но главният извор на праната иде от Слънцето. Значи с мозъка си, със своята мисъл ти акумулираш праната от Слънцето и оттам я изпращаш по цялото си тяло. Ако ви боли известен орган, ти можеш да извадиш част от събраната прана в мозъка и да я отправиш към болния орган, да го лекуваш. Този орган се нуждае от такава енергия. Преди всичко трябва да престанете да се безпокоите. (146, с. 223)

Индусите под прана разбират слънчева енергия. Цялата наша Земя се движи вътре в праната, а пък гъстата материя индусите наричат *пракрити*. А пък българите употребяват думата „крити“, скрити. Значи, крие нещо. А пък индусите разбират под „пракрити“ най-гъстата материя, от която е направена Земята. Земята е направена от пракрити и част от твоето тяло е направено от тая гъста материя. (165, с. 60)

Големи богатства крие земята, но те са достойние само на разумния човек. Като знае къде има скрито богатство в земята, той разполага с него и взима

само толкова, колкото му е необходимо за деня. Земята крие в себе си особен род магнетични и електрични енергии, носители на живот. Изсъхването на дърветата се дължи на отбиването на тези жизнени енергии, т.е. на жизнената прана от нейния път. Голямата суша и големият студ са причина за отбиване на тия течения от пътя им. Обаче те могат отново да дойдат, да минат през своя път и да подобрят живота на растителността. Това, което казваме за теченията в земята, се отнася и за човека. Животът на човека днес е изгубил нещо от себе си по причина на отбиване на жизнената прана от него. Ще дойде ден, когато това течение ще се върне. Кога ще дойде този ден? – От човека зависи да дойде по-скоро или пък да се забави. (120, с. 36)

Кожата, това е регулатор на живота... Всички негативни качества като омразата, скръбта, завистта и пр. огрубяват кожата и човек не може да възприема живота от външния свят – туй, което индусите наричат *прана* – *жизнен еликсир*, както я наричат средновековните окултисти или жизнена енергия, както я нарича съвременната наука. Най-първо дръжте кожата си в едно изправно състояние. (4, с. 194)

Някой иска да му се продължи живота. Но за да се продължи животът, Любов трябва. Животът само чрез Любовта може да се продължи. Индусите казват, че има една сила между Любовта и живота – тя е праната. Като влезе праната, тя обновява мисълта. Всякога, когато хората са болни, просветените индуси си служат с тази сила, но не позволяват да се говори за тези работи. Стотици години англичаните са между тях, но те мълчат като риби, нищо не говорят. Те не се подкупват с нищо. Ще ви кажа само малко от това, което говори един индус. Той ще ви покаже само опашката на рибата да пипнете, но месце не се позволява. Един индус като е болен, ще концентрира ума си върху праната и мислено ще почне да вдишва. Ще мисли, че през всички клетки всмуква прана. Не се минава ден, два, три, четири, след като направи опита, и веднага му минава. Но индусите имат един начин, който от хиляди години е придобит. Когато индусът се концентрира, той не мисли за жена си, за децата си, за нищо странично – мисли само за праната. Ако кажете на българина да мисли, той ще мисли за говедата, за пчелите, за това, за онова и няма да има никакви резултати... С концентриране на мисълта си можеш да се лекуваш. По същия начин като концентрираш ума си, ти можеш да отклониш едно нещастие, което иде към тебе. Нещастieto се движи като снаряд. Ти можеш да се отстраниш само с три-четири пръста от пътя му и снарядът ще замине без да те докосне. (62, с. 353)

В Природата има една разумна жива сила, която действа по разнообразни начини. Тази сила индусите я наричат „татвас“ – санскритска дума, която значи жива енергия, която прониква цялото пространство и е основа за движението на всичките небесни тела и е причина за произвеждане на всичкия живот във Вселената. От тази татвас, татвическа енергия, праната е едно видоизменение. И онзи научен начин да използват тази жива енергия индусите наричат *пранаяма*. (162, с. 55)

Тия живи закони имат отношение към оная велика, жива енергия в света, която изтича от своето първично състояние, за да влезе в пътя на еволюцията и тъй да видоизмени тази първична сила, която индусите наричат „пракрити“, а ние я наричаме Дух (вероятно вместо за „пракрити“ става дума за „прана“-бел. състав.). Духът, това е първичното. И казва ап. Павел: „Плодът на Духа е Любовта“, т.е. първото диференциране на Духа е Любовта, а първото изтичане от Бога е Духът. Сега няма да се спирам да ви обяснявам какво нещо е изтичане. Следователно, първият закон в света е законът на Любовта. Туй в индуската философия се нарича закон за татвическата енергия, от която праната е едно видоизменение – то е едно течение, което иде от Слънцето, едно механическо течение. Има две противоположни течения – вливане към Земята и изтичане от Земята. (162, с. 74)

Да повярвате в Сина Божий, да разберете великата сила Божия – туй е великото! Това е Божествената Мъдрост, изявена в своята целокупност, а тази целокупност – това е, което индусите наричат „татвас“. Това е тази енергия, която излиза от Любовта и движи цялата вселена. И всичките наши желания се дължат на тази сила, която със струите си прониква през всичките наши тела, които имаме... Както от Слънцето излизат целувките на великата енергия, то и от нейния лъч произтича тази Любов, която индусите наричат „татвас“. И тя е носител на всичките велики мисли. И когато ние не можем да контролираме тези закони според законите на пранаяма, тогава животът ще мине в мечти. (162, с. 61-63)

4. ТРИТЕ СЪСТОЯНИЯ НА ЧОВЕКА

Индусите различават в човека три състояния. Те са следните: *sattva* – *s*, *radjas* – *r* и *tamas* – *t*. Думата *sattva* означава състояние, което ние можем да преведем с думите „Любов към Истината“. Когато човек се намира под влиянието на това състояние, той е тих и спокоен; в него отсъстват всякакви користолюбиви мисли и желания; в съзнанието му има светлина и разширение. Това състояние е присъщо на високо напреднали хора в духовно отношение. Такива са били светиите, но не всички от тях. Много светии се намират във второто състояние. Хората от второто състояние – *radjas* – са волеви, деятелни във всяко отношение. Те са добри хора, правят добрини, но ако не обърнат внимание на техните добрини и не отдадат заслуженото, не им се отблагодарят – те се озлобяват. За всяко добро дело те искат името им да се запише някъде. Това показва, че нейде в съзнанието им има тъмнина.

Хората от състоянието *sattva* употребяват сладки храни. Хората от състоянието *radjas* употребяват повече солени, кисели, лютивни храни. Повечето от тях са месоядци. Ще кажете: „Не могат ли тия хора да се откажат от месото и да станат вегетаранци?“ – И да се откажат от месото, те пак са месоядци още. Защо? Защото техните родители, техните деди и прадеди са били месоядци. Човек не може изведнъж да стане вегетарианец... Истинският вегетарианец трябва да се е родил такъв и месото да не го съблазнява никак. Погледне ли към месото и му се прияде, той се е съблазнил вече, а с това

опетнява съзнанието си. Хората от състоянието *tamas* са по-лакоми – ядат, каквото им падне. Те не обичат нито да работят, нито да мислят, нито да учат. Мързелът е присъщ на тях. Те са подобни на кучетата, на котките...

Чистотата трябва да проникне цялото съзнание на човека! Някой взема храната с немити ръце и казва: „Нищо, и с немити ръце може да се яде. Бързам сега, кой ще си губи времето?“ – Не, първо ръцете си измий и после яж! Друг някой вземе хляба, погледне го и вижда, че е окалян малко. – „Нищо, и така ще мине.“ – Не, изчисти го и тогава яж! Ако пък не ядеш, още по-добре. Представете си, че някой от вас е гладен, не е ял три дена. Някой ви дава изкалян хляб. Как трябва да постъпите? Ако се откажете от хляба, вие сте в състоянието *s*; ако го изчистите отгоре и ядете, вие сте в състоянието *r*; ако го ядете изкалян, както ви го дават, вие сте в състоянието *t*. Значи за съграждане на своя характер човек трябва да използва всичко, което се изпречва на пътя му. За тази цел трябва да изучава всички външни и вътрешни прояви на своето естество...

Всеки човек, който иска да живее духовен живот, трябва да знае, че *духовният живот е свързан с абсолютната хармония*. За да не нарушавате своята вътрешна хармония, при всеки случай вие трябва да знаете в кое от трите състояния се намирате – *s*, *r*, *t* – и веднага да можете да се справяте с материята и със съществата около вас...

Сега при пробуждане на съзнанието много от вас се индивидуализират. Пазете се от това състояние! Всички вие сте в състоянието *r*, а в състоянието *s* няма нито един от вас. Като ученици вие трябва да работите умерено, да не прахосвате своята енергия. Пред ученика седят три рода сили, с които той трябва да работи. 1) Божествени сили, които изискват съзерцание; 2) Духовни сили, които изискват активност – работа на неговите чувства; 3) Физически сили – слизане на работа в материалния свят, за което се изисква будност на съзнанието. Работата на физическия свят е свързана с изцапване. Дойдете ли до това положение, обърнете се за помощ към другите два вида енергии и постоянно правете съединения (синтези). И тъй, ще се научите да различавате трите състояния в себе си. Когато имате разширение в съзнанието си, полет нагоре – вие сте под влиянието на състоянието *s*. Когато искате да си откъснете някой плод направо от дървото, вие сте под влияние на силите *r*, които действат по права линия. Когато сте индиферентни, вие сте готови да ядете храна, каквато ви попадне, не правите избор – тогава вие сте под влияние на силите *t*. Такива деца ядат гнили плодове, пръст и др. При тези сили човек често изпада в атавизъм. (37, с. 42-47)

Когато човек изучава Божествения свят, в него няма никакви противоречия, той изпитва само радост и веселие. Срещнете ли някой волев човек, той е активен, човек на деятелността или, както го наричат индусите, „*radjas*“. И най-после може да срещнете някой глупав, невежа човек, който нищо не разбира. Такъв човек индусите наричат „*tamas*“. И тъй, в света съществуват три категории хора: първата категория е човекът на Истината, Божественият човек, когото индусите наричат „*sattva*“; към втората категория се отнася волевият човек – „*radjas*“, а към третата категория – „*tamas*“. (78, с. 34)

В миналата лекция говорих за трите състояния на човека *sattva*, *radjas* и *tamas*. Състоянието *sattva* означава пълно безкористие и истина. Състоянието *radjas* се отличава с голяма деятелност, с голяма активност. Състоянието *tamas* се отличава с голяма инертност, която граничи до леност. Когато се намира в такова състояние, човек изпада в пълно безразличие. За него нещата се обезсмислят. Какво ще яде, как ще се облича, какви мисли ще го вълнуват, това не го интересува. Храната му може да бъде прясна, може да бъде и развалена; дрехите му могат да бъдат скъсани, стари; мислите и чувствата му могат да бъдат от низък характер. Ако в него не е останала никаква свещена идея, и духовното не го интересува. Сега като знаете отличителните черти на тези състояния, всеки момент можете да определите в кое от тях се намирате. Разумната Природа използва тия сили, тия състояния; обаче човек още не може да ги използва. Например, наблюдавайте човека, който се намира в състояние *sattva*, т.е. във възвишено състояние и говори все за велики работи, за братство, за равенство, за Любов между хората, и вижте как ще постъпи, когато се срещне със своя длъжник, на когото е дал десет хиляди лева назаем. В първо време той започва да морализира длъжника си, да го увещава да върне парите, но като види, че длъжникът му не мисли за плащане, тогава изпада във второто състояние – *radjas*, става активен и по адрес на своя длъжник нахвърля безброй думи – че е нечестен човек, нехранимайко и т.н. По този начин той загубва равновесието си, а с него заедно изгубва и състоянието *sattva*. Трите състояния у човека съответстват на три различни възрасти в него. Докато е млад, човек се намира в състояние *sattva*, в Божествено състояние. Тогава всичко около него му се вижда красиво, възвишено. Той е готов на всякакви жертви. Като стане 30 годишен, от тази възраст нататък той става силно активен и е готов срещу всички спънки и препятствия да излиза с нож, да воюва, да се бори с тях. Като остарее, човек се отделя вече на почивка, т.е. минава в *tamas*, в състояние на постоянно недоволство. Със своето крайно недоволство той става посмешница за всички. За да не изпада в това състояние, човек трябва да работи върху себе си, да усилюва вярата си. (36, с. 3)

4. МАНАС И РАДХА

Теософите определят, че човек е „манас“ – същество, което мисли. Да, първите хора, които са дошли на Земята, които създадоха Земята, мислеха; но ония, които останаха да я управляват, те престанаха да мислят. (162, с. 102)

Българската дума „мъж“ има дълбоко съдържание – тя произлиза от санскритската дума „манас“, която означава същество, което мисли. Затуй хората казват: „Бъди мъж!“, сиреч същество, което мисли, разсъждава, което има воля да върши това, което е добро. Това значи да бъдеш човек. И бъдете уверени в този закон, че човек не може да има воля, ако не върши добро. (159, с. 160)

Разумността на човека се дължи на усилието на неговия ум, на усилието на неговото сърце, на усилието на неговата воля. Духът и душата раждат разумността. Умът е дете, родено от Духа. Затова е кръстен „манас“. Манас означава същество, което мисли. Значи, умът е дете, което мисли и то е родено от Божествената Мъдрост и Божествената Любов. (146, с. 133)

Понятията на съвременните религиозни и светски хора за живота са толкова изопачени! Това не произтича от зла воля, а от една оптическа измама на човешкия ум. В съвременните хора висшият ум не е още развит. Теософите го наричат „висшия манас“. В ущърб на висшия ум се е развивал нисшият, в който се намира локализиран човешкият егоизъм. А стремежите на този ум са диаметрално противоположни на висшия манас. (162, с. 150)

Теософите наричат висшия ум висш манас, природния или нисш ум наричат нисш манас. Обаче никъде не се споменава за средния ум – средния манас, който е най-важен. Висшият манас е основата, върху която се гради човешката мисъл. Значи той е почва на умствения свят. Ако разбирате елементите на тази почва, ще знаете какво да сеете в нея. Всяка мисъл съдържа зародиш на дейност. Да се научиш правилно да мислиш, ще рече да знаеш какви семена да сееш през разните годишни времена. Казано е в Писанието: „Каквото посееш, това ще пожънеш.“ Тук се разбира за сеене в мисълта. Между хората има толкова погрешни схващания, толкова погрешни постъпки, че ако не послушат гласа на великия Учител, ще се изтребят едни други. (126, с. 202)

Ведна от неделните беседи аз употребих думата „рада“, която на български език се дава и като име на човек – Рада. Вие си служите с тази дума, произнасяте я, без да знаете, какво тя означава всъщност. Тя е санскритска дума и се пише *radha*. Българите са взели тази дума, изхвърлили са буквата „h“ и са образували името Рада. *Radha* означава реалната Любов, с която човек може да служи на Бога във възплътения живот. Или тя още означава онзи принцип, чрез който Божественото може да се прояви в материалния свят. Буквата „a“ в тази дума означава активност, активно начало. *Radha* подразбира в санскритски език водителка на хорото, на онова хоро, което става според закона на Любовта. Всеки човек, който иска да служи на Бога според закона на Любовта, трябва да съдържа в себе си принципа *Radha*. (78, с. 224)

Radha означава служене с Любов. Аз желая всички ученици в Школата да придобият вътрешната хармония в себе си, да придобият *принципа на Radha*. Който изявява този принцип правилно, той има в средата на челото си една светла звезда, която показва, че между Бога и този човек е създадена връзка... Тази звезда може да се вижда така, както мъдреците-овчари видяха звездата, която ги заведе да се поклонят на Христа. Това беше *Христовата звезда*, която те видяха. Христос всякога виждаше тази звезда пред себе Си. Затова именно наричат Христа „сутринната звезда“ или „зорницата на живота“. И тъй, първо ще търсите своето място; второто, което трябва да

придобие, това е състоянието на *Radha*. За постигането на тези две неща се изисква усилена работа. Вие имате условия и материали, с които може да работите. Тази работа представлява алхимически процеси, които трябва да станат у вас. Тези процеси не са нищо друго, освен условия за пресъздаване на човешкия характер. Човек трябва да пресъздаде, т.е. облагороди характера си. Той ще постигне това, като превърне всички неблагородни метали в своята кръв в благородни, главно в злато. В идеята за превръщане на неблагородните метали в благородни алхимиците са скрили великата Истина за пресъздаване и облагодияване на човека. (78, с. 230)

6. АГНИ ЙОГА

Казват: „Огън, агни.“ Агни йога е една стара наука. Агни йога какво е? – Наука за огъня. Иска да каже, че той всичко разрешава. Не, огънят всичко не разрешава. Ти можеш да си изгориш ръката, можеш да се опърлиш от огъня. Огънят може да ти причини голяма беля. Зад огъня има нещо друго. Трябва цяла една философия. Агни йога е наука за огъня, но зад огъня седи нещо друго. Огънят е само една проекция, едно отражение на закона на Любовта. (127, с. 239)

Започнеш ли да изучаваш Истината, Истината ще дойде в тебе. Започнеш ли да изучаваш лъжата, лъжата ще дойде в тебе. Сега новият метод го няма още. Всички стари учения са стари методи. Това, което се е проповядвало на Изток, учението на йогите – то е старо учение. Една наука, която е опитала всички свои методи, но има нещо, което още не е постигнала. За пример, проповядват, че човек трябва да познава огъня, понеже огънят има влияние върху астралното тяло. Това е една стара теория. Кой не познава огъня? Всяка една страст се дължи на огъня. Щом имаш страст в себе си, настанала е зима и ти си наклал огъня си и се печеш на него. Обичаш някого, зимно време е. (127, с. 214)

Едно време евреите мислеха, че като принесат жертвоприношение, ще им се простят греховете. Като съгреши някой, хване някое агънце, заколи го, направи жертвоприношение на Господа. Или ще заколи някоя гургулица, или някое теле, но те не разбираха закона. Що е агне? – Агне е свещеният огън. Ти да принесеш едно агне в жертва, значи да запалиш свещения огън в себе си и като запалиш свещения огън, всичко може да се стотви. Човешката мисъл може да расте и да се развива само при свещения огън. Сърцето може да се развива и здрав да бъде човек само при свещения огън. (117, с. 185)

7. МАЙЯ

За вечната радост и вечното блаженство индусите са употребили думата „майя“. Що е *майя*? За да схванете понятието *майя*, изисква се дълбоко разбиране. (88, с. 344)

Убежденията на човека трябва да пуснат корени в материята, да се закрепят. Материята, наречена според индусите майя, представя външната обвивка на нещата. Тя съдържа в себе си неизброими богатства. Материята създава големи мъчнотии и страдания на хората, но това са маски само, чрез които невидимият свят ги изпитва. Страхливият ще се уплаши и ще бяга, ще се крие от живота, а смелият ще се ползва от мъчнотиите и страданията, ще се учи от тях. Като изучава уроците си добре, той ще извлече от материята онова богатство, което Бог е вложил. Следователно докато е на физическия свят още, човек трябва да се справи с материята, да реши задачите си. (168, с. 64)

Отражение трябва да станете на Божественото. И всички трябва да бъдете отражение на Божествения свят... Учителят трябва да бъде едно огледало за учениците и учениците трябва да бъдат едно огледало за учителя. Мъжът трябва да бъде едно огледало за жената и жената – за мъжа. Това го наричат в индуската философия майя, но аз го наричам едно отражение на Божествения свят. И ако ние разбираме това, ще бъдем щастливи на Земята. Пълно щастие тук не може да има. Някой казва: „Аз искам да бъда светия.“ За да бъдеш светия, трябва да бъдеш едно вдлъбнато огледало. Ще събираш повече лъчи и по-голямо отражение ще дадеш навън. (127, с. 300)

Логическите изводи, това са отражения на някакви истини, но отражението в едно огледало не е никаква действителност... По огледалото можем да намерим реалността точно обратно – перпендикулярно, в противоположна посока. Тогава, когато ние казваме „Всичко е суета на света“ – това е отражението. Според индуската философия този свят е отражение, майя – значи реалният свят е в обратна посока на материалния. Материалният свят е резултат, той е дотолкова реален, доколкото се отразява вътре в огледалото. Следователно може да поставя някакво противодействие и да не остане отражението. Ако отражението го няма в огледалото, това ни най-малко не показва, че реалността не съществува. Сянката може да изчезне, но реалността ще остане; но никога в света не може да има сянка, зад която няма реалност. Тъй щото онези, които казват, че всичко е суета, както е казал Соломон, не са прави. Трябва да изгълкуваме какво значи суета. Суета значи да не разбираш нещо. Търсиш реалността на нещата там, дето я няма – суетиш се. Търсиш живота в удоволствията на Земята – там никога няма да го намериш. В удоволствието живот няма. Сега, когато аз говоря така, ще кажете: „Човек не трябва ли да има удоволствия?“ Той не трябва да се заблуждава в удоволствията, ние идваме до крайност. (32, с. 167)

„Ами какво е това, което омагьосва света?“ Мъдрецът е магьосник. Значи, човек е станал магьосник, след като е придобил голяма мъдрост, след като е станал мъдрец. Това е пък, което индусите наричат майя – това е силното, мощното, великото, което е създадо света. Когато говорите за заблужденията в света, вие трябва да знаете, че те се дължат на неразбиране на Реалността.

Тази е единствената причина за заблужденията в света. Заблужденията съществуват само в ума на човека, но не и вън от него. В Природата няма заблуждения. Значи Майката съставя великото в света, великото в човека. Като разбереш нещата, тогава ще разбереш и Майка си. (102, с. 241)

Вие нямате опитността да се разговаряте със себе си, т.е. с душата си... Душата е майката на човека. Майката означава *майя* – това, което е облякло човека в материя. Всъщност човек има две майки: едната е от духовен произход, а другата – от материален. Първата майка се нарича Божествена душа, а втората – материя. Тя създава за човека всички противоречия и заблуди. Под *Божествена душа* разбираме състоянието *нирвана*. Когато влезеш в нирвана, ще забравиш всички мъчнотии и противоречия, ще бъдеш готов да понесеш греховете си, както и греховете на хората. Думите на Христа „Ако не се отречеш от майка си“ подразбират отричане от майя, която настоява, че те е родила и следователно има право над тебе. Тя казва: „Ти имаш морал, но ще ме слушаш, ще гледаш да се осигуриш. Когато се отнася до твоето благо, можеш да направиш и престъпление.“ Майката майя не възпитава добре децата си – тя ги води в крива посока. (112, с. 188)

Материята се гради, материята се завладява, но никога не се подчинява. Досега никой не е успял да я подчини. Затуй в Индия философите казват: „Щом вярваш в материята, ще намериш един илюзорен свят.“ Ти всякога можеш да бъдеш изненадан. Ти си млад – остаряваш. Ние се изненадваме в материята. Как ти е побеляла главата, не знаеш. Как си се изменил, не знаеш. Как си остарял, не знаеш. Толкоз незабелязано, че не можеш да видиш. Мислиш, че си млад, започваш да старееш. Току започват да ти връзват краката, ревматизъм имаш, ставаш неврастеник. Материята постоянно те връзва. Станеш набожен – ще те сплаши, че има ад, че има огън, ще гориш. Вкиснеш се. Влезеш в рая – тя казва: „Като седиш хиляди години в рая, ще ти дотегне.“ Какъв ще бъде краят? Даже ако ти внесеш материалния живот в рая, материята е в сила да развали твоето щастие. Затуй Христос е казал на Своите ученици: „Ако не се отречете от всичко материално в света, вие не можете да бъдете Мои ученици, не можете да бъдете Мои последователи.“ Ако ти не се отречеш от всичко материално в ума си, в душата си, ти не можеш да разбереш законите. Не може да градиш новия живот. Не да напуснеш стария живот и да бягаш – това не е отричане. Хората бягат от живота. (102, с. 547)

По някой път, като погледна лицата ви, хваща ме една тъга. Знаете ли защо? Лицата ви са тъй омърлушени, като че казват: „То нашето се свърши, нас няма да ни бъде.“ Обезсърчени, обезкуражени сте. Вие сте под закона на майя, но това е една илюзия. Когато дойде една отрицателна мисъл да ви казва, че от вас нищо няма да стане, при вас седи един друг велик закон, вие сте при един възел на най-големи възможности и от Черната ложа искат да ви отнемат възможността, да ви отвлечат вниманието. (132, с. 265)

Ние сме под една майя, дето я наричат индусите, обвити сме в едно лъжливо учение. Започваме с щастието и свършваме с нещастieto. Започваме с живота и свършваме със смъртта. (129, с. 439)

Службите, които изпълняваме в живота, са разните роли, които играем на сцената. Докато сме на сцената, ние сме облечени във форми, актьори сме; слезем ли от сцените, ние сме вече братя. Като отидем на Небето, ще се посмеем на тази борба, като си припомним разните случаи от живота ни на Земята. С един пример ще ви изясня положението, в което се намирате. Един индуски бог, като се наситил на хубавия си живот на Небето, пожелал да му се позволи да слезе на Земята, да си поживее. Позволили му и той си избрал формата на свиня и затова се въплътил в едно малко прасенце. Започнал да живее като всички прасета – ровил се из нечистотиите, излежавал се на сянка и тлъстеел. По едно време се оженил, родили му се дечица – около 10-15; живеел си мирно и щастливо. Почакали го на Небето година, две, три, десет – той не се връща. Повикали го оттам, но той не искал да се върне. „Мен ми е тук много добре“ – казал. Решили да му вземат прасенцата – така да го принудят да се върне, но и при това нещастие пак не искал да се върне. Взели после и жена му, но пак не успели – той започнал да си търси друга жена. Решили най-после да поразят него самия и затова му изпратили тежка болест, която го и върнала на Небето. Като се събудил на Небето, започнал да се смее на живота си, който прекарал на Земята. Много съвременни хора имат опитността на този бог, но не знаят какво са били по-рано. Много хора имат опитността на този буржоа, плачат и решават разни въпроси на Земята. Идват разни нещастия да вразумят хората, но като напуснат свинската форма, тогава ще разберат какво е било тяхното състояние. Какво представлява свинската форма? – Тя е крайният материализъм, който сега съществува. В какво се състои той? – Именно в това: събират се хората и говорят за това-онова, за онзи свят, за доброто в света, но те си имат своите гъски, кокошчици, винце и си живеят широко. Бедните хора, като ги слушат така да говорят, казват си: „Тези хора за онзи свят говорят, за Бога живеят, но знаят как да живеят на този свят.“ И така, на бедните хора харесва живота на богатите, техния материализъм те го възприемат като идеал и се стремят да го постигнат. Този идеал става прицелна точка в живота на бедните и с това се създава учението за материализма. Бедните хора казват на богатите: „Ние искаме да живеем като вас.“ Понеже богатите хора станаха причина за отклоняване на бедните от правилния път, Господ ще ги сложи на тяхното място, за да изправят грешките си. Такъв е законът. И затова Христос казва: „Аз дойдох виделина на света, за да разясня нещата.“ В Природата няма противоречия, ние сами ги създаваме. Как? – Част от материята, която Бог ни е дал, ние не може да я управляваме и затова създаваме злото. Всички грехове имат началото си в материята. Всеки грях има форма! (161, с. 106)

Докато човек не възприеме идеята, че има само един Бог и един Учител в света, много люшкания, много повръщания ще има в неговото пътуване. Няма по-велико нещо от това, да намери човек свещеното място на своята

душа; да знае де се намира той и де живее. Да намерите себе си – това е свещен момент в живота на човека! Да се види човек – това е епохален момент в живота му. Външното, което виждате, не сте вие. Вие се оглеждате в огледало, гледате очите, носа, лицето си, но това не сте вие, това не е истинският човек... Това са илюзии. Само един свещен момент има в живота на човека – когато той може да види душата си, когато той може да види себе си. За този момент, именно, ви говоря аз като велика Реалност в живота. И в Писанието е казано: „Човек трябва да потърси себе си и да се намери.“ Някой път ви отслабне ръката или крака, но не се безпокойте – това не сте вие. Търсете себе си и като се намерите, направете връзка с Първата Причина, Която ви е пратила на Земята, и ще видите, че между Бога и вас никакъв клин не може да влезе. Всеки човек представлява звено, брънка от великата верига на живота. Съзнаете ли това, вие ще се освободите от кошмарното, от сънното състояние, в което се намирате. Сега вие се чувствате като отделени от майка си и от баща си. Това са илюзии на живота. Казвам: съзнанието на човека трябва да се пробуди, за да намери себе си, своята душа. Само по този начин той ще се проникне от онова велико чувство на Любов към Бога. Само по този начин той ще прояви Любов и към своите ближни и ще започне правилен живот, а не живот на нови драми и трагедии... Пожелавам на всички да намерите вашия Учител. Един е Учителят, Който носи истинското знание! Той има много проявления в света, но по същина е само един. Намери ли човек един от моментите на Неговото проявление, едновременно с това той ще намери и себе си. Закон е: като намериш Бога, ще намериш и себе си; като видиш Бога, ще видиш и себе си. И обратно: като видиш себе си, ще видиш и Бога. Да видиш Бога, да видиш и себе си – този е най-свещеният момент в живота на човека. За този момент, именно, човек живее. (35, с. 90)

Истинският живот се заключава в това, което не се повтаря. Щом повтаряш нещата, ти не си в пътя на Реалността, но си в пътя, наречен от индусите „майя“. (188, с. 63)

Който срещне Любовта, той непременно трябва да се спре, докато тя замине. Любовта ще мине покрай него, ще го поздрави и ще си отmine. Щом го поздрави, той ще продължи пътя си, ще отиде да свърши работата си. Който не се спира пред Любовта, той е изгубил едно от великите условия на живота. Най-малкият проблясък на Любовта в душата на човека струва цял живот. Без нея нито богатство, нито знание, нито изкуство имат никакъв смисъл. Без Любовта всичко е майя. Един поглед на Любовта дава сила през целия живот на човека. Той остава завинаги паметен. (168, с. 90)

Вие смесвате понятията. Материята не произвежда противоречия в живота. Казвате „материален живот“, но винаги разбирате „плът“. Смесвате понятието „плът“ – туй, което е vyplътено в материята. Идеята за материята е съвсем друга... Противоречието е в плътта. Нали в материалния свят са скрити съкровища? Материята е това, което събира нещата. Материята носи

бременността на идеите. Много идеи са вложени в материята... Материя е това, което обвива Духа и го прави понятен за нас. Духът е това, което дава цена на материята. Материята дава възможност на Духа да се прояви, да изяви някаква форма... В индуската философия под „материя“ подразбират „майя“ – материя е туй, което обгръща, заблуждава човека. Те имат такова понятие за материята, че заблуждава. Всичките заблуждения стават зад материята. Ако няма материя, никакви заблуждения не може да има. Заблужденията винаги се скриват зад материалните работи. Материята считат като носителка на заблужденията. Когато духът направи погрешка, скрие я зад материята. Материята става виновата. Кое бихте предпочели, ако вас ви предложат: дух ли да сте, или материя? Казва: „Чистият въздух.“ В какво седи чистият въздух? Аз разсъждавам сега: каква нужда има чистият въздух да създава материята? Ако материята е едно зло, каква нужда имаше да се създаде това зло? И чудно е как го създали! Те са философски спорове. И такива спорове съществуват. Този спор съществува в нашия живот. Противоречия съществуват в умовете, но дали тия противоречия съществуват в Природата, то е въпрос. (121, с. 115)

8. НИРВАНА

Всяка система, всяка религия, всяко учение, които съществуват в света, имат висока задача. Казвате: „Какво е предназначението на религията, какво е предназначението на християнството, на будизма, например?“ И наистина, всички се запитват: „Каква е целта на християнството?“ Всички свещеници трябва да си дадат отчет на този въпрос. Каква е целта на будизма? И всички те спорят помежду си. Кой е правият? Не, конкретно трябва да се отговори. Какво е основното учение, каква е основната идея? Като ти дойде един будист на гости, какво трябва да ти каже? Един будист не трябва да се различава по нищо от тебе в твоето вътрешно верую, в твоето стремление към Бога. Всеки будист е християнин. Не мислете, че ако речете да изтъкувате будизма, че ще намерите много голяма разлика. Думата „будист“ има почти същото значение, каквото и думата „християнин“. Едно време, когато Буда е тълкувал своето учение на хората, условията са били малко по-други от тия, в които е живял Христос. И Буда, както и Христос, препоръчва хората да се примиряват със страданията. По кой начин? – Да се слят с Бога. Туй е, което те наричат „да влезем в нирвана“. Някои казват: „Как, човек да живее в нирвана!? Да живее в нирвана значи да изгуби своя индивидуален живот.“ Когато 10-20 малки рекички влязат в една по-голяма река, изгубват ли своя индивидуален живот? Да, изгубват го. Те го изгубват външно, повидимому, но вътре в голямата река те съществуват. После, когато тая река се влее в морето, съществува ли? – Съществува. Човек, като изгуби своя живот, съществува ли? – Съществува. Има едно условие, при което човек може да запази своята индивидуалност. В това условие има три метода, чрез които човек може да добие своето безсмъртие. Човек трябва да бъде изразител на висшата Божествена Любов, която е носителка на живота. За да се прояви този живот, той трябва да има Мъдрост и Истина. (134, с. 166)

Според източната философия сливането на душите в едно цяло подразбира състояние на нирвана – сливане с Бога, т.е. изгубване на човешката индивидуалност. *Нирвана не е унищожаване на човека, но сливане с Бога, т.е. връщане в първоначалното му състояние.* Преди да слезе на Земята човек е бил в нирвана и в края на краищата пак се връща в нирвана. Дълго време трябва да се говори на хората, че те имат висок произход и трябва да се върнат към него. Задача на човека е да съзнае своя първичен произход и да признае Бога като свой баща. Аз не говоря за физическия произход на човека, а за духовния. Въпросите трябва вътрешно да се разбират. (137, с. 153)

Знаеш, че телата се привличат, но защо става това? Казвам: можеш да привлечеш едно тяло само след като си го отблъснал. Привличане без отблъскване не съществува. Майката първо отблъсква плода, а после го привлича, за да се слее с нея. Това състояние е наречено от индусите нирвана, т.е. закон на сливане. Ако не съществуваше закон на сливане, плодът нямаше да се слее с майката и вие нямаше да дохождате да ме слушате. (46, с. 160)

Сега аз желая да се запознаете с Христа. Вие познавате Христа, но само външно – вътрешно още не сте Го познали. Да викате някого у дома си на гости, това не значи, че го познавате; да живеете 10-15-20 години заедно с него, и това не значи, че го познавате. Но когато два живота се слоят в един, да стане сливане, то значи познаване. Това нещо в будическото поле се казва сливане. Тогава всички противоречия в света изчезват. Човек вече не вижда злото и започва да работи така, както Бог работи. Трябва сливане в Бога на два живота, на четири живота, на осем живота, на 16 живота и т.н., докато животът на цялото човечество се слее в едно. Тогава ще се образува тази хармония, която сегашните народи очакват. И тъй, за всички е нужно сливане и познаване на Христа вътрешно като Любов, вътрешно като Мъдрост и вътрешно като Истина. Това е дълбокият смисъл, който трябва да залегне във всеки ум, във всяко сърце, във всяка душа и във всеки дух. (73, с. 137)

В света работят два разумни принципа... В окултизма тези принципи се наричат първи и втори, а в науката – положителен и отрицателен. Положителният принцип е всякога по-силен, а отрицателният – по-слаб. Творческата сила всякога се проявява предимно в слабия принцип. Това, което гради в света, то не е силното, а слабото... Под думата *Господ* се разбира най-възвишеното, най-благородното Начало, Коего твори. Този принцип е мек и пластичен, но с това той не е ограничен и е безсмъртен – в този принцип, втория, не съществува смърт... Първият принцип е създал Космоса, материалния свят, всички видими светове с вашите тела и техните енергии и сили, които са необходими за съграждането им... Някои, като говорят за индуската философия, под „нирвана“ разбират сливане с Бога, а не съграждане. Това е отчасти вярно – ще има и сливане, и съграждане. Трябва да се влезе в съгласие с втория принцип и да се живее с него. Във втория принцип има вечен стремеж да докара всички същества в едно, да ги обедини – то е стремежът на Христос, да се прояви Бог индивидуално във всяка душа. (161, с. 50-54)

Вие нямате опитността да се разговаряте със себе си, т.е. с душата си... Душата е майката на човека. Майката означава *майя* – това, което е облякло човека в материя. Същност човек има две майки: едната е от духовен произход, а другата – от материален. Първата майка се нарича Божествена душа, а втората – материя. Тя създава за човека всички противоречия и заблуди. Под Божествена душа разбираме състоянието *нирвана*. Когато влезеш в нирвана, ще забравиш всички мъчнотии и противоречия, ще бъдеш готов да понесеш греховете си, както и греховете на хората. (112, с. 188)

И тъй, нирвана съдържа три неща: мир, доброта и Мъдрост. Мир значи онова вечно спокойствие, онази радост, за която съвременните хора даже нямат понятие какво нещо е мир. И онази вътрешна доброта, от която е изтъкана дрехата на човешката душа. И тази Мъдрост, Божествената, с която човешкият ум е облечен и увенчан. Та именно към това всички трябва да се стремите. Първо, да имате мир в себе си и с ближните, и мир с Бога. Или най-първо да започнете с мир с Бога. Оттам ще започнете абсолютно без никакво съмнение. Каквото и да дойде в света, да кажете: „Такава е волята Божия.“ (174, с. 88)

Божественият живот, като тече през нашето съзнание, той ни прави добри. И туй, Божественото, не го спирайте! Докато то върви, вие сте добри. А има ли тази добродетел в нас, мирът постепенно ще се вселява и тогава Божествената Мъдрост, и тя ще има място. Са ли тия добродетели във вас, вие сте на път към онова състояние, което очакваме – туй, което в църквата наричат възкресение; в политическия живот наричат освобождение и т.н. Туй състояние означава *нирвана*. Да се освободим, значи да бъдем в нирвана. Да възкръснеш, значи да бъдеш в нирвана или, на научен език казано, ще рече, да добиеш туй космическо съзнание да влезеш и да живееш във всички хора едновременно. (174, с. 89)

Един ден, ако излезем из въздуха, както рибите излязоха из водата (един ден и ние ще излезем из въздуха), тогава какво ще бъде нашето положение? Трябва да се създадат съвсем други органи, с които ще влезем в онова етерно пространство. Наричам го Божествено дихание. Туй е диханието на Любовта, дете е законът на безсмъртието. Щом човек влезе в тази област, той ще стане безсмъртен. Туй състояние мнозина го имат. Заспиват – съзнанието седи, престава дишането – те чувстват всичко, виждат живите, връщат се, и пак започват дишането. Индусите имат един метод за спирането на дишането, наричат го нирвана. Европейците ги е страх от нирвана, понеже, като влязат там, ще ги погълне. Те ще влязат в щастливия живот! *Нирвана е място, дете хората се обединяват – всеки живее за другите и другите живеят за него.* (42, с. 68)

Най-първо, Любовта трябва да се изяви чрез закона на страданието. Можеш ли да издържиш този закон, ще дойде още по-големият – законът на радостта. Ако издържиш и него, ще дойде законът на истинския смисъл на

нещата. Трябва да минете през тези две положения – най-голямата скръб и най-голямата радост, след това ще разберете вътрешния, истинския смисъл на живота. Най-после ще дойдете до онова блаженство, до онзи Божествен покой на нещата, както го рисуват индусите, дето всички неща така се хармонизират, че не може да се изрази с човешки език. (126, с. 74)

Аз ще ви задам един въпрос, най-първо на старите: вие любите ли сте някога, имали ли сте опитността на Любовта, имали ли сте опита да сте преживели поне един ден на Любовта? Хубаво, аз се радвам. Онези, които имат тази опитност, те може да разбират по-добре, а онези, които не са преживели, нека се постараят да придобият тази опитност – едно преживяване на Любовта. Аз мога да уподобя туй преживяване като на едно цвете, което е стояло в една изба, дето слънчевите лъчи не са достигали, затуй е бледо и хилаво. Цветовете му са недоразвити и са почнали да окапват от нямане на светлина. А онова цвете, което се намира под естествена светлина, расте и се развива, и цъфти под нейното влияние. Когато човешката душа дойде под туй съчетание, под Божествените лъчи на Любовта, разтваря се този цвят на душата, този лотос, както го наричат, и тогава човек има най-великите преживявания. В една минута той може да преживее велики неща в този свят! Сега мъчно може да се опише туй състояние, но когато то дойде, набира се онази енергия, която подмладява, пречиства душата от всичките ѝ грехове. Когато човек преживее един такъв момент – един ден на Любовта, туй в православната църква го наричат спасение на греховете. Тази Любов спасява, заличава всичко в неговото съзнание и човек се обновява, подмладява; някои добиват още по-възвишено състояние и достигат до нирвана. За тях Писанието казва, че те са родени от Дух и вода. Сега аз желая вие като ученици да имате поне едно преживяване през тази година. Между 365-те дни да имате един ден да преживеете туй състояние. И като преживеете, да стане у вас една коренна промяна, която само вие да знаете. Да стане у вас една коренна промяна, едно видоизменение, което да даде разширение на вашия ум, разширение на вашето сърце и разширение на вашата воля. (11, с. 331)

Всички онези думи, с които Христос си е служил, са иносказателни. За пример, Той употребява думите: „Ако се не родите от Дух и вода.“ Какво означава водата за онези, които не са запознати с онази дълбока източна философия? – Нищо особено. Не, водата е носителка на живота. Тя означава онова възвишено състояние на нирвана, онова будическо, онова мистическо състояние, в което е вложен животът, в което е вложено безсмъртието. Значи водата изразява будическото състояние, будическото тяло на човека. Казват „водица“ – будическо. Следователно, ако не се роди някой от онова будическо състояние, няма да има живот в себе си. Казва се „от вода роден“. Какво означават у нас думите „от вода роден“? Щом се обърне някой към Господа, както това става у баптистите, за пример, веднага ще му кажат: „Хайде сега да те потопим във вода!“ Потопяват го три пъти във водата. Не, не се раждат така хората! Роденият от Бога не умира, роденият от човека

умира – това е важното! А сега какво правят? Казват някому: „Ела при нас, ще се родиш!“ ... За да се роди един човек, не е достатъчно да го потопиш във водата. Това е къпане, разбирате ли вие? Това не е раждане! (134, с. 81)

Има ред митове върху произхода на растенията. Един ден, когато съвременните хора станат по-просветени, по-духовни или по-мистични, те ще разберат дълбокия смисъл, който се крие в растенията. Човека по някой път наричат растение. Бог го уподобява на растение. Той казва: „От плода си се познава.“ И действително, като се разгледа човек чисто органически, той е двояко растение. В него съществуват две растения, които се преплитат. Корените на едното растение са горе в мозъка, а клончетата – долу в стомаха. Корените на другото растение са в симпатичната нервна система, или в тъй наречения стомашен мозък, а клоните му отиват горе в мозъка, тъй щото тези две растения са преплетени. И между това двойно растение, именно, живее човекът като мислещо същество. Значи, щом растението престане да расте, и животът престава. Щом човекът престане да мисли, по същия закон и растението умира. Дотогава, докато човек мисли, и растението живее. И обратното е вярно. Докато човек живее, докато има чувства в сърцето си, докато има мисъл в ума си, той е човек. Когато сърцето на човека изсъхне, той престава да е растение. И когато мисълта в човешкия мозък престане, той престава да е мислещо същество. Какво става тогава от него? – Той минава в нирвана – едно състояние без съдържание. И мнозина от съвременните хора искат да живеят в нирвана, т.е. да не мислят, да не чувстват, да не страдат – искат невъзможното. Те искат да бъдат радостни без да бъдат скръбни, искат да мислят без да чувстват. Това са две невъзможни неща. Да чувстваш, значи да мислиш; да мислиш, значи да чувстваш. Когато чувстваш, ти носиш товар, а когато мислиш, друг носи твоя товар. (134, с. 297)

Днес от всички хора се изисква изучаване на Божията Любов. Затова трябва да се започне от човешката любов. Не се плашете, че човешката любов ще изчезне от света. Не, и милиони години още човек ще има към себе си любов. Даже и в нирвана като влезе, пак ще останат частици от тази любов. Някои мислят, че като влязат в нирвана, няма да проявят любов към себе си. Казвам: ами отгде се яви егоизмът в тия свършени духове, които излязоха от Бога? Във всяка една частица на човека съществува любов към себе си и затова егоистичната любов у човека се проявява и ще се проявява. Всяка една любов, обаче, си е на мястото. И тъй, ние ще изучаваме тези три велики проявления на Любовта. (104, с. 132)

Щом живееш в самосъзнанието и днес си щастлив, следващият момент очаквай нещастие. Това е неизбежен закон. Това състояние на самосъзнанието е родено под влиянието на същества, които в религията се наричат дявол, Сатана, а в окултизма – адепти на Черната ложа. И Първичната причина не спря това отклонение, а с присъщата ѝ Премъдрост използва това състояние на съзнанието, в което сега се мъчим, и по пътя на мъченията и страданията ние ще излезем от това състояние и ще влезем отново в естествения ход

на творческия процес. И Христос дойде на Земята, за да ни освободи от самосъзнанието на греха. Ти съзнаваш, че не те обичат, че си лош, сиромаш, беден и пр. Това е самосъзнанието и от него човек страда. Затова най-първо трябва да се освободим от този стар баща – самосъзнанието, което ни свързва с една йерархия от същества, които спъват нашето развитие. В живота на самосъзнанието човек е изложен на промени, на болести и смърт. За да се избави човек от това състояние, трябва да премине в областта на *свръхсъзнанието* или *космичното съзнание*, където е нормалната проява на творческия процес на живота. Това състояние източните народи го наричат *нирвана* – място на щастието. Това е новото съзнание на човека, в което той не се изгубва като индивидуалност, а напротив – там познава себе си; там той познава своето знание, мощ, сила и живее в непреривна радост; вижда мировия ред и хармония и разбира смисъла и мястото на всяко нещо. Зад всички противоречия вижда добрата страна, която ще излезе от тях; вижда Доброто в неговото вечно проявление. Докато лозунгът на тези, които живеят в самосъзнанието е „човек за човека е вълк“, то лозунгът на новия човек с космическо съзнание е „човек за човека е брат“. Тук вече изчезват слуги и господари, бедни и богати, управлявани и управляващи, а всички са служители на Природата и всеки се ползва от благата на живота според нуждите си. (4, с. 55)

Питам: какъв е смисълът на живота? Ще кажете, че смисълът на живота е в самия живот, както и в смъртта. Какво се разбира под „смърт и живот“? И богатият умира, и сиромашът умира. Какво са придобили те в смъртта? Казваш: „Наживях се поне, ядох и пих, нищо повече не желая.“ – Ако наистина само си ял и пил, без да си придобил нещо вечно, напразно си живял. Да ядеш и пиеш, това не е никаква философия. Ако мислиш, че със смъртта всичко се свършва, нищо не си научил. Простият мисли, че като умре, ще дойде до абсолютно равновесие, дето не стават никакви промени. В света на равновесието ще почиваш хиляди и милиони години, докато един ден се пробудиш от дълбокия сън. Това е състоянието на нирвана. Когато се казва, че след смъртта нищо не остава от човека, това подразбира, че нищо не остава от неговите мъчности и страдания. След смъртта си човек се освобождава от всичко временно, преходно. Той минава в състояние на нирвана, в областта на щастието. Ще кажете, че нирвана е празен живот. – Според мене празните работи са пълни. Кое предпочиташ: Да отидеш при банкера да вземеш на заем 100 000 лева, или нищо да не ти даде? Питайте мисирката какво желае: да бъде тлъста, угоена, да пожелаят да я заколят, или да бъде слаба, мършава, и никой да не мисли да я коли? Колко по-добър е животът на свободата пред ограничението! Колко по-добър е животът пред смъртта! (173, с. 196)

Сега вие търсите живота извън себе си, извън вашето съзнание. А щом влезнете в космическото съзнание или когато придобиете новото сърце, или когато дойде Божественият Дух, или което индусите наричат „нирвана“, тогава хората свършено ще се освободят от всички кошмари и противоречия

в живота. *Нирвана не значи изгубване, а значи освобождаване от греха.* В нирвана се разширява човешката личност, а тук, на Запад, мислят, че нирвана е изчезване на личността, че там човек изчезва. Човекът не изчезва там, но изчезват всички негови стари, лъжливи схващания за живота и криви разбирания за Бога, всичкият съвременен порядък на живота – всичко туй изчезва и идва новото, мощното у човека. Душата се разширява и добива своята абсолютна свобода. Нирвана, то е мястото на блажените, които живеят в онази вечна радост – там човекът се освобождава от жилото на смъртта. В нашия език и в другите, в английски, за пример *holiness*, нирвана може да се замести с думата „святост“. Но думата „святост“ не може напълно да изнесе това, което нирвана съдържа в себе си. Нирвана напълно изразява онази основна идея, която индусите в миналото са влагали. Та сега пред нас стои една велика задача. Ако вие по някой път сте обезсърчени, ако падате духом, това се дължи на вашето самосъзнание. Туй самосъзнание трябва да го напуснете, тъй както сега хората са напуснали простото, животинското си съзнание. Самосъзнанието не е мястото, дето човек може да живее. Мястото, дето може да живее, е нирвана, то е жилището на човека. Следователно, всеки да се стреми към нирвана – то е безсмъртие или космическо съзнание, дето можем да се развиваме правилно. И щом влезнете в туй състояние, няма да има нужда, като се съберете, да се гледате така подозрително. (174, с. 86)

УЧИТЕЛЯ ЗА ХЕРМЕС⁶

1. ВЕЛИК ЕГИПЕТСКИ УЧИТЕЛ

Има учени хора, името на които ще преживее всички векове – не сто, не хиляда години, а пет, десет хиляди години. Вземете името на египетския мъдрец Хермес. И досега изучават неговото учение. Този учен човек е казал такива свещени мисли, че сегашните учени хора едва сега изучават това, което Хермес е казал 4 000 години преди Христа. Творчески ум е имал! Сега ние се чудим защо е казал тези неща преди 4 000 години, като едва сега хората ги разбират. Египтяните ни най-малко не разбираха тези неща. Учените хора, жреците разбираха, но не бяха в състояние да проповядват това и мъдростта се свършваше с невежество. (59, с. 179)

Вземете положението на пророците от Стария Завет – колко хора вярват днес в тяхното пророчество? Колко хора в миналото са вярвали в тях и колко са ги разбирали? Колко души познават философията на Хермес? Колко души познават гръцкия певец Орфей? Колко от вас, например, сте запознати с учението на Кришна? И, най-последно, колко християни познават както трябва учението на Христос? Това, което днес християните проповядват, е сянка на онова, което на времето си Христос е проповядвал. Вземете, например, мисълта, която Христос е казал: „Без Мене нищо не можете да направите.“ Разбрана ли е тази мисъл? (108, с. 11)

Медта спада към т.нар. прости метали. Старите алхимици я причисляваха към Меркурий – един от основните елементи на човешкото тяло, а с името *Меркурий* древните наричаха гръцкия бог Хермес – секретаря на боговете, носителя на мислите в света. (22, с. 179)

Сега онези от вас, които се занимават с астрология, нека се опитат да поставят всеки един от тези предмети в съответна за тях планета. Например, на коя планета ще поставите копието? – На Марс. – Чукът? – На Сатурн, наречен в гръцката митология Хермес. Копието е направено за биене, чукът – за трошене на камъни, нужни за строеж. Някога чукът може да падне и върху главата на човека, но случайно. Чукът има две служби, вследствие на което мъчно може да се постави в една определена планета. Донякъде само може да се намести в Сатурна. (36, с. 15)

Да се спирам върху първоначалното състояние на света и силите, които са действали, да се спирам върху онази първоначална интелигентност, която е работила и т.н., това са отвлечени неща, за които и най-великите философи са мълчали. Когато запитали за това великия египетски Учител Хермес, той само стиснал устни. Какво е искал да каже? Това значи, че човек трябва да напусне своето тяло и да отиде да изследва нещата на самото място. И когато кажат, че някой човек мълчи, аз тълкувам това мълчание тъй: „Излез,

иди на мястото и изследвай!“ Например, някой ме пита къде са изворите на Марица. Аз му обяснявам, но той не може да разбере; накрая му казвам да мълчи и ще разбере. Това е искал да каже и Хермес. Някой ще попита как е възможно това. Щом питате, вие не сте за това място. Вие още сте деца, които градят тукашните си къщички, занимават се с играчки и куклички. Трябва да минат много милиони години, докато се повдигнете до равнина да мислите и разсъждавате върху този дълбок въпрос. Онези, които могат да ме разберат, ще си стиснат устните и ще им кажа: „Елате с мен да отидем там.“ По този начин аз вече съм обяснил въпроса философски. Щом си стисна устните, това вече е практическо разрешение на въпроса, а не теоретическо. И когато хората ме питат какво е Началото, какво е било Словото в момента на далечното минало, аз ги зова: „Елате да идем там!“ – „Не можем.“ – Тогава играйте си с вашите забавачки на Земята – къщи ли ще си строите, ще се жените ли, търговци ли ще ставате, войни ли ще правите... Само когато минете през целия този процес на развитие – когато израстете, поумнеете и кажете: „Долу куклите!“, тогава ще се намери Учител, който ще стисне устни и ще рече: „Елате с мен!“ (22, с. 12)

2. СЕДЕМТЕ ПРИНЦИПА НА ОКУЛТНАТА ФИЛОСОФИЯ И ЖИВОТА

Любовта е единствената сила, която може да направи всичко, което човек пожелае. Тя дава подтик, импулс, стремеж. Без Любов волята нищо не може да направи. Всичко, което човек обича, може да го реализира. Старата херметическа школа дава точно определение на Любовта. Хермес в своята философия обяснявал всички противоречия в живота чрез *седем принципа*: принципът на ментализма (според теософите – принцип на манас, според окултистите – поле на умствения свят), т.е. принцип, който определя формите на нещата. Вторият принцип е полето на сърдечния свят, т.е. светът на чувствата, на трептенията, чрез които се обяснява понятието светлина. Останалите пет принципа стоят вън от съвременната наука. Тя не се занимава с тях, но въпреки това им дава нужните имена. Например тя нарича третия принцип на сходство между нещата. Четвъртият принцип се разглежда като принцип за раздвояване на силите в Природата. Той е причина за съществуването на положителни и отрицателни сили. Петият принцип е на приливите и отливите. Той поддържа, че всичко, което става в Природата, е точно определено, както приливите и отливите и навсякъде съществува ритъм, такт. Без него музика и хармония не съществуват. Шестият принцип е на причинност и последствие на нещата. Седмият принцип е на родовете, т.е. на мъжкия и женския пол. С явлението на този принцип се яви и злото в света. Следователно, зло съществува по причина на мъжете и жените. Като се говори за мъже и жени, не разбираме техните форми, но принципите мъж и жена като противоположни сили в Природата. Под „жена“ се разбира творческият принцип. (27, с. 104)

Паневритмията е хармонично творческо изявление на Божественото начало във Вселената... В основите на паневритмията седят следните седем принципа:

1. *Принцип на разумността.* Той гласи: всичко е ум и разум. Всичко в света е разумно.

2. *Принцип на съответствието.* Той може да се изясни така: между всички неща има подобие, съответствие. Херметичната философия изразява това със следните думи: „Каквото има горе, има го и долу.“ Например има съответствие между идея, тон, форма, движение, цвят, число. Има съответствие между химичните елементи и краските...

3. *Принцип на трептенията или движенията.* Този принцип гласи: всичко е в движение. Всичко се движи, всичко трепти. Нищо не е в покой...

4. *Принцип на полярност, двойственост.* Всичко в природата е двойствено, поляризирано. Двойствеността е основен закон във всемира. Например има мъжки и женски принцип, положително и отрицателно електричество. Полюси имат Земята, човешкият организъм, растенията, яйцето, кристалът, магнитът и пр.

5. *Принцип на ритъма.* Друг основен и всеобщ закон в Природата е ритъмът или периодичността. Всичко в Природата е ритмично, периодично...

6. *Принцип за причини и последствия.* Всичко в света има разумни причини. Някога виждаме, че причината е неразумна, но зад нея има разумни причини.

7. *Принцип на единството или сродството.* Всички неща в Природата са сродни, родствени, защото в основата им лежи единството. Например химичните елементи са наглед много различни един от друг, но в основата им лежат електроните, кондензиращият етер. Всички елементи не са нищо друго, освен различни комбинации на електроните. (125, с. 6)

В Любовта имаме да изучаваме три свята: физическия свят, умствения свят и духовния свят. Духовният свят – то е първият принцип. Хермес казва, че всичко е Дух, но то е един принцип. Обяснението сега на Реалността – всичко е Дух. После Хермес казва: „Всичко е отношение.“ Хермес казва още: „Всичко е трептене.“ – Три принципа! „Всичко е раздвояване или всичко е поляритет на нещата.“ Полярни са нещата! Винаги съществуват две противоположности. На Земята имаме северен полюс, имаме южен полюс; имаме мъж, имаме жена. Казвам: северният полюс е мъжът, южният полюс е жената. Той ще каже: „Как така? Мъжът по-горен ли е?“ – Под думата „мъж“ аз разбирам Баща. А под думата „жена“ аз разбирам Майка. А под думата „южен полюс“, разбирам синът. Съпоставяне правя: ако турим бащата и дъщерята, може да турим така – баща и дъщеря, майка и син. Сега вие ще се спрете върху нещата. Спирате се какви са отношенията на бащата към дъщерята. Виждаме, че Адам беше баща, а Ева беше негова дъщеря. Тогава във вашия ум може да се зароди въпросът, защо тя му стана жена? Там се спънаха. Че Ева никога не беше жена, никога не стана жена! Тя съгреши, ожени се за друг. Че дъщерята на Адама се ожени за някого при Дървото за познаване на доброто и злото! И Господ ги изпъди навън. Изпъди и бащата,

и дъщерята. Съгрешаването е женитба. Като се ожени Ева, и бащата отиде с нея. Казвам: по някой път искате да се жените. Като дъщеря ви! Бащата Адам остави дъщеря си и тя се ожени. Та сега пак се заблуждавате и казвате: „Ами защо Господ направи света така?“ Оставете този въпрос защо Господ направи света. Питам вас: вие защо така мислите? (72, с. 476)

Тази сутрин ще ви говоря върху най-маловажния наглед стих от прочетената глава от Евангелието на Матей (13:46) във връзка с друг един закон – седмия и най-велик закон на Природата – законът на рода. Във всяко нещо има род – мъжки и женски. Кой не знае що е мъж и що е жена? Има само спор кой от двата пола седи по-високо. Казват: „В началото, когато Бог създаде човека, направи мъжа“ и мъжете, като защитават този въпрос от свое гледище, изкарват, че те поради това стоят по-високо. Жените пък, като защитават своята кауза, казват, че те именно седят по-високо от мъжете. По този въпрос има спор и в науката, между учените хора. Дълго време учените са претегляли мозъците на мъжа и на жената, за да видят колко грама тежат и по тежестта са определяли техните качества и са казвали, че понеже мозъкът на мъжа е по-тежък, мъжът седи по-горе. Обаче има аксиома в херметическата философия, че всяка истина е наполовина истина и обратно – че всяка лъжа е наполовина лъжа, сиреч че всяко твърдение е наполовина вярно и всяко отрицание – пак наполовина вярно. Следователно когато човек твърди нещо, ако иска да е прав, трябва да снесе 50 процента от своите твърдения. (160, с. 75)

Съществува един спор в света между хората върху въпроса: Духът, разумното ли е първично или материята? Това е един научен въпрос, който иска обстойно разглеждане, за да се изясни правилно, защото тъй както днес се разглежда, никога няма да се разреши. Защото и едните, които говорят за Духа, и другите, които говорят за материята, нямат ясна представа за Духа и материята. В херметичната философия този въпрос е разрешен в смисъл, че Духът и материята са само две страни на единната Реалност, която се проявява в Битието. Духът и материята – това са два полюса на един и същ процес. Според розенкройцерската философия материята – това са спящи духове. Но каквото и да е отношението между Духът и материята, факт е, че това са два елемента, които обуславят проявеното Битие. Материята – това е обективната, външната страна на Битието; а Духът – това е силата, разумното начало, което прониква и организира материята и внася живота в нея. В проявения свят Духът и материята не можем да ги намерим поотделно, понеже, както казах, те са две страни на единната Реалност. (7, с. 143)

Горе и долу – това е едно цяло. Божественият свят, ангелският свят, физическият свят и всички други светове съставят едно цяло, един Божествен свят. Всеки един от нас е поставен, има специално място. Той трябва да функционира там. Ако ние функционираме правилно, тогава този Божествен организъм ще гледа да се справи по някакъв начин с нас. (23, с. 13)

Всичко, каквото става на Небето, има отражение и на Земята. И обратно: това, което става на Земята, има отражение и на Небето. Това е Реалното в живота. Това, в което не само трябва да вярвате, но и да го знаете. (146, с. 227)

Материалистите, които са още деца в познанието, твърдят, че животът произлиза от материята. В такъв случай, ако материята произвежда живота, тя не е мъртва, понеже мъртвото не може да произведе живо – няма такъв закон. Светлината от светлина излиза, силата от сила излиза. В такъв случай съвременното понятие за материята коренно ще се измени. Ако животът е складиран в материята, тогава материята се явява само като външна страна на живота и по такъв начин идваме до становището на херметическата философия, че материята и животът са две страни на единната Реалност. Заставайки на това гледище, че разумността прониква живота, а животът прониква материята, тогава въпросът има ли Бог или няма, е излишен и абсурден. (7, с. 148)

Сегашните религиозни хора са недоволни, искат да знаят какво ще бъде в оня свят. В оня свят ще бъде точно туй, каквото е в този свят. Ако тук хората не ти вярват, и в оня свят не ти вярват. Ако някой ви каже, че може да ви уважават, не зная, ще ви попитам: ти ходи ли, провери ли тия работи или то е само теория? Каквото е горе, такова е и долу и каквото е долу, такова е и горе. Само в оня свят вие, като изпращате вашите мисли, ще ги намерите. Светът е раздвоен на две страни. Раят и адът са близо. Вашите лоши мисли, желаниа и постъпки вие само в ада ги пращате. Добрите мисли, добрите ви желаниа и постъпки пращате в рая. Та като идете там, лошите ви постъпки ще започнат там и ще кажат като на Авраама: „Отче Аврааме, вие ни създадохте, не може ли да ни изпратите в оня свят?“ Не може да ви изпратят. Една мисъл, която отишла в оня свят, не може да се върне назад. От вашите, които са заминали за другия свят, има ли някой, който да се е върнал? Аз разбирам в тази форма, в която са живели – в тази форма не могат да се върнат. (42, с. 215)

Онази теория или онова учение могат да се нарекат донякъде прави, които са изнесли на плещите си поне 6 000 годишен живот. Кажете ми поне един философ, теорията на когото да е преживяла 6 000 години! Има една мисъл, изказана от Хермеса, която е преживяла 6 000 години. Тя е следната: „Както е горе, така е и долу.“ Това значи: какъвто е човек на Небето, такъв е и на Земята. И обратно – какъвто е човек на Земята, такъв е и на Небето. (138, с. 9)

3. МЪЛЧАНИЕТО НА МЪДРЕЦА

Сега вие не питайте защо животът е така направен. Никой философ, никой мъдрец, даже никое божество досега не е разрешило защо е направен така. Това остава загадка. Хиляди томове са писани, измислени са разни теории, светът е пълен с цяла архива от теории, но въпреки тези теории

и обяснения, фактически животът е останал неизяснен. Защо? Когато запитали онзи мъдрец на Египет, Хермес защо животът е неизяснен, той само си стиснал устата. Вие ще си отворите устата и веднага ще разрешите въпроса, веднага ще си дадете мнението. Не си давайте мнението нито за доброто, нито за злото! Не хвали добрия, нито укорявай лошия. (130, с. 91)

Какво правя аз? Изучавам великите Божии закони без да питам защо е така и не може ли другояче. Запитали Хермеса, великия Учител на Египет, защо съществува злото. Той само свил устни, затворил уста и нищо не отговорил. Такъв въпрос не се задава. (46, с. 36)

Дойдете ли до Божественото, спрете се с всичкото уважение и почитание, без да Го отваряте. Ще дойде някой да ви пита вярвате ли в Бога. Ще кажете на този човек: „Мога да ви говоря върху астрология, хиромантия, графология, но по въпроса вярвам ли в Бога не казвам нито дума. Това е въпрос, от който стоя далеч, не се занимавам с него.“ – Съществува ли Бог? – „И с този въпрос не се занимавам.“ Когато запитали Хермеса, великия Учител на Египет, какво представлява злото и грехът, той стиснал устни и премълчал. Ако бяха задали този въпрос на някой обикновен човек, той щеше да извади ножа от ножницата си, да разреже връвта, която свързва злото, и ще започне да говори. Не, стане ли въпрос за злото, ще стиснете устните си и ще мълчите, както Хермес е мълчал. Отворите ли устата си, ще я напълните с нещо лошо. Тъй щото не говорете за злото, но дръжте се за доброто и за красивото в света. Нека доброто и красивото в света бъдат място за почивка в живота ни. Нека красивото и доброто бъдат вашите ръководни начала! (154, с. 19)

Питам: кое е началото и кое е краят на кармата? Как е произлязла тя? На тия въпроси никой не може да отговори с положителност. Никой не може да обясни причината на кармата. Ако е вярно, че човек е произлязъл от Бога, питам: как е възможно от такова свършено Същество, каквото е Бог, да излезе човекът, който е изложен всеки момент на грехове и падения? Когато запитали един велик мъдрец на Египет за произхода на греха, той стиснал само устата си и нищо не отговорил. Има неща, за които ние не можем да говорим. Ако човек рече да обясни произхода на злото, той ще поквари цялото човечество. Затова именно този въпрос не трябва и не може да се повдига. Защо? – Ако се заеме с обясняване на произхода на злото, той ще възобнови всички изопачени форми и деяния на миналото. Какво ще се придобие от това? – Нищо полезно, а само разрушения. Българинът, като се ползва от опитността на миналото, казва: „Да спи зло под камък!“ (66, с. 146)

Говорете първо със сърцето, с ума и най-после – с устата. Никога да не продумват вашите уста, докато не проговорят сърцето и умът ви. Когато задали на египетския мъдрец Хермес един велик въпрос, върху който той още не се бил спирал, той само стиснал плътно устните си. Това означавало: „Още не съм мислил върху това и затова трябва да мълча...“ А учениците му се учудили. (22, с. 223)

Вие трябва да оставите всички противоречия, които съществуват. Кокошката, която изяждате, нищо няма да загуби – тя ще спечели, вие ще изгубите. По отношение на това в херметическата философия поддържат следния възглед: колкото кокошки, агънца, рибки си изял, един ден, когато те станат хора, ти може вече да си в положението на ангел, но Господ ще те праща на Земята да им помагаш, да им служиш. Той ще ти каже: „Те едно време поддържаха живота ти.“ Те ще се чудят защо този ангел им помага, дали ги обича? Ангелът казва: „Имам задължения спрямо вас.“ И вие още вървите по закона на задълженията. Ти казваш: „Обичам Господа.“ Как няма да Го обичаш? Ти си длъжен! Има любов по свобода, има любов по задължение. Сега гледайте да минете през фазата на задължителната любов и да дойдете до фазата на свободната любов. Като кажа „свободна любов“, вие настръхвате. (130, с. 301)

Ако вие искате да бъдете щастливи във вашето съзнание и самосъзнание, не можете да бъдете щастливи, защото самият процес е обратен. Тъй е засега. Той е процес на разрушение... Човешкото разрушава, а Божественото съгражда. Значи тия два живота паралелно вървят, докато един ден Божественото включи човешкото вътре, тогава ще дойде вътрешната хармония и ще минем от едно състояние в друго, ще минем от смърт в живот... Тази Истина няма да я намерите никъде, тя не е написана в никоя книга. Всяка една книга е написана по закона на самосъзнанието и съзнанието, а при онази великата Истина, която се крие в подсъзнанието и свръхсъзнанието, там всички учени хора мълчат, всички окултисти мълчат и всички Учители мълчат. Когато учениците на Хермес са го попитали за една дума от великата Книга на живота – да им я изясни, той само си стиснал устата и нещо не казал. А ние веднага ще си отворим устата два пъти. И когато Йоан видял тия работи отгоре, казали му: „Туй го запечатай!“ Той е писал нещо, но туй, което е писал Йоан, то е за съзнанието и самосъзнанието, а ония неща, които се отнасят до чисто Божественото, за тях му казват: „Туй го запечатай, то е тайна!“ (132, с. 12)

УЧИТЕЛЯ ЗА АЛХИМИЯТА⁷

1. ОТДЕЛЯНЕ

Адам нямаше никаква опитност. Той не знаеше какво нещо е смъртта и си каза: „Ще ям от забраненото дърво – да видя, ще стана ли като Бога.“ Сегашният човек има вече опитностите на миналото. Какво му е нужно сега? Да работи като алхимик, *да отделя чистото от нечистото*. Искаш да обичаш някого. Това желание е добро, но трябва да знаеш какво представя обичта. (85, с. 122)

Доброто и злото се обичат. Две неща несъвместими се обичат. Обичат се тъй хубаво, че винаги са неразделни. Нищо в света не е в състояние да раздели лошия живот от добрия и добрия от лошия. Първата жена на целия човешки род, като една учена алхимичка, която изучавала ботаниката, искала *да отдели добрия живот от лошия*. И до днес ние всинца разделяме. (146, с. 608)

Ако някой човек е роден през месец март, известен ден и час, може точно да се определи какви влияния ще окажат върху характера му разните планети. Планетите определят директивата на неговия живот. Раждането на човека се обуславя от известно планетно съчетание, което невидимият свят нарежда, а на човека предстои задачата разумно да използва тия съчетания. Човек не е господар на планетните влияния върху себе си, но е господар на положението да използва разумно това, което те му носят. Когато Венера има влияние върху някого, тя събужда в него любовта; тя може да събуди в него възвишената Любов, а може да събуди и любовта на противоречията – любовта в квадрата. Човек трябва да изучава геометрията, за да се справи със силите в себе си. Що е квадратът? Квадратът е бутилка, пълна с добро и с лошо съдържание. *Човек трябва да знае алхимията, да може по алхимически начин да отделя доброто от злото*. (181, с. 40)

Човек трябва да се стреми към Божествения живот, който ще го освободи от преходното и ще му даде възможност да се домогне до истинската наука, до положителната наука на живота. Това не се постига с молитви. С честите си молитви, с големите си добрини, с многото искания хората дотягат на Бога. Преди всичко, те не знаят доколко техните желания трябва да се реализират. Има желания, които трябва да се реализират, но не всички. Като не разбират на кои от желанията си трябва да дават ход и на кои да не дават, хората изпадат в големи противоречия. Често мислите на хората така се объркват, че те трябва да приложат алхимията – *да отделят потребните от непотребните*. (168, с. 245)

Наследствените черти са наистина от майката и бащата, получени от тях като присадка. Те не са от първичния, Божествения живот на човека.

Следователно задачата на човека е да отдели по алхимически начин всички елементи, които са внесени отпосле в неговия живот и да дойде до първичните елементи – своите мисли и желания, с които някога е живял... Човек трябва да *отдели в себе си първичните неща от вторичните*... Като се говори за възпитанието, аз разбирам, че всички второстепенни, наследени неща трябва да ги извадим и да останат у нас само Божествените форми – всички мисли, чувства и действия, и да работим с тях. Това е нашата задача – да дойдем до чистия Божествен извор на нещата. (192, с. 167 и 171)

Като ученици след закона на различаването вие трябва да прилагате закона на вътрешното пресяване – *да отделите потребното от непотребното, същественото от несъщественото*. Този е един от законите на алхимията. Кога астрономите правят своите наблюдения? Те избират тихи, спокойни нощи, когато няма никакво вълнение във въздуха. Следвайте техния пример. Когато правите наблюдения в себе си, избирайте тихо, спокойно време, когато духовете не размърдват ума и сърцето ви; ако внасят смущения и безпокойства в умовете и в сърцата ви, наблюденията няма да бъдат верни. Внесете мир и тишина в умовете си, в сърцата си и при тих ум и спокойно сърце се свържете с Божественото съзнание, в което живеете. Това се постига чрез съзнателна работа върху себе си – всеки отделно и по няколко заедно. Това значи взаимно помагане с цел да се хармонизирате и да се тонирате. (177, с. 8)

Човек трябва по алхимически начин *да отделя своите положителни знания от отрицателните*. Какви теории съществуват по този въпрос, то е друго нещо. Теорията сама не разрешава нещата. След като знаете теорията, вие трябва да имате и практика, приложение. В окултната наука има ред хипотези и теории, но преди всичко има съществени неща, които трябва да знаете. (181, с. 30)

В окултната наука това, което изучавате, трябва да ви засегне отблизо. Най-първо трябва да се освободите от един ненужен товар. Един окултен ученик трябва да се освободи от онова, което е ненужно, непотребно. (121, с. 137)

Преди няколко години аз дадох на учениците едно упражнение – всеки сам да отиде вечерно време, след 12 часа, на Витоша... Казвам: като отивате на Витоша, няма да се захласвате в посторонни въпроси, нито ще размишлявате върху някои научни въпроси, нито пък ще мислите за себе си. Дойде ли да разрешавате въпроса какво хората мислят за теб, какво ще кажат за теб – това са второстепенни въпроси. Мислите ли много върху тях, някое куче ще ви ухапе. Въпросите за пари, за сила, за магия, за различни науки, като астрология, алхимия и други някои, също така са второстепенни въпроси. За вас е важно да се занимавате с великия въпрос *как да разрешите своите прави отношения към Бога*. (147, с. 345)

2. ПРЕВРЪЩАНЕ НА МАТЕРИЯТА

Казвате: „Какъв е този Господ, Който дава свобода на дявола да ни изпитва? Ние очакваме Той да ни обича, а не да ни изпитва.“ Значи, вие искате косъм да не падне от главата ви. Вие искате богатството на Господа както за себе си, така и за целия си дом, без да направите най-малката жертва за Господа. Вие искате да бъдете господари, а Господ – ваш слуга. И това ще стане, но първо ще минете през дявола, да забие ноктите си във вашето тяло. Когато струпеи покрият кожата ви, когато вземат всичкото ви богатство, тогава вашият Бог ще се прояви. Това е Новото учение. Щом разберете тези велики неща, вие ще се домогнете до алхимията, според която нещата се постигат моментално, по магически начин. Алхимията подразбира *превръщане на материята от нисше в по-висше състояние*. (192, с. 28)

Новото време изисква нови форми, нови идеи. Стремезът на човека се заключава именно в това – да преработи старите форми, да създаде от тях нещо ново. Ето защо, когато говоря за Новото учение, разбирам *изкуството за превръщане на материята, изкуството за превръщане на силите в Природата*. Само така тези сили могат да работят за нашия организъм. Остаряването на човека се дължи именно на това, че старите форми не се менят. Това е преходна фаза в човешкото развитие. Иде ден, когато старото ще се преобрази, ще вземе нова форма и ще дойде в услуга на човечеството. (192, с. 23)

Казва евангелистът: „Кротките ще наследят Земята.“ Земята е велико съкровище, което, като наследи човек, ще има какво да учи. Земята е един начин. Ако човек разбира законите на Земята, той ще може да *превръща всички елементи*, той няма да ходи немил-недраг, няма да боледува, няма да страда. Такъв човек трябва да бъде щастлив. На Земята човек има всички условия да бъде щастлив. Но трябва да знаеш как! (24, с. 441)

От времето на Христа досега не зная друг да е нахранил с пет ечемични хляба четири-пет хиляди души. Говорят, че някъде в Индия имало хора, които можели да нахранят с малко хляб много хора. Ако съвременните хора се стремят да превърнат желязото в злато или простите метали в благородни, възможно е. И човек по същия начин може да увеличи петте ечемични хляба, но трябва да разбира съответния закон на *Природата за превръщане на материята*. Друго становище трябва да има той! Природата не трябва да бъде за него едно мъртво учреждение. Защото външно ние живеем в един свят, където изглежда, че всичко е в покой, в мъртво състояние. Съвременната наука показва, че привидно е така. Сега са намерили живи клетки в някои моделирани камъни отпреди хиляди и милиони години. На Земята има живи микроби, които през пространството са дошли. (130, с. 74)

Първата ви задача е да се научите да пеете, да говорите хубаво и да *трансформирате състоянията си*. След това ще изучите всички форми,

всички близки и далечни от вас планети, слънца, и влиянието, което те оказват върху вас. Така ще се домогнете и до алхимията, ще се научите да превръщате неблагородните метали в благородни. По този начин ще се освободите и от сиромашията: ще превръщате медта и желязото в злато, а пясъкът и глината – в диамант. Постигнете ли всички тия знания, развиете ли в себе си сила и мощ, вие сте разбрали вече смисъла и задачата на великата окултна Школа. (78, с. 186)

Христос казва: „Направете си приятели от богатството на неправдата.“ – „Как ще си направим приятели от богатството на неправдата?“ Какво ще кажете, желязото досега не е ли било неприятел на човека? С железни предмети хората се убиват, колят, измъчват, какви ли не още злини не си причиняват! Желязото причинява хиляди злини на човека. Но какво ще стане с този неприятел, ако човекът може да го превърне в злато? Ако можете една печка да я превърнете в злато, тя ще направи големи добрини на хората. Това е искал да каже Христос със стиха „Направете си приятели от богатството на неправдата.“ Това значи: превърнете желязото в злато. Това е алхимията в живота! За това, обаче, се изисква наука. (88, с. 49)

Попитайте един окултист кои са най-тънките работи в окултната наука. В алхимията превръщат желязото в злато. Те, най-простите хора, знаят как да го правят! Ти не можеш да преобразиш своя характер, ако не можеш да превърнеш този елемент. Разни елементи турят и турят повече злато в себе си. Но то не е да извадиш от храната, превръщане трябва. *Туй, което ти можеш да превърнеш в себе си, то остава твое.* Онова, което назаем вземаш, ще го дадеш. Ти не можеш да подобриш характера си, ако не си дошъл да превърнеш един елемент в друг. Една мисъл, едно чувство в тебе, ако не можеш да го превърнеш... Ако едно кисело чувство не можеш да го превърнеш, да направиш опит, в едно благородно чувство, тогава не разбираш закона. *Цялата окултна наука е превръщане на чувствата, на мислите.* Щом можеш да превърнеш една мисъл, да ѝ дадеш друга насока, една постъпка ти по същия закон може да я превърнеш. (121, с. 146)

Небето е място за работа. Земята пък е училище. Казвам: *вие трябва да превръщате по алхимически начин всички ваши мисли и чувства в по-възвишени.* (78, с. 139)

Често на духовните хора се дава задача да видоизменят едно свое вълче състояние – да го преработят, да го превърнат в по-възвишено. В това отношение духовните хора трябва да бъдат алхимици – да превръщат неблагородните прояви на естеството си в благородни. Задачата на алхимика е да превърне желязото в злато. Задачата на духовния човек е *да превърне някои свои низходящи сили във възходящи.* Например той трябва да измени своето невежество, своята лошавина. Лошият човек е богаташ, който трябва да работи над себе си. (153, с. 27)

Добрите хора не се срещат често. Слънцето сутрин изгрява, но вечер ще го търсиш на друго място. Добрите хора са като Слънцето. Те изгряват и залязват... Считайте, че когато срещнете един добър човек и залезе, той пак ще изгрее. Кой никога не загасва? Добрите хора, умните хора, истинолюбивите хора, любещите хора са, които никога не загасват в света. Те са благо на света, в което Бог се изявява. Благо седи в тяхното присъствие. Това е един алхимичен закон. *Алхимията е вътре в човешката мисъл.* Съчетайте мислите, чувствата и човешките постъпки. (167, с. 432)

Постоянно трябва да правим една обмяна. Сърцето трябва да прави обмяна с ума, с мислите; мислите в дадения случай трябва да правят обмяна с топлината на сърцето. Умът и сърцето трябва да правят обмяна с постъпките или с човешката воля... Между добрите и лошите хора обмяна става. Всякога в Природата обмяна става. Има един начин за трансформиране, но трябва голяма наука. Човек, който иска да смени в себе си едно състояние, то не е лесна работа. Не е лесна работа да бъдеш добър човек, цяла наука е! Казва: „Аз искам да бъда добър.“ То е алхимия. Алхимията е нещо голямо, познание иска. Да смениш едно свое лошо състояние, наука се изисква. Да смениш едно свое лошо разположение е много мъчно. Има лоши хора, които носят богатство със себе си, но те имат горчива обвивка турена. (167, с. 188)

Тия хора, които имат вечния живот, са еднородни. Само еднородните неща се привличат, а разнородните се отблъскват. Два еднородни ума се привличат, два разнородни ума се отблъскват. Две еднородни души се привличат, две разнородни души се отблъскват... Недъзите на хората, до известна степен, се дължат на разнородството на желанията в техните сърца. *Еднородни трябва да бъдете! В еднородността седи законът на Любовта!* Тя прави нещата еднородни. – „Тогава как ще се поправи светът?“ – Когато хората станат еднородни. Златото и желязото еднородни ли са? – Разнородни. Обаче сегашните химици и старите алхимици твърдят, че желязото може да стане еднородно със златото, т.е. неговите вибрации могат да се трансформират. За това трансформиране има начини в самата Природа. Наистина, не всичкото желязо, но част от енергията на желязото може да се трансформира в енергия от златото и да влезе в него. (104, с. 34)

Сега остава идеята: как се превръща желязото в злато? Желязото има едни трептения, а пък златото има други трептения. Следователно трябва да се повишат трептенията на желязото. (127, с. 101)

Вие трябва да изучавате превръщането на материята. Трябва да изучавате различните теории за произхода на златото. Интересно е защо златото, което минава за благороден елемент, създава такива спорове между хората? Хората страдат, карат се, убиват се – все за златото. Двама братя делят наследство, карат се, бият се – не могат да разделят златото помежду си: единият иска повече и другият иска повече. Много хора страдат от нямане на злато в организма си; много болести се дължат също така на отсъствие на злато в

кръвта им. Значи, необходимо е *по алхимически начин да се внесе злато в човешкия организъм*. Изобщо, каквито елементи съществуват в Природата и каквито реакции се извършват между тях, същото става и в човешкия организъм. (141, с. 98)

Някой път ние трябва да дойдем до положението на децата. У всинца ви трябва да се роди простота в разбирането, да се вдетините – като деца трябва да станете. Ако вие не се върнете в положението на деца – да се учите, вие няма да бъдете в състояние да възприемете великата Божествена наука. Знаете ли защо? В този път вие трябва да знаете условията, при които материята може да се превръща от едно състояние в друго. Да кажем, дадено ви е сребро, а вам ви трябва злато. Трябва да знаете алхимически как да го превърнете. После, трябва ви някой скъпоценен камък. Важното е да знаете от този въглероден двуокис, който се образува във вашите дробове, да направите един скъпоценен камък. Или пък от излишното желязо, което е в организма ви, да си направите един от най-хубавите ножове – органически, с които да си служите. Това са знания в окултната наука. (132, с. 76)

Някои са писали върху темата „Как се превръща желязото в злато“. Една сестра е писала, че желязото се превръща в злато чрез огън. Заключение е право. Хайде сега тури желязото в огъня! Огънят превръща, но как? Ако турите желязото в обикновен огън, нагорещява се и не се превръща. Тая сестра, която писала това, е окултистка – тя окултно разглежда въпроса. Друга една сестра казва, че желязото се превръща в злато чрез страдание. Тя е мистичка. Мъчноотиите, като ги туриш в огъня, те стават на радост. (127, с. 77)

Вие трябва да знаете как да превръщате мислите. Ако не се научите на този *процес на превръщане* – да превръщате един прост метал в благороден, нищо не можете да постигнете. Защото имате един обикновен живот. (127, с. 49)

3. ПРЕЧИСТВАНЕ

На какво може да се уподоби чистият въздух? – На чистата мисъл. Водата? – На чистите чувства и на живота. Значи между водата и чувствата има известна връзка. Знаем, че водата мени състоянието си – от течна става твърда, като намалява топлината си... Каквито промени стават с водата, такива стават и с чувствата. Например едно чувство може да изгуби топлината си и да се втвърди; после то може да увеличи топлината си и да се разшири, но може и да запази нормалната си топлина. Когато водата се втвърди, т.е. когато се превърне в лед, лесно може да дойде в първоначалното си състояние. Достатъчно е да се постави на огън и тя веднага се разтопява. Как ще превърнете твърдото чувство в нормалното му състояние? Чувството омраза е твърдо. Как ще го смекчите? С огън ли? Това вече е алхимия. Намерете начин, чрез който да превръщате твърдите чувства в меки, т.е. да увеличавате топлината им. (145, с. 151)

Твърдостта и огънят са крайният предел на земния живот. Човек гори, докато е твърд. Щом твърдостта престане, и горенето престава. Човек е твърд, докато гори; той е горещ, докато е твърд. Изгуби ли твърдостта си, и горенето престава. Щом горенето престава, и твърдостта се губи. Това са научни положения от алхимията, които трябва да преведете в съзнанието си. Преведете ли ги, вие ще разберете отношенията, които съществуват между тях. Какво предава твърдостта на телата? – Форма. Твърдостта е основа на формите. Без твърдост телата не могат да имат никаква форма. Формите се моделират, когато се предаде на телата известна мекота. Който иска да моделира формите на своите мисли, чувства и желания, той трябва да познава законите, които управляват твърдата материя. (77, с. 162)

Не трябва да се наблюдават дребните работи, но работите на Природата. Това, което Природата е направила, е ценно. Всичко има в Природата! Всичкото богатство, всичкото знание, което търсите – всичко ще намерите в нейните библиотеки. Нейните библиотеки са пълни с най-хубавите книги на видни поети, философи, учени, скулптури, музиканти, художници, алхимици. Каквото пожелаете, всичко ще намерите в библиотеките на Природата! Там алхимиците превръщат желязото в злато. Там учени търсят начини как да се справят с различните болести. Но там има следните надписи: „Човек, на когото краката не са чисти, да не влиза в библиотеката на Природата! Онзи, на когото сърцето не е топло, да не влиза в библиотеката на Природата! Който има някаква мрежа на очите си, да не влиза в библиотеката на Природата!“ ... Там пише още така: „На любители не се позволява да влизат в тази библиотека.“ (102, с. 160)

Има два начина за лекуване: стар и нов. Съвременните хора обикновено се лекуват по стария – с лекарства, с бани и т.н. Този начин на лекуване е бавен и дава микроскопични резултати. И аз лекувам по този начин... Обаче, аз не лекувам хората по новия начин. Защо? Защото те още не са готови. Новият начин е духовно лекуване. Ако излекувам някой човек по духовен начин, като не е готов да води *чист живот*, той ще греша още повече, а с това ще си създаде по-големи затруднения в живота. За онзи, който е готов, духовното лекуване моментално дава резултати. Достатъчно е да се даде на болния микроскопична част от еликсира на живота, за да оздравее моментално. (39, с. 46)

Честността повдига човека. Честният човек е благороден, той издържа при всички лоши условия на живота. Да постъпиш честно, значи да победиш лошите условия. И на смъртно легло да си, пак можеш да бъдеш честен – да принесеш красив плод в живота си. *Честността е онзи елемент, който алхимиците са търсили – еликсирът на живота, първичният зародиш на живота.* Този зародиш съществува в човека. Когато изучава религиозния, духовния живот, главната цел на човека е да придобие в себе си безсмъртните форми. В човешкия организъм има *една безсмъртна клетка – първичната*, която всеки трябва да намери. Всички усилия на науката,

на религията са насочени именно в това направление – да намерят тази клетка. *Тя е прадедът на всички клетки.* Като се намери тази клетка, върху нея може да се гради бъдещия живот. Тя е подобна на прадедът на житото. Тази първична, жива клетка се отличава от другите по това, че съдържа в себе си рогово вещество. Хранителните вещества в нея са повече, отколкото в другите клетки, а благодарение на роговото вещество тя се отличава с голяма устойчивост, издържа и при най-лошите условия. „Дето са двама и трима, събрани в Мое име, там съм и Аз посред тях.“ – Двама или трима, това са необходимите условия, за да дойде Христос. *Идването на Христа между хората е основната идея, от която произтича безсмъртието; безсмъртието пък носи щастието.* Усилията на целия живот днес се свеждат към постигане на това безсмъртие. Достатъчно е човек да добие сянката на безсмъртието само, за да бъде отличен ученик, проповедник, държавник, отлични баща или майка. Ето защо, при каквото положение и да се намира, човек трябва да прави усилия да постигне това безсмъртие. Ще прави усилия човек, но и ще вярва в онази жива клетка в себе си, която расте и се развива непрекъснато. Допусне ли в себе си мисълта, че всичко зависи от външните условия, той губи силата на тази първична клетка в себе си, губи своя працядо. В който момент повярва, че той е над външните условия и може да ги използва, *ще намери своя працядо...* Всеки трябва да намери в живота си поне един човек, който носи в себе си тази основна идея – безсмъртието, за да му покаже начина, по който той сам е намерил в себе си първичната клетка или працядото на съвременното жито. Който се храни с това жито, той е разрешил в себе си въпроса за храненето. Той не се нуждае от никаква друга храна. (101, с. 182)

Основната идея дава на човека необходимите елементи за работа. Който намери тази идея в себе си, т.е. своя працядо, той се подмладява, облагородява и престава да се занимава с дребнавостите на живота. Умът му се изпълва със светли и възвишени мисли, а сърцето – с благородни чувства. Докато човек не е намерил тази основна идея, той мяза на малко дете, което цял ден играе на улицата с кал и пясък – прави си къщички, цапа се с калта. Щом намери тази основна идея, човек е пак същото дете, но вече баща му го завежда в градината, пълни със зрели, хубави плодове. Детето забравя вече за къщичките от кал и пясък и мисли само за зрелите, сладки плодове. *То се изчиства вътрешно и външно* и започва да се храни само с плодове, които внасят в душата му нещо ново, което го повдига и облагородява. (101, с. 187)

Един учен човек прави следното сравнение: най-чистият водород, който имаме, сравнен с Първичната материя, от която светът е създаден, ще бъде като кал – като една гъста кал ще бъде нечист. Когато Писанието казва: „Чисти бъдете“, ние подразбираме този закон на Любовта. Любовта е закон на чистотата. Вие трябва да обичате! Най-първо *Любовта трябва да влезе във вас като един процес на чистене*, нищо повече. След като се очистите, казано е: „Чистите по сърце ще видят Бога.“ Това е цяла мистическа наука, за да разбере човек по кой начин може да се повдигне. (29, с. 741)

За да не страдате, пазете се от неестествените състояния; не се обезсърчавайте и не бягайте от хората и от живота. Върнете се към естественото състояние на своята душа. И тогава колкото трудни задачи да имате, ще намерите начин за разрешаването им. Природата дава методи за решаване и на най-мъчните задачи. Как може човек да се върне към състоянието на своята душа? – Като мине през всички царства под себе си и над себе си и вземе от тях по едно от най-добрите качества. Първо ще минете през минералното царство, после – през растителното, през животинското, през човешкото, през ангелското и отвсякъде ще задържите най-ценното. Това значи човек да изучава и да прилага закона на алхимията за превръщане на материята. Като работи с този закон, най-после той ще дойде до *първоначалната чистота на материята*, чрез която душата се проявява в своята пълнота и сила. Стрежете се към онази основна чиста и светла мисъл и към онова основно красиво чувство, с които да работите като с най-устойчива и фина материя. Те представят основа на вашия живот. Докато работите с тях, никаква изненада няма да срещнете на пътя си. Който не иска да работи, гледа да прекара живота си леко, без мъчнотии. Това не е истински живот. Ще живеете съзнателно, за да придобиете онази първоначална материя, с която можете да работите. Само така ще разберете, че животът и в училището, и извън училището е един и същ. (123, с. 102)

Ние сега трябва да се повърнем алхимически назад, да видим своята биография – де сме минали през тия микроорганизми, да си спомним какво сме научили при микроорганизмите. После, какво сме научили при кристалите. Не мислете, че кристалите са мъртви – те са живи същества. Те разбират толкова хубаво от геометрия, разбират от пречупване на светлината. (129, с. 336)

4. ОТ ЗЛАТО ДА Е ЧОВЕК!

Какво показва гневът? Гневът, това е едно окисляване, ръждясване. Човек, който се гневи, той е направен от желязо. Следователно, ръжда ще го стопа. А човек трябва да е направен от злато. *От злато да е човек!* Затуй старите алхимици са търсили онзи велик закон за трансформиране на елементите от едно състояние в друго, докато се дойде до състоянието на *златото, което е един символ или метод да не се окислява тялото* – да може през всички времена да остане неизменяемо и за себе си, и за окръжаващите. Това е великата наука! (10, с. 95)

Истинският човек трябва да бъде чисто злато и отвън, и отвътре, а не само позлатен отвън. *Да превърне неблагородното в себе си в благородно, в чисто злато – това е задачата на човека.* Докато не стане това, докато не разреши тази задача, той винаги ще се натъква на противоречия, а с противоречия животът не може да се уреди. (108, с. 192)

При анализа на кръвта химиците са намерили известно количество органически свързани метали, обаче злато не са намерили. Това не значи, че в кръвта на човека не съществува органическо злато. То съществува, но те не са могли да го открият. Защо? – Понеже златото оказва влияние върху висшите прояви на човешкия характер. Следователно то се намира в особено ефирно, фино състояние на материята, която мъчно се поддава на анализ. В златото е складиран голям запас от енергия, която се намира в кондензирано състояние. Който разбира законите на алхимията, той може да разтвори, да разрежи тази енергия и да използва скритата сила в златото на своя организъм. Тъй щото правилно е хората да обичат златото, но те не могат да се ползват от неговите енергии. Засега хората се ползват от златото дотолкова, доколкото им е нужно в техния физически, материален живот. За да може човек правилно да се ползва от енергиите на елементите, които влизат в състава на неговия организъм, той трябва да работи върху себе си, върху своя характер. Като работи съзнателно върху себе си, човек ще измени схващанията си и ще започне да живее според законите на живата, разумната Природа. По този начин той ще се освободи от противоречията, на които се натъква цялото човечество. (36, с. 105)

Като се самоотречеш от всичкото богатство, не да осиромашееш, но вътрешно да забогатееш. Сега някои мислят, че трябва да се отречем от златото. Но има една *вътрешна страна на златото*. В златото се крие една сила, която може да произведе безсмъртие. Хората обичат златото по единствената причина, понеже съдържа еликсира да бъде безсмъртен човек. (129, с. 312)

Без злато като алхимически елемент животът е немислим. Като знае това, ученикът има право да се стреми към придобиване на злато не като външен, материален елемент, но като вътрешен, органически елемент в кръвта – носител на живота. Колкото повече злато има човек в кръвта си, толкова по-изобилен е животът в него. Колкото по-малко злато има в кръвта си, толкова по-малко живот тече в него. Така трябва да гледа човек на нещата, за да може правилно да се ползва от всичко, което му се дава. Нови разбирания, нови убеждения, нови условия са нужни за човека. (77, с. 144)

Всички трябва да се стремим към *вътрешно богатство*, трябва да бъдем богати. Трябва да заменим материалното богатство с духовно, умствено или сърдечно богатство. Физическото богатство само по себе си ще дойде. Умният човек всякога може да бъде и богат. На запад има учени химици, които са превърнали някои метали в злато. В света съществува такова изкуство. Но тези, които го владеят, за себе си го крият. Трябват ли му пари, той взема малко мед, желязо, превърне го в злато – направи си пари. Или да допуснем, някой човек развие в себе си дарбата да предвижда бъдещето на хората. Той става гадател, предсказва. (59, с. 93)

Знаете ли, че властта е хиляди пъти по-опасна, отколкото сегашното положение, в което се намирате? Ако човек има власт да направи това, което иска, знаете ли какво може да причини и на себе си, и на другите? Ще ви приведа един пример за един учен философ. Това е разказ с много вариации. Този философ живял в древността, изучавал Природата с цел да намери онзи алхимически камък, с който, каквото бутне – да го превърне на злато, за да може да подобри живота си. И най-после му се удало да намери този философски камък – тъй се предава в разказа. За да го открие, обаче, той работил дълго време и един ден му се явява един от гениите на Природата и му казва: „Вие проучихте ли този въпрос?“ – „Проучих го много добре.“ – „Тази сила, която ще ви се даде, можете ли да я употребите правилно и на място?“ – „Мога, аз ще я употребя за своето благо и за благо на човечеството“ – дава той своето обещание. Тогава геният му дава една пръчица и казва: „Ще държиш скрита тази пръчица и ще я изваждаш само когато ти потрябва. Каквото пожелаеш, ще бутнеш с тази пръчица и всичко ще стане според твоето желание.“ Връща се той вкъщи, започва да хлопа с пръчицата на масата, за да се сложи яденето, обаче каквото пипнел – всичко се превръщало в злато: чинии, чаши, вилици, лъжици, ножчета – всичко се превърнало в злато. Слугите донесли яденето му, но бутнал с пръчицата си и яденето се превърнало в злато. Донесли му хляб – бутнал го по някакъв начин с пръчицата и той се превърнал в злато. Дошли жена му, децата му, приятелите му около него – той не си изказва тайната. Те, обаче, го прегърнали, но по някакво нещастие, доближили се до пръчицата му и се превърнали в злато. При това нещастие той си казал: „А, пропуснах един велик факт!“ Сега мнозина от вас си казват: „Е, Господ да ми даде тази или онази сила!“ Казвам: проучил ли си въпроса как да манипулираш с нея? – „Проучил съм, разбира се.“ – Да, и ти като онзи философ ще превърнеш целия свят само в мумии от злато. Питам: какво ще правиш, когато и яденето ти се превърне в злато и не можеш да ядеш? – Гладен ще бъдеш. Съвременните хора толкова обичат златото и париците, че всички мислят само за тях, но не знаят как да превърнат тази жажда за злато в жажда за друго нещо. Тази алчност, тази жажда за злато трябва да се превърне в жажда към нещо велико, неизменно. (104, с. 166)

5. ЧОВЕКЪТ – ПЕТИЯТ ЕЛЕМЕНТ

Старите алхимици, както и съвременните химици, считат, че има четири основни елемента, но *има и други*. (163, с. 79)

Във въздуха има един *нов елемент, който сега навлиза*. Той е толкова лек, че навсякъде навлиза и не може да остане. В *новото дишане* ние ще възприемем този елемент. Туй научно се нарича жизнена прана или енергия. Чрез новото дишане алхимиците са търсили начин за постигане на дългия живот. При новото дишане трябва дълго да задържаш въздуха и дълго да издишаш. (64, с.162)

Водата носи живота в себе си. Тя е така наречената „жива вода“. И сега хората търсят онзи еликсир, който обновява живота. Това е водата. На сегашната вода ѝ липсва нещо. Още един елемент има, който трябва да влезе във водата. Това е *вечният живот*. Щом вечният живот влезе във водата, вие ще имате това, което наричат еликсир – за обновяване на живота. (102, с. 53)

Както ръждата разяжда желязото, така и грехът подкопава основите на човешкия живот. Грехът е огън, който разяжда, опетнява и покварява човешката душа, като я лишава от тялото ѝ. – „Не може ли душата да се прояви без тяло?“ – Не може. Както солта не може да се прояви без киселина и основа, така и човешката душа не се проявява без тяло. Такъв е законът на физическия свят. Следователно, за да се извърши една химическа реакция, *нужни са две тела, които взаимодействат помежду си и се получава трето тяло. За тази цел е нужен огън*. Той топи и окислява телата. Благородните вещества се топят от огъня, например злато, платина, сребро; а неблагородните се окисляват и разлагат. От гледището на Божествения закон, т.е. от гледището на алхимическия закон, кои са двете тела, които си взаимодействат? Това са *Небето и Земята*, съставени от четирите главни елемента – въздух, вода, огън и земя, т.е. от твърда, течна, въздухообразна и светлинна или лъчиста материя. Като резултат на това взаимодействие се явил *човекът – петият елемент, наречен „малкият свят“*. Ако Земята и Небето в човека не се съединят, как ще се роди истинският, вътрешен човек? От гледището на алхимията, Земята е основа, Небето – киселина, а човекът – сол. Затова Христос казва: „Вие сте солта на земята.“ Под „киселина“ се разбира Божествената сила, която прониква навсякъде и твори, създава нови светове. Под „основа“ се разбира съвкупност от сили, които съдействат на Божествената сила да събере необходимите елементи за създаването на човека – малкия свят. Като се говори за Небето, не подразбирам рая, защото той е състояние, а не място на блаженство. (27, с. 133)

В музиката човек трябва да бъде алхимик – да знае как да съчетава тоновете. (146, с. 150)

Изучавайте алхимията на думите, да видите какви сили се крият в тях. (82, с. 74)

Както се радваш на радостта, така трябва да се радваш и на скръбта. Човек трябва да бъде готов както понася радостта, така да понася и скръбта. Не е лесно да носи човек радостта! То е все едно да ви дадат една книга, пълна с магически формули и правила. Ако ги разбирате, ще ги прилагате на място и ще бъдете като алхимиците – да превръщате неблагородните метали в благородни, да укротявате бурите и ветровете, да донасяте дъжд и т.н. Ако не разбирате тези формули и правила, книгата ще бъде затворена за вас. Вие ще бъдете готови да я продадете на всеки, който я пожелае. Милиарди струва тази книга, но за онзи, който я разбира. *Такава книга представя*

човешкото тяло. В него са вложени много дарби и способности, много сили, които трябва разумно да се използват. (123, с. 174)

Всички хора, които страдат, са първокласни поети, пишат отлични поезии. Каква полза от тези поезии, когато имаме четири счупени ребра? Не са счупени ребрата ви, но са проговорили. Няма по-хубаво нещо от това ребрата на човека да проговорят. Ако настоявате на това, че ребрата ви са счупени, туй показва, че не разбирате алхимическите закони. Които разбират тия закони, те никога не могат да чупят ребрата си. Кой може да чупи ребрата на водата? Кой може да разклаща нервната система на въздуха? Или кой може да чупи краката на светлината? Никой не може да направи тия неща! (80, с. 135)

Като дойдем до хората, вие трябва да разберете, че не всички хора произтичат от един и същ род. Сега ще се натъкнете на едно противоречие: казва ви се, че всички произтичат от едни прародители. Окултната наука оспорва това. *Всичките хора не са родени от един баща. Не са!* Туй сега между стените да остане. Разбирате ли? То не е за въвн. Изнесете ли го, ще се компрометирате всички. Сега ние ще дойдем до разсъжденията в това като ученици. Възможно ли е един предмет, направен от злато, да не е злато? Възможно ли е един предмет от злато да стане желязо? И възможно ли е един предмет от желязо да стане злато? Алхимиците казват: „Желязото може да стане сребро и злато.“ Да, но за този, който разбира. То е друг въпрос. Затова, като кажем, че всички хора не произлизат от един баща, подразбирам, че има няколко рода материя, от която хората са създадени. *Няколко вида материя има и следователно телата на всички хора не са образувани от една и съща материя.* Вследствие на това се явява туй временно противоречие. И дълго време ще съществува, докато дойдат ония, по-висшите светове, които сега алхимически работят, т.е. превръщат нисшите елементи, които сега функционират в човешките тела. Докато те работят, те разрешават една висша задача в своите лаборатории. И когато разрешат своите задачи, те ще почнат да правят тела, в които хората ще функционират в една нова обстановка. Тогава хората няма да грешат, а ще възкръсват. Но докато човек добие това ново тяло, той трябва да работи дълго време, трябва да си доставя материя, а тази материя се добива много мъчно. Тя съществува разхвърляна, т.е. материята, от която трябва да се направят нашите тела, е разхвърлена в пространството и трябва хиляди години, за да се достави. Има твърдения, че за да се достави един грам от такава организирана материя, от която може да се създаде нашето бъдещо тяло, всички фабрики в света трябва да работят три хиляди години. Е, питам: колко ще струва този грам?...

Който е ученик, неговата задача е да трансформира своето сърце. То е приготвление за третата култура, която сега иде. Аз я наричам трета култура, малко в разрез с това деление на теософите. Не е в разрез, защото ние я взимаме от чисто кабалистическо гледище, а не от теософско. *Третата култура, тя е култура на сърцето.* Значи човешкото сърце трябва да се трансформира, да се преобрази. И в Писанието се казва: „Каменното сърце

ще се превърне в плът.“ Не в плът – не е преведено добре. Ще се превърне в една материя възвишена и благородна, в която човешкият дух ще може да работи тъй пластично, че да поддържа този благороден стремеж. (132, с. 39-41)

Мисля да ви покажа една книга. В нея има една *алхимическа физиогномия* на набожните хора – отвън набожни, а отвътре материалисти. Един набожен човек не може да бъде просяк. Набожният човек назаем не взима. Набожният човек не се обижда. Набожният човек духом не пада. Набожният човек не плаче. Набожният човек в чужди работи не се меси. Джобът на набожния човек е пълен и където влезе, на всички помага. Той е набожен човек. Днешният религиозен човек е наполовина набожен – той се меси в чуждите работи и оправя това, което в себе си не може да оправя. (130, с. 281)

Бъдете проводници на живата Природа със своя ум, със своето сърце, със своята душа и със своя дух. Стане ли човек проводник на това, което Природата иска да прояви чрез него, той може правилно да се развива. Ако не е проводник, не може да се развива. *Като работиш съзнателно със силите на Природата, ти ставаши алхимик*, можеш лесно да забогатееш. Ако по алхимически начин си приготвиш един диамант, ти ликвидираш вече с беднотията. Можеш да отидеш в странство, да се учиш, но Природата не се шегува, тя прилага своите закони. Ако продадеш този диамант на някого, последният започва да те търси, не може без тебе. Той е готов да заведе дело против тебе, че си го лишил от свободата му. Като ученици на окултната Школа, вие сте изучавали геометрия. Какво ще кажете за правата и кривата линии? Правата линия представя кристалите, а кривата линия – организмите на растенията и животните. *Правата линия носи безсмъртието*. Кристалът се отличава по това, че се топи, без да изгаря. При силни атмосферни влияния – крайно висока температура, той се топи и кристализира и след милиони години се превръща в скъпоценен камък. Затова се казва, че правата линия издържа на високо налягане и голяма температура. Обаче смъртта е резултат на изгаряне. Следователно, ако махнете правите линии в живота на човека, вие го излагате на смърт. Във всяко ваше желание трябва да има поне една права линия. Само така то може да издържа на високо налягане и голяма температура. Голямата мъчнотия е голямо налягане, като атмосферното; терзанието, което човек изпитва, е висока температура – огън. Сега, като изучавате алхимията, първо ще се заемете с изучаване на кристалите, които висшето съзнание е изучавало първоначално. После ще дойдете до микроорганизмите, до растенията, животните и най-после до човека... Смъртта е неразбиране на живота. Тя не е нещо съществено. Тя не е закон за влизане в университета. Човек трябва да измени този закон. (63, с. 212)

Съвременната любов на хората не съдържа злато. Ето защо в бъдеще хората трябва да научат закона, чрез който да привличат повече злато в

състава на любовта. Как може да се изхвърли излишната мед и желязо от човешкия организъм? – Тия елементи трябва да се разложат по алхимически начин и така да се изхвърли излишъкът от тях. Това вече е работа на алхимията. Тя се занимава с превръщане на всички неблагородни елементи в благородни. Има много благородни елементи, които засега не са познати на съвременната наука. Всички елементи, които съществуват в Природата, съществуват в известно количество и в човешкия организъм, обаче те не са разпределени навсякъде в такова количество, в каквото е нужно, вследствие на това в организма се ражда една малка дисхармония или една аномалия. Затова именно алхимията се занимава с превръщане на нисшите елементи в благородни. Какви ще бъдат качествата на благородните елементи, които човечеството още не познава? За да бъде една душа великодушна и щедра, какъв елемент ѝ е необходим? – Калай, като елемент на Юпитера. После, нужни са ѝ злато и платина. Имайте предвид, че *всички алхимици подразбират нещо друго зад елементите*. Зад тях се крие нещо друго. Названията мед, калай, желязо са само за простите хора, а за алхимиците и за посветените хора в тия елементи се крие нещо особено, което само те разбират. Ако те биха изнесли пред света всичко това, както е в действителност, биха ги изгорили на кладата. (110, с. 173)

Някои растения растат изключително при места, дето има злато. Някои растения пък имат само лечебни свойства. Всичко това трябва да се изучава. То представя скритата страна на ботаниката, а именно: има такива растения, от които достатъчно е да пиете само няколко капки, за да се подмладите или да станете красиви. За пример, има растения, които са в състояние да прояснят ума на човека, да усилят паметта му. Една-две капки от тия растения са в сила да извършат това нещо. Казвате: „Кажни ни кои са тия растения!“ Това е тайна в Природата, която не е позволено да се открива. Също така и от храната, която хората употребяват, зависи дали те ще бъдат умни или глупави. Това зависи не само от вас, но и от вашите родители, от вашите деди и прадеди. (24, с. 303)

6. ДУХОВНА АЛХИМИЯ. МИСТИЧНИЯТ БРАК

На съвременните хора е потребна велика наука, с която да превръщат скърбите в радости. Това е тъй наречената „духовна алхимия“. В средните векове още учените са се занимавали с алхимия, т.е. с превръщането на неблагородните метали в благородни. Много от тези алхимици, които са разбирали само физическата страна на алхимията, дълго време са работили върху превръщането на неблагородните метали, например мед, желязо и др. в благородни, каквото е златото, но не са успели. Обаче *духовната страна на алхимията* се заключава в превръщане на неблагородните метали в човешката кръв в благородни. В кръвта на човека се съдържат почти всички метали, но в различни количества. В това отношение добродетелите на човека зависят от количеството на благородните метали в неговата кръв.

Туй превръщане на неблагородните метали в благородни съставлява основа на бъдещата работа на човешкото сърце. (78, с. 132)

Мнозина се занимават с окултни науки, но всички не успяват. Защо? Те бързат много – искат по външен, по механически начин да придобият всичко. Това е невъзможно. Някой прочел нещо по алхимия и веднага иска да превърща неблагородните метали в благородни. Той не знае, че преди да придобие това изкуство отвън, трябва да го е придобил в себе си. Преди да борави с външни методи, той трябва да е придобил *Любовта, т.е. онзи философски камък, който превръща неблагородното в благородно*. Всички хора правят опити, но опитите на всички не са сполучливи. Всички домакини готвят, но яденето на всички не е еднакво вкусно. *Вътрешна алхимия е нужна на човека!* Тя разполага с методи и правила, които не са писани в никоя книга. Те са писани в самия човек, както и във великата Природа. Който знае този език, само той може да чете и да се ползва от тях. Като ученици вие трябва да изучавате Природата и да правите това, която тя прави. Великите хора са станали велики, защото са прилагали законите на Природата. Вървите ли по човешките закони, вие преждевременно ще остареете. (169, с. 15)

В Природата се извършват и химически, и алхимически процеси, затова се говори за тях. Тези процеси вървят успоредно. Какви имена ще им сложите, не е важно. Едните процеси започват със сричката „хи“, а другите – със сричката „ал“. Това са два обратни процеса, каквито са силите, които излизат от левия и от десния палец, показалец на човека. Тези сили ще се срещнат някога във вечността... Химията изучава външната страна на светлината, алхимията изучава цветовете на светлината – начина, по който се боядисва. Значи, *алхимията изучава вътрешната страна* на нещата. Че е боядисана светлината познаваме, когато се прекара през някоя призма. (16, с. 106)

Като говорите за брак, за женитба, за съчетание, трябва да ги разглеждате във всички случаи, а не само като отношения между мома и момък. И светлината има различни прояви и съчетания, и елементите имат различни съчетания... Като ученици вие трябва да изучавате не само материалната алхимия, но и *духовната – да изучавате съединенията, които се образуват от две мисли, от две чувства, от две добродетели* и т.н. Какво съединение ще се образува от елементите Правда и Любов? (123, с. 163)

Ще кажете: „Ние разбираме тези числа.“ Да разбереш, значи да направиш. Можеш ли да стиснеш един камък и да потече от него вода? Казваш, че разбираш *числото две*. Давам ти две въшки. Какво ще направиш от тях? Не са кози, да им вземеш млякото; не са овце, да им вземеш вълната; не са волове, да ги впрегнеш; не са каси, да туриш парите си в тях; не са чешми, да наливаш вода от тях; не са езера, по които да плуваш; не са птици, които летят. Какво ще направиш от двете въшки? Казваш: „Ще ги чукна на нокътя

си.“ Не, няма да ги убиеш, но ще помислиш в какво ще ги превърнеш. Който разбира алхимията, ще ги превърне в смарагди или диаманти и ще ги носи на пръстите си. Казват: „Много хубави камъни!“ – „Видях и патих, докато ги превърнах в скъпоценности, да ги оценят хората.“ Дето влезеш с двете въшки, ще те изпъдят. Какво ще кажат хората за тебе? Но като ги превърнеш в скъпоценен камък, голям като кокоше яйце, всички ще искат да го видят. Това значи да разбираш значението на числото *две*. Както виждате, мъчно се справя човек с числото *две*. И тъй, дето влиза числото *две*, непременно ще създаде борба, противоречие. Не е ли същото и с човека? Всеки човек има в себе си по две желаниа, които взаимно се борят. (79, с. 230)

Сега вие считате, че числото 24 е щастливо число. То е създадено от две числа – от *две* и *четири*. Двойката е нещастно число, а четворката е щастливо. Като умножите *две* по *две*, получавате *четири*. Да знаете правилно да умножавате *две* по *две*, това значи да знаете как да превръщате злото в добро. Това е цяла алхимия! Имаш числото *две*, не знаеш какво да правиш. Трябва да го умножиш само на себе си. Като го умножиш само на себе си, ще получиш числото *четири*, което дава насока на човешката фамилия. (24, с. 182)

Оженете го човека за Доброто, за да не умира. Всеки, който умира, е оженен за злото... Вие трябва да имате ясна, конкретна представа. *Доброто е отношение. Това е съчетание на душиите, това е приятелство, това е женитба, това е Любов.* Може да го кръщавате с хиляди неща – това е смисълът. Ако вие разбирате, *то е проявлението на Бога, това е мистичният брак*, както го наричат. То е една неразбрана работа. Започват с мистичното и свършват с физическото. Физическото и мистичното нямат отношение. Ти ще започнеш с физичното и ще свършиш с мистичното, но мистичното с физическото нямат никакво отношение... Приложението на нашия идеал ние сме го изопачили. (127, с. 100)

Задачата на всеки човек е да научи закона на превръщане на енергиите. Жената трябва да превръща обидните думи на мъжа си в приятни и мъжът трябва да търси хармония в обидните думи на своята жена. Каквато обидна или лоша дума да ви кажат, разложете я, както химикът разлага съединенията; извадете горчивите и отровни елементи от нея и оставете само ония, които са необходими за вашето развитие. Това значи да служи човек на Бога с Дух и Истина. Служенето е велика наука. *Бъдете алхимици в живота – да превръщате лошите и обидни думи в добри.* Думите, с които хората си служат, крият в себе си нещо ценно, даже и да са обидни външно. Не се спирайте върху външните форми на човешкия език, но търсете в тях онези елементи, които лекуват и повдигат човека. В старо време българите криели златото си в скъсани торби, в миризливи гърнета – да не внесат съмнение, че тук и там има скрито богатство. Така постъпват и добрите духове. Когато дават на човека някакво богатство, те го скриват в някои обидни, лоши думи – да не го намерят злите същества и да го обсебят. Като

знаете това, не се огорчавайте от обидната дума, която ви е казал вашият ближен, но започнете да я анализирате, да извадите добрите елементи, които се крият в нея. (38, с. 240)

Да отидеш на бойното поле и да бъде само шинелът ти надупчен, а краката ти и ръцете ти да останат здрави; да имаш знание, че след като ръката е била ранена, да я възстановиш в първото положение – че това е алхимия, която ще учите! Казвате: „Нарани ми сърцето.“ Вие как лекувате вашето сърце? Я попитайте младите моми колко рани имат на бойното поле! Те са на бойното поле. (146, с. 654)

Когато Христос казва на жената: „Обичай ближния си като себе си“, подразбира да обича мъжа си като себе си; също когато казва на мъжа да обича ближния си, подразбира да обича жена си като себе си. И ако вие дадете тези примери, тогава вашите синове и вашите дъщери ще ги следват. Това е то *създаването на бисера* – алхимическият закон, приложен на физическото поле. (161, с. 98)

Radha (на санскрит – бел. състав.) означава *реалната Любов*, с която човек може да служи на Бога във възпътения живот. Или тя още означава онзи принцип, чрез който Божественото може да се прояви в материалния свят... *Radha* означава служене с Любов. Аз желая всички ученици в Школата да придобият *вътрешната хармония в себе си*, да придобият *принципа на Radha*. Който изявява този принцип правилно, той има в средата на челото си една светла звезда, която показва, че между Бога и този човек е създадена връзка... Тази звезда може да се вижда така, както мъдреците-овчари видяха звездата, която ги заведе да се поклонят на Христа. Това беше *Христовата звезда*, която те видяха. Христос всякога виждаше тази звезда пред себе си. Затова именно наричат Христа „сутринната звезда“ или „зорницата на живота“. И тъй, първо ще търсите своето място; второто, което трябва да придобиете, това е състоянието на *Radha*. За постигането на тези две неща се изисква усилена работа. Вие имате условия и материали, с които може да работите. Тази работа представлява алхимически процеси, които трябва да станат у вас. Тези процеси не са нищо друго освен условия за пресъздаване на човешкия характер. Човек трябва да пресъздаде, т.е. облагороди характера си. Той ще постигне това, като превърне всички неблагоприятни метали в своята кръв в благородни, главно в злато. *В идеята за превръщане на неблагоприятните метали в благородни алхимиците са скрили великата истина за пресъздаване и облагородяване на човека.* (78, с. 230)

7. ФИЛОСОФСКИЯТ КАМЪК – АЛХИМИЧНИЯТ ОГЪН НА ЛЮБОВТА

Човек е дошъл на Земята да работи, да примири онези две същества в себе си, които живеят два противоположни живота. Докато не се примирят, те всякога ще внасят раздвояване на човешкото съзнание и на човешката

мисъл. Те ще се примирят само когато се подчинят на Божественото начало в човека. Примирят ли се, интересите им стават едни и същи. Те стават едно цяло с Божественото. Съзнателно или несъзнателно, човек се стреми към придобиване на вътрешен мир, на вътрешно равновесие в себе си. *Това е задачата на алхимиците.* Те са търсили метод, чрез който да превръщат неблагородните метали в благородни. Учените отричаха този процес, но днес отново се връщат към идеята на алхимиците. Те се убедиха, че това превръщане е възможно. Всичко, което става вътре в човека, става и вън от него. Доколкото е възможно облагородяването на човека, дотолкова е възможно облагородяването и на металите. Алхимиците са търсили някакъв философски камък, с помощта на когото да става това превръщане. Този камък е съществувал някога, съществува и днес. Той е Божественото начало в човека, той е Любовта. Само Любовта е в състояние да превръща нещата, да ги облагородява. Дето Любовта действа, там проявите са едни и същи. Когато изявява любовта си, и животното, и човекът имат едни и същи прояви. (169, с. 8)

Когато Любовта влезе в човека, тя създава в него ред алхимически процеси, под влиянието на които цялото му същество, цялото му битие се изменя. Това може да стане моментално, може да стане и постепенно – от човека зависи. Под влиянието на Любовта възгледите в човека се оформят, претърпяват промяна, каквато претърпява въгленът, докато се превърне в диамант. Мислете върху Любовта като сила, като принцип, за да дойде положителното знание. Вие сте в права посока, но методите, с които си служите, са стари, затова не могат да ви помогнат... На вашата любов липсва един нов елемент, който вие сами трябва да намерите. Можете ли да намерите кой елемент липсва на вашата любов? (50, с. 32 и 29)

Съвременните хора се натъкват на три вида противоречия. Понякога те стават среда на особен свят същества и започват да разглеждат живота без Любов. И тогава те казват: „Животът няма смисъл.“ Това, което хората очакват от живота, не могат да го имат без Любов. *Любовта е алхимическият камък.* Тя е, която отваря всички врати. Ако ти имаш Божествената Любов в себе си, всички врати на Природата ще бъдат отворени за тебе. Ти ще бъдеш добре дошъл навсякъде. Дето отидеш, вратата ще ти се отвори. Много окултни ученици казват, че окултните науки трябва да се изучават. Те нямат предвид едно нещо: окултните науки трябва да се изучават с Любов. В съвременна Европа мнозина изучават окултната наука, но без Любов. Окултните науки без Любов са недостъпни. Може и при това положение да научиш нещо, но то не е достатъчно. (129, с. 515)

Какво представя Божественото учение? – То ни учи как е създаден Космосът, как трябва да живеем, как трябва да се развиваме. Какво представя Любовта на Земята? – Тя определя вътрешните отношения, които съществуват между хората. Мнозина мислят, че имат голяма любов. Това са техни разбираня. Преди всичко ние трябва да изучаваме *огъня на Любовта.*

Всички религиозни хора на миналото са изучавали този огън. И вие трябва да изучавате свойствата на този огън. Този огън има висока температура, но никакво изгаряне не причинява. Който влезе в този огън, той ще почувства приятна топлина – около 40-50 градуса и веднага ще се оживи, ще се обнови от него. Ако внесете в този огън парче от злато и платина, които се топят при висока температура, те веднага ще се стопят и ще се превърнат в течност. На човека, обаче, този огън се отразява като мека, приятна топлина. *Той е алхимичният огън*, който учените са търсили в древните времена още. Ако иска да постави за основа на своя живот философския камък, който алхимиците са търсили, човек непременно трябва да носи в себе си огъня на Любовта. Този огън носи живот. Светлината на този огън се коренно различава от електрическата светлина. От електрическата светлина очите отслабват, а от светлината на огъня на Любовта не само че не отслабват, но постепенно се усилват. И на стогодишния човек могат да се усилят очите, ако той непреривно живее в огъня на Любовта. Дали вярвате в това или не, то е друг въпрос. (80, с. 52)

При сегашното разбиране вие всички се намирате или в положението на сухото дърво, или в положението на желязото. За пример, едно сухо дърво може да го е страх от огъня, но едно желязо може ли да го е страх от огъня? Какво ще стане с желязото, като го турят в огъня? Ще се нагорещи. Сухите дървета трябва да се плашат от огъня. Хората се плашат от Любовта. Онези, които са сухи дървета, се плашат от огъня; онези, които са от желязо, ще кажат на огъня: „Ще светнем ние в тебе!“ Но всякога този огън може да превърне сухото дърво в пепел, а пък пепелта е най-хубавият тор. Любовта може да стопи желязото. Това е пречистване на желязото вече. Онази топлина, която Любовта образува в човека, не трябва да ви плаши. Тя ще изгори сухите дървета, а железните работи ще стопи и всичко ще тури в ред и порядък. (127, с. 74)

Светлината е качество на Мъдростта, а топлината е качество на Любовта, неотделно от последната. Обаче не тази топлина, която усещате. Вие често пъти усещате неприятните вибрации на топлината. Когато имате *опитността на един мистик – да паднете в екстаз*, само при такова състояние вие можете да опитате тази вътрешна Божествена топлина – качеството на Любовта. Такава топлина може да разтопи и пречисти всичко. Трябва да повишите вашата топлина не според целзиевия термометър, но като изучите алхимията и проучите вибрациите на тази топлина. Тя е толкова интензивна, че всички нечистотии, които смущават живота ви, веднага ще се прочистят. Това може да постигнете, ако изпъдите съмнението от вашето сърце и от вашия ум. Или нека употребя друг израз: извадете съмнението отвън, наемете му стая, плащайте наем, но не го дръжте в дома си. (161, с. 318)

Новите знания изискват нови мехове. Иначе много от вашите мехове ще се пропукаат тук-там и едни ще започнат да се оплакват от главоболие, други – от стомах, трети – от корем и т.н. Когато висшата енергия на тези

окултни истини проникне във вашата нервна система, тя ще произведе цяла пертурбация. И ако не сте във връзка с великия Божествен закон – да ви помага, тя би ви стопила. Затова именно окултният ученик трябва дълго време да се приготвя да стъпи самостоятелно на краката си. Този приготвителен период подразбира *усилване на неговите вибрации*, докато придобие по-голяма издръжливост. Тази е причината, поради която окултното знание, окултната светлина не се дава на ученика, докато той не се кали. Това знание е сила, която може да разруши организма на онзи, който не е подготвен за нея. Затова именно ученикът трябва да започне от най-малките опити, за да кали своята нервна система. За тази цел ученикът първо се поставя на скара със средна температура около 300°. После температурата се увеличава, докато стигне до 4000-5000°. Всеки ученик ще провери доколко може да издържи. Който издържи до 400°, той е олово, защото оловото се топи приблизително при тази температура. Който се топи около 1000°, той е желязо. Ако някой се топи при 1750-1800°, той е платина. Колкото повече издържате, толкова по-големи знания ще придобиете. Знаете ли, всеки за себе си, до колко градуса най-много може да издържате? Опитвали ли сте при колко градуса можете да се топите, без да изгорите? В този случай алхимията има предвид да стои твърдото, упоритото в човека, без да го изгори. Ако по някакъв начин можем да стопим въглена, ние ще го превърнем от едно състояние в друго, ще го трансформираме; обаче ако го изгорим, имаме съвсем друг процес. Сега като ви говоря за силата на окултната наука, с това не искам да ви плаша, но обръщам вниманието ви да бъдете смели. Всички напреднали Същества са минали по този път и вие трябва да минете по него. Той е най-лесният път. Неговите методи са сложни, но пътят е прав, лесен. Затова работете и мислете. Мислете главно върху двете положения на Любовта – да любиш и да те любят. (50, с. 169-171)

Ако Правдата влезе в сърцето ви, Истината в ума ви и святостта във волята ви, вие ще имате вътрешен аромат, по-приятен от този на цветята. Този аромат, това ухание е наречено „нюкс“. Няма по-хубав нектар от нюкса, който Природата е създала. Следователно когато Правдата, Истината и святостта се съединят в едно, човек излъчва от себе си този нектар. Ако слепият се намаже с този нектар, очите му ще се отворят; глухият ще прочуе и болният ще оздравее. Този нектар е оня алхимически елемент, който алхимиците търсили с векове. Всеки сам може да прави опити в своята реторта, докато изработи този нюкс. Бъдете смели в опитите си. Много реторти може да счупите – не се страхувайте! Не очаквайте другите да открият този нектар. Когато го изработите, вие ще бъдете най-щастливият човек. Радостта ви ще бъде толкова голяма, че не бихте могли да я опишете. Главният елемент на този нектар е Любовта. Отличителното качество на Любовта е, че носи живот в себе си. (112, с. 289)

„Вземете Моето иго на себе си и научете се от Мене, защото съм кротък и смирен по сърце. И ще намерите спокойствие на душите си, защото Моето иго е благо и Моето бремe е леко“ (Мат. 11:29-30). Който вземе

Христовото иго, той придобива нужната свобода. Свободен е този, който е научил законите на кротостта и на смирението. Солта е кротка и смирена... Кротостта е вътрешно състояние на душата, при което мислите и чувствата на човека са отправени към един център с единствената цел да съграждат. И водата е кротка... Кротостта и смирението са качества, които вървят заедно. Кротост и смирение – две велики качества на астралния свят, които създават истинските желания и стремежи на сърцето. Който иска да влезе в общение с възвишените жители на астралния свят, трябва да бъде кротък и смирен. Без тези качества пак ще отидете в астралния свят и ще се върнете, но без да сте придобили нещо. Кротостта и смирението подготвят човека за съзнателното му влизане в астралния свят. Те успокояват душата, която укрепва тялото и го прави здраво и бодро. Без кротост и смирение лекуването на човека е невъзможно. Без кротост и смирение никаква идея не може да се приложи... „Вземете Моето иго.“ Да се справиш с това иго, подразбира да изучаваш алхимията. Следователно, не говорете за желанията си и не страдайте за това, което не сте постигнали; използвайте знанието, което иде чрез очите ви и мислете какво трябва да правите всеки ден. Кажете си: „Днес трябва да бъда кротък и смирен заради Онзи, Който ми е дал живота.“ Ако не сте готови да бъдете кротки и смирени заради Господа и Го безпокоите, вашият ангел ще ви напусне... Да вземете игото на Христа, това значи да приемете знанието на своя Учител в себе си. Който не е кротък и смирен, не може да придобие Любовта. Най-мъчното изкуство е да любиш! Дето е Любовта, там е Духът. Учете се да любите не само хората, но и най-малките мушици, болелечици. (27, с. 158-170)

Умът трябва да бъде толкова светъл, че никаква тъмнина да не го засенчва. Сърцето трябва да бъде толкова силно, че никаква буря да не преломява клончетата му. Днес навсякъде в света говорят само за огорчени, за скършени сърца. Щом се говори за огорчени, за скършени сърца, това подразбира, че говорим на човечески и ангелски езици, а Любов нямаме. Ще ви дам следното *алхимическо правило*: за десет дни наред повтаряйте в себе си стиха: „Ако говоря с човечески и ангелски езици, а Любов нямам, ще съм мед, що звънти или кимвал, що дрънка.“ Не прекъсвайте ежедневната си работа, но живейте и работете със съзнание. (66, с. 65)

В Писанието е казано: „Бъдете съвършени, както е съвършен Отец ваш небесни!“ Кой от вас е съвършен? *Съвършенство без придобиване на предците е немислимо. Съвършенството подразбира единение с Бога.* Това единение е органическо, а не външно, механическо, наложено от хората. Който живее в това единение, той живее в Цялото и разбира идеите, които се включват в Него. Това значи да имаш доверието на Бога и да разполагаш с всички сили и богатства, които се крият в Него. Щом придобиете този працядо в себе си, Природата ще ви даде доверието си да разполагате с нейните сили и богатства... „Дето са двама или трима, събрани в Мои име, там съм и Аз посред тях.“ Сега, желая ви да се събирате по двама или трима, да започнете с *алхимическата идея*, да образувате общество от идейни

хора, които да работят за своето добро, за повдигане на своя ближен и за въдворяване Царството Божие на Земята. Щом постигнете това, всички хора ще живеят според великия закон на Любовта. Сега, аз желая да се намери още един българин, който да издири предците на самите българи. С намиране предците на житото, разрешава се и въпросът за стомаха, за храненето. Когато това жито се размножи, от него ще се прави най-хубавият хляб, какъвто досега не е могъл да се приготви. Христос казва: „Аз съм живият хляб, слязъл от Небето.“ Не е далеч времето, когато хората ще се хранят с този жив хляб. Щом дойде това време, и животът на Земята ще се подобри. И тъй, дето са двама или трима от учениците, събрани в името на Христа, те ще могат да намерят предците на сегашното жито в себе си. (101, с. 192)

Задачата на съвременния човек е да превърне своите грешки и слабости в добродетели, т.е. в благородни метали и в скъпоценни камъни. Когато Любовта влезе в човека, ще превърне грешките и слабостите им в благородни метали и скъпоценни камъни. Няма да остане грешка и слабост в човека, които Любовта да не превърне в злато и диамант. Тя ще облагороди всичко неблагородно и ще превърне живота от ад в рай. *Любовта е алхимическият камък и жизненият еликсир на всички времена и епохи.* (15, с. 149)

8. ФИЛОСОФСКИЯТ КАМЪК – ДА РАБОТИШ С ИСТИНАТА

И пилето, докато е в черупката на яйцето, се мъчи. Щом наближи време да се излюпи, то започва да чука върху черупката, докато я пробие и излезе вън, на свобода...Всички хора са затворени в черупка, от която трябва да излязат. Докато не я усеща, човек стои в черупката си тих и спокоен. Щом му дотегне, той се мъчи, прави опити да я пробие и да излезе навън. Важно е да спази момента на пробиването ѝ. Счупи ли я преждевременно, или ще умре, или ще излезе вън, но хилав и неспособен за самостоятелен живот. Внимавайте да счупите черупката си навреме! Този момент в живота наричаме *придобиване на свобода, влизане в новия живот*. Алхимиците го наричат *придобиване на философския камък*, а в Евангелието се говори за него като за *влизане на човека в Царството Божие*. Който е придобил Царството Божие, той не говори за него. Чувате ли някой постоянно да говори за Царството Божие, ще знаете, че той е далеч от него. (27, с. 155)

Всяка една теория съдържа в себе си Истината, но ученият човек трябва да я вземе, да я претопи и пречисти, за да извади тази Истина. Във всяка наука има една основна Истина, във всяка теория – също, тя не може да бъде лъжлива, но трябва да имаш туй решето, чрез което да я пресееш, да отделиш примесите. Трябва да имаш още и алхимическия огън, за да я претопиш и да остане ценното от тази Истина, с което да можеш да разполагаш във всички случаи на живота си. (49, с. 264)

Искате ли да бъдете герои, говорете Истината. С написване на своята „Изповед“ Толстой прояви геройство. Няма по-голямо геройство от това, да

изнесе човек Истината с всичкото си смирение. Да говориш Истината, това значи освобождаване. Кажеш ли Истината, приемеш ли я като ръководно начало в живота си, всички несгоди, противоречия, нещастия изчезват. Всичко отрицателно в живота отстъпва пред Истината. Тя е положителна величина, която претопява всички отрицателни неща. *Да работиш с Истината, това значи да познаваш алхимията и нейните закони.* Докато дойде до Истината, човек минава през голяма борба... Няма по-щастлив момент в човешкия живот от този – да бъде герой за Истината, да постави Истината на първо място в живота си. Това значи да е придобил пълно освобождаване, да е дошъл до прага на възкресението си. (70, с. 306)

Който носи Истината в себе си, е здрав, умен, щастлив, красив, силен човек. Искате ли да бъдете красиви, да ви обичат хората – приложете Истината в живота си. Някой се оплаква, че пожълтял, не знае какво да прави, за да придобие жизнен цвят на лицето. Много просто – той трябва да приложи Истината. Тя ще му даде, какъвто цвят иска. *Истината е алхимическият, философският камък, който превръща нещата.* Който носи Истината в себе си, той е безсмъртен; той е господар на положението – цялата Природа го познава и отдето мине, всичко живо го поздравява – цветя, животни, хора. Даже реките, изворите, канарите и планините го поздравяват. Който не носи Истината в себе си, постоянно се натъква на противоречия и мъчнотии. Срещнете ли човек, когото всички нападат, ще знаете, че или той не носи Истината в себе си, или обществото, в което се движи, стои далеч от нея. (38, с. 231)

Първата проява на Любовта е на привличането, т.е. *магнетичната любов*. Втората проява на Любовта е *приятелството*. Тя е по-висока степен на Любовта от магнетичната... Третата проява на Любовта почива на *сродство между душите*. Когато двама души имат сродни мисли, чувства и постъпки, те не се привличат, нито се сприятеливат, но се свързват в името на Божественото в себе си. Тяхната връзка е неразривна, нищо не е в състояние да ги раздели. Така се свързват само сродни души. „Ако не бях дошъл и не бях им говорил...“ За какво им говорил Христос? – За третата проява на Любовта. Ако хората бяха приели Христовото учение, грях нямаше да имат и щяха да станат безсмъртни. Сега, понеже живеят повече в магнетичната любов, грехове имат и смъртта ги дебне. Хората още не познават сродството като проява на Любовта, затова боледуват, страдат и умират. Сродството между душите подразбира единство в проявите им, единство във възгледите им, в разбиране на великите добродетели: Любовта, Мъдростта, Истината, Правдата и Доброто. Това не значи, че те са еднакви по буква. Те се разбират по дух, а не само по външни прояви. Велико нещо е да си свързан с една душа по вътрешно сродство! Това, което ние разбираме под Истина, се коренно различава от разбирането на обикновения човек. Неговата истина означава „изстиване“. *Истината е квасът на Божествения живот.* Тази Истина са търсели алхимиците, тази Истина търсят и съвременните учени. Всички търсят Истината, но не я намират, защото я търсят по крив път – там, дето не

е. Вместо на Истината, те се натъкват на птичар, който ги туря в своя кафез при други птички. Като им се насити, той ги изхвърля навън. (27, с. 142)

Искам всички вие да бъдете свободни, да имате свободни възгледи – не слободия, не свобода да отричате нещата. Аз не съм за отричането. Аз съм аз онази вечна Истина, която човек, като я приеме, е доволен, и при най-лошите условия може да бъде щастлив. Там, където другите умират, щастливият човек живее. Той владее този велик закон, тази магическа тояжка, която *древните алхимици – най-учените хора на Египет и Асирия*, са имали. Всички хора са се стремили и до днес се стремят към щастие, всички искат да бъдат щастливи, всички изучават закона на щастieto. (59, с. 26)

9. ЕЛИКСИРЪТ НА ЖИВОТА

Еликсирът на живота – това е Любовта. Всеки може да придобие Любовта, а оттам и безсмъртието на живота. Човек трябва да работи върху себе си, да се приготви за идването на – Любовта. Умът, сърцето и волята на човека трябва да се приготвят за онази мощна сила на Любовта, която ще преустрои неговия организъм. Казано е в Писанието: „Ние няма да умрем, но ще се изменим.“ Това прави Любовта. Човек минава естествено от едно състояние в друго. Затова казвам, че *вън от Любовта никакъв еликсир не съществува*. Енергията на Любовта може да се съгъсти, да се превърне на течност. Днес химията е стигнала дотам, че може да разлага атома на елементите, който се считаше неделим. Тя може да превръща елементите – идея, към която се стремели алхимиците. (1, с. 190)

Питате каква наука е химията. – Наука за Любовта! Човек, който се занимава с Любовта, трябва да бъде химик. Когато се обичат, хората се съединяват; когато не се обичат, те се карат, разделят се и се отдалечават един от друг. Химикът знае коя любов е устойчива и коя – неустойчива. Той знае още кои елементи образуват устойчиви съединения и кои образуват неустойчиви съединения. (115, с. 77)

Казвате: „Как можем ние да обичаме Бога?“ Стремете се по възможност да пиете от най-хубавата вода, която съществува на Земята. Това е идеята. *Да обичаш Бога, това значи да пиеш най-хубавата вода, понеже носи еликсира на живота*. Аз не подразбирам някоя форма. Ти ще познаеш, че обичаш Бога, ако в твоя живот влезе някое малко доволство, което постепенно да се увеличава. И тогава ти вече си дошъл до Любовта към Бога. Нещо специфично идва в тебе и започва да изменя твоя живот... Дръжте идеята за Божията Любов, макар и да е непонятна за другите хора. Тя е мярката, с която всички други работи се мерят. (127, с. 136)

Когато говоря за Любовта като основа на живота, мнозина мислят, че знаят какво нещо представлява тя. Любовта е велик необятен свят. На Земята тя не е проявена напълно – едва е във въведението. Как ще я разберете,

когато не сте дошли още до началото ѝ? Любовта е велик алхимичен закон, който превръща елементите. Тя съдържа еликсира на живота. Онзи, който прилага еликсира на живота, не може да срещне на пътя си стена, която да не разруши и врата, която да не отвори. За Любовта няма затвор, който да не се отвори; няма неправда, която да не се оправя и няма смърт, която да не се замени с живот. Любовта е магическата пръчица, която прави чудеса. Христос я донесе на Земята и каза: „Даде Ми се всяка власт на Небето и на Земята.“ Щом вдигне тази пръчица нагоре, всичко оправя. Който дом докосне, веднага го преобразява. Всеки, който се докосне до магическата пръчица на Любовта, придобива нещо – ако е болен, ще оздравее; ако е сляп, ще прогледа; ако е глух, ще прочуе; ако е мъртъв, ще възкръсне. (177, с. 184)

Няма по-лоши очи от змийските. Обаче *змията е най-здрава* от всички животни. Старите алхимици са взимали малко от кръвта на змията и са инжектирали хората, за да продължат живота им. Каквито и да са очите на змията, ако знаете, че няколко капки от нейната кръв могат да лекуват туберкулоза или рак, веднага ще се подложите на инжекция от тази кръв и ще забравите за очите ѝ. Жестока е змията, но тя лекува човека. Ако приемеш качествата на змията, ще бъдеш най-големия нещастник на света. Змията не е готова още да мине в по-високо състояние. Нейната интелигентност е много слаба. (206, с. 18)

Здравето почива на един велик закон. То почива на една жлеза, която е поставена под лъжичката на човека. Следователно, *ако ти свържеш тази жлеза със слънчевите енергии* – да знаеш кога изтичат тези енергии, ще имаш резултат. Защото всеки ден има прилив и отлив. Трябва да знаеш кога е приливът и кога – отливът. Всякога и навсякъде стават тези приливи и отливи на слънчевата енергия в малки и големи периоди, но трябва да ги знаеш, за да ги използваш. Съвременните учени едва сега започват да изучават приливите на *слънчевата енергия, от която ще добием жизнен еликсир*. Индусите имат цяла наука за праната, създадоха цяла теория, но малцина са, които я разбират, повечето се заблудиха. Индусите също умират рано – дълго живеят само техните адепти. Те живеят в планините, някои достигат до хиляда години, но тях никой не ги е видял. Твърди се само. Всеки човек, който може да постави тази своя жлеза в контакт със слънчевата енергия, той може да живее на Земята толкова, колкото иска. (130, с. 169)

В живота си човек трябва да върши съществени работи. Ако аз дойда на Земята за в бъдеще, бих желал да добия такава сила, че да ходя на разходка до Месечината. Месечината е богата със злато и скъпоценни камъни – големи богатства има там. И като се върна, да донеса всичкото богатство оттам... После ще се яви амбицията у мене да отида на Слънцето. *Оттам ще донеса свещения огън*, с който ще запалвам елементите на Земята – ще донеса жизнения еликсир, за който са работили алхимиците цели векове. *Този еликсир може да се вземе само от Слънцето*. Каквото и да казват другите, аз зная, че този еликсир не се намира на Земята. През годината

има особени дни и часове, когато слънчевите лъчи падат под известен ъгъл върху Земята. Тогава се излива еликсира. Ако можете да го вземете и да го поставите в едно шишенце, ще добиете вечния живот. Вие искате да ви кажа кои са тези дни и часове. И цялата Земя да ми дадете, няма да ви кажа. Има какво друго да се учи. (62, с. 171)

Ако знаеш къде на Земята се намират *изворите на еликсира, или изворите на живота*, ще бъдеш ли стар? Съществуват няколко извора, от които, ако човек пие, ще се подмлади. Това нещо слонът го знае. Слонът, който е такъв невежа, знае този извор. Някой път той ходи там и близва по няколко капки от такъв извор. Вследствие на това слонът живее дълъг живот – 200 години. Някои дървета живеят по 2-3-4-8 хиляди години. Съществуват такива извори на живота, но те са отворени само за разумните хора. Те имат нюх, знаят къде да ги търсят. Знаят, тъй както слонът знае къде са изворите – така и човек може да ги знае. Тези извори не са постоянни, те се движат в един определен кръг в земята, постоянно изменят своето място. Те не са на едно място. В средните векове всички алхимици, които са търсили жизнения еликсир, са знаели, че той съществува. Даже един европейски учен разказвал в своята книга, как го завели в Хималаите в една пещера. Там го довели до един от тези извори и му казали: „Ти можеш да пиеш от тази вода и ще се подмладиш!“ Сега аз ви говоря за неща, които са непостижими за вас. Например, този учен е бил заведен, но колко от вас могат да бъдат заведени? Кой българин е бил отвеждан в някоя пещера, където извира такъв извор? Това не е изключителен извор само за Индия. И в България има такива извори, но не сме ги видели. Казвам, че на Земята има доста такива извори. Раят беше място на такъв извор. На мястото, където беше създаден човекът, имаше такъв извор, и след като го изпъдиха, поставиха един ангел да пази извора. Когато Христос дойде при кладенеца и дойде самарянката, Той ѝ каза: „Ако би знаела кой е Онзи, Който ти иска вода, Той би ти дал жива вода и би ти показал къде се намира тази вода, за да не ожадняваш никога.“ Казвам: има едно състояние, има известни дни, има известни места на Земята, и ако човек знае как да се постави, той ще добие едно благо. (130, с. 273)

В Индия йогите имат система за дълбоко дишане. Това е специално дишане за придобиване на Божествения живот. Има един специален начин за дишане, чрез който човек може да придобие своето безсмъртие. Ако дишаш, а умираш – то всички дишат така. Не само да дишаш въобще, но да приложиш този специфичен начин на дишане. *Това дишане в средните векове са го смятали за вид еликсир*. Има известен еликсир, свързан със Слънцето, но има еликсир, свързан с въздуха. Има специфично дишане, при което човешките дробове могат да възприемат два вида прана. Едната прана носи известна енергия, известна зараза, от която човек умира. При тази прана става горене в човешкия организъм и се нарушава равновесието му. Другата прана уравновеява организма и винаги има известна придобивка. Именно тази прана е жизненият еликсир в живота. Той се намира във въздуха.

Жизненият еликсир се намира в светлината, във въздуха, във водата, но трябва да знаеш как да възприемаш светлината, как да пиеш водата и къде да намираш чиста вода в малки количества. Трябва да знаеш не само как да възприемаш въздуха и водата, но да имаш и известно разположение към тях. Може да ги възприемеш по такъв начин, че вместо да си принесеш полза, да си навредиш. Може да дишаш така, че то да ти причини вреда. Онези, които механически прилагат дълбокото дишане, не могат да имат добър резултат. Йогите имаха по-скоро отрицателен резултат в дишането, отколкото положителен. Методите на йогите са неприложими за Западна Европа, защото европейците не разбират принципите, на които почива йогизма. (130, с. 202)

Праната е силата в света, която изпълня пространството. И в потенциално отношение съществува, и в кинетическо отношение съществува. Прана или жизнен еликсир го наричат. (18, с. 229)

Всяка една песен е едно зърно, всяка една песен е един плод, *всяка една песен е един еликсир*. Чудни са хората, като казват: „Защо са песните?“ Че благодарение на песните живеем! Дърветата като живеят, пеят. Птиците като живеят, пеят. И ние като дишаме, пеем. (117, с. 273)

Къде е силата на живота? – В Слънцето. Алхимиците взимат златото като символ на живота. Те свързват златото със Слънцето. За да разбере какви сили се крият в Слънцето, първо човек трябва да изучава благородните метали, свойствата им и законите, на които се подчиняват. Старите алхимици са търсили начин да превръщат неблагородните метали в благородни. Те са търсили още и жизнения еликсир – някои са го намерили, а някои продължават да го търсят. Които са го намерили, наричаме посветени, светии, гении на човечеството. (16, с. 107)

Ако умът на човека е събуден, той има написани вече първите букви от Божествената азбука. И който е добил ума, той прилича на човек, който знае къде са скрити всички богатства. Той знае къде могат да растат най-хубавото жито, най-хубавата царица, най-хубавите ябълки и круши. Не само това, но човекът на ума знае къде се намира еликсирът на живота. Аз исках да направя едно добро на българите – да им покажа как да намерят еликсира на живота, но сега вече нищо няма да им дам. По-рано бях доста снизходителен към тях, бях готов да им покажа еликсира на живота, затова им говорих за Слънцето, за посрещането на Слънцето, но те вдигнаха цял въпрос за това, нарекоха ме какво ли не и затова да правят каквото искат – повече не се интересувам от тях. Аз употребих цели 12 години да изследвам българската глава, но я намерих много дебела. В дебелата глава няма много ум. Това не е за докачане, това е един факт. Аз исках да напиша нещо за българите, от което и те да се ползват, но като разбрах колко е дебела българската глава, отказах се. Това ще си остане за мене. И затова колкото научни данни съм събрал, аз ще ги взема със себе си, ще ги дам на някои посветени – те да

ги използват. Понеже българинът не иска да възприеме, затова още 2000 години ще тласка главата си, докато узрее. Светът не е така неразумен, както хората си го представят. (59, с. 219)

10. MATERIA PRIMA

Съвременните учени разглеждат въпроса за създаването на света и предполагат, че първоначално светът е представлявал някаква много рядка мъглявина. *Първичната материя*, от която светът е бил създаден, е била хиляди пъти по-рядка, отколкото водородът. Водородът, който е един от най-леките газове, в сравнение с тази първична материя, представя нещо, подобно на каша... Какво ще направите, ако имате само един грам от тази първична материя? (24, с. 471)

Има известен род материя, от която, ако ние бихме имали в кръвта си, бихме вършили чудеса. Има съвременни учени хора, напреднали в своята мисъл, които казват, че първичната материя, от която е създаден светът, е била хиляда пъти по-рядка от тази на водорода. Първичните сили, които са функционирали в тази материя, са били тъй мощни, че ако днес би могло да се придобие само един грам от тази материя, би трябвало всички фабрики, които съществуват в света, да работят цели три хиляди години ден и нощ. Според тази теория, ако ме попитате защо е толкова дълъг животът, ще ви кажа следното: вие трябва да живеете още три хиляди години, за да придобиете не един грам, а само една десетмилионна част от милиграма. Тогава вие ще бъдете един гений, който ще може да напише нещо мощно в света и думата му да бъде силна. Някой казва: „Аз повярвах в Господа.“ Да, ти повярва в Господа, но трябва цели три хиляди години да работиш, за да придобиеш нещо от тази първична материя на Божествените сили и да можеш да се проявиш като човек. (104, с. 295)

В този естествен процес, който съществува в Природата и в когото вие трябва да вярвате, съществува един абсолютно разумен процес, една разумна среда, една материя, която има в себе си имунитет. На друг закон се подчинява тя. Тя не функционира в Природата, не подлежи на никакви химически разлагания – тя не се разлага. Сама по себе си тя е организирана. *Тя организира, без нея да организират; тя разлага, без нея да разлагат.* Още от древността всички учени хора са търсили именно тази материя – първичната материя, и като я намерят, чрез нея ще се добива вечният живот. Значи, от тази материя зависи дълголетие на човека. Във Франция са направили опити и са доказали, че човек може да се обнови на всеки седем години. Този французин, който правил своите изследвания, казал за себе си, че ще живее до края на този век. Той имал една машинописка, 20-годишна и казал, че тя ще умре по-рано от него. Той можел да подмладява не само хората, но и растенията. Той научил това изкуство от тибетските ламы, които са знаели това изкуство и са му го показали. (62, с. 76)

Какво нещо е магията? Магията е знание, разбиране на елементите в техния първичен вид, а не в сегашното им състояние, както съвременните химици ги познават. В света, в целия космос съществува един единствен елемент – Любовта. *Любовта е първичният елемент, от който са произлезли всички останали*, на брой повече от милиард, а не както съвременните химици познават днес само около 90 елементи (през 1937 г. – бел. състав.). Следователно първият елемент в света е Любовта, от нея произлиза животът. Вторият елемент е Мъдростта, от която произлиза знанието. Третият елемент е Истината, от която произлиза свободата. От живота, от знанието и от свободата произлизат още три сили. Тъй щото имаме три групи елементи, всяка от които е съставена от други три: Любов, Мъдрост, Истина; живот, знание, свобода. На вас оставям да намерите третата тройка от елементи. И тук делението не спира, то продължава нататък, до безконечност. Това деление представя проява на елементи, които функционират в различните области на Божественния живот. В живота на съвременните хора взимат участие само ония елементи, които отговарят на тяхното развитие. Колкото повече се развиват хората, толкова по-голям брой и по-разнообразни елементи ще влязат в живота им. (86, с. 178)

Аз не искам да мислите, че Земята е точно такава, каквато я виждате отгоре. Това, което отгоре виждате, никаква Земя не е още. Очите ви трябва да се отворят, да видите какво нещо е Земята! Материята, от която е направена Земята, е толкоз чиста, че се равнява почти на онази първична материя, за която ви казвам, че ако искате да получите един грам от нея, трябва всички фабрики по света да работят цели 3000 години, за да създадат този грам материя. Това, което виждате отгоре на Земята, това е човешкото и животинското. Вътре в тази материя прониква Божественото, Коего постоянно организира човешкото и животинското. Божественото постоянно подтиква тази мъртва, неорганизирана още материя и я подбужда към живот. (24, с. 482)

Знаете ли колко струва един килограм материя от светлината на съзнанието? За пример материята, от която светът е създаден, струва повече от цялата Земя. Значи първобитната материя, от която е направена вселената, струва почти колкото цялата слънчева система без Слънцето. *Тази материя е много скъпа, понеже интензивността на движението на частиците ѝ е много голяма*. Оттук можете да си представите каква светлина трябва да има съзнанието, за да издържа на интензивността на тази материя. За да придобие човек тази светлина на съзнанието, той трябва да мине през страдания. *Страданията, които хората преживяват, представляват ред алхимически процеси, а човешкият дух е алхимикът, който прави опити в лабораторията на човешките мозъци*. Някой казва: „Не зная какво става в мозъка ми, но просто ще се пръсна.“ Нищо няма да се пръсне, но ти трябва да мълчиш, да наблюдаваш как твоят професор, твоят учител, твоят дух прави опити в мозъка ти. Ученикът трябва само да слуша, да наблюдава и да учи. Рече ли да предизвика с нещо учителя си, ще понесе последствията на несполучливите опити. (181, с. 102)

Вие сте сега на Земята и изучавате две растения. Едното растение е Дървото на живота, а другото – Дървото на познаване на добро и зло. Малцина хора има на Земята, които са запознати с *Дървото на живота*, с неговите цветове. Туй дърво расте на най-високите места на Земята или в най-загътените места, гдето човешки крак не стъпва. И това учените хора в света не знаят. *Има едно камъче*, може да ви кажа, такова прозрачно, което много мъчно се намира. Един учен човек казва, че за да се добие един грам от първичната материя, една капка от тази материя, трябва 3 000 години всички фабрики на Земята да работят, за да я добият. Но на мъртвия като туриш от тази капка, оживява. На болния като туриш тази капка, болестта изчезва. При туй растение на живота ще идете с една малка помпичка да извадите тази капка на живота и да я турите в едно шишенце, което ще носите в себе си и сами ще се лекувате. Като помиришете, веднага болестта ще изчезне. Любовта има ухание. (117, с. 305)

Съвременните ботаници, в сравнение с Ева, нищо не знаят. Тя имаше познания! *Ева търсеше еликсира на живота, на Божествения живот*. Знаеше хората как се създават, но искаше да знае откъде Господ черпи сила, Божественият живот откъде иде. Онзи учител на знанието като дойде, казва: „От туй дърво като ядете, там е скрита Божествената енергия и вие, като ядете, като Бога ще станете.“ – „Тъй ли? – казва Ева, – аз ще направя един опит.“ – *Никога не правете опит без Любов!* Никога не правете един опит без Мъдрост! Никога не правете един опит без Истина! Никога не правете един опит без живот, без знания, без свобода. (117, с. 278)

Благословение е дъждът! Дъждовните бани, които ще направите, струват повече от всякакви минерални бани. Голяма енергия се крие в дъждовните капки. Те се отразяват благотворно върху нервната система и върху много хронически болести в човешкия организъм. Аз наричам дъждовните бани „бани на ангелите“. Като правите баните си, ще се молите на Бога да ви очисти чрез тях и ще благодарите за благословието, което Той ви изпраща от небето. Както дъждовните капки измиват човека отвън, така Божието благословение изчиства сърцето и ума му, като внася в него живот, сила и здраве. Който умее правилно да възприема енергиите на дъждовните капки, той се е домогнал до *онази първична материя*, която алхимиците са търсили. Като правите тези бани, ще видите какъв здрав сън ще имате. (39, с. 175)

Казват: „Какво ще се оглеждам?“ Ще вземеш огледалото и като учен човек, като се оглеждаш, трябва да се измениш. Колко хора можете да намерите днес, които могат да се изменят? И досега търсят *оная вода, която продължава живота, която изменява човека*. Алхимиците са поддържали, че една малка капчица от едно вещество като влезе в организма, ти съвсем ще се измениш и сам не ще можеш да се познаеш. (127, с. 414)

Ако бихте пили от тази вода, от която животът се ражда, вие никога не бихте ожаднели. Пийте от тази вода! И след като пиете от тази вода,

сегашната щеше да ви се види много блудкава, много безвкусна. Все пак има места на Земята, дето тази особена вода тече. *От тази вода пият само посветените адепти.* Тя извира само от високопланински местности. Тя извира от такива места, дето става особено *кръстосване на слънчевите лъчи с центъра на Земята.* На такива места водата се особено пречиства. Който пие от тази вода, той може да живее 100, 200, 500, 1000 и колкото години желае. Само 100 грама от тази вода са в състояние да внесат в човека особена сила и живот. – „Къде са тези извори?“ – Те са запазени, недостъпни са за обикновените хора. Хубавите работи са недостъпни за обикновените хора. Но в бъдеще те ще бъдат достъпни. Ако и вие учите добре, един ден тази вода ще бъде достъпна и за вас. (102, с. 359)

Светът се нуждае от нещо ново, което, като влезе в хората и коренно да ги измени. В това отношение алхимиците отдавна са разбрали тази истина и на времето си още са търсили нещо ново, което да подмлади хората. *Ако вложи в себе си една Божествена идея, човек моментално ще се подмлади* и ще намери начин за разрешаване на противоречията и мъчнотиите в живота. Евангелието, например, съдържа много такива идеи, които и до днес остават неразкрити. Не е позволено още да се разкриват на хората тези истини. Мнозина искат да им се каже нещо от тези истини, но за да им се каже нещо, те трябва да разбират Божественото начало в себе си, да вярват в Първата Причина и да са свързани с Нея. После, те трябва абсолютно да вярват в себе си, както и в своите ближни. Никакво съмнение не трябва да съществува в тях! Ние сме среда, проводници на Божественото. В тази среда работят много напреднали Същества. Всеки човек отделно е резултат и на работата на своите предци. За да влезе във връзка с напредналите, с разумните Същества, *той трябва да се върне към своя първичен живот, към живота на своите предци,* които се отличавали с голяма устойчивост, с голям морал. Иначе, каквито закони и теории да се прокарват в съвременните общества, те не могат да подобрят живота. (101, с. 184)

11. ПОДМЛАДЯВАНЕ, НОВОРАЖДАНЕ И БЕЗСМЪРТИЕ

Смисълът на естествените науки не седи само в това да знае човек какви растения и животни съществуват, как живеят и се развиват или в това, как става храненето, кръвообращението в човека и т.н. Дойде ли до това знание, човек трябва да отиде по-нататък – да проникне до техния вътрешен смисъл. Като дойде до истинската наука, до онзи простор, който тя открива, човек се подмладява, чувства се радостен и весел, че може да работи. *Алхимикът знае методите, чрез които може да се подмлади.* Като остарее, той извиква няколко от добрите си студенти да го пазят отвън. Той взема необходимите елементи за подмладяване и влиза в ретортата, дето прекарва цели девет месеца. Като мине това време, професорът излиза от ретортата, но вече подмладен и пречистен, с нови сили за работа и живот. Голямо търпение и самообладание се изисква от тия студенти, които знаят, че професорът им се е подложил на някакви опити, да не любопитстват да видят какво става

с него в ретортата. Най-малкото любопитство от тяхна страна е в състояние да развали работата на професора им. Когато излезе от ретортата подмладен и пречистен, професорът ще разправи на студентите си всичко онова, което е преживял. Като слушате да се говори по този начин, ще кажете, че това са неразрешени още въпроси, до които никой учен не се е домогнал. – Това са въпроси, с които се занимава *новата наука*, чиито резултати ще се видят в бъдеще. След колко време ще бъде това, не е важно. Това е една светла идея, за реализирането на която усилено се работи. Не е мъчно да се подмлади човек! Достатъчно е да влезе в съзнателна връзка с клетките на своя мозък, които са интелигентни и разумни, и да се разговаря с тях. Те могат да го напътят към нов живот, към обнова. Не живее ли съобразно законите на разумната Природа, те ще въстанат против него и ще го напуснат. Напуснат ли го веднъж, с него всичко е свършено. Те се отказват да му служат, а с това заедно и смъртта започва да го преследва. (61, с. 20)

Работете с ония сили и възможности, които са вложени във вашия организъм. Те представляват кръга на вашата деятелност. Вън от този кръг вие не можете да излезете. Достатъчно е за вас да използвате силите на вашия организъм като реактиви за извършване на ред вътрешни, алхимически реакции. Работете с възможностите на живите клетки в своя организъм, за да събудите мъртвите клетки. Ползвайте се от лъчите на животворното Слънце, което събужда всичко мъртво, а на живото дава подтик за работа. Слънчевите лъчи оживяват и привличат. Обаче, докато сте на Земята, не се стремете да отидете на Слънцето. Използвайте лъчите, които Слънцето ви изпраща, като държите съзнанието си будно, за да приемете благата на живота, да разберете и радостите, и скърбите. Използвайте малките блага, които всеки ден получавате. В малките блага се крият големи вътрешни богатства. (77, с. 115)

Съвременните хора турят костите на майка си и на баща си в една торба и казват: „Тук почиват костите на нашите майки и бащи.“ Верую е това! Има нещо скрито в костите на вашите майки и бащи, но изкуството седи в това, човек да извади своята майка и своя баща от техните кости. Реалността на живота не се крие в костите. Да мисли човек, че в костите има някаква реалност – това е заблуждение, това е майя. Човек трябва да се освободи от това заблуждение. Ако мисли по този начин, животът му всякога ще бъде празен. Това показва, че съвременните хора нямат ясна представа нито за живота, нито за Бога. Който разбира реалността на живота, той ще може да възкреси човека, който се е превърнал на прах. Как ще го възкреси? Той ще извади от джоба си едно шишенце, пълно с еликсира на живота, и ще капне няколко капчици върху свещения прах на майката или на бащата. След това ще разбърка този прах и от него ще образува една кашлица. Той ще започне да меси тази кашлица, да я прави на тесто и ще я остави да седи няколко часа на спокойствие. Тестото постепенно ще набъбва, ще изпълва гърнето и след 24 часа от него ще излезе цял човек – жив, подвижен, готов за работа. Той ще се поразтърси малко и ще каже: „Много съм спал! Де съм бил досега, не

зная.“ Този човек е бащата, който преди няколко години беше заминал за онзи свят. Всички вкъщи ще се зарадват, че бащата се върнал. Обаче само магът може да възкресява мъртвите. Само магът може да оживява праха на мъртвите. Той има знания, с които може да прави чудеса. *Това знание се крие в Словото*, за което Христос е казал: „Който чуят гласа Му, те ще оживеят.“ Може ли мъртвият да оживее, ако не познава Словото Божие? То трябва да стане плът и кръв за него, за да бъде в сила да го възкреси. Следователно, ако Реалността дойде в съприкосновение с най-малката частица на човешкия живот, тя ще разшири съзнанието му, ще доведе човека до безсмъртие. Това значи възкресение, водещо от смърт към живот. (155, с. 33)

Истинска наука е онази, която, като жизнения еликсир, продължава живота на хората. Ако науката може да превърне 120-годишния старец в млад момък, това е истинска наука. Смисълът и силата на тази наука се крие в думите, които Христос е казал на Лазаря. Тези думи са в състояние да превърнат стогодишния старец в млад момък. И когато питат де е старият човек, младият момък ще каже: „Старият замина за странство, а вместо него останах аз да продължа неговата работа.“ Една мисъл трябва да остане у вас: не се съмнявайте в Божественото, което работи в душите ви! Който не се съмнява в Божественото начало в себе си, той е напълно нормален, здрав човек. Божественото именно ще заговори на душите ви с глас, какъвто никога не сте слушали. За да разберете този глас, вие трябва да бъдете вътрешно подготвени. Този глас няма да развива научни теории, но направо ще ви каже: „Излез вън!“ (183, с. 168)

Любовта е единственият плод на Духа. И Писанието казва, че Любовта е първият плод на Духа. *В Любовта е безсмъртието*. Често хората говорят за еликсира на живота, за водата, но първо те трябва да се научат да любят, да обичат. Който иска да стане безсмъртен, той трябва да се научи да люби. *В Любовта седи тайната на подмладяването, в Любовта седи тайната на вечния живот*. В Любовта седи тайната за придобиване на всички блага, които човек търси. Но трябва да знае как може да постигне тия неща. Любовта се проявява по два начина: Любовта, която произтича от тебе към мене и Любовта, която произтича от другите и се влива в тебе. Значи Любов, която произтича от тебе и се влива в твоите ближни и Любов, която произтича от твоите ближни и се влива в тебе. Ако можеш да схванеш тези два момента на Любовта и да ги съединиш в едно, ти ще намериш онази връзка, от която започва безсмъртният живот. Съединиш ли тези два момента с еднакви знаменатели, а с различни числители, ти ще намериш връзката на безсмъртието. Това е наука. (24, с. 446)

Когато ние казваме, че трябва да обичаме, подразбирам, че трябва да отидем при Голямото и от него да си напълним шишенцата. Голямото е, което ще даде нещо в шишенцата на по-малките. Ние, по-малките, ще отидем с нашите шишенца при Голямото и то ще ни сипне. Това, което сме взели в шишенцата, ние наричаме нашата Любов. Всъщност, то е Любовта

на Голямото. Че това е така, ние го виждаме от следния факт. Някой казва: „Като бях млад, сърцето ми беше топло, но сега като остарях, нямам вече тази топлина.“ Какво означава това? – Отишъл на млади години с шишенцето си при Голямото, напълнил го, а сега на стари години го изпразнил. – „Е, какво да правя?“ – Ще напълниш отново шишенцето си! Тъй щото, човек по този начин може да се подмладява, да става млад, колкото пъти иска. *Туй са учили старите алхимици – подмладяване на човека.* Но понеже мързелът в човека днес е станал толкова голям – нещо характерно за него, той казва: „Аз ходих с шишенцето си веднъж, повече няма какво да ходя по този каменист път, не ми се върви вече. Аз остарях, не ми се ходи повече, не е за мене този връх. На млади години играх на хорото, тропях, но сега вече не ми се иска.“ Какво означава тропането? Тропането е ходене, отиване към извора. То е същият закон. (104, с. 395)

Любовта всякога подмладява. Алхимиците поддържат мисълта, че човек се подмладява само чрез закона на Любовта. Следователно всеки има възможност да се подмлади. Не е въпрос да се лекува човек, за да се поправи. Ние не говорим за лекуване и поправяне, но за обновяване и подмладяване... Новият живот изисква изгълнение на волята Божия. (126, с. 173)

Целта на тази Школа е да ви даде методи, правила да превърнете стария живот в нов – нещо, което и алхимиците са проповядвали. И те са учили старите хора да се подмладяват. За тази цел те са правили ред опити, прилагали са различни начини. Те са взимали, например, един стар човек, затваряли са го херметически някъде и са го подлагали на различни реакции. В резултат на тези реакции този стар човек се превръщал в млад – с нови сили, с нова енергия за работа. По същия начин и вас ще затворят херметически, за да се подмладите, но това няма да бъде днес – някога ще бъде. Сега идете по домовете си без страх и без тъмнина! (50, с. 72)

Някога младият ще остарее, а старият може да се подмлади. В това отношение алхимиците са правили ред опити. Стар човек може да се постави в една реторта и след като мине през известни процеси, ще излезе оттам съвършено подмладен. Човек може да се подмлади не само по алхимически начин, но и чрез мисълта си. Много европейски учени поддържат теорията, че човек може да се подмлади, *да обнови живота си чрез мисълта.* Светлата мисъл на човека създава около него приятна атмосфера, която го прави способен да възприема хубавото и красивото от живата Природа. (87, с. 62)

Щом остарее, човек трябва да разреши въпросите на живота по друг начин – чрез закона на Мъдростта. Старият може да се подмлади по закона на Мъдростта, а не по закона на Любовта. *Да си намери средство за подмладяване, това значи да си намери еликсирът на живота,* който са търсили учените още от древността; който търсят и днес. Достатъчно е старият човек да вземе една капка от еликсира на живота, за да стане моментално млад – брадата му ще падне, бръчките на лицето му ще изчезнат,

тялото му ще се изправи. Като видят този млад човек на 21 години, всички ще се чудят, къде отиде старият. Старият се подмладил по закона на Мъдростта. Подмладяване може да става и по закона на Любовта, но той е друг път, по друг начин. Ако си остарял по причина на това, че си иждивил любовта си, ти не можеш да се подмладиш по закона на Любовта. Ти ще проявиш своята мъдрост и ще се подмладиш по закона на Мъдростта. Ако си остарял по причина на това, че не си живял с Истината, по същият закон ще се подмладиш. Следователно, всеки човек ще намери възможностите за своето подмладяване в пътя, по който е минал. (80, с. 230)

За да се роди човек изново, той трябва да *преустрои тялото си* – да се роди от Дух и вода, както казва Христос или както ви го превеждам сега – да се роди от Доброто и Истината. За да се роди човек отново, няма нужда от баща и майка извън себе си, а в себе си. Всеки сам ще си бъде баща и майка. Ако се раждате от баща и майка вън от вас, ще вървите по закона на плътта. *А за да влезете в новия закон на безсмъртието, трябва да станете едновременно баща, майка и дете – тогаз може да се родите отново.* И алхимиците в средните векове се стремяха да разрешат този въпрос. Но те искаха да разрешат въпроса по механически начин и затова не дойдоха до никакви положителни резултати. Те много пъти са затваряли старци в херметически затворени реторти, но не можаха никой старец да подмладят. *Ретортата, това е човешкото тяло.* И ако можем да оперираме с тези закони, по които може да стане този алхимически процес, ще можем да се подмладим. Но ако аз ви кажа при сегашните условия тези закони и вие ги приложите, то ще бъде такава експлозия, че от вас нищо няма да остане. Когато човек влезе в закона на безсмъртието, той изменя условията на живота си и неговото съзнание е вече във фазата на свръхсъзнанието, което изключва всички противоречия. Докато човек живее в самосъзнанието, той ще бъде егоист и смъртта ще бъде неизбежният край на живота му на Земята. И от това гледище смъртта в света е едно посвещение, което учи хората да се откажат от всичко и да преминат от самосъзнанието в свръхсъзнанието. (6, с. 105)

„Ако не се родите изново, няма да видите Царството Божие.“ Това е бъдещето на човечеството. Ако не се роди човек изново, той е осъден на смърт. Старите алхимици са изследвали закона за подмладяването. И сегашните учени изучават туй подмладяване и казват: „Човек може да се роди изново.“ Туй раждане е съзнателно. То не е раждане за забрава. При това раждане човек свършено изменя своето естество. Той забравя всичко старо, съзнателно минава от едно състояние в друго и започва новия живот. Тогава той влиза във връзка с всички живи сили на Природата и животът му вече няма да бъде една тежест, но едно благо. Обаче докато дойде до това новораждане, той ще мине през такива тежки състояния, каквито човешкият ум не може да схване. (49, с. 250)

Ако си човек, ти едновременно можеш да бъдеш и баща, и майка, и дете; ти сам ще се родиш. Как? Няма да ви обяснявам това. За да ви обясня, трябва

ред опити. Алхимиците в средните векове се стараеха да разрешат този въпрос. Те много пъти са затваряли някой старец в реторта, но нито един от тях не можаха да възкресят – всички умират. Сегашните тела представят такава една реторта. Ако можете и знаете законите на подмладяването, ще можете да се подмладите. Казвате: „Кажни ни тези закони!“ Не мога да ви ги кажа. Ако ги кажа, вие ще имате най-големите нещастия. Ако при сегашните условия, ако при сегашните тела се опитате да направите опита, вие ще изпитате такива нещастия, от които нищо няма да остане от вас – цяла експлозия ще се произведе. (175, с. 22)

Някой казва: „Аз не съм толкова красив – черничък съм малко.“ Друг казва: „Очите ми не са тъй хубави!“ Аз зная един алхимически начин, по който мога да ви направя красив, но първо трябва да сте родени от Дух и вода. Защо? – Трябва да сте готови да запазите тази красота. Каква полза ще имате, ако ви се даде едно богатство и после ви го отнемат? Това ще бъде голямо нещастие за вас. (134, с. 319)

Всичките изобретатели в съвременната цивилизация, които са се домогнали до някои окултни сили, в каквото и да е направление – тия изобретатели според резултатите, които са произвели, за в бъдеще ги очаква голямо нещастие, едно такова петно ще се образува у тях (тъмно петно в съзнанието им). Тия изобретатели са забогатели – милиони са спечелили от изобретенията си. Да допуснем сега, че един алхимик е намерил закона за подмладяване живота на хората. Дойде при него един, който е живял развратен живот, той му даде два-три пъти от това средство и поднови организма му. Знаете ли каква ще бъде неговата отговорност? (132, с. 44)

Осемте, това е закон за подмладяване. Вие никога не може да се подмладите, ако не разбирате *осемте*. Това е онази майка-алхимичка в света, която подмладява всичките хора. Тя казва: „На мене дайте тези, старите брадати!“ И като ги види такива набръчкани, тури ги в своята лаборатория и там ги подмладява. Боядисва ги и оттам излиза едно младо, красиво детенце. Сега вие по старому ще кажете: „Проповядва ни се да възкръснем.“ Как е възкръснал Христос? Питам ви: от 2000 години как всички проповедници проповядват за възкресението? Кои хора разбраха възкресението? Хората ще живеят и днес както в еврейското време – така и сега живеят. Коя е причината? Понеже се спират с числото *седем*. То е много строго число... Евреите, които взеха туй леточисление – няма народ, който да е страдал толкоз, колкото евреите от това число *седем*. Те не разбраха числото *седем*. Седемте разбраха, но *Едното* не разбраха. (139, с. 98)

Докато религиозните хора говорят, че Бог е направил това-онова, учените хора се домогват до хормоните, които се отделят от различни жлези и виждат, че в тях седи безсмъртието на човека. Значи безсмъртието е вложено у човека, но той не знае как да го бутне. Щастieto е вложено у човека, но той не знае как да го намери. (НГЦН, с. 220)

Думата „хормон“ е гръцка и означава нещо, което има начало, един подтик в себе си, който може да произвежда... Ще знаете, че умът и сърцето произвеждат по един хормон. Хормонът на мисълта и хормонът на чувствата, като се съединят в щитовидната жлеза, образуват една нова клетка. Ако знаете как и къде да поставите тази клетка, вие ще се подмладите. (102, с. 210)

Сега учените говорят за някакви хормони, причина за подмладяването, които се отделят от щитовидната жлеза. Засега тази жлеза упражнява известно влияние върху малкия мозък. Тази е причината, дето у хората се явяват някакви неестествени страсти и желания, някакви анормални състояния. За да се тури тази жлеза в правилно действие, от нея непременно трябва да се отделят два хормона – мъжки и женски, които да се съединят и да образуват една нова форма. Тази нова форма ще даде повече подтик на организма да отпрати повече кръв към мозъка. Човек трябва да се научи да мисли. На човека са дадени главно две области от мозъка да развие. Тези области са моралната и умствената. За да ги развие правилно, той трябва да разбира законите на Природата. Ако той се развива правилно, тогава в горната част на мозъка ще се родят женските хормони, а в предната част на мозъка ще се родят мъжките хормони. Като се съединят тия два вида хормони, те ще родят една нова форма, която ще предизвика подмладяването. (102, с. 214)

Да се подмлади старият човек не е мъчна работа. Това е работа на алхимиците. Може да се подмлади човек! Сега учените хора присаждат някои жлези и подмладяват. Но ние знаем други методи за подмладяване, не с жлези. Човек може да се подмлади, но преди всичко трябва да развие волята си, за да може да се освободи вече от всички тягостни мисли. Ще мислиш, че работите ти са уредени, че си министър председател, че заповядваш на целия свят, че имаш милиони в банката. Но ще кажеш, че това е илюзия. Не е илюзия! Очите, които имаш, струват 10 милиона англ. лири. Твоите уши струват пет милиона англ. лири, твоят език струва седем милиона англ. лири. Носът ти струва 15 милиона англ. лири, стомахът ти струва два милиона англ. лири, белите ти дробове – един и половина милиона англ. лири. Такава грамадна сума! Тогава беден човек ли си? После, имаш ум. Ти оперираш с най-великите неща в света – ума и сърцето, а минаваш за беден. Не, лъжеш себе си и хората. Аз не говоря за онези от вас, които имат това съзнание. (59, с. 260)

Некавсеки се научи по-малко да говори, повече да прилага Божествените идеи в живота, за да ги провери. Не разказвайте на хората какво мислите да правите, а прилагайте. За тази цел човек ще живее едновременно два живота: той може да живее в малка, проста къщичка, но същевременно да носи в ума си мисълта за нещо велико, грандиозно; той може да заема най-простата служба в живота, но по мисъл може да бъде пръв министър на

България. При същото положение този човек може да има такова знание, с което да разрешава всички трудни задачи в живота си. Това знание не е ли подобно на *еликсира на живота*? С този еликсир човек може сам да се лекува, да се подмладява. Обаче това знание е достъпно само за онези, в които висшето съзнание е пробудено. (101, с. 208)

Тая година имате условия да постигнете много неща, но ако не постигнете, грешката ще бъде ваша. Нещата не се повтарят. На гроба на Елисея оживя *един* умрял. Знания трябва! Еликсирът е като масло, което наливаш в кандило, което гори; а което е угаснало, и да налееш – не ще гори, а трябва кибрит да драснеш, да се запали. (174, с. 120)

Изгревът и залезът не са нищо друго освен една илюзия по отношение въртенето на Земята около нейната ос... Казваш: еди-кой си умрял. Умрял, защото Слънцето му залязло. Значи смъртта подразбира залязване на Слънцето. На една страна залязва – значи, човек остарява и умира. На друга страна изгрява – ражда се човек. На запад е старостта, на изток – младостта. Ще кажете, че това е алегория. Не, това е алхимия! Един ден, като научите това изкуство, ще се преобразявате според желанието си – ще ставате млад или стар, мъж или жена. Същото става и в театъра – там младият се превръща на стар, старият – на млад. Това е законът на илюзиите. (46, с. 66)

Някой от вас казва: „Да имам една малка къщица, да си поживея.“ Но идеалът ви е малък. Все едно е този, който влиза в училището, да каже: „Аз не искам много да уча, много малко ми трябва, само азбуката да науча.“ Но това е първо отделение. Има прогимназия, гимназия, университет, после – специални науки. Вие много знаете, но още алхимия не сте изучили, не знаете как да се подмладявате. За пример, има растения на Земята, като свариш и само се полееш от главата, и може да се подмладиш. Това може да ви го докажа научно. Аз може да ви кажа как са го варили алхимиците. Петдесет минути ще го вариш на огъня, ще се полееш четири-пет пъти в годината, с всяко поливане с по пет години ще се подмладиш. Казвате: „Кажни ни!“ Може да ви кажа. Но кажете ми, ако ви кажа да се подмладите, какъв е вашият проект – как ще употребите живота си? Казвате: „Той ни изпитва.“ Искам да ви изпитам колко знаете – *ако ви се даде живот, какво ще го правите?* Най-първо ще се освободите от ония ограничения. Вие не сте турили волята си на работа, както трябва. Постижения на волята нямате. Постижения на вашето сърце нямате. И постижения на вашия ум нямате. (144, с. 226)

Като ученици, стремете се към положителното, към неизменното, към вечното. Това е съзнателният, разумният живот. Човек се стреми към вечния живот, т.е. към *безсмъртието*. Това е *крайната цел на алхимията*. Да бъдеш истински алхимик, това значи да придобиеш безсмъртието. Всеки учен се стреми към безсмъртието. И като не може по естествен път да го придобие, той пише, изобретява неща с цел да обезсмърти името си.

УЧИТЕЛЯ ЗА АЛХИМИЯТА

Да обезсмърти човек името си, това значи той сам да живее в бъдещите поколения. Всъщност и като умре, човек продължава да живее в необятната Природа. Дали съзнава или не съзнава това, той живее. За предпочитане е да съзнава нещата, но и като не съзнава, фактите си остават верни и неизменни. Желая ви да станете истински алхимици, да придобиете безсмъртието. (16, с. 108)

УЧИТЕЛЯ ЗА КАБАЛА⁸

1. МИСТИЧНОТО УЧЕНИЕ НА ЕВРЕИТЕ. ЧРЕЗ ЖИВАТА МАТЕМАТИКА ЩЕ СЕ ПРЕОБРАЗИМ.

Христос казва на учениците си: „Ако не разбирате земните работи, които ви казвам, как ще разбирате небесните?“ Когато Христос говори за небесните работи, това показва, че Той е подразбирал великите мистерии на Слънцето. Той бил запознат с еврейската Кабала, с източната философия и с ред други науки. (66, с. 261)

Христос казва: „Отдавайте кесаревото кесарю, а Божието – Богу.“ Този език, на който е говорил, е преносен, кабалистически. Преведено, това означава: за физическите енергии трябва да си служим с физически методи, а за Божествените енергии – с Божествени методи. Например, ако си разгневен, ще вземеш мотиката и ще отидеш на нивата или на лозето. (192, с. 41)

От въпросите и запитванията, които евреите отправяли към Христа, се вижда, че те били любознателен народ, интересували се от научни въпроси. Ако изучавате Кабалата на евреите, ще видите, че имали дълбоко разбиране за математиката – разбирали нейния вътрешен смисъл и приложение в живота. (66, с. 272)

Христос казва: „Извади гредата от своето око, за да може да виждаш ясно, за да извадиш сламчицата от окоето на брат си.“ Как да се извади тази греда? Под думите „греда“ и „сламка“ Христос разбира два противоположни принципа – принципи на отрицание в човешкия живот. Греда в окоето си има този човек, на когото окоето е съсредоточено във физическия свят, потънал съвършено в материята. Гредата – това е закон на противоречия. Под думата „сламка“ се разбира закон на постоянни промени... Христос казваше на евреите: „Извадете гредите от очите си, защото иначе няма да станете народ.“ Но тогавашните духовници бяха окултисти и кабалисти, казаха: „Така ли? Наместо да извадим нашите греди, ние предпочитаме тебе да сложим на тази греда!“ Тия ваши греди разпнаха Христос. Той бе разпнат на две греди: едната мъжка, а другата – женска. (161, с. 133 и 146)

Има само един начин, по който народите могат да се опропастват и да се спрат в своето развитие. Този начин се крие в неизпълнението на Божия закон. Такъв пример имаме с еврейския народ. Ето, от толкова години насам съдбата тласка еврейския народ от едно място на друго по лицето на Земята за неизпълнение на Божия закон, но пак не изчезна. Защо? – Бог не е допуснал това. Както виждате, този народ го бият, гонят, но има нещо, което го държи. Значи, няма сила в света, която е в състояние да заличи един народ от лицето на Земята, ако това не е допуснато от Бога. Не само

това, но евреите и до днес заповядват на целия свят. Освен това между тях се срещат и много умни хора... Кой пази евреите и кой ги е пазил досега? – Пази ги великият принцип в живота, който пази и всички останали народи. Евреите поддържат учението на Мойсея, но много от тях са кабалисти. Обаче има едно учение, което всеки народ държи скрито в себе си, пази го като зеницата на окото си, изпълнява го точно, без да знае някой. За това нещо християнският свят нищо не подозира. Евреите, например, особено точно спазват закона за десетъка. Каквото спечелят, отделят една десета от него за Бога. От хиляди години насам те спазват този закон най-внимателно. Освен този закон те имат и друго нещо хубаво, което грижливо пазят в себе си, защото то ги държи здраво като народ. (66, с. 183)

Соломон, който е бил учен човек, философ, запознат с еврейската Кабала, казва: „Има време за всяко нещо.“ Трябва да се преведе неговият език на модерно разбиране и тогава нещата ще станат по-ясни. (139, с. 226)

Онези кабалисти са имали всякога три начина за писане: едно обикновено писмо, второ – духовно и трето – Божествено. Всяка дума е символ. Всяко име е символ за онзи, който го разбира. Трябва да дойдете до *първоначалния език – езика на Природата*. (113, с. 237)

Като четете живота на Даниила, виждате че той е разполагал със знание и мъдрост. От предсказанията, които Даниил е дал преди хиляди години, виждаме неговата мъдрост. Той познавал законите не само на тогавашната наука, но и на сегашната. Той бил кабалист. Като издържал изпита, той заел едно от най-високите места във Вавилонското царство. И вие минавате през изпита на Даниила. Ще ви хвърлят в рова на лъвовете, между грубите сили, и ако издържите тоя изпит, т.е. ако се справите с грубата сила на вашата природа, ще излезете от рова на лъвовете и ще влезете в новата култура. Това значи да бъдете господари на положението си. Кои са лъвовете? – Човешките страсти. Няма по-груба сила от страстите. Няма по-страшни лъвове от човешките страсти. Те са разрушавали и царе, и владци, и учени, и философи. Никой обикновен човек не може да устои на страстите... В лицето на Даниила виждаме човек с установен характер, с непреривна любов към Бога. (112, с. 132)

Разликата между тогавашните (преди 2000 години) и сегашните хора е такава, каквато е между учения и простия. Съвременният учен се е специализирал по известен отрасъл от науката, носи титлата доктор по математика, по естествени науки, по физика, по химия и т.н. Ако някой от тогавашните хора живее днес на Земята, ще мине за прост човек. Обаче по онова време той е бил учен. Тогава са изучавали Кабалата. Учените са били кабалисти, пророци, гадатели. Светът е бил пълен с гадатели и пророци, които са тълкували какво говорят боговете. И днес има много пророци и гадатели на Земята. Те тълкуват значението на слънчевите петна на Земята. (169, с. 176)

Както старите кабалисти са разбирали математическите работи, и днес има учени, които ги разбират. За простия човек всичко е просто – той всичко отрязва изведнъж, казва: „Това не съществува! Това не може да бъде!“ – свършено. (32, с. 239)

Условията, при които живеете, изискват будно съзнание. Човек трябва да се тренира, да се самовъзпита. Той трябва да работи, да учи, да се домогне до *законите на Кабалата*, до законите на висшата математика. Много хляб още трябва да ядете, за да дойдете до тези закони, а при това ще ядете хляб не като сегашния. Ще престанете да ядете сегашния хляб. Висшата математика изключва употребата на лука, чесъна, праса, на различните пържени масла и т.н. Който иска да се занимава с висшата математика и да стане математик в пълния смисъл на думата, той трябва да се храни с плодове, току що откъснати от дървото. Който яде развалени, гнили плодове, всякакъв математик може да стане, но не и математик на *живата математика*, която преобразява човека. (39, с. 26)

Ние се намираме пред една от най-мъчните задачи. Като ученици туй трябва да знаете, не си правете илюзии. Да се създадат органите на бъдещото сърце и на бъдещия ум; да мислим тъй, както Бог мисли – то е място на сериозна работа. Сега онези, слабодушните ученици, казват: „Тази работа, като е толкова трудна, тя не е за нас.“ Така може да мисли само един, който не е ученик, но който е ученик, неговата задача е да трансформира своето сърце. То е приготвление за третата култура, която сега иде. Аз я наричам „трета култура“ малко в разрез с това деление на теософите. Не е в разрез, защото ние я вземаме от чисто кабалистическо гледище, а не от теософско. *Третата култура, тя е култура на сърцето*. Значи човешкото сърце трябва да се трансформира, да се преобрази. (132, с. 40)

2. ЗАГУБЕНАТА МАГИЧЕСКА ДУМА, КОЯТО ТЪРСЯТ КАБАЛИСТИТЕ – КЛЮЧЪТ НА ЖИВОТА.

Магическа сила се крие в Любовта. Тя е ключ, с който всичко затворено се отваря. Любовта си има свое свещено име – загубената магическа дума, която търсят кабалистите от всички времена. *Свещеното име на Любовта – това е магичният ключ на безсмъртния живот*. Чрез него всички отрицателни енергии се превръщат в положителни. С него човек може всичко да направи. Затова се казва, че за Любовта всичко е възможно. Единствената сила, която може магически да преустрои цялото същество на човека, е Любовта. И тя трябва да проникне навсякъде у него, да проникне в най-малките гънки на неговата душа, за да го преобрази. (184, с. 29)

И камъкът разбира Любовта! Камъкът може да възстанови блясъка си само по закона на Любовта. Истинската дума, която определя понятието Любов, днес е забравена. Всички хора търсят тази дума, искат да си я спомнят, да я намерят. Щом си я спомнят, щом я намерят, с това заедно те ще

намерят ключа на живота. Всички кабалисти, навремето още, както и днес, търсят този ключ. Защо? Защото само този ключ е в състояние да оправи обърканото кълбо. Животът на съвременните хора е това объркано кълбо. Достатъчно е един възел от него да се развърже, за да почне по-нататък да се оправят обърканите конци. Този ключ ще развърже първия възел, който хората от хиляди години насам се мъчат да развържат. (39, с. 150)

Казано е: „Да възлюбиш Господа, да възлюбиш и своя ближн. Само така ще разбереш закона на новораждането и закона на растенето. Само оня може да люби, който познава законите на Кабалата. Любовта към Бога е сила, която действа в цялата Природа. Буквите *Л*, *К*, *Б*, с които започват думите „Любов към Бога“ имат различно значение, понеже чрез тях се проявяват различни сили. Любовта подразбира сили във възходящо състояние. Буквата *К* крие сили, които са неуравновесени, затова трябва да се преобразят. Буквата *К* трябва да се превърне в живот, в буквата *Ж* – в уравновесени сили. Животът трябва да расте, да се развива правилно. Това се развива чрез прилагане на Любовта към Бога и към ближния. (71, с. 40)

Какво донесе Христос в света? Донесе нещо, но какво? Туй, което Христос донесе, хората го изгубиха, няма го. И трябва да търсим изгубеното, което Христос донесе. (136, с. 272)

3. КАБАЛА ЗА СЪЗДАВАНЕТО НА СВЕТА. ДЕСЕТ СВЯТА – ДЕСЕТ СЕФИРОТИ

Колко пъти досега е произнесена думата „Любов“? Ами че тя е най-силната дума! Когато Господ произнесъл за пръв път в света думата „Любов“, Той създал с това целия Космос, образували се всички слънца, които се разделили и тръгнали по своите орбити. Като произнесъл втори път думата „Любов“, всички велики Същества, всички богове се събудили от своя дълбок сън. Когато произнесъл Господ десетия път думата „Любов“, родил се човекът. Няма да разказвам какво е станало при произнасяне на думата „Любов“ третия, четвъртия и т.н. пъти. Тъй че Господ е произнесъл досега само десет пъти думата „Любов“. И върху тези десет думи почива всичката философия на кабалистите с техните сефироти. Според теософите, това е диференциране на думата „Любов“ във всичките нейни проявления в разните полета, понеже няма нищо по-реално в света от Любовта. Сцеплението на материята зависи само от Любовта, която съществува между нейните частици и ги кара да се привличат. Хармонията на световите зависи от Любовта, която ги привлича и чрез която те се движат и се въртят. (162, с. 247)

В Кабалата има един разказ, който се отнася до създаването на света. Когато Господ искал да създаде света, той се спрял върху буквите на еврейския народ, които са 22; повикал ги при себе си – да види с коя от тях да започне създаването на света. Първо повикал буквата *А*, но казал: „Ти имаш

големство в себе си, навсякъде казваш „Аз, аз“. Затова с тебе не може да започне създаването на света.“ След това Той повикал буквата Г и казал: „Ти си кука, която закачва хората. Дето минеш, все ще закачиш някого. И с тебе не може да започне създаването на света.“ Така намерил някакъв недостатък Господ на всички букви, докато най-после дошла при Него буквата Б, с която започнал създаването на света. Това нещо на еврейски език означава „Берешит бара Елохим ет а Шамаим ве ет а арец.“ Значи, Господ създаде света с буквата Б. (129, с. 243)

Ако вземете сега буквата А, какво означава? Тя означава човека. Светът не е направен с нея. В еврейската Кабала *Алеф* – това е същество, което египтяните го турят. Човек е създаден да мисли. Цял един разговор има с буквите, когато Бог е създал света. Повикал всичките букви. С „А“ не създал света, понеже алефът има прегрешение. Всичките букви, като дошли, Господ дошъл до буквата „Л“, аз ще взема българската азбука. „Л“-то казва: „Господи, аз нося най-хубавото Ти име, че Ти си Любов. С мене се пише Любов.“ – „Но, казва Господ, с тебе се пише и лъжа. Ти пишеш и Любов, но пишеш и лъжа. Помагаш и на Любовта, помагаш и на лъжата. Но с тебе свят няма да направя.“ Дошъл до „С“-то. Казва: „Господи, с мене се пише смирение.“ – „Но с тебе се пише и смърт.“ Дошло „М“-то, казва: „Господи, с мене се пише милост.“ – „С тебе се пише милост, но се пише и мразя. Не може с тебе да създам света.“ Затуй от всичките еврейски букви намерил само: „Бара берешит Елохим хахарец“ – в начало Бог създаде Небето и Земята. „А“-то е човекът. „В“-то (българското „Б“ – бел. състав.), е образецът – туй, с което светът е създаден. „А“-то – човек, плюс „В“ – условията, събрано дават резултат „С“. (121, с. 109)

Ако ние вземем старите кабалисти, те са развивали закона за сефиротите – една наука, която по своему са разбирали, но преведена в един модерен език, то е един свят само една степен на едно измерение. Представете си един свят от едно измерение – аз говоря за първичния свят, който има едно отношение, свят на вечно успокоение. Това е законът на единицата. Двойката – това показва движение вече. Двойката в дадения случай показва закона на правата линия с една проекция в плоскостта – раждането на тройката. Тройката същевременно показва закона на плоскостта с нейното движение извън тази плоскост на трето измерение. Следователно 1,2,3 – това са числа от света на трите измерения. След туй имаме друг един свят, който започва. Каквото е отношението на точката към правата линия, на правата линия към плоскостта, на плоскостта към тялото, такова е четвъртото измерение, петото, шестото измерение. Защото четвъртото измерение е пак точка в един свят. Значи всичко е концентрирано, има отношение към четвъртото, петото, шестото измерение. Имаме втори свят. Има друг свят, който започва със *седем* – свят на седем измерения, на осем, на девет. Влизаме на една граница, на онзи Божествен свят, в който само Бог се проявява, тъй както е спрямо себе Си, спрямо ангелите, спрямо човеците. Защото светът на трите измерения е свят на хората; светът на четирите измерения е свят на духовете.

Това е гледане отдолу, първият свят. Ако гледаме на живота отгоре – от едно до три е Божественият свят; от четири, пет, шест – това е ангелският свят; а от седем, осем, девет – то е нашият свят. Ако гледаме обратно, от Земята нагоре към Небето, там имаме обратния процес. Едно, две, три – то е човешкият свят; четири, пет, шест – това е духовният свят; седем, осем, девет е Божественият свят. Тази работа е неразбрана, нали? Тя е неразбрана за всичките учени хора на Земята. (64, с. 250)

Човешката мисъл не спада към триизмерните неща. Чувствата спадат към четвъртото измерение, мислите спадат към петото, а съзнанието – към шестото измерение. Един ден, когато бъдем между ангелите, те ще ни учат на тези измерения. Ние живеем в три свята, а според кабалистите има общо десет свята. Човек живее в третия свят, а Бог – в десетия. Това е една велика философска мисъл. След като сме живели милиони години, ние сме дошли едва до третия свят, а още много години са потребни, за да дойдем до десетия свят. Прелестта на света е в това, че е безпределен и няма да дойде ден, когато човек ще каже, че всичко знае. (22, с. 101)

Когато човек слиза от Небето на Земята, той се ражда. Интересен е процесът на зачатие. Когато се зачене човек, той е във високите кръгове на Божествения свят. След това душата започва да слиза, минавайки девет кръга за девет месеца... Девет е числото на Марс... Душата най-напред минава през минералното царство, след това – през парата и водите, после – през областта на зародишите и най-после Господ ѝ дава сама да сее. Най-напред ѝ дава минерали, течности, пари, води и семена; след това минава през областта на огъня, за да се пречисти; после минава през отражението, после – в атомната област, след това минава през гъстата материя. Така душата минава общо през десет сфери и затова детето носи на майка си велико богатство. В този смисъл майката е една голяма лаборатория, в която влиза едно велико богатство от онзи свят. (22, с. 108-110)

Ти си на Земята – не разчитай на земния живот. Той е временен. След 50-60 години къде ще идеш, не знаеш. Кажва се: в оня свят. Щом има този свят, и „оня свят“ има. Аз изхождам от този свят, понеже оня свят се отразява в този. Този свят е като огледало – в този свят влиза оня свят. Онзи свят го виждам в миниатюр – не е голям свят. (117, с. 101)

Първото положение, което Абсолютното изисква от човека, е да разбира Неговия език. Второто положение е да извърши поетата от Него работа. Това задължение се символизира с *венец*. Такъв венец поставят върху главите на момата и момъка, когато ги венчават. С поставянето на този венец върху главите им, те се задължават да изпълнят поетата от тях задача. Който е минал през венчило, той е опитал този венец. Когато майките раждат, и на тях турят венци. Хората не държат тези венци дълго време на главата си. Който вярва в този венец, той е дошъл до положение да придобие разумността, да разбира отношенията между всички живи същества. Това значи да стигне

човек до духовния живот, дето ангелите живеят. Кабалистите наричат това състояние „състояние на Мъдрост“. След Мъдростта иде страхът. Мнозина мислят, че страхът в човека е дошъл най-после. Не, страхът иде като начало на Мъдростта. Казано е в Писанието: „Страхът Господен е начало на Мъдростта.“ Когато човек започне да различава доброто от злото, страхът иде като последствие на това различаване. Човек започва да се страхува дали е в правия път или не. След страха иде милосърдието. През тази фаза минава днес светът. (80, с. 94)

Сега някой пита защо светът е така създаден. Това не е умен въпрос, така не се пита. На учения човек, ако му напишете едно число от едно до десет, той знае какво нещо е числото. От едно до десет – това е цяла една философия, цяла наука за числата. Учени са били кабалистите от древността! И индуските йоги са били кабалисти. За тях са достатъчни десет числа, с тях работят, с тях обясняват всичко. Не че всичко успяват да обяснят, но туй, което може да се обясни със символите, с числата и буквите, го обясняват. Появяването на света може така да се обясни. Според древните философи, светът е създаден така. И според теорията на Питагора светът е създаден от нашите числа. Числата са живи единици. Всички разумни Същества в света съставят единици на творческата Природа. Следователно всеки човек е като единица, която играе важна роля и затова трябва да разбирате вътрешния смисъл на единицата. Една единица е човекът, съставен от милиарди малки частици; между тези малки частици, които също са разумни, има известни отношения. (64, с. 269)

Кабалистите казват, че единицата е създала света. И аз казвам същото. Но коя единица именно е създала света? Единицата не може да създаде света. Че единицата е създала света, това са твърдения, подобни на ония, които дава българинът, като казва за някого, че „гънко преде“. Единицата и всички останали числа са символи. Като говорим за единицата, ние разбираме най-разумните Същества в света, които са направили първия план, по който светът е бил създаден. Като говорим за числото *две*, ние подразбираме всички ония разумни Същества, които са слезли на Земята, за да приложат този идеален план за създаването на света. Като говорим за числото *три*, ние подразбираме ония идеални Същества, които са определили границите на всички възможности в света. Следователно, кажеш ли „аз съм единица“, трябва да бъдеш във връзка с всички тия разумни Същества, които означават единицата. Ти говорил ли си с тях? (66, с. 33)

Вие казвате: „Бог е създал всичко.“ Аз не се мезя в Неговите работи, какво е създал Той. Преди всичко аз не зная даже и какво е създал Той и какво не е създал. Защото не всичко, което е създадено, е създадено от Бога. Чудни сте вие! Всички паметници в София, например, от Бога ли са създадени? Всички къщи в Лондон, както и целият Ню Йорк, от Бога ли са създадени? Светът от Бог ли е създаден? Канарите в Природата от Бог ли са създадени? Изворите в Природата от Бог ли са създадени? Нито канарите са

от Бога създадени, нито изворите. И след всичко това се казва, че Бог всичко създаде. Има само едно нещо, което Бог създаде и в което взе участие. Като направи всички тия форми, той каза: „Да направя човека по образ и подобие Наше.“ След като каза: „Да бъде това, да бъде онова“, Той каза: „Да стане светлина!“ И стана светлина. Най-после Бог каза: „Хайде и Аз да направя нещо.“ Той каза: „Да направя човека по образ и подобие Божие.“ И го направи. *Единственото нещо, което Бог направи, то е човекът.* И каза: „Да му туря печат.“ За другите неща Той не каза да бъдат по образ и подобие Божие, но за човека каза. За другите само каза: „Да бъде светлина!“ И стана светлина. За Земята се казва, че тя първоначално е била неустроена и пуста. Като четете еврейската Кабала, там има един миш-маш. (81, с. 417)

4. ЗЕМЯТА ИЗЛИЗА ОТ 13-ТА СФЕРА И МИНАВА В 12-ТА. ЗАПОЧВА НОВА ЕПОХА

При сегашните условия ние приближаваме да излезем из областта на Вселената, която наричат тринайсета сфера. Тъй я наричат – сфера на най-големите противоречия. (146, с. 211)

Онези, новите хора, турят един нов ред на нещата. Иде един нов ред, понеже Земята излиза из 13-та сфера и влиза в 12-та сфера. Тринайсетата сфера е място на нещастия, зло. Всичките лоши работи са там, в тринайсетата сфера. Цялата Слънчева система е излязла вече и влязла в дванайсетата сфера и се оправя към едно ново Слънце. Създава се нов свят. Пророците, които са чувствали, казват, че Господ създава нов свят, ново Небе, нова Земя. Цялата наша Земя влиза вътре, не знаем къде е. (42, с. 164)

Днес човечеството излиза от 13-та сфера на Земята. То минава през нови области, дето се твори нова Земя. Следващите години ще бъдат щастливи. Те приготвят условия за новата Земя и новото Небе. Който го опита, ще повярва. Който не вярва, да се моли да бъде свидетел на тия времена. Това, което светлината внася в ума на човека, е вярно. Това, което силата внася в човешкия организъм, е вярно. Това, което подмладява човека, е всякога вярно. Това, което усилва вярата ти в хората, е вярно. (69, с. 81)

От 25 години небето в България почва да става лазурно. То е резултат от добрите мисли, които се пращат в България от духовния свят, а с това става и климатическо изменение. Това се забелязва от много чужди хора, които са дошли в България. Затова и някои хора ги обхваща отчаяние. Те не могат да понесат тая светлина. Това се казва непоносима светлина! В света има особено мнение – или да, или не. Който възприеме, ще расте, който не – остава за други еволюции. Затова в духовния свят бързат да вземат всичките – които не влязат, ще паднат надолу. От 13-та сфера има и други сфери, още по-надолу, но няма да остане никой незасегнат от еволюционните процеси. Всички ще влязат в сферата на тая вълна. Избраните са посветените. (2, с. 105)

От окултно гледище Земята има кухня вътре в центъра. Вътре в топката на Земята има друга топка, която се движи. Всяка топка си има своя магнитен пояс. Земята в центъра си е най-плътна. Там има машинария, лаборатория, механици, които движат Земята. Там е малката мистерия. Който се посвещава, трябва да слезе долу, да види. Малцина могат да слязат. Другите остават по нея отгоре. Всяка година има магнитни течения, по които може да се слезе до центъра. За там се отнася текстът „В бездната да слезем, хоругва да поставим“ от песента „Напред да ходим смело“. Тя е под 13-та сфера. Който падне, мъчно излиза. Остава за друга еволюция. Духовете, които сега връзват, там ще бъдат вкарани, поставени, и земята ще бъде преграда да не излязат. Има само отдушници, там е поставен ангелът с меч на вратата, за да не излязат. Една душа, която оттам излезе на земята, е в рая. Когато някой каже „черната земя“ – това е именно бездната. (2, с. 184)

Има окултисти, които казват, че ако човешката душа не се развива правилно, ще се върне в 13-та сфера долу, ще дойде в Божествените корени и ще се разруши. Питам: тия адепти ходили ли са в Божествените корени, та да видят как става това? Туй са теории. Не искам да споря с тях, но казвам, че това са техни заблуждения. Има такива процеси, наистина, но те не са тъй, както те ги представят. И мъчение има, но то не е такова, както се представя. Има и рай, има и ад, но и раят не е такъв, какъвто хората си представят... Адът и раят са два противоположни полюса. Те извършват една велика служба в живота. (56, с. 50)

Всички хора трябва да се върнат назад, да дойдат до мястото на своето отклонение и да поемат правия път, от който са се отклонили. Съвременните хора са дошли вече до края на пропастта, в гъстата материя, отдето мъчно могат да излязат. Тази пропаст не е нищо друго, освен тъй наречената 13 сфера – най-гъстата материя в света, в която попадне ли човек веднъж, мъчно излиза на бял свят. Ето защо всички разумни сили, които ръководят човечеството, спират го там и казват, че трябва да се покае. Какво нещо е покаянието? Покаянието подразбира човек да престане да върши онова, което води към пропастта. Ако не престане да върши това нещо, той е осъден да изгуби живота си. (80, с. 80)

Нашата Земя излиза от тринайсетата сфера и влиза в една Божествена област, животът се изменя. Лошите хора ще започнат да се задушават. Всичките лоши хора до един ще измрат, защото в този живот те не може да живеят. Както рибите – щом изсъхне водата, с рибите е свършено. Казвам: лошите хора нямат бъдеще. Ще има друг свят, ще живеят долу някъде. (146, с. 655)

Сега започва една нова епоха. Краят на безлюбието свършва. Земята вече е излязла от 13 сфера. И отсега нататък, който иска да ходи с един крив ум, с едно криво сърце, с една невъзпитана душа, с един груб дух, е останал назад. Сега започва да създава Бог ново Небе, нова Земя, нови хора. (117, с. 94)

Време е вече хората да приемат Любовта и да влязат в новия живот. Земята излиза от 13-та сфера, в която е била досега – сфера на изпитания и страдания, на нещастия и мъчнотии. В бъдеще няма да дохождат лоши хора на Земята, няма условия за тях. Те ще изчезнат така, както сега са изчезнали големите допотопни животни. Казано е в Писанието: „Кротките ще наследят Земята.“ Колко от сегашните хора са кандидати за това наследство? (31, с. 17)

5. АДАМ И ЕВА. ЧИСЛОТО 13 СЪЗДАДЕ ЖЕНАТА, ЗА ДА ГО УКРОТИ ТЯ. ДОБРОТО И ЗЛОТО

Има един еврейски мит, който кабалистически няма да ви разяснявам. Този мит поддържа, че жената се е образувала на гърба на мъжа и Адам дълго време я носил на гърба си; и колкото и да искал да я види, все не можел – била с лицето обърната на обратната страна. Цели 21 години той я носил на гърба си. Господ един ден го приспал и там, дете били споени, скъсал тая нишка. Адам, като я видял, зарадвал се и рекъл: „21 години те носих, но не съжалявам, струва си!“ Това е едно еврейско предание. (32, с. 128)

Казваме, че Ева дойде не навреме. В еврейската Кабала има един анекдот. Кабалистите са казали много фантастични неща. Господ направил Адама и Ева била на гърба му едно момиченце. Най-първо не е усещал, че носел нещо на гърба си. Като започнал да се интересува, и тя започнала да расте на гърба му. И той, понеже не може да я види, забелязал една промяна и се зародило в него желание да види тази, която носи. Тя като расте, започнала да мисли – искала да узнае кой е този, който я носи. В него се явило желание да види коя е тази, която той носи. Вие казвате, че Ева е направена от двете ребра, а според този анекдот, еврейския анекдот, Господ приспал Адама, отрязал само нарамките, с които била свързана. Като я видял, казал... Той усетил, че му е леко, но не знае откъде е дошла тя. Казва: „Имах една голяма тежест и много ти благодаря, че ти като дойде, я няма. Леко ми стана.“ Защото тя слязла от гърба му. Той не е разбрал, че тя слязла от гърба му. Помислил, че тя, като влязла в рая, го избавила от голямата тежест. Не знаел, че той нея е носел. Адам трябваше да си тури ръцете да я побара, че да види, но той се плашел да пипа, да не би да развали. Като рекъл да пипа, тя се отстранявала. Като си тури ръцете отпред, тя пак се приближавала и така по никой начин не е могъл да я пипне. Тъй е казано в тази кабалистична история. Казвам, помнете: щом ви дойде едно страдание, то е не навреме. Щом ви дойде една радост, тя е навреме... Ако човек влиза в рая не навреме, той ще направи някоя пакост. (117, с. 19)

Адам в рая имаше една голяма вътрешна тъга, образува се един тумор на гърба, нещо много тежко му станало, счупил му двете ребра, мъчил се, дълго време го носил на гърба си и най-после Господ е трябвало да го приспи, че тия две връзки, като ги отрязал, той казал: „Брей, това ли беше, дете ме

мъчеше? Чудно същество! Защо си се качило на гърба ми? Не знаеш ли, че съм учен човек?“ Тя казва: „Понеже бях толкова свенлива, не исках да те безпокоя, затова се качих на гърба ти.“ Сега аз искам, като се посмеете, да разбирате не външната форма, но да разбирате сегашната жена. Сегашната жена има голяма разлика, голям успех има. Тя никога няма да се качи на гърба на мъжа си. (136, с. 272)

Щом пожалееш като Адама, че не ти достига нещо, ще се роди туморът и ще трябва да се направи операция, да ти извадят две ребра. Отидоха двете ребра на Адама. То беше същественото. Две ребра извадиха от мъжа. Ако разбираш числото *две*, то е човечеството. Всеки, който даде живот на другите, той трябва да има живот. Законът е такъв. (136, с. 285)

Женитбата е едно учреждение за работа. Тя е една постоянна работа от паметивека, от самото му създаване. Тя е най-старият институт. Най-старата наука е хирургията. Като извадил Господ реброто на Адама, в света започна хирургията. А пък още по-стара наука е психологията, понеже Бог като казал Слово, всичко станало. Това пак е наука. Когато се създаде жената, тогаз се създаде хирургията. Сега човек, и той станал хирург. Когато Бог е правил хирургическа операция, привел е човека в дълбок сън и когато му взел ребро, човек не е знаел какво му е взел. Мойсей казва, че едно ребро му взел. Две ребра му взел. От две ребра е създал жената. И там е лошото, че жената е създадена от две ребра, според кабалистическите закони. От един чифт ребра. Колко ребра има сега човек? – „12 чифта.“ – Жената е тринадесетото ребро, а тринадесетото число е фатално. Какво трябва да се прави? Вие как се справяте с числото 13? Числото 13 е мъжко число. То е число, което руши. То не е меко число. Числото 13 създаде жената – мекото число, за да укроти това число. Това число е силно. То е силен огън. Когато топиш калай, не е необходима силна топлина, три хиляди градуса. Той се стопява при сто градуса. (127, с. 290)

Костите представляват човека след смъртта му. Те са единственото нещо, което остава непроменено... Първият човек е бил без кости, а сегашният е същество с кости. Всеки човек е една кост. Под думата „кост“ се разбира нещо, което е съществено и неизменяемо у човека, което може да се тури в действие, да се организира. (22, с. 97-99)

Физическите резултати имат отношение към умствените, а умствените – към духовните... Всичко е написано на костта – характерът на човека, успехите и неуспехите в живота му. Това може да се изрази и чрез числа. В математиката се работи с арабски и римски числа. Арабските числа са взети от Кабалата. От числата зависи дали ученикът ще пропадне на изпита или ще го издържи. Европейците се страхуват много от числото 13. На 13-то число малцина отиват на работа. В материалния свят на това число не му върви. То има особен характер, огнен тип. То всичко изгаря. (63, с. 59)

От туй число 13 и дяволът го е страх. Дяволът и до днес казва: „Тази глава ми побеля от жената! Що ми трябваше да кажа на тази жена да яде от забраненото дърво? Главата ми побеля от туй.“ Той се оплаква и казва: „Никога не бих накарал една жена да яде плода. Нейната глава не побеля, но моята побеля. Вижте на какъв хал е главата ми – смазала я, толкоз хиляди години все заради нея ме гонят – все заради жената.“ Туй е фигура на речта. Гонят го, понеже дяволът предаде едно учение на Ева без Любов. Той създаде ада. В този ад го тури Господ, във вечния огън. (143, с. 256)

Нашата Земя, от чисто органическо гледище, излиза от една област на много гъста материя – етерна, гъста, неорганизирана материя, наречена 13-та сфера, дето се раждат всичките несъответствия и престъпления. Туй, което Писанието казва, че влязъл онзи Луцифер в рая, бих задал въпроса: как са пропуснали ангелите той да влезе в рая? То е един вътрешен процес. Ева имала желание да научи нещо. Злото не е нещо външно, то е вътрешен процес. Направиха хората погрешката в един свят, дето злото не може да се обуздае. Злото се обуздава, като опитаме последствията. (143, с. 13)

Горчив елемент е злото, но той е извор на сили. Не пипайте този елемент! Не питайте защо е допуснато злото в света, но ползвайте се от онази велика, мощна сила, която се крие зад него. Чрез устата на Исая Бог казва: „Аз съм, Който творя и зло, и добро!“ Изучавайте Кабалата, геометрията и математиката, за да разберете отношението, което съществува между доброто и злото. Само така ще дойдете до положение да гледате на тях като на две мощни сили, без които човечеството не може да се развива. (1, с. 239)

Като ученици вие трябва да изучавате Кабалата не само на теория, но и на практика – приложението ѝ в живота. Всеки човек е определено число. Не само това, но и мъжът, и жената представят строго определени, неизменни числа. Истинската жена представя числото *две*. Намерите ли това число, ще знаете, че по-добра жена не можете да срещнете. Рядко се среща това число, все има някакъв придатък към него или някакъв недоимък. Щом числото *две* не е цяло, жената не е само жена, все има някакви силно проявени мъжки черти. Ако днес мъжът и жената не живеят добре, причината за това се крие във факта, че мъжът се жени за жена, която е повече мъж, отколкото жена; и жената се жени за мъж, който е повече жена, отколкото мъж. Това е едно от големите нещастия на съвременното човечество. Докато хората не разбират числата и тяхното значение, човечеството ще бъде изложено на големи страдания. Ще дойде ден, когато хората ще разберат, че целият свят е построен на числа, които не могат да се изменят. Като не разбират това, те мислят, че могат да изменят сегашния свят и да построят нов, който да отговаря на техните разбирания. Това е невъзможно. Единственото нещо, което е предоставено на хората, е да градят върху света, създаден от Бога, но не и да го изменят. Като знаете това, изучавайте целите числа като прояви на мисли и на чувства. Всяка мисъл, всяко чувство и всяка постъпка, които представят цели числа, внасят мир и спокойствие в човека. (20, с. 194)

Човек трябва да мине през двата полюса – през полюса на мъжа и на жената, за да стане истински човек. Той неизбежно трябва да мине през положението на мъжа и на жената; да съдържа в себе си двата полюса – мъжа и жената, т.е. Любовта и Мъдростта като велики сили в живота. Значи, човек е дете на нещо възвишено и велико. Ако няма в себе си единия полюс, той никога не може да придобие и втория полюс. И тъй, идеята за мъжа и за жената никога няма да бъде понятна, ако човек не я преживее, не мине през нея, не прави наблюдения върху себе си, да се изучава. Като изучава Природата, човек вижда, че някои дни от годината имат характера на мъжа, други – характера на жената. Като знаели това, старите кабалисти разделяли дните на годината на три части: дни на мъжа, дни на жената и дни на детето. Тия дни те изразявали с числа. Човек трябва да знае кои числа отговарят на него и да се ръководи в живота си според тях. Които не разбират закона на числата, могат да изпаднат в две крайности – или в крайно суеверие, или в крайно безверие. Изпадне ли в суеверие, човек започва сляпо да вярва в числата и да очаква от тях своето щастие. Изпадне ли в безверие, човек започва абсолютно да отрича значението на числата... Който разбира закона на числата, знае, че всяко число, независимо от значението си, има отношение към известни планети. Тъй щото щастieto на числата не се съдържа само в тях, но и във връзката им с известни планетни съчетания. (45, с. 182)

6. КАБАЛА – НАУКА ЗА ЧИСЛАТА

Кабалата представя сбор от закони, които работят в материалния свят. Като знаете тия закони, вие сами ще ги прилагате в материалния живот. От гледището на тия закони числата биват щастливи или благоприятни и нещастни или неблагоприятни. Когато попадне на някое щастливо число, човек започва да печели. Впусне ли се с това число в някоя хазартна игра, печалбата му е осигурена. Щом спечели в първата игра, човек може да се впусне и втори, и трети път – печалбата е осигурена. Ако първият път още изгуби, повече не трябва да играе. Надеждата, че втори път може да спечели, е празна работа. Ако съдбата ощастливи човека в началото на живота му, тя ще го ощастливи и на края. Ако в началото не го ощастливи, и на края няма да го ощастливи. Ако работата, която човек започва, му се отдава още в началото, това показва, че съдбата го е ощастливила и той ще има успех. Не върви ли работата му още в началото, по-нататък да не продължава. Всички опити в това направление ще бъдат безуспешни. Ако приятелството ви с даден човек не върви още в началото, по-нататък не насилвайте. (168, с. 223)

Човек представя съвкупност от числа, всяко от които има определен брой вибрации. В това отношение всяка мисъл, всяко чувство и всяка постъпка е число с определен брой трептения и с малко количество енергия... Когато изучавате хората, виждате, че всеки човек отговаря на известно число... (145, с. 28)

Добре е всеки от вас да си припомни ония години, месеци и дни от своя живот, които са свързани с нещо велико, красиво и приятно за него. Спомнете си годините на неприятностите и страданията, които сте преживели, като си направите една таблица. Така ще видите, че между числата съществува правилно съотношение. Така ще видите, че радостите и скърбите в живота на всеки човек вървят по определен закон на числата. В този закон се забелязва една правилно редуване на радости и скърби. И тъй, изучавайте науката за числата – кабалистиката, да дойдете до положение да гледате на тях не само като на количествени величини, но и като на сбор от живи, разумни сили, разумни единици... Сега колкото и да ви говоря за числата, вие не можете изведнъж да станете кабалисти, както всички хора не могат изведнъж да станат музиканти, учени, философи, поети и т.н. За да придобие нещо, човек трябва да работи дълго време в известно направление. Докато достигне това, той трябва да има правилно разбиране за нещата и върху него да гради. Следователно, иска ли да постигне своя идеал, човек трябва да се стреми към правилно разбиране на великите Божии закони и пътища. В този стремеж, именно, се крие облагодияването на човешкото сърце. (77, с. 193)

Някои се оплакват, че не разбират много неща. Кога не се разбират нещата? Когато липсва вътрешна връзка между тях. За пример, написваме числата 1,2,3. Какво представят тия числа? Ще кажете, че това са числа от естествения ред. Има една вътрешна връзка между числата, която само кабалистите знаят. Единицата е Бог, двойката е Природата, а тройката – човекът. Или, единицата е житното зърно в хамбара, двойката е посаденото зрънце, а тройката – израсналия и вързал житен клас. Единицата представлява още киселина, която разяжда; двойката е основата, върху която се гради; а тройката – солта, с която хората си служат. Много определения съществуват за числата, но какъв смисъл имат те, ако не знаете техния вътрешен смисъл? Казвате, че единицата символизира Бога, житното зърно в хамбара и киселината, но каква е ролята на тези величини в психическия живот на човека? Значи, докато символите на числата не станат ясни, и самите числа не могат да бъдат разбрани. (188, с. 295)

Сега всички имате тия мъчнотии, всички се поучавате. Постоянно идват и мен да питат какво трябва да се прави. Слушам някой, дава наставления: „Така и така трябва да правиш!“ Но много пъти гледам, че онзи, който дава наставления на другите, самият той не знае. Дойде един кабалист и ми разправя за числата. Казва: „Аз съм изучавал малко Кабалата.“ – Като си изучавал Кабалата, какво означава числото *едно*? Някой казва: „Това е Бог.“ На числото *едно* какво можеш да ми дадеш? Като извършиш нещо, какво ще дадеш от себе си на туй число? То е числото *едно*. Като изучаваш кабалистично *двете*, законът на двете значи, че ти е даден талант да оценяваш. *Двете* е най-мъчно да се разбере, понеже оценката в света е най-мъчното нещо. Да дадеш е по-лесно, да оценяваш е мъчна работа. *Двете* означава да оцениш туй, което се дава. *Три* означава да знаеш не само да оцениш, но да знаеш как

да се ползваш. Те са три неща – да дадеш, да оцениш и да приложиш. Те са най-мъчните работи в света – то е кабала! Казват: „Първото е Бог, второто е материята.“ Те са много отвлечени понятия, нямат приложения. Аз считам, че числото *едно* е Любовта. Тя трябва да се прояви. *Две* – тази Любов трябва да се оцени. *Три* – тази Любов трябва да се приложи, да се направи един триъгълник или цял един кръг. Ако си разбрал тия числа, ще разбереш, че челото дава, носът оценява, а устата прилага нещата. (43, с. 334)

Имате числата 1, 2, 3, 4, 5, 6. И в Кабалата се казва, че в числата от 1 до 10 е скрит целият Божествен свят вътре. Те са много дълбоки работи. За да научиш най-простите отношения на числата 1:2, 2:3, 3:4, 4:5, 5:6 и т.н. до 10, теб ти трябва голямо знание. Казваш: „Това е проста работа!“ Тая работа наглед е проста, но всъщност е много сложна. Ако разбираш отношенията на числата от 1 до 10, ти ще уредиш живота си много добре. После, ако разбираш числата от 1 до 100, то е друго съотношение. И ако разбираш числата от 100 до 1000, ще имаш друго съотношение. *Десетте*, това е Божественият свят. *Стоте*, това е светът на интелигентността, ангелският свят. *Хиляда* – това е човешкият свят. Сега, те са отвлечени работи. Но трябва вече да прилагате. Малки опити трябва да правите. Ако ли не, вие постоянно ще имате този живот, който досега сте имали – постоянни тревоги, че нещата не стават така, както трябва. (127, с. 418)

Всички искате да бъдете щастливи, гениални. Ще работите с числата, но трябва да знаете как да ги пишете и как да ги съединявате. Как ще съедините числата 1, 2, 3 и 4? Ако носите знанието от възвишения свят, от който сте слезли като души, вие ще донесете и щастието си на Земята. Който знае качеството на числата, ще ги тури на цигулката си и ще ги превърне на звукове. Така той може да стане виден цигулар. Който иска да стане виден музикант, трябва да знае тайната на числата от 1 до 7. Ако знаеш тайната на единицата, ще станеш господар; ако знаеш тайната на двойката, ще станеш слуга; ако знаеш тайната на тройката, ще станеш ученик. Знаеш ли тайната на четворката, ще станеш професор. Числата от 1 до 4 представляват една система, от 1 до 3 – друга система и от 1 до 7 – трета система. Науката за числата е стара, наречена е кабала. Много учени в Европа пишат върху Кабалата, но повече върху външната страна на числата. Те ги разглеждат в буквален смисъл. Малцина познават техния вътрешен, дълбок смисъл. Като напишете един квадрат и го разделите на четири равни части, във всяка част по едно число, още с написването му вие сте разрешили една важна задача. Обаче същият квадрат в ръцете на детето носи смърт. Да викаш духовете, това е лесна работа; да ги върнеш по домовете им, това е мъчна работа. (185, с. 55)

Личното щастие не разрешава въпросите. Ако ти страдаш цял ден, а друг някой е щастлив, какво придобиваш? Животът ти осмисля ли се? Личното щастие не прави човека щастлив. В древността един адепт, като изучавал еврейската Кабала, дошъл до числото *десет*. За да изучи добре законите на

това число, той решил да се ожени десет пъти. Оженил се за една жена и скоро я напуснал. Така се женил той още девет пъти и все напуснал жените си. Като останал отново сам, той си казал: „Нищо не научих от своите женитби. Защо трябваше да се женя?“ И вие ще кажете, че този адепт направил голяма глупост – женил се десет пъти. Че и вие се жените всеки ден! Или сам се жениш, или други те женят. Някой ден разбираш смисъла на деня, а някога не го разбираш. Слънцето изгрява и залязва, а ти цял ден си недоволен и мислиш, че другите хора са щастливи, само ти не си щастлив. Виждаш, че това, което хората имат, ти го нямаш. Как ще примириш това противоречие? Хората излезли на слънце, радват се, а ти се подпираш на две патерици, едва се движиш. Хората ходят свободно на два крака, а ти на четири не си свободен, чувстваш се инвалид. Под „инвалид“ в широк смисъл на думата разбирам онзи, който има смущения в душата си. Той ходи на бойното поле, връща се все ранен... Светът е бойно поле и ако не си внимателен, могат да те ранят. Дето е Любовта, там няма смущения. (158, с. 217)

Всеки ден мислете по 5-10 минути върху начина, по който Бог може да се прояви чрез вас. Всеки трябва да намери начин да даде възможност на Бога да живее в него... Един млад брат поискал от една сестра 250 лв. назаем. Той минавал за много напреднал, за голям кабалист. Сестрата му дала 500 лв да си свърши работата и да ѝ върне останалите пари. Той употребил всичките пари и казал на сестрата, че ги изгубил. Не е въпросът във взимането на парите, но в лъжата. Защо не каже истината? Той не е изгубил парите, но ги използвал за свои лични нужди. След това тоя брат минава за кабалист. За такива кабалисти, които лъжат, има реторги – ще ги сложат в ретортата и ще ги поставят на огън. Човек трябва да бъде смел, да се откаже от лъжата. Който не може да каже истината, по-добре да мълчи. Мнозина идват между нас да използват условията, а после говорят неверни неща. Казват, че тук не е Царството Божие. Едно трябва да знаете: Царството Божие е само там, където хората са дали път на Бога в себе си. Ако не дават път на Бога в себе си, адът е между тях, както и във външния свят. След няколко дни срещам тоя млад брат. Поглеждам към него – погледът му е раздвоен, смутен. Казвам му: трябва да изправиш погрешката си! Ако не си готов за това, ето, вземи още 500 лв и напусни това място. Аз се отвращавам от хора, които лъжат. Всичко може да се прости на човека, но лъжата никога не се прощава. Като знаете това, пазете се от лъжата! Всички грехове и престъпления на човека могат да се простят, лъжата – никога. Тя е най-малкото зло, от което произтичат всички злини. (105, с. 188)

От какво произтича нещастие на човека? Нещастие произтича, че има две очи, две уши, че има два крака, че има две ръце. Всичкото нещастие на човека произтича от числото *две*. То е най-нещастното число, което човек носи в себе си. Тогава казваш, че онзи, който е кабалист, той ще има едно лъжливо понятие. *Двете* в съчетание носи в себе си смъртта или чрез *двете* винаги се внася смъртта. От един висш свят влизаме в един нисш. Щом се дигаш до числото *едно*, ако си богат, дойде числото *две* в дома – ти ще

станеш беден. Ако си беден, дойде числото *две* при тебе – ще станеш един вол. Най-после, като дойде *две*, този вол ще го заколят, ще го направят на пастърма, ще му съблекат кожата, ще направят цървули. Какъв е смисълът на числото *две*? Осмисля живота на другите хора, но заради него. То е число против човешката личност. То, дето намери личността, коси я. Като намери един човек, че е човек – осъжда го на смърт. Защо? Защото е човек. Сега вас ви се вижда странно как може да няма никаква законност тук. Онзи ловец, който тегли куршума на един заек, защо го убива? Какво престъпление направил заекът? Не че някакво престъпление направил. Заекът никакво престъпление не е направил. (42, с. 242)

Колко желания трябва да има човек, за да живее на Земята? Това зависи от света, в който живее. Човек може да живее в едноизмерния, в двуизмерния, в триизмерния, в четириизмерния свят. Понеже сегашният човек живее повече в триизмерния свят, той трябва да постави живота си върху числото *девет*. Значи, намира се в първата категория на живота. Тройката играе важна роля в неговия живот, затова той е в категорията на числото *три*... Числото *три* е закон на ума, на сърцето и на волята. С това число ти работиш непрестанно. Числото *три* показва още при какъв случай употребяваш ума си, при какъв случай сърцето си и при какъв – волята. Това е вътрешната страна на Кабалата. Тя показва как могат да се прилагат нещата. (185, с. 124)

Наскоро един млад брат, който се занимава с Кабала, занимава се с петогълника, разправя, че дошъл до едно заключение, проверява някои неща. Човек, който е млад, който е светия в Небето, е възрастен в ангелския свят и стар във физическия свят. Ти, който си стар на Земята, си възрастен между ангелите, а пък в Божествения свят си едно малко Божествено дете. Питам, ако си стар в Божествения свят, какъв ще бъдеш на Земята? Най-първо, подмладете се в Божествения свят, подмладете се в закона на Любовта; станете възрастен в закона на Мъдростта; остарявайте в закона на Истината – аз разбирам така. Човек, който е млад, той е в Божествения свят. В Божествения свят е Любовта, Мъдростта е в ангелския свят – там е възрастен. Истината е тук, на Земята. Тук ти ще остарееш. Стар човек – не тъй, както вие го разбирате. (129, с. 369)

7. КАБАЛА – НАУКА ЗА БУКВИТЕ

Голяма наука се крие в буквите, затова те трябва специално да се изучават. Всяка буква е ключ на известен род енергия, която човек трябва да превърща – ако е низша, да я превърне във висша. С буквите се занимава Кабалата. За пример, някой човек носи едно име, което той сам не харесва и с което изобщо не му върви в живота. Какво трябва да направи, за да тръгнат работите му напред? Да промени името си – да си измисли такова име, което да хармонира на състоянието му. Действително, като се вслушвате в имената

на хората, ще забележите, че звуковете в някои имена са така съчетани, че дразнят ухото ви. Когато някой човек минава през известно посвещение, турят му такава име, което да отговаря на неговите астрологически аспекти... Както буквите изразяват известен род енергии, така и всеки уд от човешкия организъм е свързан с известен род сили, с известен род енергии. (57, с. 125)

Правилното развитие на носа се определя от човешките мисли и чувства. Колкото по-фини и правилни са те, толкова по-красиви са линиите на носа. Понякога тия линии се извиват като запетая, а понякога имат форма на еврейската буква *йот*, която съдържа творчески сили в себе си. Според еврейската Кабала човек е създаден само от йот-ове, тясно свързани помежду си. (71, с. 170)

Сега, ако вземете думата *Исус*, за някои хора тя няма никакъв смисъл, но ако се изтълкува така, както евреите я тълкуват, тя има свой вътрешен смисъл. *Йешуа*. За евреите има много исусовци, но само един Исус. И затова трябва да знаете за кой Исус се говори. Исус Назарянина е онзи велик човек, който носи в себе си Божествения принцип, който твори. Според еврейската азбука, според еврейската Кабала, върху която е основана цялата философия, всичко в света седи само в йод-ове. Еврейският *йод* е подобен на нашата запетая. Значи йод-ът е един творчески принцип. Имаш ли го, ти можеш да направиш нещо. След това иде друг принцип, който дава. Значи, има три важни принципа: един, който дава; друг принцип, който взима и трети принцип, който предизвиква нещата. Три важни неща има в света: принцип, от който нещата изтичат; принцип, който възприема нещата в себе си и принцип, който предизвиква нещата. Сега да уподобя тези три принципа на нещо в живота: бащата винаги е представител на първия принцип, майката – на втория принцип, а детето – на третия принцип. (81, с. 237)

Ако изучавате еврейския език, има 22 съгласни букви. Седи цяла една философия, която наричат *кабала на буквите*. В тях гласните букви не вземат участие. Писаното го тълкуват по три начина. Чрез буквите, като ги вземат, имат едно обикновено тълкувание за обикновените хора; после – средно тълкувание и после – философско тълкувание. Дълбок смисъл има! Но те са толкоз отвлечени работи, както формулите на съвременните математици или на съвременната висша геометрия. (136, с. 247)

От кабалистично гледище, думата „глупав“ има по-силни вибрации от думите „силен и умен“. Казано е в Писанието: „На силния и горделивия Бог се противи, а на слабия и глупавия дава благодат.“ (192, с. 104)

Като изучавате митологията на старите гръцки богове, вие виждате, че хората са олицетворявали в тях разни човешки образи, със свойствени тям качества и достойнства. Евреите, например, са приемали, че съществуват 22 богове, както са имали и 22 букви в своята азбука. От тях 12 съставят преддверието на Небето, а останалите богове и богини – значи, между тях

имало и жени, живеят на Земята като хора, раждат се и прераждат се, имат синове и дъщери, спорят помежду си, при които спорове по-силните вземат надмощие над по-слабите и т.н. Такива са били понятията на старите хора за боговете, но това са детински схващания. Те показват, че човек в своето първобитно развитие е подигнал своя близък в божество. Обаче това са човешки божества. Под думата *Бог* ние разбираме *разумното върховно Начало, от Коего произтичат всички души и богове, и на Коего ние не знаем същинското име*. По естество и по строеж всички хора мязат на Бога. И когато хората се освободят от материята, с която днес са преплетени, ще видят, че във всеки човек има стремеж към добро, а същевременно и условия за постигане на доброто. (138, с. 46)

В първо отделение започват да изучават науката за азбуката. *Азбуката е цяла наука на Кабалата*. В старо време философите са изучавали, по 30-40-50 години са посвещавали да изучават Кабала. В какво седи Кабалата? В еврейския – да знаеш философията на 22 еврейски букви. Сега, ние имаме друга кабала. (129, с. 296)

**УЧИТЕЛЯ ЗА МОХАМЕДАНСТВОТО⁹
И ДЕРВИШИТЕ¹⁰**

1. ПРИЛИКИ И РАЗЛИКИ МЕЖДУ МОХАМЕДАНСТВОТО И ХРИСТИЯНСТВОТО. ПРАВАТА ВЯРА

Много френолози правят сравнителни измервания на хора и животни и идват до онази норма, от която човек се отклонил. От многобройните си изследвания и изчисления един виден английски френолог дошъл до заключението, че между всички велики хора само 19 са гениални: Христос, Буда, Мохамед и др. Геният се отличава по едно специфично качество – той не знае що е обезсърчаване. На каквато мъчнотия и да се натъкне, той казва: „Няма нещо невъзможно на този свят! Всички мъчнотии се преодоляват.“ Животът изпитва хората чрез мъчнотиите. (26, с. 241)

Не може да се унищожи един праведен човек. Евреите разпнаха Христа, но и до днес носят последствията на тази постъпка... Христос дойде, придоби около 500 милиона последователи. Заблуди ли ги Той? – Не. Христовото учение е Божествено. Значи, Бог призовава хората. Щом е така, Христос, Който привлече толкова хора, от Бога е дошъл. *Буда, Мохамед също са дошли от Бога, Негови пратеници са те.* (147, с. 244)

Днес всеки човек има някакво верую и счита, че то е най-право. Православният мисли, че православието е най-право и във от него няма спасение. Мохамеданинът мисли по същия начин. Обаче малко вярващи прилагат своето верую, както трябва. Всички изискват от Бога да изпълни желанията им. Когато Бог иска от тях да направят нещо, отказват под предлог, че нямат знание. Отчасти те са прави. Бог, Който е всемъдър, не може да изпрати невежия на работа. За да му възложи някаква работа, Той трябва да го научи как да работи и какво да говори. Затова е казано в Писанието: „Когато дойдат дни на изпитание, не мислете какво ще правите. Духът, Който е във вас, ще ви научи какво да говорите.“ Кого ще научи Духът? – Онези, които имат вяра, които са готови да Го приемат. Духът посети мнозина евреи, но малцина Го приеха. И които Го приеха, даде им сила да проповядват Словото Божие и да лекуват болни. Слънцето огрява цялата вселена, но камъните само се нагорещяват, а Земята поглъща лъчите и дава подтик на растенията да растат. Единствен човекът разбира най-добре Слънцето, възприема светлината и топлината му и започва да мисли. Мнозина слушат христовото учение, малцина го приемат и прилагат. Всеки го възприема по специфичен начин: едни го възприемат като камъните – нагорещяват се; други – като земята, която го поглъща и дава подтик на растенията да цъфтят, връзват и дават плод. Малцина го възприеха като хора, в които внесе живот. Които го приеха така, приложиха го. Да се приложи христовото учение, това значи да се свърже човешката душа с Бога, да се почувства човек като Син Божи. *Който има правилни отношения към Бога, никога не пита кой какъв е – християнин, мохамеданин или будист. Той познава кой е свързан с Бога и го разбира.* (180, с. 188)

Не се спъвайте сами! Когато ви спъват хората, тая спънка е лесна. Ония спънки, които идат от хората, ти лесно можеш да се справиш с тях. Но спънката, която човек сам може да си създаде, е най-опасна. Не ставайте сами за себе си спънка! Сега, тя може да е много малка спънка. Да кажем, че вие разглеждате де е правото учение в света. Идете в Турция – онзи мохамеданин казва, че от мохамеданството по-добра религия няма. Идете между православните – те ще кажат: „По-добра религия от православието няма.“ Идете между католиците, будистите и пр. – всички мислят в дадения случай, че са прави. А пък при това в тая правота има известна кривота. (72, с. 8)

Какво се ползва човек от това, че има едно учение или че има знания, или че вярва в това или онова, когато това верую не може да ни помогне? Въпросът е за истинската вяра! Сега ние не засягаме религиите, ние оставяме религиите настрана. Това са школи, които имат своята отговорност. Няма какво да се занимаваме с религиите – *всяка религия е дошла на своето време и място*. Християнството, за пример, дошло преди две хиляди години. Будизмът е още по-стар. Мойсей е още по-стар. Мохамеданството, в сравнение с Мойсея, е малко по-ново. Всички нови религии и учения поддържат идеята, че в тях седи спасението на цялото човечество. Въпреки всички религии, светът си върви по своя път и в света стават много нещастия. Въпреки нашата вяра и вярвания в Бога, нещастията и страданията вървят подир хората. (24, с. 289)

Та казвам, истинската религия е онази, която може да се приложи навсякъде в социалния живот. (24, с. 300)

Ние мислим, че като вярваме, помагаме на Бога. Не, ние със своята вяра нищо не придаваме на Бога... Ти ще вярваш, защото вярата е един вътрешен закон на Битието. Всички вярват – и най-големите безверници в света все имат едно верую. Понякога са представяли някои учени хора за безверници. Съвсем не са безверници! Безверник може да бъде само този човек, който няма глава. Ако може да живее без глава, тогава ще бъде безверник. Но щом има глава, има верую. Дали той вярва в един будистки Бог, или в християнски Бог, или в мохамедански Бог – това е без значение. (62, с. 343)

Ние не трябва да внесем доброто с насилие, защото каквото и да е добро, внесено с насилие, ще роди злото. И злото в света е дошло по единствената причина, че ние искаме доброто с насилие. Мохамеданството е внесло доброто с насилие. Казва: „Който прави зло, да се убие.“ Мохамеданството е дошло до крайния предел. И християнството е внесло насилие. В тази форма, в която е сега християнството, то не може да спаси света. И всеки един строй, какъвто и да е, който поддържа насилието, той не може да спаси света. Може да даде известен ред, но онова благо, което ние чакаме в света, то ще дойде не чрез насилие. Има и други начини за избавление на хората. (59, с. 171)

Какво носят в себе си всички религиозни системи, които имате? В никоя религия не трябва да се допуска убийството. Да оставим сега външния свят, да оставим държавата. Кой има право да беси? Тези, които вярват в Бога и поддържат някаква религия, не бива да допускат убийството. Това не е религия – това е светска власт. Всички може да убиват, но не и религиозните хора! *Принципите на която и да е религия не бива да допускат убийството.* По какво се отличава християнството от юдаизма, от мохамеданството? Християнските народи се бият с куршуми – милиони хора избиха с картечен огън. Как историята ще определи това? Как ще оценим ние това? Казваме: освен християнство, друга религия няма. Вие ще кажете: „Това са условия на живота, това са наши разбираня. Ние сме така научени.“ Как ще намерим тогава Истината? Ние, съвременните хора, вървим по пътя на древните хора. Ние знаем какво е казал Платон, какво е казал Сократ, знаем какво е казал Аристотел. Мога да ви изброя какво са казали ред велики хора в Египет, Асирия, учителите в Индия. Но всички те, които са разбирали Истината и са я поддържали, са изключвали насилието. Всички велики хора са изключвали насилието в каквато и да е форма. Човек, който иска да прогресира, трябва да изключи в душата си насилието. Най-първо, не трябва да насилва себе си. Защо ти ще се насилваш да приемеш някакво убеждение? Ако въздухът, който дишам, за мене е нещо естествено, аз трябва да го оставя свободно да влиза в мен и да излиза. Храната също ще я оставя естествено да влиза и излиза. Ние сме изпълнени с насилие. Ако не харесваш храната, ти ще я изпържиш, ще ѝ сложиш малко масло, пипер, ще я поръсиш със сол, ще прибавиш това-онова и ще се насилиш да я изядеш. След като се нахраниш, казваш: „Тежко ми е нещо.“ (62, с. 93)

И сега седим ние, при този живот, и казваме: „Как ще се поправи светът?“ Как ли? – Първият ден ще готви мъжът, а вторият ще готви жената, третият ще готви синът, четвъртият ден – дъщерята. После пак ще се редуват: жената, мъжът и т.н. Тъй! Трябва да се освободим от еднообразието. После, вземете турците: защо те не могат да мислят? Защото обичат еднообразието. Турчинът три пъти ще вземе да си измие ръцете хубаво. То е отлично! Мохамед е учил така, той обичаше чистотата. Пет пъти на ден турчинът трябва да се мие. Е, туй е еднообразие – измиеш се веднъж, два и четеш същите молитви. И турчинът, като му стане това един навик, хипнотизира се и казва: „Моята къща е седем ката нагоре и седем ката надолу – да става, каквото ще.“ (163, с. 428)

Ако се спрем върху живота на сегашните хора, ще видим, че между всички, били те учени, религиозни или светски хора, все има едно неразбиране. Всички религиозни все спорят за нещо, не се разбират. Това показва, че *в религията има робство – там никой не може да мисли свободно.* Ако срещнете един мюсюлманин, той ще ви каже, че има всичко седем ката нагоре и седем ката надолу – повече от това нищо няма. Какво означават тези седем ката нагоре и надолу – има нещо в тях, но той нищо

не казва. Знае само, че така е писано. Вие сте изучавали закона на Мойсея и виждате, че там има закон на рабство. Когато Мойсей изведе евреите от Египет, той ги води цели 40 години из пустинята – път, който можеше да се извърви най-много за три месеца. Те се обезсърчиха и въстанаха против Мойсея. Защо трябваше цели 40 години да пътуват из пустинята? – За да се образува в тях характер. Като четете историята, ще видите, че през това време евреите постоянно третираха въпроса за яденето и пиенето. Те казваха на Мойсея: „Ти ни изведе от Египет да умрем тук гладни.“ Египет представя света, а влизането на евреите в пустинята – това представя отиването им към Ханаанската земя. Който влиза в Ханаанската земя, той трябва да има особени разбираня върху нещата. (102, с. 471)

Съвременните хора се нуждаят от положителна вяра. В какво да е вярвайте, но вярвайте в нещо. Не се смущавайте, че някой може да ви излъже. И като ви излъже – пак, щом сте с вяра, това е за ваше добро. Един турчин от някое варненско село отишъл в Цариград. Като се върнал турчинът, ходжата от селото го попитал: „Какви новини има в Цариград?“ – „Последната новина е, че те готвят да те направят шейх-юл-ислям – най-високото духовно звание.“ – „Не се шегувай, кажи ми нещо сериозно!“ – „Това е последната новина.“ След известно време ходжата пак срещнал този турчин и го запитал: „Я кажи нещо по онзи масал.“ Искане му се на човека да му се каже, че ще го направят шейх-юл-ислям. Дали ще го направят или не, това е въпрос, но все му се иска да чуе нещо приятно за себе си. Всякога е приятно на човек да го направят шейх-юл-ислям, макар и да е невъзможно. То е все едно да ви кажа, че един бръмбар ще се обърне на човек. – „Кога?“ – След 25 или 30 милиона години. Днес това е невъзможно, но един ден този бръмбар ще стане човек и ще философства като човека. Ще кажете, че не е възможно бръмбарът да стане човек. Че и човекът едно време е бил бръмбар, и днес вече е човек! Защо да не е възможно? (88, с. 125)

Бог започва с работата, а после си почива. Хората, обратно – първо почиват дълго време и после работят. Хората, преди да са почнали да работят, си почиват. Бог дълго време чака, за да добият някакъв плод, милиони години чака, а пък човек, преди да е посял нещо, пак чака. Сега, може би, някои от вас чакате да получите нещо, без да сте работили. Който дойде, изведнъж иска да стане светия, някакъв гений. Не е лошо. Хубаво е желанието, но работа трябва. И каквото и да се каже, не правете онова, което ходжата прави. Колкото и високо да се качи, той все казва: „Ил Аллах.“ Минарето има три викала. „Мохамед Ил Аллах“ – това значи: „Правата вяра на Мохамеда Бог да разпространи по целия свят!“ С викове напомнят на Господа: „Един е Господ, един е Господ.“ Сега ние ще оставим това. Всеки един човек си има по един ходжа. Няма някой от вас, който да няма по един ходжа. И всеки един от вас си има по един поп. И всеки един от вас си има по един владика. И всеки един от вас си има по един патрика. И всеки един от вас си има по един генерал. (29, с. 695)

Казвам: когато дойдем в света, да не се щадим, но да избираме по възможност най-хубавите работи. Бог е решил да даде най-хубавото. Добрите хора ги прекарва през най-големите изпитания, за да им даде най-хубавото. Питат ме някои: „Не може ли без тия страдания?“ Казвам: кажете ми един добър човек в света, който да не е страдал! Като вземем Христа, и Той е минал през страдания. Какви престъпления направи, какви прегрешения имаше? И при това Този човек мина през най-големите страдания, но има и най-големите блага. Сега питат някои: „Кой е Христос?“ – Не можеш да познаеш Христа, докато не станеш като Него. Не може да познаеш Христа, ако не дигнеш кръста си и не носиш Неговите страдания – да имаш този стремеж да служиш на Бога и да пожертваш всичко. Ти искаш да бъдеш един Христос без страдания. Христос умря заради тебе! Ти искаш, като идеш, всички да те обичат. Много смешен е този рай! Този рай мяза на мохамедовия рай. Не зная дали това Мохамед го е казал – представят цяла планина с пилаф и седят с лъжици, с паници – ядат само, и при това – хиляди нимфи играят най-красиви. Донякъде не е право, малко преувеличено е. Може би учениците на Мохамеда отпосле туриха на Мойсея много работи. Не е от Мойсея това. И сегашният век тури много работи в устата на Христа, че е казал Христос. Тия работи, в които християните вярват, Христос не е казал. Ще проповядват, че Христос казал да не се женят хората. Той не е проповядвал това! Той казал, че в началото не беше така – да се женят. Няма право мъжът да напусне жена си, нито жената – да напусне мъжа си. Щом се оженият, нямат никакво право да се напуснат. Сега вече имат право. Ожени се за една, за втора, за трета... (129, с. 432)

Като не разбират законите на духовния свят, хората се стремят главно към физически придобивки. Те искат да бъдат физически красиви без да подозират, че физическата красота без духовната е временна. Като работи съзнателно върху себе си, човек става и физически, и духовно красив. Има ли тази красота, човек свободно може да се яви пред хората. Където минава, човек свободно може да се яви пред хората. Където минава, всички се обръщат да го гледат. Страшно е, когато хората обръщат главата си от някого, не искат да го гледат. Синът на един турски бей се оженил за една млада мома, която била препоръчана като голяма красавица. Според закона на Мохамед момъкът няма право да вижда своята избраница преди венчаването. Той вярвал на препоръката на своите близки. Като се оженили, неговата избраница свалила пред мъжа си булото, с което покривала главата си и казала: „Пред кого трябва да се показвам?“ Мъжът ѝ трябвало да каже пред кои негови близки тя има право да се показва. Като я видял, той се ужасил и казал: „Показвай се на когото искаш, само на мене не се показвай!“ Сега и на вас казвам: работете върху себе си, да придобиете такава красота, че като ви види Бог, да не каже, както синът на бея казал на своята избраница, но да каже: „Показвайте се първо на мене!“ Следователно, ако вие имате смелостта да се покажете на Бога, ще се показвате и на всички хора. Ако Бог ви хареса, всички хора ще ви харесват. И тъй, истински красив е онзи, който е красив едновременно на физическия свят, в духовния и в Божествения. (15, с. 284)

Може ли да заключите, че всеки, който ви срещне и ви се ухили насреща, ви обича, а който не ви се ухили, не ви обича? Има нещо вярно, но има и нещо невярно. Турците са толкова лековерни, че ако един турчин го срещне някоя жена и му се усмихне, ще каже: „Любов има тя към мене, в очите ми се засмя.“ И тази турска глава не можеш да я убедиш в противното. Следователно, за да не се съблазняват от това, Мохамед е издал закон жените да се покриват с покривала, да се не лъжат мъжете от усмивката им. От тия криви съпоставяния на нещата в съвременното общество, па и във всички религиозни общества, произлизат всичките спорове. (132, с. 132)

Ние сами създадохме нервните болести, за които днес почти няма никакви лекарства. Например, има музиканти, певци нервни, които се тревожат от това, че концертът не им излизал тъй сполучлив, не бил добре посетен или че не могли не само да си изкарат разноските, но дори и задлъжнели още. Не само те, но има и религиозни хора, които някой път се съмняват дали това, в което вярват, е право или не. Че в какво седи вярата на един мохамеданин и на един християнин? Ако е въпрос за мюсюлманина по отношение на Мохамеда и християнина по отношение на Христа, там има едно отношение. Ако християнинът живее съобразно Христа, той седи по-високо от мохамеданина, понеже Мохамед не е живял като Христа – неговите схващания не са били като тези на Христа, има една разлика. Но ако вземете един мохамеданин, който не живее по закона на Мохамеда и ако вземете един християнин, който не живее по закона на Христа, тогава няма никаква разлика. Българите имат много Ангеловци, но ни най-малко не са ангели. Те имат и много Добринки, но нито една от тях не е добра. Те имат и много Люби, но ни най-малко не значи, че те са Любов. (81, с. 600)

Не считайте, че само верующите отиват в другия свят. Които не са в църквата, и те отиват. Има хора в света, които живеят добродетелно – по друг път влизат в Царството Божие. Вие казвате, че който вярва само в Господа Исуса Христа, той ще бъде спасен. Отде знаем, че другите хора няма да бъдат спасени? То не е закон. Аз не зная какво нещо е едно вярване. Един турчин много добре разрешил! У турците има един обичай, че всеки турчин, който те обича, той ще ти каже да станеш мюсюлманин – да приемеш правата вяра. Във варненско кадията харесал един свещеник – много добър бил. Казва му: „Ти не трябва да бъдеш православен свещеник, но ти мюсюлманин ще станеш.“ Намерил се в чудо свещеникът. Три пъти го канил да стане мюсюлманин! Съдията, който бил много умен човек, този човек му казва така: „Не се знае кой е мюсюлманин!“ И в турците има едно вярване, че след като умирали, имало 70 хиляди камили, които пренасяли и невярващите турци в християнските гробища, и вярващите християни – в турските. Сега, не се знае кои камили ще ви пренасят. След като умреш и дойдат ангелите при тебе, ще идеш в Небето, но ако не дойдат ангелите? (102, с. 564)

Турците имат особен обичай. Всеки турчин е длъжен да обърне поне един християнин към мюсюлманството, т.е. да стане правоверен. Във варненско един турчин отишъл при един християнин и му казал: „Докога ще стоиш в безверието? Не струва да стоиш в това положение. Трябва да приемеш правата вяра на исляма.“ Християнинът имал един приятел – турчин, който му дал съвет как да се освободи от настояването на другия турчин да приеме мохамеданството: „Като дойде още един път при тебе да те обръща към Мохамеда, кажи му: – Само в онзи свят се знае кой е истински правоверен и кой не е. Като отида на онзи свят, тогава ще позная дали съм правоверен или не. – Защо само в онзи свят се познават правоверните? – Защото там имало 70 камили, които пренасяли правоверните от християнските гробища в турските, от турските гробища пък пренасяли неправоверните турци в християнските гробища, между неправоверните. Като отида в онзи свят, ще видя в кои гробища ще ме пренесат камилите. Тогава ще разбера дали ще стана мюсюлманин.“ Някога ходжата иде при вас и започва да ви убеждава да станете мюсюлманин. Този ходжа е дяволът. Той ще каже: „Ти трябва да станеш правоверен!“ Какво ще отговориш на дявола? Кажи му: „Като отида на онзи свят, ще дойдат камилите да ме пренесат при правоверните. Те ще определят моето място.“ Останете със следната мисъл: да бъдете проводници на Божественото! Дайте ход на малкото, красивото, Божественото в себе си. Дайте място на най-малкия Божествен импулс в себе си, да се развива. Бъдещето е в него. (158, с. 134)

Вие с каква колесница ще отидете на онзи свят? Понеже ще бъдете много леки, не се изисква много. Надали ще тежите и един грам. Така че няма да бъде мъчно. Първото изкуство е човек да бъде доволен. При всички недоволства да бъдеш доволен! Да бъдеш доволен при всички доволства е лесно – всеки го знае, но да бъдеш доволен от недоволството си – това е гениално. Там се изисква знание. От какво сте недоволни вие, например, и от какво сте доволни? Има една легенда: Мохамед не могъл да се качи много нагоре, като тръгнал за Небето. Едвам стигнал до първото Небе и не могъл да отиде по-горе, понеже се закачила една игла на палтото му и това го спряло. Една много малка игла се закачила за дрехата му. До първото Небе стигнал – тежал вече. Второто и третото Небе не могъл да посети. А вие имате не по една, а по десет игли. Вие имате една мисъл – тя е като игла. Мисъл на недоволство, че не ви достига нещо. Някои от вас, например, нямате достатъчно въглища или дърва. Или на някои юрганите не са дебелички. Или пък яденето ви не е така пищно. Това са все задачи. (84, с. 205)

В оня свят не мислете, че можете да идете без виза. Много строго е. Тук само ще ви съдят. Като идете в онзи свят, ще ви извадят из тялото. Трябва да оставите тялото на Земята и ще ви прекарат през много процеси, през голяма температура, ще видят да не би да сте откраднали една малка частица и да я внесете в Божествения свят. Най-малката частица не може да занесете! Мохамед искал да прогресира. Много е прогресирал, но се е закачила една малка игла и като отишъл горе, спрял се до третото Небе. Не

могъл да стигне, понеже една игла се закачила. И досега не може да влезе в Небето. (21, с. 350)

За всички онези, които са навлезли във вътрешната страна на Божественото или Христовото учение, или в мистичния живот, или в духовния живот, Христос казва: „Ако човек не се отрече от себе си, или от външния живот, той не може да бъде ученик на Новото учение, той не може да бъде ученик на Любовта.“ Защо е необходимо да се самоотрече човек от всичко земно? – Тръгне ли човек за Небето, той не може да вземе нищо със себе си от този свят. Турците имат едно предание за Христа, че когато Той тръгнал за Небето, една малка игла се закачила за дрехата Му и по тази причина не могъл да влезе там. Сега и аз ви казвам: най-малката игла на света е в състояние да ви лиши от Божията Любов. Закачването на тази игла представлява психологически акт. Влезете ли, обаче, в Любовта, всичко у вас е ново, нищо старо не може да остане. (147, с. 391)

Вашата воля да бъде силна, да имате онова постоянство на онази мравя, която е наблюдавал Мохамед. Воля се казва това! Когато се обезсърчил Мохамед за своето учение и мислил, че е невъзможно да го прокара, затворил се в една пещера. Умът му се насочил в една мравя, която носела един товар 15 пъти по-голям, отколкото била тя. Тя е искала да го пренесе от едно място на друго, издигала го донейде и товарът паднал, и тя пак наново започвала да го дига; 99 пъти товарът все паднал, но на стотния път тя го изнесла на другата страна. И той си казал: „Брей, ако една мравя може 99 пъти да слиза и се качва – разбрах тайната!“ И аз казвам: това е Истината в живота! Господ ще те опита 99 пъти и на стотния път ще каже: „Ти заслужаваш да ти помогна да минеш на другата страна.“ Но две деветорки трябва да има – мъже и жени. Жената е една деветорка, а мъжът е друга деветорка. (163, с. 88)

2. СЪВРЕМЕННАТА РЕЛИГИЯ СЕ НАМИРА ОЩЕ В ПРЕДДВЕРИЕТО НА ХРАМА. НОВОТО УЧЕНИЕ – ДА ЖИВЕЕМ В БОЖЕСТВЕНАТА ЛЮБОВ

Сега мнозина посещават всички църкви – и евангелската, и православната, католишката, мохамеданската църква. Но съвременната религия се намира още в преддверието на храма. Ние гледаме само външната страна. Казвате: „Той е евангелист.“ В какво седи туй? Вярва ли в Евангелието? – „Вярва, евангелист е.“ – Но вярването в Евангелието не прави човека евангелист. – „Ама той е православен, вярва в православието.“ – Но вярването в православието не прави човека православен. – „Той е мохамеданин.“ – Но вярването в Мохамеда не прави човека мохамеданин. Когато Туй, Божественото в нас, почне да се проявява не само по форма, но и по съдържание и по смисъл, тогава ние почваме да разбираме какво нещо е Божествената Любов. Когато ние почувстваме туй състояние, всеки страх ще изчезне у нас в този свят и ще затрептят ония вибрации, които досега не сте чувствали, и

във вас ще се създаде най-прозорливият, най-ясният ум. Сегашните религиозни хора мислят, че за да стане човек духовен, трябва да оглупее. Кои хора оглупяват? Хората на еднообразието. И когато искат да хипнотизират един човек, по този начин го хипнотизират: вземат един светъл кръг и го въртят дълго време, и той се хипнотизира. И аз казвам: съвременните хора са хипнотизирани от парите. Парите се въртят около тях. (163, с. 133)

Религиозността се дължи на чувството на привързаност на човека към нещо. Като обичаш един човек много, ти вече имаш религия. И понеже сега човек обича себе си повече от всичко друго, той има една религия на егоизъм. (102, с. 474)

Днес всички учени спорят върху това, кой от авторитетите на науката има повече последователи. Двама свещеници се карат кой от тях да има повече последователи, енориаши и т.н. Христос и Мойсей не се съгласяват, не се споразумяват в света. Христос и Мохамед нямат съгласие помежду си на Земята. В света няма такъв Мойсей, няма такъв Мохамед, няма такъв Христос! *Онзи Христос, Мойсей или Мохамед, които са причина за делението на хората, не са служители Божи.* Когато човек е изпратен да донесе някоя велика Божествена идея, той няма право да поробва хората и да търси своето благо. И Христос казва: „Аз, Духът, нося тази светлина на хората, които вярват, т.е. които имат чистота.“ Сега, например, вие вярвате ли в това, което аз ви казвам? Ще кажете, че не сте го още проверили. Ами в Христос вярвате ли? Вече 2000 години как хората проверяват Христос. Колкото вярвате в мене, толкова вярвате и в Христос. Евреите вярват ли в Мойсей? Аз досега не съм срещал човек в света, който вярва напълно в своя Учител. Тези хора, които казват, че вярват в Христос или в когото и да е друго, не говорят самата истина. Да вярвам в Христос, не значи да се изправа в църквата и да стоя благоговейно, но да бъда в такова разположение, в такова състояние, каквото е имал Христос в душата Си. Не ви говоря за религии – сити сме на религии! Ние трябва да живеем в Божествената Любов, в Божествената Обич, в Божествения Дух. Сегашните религии нека останат за буржоата – за хората на миналото, а Божественият живот е потребен на бъдещето. (161, с. 108)

И хората, които се делят на католици, протестанти, мохамедани и т.н., нямат никакъв Господ. (161, с. 141)

Какво е искал да каже пророкът, когато е изказал тия думи: „Глас на одного, който вика в пустинята: пригответе пътя Господен, прави правете Неговите пътеки“? Съвременният християнски свят може да има повече от 500 000 пророци, като оставим настрана мохамеданските пророци, будическите и тем подобни. 500 000 души, които постоянно викат: „Прави правете Божиите пътища“, а при това тия пътища прави не стават... Сега нас не ни интересува какво казват тия 500 000 души пророци, нас не ни интересува даже какво говорят мохамеданските или будическите пророци, нас не ни интересуват и философите на Земята. Ще кажете: „Защо?“ – Ако

аз съм болен, ако моите очи, моите уши не могат да приемат благата на този свят, а всички други ги приемат, каква полза има от това за мен?...

Всички благородни черти имат Божествен произход, а всички лоши черти имат обратен произход. В света има две велики течения – едното слиза отгоре, а другото възлиза отдолу. Едното течение е чисто, Божествено, а другото течение е човешко, то е течение на мисълта... За да могат да останат тия две течения, Учителите на миналото са препоръчвали някои методи, а съвременните християни, мохамедани, будисти и др. са забравили как да регулират тия течения. Постът е за регулиране на тия две течения. А сега са турили поста, за да се спаси човек. Няма какво да се спасява, постът никога не спасява! (163, с. 183-186)

Единственото разумно нещо е да имаме Този Свят Дух в себе си, да имаме този разумен живот и да разберем как трябва да поправим живота си. Ние очакваме за в бъдеще да дойде някой да ни спаси. Казваме: „Все трябва някой да спаси света!“ Преди две хиляди години дойде Христос да спаси света, но оттам насетне дойдоха и нещастията. Кой не дохождаха да спасят света, но спасиха ли го? В Индия дохождаха и Кришна, и Буда, но спасиха ли го? – Не го спасиха. Между мохамеданите дойде Мохамед. Спаси ли света? – Не го спаси. Ние казваме, че еди-кой си дошъл да спаси света. Не, спасението на света още не е дошло, засега се приготвяват само условията за това спасение. *Когато всички хора приемат великия Дух в себе си, тогава ще дойде спасението.* И сега нас ни заблуждават, като казват, че тези, които са на Земята, още не са спасени; а онези, които са в онзи свят, са спасени... Онзи свят е тук! Аз бих искал да видя спасението на хората в онзи свят! Ако спасението можеше да стане на онзи свят, Великите Учители нямаше да слизат на Земята. Понеже те идват на Земята, тук трябва да бъдем спасени. (134, с. 238)

Всеки болен човек е християнин. Но ще кажете: „Аз съм от друга партия.“ От каквата партия и да си, какъвто и да си по вероизповедание и възгледи – било будист, мохамеданин, теософ, окултист и др., болен ли си – ти си християнин. Някои ме питат: „Защо християнството не е поправило света?“ Отговарям: християнството е наука за болни хора и то е помогнало на тях, доколкото е могло, а в света няма още наука за здравите хора. (161, с. 193)

Христос е велик принцип в човека, не е нещо материално. Той обновява хората и осмисля техния живот. Той прониква в човешкия ум, сърце и воля. Лесно се казва: „Аз съм Христос или Света Богородица.“ Питам: живееш ли като тях? Имаш ли Любовта на Христа в себе си? Други казват, че духът на Христа и на Мохамеда се преродили в някой човек в България, за да примирят българите с турците. Това са заблуждения! Пазете се от заблужденията. Желая всеки от вас да бъде Христос, но като похлопам на вратата ви, да ми услужите. Ако не сте готови да услужвате на бедни, на страдащи и се оправдавате с това, че сте заети, че работите за оправянето на България – не сте Христос. (137, с. 155)

В живота и в Природата съществуват оригинали и преводи. Оригиналят е един, преводите – много. Мъчно се правят добри и точни преводи. Как ще преведете, например, думите: „Ти си голям будала.“ Ако някой ви нарече „будала“, веднага се обиждате. В тази дума се крие нещо хубаво. Тя е съставена от думите *Буди* и *Аллах*. Значи, човек трябва да събужда Бога в себе си. От друга страна, думата „будала“ е съставена от сричките „буд“ и „ал“, т.е. да разглеждаш нещата, както Бог ги е направил. Само онзи може да разглежда нещата така, който има вяра. В този смисъл будалата не е невежа, не е глупав човек, както някои мислят. Следователно, за да не се обиждате, за да понасяте лесно ударите на съдбата, трябва да знаете онова съдържание и смисъл на думите, които те са имали първоначално. Ако проследите значението на думите в първоначалния език, т.е. тъй, както са дадени в далечното минало, виждате, че днес те имат съвсем друго значение. Те са претърпели големи промени. В целокупния живот е станал голям преврат, който се е отразил и в езика на хората. Превратът е станал и в мислите, и в чувствата на човека. (180, с. 110)

Според някои учени е изчислено, че сърцето има на разположение триста милиарда клетки, с които се справя разумно. Те са поданици на неговата държава. Няма цар в света, който да има на разположение толкова поданици, както сърцето. Както виждате, човек е господар на такова голямо царство с толкова много поданици, а се оплаква, че е сиромас. Някой даже нарича себе си „будала“ – *Буда-Аллах*. Думата „будала“ има хубаво съдържание, но днес е изопачена. Първоначално тази дума означавала съвършен човек, произлязъл от Бога. Значи, *будала* е съвършеният, който излиза от Бога. Впоследствие тази дума изгубила своя вътрешен смисъл. Днес под понятието „будала“ разбираме човек, който не знае какво прави – несръчен е той. Някой сгреша и за свое оправдание казва: „Аз съм будала.“ Това значи: „Аз, който имах всички условия и възможности да стана човек, изгубих всичко. Днес не съм нищо друго, освен будала. Станах посмешница на хората.“ Който признава грешките си и ги изправя, е истински будала. Докато всички хора не станат в този смисъл будали, светът не може да се оправи. Обаче да се прави човек на будала – да мисли, че може да излъже, да изиграе някого – не му е простено. Той ще носи последствията на своето съзнателно изопачаване. (15, с. 323)

„Будала“ какво значи? *Буд* – значи Христос, *Аллах* – значи Бог. *Будала* значи един човек, който се уповава на Бога. Човек, който раздава всичко, минава за будала. Онзи, който всичко прибира на едно място, той е „умен човек“. (172, с. 204)

Ще ви приведа един анекдот из източния живот, т.е. из живота на турците. Един много учен турски ходжа живял в Цариград, един от най-учените ходжи. Изкарал много видни ученици. Едни станали министри, други станали паши – заемали най-видни служби, а той останал бедняк. Не му вървяло. Дал заявление до султана и казал: „Толкова хора изкарах!“ Султанът му писал тъй: „Светът е едно колело, на което крапът се обръща

навсякъде. Който знае да го обръща навсякъде, може да си уреди работите. Който не знае да обръща крапа навсякъде, ще има да му тегли главата. Хвани крапа на това колело и го завърти, както трябва.“ Нищо не му дал, нито пари, той само записал това нещо. Ходжата помислил, помислил – какво да прави сега ? Откъдето поиска помощ, отникъде не му дават. Дошло му наум, отишъл в Света гора и се покалугерил – станал християнин. Живял там седем-осем години, научил всички молитви. Най-после се връща с калугерското име в Цариград. Казва, че един калугер иска да приеме правата вяра на мюсюлманството. Той се обърнал, да не го познаят, че е ходжата. Започнали да го учат молитвите. Учил един-два месеца, не може да ги научи. Казват на султана: „Не може да научи молитвите, трябва да го изпъдим.“ Султанът казал: „Приемете го още един ден, може Аллах да му помогне. Аз искам да приеме правата вяра!“ На другия ден той чете всички молитви на мюсюлмански. Всички се почудили и помислили, че Мохамед му е говорил и му е помогнал. Веднага му повярвали. Султанът го направил първи везир. Казал: „Този човек, на когото Мохамед говори – турям го везир.“ Питали го как стана тази работа. „Тя – казва – не става друго. Ако не станеш гяурин първо, мюсюлманин не ти тръгва напред.“ Сега аз ще обърна и ще си послужа с примера: мохамеданството, в което ние живеем, не ви върви. Сега ще приемете привидно християнство, че пак ще се върнете в едно правилно разбиране. Във второто разбиране трябва да се разбират онези, социалните работи, които съществуват в Природата. (139, с. 137)

Ще ви приведа онзи анекдот за един персийски вярващ в мохамеданството. В Персия той имал много последователи. Усещал, че всички последователи не са на свят, не са вярващи както трябва. Той поискал да ги опита дали вярват, готови ли са да служат на Аллаха както трябва. Един ден дал една прокламация всички вярващи да се явят при него. Казал им, че имал заповед отгоре – всичките да станат хора. Събрали се всичките, тръгнали, отишли при него. Питат: „Защо, как?“ Казва: „Имам заповед всички ви да изколя.“ Един млад момък на 21 години и една мома на 19 години, които се обичали, казали: „Ние мислехме да се задомим, да бъдем щастливи, но Аллах казва друго. Хайде да идем в оня свят – като идем, ще живеем. Тук, на Земята, щастие няма да имаме.“ Отиват и те двамата, цялото място – покрито с хора, всички чакат какво ще стане. Пророкът е вътре, не го виждат. Той дал заповед на вярващите, които имат най-силна вяра, те да дойдат първи. Всички се подтикват да влязат, никой не влиза. Старите, по-напредналите, се побутват – никой не отива. Като дошли младите, казват: „Ха идете вие, да видим какво ще стане с вас.“ Влизат двамата млади, затваря се вратата. Като ги поглежда проповедникът, явява се една лека усмивка. Те седят и двамата треперят. Казва им: „Не бойте се!“ Гледат, два овена има там и той им казва да не излизат навън. Взема единия овен, отрязва му главата, протича му кръвта по един улей. Онези вярващи казват: „Отиде момъкът.“ Заколва и втория овен, протича втори път кръв по улея. Казват: „Отиде и момата.“ Като излязъл навън светията да види – нямало нито един. Единствените вярващи са този млад момък и тази млада мома! Той казва: „Благодаря на

Господа, вие ще създадете сега един нов свят. Те са всичките стари.“ Казвам: на туй, старото в нас, ние не можем да разчитаме. Няма защо да ви обяснявам – старото е изиграло своята роля, на него не може да се разчита. От старото вие няма какво да искате, няма тази идея. (146, с. 414)

Вие очаквате и най-после ставате като онзи, стария човек, който е вече на умирање и мисли само за ядене... Аз не бих му дал нищо. Той е в края на живота. Ако аз бях на мястото на този стар човек, щях да остана гладен. Казвам: „Ти трябва да постиш, досега си ял много, сега погладувай.“... Вие казвате: „Нека си отяде този човек, утре ще умре.“ Този старец да умре – той е ял. Аз не искам да говоря повече, само ще кажа, че неговият път е затворен, запушен. Вие знаете какво значи това. Това е като историята за един много богат турчин, който, като умрял, отишъл в онзи свят. Там Мохамед го разхождал из рая. Турчинът разглеждал всичко и видял, че навсякъде текат различни чешми. Дошъл до една чешмичка, която едва съзляла. Попитал: „Каква е тази чешма – едва капе?“ Мохамед отговорил: „Това е твоята чешма.“ Турчинът взел да я мушка, опитвал се да я отпуши, дано тръгне. Но като мушкал с пръчката, запушил чешмата съвсем. Понякога и вие искате така да оправите работите. По този начин работата не се оправя. За да се разбере тази философия, трябва едно училище с предметно учение. Да се говори само теоретически – това е старият път. (130, с. 270)

С всяка една култура, като например с идването на християнството, се започва нещо ново. Нова култура иде! Религиите всякога предшестват културата, за да дадат основа на един умствен подем на човечеството. Така е било в миналото, така е сега, така ще бъде и за в бъдеще. Трябва да се урегулират човешките енергии и чувства, и тогава ще дойдат хората, наречени „гении на човечеството“, за да подемат подигането на човечеството. Това е грандиозна работа! Подигането на човечеството не е работа на един човек. Казваме: „Е, някой учен, някой философ или някой писател ще стори това.“ Не, милиони майки трябва да работят, милиони бащи трябва да работят – те са първите работници, а след туй ще дойдат плеяда все благородни хора, за да работят за туй подигане. (49, с. 173)

Време е вече всички да приложим Христовото учение, а не само един. Ако е Божествено, това учение трябва да се приложи от всички. Какво иска Христос от човека? – Да бъде герой. Днес религиозните се делят на православни, евангелисти и католици. Казвам: човек трябва да бъде свободен, да живее в свобода, светлина и в чистота. Това се иска от него! Щом имаш свобода, светлина и чистота, ти можеш да влезеш в каква и да е църква – православна, протестантска, католическа, мохамеданска. Важно е да имаш Любов в себе си – не външно, по форма, но вътрешно. Формата не определя нещата... *Една е истинската Църква, една за всички народи! Тя е вътре в човека – духовна Църква е тя, идеал за всички хора. Аз я наричам Божествена Църква.* Тя носи ред и порядък за всички хора, за всички общества и народи. Тя носи братство и равенство еднакво за всички – за богати и бедни,

за учени и прости, за силни и слаби. Пред закона на Бога всички са равни! Щом е така, силният, умният, чистият, добрият трябва да посвети живота си на своите слаби братя. Само така могат да се повдигнат обществата и народите. Това донесе Христос в света! Тъй както съвременното общество се развива, то върви към разлагане. (137, с. 17 и 19)

Като намериш Господа, ще излезеш из православната църква, ще излезеш из евангелската църква, ще излезеш из мохамеданската църква, ще излезеш из будистката църква; ще излезеш из българския народ, английския, френския и др. И какво ще остане тогава? Ще остане само човекът – тъй, както го е направил Господ първоначално; тъй, както майка ти те е родила. Това са все пелени, в които майка ти те е повила. Аз не казвам, че тия пелени са лоши неща – прекрасни са, този повой е необходим, така ще те повият с него. Но като станеш на 20 години момък или мома и да те повие майка ти с тия пелени – то е смешно. В сегашните векове да се говори за пелени е смешно. Не се нуждаем от пелени, а от хубави гащи, направени от най-хубав плат и от дълги палта, пак направени от вълнен плат, или ленен, или конопен здрав плат, и този плат да бъде тъй широк, че да можем свободно да се движим, а не майките да казват: „Чакай, мама, ти не знаеш, може да ти се превият крачката.“ (163, с. 205)

Сега не искайте да се уреди целият ви живот. В Любовта съществува един закон: днес като се наядеш, за утрешния ден не мисли. Турците казват: „Аллах керим“, а пък християните казват: „Йова и ре!“ Няма да се спирам филологически върху тези думи. Приблизително това значи: „Господ ще промисли.“ За утре Господ ще промисли – не си ти, който ще промислиш. За ядене майката промисля, а пък длъжността на децата е да ядат. А майката приготвя храната. Ние сме в една епоха, в която ние сме деца. Трябва да се храним добре. А пък ако остане да приготвяваме тази храна, съвсем ще се забъркаме. Други Същества от невидимия свят приготвяват храната. Онези плодове, които растат, не ги приготвяваме ние; също житото, което расте; също така въздухът, който изпъва пространството и пр. Ти само ще приемеш въздуха, храната. Ние искаме по някой път да уредим живота си. Не е възможно да уредиш живота си! То е най-сложното нещо – да уредиш живота си. Че ти имаш отношение с милиарди същества! Пътя, по който ще тръгнеш, не можеш да го избереш. Гдето ще тръгнеш, ще имаш стълкновение и само Божественото ще те прекара през един много по-тесен път. Ще минеш през един тесен път – за да не влезеш в стълкновение с никого. Иначе ако влезеш в друг път, ще бъдеш в стълкновение с този, с онзи. Ти не вървиш по правия път – трябва да минеш по един път, по който няма да имаш стълкновение. Той е правият път! Правият път е онзи, в който да не си в стълкновение с никого. Правият път е да нямаш никакво противоречие в душата си. Имаш ли противоречие, ти не си в правия път – ти си в пътя на изправлението. *Правият път е пътят на Любовта.* (29, с. 630)

Религиозните хора, според мене, без разлика на това дали са християни, мюсюлмани или каквито и да е, трябва да бъдат най-умните и най-добрите хора. По това трябва да се отличават те, тъй гласи религията. Ако религията е служене на Бога, религиозните хора трябва да бъдат не само истински учени, но те трябва да бъдат най-умните и най-добрите хора. Те няма да бъдат като ангелите, но в своя живот те трябва да бъдат образци. И тъй, от нас се изисква един малък опит. Направете един малък опит на вашата любов! Любовта вие сте я опитали. Тази Божествена Любов не се предава с думи. Преди всичко, за нея се изисква нов език, нови думи. (49, с. 182)

Казвам: ако ние не можем да видим Слънцето на Любовта, ние се намираме в едно подземие. И сегашните хора живеят в такова едно подземие, което аз наричам неразбиране на живота. Големи приготовления се правят и в храненето, и в обличането, и в нареждането на къщата, но има нещо съществено, което старата философия не може да даде. Съвременните хора са запознати донякъде с великите Учители, които са дохождали. Някои проповядват какво е учил Буда, какво е учил Христос, какво е учил Мохамед. Други проповядват какво учи съвременната наука, какво учи окултната наука и т.н. Но това са все стари философии. Това, което е проповядвал Христос, то е само част от онова, което може да им се каже. Той още не им е казал същественото. Той казва на учениците Си: „На вас е дадено да разберете цялото, а на другите не е дадено.“ И сегашните хора мислят, че на тях е дадено да разберат много неща и са ги разбрали. На човек, който боледува и който има всички органически недъзи, дадено ли му е да разбере какво нещо е животът? Не му е дадено. Казвам: това е съдба, но не е наука, не е философия. Вие ще разгледате живота обширно, аз не искам да го разглеждате индивидуално. Има една всемирна Душа, която живее във всеки човек. Всеки трябва да слуша тази Душа. Хората различно кръщават тази всемирна Душа. Това е Душа, която разбира всичко, която живее, която направлява хората, която създава и култура, и наука, и изкуство – всичко е нейно творение. Който слуша тази всемирна Душа, е блажен; който не я слуша, той е нещастен. Сега това не се нуждае от доказателства и не може да се докаже, понеже няма нещо, с което може тази Душа да се сравни. Обяснения има, но не може да се обясни. Ще кажете: „Докажи това!“ Не мога да го доказвам. Това, което може да се докаже, е лъжа. Ако ви кажа, че тази Душа е някъде, това ще бъде втора лъжа. Вие ще се измамите. Ако приемете това, вие ще опитате сами. Всеки може да направи опит с тази всемирна Душа. Сега аз не искам да ви занимавам с тази всемирна Душа, защото ако ви говоря за нея, ще кажете: „Дано дойде един велик Учитель да ни уреди сегашното положение, да ни помогне.“ Тази Душа най-малко не иска да урежда сегашните наши неразбирания. Тази Душа не може да ви стане слугиня, да ви измие дъските на къщите или да ви замаже стените. Не, като дойде тя, ще ви накара сами да си измиете дъските, сами да си измажете къщите. Тя ще иска да я слушате. (175, с. 122)

3. ДЕРВИШЪТ И ИЗКУШЕНИЕТО НА БОГАТСТВОТО. КОЙТО САМ ПРЕВРЪЩА КАМЪКА В ЗЛАТО, НЕ СЕ НУЖДАЕ ОТ ЗЛАТОТО НА ХОРАТА

Разумният, напредналият човек лесно се справя с физическите условия. Един дервиш срещнал един турски бей, спрял го и го помолил да му даде десет стотинки. Бейт извадил кесията си, отворил и казал: „Вземи, колкото искаш!“ Дервишът погледнал кесията и видял различни монети: медни, сребърни и златни. Той взел една медна монета от десет стотинки и благодарил за нея. – „Защо не вземеш златна монета?“ – запитал бейт. – „Вземи златна монета, да не ме безпокоиш често.“ – „Благодаря – отговорил дервишът – толкова ми трябва. Имам нужда от хляб. Като задоволя глада си, нищо повече не искам.“ Сега бейт започнал да мисли защо дервишът се задоволява с толкова малко, а на него не стигат и тези пари, които има. Значи, чрез дервиша Бог изпитвал щедростта на бейа, а същевременно искал да му каже, че и на него му са достатъчни десет стотинки на ден. Какво показват десетте стотинки? Те представляват минимума, с който човек може да прекара деня. Разумният човек се справя и с най-малкото. Той лесно се справя с условията на физическия свят. Съвременните хора не се задоволяват с малко, защото се страхуват за утрешния ден. Те искат да осигурят бъдещето си, да не умрат гладни. (152, с. 134)

Ако сте на мястото на богатия и не знаете как да постъпите със своя дължник, ще се намерите на дъното на кладенеца. Тогава искате – не искате, ще подпишете документа, че прощавате дълга. Ако сте на мястото на бедния, не взимайте пари повече, отколкото можете да плащате. Един дервиш срещнал един турски бей и го спрял на пътя му, като казал: „Имам нужда от малко пари, можете ли да ми услугите?“ Бейт веднага отворил кесията си, в която имало наредени златни пари, сребърни, грошове, и му казал: „Заповядай, вземи си, колкото ти трябва!“ Дервишът взел само един грош. – „Вземи повече!“ – „Сега толкова ми трябва!“ В Божествения свят стават работите така, а на физическия свят – малко по-другояче. Както сега се проявява светът, работите вървят по друг начин, но за да не изгуби съзнание и равновесието си, човек трябва да изучава Божествените закони. (146, с. 215)

Ще знаете, че ако давате, и на вас ще дават. Ако не давате, и на вас няма да дават. – „Колко трябва да давам?“ – Колкото е нужно. Ако давате повече или ви искат повече, отколкото трябва, това е тщеславие. Дервишът поискал от бейа десет стотинки, но последният му предложил златна монета. Защо? Или от тщеславие, или от желание втори път да не го безпокои. Ако дервишът го безпокои, с това той иска да му каже: „Докато ти безпокоиш Бога със своите искания, аз пък ще безпокоя тебе.“ Това е при първата среща на бейа с дервиша. При втората среща дервишът ще каже на бейа: „Ела при мене!“ Той ще вземе едно камъче, ще го стисне в ръката си и ще го превърне на злато. След това ще му обясни защо не е взел от него златото. Който

сам превръща камъка в злато, не се нуждае от златото на хората! Кой от вас е срещнал такъв дервиш? Ако бихте срещнали този дервиш, всичките ви неприятности щяха да се превърнат в приятности. Като не можете сами да направите това, казвате: „Такава е волята Божия.“ – Не е така! Бог не желае нашето нещастие, Той иска да бъдем щастливи и доволни. (152, с. 138)

Цялата мисъл на човека е построена на един музикален ред. Човек, ако би знаел да мисли, да взема мислите правилно като тонове, не би бил нещастен. Човешките мисли не са наредени така, както трябва по закона. Вследствие на това имаме толкоз нещастия. Как да докажем на някого, че една мисъл е права? Аз съм привеждал следния пример: среща един турски дервишин един бей, княз. Казва му: „Направи ми една услуга, няколко пари ми трябва.“ Беят изважда кесията си с четири подразделения: има турски лири, меджидиета, черечета (стара турска монета, четвърт лира-бел.ред.), грошове, десетачета. Казва му: „Бююрун“ – заповядайте! Дервишът взема десет стотинки. Казва: „Защо не вземеш една златна?“ – „Не ми трябва толкоз пари, трябва ми само десет стотинки.“ Този дервишин има правилно разбиране. Ти, който не разбираш законите на Природата, искаш да вземеш повече. Не ти трябва турски лири, защо ти са? За бъдеще тебе ти трябва само десет стотинки. (103, с. 249)

Когато аз бях във Варна в 1917 година, направи ми впечатление следното: при мене дойде един ученик в хотела. Каза ми: „Да се запознаем с вас!“ Разправи ми за семейството си, каза ми, че баща му и майка му са бедни и той ходи да работи. И ми каза: „Ако искате, мога да ви направя една услуга.“ Не дойде да проси. Каза: „Ако искате, мога да ви донеса вода, да ви купя лимони, хляб – каквото искате. Аз съм на ваше разположение.“ Той каза: „Като се освободя от училище, аз мога да идвам при вас и да ви направя някои услуги, ако вие обичате.“ Един ден идва при мене и като ми услужи, не искаше нищо. След като слугува една седмица, каза ми: „Можете да ми дадете 20 лева. Толкоз ми трябва.“ Давам му сто лева. Той каза: „Не, мен ми трябва само 20 лева.“ Казах му: „Защо не искаш да вземеш всичките?“ Той каза: „Че трябва да се плащат тия пари! Аз не искам даром. Аз съм си турил за правило, като ми дават пари назаем, да ги изработя. Не искам да вземам даром. Аз искам да съм свободен и ти да бъдеш свободен – да не мислиш, че си ми дал пари. И аз да не мисля, че съм те изнудвал, но да имаме правилни отношения.“ Ето един ученик от трето отделение, който има доста правилни социални схващания. Той има почти същата философия на онзи дервишин, който бил 40-50 годишен. Той, след като живял и се учил в разни школи, срещнал един турски бей и му казал: „Можеш ли да ми услужиш?“ В кесията имало меджидиета, наполеони, турски лири и пр. Беят извадил кесията си, отворил и казал на дервишина: „Вземи си, колкото обичаш.“ Дервишинът казал: „Няма ли други по-дребни монети? Тия са много едри.“ Беят изважда друга една кесия. Дервишинът взел 20 пари и казал: „Толкоз ми трябва за дадения случай.“ Той оставил меджидиетата, лирите. У този ученик откъде се е родила тая философия в него? Давам му сто лева, той ми казва: „На мен

ми трябва само 20 лева!“ Та казвам: всички вие сте родени с всички ония качества, които Бог е вложил във вас. (18, с. 444)

По някой път лошите духове ви изпитват. Това е въпрос на вашето неразбиране. Какво може да ме изкушава един лош дух? Аз съм роден да не ям месо. Какво ще ме изкушава един лош дух мен? Както това момче във Варна, комуто давам сто лева, а той казва: „Не искам повече от 20 лева, толкоз ми трябва.“ Или както онзи дервишин, който иска десет пари! Представете си, че вие имате 20 каси, пълни със злато. И какво ще ви изкушава това, че видите у някой човек два-три наполеона? Може ли да се изкушавате? Но идеята, че нищо нямаш – това може да ви изкуши. Та, първото нещо: вложете идеята да осветите Името Божие, дето и да сте на Земята. Най-първо считайте, че живеете за Името Божие. Христос казва: „Така да просветнат вашите дела пред човеците, че като ги видят, да прославят Отца вашего, Който е на небесата.“ Така да живеем, че като ни видят, където и да е, да кажат: „Ето, това се казва хора, които живеят по Бога.“ Да бъдем образец! (18, с. 449)

4. ДЕРВИШЪТ И БАНЯТА. ПАРИТЕ НЕ СА БОЖЕСТВЕН ПОРЯДЪК

Ако гостилничарят дава ядене безплатно, ще му се благодари. И каквото на него се дава, пак ще благодари. Навсякъде ще се чуват само благодарности. Така ще се уредят всички работи. – „Как може да стане това?“ Направете опит и ще видите. При сегашното положение на работите вие се намирате в положението на онзи турски дервиш, който нямал пет пари в джоба си, но отишъл в една баня да се къпе. Като се окъпал, той излязъл от банята и казал на баняджията: „Благодаря за хубавата баня.“ – „Ами ти да си платиш!“ – „Че аз служа на Бога.“ – „Не се приема тук това! Ти трябва да си платиш.“ Тогава банята струвала само десет стотинки. – „Нямам пет пари в джоба си.“ – „Като нямаш никакви пари, защо си дошъл да се къпеш? Ще ти взема дрехата, да се научиш друг път да не идваш на баня без пари.“ Дервишът взел да се моли на Господа: „Господи, дай ми по някакъв начин десет стотинки или направи нещо, да се събори банята, за да се освободя от този изедник.“ По едно време в банята се дигнал голям скандал. Баняджията отишъл да види какво става. В това време дервишът си отишъл и се освободил от баняджията. На пътя си той срещнал един турски ходжа, който се молел в себе си. Дервишът му казал: „Аз зная за какво се молиш.“ Той знаел, че ходжата бил много користолюбив. „Ти се молиш за пари, искаш Господ да ти даде богатство. За пари не се моли на Бога, Той пари не дава. Аз се молах за десет стотинки и не ми даде. По-скоро събори банята, отколкото да ми даде пари.“ Това показва, че се намиращ в крива посока на живота. Ако искаш нещо от Бога, искай живот, искай знание, искай свобода, но пари не искай. Парите са в тебе. Иди да попееш някъде и веднага ще имаш 25 000 лева. Сега казвам на всички ви: възприемете Бога като Любов в себе си, възприемете Бога като светлина и

знание в себе си, възприемете Бога като свобода в себе си и всичко друго ще се уреди! (102, с. 347)

Щом парите се заменят с Любов, щом Любовта стане разменна монета, светът ще се оправи. Аз съм привеждал онзи пример за дервишина, който отишъл да се къпе в една баня. След като се окъпал, благодарил, но онзи човек, който бил в банята, му казал: „То с благодарности не става – ще дадеш двайсет стотинки.“ – „Нямам.“ – „Като нямаш пари, що се къпеш?“ Искан да излезе, но баняджията не го пуца. Тогава дервишинът казва: „Аллах, дай ми двайсет стотинки да му платя или му събори банята.“ В това време се чува шум вътре в банята, баняджията отива да види каква е работата и дервишинът излиза. След това срещнал човек, който се моли. Дервишинът казва: „Зная защо се молиш – ти искаш пари от Господа. Господ няма пари, Той събори банята. Двайсет стотинки поисках от Него, не ми даде, но банята събори.“ Дотогава, докато купуваме с пари, докато всички неща правим с пари, ние сме на фалшива почва. Дойде някой и ви казва: „Този брат ще внесе пари.“ Не съм против парите, но парите не са Божествен порядък за мен. Може да вярвате в парите. То не е Божествен порядък. В Божествения порядък нещата са мощни, в Божествения порядък ти разполагаш с всичките Божии блага. (133, с. 220)

Каквото положение и да заема човек в живота си, той все на Бога се сърди – дали е мъж или жена, господар или слуга, богат или сиромаш – човек все ще намери нещо, от което е недоволен. Тайно в себе си той ще се сърди на Бога, защото го е създал така, а не иначе и защо не оправи работите му. Ако не му помогне както иска, той е готов да роптае, да се сърди на целия свят. Един дервиш отишъл в една турска баня да се окъпе. Като се окъпал, излязъл спокойно от банята и се готвел да си върви. Баняджията го спрял на вратата и му казал: „Плащай сега!“ – „Благодаря за банята, добре се окъпах.“ – „Това не е достатъчно, трябва да платиш.“ – „Моля ти се, пусни ме да си вървя, нямам пет пари в джоба си.“ – „Ще платиш, нищо повече!“ Дервишът започнал да се моли на Бога или да му даде нужната сума, или да събори банята, та да се освободи. В това време в банята се чул някакъв шум. Баняджията скочил веднага, влязъл вътре да види какво става. А дервишът съвсем спокойно излязъл навън. Като вървял, той си казал: „Господи, защо не ми даде няколко монети, да си платя банята? Или защо не събори банята?“ Днес повечето хора се молят за пари, да оправи Бог работите им. Те искат много. Парите са човешко изобретение – резултат на усилията на човешкия ум и на човешкото сърце. Който иска пари, трябва да работи. Не е мъчно да спечели човек известна сума, за да нареди работите си. (188, с. 156)

Каже ли човек, че не може да живее без пари, това показва, че той се движи в човешкия свят. Каже ли, че и без пари може да живее, той се движи в Божествения свят. Като ученици вие трябва да бъдете разумни, да не постъпвате като онзи турски дервиш, който отишъл на баня без пет пари в джоба си. Той мислел, че като служи на Бога, може да не плаща.

Баняджията, обаче, не мислел така. Той набил дервиша и му дал добър урок – да се научи да мисли право. Какво показва това? Това показва, че условията за живот при Бога са едни, а при хората – други. Бог дава благата Си даром, но човек иска за всичко да му се плаща. Когато се намирате пред Доброто, ще постъпвате по един начин; когато сте пред злото, ще постъпвате по друг начин. (169, с. 100)

... Казвам: още като влизаше дервишът в банята, трябваше да пита може ли да се изкъпе без пари. Сега той е на кривата страна. Щом се е окъпал и излиза от банята, той трябва вече да си плати... Все таки, с пари или без пари, в света човек все трябва да плаща нещо. Дервишът трябваше да каже на баняджията така: „Слушай, аз нямам пари да платя за банята, но искам да се окъпя; в замяна на това ще остана един ден при тебе да ти послужа, да си платя за банята.“ Дервишът искал тъй, по религиозному – влязъл човекът в банята, окъпал се, и да благодари само. Той искал лесно да се изхлузи. Не, той трябва да се опретне на работа. Хотелджиите са много снизходителни, като решите да им слугувате. Лесно е да кажеш на хотелджиията „много ти благодаря“, и да излезеш. Не, ще се опретнеш да работиш и ще си платиш. Даже и в най-благодетелните учреждения като влезете, ще трябва да си платите. Такива, за пример, са училищата. И при това положение, при което са поставени, училищата правят големи благодеяния за възпитанието и образованието на младежта. (24, с. 291)

Няма Господ като Господа на великата Любов. Тя може да ни избави и повдигне. Бог е свързан с всички живи същества, Той е живият Христос на Любовта. Когато дойде Той, да няма вече бесилки и затвори. Всички хора на Новото учение да си подадат ръка, да има живот и радост между тях, песни и музика. Всички да възкръснат и да кажат: „Долу старият ред на нещата! Долу насилието! Долу затворите, бесилките! Нов ред и порядък навсякъде!“ Ще кажете: „Амин! Тъй да бъде!“ Не „амин“, но турете волята си в действие! Сегашните хора приличат на оня дервиш, който отишъл в една турска баня да се къпе. Като се окъпал, той казал на баняджията: „Благодаря ти, добре се окъпах.“ – „Не е достатъчно само да благодариш, но трябва да дадеш един грош за банята.“ Понеже нямам пари, дервишът се обърнал към Господа с молба: „Господи, или ми дай един грош да си платя банята, или я събори!“ И тъй, като дойдете следната неделя тук, искам да носите нов, положителен морал. (112, с. 147)

5. ДЕРВИШЪТ И МАГАРЕТО. ДЕРВИШЪТ И ГЪСЕНИЦИТЕ. ДА СЕ ОСВОБОДИМ ОТ ОГРАНИЧЕНИЯТА НА ЖИВОТА!

Всеки човек може да попадне в ограничителните условия на червея, на кърта, на магарето и на много още животни, без да може да излезе от тия условия. За да се освободи човек от ограниченията на живота, в помощ трябва да му дойде някое силно, добро и разумно Същество. Един принц от

древността живял лош, разпуснат живот, вследствие на което след смъртта си не могъл да продължи работата си, която му била определена, и трябвало душата му да се скита по Земята – да влиза ту в някой паднал, пиян човек, ту в някое животно. Едни ден той влязъл в едно магаре, което често носело дърва на господаря си. Случило се, че един от придворните, в чиито дворец някога живеел принцът, купил дърва на пазара и трябвало да се пренесат със същото магаре, в което принцът често се приютявал. Като дошло до вратата на двореца, магарето се спряло и не искало да направи крачка напред. Господарят му го удрял, но то не мърдало от мястото си. В това време минал един дервиш, който се спрял пред магарето и започнал да наблюдава какво ще стане с него. Като видял, че магарето не мърда от мястото си, той разбрал причината за неговото упорство. Дервишът се приближил при магарето и тихо му прошепнал: „Влез вътре, никой не те познава!“ Като чуло тия думи, магарето влязло в двореца, дето го разтоварили. Значи, принцът, който бил в магарето, не искал да влезе в двореца, за да не го познаят близките му. Следователно, докато не се справи с ограничителните условия на живота, човек неизбежно ще минава през състояния, подобни на тия, в които се намират и животните. Всяка животинска форма не е нищо друго, освен математическа задача, която трябва правилно да се реши. Затова казват, че докато не стане праведен, човек не може заслужено да носи името си. Всяко противоречие в живота трябва правилно да се разреши. (120, с. 17)

Всеки човек може да бъде Син Божий, ако изпълнява волята на Отца си. А тъй, нищо да не знае и да изисква само неговата воля да изпълняват – това не е нито княз, нито Син Божий. Следователно, само онзи има право да яде, който работи и учи да придобива знание и Любов. Първо ще работите и учите, а след това ще ядете. – „Слуги ли трябва да станем?“ – Първо ще бъдете слуги, а после господари. – „Това е унижение за нас.“ – Унижение е за онзи, който не разбира нещата. За онзи, който разбира, всичко е добро и на място. Много хора се страхуват да не изпаднат в положение да ги унижи някой, а не виждат, че като не разбират живота, сами се унижават. Един турски бей, който живял в Цариград, умрял. Докато бил на Земята, той си мислел, че като умре, ще отиде направо в рая. Обаче не станало, както мислел. Като напуснал Земята, явил се при свети Петър с мисълта, че ще влезе в рая. Свети Петър му казал: „Тук няма място за тебе. Временно ще живееш в едно магаре. Понеже си напуснал преждевременно Земята, ще живееш в магарето дотогава, докато се свършат годините, определени да живееш на Земята.“ Както му казал Свети Петър, така станало. Той влязъл в едно магаре, без да знае някой за неговото пребиваване в тази форма. Като влязъл в магарето, той вършел различни работи: вода носел на господаря си, дърва – от гората и т.н. Един ден магарето трябвало да занесе дърва в същия дом, където живял бейт. Като видяло това, магарето се противопоставило на господаря си и започнало да се дърпа – не искало да влезе в двора. Господарят му го ударил няколко пъти, но то се спряло пред вратата и не искало да влезе в двора. Защо? – Бейт се страхувал да не познаят близките му, че живее в магарешка форма. Всички се чудели как да заставят магарето да влезе в двора. Един

дервиш, който наблюдавал цялата работа, казал: „Ако ми платите, аз ще го накарам да влезе вътре.“ Те му обещаха една сума. Той се приближил до магарето и му пошепнал тихо: „Влез в двора, никой няма да те познае!“ След тези думи магарето влязло в двора. Каква била тайната? – Че никой няма да го познае. И тъй, когато човек изпадне в по-ниско положение, отколкото някога е бил, започва да се срамува и не иска да влиза между хората, да не го познаят, да не си спомнят, че някога е бил при по-високо положение, отколкото днес. Казвам: не се стеснявайте! Влизайте свободно между хората – никой не помни вашето високо положение, никой няма да ви познае. Добре, че хората не помнят нито своето минало, нито вашето, за да бъдете неизвестни едни за други – да можете свободно да се развивате. Аз изнасям този пример, за да пречистите мисълта си, да бъдете свободни. (188, с. 68)

Съвети не давайте – трябва да се спазват правилата, иначе борбата в Църквата може да се пренесе и в окултното Братство. Пример с двамата дервиши: единият от тях си имал една магаричка с едно магаренце – работил си с нея на нивата, лозето и много скромно се препитавал – все бил беден. Един ден магаричката умряла, той се отчаял – единственото средство за препитание изгубил. От благодарност към нея ѝ направил един хубав гроб и го украсил. Минаващите пътници, като видели тоя хубав гроб, помислили, че това е гроб на някой велик дервишин и почнали да правят молитви за него и да принасят дарове. Разчуло се, че на тоя гроб ставали изцеления на болни. Дервишинът ѝ направил наблизко колиба и прибирал даровете. Тръгнало му на добре – забогатял и си казал: „Добре, че ми умря магаричката!“ Научил се другият дервишин и го заобиколил, и го попитал: „Какво стана така, че ти тръгна на забогатяване?“ Той не му казал истината, но му дал магаренцето, което вече пораснало, за да си служи с него. Той го взел, за да пооблекчи своето материално положение. Обаче магаренцето, вече израснало магаре, умряло. Отишъл той да се оплаче на съседа си, че му умряло магарето. Той му дал съвет да му направи гроб и да го украси. И ето, че се разчуло, че един велик дервишин умрял на едни-две си място и почнали да посещават гроба му и да носят дарове, и изцеление ставало. Отишъл той да се похвали на другаря си, че му тръгнало на добре, след като умряло магарето му. Първият дервишин му казал: „Твоего магаре мяза на майка си!“ Та сега казвам на вас: докато не умре вашето магаре, няма да се прочуете. Това е окултен разказ, върху който размишлявайте! Законът е: когато има изобилие, чакайте, нека се прояви. Дойде някой, иска да работи – не го спирайте! Пратете го по селата да работи, с радост да замине. Пратете го да работи, като му кажете: „Навреме си дошъл, братко, отдавна те чакат по селата.“ Никога не подпушвайте Божествената енергия, която се проявява – нека излезе това, което тече. Обижда те някой – нека каже. Откритото зло е по-добро, отколкото нескритото добро. Откритото зло е по-силно. Разкритото зло е по-силно, по-голяма светлина ще дойде оттам, отколкото от едно открито добро. А от скритото добро ще получиш по-големи благословения. Така че този закон като пазите, ще си възстановите мира. (174, с. 116)

На какво се дължат страданията на хората? На това, че умът им лесно се раздвоява. Не само вяра се иска от човека, но той винаги трябва да се подчинява на великото в себе си. Докато той се подчинява на висшето Начало, нисшето всякога ще му служи. Разправяха ми един пример за един градинар в Пазарджишко някъде. Той имал в градината си много гъсеници, не знаел какво да прави с тях. За тази цел той извикал един дервиш и го запитал как да се освободи от гъсениците. Дервишът прочел нещо от някаква книга и всички гъсеници се събрали накуп в края на градината. Градинарят запитал дервиша: „Да ги убия ли?“ – „Няма защо да ги убиваш. Тури ги в една кошница и ги занеси далеч някъде, вън от градината си.“ Сега и вие искате, като градинаря, да се освободите от всички паразити в себе си. Не, в избиването на тия паразити не е разрешението на въпроса. Всичко седи в онази мисъл, която имате в живота си. Казвате, че животът е непоправим, че не можете да се справите с живота си. Не, това е заблуждение. Бог, Който обгръща нещата, е дал възможност на всяко живо същество да се справи по някакъв начин с мъчнотиите си. (24, с. 562)

6. ИЗКУСТВОТО НА ДОБРИЯ ЖИВОТ. БЕЗ ЛЪЖА! СПАСЕНИЕТО Е В ПРАВАТА МИСЪЛ

Когато разказвали нещо на Соломон, той казвал: „Известно ми е това, зная го.“ Веднъж един дервиш срещнал Соломон и му казал: „Ефенди, всичко знаеш, но има нещо, което не знаеш.“ – „Какво не зная?“ – „Не знаеш да хвърчиш като птиците.“ – „Така е – отговорил Соломон – не мога да хвърча.“ Сега и на вас казвам: всичко знаете, много неща знаете, но едно нещо не знаете – да живеете добре. Няма по-велико изкуство в живота от това, да живееш добре. Днес повечето хора водят обикновен живот, вследствие на което се оплакват от сиромашия, от болести, от мъчнотии. (188, с. 85)

Вие сте обикнали света, но тоя свят ви не иска, защото светът е една сила, която взема, а нищо не дава. Светът днес мяза на онзи турчин, който нямал пари, па си турил кюляфа вкъщи, запалил една свещ на кюляфа и казал: „Който види, ще съжالياва, и който не види – пак ще съжالياва.“ Събират се всички, искат да видят. Влиза един в стаята, вижда един кюляф и една запалена свещ върху него, плаща му, излиза навънка. – „Какво видя?“ – „Влез, че виж!“ Той пак вика: „Който види, ще съжالياва, и който не види – пак ще съжالياва.“ Влиза друг, вижда да гори свещ на кюляф. Един след друг влизат, гледат изложението на този дервишин и капиталът му се увеличава. А който излиза, не казва, че той бил толкова глупав, да гледа една запалена свещ върху един кюляф. Сега и вие виждате в света, в туй изложение на дервиша, и казвате: „Отлично е там“, но като излезете, казвате: „Влез, че го виж.“ В този свят има един кюляф и една свещ запалена – всичката истина е там. Който е видял, казва: „Влез го виж!“ Аз зная вече какво има – на този кюляф отгоре никаква култура не може да съществува. Че не може да съществува такава култура, каквато ние очакваме, че не можем да бъдем щастливи в

този живот, да живеем братски – защо да не признаем тази истина? Ако не може, има причини. А може да се създаде тази нова култура в света, даже двама, трима души могат да дадат пример на истинско разбиране за Бога, а не туй, физическото разбиране, което е сега. И те ще имат право. Трябва ни онова същинско разбиране, че Бог е един велик принцип на съзнателната Любов, която прониква в нас. (163, с. 394)

Един човек се оплаквал, че не му върви в живота. Тръгнал по света да търси щастието си. След дълго лутане срещнал един дервиш и го запитал: „Каж ми кой е най-щастливият ден и кой – най-нещастният? Искам да зная кога да работя и кога да не работя.“ Дервишът му казал: „Най-щастлив ден е петък, а най-нещастен – събота. Ако започнеш работа в петък, ще успееш; ако започнеш в събота, няма да успееш. Обаче за онова, което ти казах, ще ми дадеш всичките си пари.“ – „Имам само две хиляди лева.“ – „Колкото имаш, ще ми дадеш, а ти ще започнеш да прилагаш това, което научи от мене, и ще печелиш.“ Пътникът дал последните си две хиляди лева и се готвел да тръгне, но дервишът го спрял и му казал: „Ще ти дам един съвет. Преди да почнеш една работа, помисли два пъти за добро ли е или за зло.“ Пътникът благодарил на дервиша и продължил пътя си, дълбоко замислен върху новата задача. Питате: „Станал ли е богат този човек? Намерил ли е той щастието?“ – Намерил го е. Щом е бил готов да даде и последната си пара, непременно е намерил щастието! След 20-годишно странстване, той се върнал у дома си без пари, но научил поне кой ден през седмицата е щастлив и кой – нещастен. Като влязъл в двора, погледнал през прозореца да му отвори някой, но видял, че жена му прегръща и целува един млад, 20-годишен момък. Той се спрял за момент да помисли какво да прави и си казал: „Ако не бях срещнал дервиша, веднага щях да извадя револвера си, да убия и жена си, и момъка. Сега, понеже имам добър съвет, даден от дервиша, ще го приложа: преди да действам, два пъти ще помисля за добро ли е или за зло.“ Вслушал се в разговора и разбрал, че това е неговият син, пораснал в отсъствието на баща си. Питам: на място ли е дал той двете хиляди на дервиша? – На място. С тия пари той научил кой е щастливият ден. Тоя ден бил петък. Помни: всяко нещо в живота има своя добра страна! Сегашните хора се намират в положението на пътника, който тръгнал да търси щастието. Те са вече при дервиша. Той ще им каже, че има един щастлив и един нещастен ден. Той ще ги посъветва как да започват всяка работа. Ако хората не са готови да дадат на дервиша всичко, каквото имат в джоба си, те никога няма да намерят щастието. И Природата постъпва по същия начин. Като отидеш при нея да искаш нещо, тя първо ще те обере, ще ти вземе всичко, на което разчиташ; след това ще ти даде нужното. Ще дадеш всичко, каквото имаш, но ще научиш най-важното: кой е най-щастливият и най-нещастният ден. Най-щастливият ден ще ти донесе много по-голямо богатство от това, което си дал. Най-нещастният ден ще ти вземе и най-голямото богатство. И милиони да имаш, ще ти ги вземе.

Кой е най-щастливият ден? – Петък. Вървиш край реката замислен, търсиш път да излезеш от трудното материално положение, в което си

попаднал. Нямах пет пари в джоба си. Виждаш, че някой се дави в реката. Кой се дави, не знаеш. Обаче нищо не ти струва да се спуснеш във водата и да извадиш давящия се. Оказва се, че това е царската дъщеря, която се къпала в реката, но по невнимание се подхлъзнала и започнала да се дави. Този ден е петък – най-щастливият ден за тебе. От този ден ти ставаш и богат, и щастлив. Лесно се нареждат работите на човека, ако може да спаси царската дъщеря от удавяне. Не струва ли да спасиш царската дъщеря? Не струва ли да дадеш последните си пари, за да намериш щастието? (185, с. 46)

Съвременните хора мислят, че без лъжа не може. Те мислят, че за да излъже човек, той непременно трябва да е умен. Да, вярно е, че само силният и умният могат да излъжат. Глупакът не може да казва лъжи. Един от султаните на източните народи вика дервиш и му казва да каже една лъжа. Дервишът му казал: „Аз вече престанах да говоря лъжи, но ще се помъча да кажа една лъжа. За тази цел, обаче, ми трябва такъми, които трябва да купя от града.“ – „Колко ти трябва за такъмите?“ – „Двеста лири.“ Султанът му дава двеста лири и праща с него един от слугите си да ходи из града, да купят нужните такъми. Вечерта се връщат при султана и дервишът казва: „Господин ефенди, тази е последната!“ – „Браво!“

Най-после султанът вика този-онзи, иска да му кажат такава лъжа, която и сам той да признае. Ако не я признае, тогава няма да плати. Изреждат се един след друг да казват лъжи, докато най-после дохожда един и носи на султана косъм от брадата си и казва: „С този косъм баща ми построи мост, по който московците минаха Дунава.“ – „Възможно е“ – казва султанът. Друг един носи едно яйце и казва: „Майка ми тури това яйце под квачката и от него се измъти една камила.“ – „Възможно е“ – казва султанът. Най-после идва друг, който с още двама души носи един голям кюп. Той казва: „Едно време баща ти отвори война на московците и с този кюп взе назаем пари от баща ми, които ти сега трябва да ми върнеш.“ – „Това не може да бъде!“ – казва султанът. (62, с. 218)

Много философи говорят за субективното, трансценденталното, но и те не знаят какво представлява трансценденталното. Когато Бог създаваше вселената, вие знаехте ли каква беше Земята? Имаше ли други планети около нея? Бяхте ли съветници на Бога? От едно малко камъче геологът описва някогашното състояние на Земята. Каквото и да се каже за нея, това са предположения, хипотези. Турците казват: „Олабелир“ – възможно е. Това не е упрек, но искам да зная на какво почива вашата философия. Спасението на хората е в това: да се научат правилно да мислят. Един турски султан обещал да даде голяма награда на онзи, който му каже същинска лъжа, която той да признае за такава. Извървели се един след друг дервиши пред султана да му разказват лъжи, една от друга по-големи. Първият дервиш казал: „Султан ефенди, майка ми насади едно паче яйце и като се търкулна то, от него излезе една камила.“ Султанът казал: „Олабелир“ – възможно е. Идва друг дервиш и казва: „Султан ефенди, едно време баща ми, като воювал с московците, изтръгнал един косъм от брадата си, турил го на Дунава и направил един

голям мост от него.“ – „Олабелир“ – казва пак султанът. Изредили се трети, четвърти дервиш, и най-послед дошъл последният дервиш, който носел един голям, празен кюп. Той казал: „Султан ефенди, едно време баща ти воювал с московците и моят баща му дал този кюп, пълен със злато.“ Султанът, като го слушал, си мислел: „Ако кажа олабелир, ще трябва, по закона, да му платя“ – затова той казал: „Бу яландър“ – това е невъзможно. Така и ние, когато не ни засяга някоя истина, казваме: „Възможно е.“ Но когато се отнася до нас, тогава казваме: „Това не може да бъде!“ – защото ще трябва да плащаме. (137, с. 109)

Само онзи може да бъде господар, който е в състояние да освободи съзнанието си от всички непотребни мисли. Мнозина говорят за господарство, за владеење и управляване на света, но не са в състояние себе си да управляват и владеят. Ако по невнимание някой изпусне ножа върху крака си, ще се рани. От болките, които претърпява, мисълта му се изменя, съзнанието му се помрачава. Щом иска да управлява света, защо не може да владее мисълта си? Ако е адепт, той може само със слюнка да заздравя раната си. Ето защо, когато някой се оплаква, че му е тежко на сърцето, казвам, че той е ранен. – „Как да се излекувам?“ – Плюй на раната си. – „Ама пари ми трябват.“ – Колко? – „Хиляда лева.“ – Който иска хиляда лева, не е умен човек. Той трябва да иска един лев. Силата е в единицата, а не в нулата, т.е. в нищото. Като има един лев, човек лесно може да забогатее. – „Как?“ – Като сложи по едно нещо след единицата. (152, с. 154)

7. ТАНЦЪТ НА ДЕРВИШИТЕ И ХОРОТО

Силата, идеите, религиозните вярвания на хората не се губят, но само се изменят. В днешните времена ще се явят толкова религии и вярвания, колкото е имало и в миналото, но видоизменени. Какво представлява сегашният танц в театрите? Нищо друго, освен народните игри от миналите времена. Като отиват на бал, добре облечени, хората искат да се представят за благородни от простите и бедни хора. Ще се въртят цяла нощ, ще се изпотят и простудят – нищо няма да постигнат. И след това говорят за дервишите. Къде няма дервиши в света? Набиеш детето си, то започва да се търкаля по земята – играе. И то е дервиш. Ще кажете, че дервишът е опасен човек. Опасен е, но навсякъде го срещаш. Навсякъде срещате дервиши, които се въртят и играят. Идете в едно българско село, да видите, какво хоро се върти там. На хорото се сглеждат моми и момци. Хубаво е българското хоро. Всяка мома, която иска да се ожени, трябва да отиде на хорото. Ще кажете, че не трябва да се ходи на хоро. Питам: дошли ли сте до последното завъртане на стомилионното движение? Ако сте дошли до него, свободно ще ходите на хорото, без да се смущавате. В българските хора има по-голям смисъл, отколкото в европейските игри, дето играят двама по двама. Ако момата играе само с един момък, както играе по баловете, нищо няма да придобие, особено ако момъкът е демагнетизиран. Същата мома на хорото ще спечели

нещо. Тя ще се върне вкъщи разположена и ободрена, защото е приела от общия магнетизъм на участващите на хорото. – „Трябва ли да играем на хорото?“ – Ще играете, но като българи, а не като европейци. Добре е да се събирате по 200-300 души заедно и да играете; а тъй – двама по двама – или ще спечелите, или ще изгубите. Същият закон се отнася и до учените хора.

Някои казват, че около мене имало някаква тайна верига. Като се съберат 200-300 души на едно място и се магнетизират, всички ще ги видят. Хорото става на открито. Следователно, под „верига“ разбирам брънки от живи същества, мъже и жени, свързани с общ танц, като дервишите. Разликата е само в това, че дервишите не пуцат жени в игрите си. При това, те прекаляват в своите игри. Като дойдат до последното завъртане, от устата им започва да излиза пяна. Щом дойдат на себе си, започват да пророкуват. По тоя начин те стават насилствено пророци. Това не е пророчество. Това са етикеции, каквито съществуват в отношенията на хората... Казвам: всички покривки трябва да се свалят. Те са старите тържици, от които човечеството трябва да се освободи...

Едно учение е истинско и на мястото си, ако постоянно внася сила в ума и Любов в сърцето. Казват, че някой припаднал от любов. Аз не говоря за любов, която кара хората да припаднат. Който припада от любов, той е играл на дервишкото хоро. Някой търговец пропада. Защо? – Играл е на дервишкото хоро. Припадъкът му се дължи на неговите стари тържици. (46, с. 98)

Има едно красиво нещо в съвременната култура – то е, че има повишение на съзнанието – хората са малко по-милостиви, отколкото по-рано. Повече добри хора има сега. Обаче начините, методите, формите, законите, чрез които хората живеят, не са такива, каквито трябва да бъдат. Те се нуждаят от много големи поправки, но ние ще оставим тези работи, те не ни интересуват. Всеки един от нас да каже: „Аз искам да намеря смисъла на живота.“ Но сега, да не каже някой на жена си: „Аз слушах днес Учителя, държа една хубава беседа, и от днес вече нямам нищо общо с тебе!“ А, нищо общо нямаш! Досега си имал, а отсега нямаш нищо общо! Не е така. „Дала баба пет лева да се хване на хорото, сега дава десет пари – нея пуцат.“ Който се хване на хорото, трябва да се ожени. Защо се създадоха хората? Хората представят нещо като ония, дервишките танци, на които се въртят, докато паднат в транс. Някой път някой се хване на хорото и като се върти, върти – върне се дома си, хване се за сърцето си и казва на майка си: „Не мога да живея.“ – „Какво има?“ – „Мъчно ми е.“ Ако е мома, и тя не може да живее, и тя паднала в транс. Тези неща са отлични, красиви – аз не ги осмивам, сериозно ви говоря. Всичко туй е красиво, но Природата никога не позволява да се правят два еднакви опита! Един опит ще направиш. Ще кажете: „Колко пъти сме се женили!“... И тъй, вие сте направили много репетиции досега в живота си, но самото представление още не сте направили. Какво значи това? – Че някои от вас са правили много репетиции за женене, но още не са се оженили. „И тази хубава сега – още не сме се женили!“ – Не сте се женили, ами че как! Под „женитба“ аз разбирам през целия си живот да не отпратиш един гневен поглед на онзи, за когото се ожениш. Това е женитба! То е приготвление за самата Истина,

за великата Истина! Мъж или жена – един и същ е законът и за двамата. А сега, мъже и жени се бият, после се примиряват и казват, че били женени. Вие не трябва да разбирате така въпроса. От чисто Божествено гледище женитбата е приготвление за великия живот. Само в приготвленията за женитбата човек ще се приготви за самото представление и в нея ще намери онова, което не му достига. (49, с. 62)

Отличителната черта на Бога е милосърдието. Бог, Който е толкова велик, Който има с какво да се занимава, е намерил в Своята мисъл време да се грижи и за хората. Попитали един турски дервиш: „Знаеш ли защо Господ създаде света?“ Той отговорил: „Когато Бог създаде целия свят, Той беше толкова сериозен, че пожелал да има едно малко развлечение. За тази цел създал човека. При тия големи, велики работи, с които се занимава Господ, Той слиза от време на време на Земята да си почине, да се позанимава и с хората.“ Ще кажете, че това не е научно обяснение. Да, така е, но питам ви: когато ние доказваме, че човек е произлязъл от една малка микроба, това научно ли е? Заблудението е там, именно, когато ние мислим, че от тази малка микроба, под влиянието на различни външни условия, е станал човек. В тази микроба, в тази малка форма, е бил скрит човекът... Човеците са връзка между Бога и ангелите. Следователно, човек по устройството си трябва да мяза на Бога, но днес още не е като Него. (170, с. 197)

УЧИТЕЛЯ ЗА СВЕДЕНБОРГ¹¹

1. СВЕДЕНБОРГ ГОВОРИ С БОГА. СЪВЪРШЕНИЯТ ЧОВЕК

Казвам: Господ може да ни проговори още днес! Ако вие можете да се освободите от всички свои недъзи, ще разберете, че сте цял народ, една велика душа, заобиколена от хиляди други души. Вие сега имате повърхностни вярвания. Ако четете Сведенборга, ще видите, че неговият възглед за живота е приблизително верен, т.е. близо до Истината. Когато Христос е дошъл на Земята, Той бил придружен от хиляди ангели. Един добър човек никога не е сам! Той представлява сбор от хиляди добри души. Навсякъде, дето и да ходим, щом Бог ни е проговорил, придружават ни много напреднали души. Те ни предават своите мисли и по този начин ставаме видни хора. Онзи поет, който пише, не е сам. Онзи лекар, който възкресява мъртвите, не е сам. Ако аз мога да възкресявам мъртви, това е Божествена сила. Аз няма да спирам да убеждавам хората върху този въпрос, но казвам: щом Бог действа, чрез Него всичко може да се направи. Та сега първото нещо, което се изисква от всинца ви, е да придобиете това Божествено знание. (170, с. 150)

Колкото философи и писатели съм чел досега, единствено Сведенборг с положителност твърди, че се е разговарял с Бога. Той разказва за това сериозно и аз не се съмнявам, че е така. Във всичко, което той е видял и преживял, има истина. Що се отнася до другите философи, те правят своите изводи по един логичен път. Те казват: „Ако това е така, например, другото ще бъде иначе.“ Те излизат от причини към последствия. В света причинност няма. Причинността ние сами я създаваме. В Бога не съществува никаква причинност. За да има причинност, човек трябва да бъде заставен от нещо друго да я създаде. Няма причина, която може да застави Бога да създаде света. Това са все наши умозаклучения, които не могат да дадат никакви резултати. Индуските философи говорят за кармата. Те казват, че причината за кармата е грехът. А коя е била причината, която е заставила човек да греши? Тогава те стигат до следното заключение: от две добрини винаги се ражда едно зло и от две злини се ражда едно добро. (62, с. 123)

„Той е недостъпен – не съм виждал Господа.“ Може би и след хиляди години няма да Го видиш. Като се качиш на Небето като ангел, едва ще Го видиш – като едно Слънце. Ти ще Го видиш в един малък размер и няма да имаш една ясна представа какъв е Той всъщност. Ако искате някой път да имате една идея за Господа, трябва да четете Сведенборг – той Го е възплътил по сведенборгски. Питам тогава: какво разбрахте? Бог е едно колективно проявление на всичките разумни в света. В най-разумното Бог ще се прояви. Бог е колективно проявление. В сърцето онова, което можете да почувствате, то е пак Бог. В постъпките пак е едно колективно проявление. (102, с. 662)

В Природата има едно учреждение – кабинет, където задържат писмата от другия свят, понеже много хора заминават неподготвени. Те пишат

такива писма, които не трябва да четете, затова ги задържат. Само като видят нещо хубаво, пускат го. Тъй говорят ясновидците. Така са говорили великите Учители на човечеството, които са виждали нещата. Сега вярвам, че поне малка доза от това е истина. Ако някои от вас имате случай да четете Сведенборг, ще видите как той пише. Разказва как се среща с Господа, как се разговаря с Господа, как се разговаря с ангелите; че се е качил на второто Небе, на третото Небе, бил в света на духовете. Той дели онзи свят на две царства с три Небеса. Разправя за светлината, за топлината, за духовете – как са облечени, за училищата, за възпитанието надълго и нашироко. Авторът, който пише за Сведенборг, казва, че бил много учен човек, но нещо му липсвало. Той казва, че много научни съчинения написал, след това спрял своята научна дейност и влязъл в една област, която другите не могат да проверят обективно. – Тя е обективна, ние сме дошли вече до тази област! Това, което за рибите беше субективно, за млекопитаещите е обективно. Това, което за млекопитаещите е субективно, за нас е обективно. Един ден, ако дойде твоят дядо, влезе къщи и почне да се разговаря с тебе и си заминеш, ти ще кажеш на съседката си дядо ти какво ти е казал. Нека дойде дядо ти! Но той е дошъл само при тебе, не е дошъл при тях. (62, с. 309)

У някои хора съзнанието се движи полека, а у други хора съзнанието се движи бързо. Че ако вие четете Сведенборга, един свършен човек, у когото религиозните чувства са силно развити, ще видите, че той разправя за работи, за които вие бихте казали: „Дали всичко това е вярно или не; дали този човек е с ума си или не?“ Не, това са истински неща! Той разправя какви са ангелите, как живеят, какво мислят. След туй описва всички хора на Земята, в Англия, във Франция, в Африка и другаде – описва ги най-подробно; разправя, че ходи при тях, че се разговаря. Какво ще кажете вие на всичко това? Сведенборг казва: „Ако вашите чувства са развити тъй, както моите, вие ще можете да проверите тия неща.“ За да ги провери човек, изисква се един организъм малко по-другояче устроен от сегашния. Един човек, който обича материалния свят, не може да влезе в Небето, защото неговата материя, неговото съзнание не може да се трансформира тъй лесно. (104, с. 169)

2. СВЕДЕНИЯ ЗА ДУХОВНИЯ СВЯТ. ПРОБУЖДАНЕ НА КОСМИЧЕСКОТО СЪЗНАНИЕ В ЧОВЕКА.

Могат да разправят някои, че след като умреш, ще отидеш между ангелите на Небето. Това никой не може да опише. Има разни описания. *Най-хубаво за онзи свят е писал Сведенборг.* Четете Сведенборг! Той го е описал конкретно. Както описват земния живот, така го описва той. Той говори за ангелите – бил е между тях, говори за техния език. Прави сравнение между земния и небесния живот. Той разправя подробно, хвърля известна светлина върху всичко това. Сведенборг, като говори за ангелите, казва, че някой път и ангелите стават тъжни. Някой път и по тяхното лице настава една промяна. И самите ангели не знаят от какво става това. Има разни

предположения за това, но както и да мислите, има някои неща, които не могат да се обяснят в живота. (29, с. 330)

Казвате: „Кажете нещо за оня свят!“ Оня свят е музика, трябва да имаш уши – да чуваш и очи – да виждаш. Трябва да разбираш езика на невидимия свят. Според Сведенборг, ако отидете на Небето, трябва да минете през първото, второто и третото Небе, дето ще срещнете ангели, на които трябва да разбирате езика. Ангелите от първото Небе не виждат ангелите от второто Небе – то е затворено за тях. И ангелите от второто Небе не виждат тия от третото Небе. Ако ангелите не могат да минават от едно Небе в друго, колко по-малко това е достояние на хората! Те схващат Божествения свят като светлина. – „Какво има в Божествения свят?“ – Само светлина. Никакви форми няма в Божествения свят. Следователно, никакви противоречия не съществуват там. И в нашия живот няма по-хубаво нещо от светлината, няма по-хубаво нещо от въздуха, който дишаме; няма по-хубаво нещо от водата, която пием; няма по-хубаво нещо от храната, която ядем. Няма по-хубаво нещо от онова, което виждаме и чуваме. (115, с. 136)

Най-хубавият живот в слънчевата система е на Слънцето... Някои даже си позволяват да кажат, че са ходили на Слънцето, но те не са от България. От България още не са ходили, но има индуси, които твърдят, че са ходили на Слънцето. Индуските учени-адепти твърдят, че човек, след като се върне оттам, трябва да го събудят. В Европа има само един ясновидец – Сведенборг, който е ходил на Слънцето. Той е бил един много учен човек във всяко едно отношение. Той казва, че е ходил на Слънцето, на Венера, на Юпитер – навсякъде е ходил и опитвал живота там. Много правилно пише този човек! Аз оставям тези въпроси, не искам да им вярвате. Един ден, като дойде време, ще ги проверите. За да вярвате, трябва да имате специфични способности и чувства. За мене сега е безразлично дали вярвате или не. (59, с. 251)

Мигът за Бога е век за хората. Казват: „Второто пришествие ще стане в един миг.“ Този миг представлява векове за Земята. Според Сведенборг и в духовния свят има време и пространство, както във физическия, но там те не са като нашите, те са от по-особено естество. Когато казваме, че в духовния свят няма време, подразбираме, че времето там не е като нашето – разделено на часове, минути и секунди. И там има пространство, но не като нашето. Аз няма да ви обяснявам повече по тези въпроси, защото много от вас сте учили математика и знаете, че да се живее в плоскост и да се живее в куб, това са две съвършено различни неща. (181, с. 38)

Човек се намира на по-високо или по-ниско стъпало на развитие в зависимост от степента на развитие на неговото съзнание. Ако живее в простото съзнание, той не се отличава много от животните. Ако живее в самосъзнанието, той влиза в областта на греха, в областта на смъртта. Щом се натъкне на тази област, той иска да излезе от нея, да мине в безсмъртието,

в свободата. Някои хора са влезли вече в космическото съзнание. Например ап. Павел казва, че се е пренесъл на третото Небе. Третото Небе подразбира пробуждане на космическото съзнание на човека. Много светии, много велики хора са живели в това съзнание. Например Христос, Буда, Сведенборг и други някои са познавали живота и условията на това съзнание. Когато се пробуди космическото съзнание в човека, той изпитва необикновена радост, която никой не може да му отнеме. Докато човек не влезе в това съзнание, неговата радост ту ще се явява, ту ще изчезва – днес ще е радостен, утре ще е скръбен. Задачата на Христос беше да научи хората да живеят правилно, да съдейства за пробуждане на космическото им съзнание. Христовото учение внесе в света нова наука, която цели да приготви пътя за проявяване на това ново съзнание в хората. Старите пророци наричали това съзнание „новото Слънце“, а Христос се произнасял за него с думите: „И ще влея Духа Си.“ На съвременен език това подразбира: ние трябва да съзнаваме, че Космосът е жив, съставя нещо цяло и се интересува от нас дотолкова, доколкото ние се интересуваме от него. Той е Цялото, ние сме неговите части. Казвам: когато човек влезе в космическото съзнание, това не значи още, че той е добил и разбрал всичко. И там има степени на разбиране, но все пак той има по-голяма светлина за нещата и ще може отчасти поне да се освободи от мъчнотиите и несгодите на своя живот. Обаче за това се изисква Школа, методи за приложение. Тъй както сте сега, каквото и да ви се разкрие, каквито знания и да ви се дадат, те ще останат неприложени. (108, с. 41)

Ние сега мислим, че само Земята е населена, а други светове няма населени. Някои мислят, че Земята е разсадник на цялата Вселена. То е много казано от учените хора на Земята! Те мислят, че Земята е единствената планета, на която има живот. Обаче ако четете Сведенборга (един шведски учен, който после станал ясновидец), той е ходил на Юпитер, на Венера, на Марс, навсякъде е ходил, разправя за хората, описва ги, и в оня свят е ходил. Разправя, че ангелският свят е разделен на три свята – един на висшите ангели, на второстепенни и после – третостепенни ангели, които са по-близо до хората. Вие ще кажете: „Тия неща са отвлечени. Защо да не се занимаваме с туй, което е най-насъщно за нас?“ Ако един човек се занимава само с ядене и пиене, какво ще придобие? (146, с. 28)

Понеже вие сте на Земята, за другите (планети – бел. състав.) не може да си дадете мнението, понеже не сте били там. Аз имам думата. Аз определям само някои основни черти. Има и други неща, по които те се различават. Не мислете, че онези, които живеят на Юпитер, че те са светии. Малко по-добри са ония на Юпитер, но и те си имат мъчнотии, които трябва да разрешават. Но въпросът другояче седи. Човек може да се приспособи. Ако най-напред може да иде в Юпитер – да иде да види нещата. Ако четете Сведенборг, той ходил на Юпитер, на Сатурн, срещал се с тия Същества и пише в книгите си, разговарял се с тях. Ще кажете, дали това е вярно? Сведенборг казва – тъй както казва, аз вярвам. Дали тия неща са верни, то е негова работа. Който не вярва, да иде да провери! Един човек, който казва, трябва да му вярваме.

Ако се усъмним – да идем, да проверим и тогава да си дадем думата. Ако без да проверим отричаме нещата, не сме прави. Има един закон, който показва дали нещата са верни или не. (88, с. 294)

Разумният човек разполага с магическата пръчица. Ако е гладен, достатъчно е да тропне с пръчицата, за да намери пред себе си богата трапеза. Щом се нахрани, пак тропне с пръчицата си, за да се дигне трапезата. Той не познава нужди и лишения. Ще кажете, че това е приказка от „Хиляда и една нощ“. Какво ще кажете тогава за книгите на Сведенборг? Според някои това, което Сведенборг е писал, е измислено. Според други, писаното от него е реалност. Едно е вярно: няма измислени неща в света! Каквото помисли, напише или нарисува човек, то е съществувало някъде. Когато художник рисува някаква картина по фантазия, това не е чиста фантазия. Някога той е видял тези образи, макар и откъслечни, и днес ги комбинира в едно цяло. Мнозина са отивали в онзи свят и го описват, но описанията на всички не се съгласуват. Защо? Защото всички нямат еднакъв поглед върху нещата. Някои се спират на външната страна на духовния живот, а други – на вътрешната. Човек трябва да има дълбоко разбиране за нещата, за да може да ги опише правилно. Ето защо, за да приеме нещата в тяхната действителност, човек трябва да е изработил в себе си верен поглед за тях – да знае кое е възможно и кое не е възможно. (45, с. 127)

Онова, което Сведенборг е написал, който е един от най-добрите ясновидци; той, като разправя за онзи свят, така го описва, че казвате: „Откъде го е измислил?“ Едно от двете: или го е измислил, или това е една реалност. И най-после, човек никога не може да измисли неща, които не съществуват. Един художник може да измисли една картина да я нарисува, но той все отгук-оттам е вземал някои сюжети и ги е сглобил. От самосебе си той не може да ги е измислил. Онези, които отиват в онзи свят, описват това, което виждат, а онези, които нямат тази сила, те не могат да разбират нещата и описват онзи свят такъв, какъвто не е. Онзи, който отива на онзи свят и не го разбира, той ще опише само каква носия имат, какви градове има там, а ни най-малко няма да обърне внимание на вътрешната страна на живота. Това, как живеят ангелите, как живеят светиите – на това няма да обърне внимание. Светиите там живеят на цели общества, имат си градини, имат плодни дървета и се хранят не като нас. Тук един светия е постник, но в онзи свят ни най-малко не е постник. Той яде първокласна храна, а не такъв буламач като тука. И после светията, като яде в една паница, втори път не яде със същата. (81, с. 541)

Сега на вас са ви проповядвали за един свят и досега, като четете Милтон и Данте, те са описали оня свят по милтоновски и по дантевски. Ако четете Сведенборг, той разделя ангелите на три категории. Едни ангели, които живеят в първия ангелски свят, друг – във втория ангелски свят и в третия ангелски свят. Само вкратце го даваме. Един ангел от първото Небе, ако влезе във втория свят на ангелите, му се вижда, че не е тъй хубав светът,

както техният, не е приятен. Пък един ангел от втория свят, като влезе в третия свят на ангелите, и нему не се вижда тъй хубав. Вие, ако влезете в ангелския свят, ще кажете: „Не е хубав този ангелски свят! Земята, дето живеем, е по-добра, отколкото ангелския свят.“ Ние си представяме ангелите, като туряме в тях най-хубавото от човека. Ние си представяме ангелите като нас. Пък ангелите не са като хората. Те са запалки, те са огън. Ако един ангел влезе в този салон – той ще изгори, ще изчезне. Ако ходи по това дюшеме, ще изгори. Трябва да вземе човешка форма, да не ни запали. Ако влезе в дома ви и ако ангелът бутне жена ви, тя ще се стопи. Ако бутне сина ви, и той ще се стопи. Всичко, до което се допре, ще се стопи. Сега, ако искате да аргументирате, може да кажете, че е казано, че Земята пред лицето на Господа ще се стопи. То са фигури. Разбираме, реалност на света. Казвам: заради нас в дадения случай животът, както се проявява – този живот е най-добрият. При сегашните условия, при нашето развитие, ако ни въведат в по-висш живот, той ще бъде несъобразен. (76, с. 96)

Ако Природата или Бог е допуснал греха в света, не мислете, че това е някаква слабост. Той е допуснат, за да се прояви друга една черта, да се покаже какво може Божията Мъдрост – всичкото зло на света да го превърне във висше добро за човечеството. Всички онези, които вървят по пътя на Любовта, ще проверят тези неща. Аз говоря истини, които всички ще проверите. Аз говоря на онези, които не сега са се родили, но които са били родени в миналото и сега пак ще се явяват в света. Някой може да каже, че е много казано. Обаче там, в осмата глава на Притчите, е казано: „Веселих се в Неговата обитаема Земя и наслаждението ми беше с човеческите синове.“ Не се говори за тази обитаема Земя, която днес хората населяват – те са живели на друго място. Синовете човечески са тези, които постоянно идат на Земята. Кой са тези човечески синове? Някои ги наричат ангели. Ако четете Сведенборга, ще видите, че той изкарва ангелите произлезли от една предшестваша човешка раса. И от сегашната раса има кандидати за ангели. Онези, които стават ангели, придобиват знание и Мъдрост. В онзи свят има доста празни места за онези, които ще станат ангели. (64, с. 14)

Каин и Авел са родени от една майка и от двама бащи. Според окултната наука в онова време, когато Адам е бил в рая, извън рая е съществувала друга една раса. И от тази раса е дошъл черният адепт, наречен в Писанието Сатана, който прелъстил Ева и от него се ражда Каин. При тази външна раса се е учил Каин и от тях той е научил насилието, убийството и пр. В него се заражда гордостта, тщеславието да управлява Земята и той убива брата си, за да му вземе богатството. Ще попитате: „Защо така?“ Ако Природата е допуснала греха, това не е слабост, а за да се прояви нещо по-велико от това, което е. Според окултната наука човек по-рано е живял на една друга Земя, където е бил във връзка с по-напреднали Същества, които някои наричат ангели. Но ако четете Сведенборга, той изкарва, че и ангелите са от човешко потекло, само че са по-напреднала раса. Те са били една човешка раса, която е предшествала настоящото човечество в своето развитие. Има членове и

от сегашната раса, които са кандидати да влязат в ангелския свят – това са светиите. Но за да влязат хората в ангелския свят, не трябва нищо да остане от техните слабости и да се развият всички сили и способности, които сега са като пъпки, които чакат своето време да разцъфтят. Когато се разцъфнат и развият в своята пълнота тези способности, хората ще реализират Царството Божие на Земята, но Земята трябва да мине през огън, да се пречисти и да се изменят условията. И от съвременната цивилизация с нейните църкви, болници и пр. няма да остане нито помен. В бъдещата култура ще имаме лекари за здравите, а болни няма да има, защото хората ще знаят как да живеят и всяка болест ще се парализира в нейния зародиш. Така че, за да се подобри животът, потребно е преди всичко *едно ново разбиране за живота*. А сега искат да подобрят живота без да изменят разбиранията си, начините на живеене и условията, при които се развива животът. Това е невъзможно, защото големите противоречия, които съществуват днес, произтичат от различията в материалните интереси, а те се обуславят от разбиранията ни за живота. В новите разбираня всеки, който има повече блага, отколкото са му необходими, ще ги раздели с тези, които нямат. По този начин ще се пристъпи към ликвидиране с греха. (5, с. 15)

УЧИТЕЛЯ ЗА ПОСВЕЩЕНИЕТО

1. РАЯТ – ШКОЛА ЗА ПОСВЕЩЕНИЕ. ДА СЕ ОСВОБОДИМ ОТ ПОСВЕЩЕНИЯТА НА ЗМИЯТА И ДА МИНЕМ ПРЕЗ ПОСВЕЩЕНИЯТА НА ЛЮБОВТА!

Ако не впрегнете ума си на работа, вие бедствате да изгубите това, което имате. Според Библията хората били поставени в рая като в школа за посвещение. Тогава Бог им казал по какъв начин трябва да учат. Бог прекарал всички животни пред Адама да им тури имена. Там Бог му даде цяла програма как да работи. Откъде дойде тогава грехът? Грехът дойде с влизането на змията, на адепта, на учения в рая. Той каза на Ева, че ако ядат от плода на забраненото дърво, те ще придобият много повече знания от тези, които Бог ще им даде. Това е заблуждение. Плодът не може да съдържа повече знания, отколкото човешката глава. Ева имаше повече знание, отколкото се съдържаеше в плода. Като направиха опит, те видяха, че изгубиха и това знание, което имаха и придобиха знанието, което съдържаеше това дърво. Какво беше това знание? – Знанието, което сега имаме. Казва се, че това дърво беше дърво на познание на доброто и злото. Според нас, това дърво беше един голям паразит. Ева яде от този плод, поради което днес всички хора не могат да се освободят от това паразитно състояние. То е като един неканен гост. Днес от всички се искат усилия да се освободят от тези впечатления, от известни заблуждения в света. (24, с. 273)

С излизането си от рая Адам и Ева минаха *първото посвещение*. Те разбраха какво значи да свързваш приятелство със змия. Змията казваше на Ева, че трябва да яде от плода на забраненото дърво, за да стане господар на себе си, на своите мисли и чувства. Ева послуша змията, но какво придоби от това посвещение? С грехопадането, т.е. с излизането на Адам и Ева от рая, учението на змията се предаде на всички хора. Това учение се прилага и до днес още. Тази е причината, поради която всички хора на Земята минават през посвещения. Няма човек на Земята, който да не е минал през трите посвещения. Задачата на човека днес е по обратен път да се освободи от учението на змията и от тия посвещения. Той трябва да минава през посвещения, но такива, които са резултат на новия му живот – живота на Любовта. Кой е пътят на Любовта? – Отричане от учението на змията и тръгване в пътя на Любовта, който Христос и до днес още сочи на човечеството...

„И направи Бог човека по образ и подобие Свое, мъжки и женски пол ги създаде.“ Това е първата женитба, първото съчетание, което Бог направи още в райската градина. А това, което хората наричат женитба, е особен род посвещение, но не от Бога, а от змията. Истинската женитба се основава на Любовта, която съществува в човека още от момента на раждането му. Той се е родил с определена любов към някого. Женитба, която се основава на любов, създадена днес, е устроена от змията... Любов, която днес се заражда,

е подобна на огъня на сламата – пламне и загасне. Каква любов е тази, която не е изказана на един Божествен език? Днес хората говорят за Любовта, а не познават нейния език. Те се опитват да решат един велик математически проблем, без да познават основните правила на математиката. Това е невъзможно! (182, с. 36)

Според мене, докато човек не разреши в себе си въпроса за женитбата, той не трябва да се жени. Ако не разреши този въпрос правилно, и да се ожени – както е влязъл в брак, така ще излезе. Преди грехопадането женитбата е представлявала посвещение, тогава човек се е учил. Днес, след женитбата, мъжът или жената изпълняват роля на съдебен следовател: „Защо си облякъл дрехата така? Защо шапката ти не е сложена, както трябва? Защо не си се вчесал на път в средата и т.н.“ – Това не е никаква женитба. Женитбата подразбира свързване на две души с противоположни способности и дарби. Женитбата подразбира среща на две души, лице с лице, за да може Истината да се изяви между тях. Мъжът и жената са две огледала, в които човек може да се оглежда. Като се оглежда, човек вижда своето вътрешно отражение – мира. Тогава той си казва: „Защо съм се толкова навъсил? Защо съм свил вежди?“ – Когато навъси веждите си, човек мисли. Защо? Защото е недоволен от окръжаващата среда. Недоволният трябва да намери причината за своето недоволство и да я премахне. (55, с. 153)

Единственият път за влизане на човека в света на Любовта е пътят на страданието. Първата половина от пътя, който посветеният трябва да извърви, е страданието; втората половина на пътя е Любовта. Докато дойде до втората половина на пътя си, само от време на време посветеният ще вижда един малък проблясък на пътя си, който ще раздира тъмнината, която неизбежно трябва да мине. Този проблясък се дължи на лъчите на Любовта. Светлината ту се явява, ту изчезва, но застава човека да се стреми и да се надява. Той очаква деня, когато Любовта ще се прояви в своята пълнота. Тогава само ще разбере какво нещо е животът на Любовта. Влезе ли в този живот, всички противоречия ще изчезнат от пътя му. Но докато дойде до Любовта, противоречията неизбежно ще го следват и той постоянно ще се пита защо това става така, а не иначе. (188, с. 39)

Вашият живот трябва да бъде образ на Любовта. Вие трябва да бъдете хора на науката, да се стремите към знания, каквито ангелите и светиите имат. Мнозина имат това знание в себе си в зародиш, но то ще се развие и ще произведе голяма промяна в съзнанието им. Това знание може да превръща скръбта в радост, недоволството в доволство, невежеството в знание. Това знание е необходимо, за да може човек да се справи с противоречията, които неизбежно идват. Докато не дойде до възкресението, докато не получи посвещение, човек все ще се натъква на противоречия, на мъчности. Не се спирайте пред мъчнотиите, но се запитвайте какво се изисква от вас, за да ги разрешите. (183, с. 39)

Ще изясня мисълта си с един пример от окултен разказ, претърпял много преводи. В старо време, още след грехопадението, имало две царства: едното се наричало Мензи, а другото – Есперти. Царят на първото царство имал син, който, според тогващния обичай, трябвало да мине своето школуване, т.е. посвещение. Един знаменит учител в царството, приближен на двореца, разгледал астрологически живота на царския син и намерил, че някога в миналото си той извършил едно престъпление, което станало причина за разделянето на двете царства и за възникване на враждата между тях. Знаменитият учител казал на царя, че синът трябва да напусне бащиното си царство – да стане някъде овчар, да пасе овцете, да размишлява и да гледа небето, докато получи светлина. След десет години царският син ще се върне при своя учител, ще го посвети. Царският син се преоблякъл в просто облекло и отишъл в царството на еспертите. Взел тояжката си, подсвирквал си и прекарал като овчар десет години. Един ден, като пасял стадото си при един планински връх, обрасъл с хубави цветя, пристигнала на кон дъщерята на есперския цар, облечена с най-хубавата си премяна. Като видяла хубавите цветя, тя слязла от коня и се затичала да им се порадва. В това време изскочила отнякъде една кобра и ухапала царската дъщеря на дясната ръка. Младият овчар видял всичко и като знаел последствията от ухапването – че след десет минути момата ще бъде мъртва, веднага взел ръката ѝ, изсмукал с устата си отровата и тя се спасила. Обаче един от пазителите, които придружавали царската дъщеря, видял това, веднага грабнал лъка си и забил отровната стрела в лявата ръка на момъка. Момата също се досетила за лошите последствия, затичала се към момъка, скъсла дрехата на раненото място, извадила стрелата, впила устните си и изсмукала отровата. Питам: кой кого спасил? Това е било развързката. След тази случка двете царства се помирили.

Казвам: ако очакваме да изсмучат отровата от нашата ръка, а оставяме отровата в ръката на нашия ближен, ние не сме истински хора. Момата беше готова да даде жертва за жертва и изсмука отровата от раната. Ще ме попитате какво приложение има този пример? – Отлично приложение! Ако всеки мъж и всяка жена са готови да изсмучат отровата от раненото място, би ли имало страдания и смърт в този свят? Забележете, че момата беше ранена в дясната ръка, а момъкът – в лявата. Момъкът каза на момата: „Ти пострада от животинската отрова.“ Момата каза на момъка: „А ти пострада от човешка отрова!“ В този свят има две отрови, които разрушават мъжа и жената, които разрушават човешкото общество. (192, с. 6)

2. ВИДОВЕ ПОСВЕЩЕНИЯ

ПРОБУЖДАНЕ НА СЪЗНАНИЕТО, ЖЕРТВА И ПОДВИГ

Ще кажете, че човек трябва да се бори със себе си. Не трябва да се борите със себе си, а да бъдете зрители на борбата, която става във вас и да държите равновесие. Вътрешната борба в човека е резултат на борбата на злото и на доброто, които действат в него. Задачата му се заключава в това, да се присъедини към една от страните без да се бори. Ако се присъедини

към доброто, неговото развитие и напредък са осигурени. Вътрешната борба определя степента на човешкото развитие. Колкото по-голяма е борбата, толкова по-големи са и придобивките. За гениалния човек тази борба представя велико посвещение. Съществуват *три вида посвещения*. Едното е за обикновения човек. Той минава през страдания, докато прояви доброто в себе си. Талантливият човек минава през второто посвещение, докато развие силата си. Гениалният минава през третото и най-тежко посвещение, докато развие висшата разумност в себе си. Като се съединят трите придобивки – доброто, силата и разумността, се получава истинският човек. Докато мине през тези посвещения, той ще бъде оскубан като пуяк, ще забрави своето величие и ще се смири. Колко пъти човек ще пада и ще става, колко пъти ще бъде неразположен, докато най-после се изправи на краката си! Това са изпити, през които неизбежно трябва да се мине. (17, с. 150)

Биенето на сърцето има влияние косвено върху дишането, а дишането има косвена връзка с кръвообращението и пречистването на кръвта. Ето защо всички съвременни болести се пораждат от неправилното разбиране на Любовта, от неправилното дишане и окисляване в организма. Следователно всички тела у човека се заразяват отдолу нагоре, затова трябва да работим в тези четири области, за да пречистим душата си. В християнството се казва, че трябва да се покаем, значи то се отнася до стремежа на Любовта. След това идва раждане и новораждане – то се отнася до чувствата на Любовта, до душата. Посвещението – до ума. И най-после идва възкресението – то се отнася до силата на духа, сиреч, до Любовта като принцип. (179, с. 18)

Какво да правим със страданията? – Ще търпите! Като страдате, ще се учите на търпение. Някой търговец изгубил стотици хиляди лева – ще търпи. Това е посвещение! Мома обича някой момък, сгодила се за него, но той я напуснал. Това е посвещение. Дете се родило някъде, но скоро след това умира. И това е посвещение! Всичко, което се случва в живота на човека – добро и зло, е изпитание, което има предвид да събуди човешкото съзнание, да му покаже, какви са разбиранията му и докъде е дошъл в развитието си. (182, с. 39)

На Земята душата се намира в сънно състояние, обаче на Небето тя е будна, всеки момент се проявява. Докато се събуди от дълбокия сън, душата минава през много страдания и мъчности. Този момент наричаме пробуждане на съзнанието. Така е за обикновените хора, а що се отнася до посветените – може и без страдания. Те са хора на будно съзнание, готови за жертви и свещени подвизи. Какво трябва да прави обикновеният човек? – Да работи, да учи, за да не остане невежа. Каквото е будното състояние за сънния живот на човека, такова е състоянието му в невидимия свят по отношение на физическия. Значи, физическият живот на човека е сън, в който душата спи дълго време, чака добри условия за пробуждането си. И в Писанието е казано: „Дойде време за пробуждане!“ Всеки иска да се пробуди, но малцина са готови за това. (171, с. 9)

Първо ще се учите да владеете своите мозъчни центрове. Считайте, че всичко, което се върши около вас, не ви засяга. Много пъти в ума ви има подсъзнателни действия, които изразяват, че чрез вас духовете си говорят. И ти току си пипнеш главата, почешеш се. Ако те питат защо правиш това, ще кажеш, че не знаеш. Всички хора си чешат главата, но попитайте ги защо – те не знаят. Не, чрез туй чесане или пипане по главата други същества са, които се разправят със стария език. В една Школа трябва да се освободим от тия неправилни движения. Ние ще изолираме тия влияния и всички приятели трябва да ги държим вън от Школата. Тъй трябва да бъде, ако искате да получите *посвещение в Божията Истина*. Всички трябва да знаете в даден момент известна мисъл дали е ваша, или не. Ако е ваша, трябва да знаете как се е появила, а ако е чужда, ще знаете каква е, откъде е, какво е нейното произхождение. Ученикът трябва да знае всичко това точно. (132, с. 203)

Душата се крепи от Истината. Майката не иска възлюбен, тя търси Истината. Истинският възлюбен на майката е детето. То е нейният възлюбен. Бащата, щом се роди синът, трябва да изчезне някъде. Да остави своя наследник. Индусите имат един обичай – бащата, щом стане на 45 години, напуца дома си и отива да се посвети. Казва: „Работете, както вие знаете.“ На всички нас ни трябва Истина. Любов и Мъдрост доста имаме. Цялото човечество трябва да прояви Истината. (117, с. 177)

Новата култура ще започне с правилното хранене... Посветените в Индия започват именно с правилното възприемане на храната, водата, въздуха и светлината. Така те стават адепти, йоги. (198, с. 91)

Новата култура ще започне с особеното правене на хляба и начина на храненето, защото яденето е цяла наука, която досега не е разбрана добре. След яденето иде пиенето на вода, после ще учим правилно да дишаме и да възприемаме светлината. Ако не приложим всички тия неща в живота си, ще почнем да се оплакваме от лошата си съдба. Индуските посветени, които знаят тази дълбока наука, започват с правилното възприемане на храната, водата, въздуха и светлината. И които следват техните школи и научат тези работи, стават адепти, посветени, йоги, а които не ги научат и разберат, стават факири. (4, с. 158)

Индусите в едно свое посвящение обличат жълта дреха. Туй значи голямо достойнство. (64, с. 98)

ПОСВЕЩЕНИЕТО НА ЖИВОТНИТЕ

Кога мълчи човек? – Когато минава през посвящение. Значи, животните мълчат, понеже минават през посвящение. Всяко изпитание означава известно посвящение. Наистина, не е лесно да страдаш, да се мъчиш и да

не можеш да кажеш една дума за страданията си. Животните се мъчат, изтезават ги и те мълчат. Следователно, когато дойдем до говора на хората, виждаме, че те говорят най-много, когато страдат. Те разправят за болките си – къде ги боли, как са заболели и т.н. (188 ,с. 89)

БОЛЕСТИТЕ, СМЪРТТА, ВОЙНАТА – КАТО ПОСВЕЩЕНИЕ

Като говорим за мъчнотиите и изпитанията, за страданията и болестите, ние имаме предвид разумните мъчнотии, които ползват човека, а не онези, които нищо не допринасят. Например Толстой казва, че след всяко боледуване придобивал известно прозрение. Той гледа на страданията, на мъчнотиите и на болестите като на посвещение. Някой си счупил крака и страда. Ако нищо не придобие от това страдание, напразно е счупил крака си. Но ако чрез боледуването той се запознае с лекаря, с цялото му семейство и създаде от тях добри приятели, страданието му се оправдава. Човек страда и не се ползва от страданията си дотогава, докато гледа на физическия свят като на някакъв отделен, случайно създаден свят, без никаква разумност. (16, с. 85)

Хората често се поставят на такива изкушения, дето искат да излъжат сами себе си. Казва някой: „Няма какво, ще се мре.“ Не говори така, то е сериозна работа! Знаеш ли какво нещо е да се мре? Ти не чакай да мреш. То е опасна, страшна работа, то е по-страшно, отколкото да те нападнат разбойници. „Ще се мре.“ – Този въпрос трябва да се разреши. Той може още сега да се разреши. Смъртта е едно посвещение, което кара хората да се откажат от всичко. И Христос е казал: „Ще се откажете от всичко в света.“ Казвате: „Не се отказваме, как ще живеем?“ Не се отказвате, но като дойде смъртта, тогава се отказвате и от баща си, и от майка си, и от жена си, и от децата си – от всичко се отказвате. Щом смъртта ви хване за гушата, от всичко се отказвате. Най-после ще се откажете и от тялото си и ще излезете вън. Смъртта е голям разбойник. Като дойде при някой човек, тя го хваща за гушата и казва: „Всичко ще оставите на мое разположение.“ Тъй щото не е лесно да казвате само, че ще се мре. Ако аз съм на вашето място, няма да чакам да дойде смъртта при мене като някой разбойник, да ме хване за гушата и да ме застави насила да раздам всичко, но ще раздам сам, каквото имам, та като дойде тя, да няма какво да раздавам и да ме заставя насила да действам. Ще оставя за себе си най-същественото. Казвате: „Нали Господ е наредил живота така, трябва да се живее.“ Много криви работи, много примеси има в сегашния живот, които трябва да се отделят, да се пречистят. Аз не казвам, че трябва да се откажете от сегашния си живот. За разумния човек, който живее на Земята, по-добър живот от сегашния няма. Той е като едно изпитание, като едно училище за човека. Като свършите това училище, ще отидете по-високо, в университета. Който от вас е свършил земното училище, дават му диплом и го пращат на друга някаква служба. Той трябва да докаже, че е свършил това училище с добър изпит. (175, с. 23)

Когато човек влезе в закона на безсмъртието, той изменя условията на живота си и неговото съзнание е вече във фазата на свръхсъзнанието, което изключва всички противоречия. Докато човек живее в самосъзнанието, той ще бъде егоист и смъртта ще бъде неизбежният край на живота му на Земята. И от това гледище смъртта в света е едно посвещение, което учи хората да се откажат от всичко и да преминат от самосъзнанието в свръхсъзнанието. (6, с. 105)

Тази война е едно изпитание, едно посвещение. Бялата раса минава, по закона на посвещението, най-голямото изпитание. Да видят хората колко са смели – като се бият в този ад, наистина са смели. Не ги е страх да бягат – показва се храбростта на хората – колко са смели, колко са решителни. В тази борба вековете се борят, а хората се опитват доколко са герои да понесат изпитанията. Какво беше мъчението на Христа? – Едно посвещение. Геройството на Христа е, че Той понесе всичко с търпение. Казва: „Аз съм по-силен, отколкото всичките римски войници.“ И благодарение на тия удари имаме сегашната култура. Благодарение на всичките светии, които пострадаха, благодарение на всички тия хора, които измират. Те са благото в света. Войната носи едно благо в света и ние трябва да бъдем умни, да схванем добрата страна – не да се интересуваме кой ще победи. Аз зная кой ще победи, но няма да ви кажа. Вие ще го видите. Любовта и Обичта ще победят! Всичките народи ще станат слуги на Любовта. Няма нещо в света, което може да отмени това. (143, с. 18)

Питам: кои войници са по-смели – които бягат от фронта или които стоят на фронта? – Които стоят и устояват. Аз виждам добрата страна. Един човек, който работи при този ужас, при този ад – има нещо в неговата душа! Той ще се кали, той е на посвещение. В сегашната война душите на войниците се посвещават. В цялата бяла раса, като излязат от тази война, ще бъдат облечени с една бяла дреха. И по този път се ражда Шестата раса – расата на Любовта. Досега имаме расата на интелекта, на човешкото знание. Сега се ражда расата на Любовта, която ще ни покаже път, по който трябва да служим на Бога. Аз наричам онази раса, че служи от Любов на Бога. Всеки, който служи с Любов на Бога, той вече е влязъл в Шестата раса – може да се роди. Всеки, който не е готов да служи, той е в петата раса. Всеки, който е готов да служи – възкресението за него ще дойде. Който е готов да служи и да възкръсне, има бъдеще. Всеки, който не е готов от Любов да служи, за второто възкресение трябва да чака. При първото възкресение няма да умрем. Сега, казвам да изучавате Свещените книги, да обръщате внимание. (23, с. 273)

3. В ЕГИПЕТ, ИНДИЯ, МАДАГАСКАР ИЛИ АМЕРИКА? БЯЛОТО БРАТСТВО Е В САМИТЕ НАС!

Хората избягват простите, леки работи в живота си и се стремят към някакви големи посвещения. Какво нещо е посвещението? Всеки минава не през едно посвещение, но през няколко. *Човек трябва да мине най-малко през четири посвещения.* Всяко посвещение има за цел да увеличи, да разшири знанията на човека. При първото посвещение човек придобива известно знание. При второто посвещение знанието му се увеличава. При третото и четвъртото посвещения знанието му се увеличава още повече. За човек, който е минал четири посвещения казват, че се е посветил вече. Един религиозен, вярващ човек искал да отиде в Индия, да мине някакво голямо посвещение. В какво се заключавало това посвещение? Щели да го вържат за някакъв каменен кръст, където трябвало да прекара цели три дни в пост и молитва. През това време щяло да се извърши посвещението. Ако е въпрос да прекара човек вързан за такъв кръст, целият свят е пълен с такива кръстове. Като мине през страданията и изпитанията на света, човек е минал вече през ред посвещения. Срещате един човек, който се радва, че е намерил един добър приятел в живота си. След една-две години той се оплаква от приятеля си – преживял някакво разочарование. Това е първото посвещение. След няколко години същият човек среща млада, красива мома, влюбва се в нея и се оженва. Сега той минава второто посвещение. Срещате същия човек, но станал баща на няколко деца. Той е загрижен, главата му увиснала надолу, големи разходи има, не може да свърже двата края. Той минава третото посвещение. Най-после чувате, че този човек е умрял. Значи, той минал и четвъртото посвещение. Какво представляват посвещенията? Който не е минал през приятелство, свързано с интерес; през женитба; през бащинство и майчинство и през смъртта – той не знае какво нещо е посвещението. Минал ли е, обаче, през такова приятелство, през женитба, през бащинство и майчинство и през смъртта, той разбира дълбокия смисъл на посвещенията. След като е минал през школата на своя приятел, на своя мъж или на своята жена, на своите деца, а най-после и през съгипа на смъртта – той знае какво нещо е посвещение. Той знае какво означава каменният кръст на страданияето и не се стреми към Индия, там да го завързват с някакъв каменен кръст. (182, с. 33)

Та, казвам: при сегашното състояние, в което сте, ще се явят много съмнения у вас. Например тия съмнения често се зараждат и у теософите, и у спиритистите. Последните често извикват духовете и се разговарят с тях. В Англия в една теософска ложа се явява един махатма в плът и казва на теософите: „Тук, в Англия, аз бих ви открил много тайни, но условията не спомагат, затова вие трябва да си продадете имането и да отидете в Мадагаскар, там ще ви открия големи работи.“ Това е един действителен случай. И наистина, около десет души видни теософи продават имането си. „Яви се – казват те – в нашето общество един махатма, който ще ни разкрие велики работи. Ние сега отиваме в Мадагаскар, а след това ще реформираме

Англия!“ Сега и в България може да се явят много махатми, които ще ви кажат: „При тия условия ние не можем да ви открием великите тайни, но идете в Америка и в Индия при индусите, които с хиляди години са развивали своите способности, та дано ви разкрият много неща. Ще отидете там да придобиете своето първо посвещение.“ Какво ще бъде то? За да ви приемат в школата си, какво ще ви правят? Ще те турят на един каменен кръст да стоиш вързан там пет-шест дни, за да видиш какво можеш да научиш от камъка. Някои ще отидат, ще се върнат в Европа така инициирани, ще кажат: „Ние минахме през кръста!“ Индусът може да види нещо на този камък, но европейецът само ще се въодушеви, че стоял на него пет-шест дни, ще си мисли, че е посветен, че е видял нещо, но на този камък няма никакви знания. Тия посвещения, които могат така да се дадат – това са външната страна. Туй посвещение на този камък изисква да знаеш свойствата на органическата, твърдата материя, за да можеш да видоизмениш своите кости. Първото посвещение се дава, за да можеш да научиш онези закони, чрез които да видоизмениш своите кости и мозъка, който се намира в костите. Следователно при този нов строеж на твоя мозък в тебе ще нахлуят нови енергии. Знанията ти ще се разширят, умът ти ще се опресни. Туй състояние наричат възраждане или опресняване на човека. А така можеш да седиш и десет дни на кръста и нищо да не научиш. (132, т.2, с. 260)

Сега вие искате да бъдете ученици на Всемирното Бяло Братство. На място е желанието ви, защото там ще научите много нещо. Някои задават въпроса: „Де е Бялото Братство?“ – В самите нас. То не е една химера, едно име – то е Реалност. Не е достатъчно само да желаете да бъдете ученици на това Братство – работа се иска от вас! Има окултисти, които са обикаляли дворовете на Бялото Братство, но не са проникнали до неговата същина. Какво може да знае един студент, който не е посещавал нито един професор? Някои теософи казват, че за да постигнеш посвещение, трябва да отидеш в Индия. Може да си ходил в Индия, да си минал през изпити, без да си се посветил. Който иска да се посвети, може да получи посвещение навсякъде – и в Индия, и тук. Ти можеш да отидеш в Индия, но и Учителят ти може да те намери тук. Отиването в Индия може да стане в пет минути. Учителите на Бялото Братство знаят законите на Природата. Те могат да сгъстяват и да разреждат материята на своето тяло и да се пренасят, дето искат. Учителят на Бялото Братство може да те срещне навсякъде, ако си го пожелал. Той ще те прекара през посвещение и ще си замине. Аз зная само един случай на посвещение в България. Преди 50-60 години един млад българин искал да се посвети на Бога, понеже майка му го обещала да служи на Бога. Като отишъл в Солун, влязъл в църквата „Св. Димитър“, дето му се явил един от Белите братя, който му казал: „Ти си тръгнал на път и мислиш, че в Света гора ще получиш, каквото желаеш. Не ти трябва калугерство – то е празна работа. Готов ли си да възприемеш това, което ще ти кажа?“ Младият човек видял, че от главата на Белия брат излиза светлина. Като чул думите му, той пожелал да му даде нещо, но онзи се изгубил. Това посвещение станало в църквата. Младият момък се стреснал от видението, но свещеникът, който

присъствал там, му казал: „Не бой се, Божиите пътища са неузнаваеми.“ (126, с. 265)

Сега ще турите в ума си идеята да учите. Аз искам да се яви най-първо у вас една мисъл, едно силно желание да бъдете добри ученици на Бялото Братство. Тъй у вас да се вложи една амбиция, сърцето ви да гори за тази велика наука, в която можете да се инициирате, а когато имате тези малки опити, вие ще почувствате една вътрешна радост, една вътрешна самоувереност за истинността на законите, които действат вътре в живота. (11, с. 115)

На всеки един ученик ще се даде една задача и в тази задача се решава неговото инициране – да мине от една степен в друга, да мине от един клас в друг. Будни трябва да бъдете сега, та ще учите. (132, с. 277)

Понякога вие се критикувате. Критиката е отлична наука, но тя е за посветени хора. Като станеш светия, тогава Господ ще ти даде пост да критикуваш другите. Като пишеш на един професор на български език, той ще коригира написаното. Вие трябва да изучавате езика, той има Божествено произхождение. Българският език е едно наречие на Божествения език. Английският език и другите езици са все наречия на този език. Ще трябва да изучавате този Божествен език. (43, с. 110)

Старите алхимици са търсили начин да превръщат неблагородните метали в благородни. Те са търсили още и жизнения еликсир – някои са го намерили, а някои продължават да го търсят. Които са го намерили, наричаме посветени, светии, гении на човечеството. (16, с. 107)

Думите, че ние трябва да се усъвършенстваме, че трябва да се посветим – всички тия думи сами по себе си са празни, ако не бъдем свързани с живия Господ на Любовта. Нека да излезе някой да покаже, че със своите усилия, със своята мощ той е могъл да се подигне! Всички велики хора, всички Учители на човечеството – в техните сърца е живял Бог, говорил им е този велик Божий Дух. Там, дето Господ не е говорил, това слово не е вярно. Някой може да философства, да минава за много учен, за адепт, но не му ли е говорил Господ, това слово не е вярно. (49, с. 251)

Като ни обича, Бог постоянно мисли за нас как да ни помогне, да задоволи нуждите ни. Като знае това, човек трябва да бъде готов да пожертва всичко за Бога. Види ли готовността на човека да се жертва, Бог му проговаря. Една дума ще му каже, но тази дума ще го издигне, ще осмисли неговия живот. Не може ли да направи тази жертва, човек е осъден на смърт – не физическа, но духовна. Духовната смърт подразбира изгубване на Любовта. Като изгуби Любовта си, човек започва отново да я търси... Човек може да се предаде в ръцете на онзи ангел, който се занимава с взимане на душите. Мине ли през този процес, човек се е посветил. (20, с. 16-17)

За Бога непременно трябва да имате една много ясна, реална представа, в която да не остава никакво съмнение и според тази представа всякога да Го познавате, където и да отидете – да знаете, че Той е, а не друг. Това се изисква от ученика на Бялото Братство. Има моменти в живота, в които сам Господ се проявява, сам Господ заповядва. Тези моменти трябва да ги знаете. Това ще научите от някои вътрешни опити. И тогава ще настане онази фаза на посвещение. Когато дойде тази фаза, умът ви ще тръгне в правилния път на тази философия. След това ще бъдете в състояние да изучавате небесните светила: Слънцето, Венера, Марс, Сатурн, после да влизате в други светове, да се съобщавате с техните жители и пр. Това, което сега преживявате, още не е живот – то е азбука на живота, защото има други състояния, в които животът има по-други проявления от тези, които ние имаме тук. (10, с. 210)

Ще прочета 15-та глава от Евангелието от Йоана. Тази глава е за учениците, а не за обикновените хора... „В това се прославя Отец Ми – да принасяте много плод, и така ще бъдете Мои ученици.“(8. стих) – Това са условия, за да бъдете ученици. Казваш: „Да бъда ученик!“ Прочети 15-та глава, да видиш какви са условията за това – само при тези условия можеш да бъдеш ученик. След това се явява въпросът какво ще се случи с тебе, като станеш ученик. На онзи, който влезе в училището, се казва: „Както Отец възлюби Мене, и Аз възлюбих вас, пребъдете в Моята Любов!“(9. стих) Да пребъдваш в Божията Любов – това е особено посвещение. (192, с. 119)

„Ако пребъдвате в Мене и думите Ми пребъдват във вас, каквото искате, ще попросите и ще ви бъде.“ В този и в следващите два стиха вече се засяга мисловния свят: „Който пребъдва в Мене и Аз в него, той принося плод много. В това се прославя Отец Ми – да приносяте плод много. И така ще бъдете Мои ученици.“ Тези думи на Христа посочват условията, необходими, за да бъдете ученици. Някой казва: „Да бъда ученик!“ Прочетете 15-та глава от Евангелието на Йоана и ще видите какви са условията. Само по този начин можете да бъдете ученици. Сега настъпва втората фаза на ученика. Какво ще се случи с него, след като стане ученик? Втората фаза – това, което сега търсите, е Любовта – тя е второто посвещение. На тези, които трябва да влязат, казвам: „Както Отец възлюби Мене и Аз възлюбих вас, пребъдете в Моята Любов!“ Състоянието, което отличава ученика, се съдържа в думите: „Пребъдете в Моята Любов!“ Христос казва: „Ако държите Моите заповеди, ще пребъдете в Любовта Ми, както Аз съм държал заповедите на Отца Си и пребъдвам в Неговата Любов.“ Сега, вие искате да ви обичат, но не пребъдвате в Любовта. (3, с. 65)

Трябва една специална Школа. Аз не мога да ви разправам, има неща свещени, които се опорочават. Ти казваш: „Господ трябва да ми помогне.“ Така не се говори, това е ропот. Издържай и при най-лошите условия! Щом те обича Господ, Той има нещо предвид. Той нещо е оставил за тебе. И ако Той не ти дава това благо, което искаш, то е за да ти даде нещо по-хубаво, отколкото това, което очакваш. И Писанието казва: „Нито ухо е

чуло, нито око е видяло, което Бог е приготвил за онези, които Го любят.“ И не мислете, че само тук, на Земята, ще живеем при Господа. В трите свята трябва да живеете при Него. И вашият ум трябва да бъде посветен на Него. И вашето сърце трябва да бъде посветено на Него. Волята ви, сърцето ви и умът ви трябва да бъдат посветени на Господа. Досега вие сте дошли до положението, че само волята ви е посветена на Господа, но умът и сърцето – не. Аз взимам думата „посвещение“ в най-хубавия смисъл. Няма нещо по-хубаво от това, човек да бъде посветен на някоя идея. Ако музикантът е посветен на музиката със своя ум, сърце и воля, то дето иде, хората ще го посрещат. Същото е с художника, военачалника и пр. Всички хора, които са посветени, добре ги посрещат навсякъде. Ако някои не ги посрещат, те не са посветени. Посветените хора са добре посрещнати навсякъде, а пък непосветените, за да ги посрещнат, трябва да се посветят. А как се посвещава човек? На български думата „посветен“ значи да имаш винаги светлина. Вечерно време да не ходиш без свещ. И навсякъде, където ходиш, да има светлина пред тебе. И трябва да бъде голяма светлината и пътят ти да бъде ясен. За всяко нещо, което искаш, трябва да има условия. Не се стреми да направиш това, за което няма никакви условия. Та казвам: вие трябва да се посветите сега. На някого волята му и сърцето му са посветени, но умът му не е посветен. Две си направил и едно още остава. Някой само волята си е посветил и сега трябва да посвети сърцето и ума си. Трябва да работиш за това. Някой още и волята си не е посветил. Да започне с волята си. Та започнете сега с посвещение на волята, на сърцето и на ума си. (144, с. 36)

Ученикът трябва да бъде смел и решителен, нищо повече! Христос казва: „Аз извърших Моя дял, ти можеш ли да вървиш по Моя път?“ Ти искаш да Го следваш, но знаеш ли колко камшика Му удариха?... Казва някой: „Учителю, заради мене не може ли някой да носи този кръст, пък аз да мина през царските врати?“ Не, не може – всеки сам трябва да си носи кръста. Не само сега става това, но всякога е било и ще бъде. В Египет, в Индия всеки един ученик, когото прекарват през първото, второто, третото посвещение, го слагат да носи един голям кръст. Четири-пет дни ще пости и ако издържи, ще получи посвещение. Някой път има случаи, когато учениците умират на кръста и се свършва с тях. Тъй щото има разни начини за посвещение на ученика. Не мислете, че е лесна работа истинското ученичество! (132, т.2, с. 154)

Ученикът трябва да мине през съмненията. Това е една област, която той трябва да премине и да я мине докрай. Там той ще се намери в една северно-полярна нощ – дълга нощ. Но той трябва да разбира закона: трябва да я прекара, за да излезе пак на светлия ден. И да се крепи през всичкото време. След като премине през този период на мрак, ще дойде прозрението – светлият ден на посвещението! (156, с. 41)

4. ПОСВЕЩЕНИЕТО НА БЕЛИТЕ БРАТЯ. ЖИВОТ И ЕЗИК НА ПОСВЕТЕНИТЕ

Да се върнем пак към Белите братя. Де е тяхното жилище? Школата на Всемирното Бяло Братство е на Слънцето. Там всяка година Белите братя правят събор. Техните делегати на Земята също се събират на събор. – „Къде?“ – На един висок връх в Хималаите, там правят своя събор. – „Кой е този връх?“ – Зная го, но не мога да го кажа, не е позволено. – „Духове ли са тези братя?“ – Те са хора, облечени в плът, както обикновените хора, но завършили своето умствено и сърдечно развитие. Велик, тържествен ден е съборът на Белите братя на Хималаите – свещеното място за тях. Тогава Бог изявява към тях Любовта Си с всичката Своя пълнота, с всичката Си енергия, която се отправя към целия свят. Тази енергия е причина за повдигане на религията, науката, изкуството. Тя е причина за преустройството на обществата, за подобряване строя и управлението. Светлите и красиви дни в нашия живот се дължат на събора на Белите братя на Слънцето. Когато някой от Белите братя на Земята минава през посвещение, той трябва да внимава това да стане в деня на тържествения събор на Слънцето. Тогава именно лъчите на Слънцето изпращат нещо ново на Земята. За онзи, който минава през посвещение, този ден е раждане от Бога. Това става само два пъти в живота им. За тези Бели братя се казва, че са родени два пъти от Бога. – „Какво значи това?“ – Мислете по този въпрос, сами да си отговорите. (126, с. 159)

Съществува в света един порядък на посветените, който се различава коренно от порядъка на обикновените хора. Той е порядък на свободата – в него няма нито сянка от насилие, нито сянка от това, което ние наричаме обществен живот. Днешният обществен живот е живот на затворници, а не на свободни хора; а общественият живот на посветените е живот на свободни човеци, свързани не с външни закони, а с вътрешна връзка на съзнанието за единството на живота. Сегашният наш порядък, каквото и да го правим, от него нищо добро не може да излезе – той е осъден безвъзвратно на загиване. Каквито и реформи и закони да се внесат в него, той си заминава. (4, с. 77)

И в миналото хората са говорили за реални неща, и сега говорят за реални неща. Но малцина са разбирали това, което говорят. Само посветените хора са разбирали това, което говорят. За обикновените хора, за народа, всичко е било иносказателно. Те никога не са знаели какво нещо е Истината. Посветените хора са били еднoboжници, а непосветените – многобожници. Посветените са били учени хора, а непосветените – невежи. (102, с. 271)

Онези, които разбират Божия закон, всякога поставят храната си на определеното за нея място и време: сутрин се хранят за ума, на обяд – за сърцето, а вечер – за волята. При това, като се хранят, те трябва да четат „Отче наш“. Не е безразлично как четат тази молитва. Като се храниш сутрин за ума си, ще кажеш: „Отче наш“ – и ще изпратиш храната към ума си. На обяд ще кажеш: „Отче наш, Който си на Небето“ – и ще изпратиш храната

горе, в сърцето си. Вечер като се храниш, ще кажеш: „Отче наш, Който си на Небето, да се свети името Ти“ – изпрати храната си в своята воля. Значи ще се молите по следния начин: „Отче наш, Който си в моя ум; Отче наш, Който си на Небето и в моето сърце; Отче наш, Който си в моя ум, на Небето и в моето сърце, да се свети името Ти. Отче наш, Който си в моя ум, Който си на Небето и в моето сърце, Който си в моето тяло, бъди и в моята сила и да се свети името Ти.“ Ако се молите така и ако мислите по този начин, храната ви ще отиде на своето място. Сега, това не е за светските хора, но то се отнася за посветените, за онези, които са навлезли в духовното, които искат да се подвизават в Божия път. Това е за онези, които говорят за Любовта. Без Любов тази работа не става. Следователно, за да се ползвате от храната, вие трябва да ядете с Любов. И тогава, като отидете на работа, ще благодарите на Бога, че работите. Всяка работа има смисъл, когато се върши с Любов. (146, с. 284)

Съвременното човечество има особено благоволение от невидимия свят. Много тайни се разкриват, които в миналото не се разбирали. Ако вземете – във всяко направление. В миналото радиото е било известно само на посветените. Посветените имат радио от оня свят и от тоя свят, и си говорят. Заминал някой на оня свят – ще знаеш на какви вълни да се разговаряш. Ще ти каже адреса си, на кое място е. (42, с. 392)

Единственото нещо, което може да измени човешката натура, това е човешкият ум, който е от най-ново произхождение. Той скоро е дошъл да работи – до времето на Мойсея хората не са ходили по своя ум. Какво нещо е човешкият ум и какви са законите на неговата дейност знаеха само египетските посветени и Мойсей беше го научил от тях, а народът въобще ходеше по чувствата си, по сърцето си. Под „разумно сърце“ на езика на посветените се разбира умът – да разбира кои неща са постижими и кои – не. И всички страдания се дължат на сърцето. Всички народи и индивиди днес живеят със стремежите на сърцето и затова се раждат страданията. (4, с. 46)

Казвам: има едно състояние, има известни дни, има известни места на Земята и ако човек знае как да се постави, той ще добие едно благо. Мойсей, като пасе овцете 40 години, най-после се намери в свещеното място, видя къпината да гори и чу глас, който му каза: „Изуй обувката си, понеже мястото, на което стоиш, е свято.“ Мойсей се намираше при един жив извор и това място беше свещено. При всяко свещено място има един извор. Тогава Мойсей научи това изкуство и като придоби сила, можа да се върне в Египет и да направи всички чудеса. Той беше посветен. Той седя в храмовете на Египет и там научи всички посвещения. Постара се да освободи евреите и най-после ги изведе от Египет. Египетските закони бяха строги и за да не го накажат, когато направи убийството, той избяга. Мойсей живя 40 години в пустинята и научи истинския път – как човек може да се освободи. Ако вие нямате знанието на Мойсей, как ще се освободите от всички несгоди, в които се намирате? Вие искате да ви освободи някой отгън. (130, с. 274)

Искам да имате силата да можете да видоизмените нещата. Вижте Мойсей – хванал тоягата и тя се превърнала на змия; уплашил се и Господ му казал: „Дръж опашката!“ И като хванал змията за опашката, тя се превърнала пак на тояга. „Ама – ще кажете – той е бил Мойсей!“ – Нищо. И той се е учил, но се е учил при най-великите Учители на Египет. Той не беше глупав, защото Господ никога не избира за водачи на човечеството или на един народ глупави хора. Учил е дълго време и е минал известна школа. И виждате колко чудеса е направил пред фараона! Мойсей имаше две желания – да стане учител и същевременно избавител на евреите. Първо той си каза: „Тази работа не е за мене“ и отиде в уединение – 40 години да пасе овце, за да изкупи греховете на убийството. И знаете ли какво правеше? Предаде се на дълбоки размишления, понеже беше посветен във всички тайни на Египет. За едно убийство трябваше да учи 40 години И в това време той имаше второ посвещение. Питам: вие колко години сте пасли овце? Да бъдете овчари, то е велика работа, то е да бъдете учители. Познали ли сте вашия Учител? Баща ви, майка ви, дядо ви 2000 години са били християни, но познали ли са Христа? Ако сте Го познали, кажете пропуска, който ви е дал, също както военните – за да ви пропуснат, искат да им кажете пропуска. Какъв е вашият пропуск, вашата лозинка? Учените хора трябва да имат някакъв девиз, а какъв трябва да бъде нашият девиз? – „Да служим на Христа!“ (160, с. 116)

Има едно съзнание, което обгръща целия материален свят и целият този свят, с всичките му сили и елементи, е резултат на това съзнание. Зад това съзнание има друго, което обгръща първото и действа върху него – от това съзнание, наречено духовно, произтичат всички блага за материалния свят. Тези блага Христос ги нарича „хляб, слязъл от Небето“, защото *Небе* на езика на посветените означава един разумен и организиран свят. И най-после имаме трето едно съзнание, което прониква първите две – това е Божественото съзнание. Тези три съзнания обуславят три велики свята и с тях са свързани ред Същества, сили и елементи, които строят формите, чрез които животът се проявява. За да се избави човек от омагьосания кръг на страданията, трябва да влезе във връзка със Съществата, които действат в тези три свята и са господари на силите и елементите, за да научи от тях знанието на законите и методите за правилната обмяна. (4, с. 60)

От съзнателната работа на човека върху себе си зависи неговото развитие. Като работи върху себе си, той се свързва с възвишените Същества, които му помагат. Те са Същества на Любовта. Само Любовта има предвид интересите на всички хора, на Цялото, а не на отделните части. Кажете ли някой, че обича даден човек, това значи, че обича частта. За да бъде любовта му правилна, той трябва да вижда в това лице Бога. Така той се свързва с Цялото. Всичко е създадено от Бога и заради Него. Обикновеният човек върви от частта към Цялото, а посветените – от Цялото към частта, т.е. от общото към частното. Като се развива правилно, и обикновеният човек идва до правия смисъл на живота, както и посветеният. (171, с. 11)

5. ПЪРВОТО ПОСВЕЩЕНИЕ – ДА ВЛЕЗЕШ В ДУХОВНИЯ ПЪТ

Като изучават Божественото учение, хората имат желание да станат силни, учени, богати – да им тръгне всичко напред, да познаят света, да познаят и себе си. Те гледат на себе си като на избраници, да бъдат богоугодни на Бога. Ако не постигнат това, те се отчайват. Наистина, когато влезе в духовния път, човек минава през първото посвещение. Запитват го: „Какво искаш – сила, власт или пари?“ И този път води към Бога. Силата ще оправи света, властта ще го държи в ръцете си, а парите ще го укрепят. Това е изпит за учениците, а не за онези, които вярват. Те не се подлагат на изпит. Обикновеният вярващ живее като обикновен човек и умира такъв. За него изпити не съществуват. Щом стане ученик, изпитите веднага дохождат. Значи, ученикът се изпитва, а обикновеният човек е свободен. Не съжалявай, ако не те изпитват още. Питат ученика: „Какво искаш – да ти се даде благо отвън или отвътре?“ Някои ученици искат смирение, те не искат нито сила, нито власт, нито пари. Който се стреми към силата, той постепенно се отдалечава от Бога. Целият свят днес върви в пътя на насилието. Учениците, които са избрали пътя на насилието, са създали днешния ред и порядък. Те са разбрали само външната страна на живота. От хиляди години те забелязват, че им липсва нещо съществено. Други ученици са избрали пътя на смирението и жертвата. Аз говоря за съзнателната жертва, а не за самопожертването, което подразбира самоунищожение. Тези, които са избрали пътя на насилието, разполагат със златната каса. Турят ли я веднъж на гърба си, тя вече не слиза оттам. Това наричат индусите закон на кармата. (126, с. 191)

Голяма наука се крие в буквите, затова те трябва специално да се изучават. Всяка буква е ключ на известен род енергия, която човек трябва да превърща – ако е низша, да я превърне във висша. С буквите се занимава кабалата. За пример, някой човек носи едно име, което той сам не харесва и с което изобщо не му върви в живота. Какво трябва да направи, за да тръгнат работите му напред? Да промени името си – да си измисли такова име, което да хармонира на състоянието му. Действително, като се вслушвате в имената на хората, ще забележите, че звуковете в някои имена са така съчетани, че дразнят ухото ви. Когато някой човек минава през известно посвещение, турят му такова име, което да отговаря на неговите астрологически аспекти... Както буквите изразяват известен род енергии, така и всеки уд от човешкия организъм е свързан с известен род сили, с известен род енергии. (57, с. 125)

Ако разбираш значението на числата, ти си посветен човек. (1 с. 90)

Каква е целта на сегашното учение? – Посвещението. То ще дойде отпосле. – „Кога се посвещава човек?“ – Когато се научи да се въздържа. Не можеш да посветиш един човек, който обича да яде. Как ще го посвещаваш? Той казва: „Дай ми ядене! Не ми трябва посвещение. Като се нахраня добре, ще ти кажа какво е яденето, дали е добре сготвено.“ Аз оставям този човек пред хубавото

ядене – да се нахрани добре и да усети тежест. Той ще каже: „Хубаво беше яденето, но тежко ми стана.“ Аз зная, че след това той ще започне да мисли. Какво ще мисли? – Че трябвало да яде по-малко. (173, с. 327)

В посвещението има обещания, които, като се изпълнят, освобождават се от обещанията, например да не ядеш грозде и пр. Когато човек се посвети, в него обитават вече духове от невидимия свят и като живее, той трябва да се съобразява с порядките на невидимия свят, иначе ще бъде напуснат от тия духове... Посветеният трябва да избягва виното – то е силно питие. Виното е пълно с извержения на малките в него организми и който го пие, пие нещо нечисто. Но това е от Стария Завет. Сега посветеният трябва да се храни – с какво? Каквито са елементите, които съдържа гроздовият сок: захар, танин, други вещества. Чисто от окултно гледище трябва да се избира от всеки човек оная храна, която е жива и повишава трептенията му. Да се храни с оная храна, към която има обич. Няма ли обич, става ли ти тежко – тази храна е носителка на всевъзможни болести. Интересното в лозата е, че тя се влече, тиквата също. Те имат голяма алчност. Любеницата също. Те носят гордост, искат да загребят много място. Затова посветеният не трябва да яде от тях и подобни на тези, които се влекат, като бял боб, краставици и пр. Посветеният само като лекарство да яде любеници, тикви. Те действат добре на стомаха. Но най-добре е това, което употребява, сам да си го култивира. (2, с. 94)

6. СЛЕД ПЪРВОТО ПОСВЕЩЕНИЕ. ДА СЕ ОТРЕЧЕШ ОТ СЕБЕ СИ – ОТ СТАРИЯ ЖИВОТ НА ПРЕСТЪПЛЕНИЯ

Щастливите са пияни хора, страдащите са трезви... Съвременните хора казват: „Страдаме много“, а аз отговарям: вие сега сте трезви. През миналия 19. век всички хора бяха опиянени: „Господ няма! Ха, ха!“ – концерти, балове, веселба... Сега през този 20. век хората отрезняха: „Какво ще правим сега?“ Един офицер от бойното поле ми казваше: „Всички ние там се молим, измениха се мислите ни“, а един социалист питаше: „Какво става с мен? Аз съм бил най-глупавият човек досега – сега познавам, че има Господ, сега аз зная, защо съм дошъл на Земята.“ Изрезняват! И вас, ако турят на фронта срещу англичаните и французите и започнат да пукат над главите ви снаряди, каква ще бъде вашата вяра? Аз считам, че тия хора държат сега матура по това, което се нарича посвещение. За някои вече е минало първото посвещение. И жените, които са тук, ще имат страдания, ще минат посвещението и ще изтрезнеят. Да бъдеш трезвен е най-добре – това е да бъдеш в нормално състояние. (22, с. 222)

Често и верующи има като генералите. Най-първо вярващият мяза на един генерал, той поучава хората. Един ден така изпадне, че никой за него не мисли. Съвсем изгубен е този генерал, какво ще прави този изпаднал генерал? Сега този генерал през тази опитност, която минава, лошо ли е?

Той започнал да разбира, едно посвещение минава – разбрал живота. Него го напуща жена му, напущат го децата му и всички го оставили. Никой не се грижи за него. И отива смирено да се покае, за да си изкара прехраната. Не казва вече, че е генерал... Той се смирява като прост войник. Военните може да разжалват един генерал и да стане като прост войник. Като генерал ти си заблуден – ти не си се родил генерал. Хората са те подигнали генерал. (18, с. 205)

Говори се за един римлянин по произхождение, който се наричал Сафио Бертручио... Той бил изпратен от своя Учител за 20 години на уединение. Това е било един голям изпит като на ученик от една мистическа школа... Праща го неговият Учител 20 години на уединение и му казва: „Ще научиш един велик закон и само тогава ще минеш към втората стадия на своето посвещение – да разбереш смисъла на истинския живот, да видиш как ще дойде радостта на този свят. Сега ти живееш в един свят от скърби, трябва да завършиш своя изпит, да опиташ най-големите скърби и ако издържиш, ще минеш в по-горно положение. Като християнин, изпраща го в пустинята, дето 20 години отлично се подвизавал. Изпокъсал си дрехите, обущата, съвършено оголял. Той бил един от видните римски патриции, от високо произхождение бил. Един ден се заражда у него желание да се пооблече и си казва: „Е, хубаво е да има човек едно топло облекло, пък и едни здрави обуца, изпоядоха ме тия животни.“ Тия животни там, в пустинята, не го считали за постник, за светия – използвали неговите крака, хапели го. „Толкоз години вече, дотегна ми тази храна – все круши, ябълки, сливи.“ Дошла му тази мисъл в главата и започва да си разсъждава: „Имам такова желание, намирам, че е законно, най-послед душата ми го иска. Двайсет години живея тук, моля се, моля се – никакъв глас. Нито ангелите, никой не дохожда при мене – всеки дойде и си замине.“ Той имал много знания, затова идва един ден при него един от видните римски патриции, чиито син бил на умираше. Идва той при Сафио като при прочут постник и му казва: „Дайте помощ на сина ми!“ Сафио отива при болния и с едно махане на ръцете премахва болестта. С едно махне на ръцете маха болестта, но своята скръб не може да премахне. Този патриций останал много доволен и като мислил какво да му направи от благодарност, направил му едни много хубави дрехи, обуца, шапка; пригответил му много хубаво ядене и всичко туй му изпратил в златни и сребърни сервизи. Сафио, като видял всичко това, казал си: „Е, имало добри хора на света!“

И тъкмо мислил да се облече, понахрани и понарадва, ето, иде един беден, казва му: „Гол съм, нямаш ли една дрешка?“ Той погледнал, погледнал, въздъхнал и си казал: „Няма да се носят дрехите!“ Взима и му ги дава. След него иде друг един бос, казва: „Бос съм, обуца нямаш ли?“ – „Е, че отидоха гащите, отидоха; хубавата римска тога, и тя отиде, но и обущата ще отидат.“ Дава и тях, въздъхва си. Не се минава много време, един гологлав идва, иска шапка. Дава и шапката си, казва си: „Е, поне яденето ми остава.“ Не се минава много, идва една одърпана мома, гладна. Дава ѝ яденето и си въздъхва. Поглежда, едно парченце хляб му остава. Мисли си: „Поне малко

хлебец ще си хапна.“ Остават още и сервизите. Той ги гледа. Минава една римлянка, казва му: „Отче, помогни ми, моят възлюбен не иска да ме вземе, иска прикря, някакви златни съсъди, някакви чаши.“ Въздъхва си Сафио, дава и тях. Остава само с малкото парченце хляб. Но ето, гледа, идват отвънка птички, накацват около него, започват да чуруликат, и те искат. Отделя и за тях, но остава и за себе си едно малко парченце. Току изведнъж из дупката се явява една малка мишка, казва: „За мене няма ли?“ Дава и ней, и той остава без нищо. Тежък е животът! – Не е тежък! Той въздъхва дълбоко, намира се пред една дилема. Тогава се явява неговият Учител – Христос, но не тъй, както вие си мислите, че ще се яви Христос. Явява се Христос при него, поглежда го, усмихва му се и казва: „Ти премина добре изпита, аз съм доволен от тебе.“ Знаете ли какво е станало вътре в този Сафио? – Той веднага се намира в една прекрасна вила, в която всичките дървета били обкичени с хубави плодове. Веднага се намира между своите приятели, които го обичат. За него била сложена хубава трапеза. Вижда и дрехи, приготвени за него много по-хубави, отколкото онзи римски патриций можеше да му приготви. Има нещо тайно в Природата, което ще се разкрие в света...

„И скръбта ви ще се промени на радост.“ Кога? – Когато ние, като този Сафио, вътрешно се освободим, а не да дойде някой да ни налага нещата отвън. Всеки да действа според Любовта Христова. Не само това – да се добереш до Любовта Христова, но да можеш съвършено да се отречеш от себе си; да стане в ума, в сърцето и в душата ти такъв преврат, че да се почувстваш напълно свободен. Ние можем това да го направим, ние сме способни да го направим...

Ако някой от вас е много нещастен, нека направи един опит. Ако някой от вас постъпи подобно на Сафио, той ще опита. Не трябва да напуснете службата си. Някои мислят, че ако напуснат службата си, ако се отрекат от дома си, този е начинът за постигане на щастието. Ако е въпрос за отричане, аз не бих проповядвал в този дом. Истинското отричане е човек да се отрече от себе си. Знаете ли какво значи човек да се отрече от себе си? – То значи човек да се отрече от всички свои лъжливи и покварени мисли, чувства, желаниа и действия на миналото, за които той е пожертвал хиляди и хиляди хора. Да се отречеш от стария живот на престъпления – това значи да се отречеш от себе си! Да се откажеш от туй, низкото *себе* – себе си на корист, себе си на лъжа, на омраза. От туй да се отречеш и тогава да познаеш в себе си какво? – Онова възвишеното, благородното, което въздига човека. (49, с. 10-16)

Никой човек, който не е разбрал Любовта и не я е приложил; който не е разбрал Обичта и не я е приложил, той няма бъдеще. Ти като Авраама трябва да дадеш всичко. Сара трябваше да претърпи едно посвещение. Тя обичаше Авраама и трябваше да даде слугинята си да му стане жена – да я целува, да я прегръща, да роди дете – туй, което на нея се падаше. Знаете ли какво изпитание е това за една жена? Един човек, който е гладувал три дни, да му вземат хляба и той да седи гладен... Сара издържа първия изпит. Доста хитрини имаха онези духове, които препятстваха. (143, с.- 82)

Цитирате, че умрял сиромашът Лазар и отишъл в лоното Авраамово. Лазар беше на посвещение. Там казва, че кучетата му ближеха раните. Той при всичката си беднотия даваше храна на кучетата. Богатият с всичкото си богатство нито трошица не даваше. И умря този човек, и отиде при Авраама. Богатият, като умря, отиде в ада. Обърна се процесът. Единият стана виден човек, чиновник при Авраама. Другият не се учеше – влезе в земята, да работи в ада. (42, с. 75)

7. ТРЕТОТО ПОСВЕЩЕНИЕ – „ЗАРАДИ БОГА ПРОЩАВАМ НА ВСИЧКИ!“ НЕВИННОСТ, КРОТОСТ, ТЪРПЕНИЕ И ЧИСТОТА

Затова именно Бог е заличил всичко от паметта ви – да не помните кой какво зло ви е причинил. Един ден ще дойде страшният изпит, когато Бог ще вдигне завесата на вашето минало, ще ви покаже какви са били отношенията ви с всички хора, едни от които са ви правили добро, а други – зло, и вие да погледнете към тях, да погледнете към Бога и да бъдете готови да простите. Така ще се изпита вашата Любов. Първо Бог ще ви постави пред ония, които не са ви обичали и които само са ви пакостили. И ако можете да простите, ще минете *третото посвещение*. След това Бог ще ви постави пред ония, които са ви обичали и които са ви правили добрини. Ако можете да им благодарите както трябва, ще минете през *четвъртото посвещение*. Тази е задачата, върху която окултните ученици трябва да работят. Днес повечето хора се намират пред третото посвещение. Около всеки човек Провидението изпраща не ония, които го обичат, но ония, които не го обичат, които му мислят злото. Те се трупат около него и го докарват до ужас. Той настръхва от страх и се обръща към Бога с молба да го освободи от тия неприятели. Не, докато не им прости, той няма да се освободи от тях. Той трябва да ги погледне спокойно, с Любов, и да каже: „Заради Бога прощavam на всички.“ Тогава Бог ще вземе четката и ще заличи всички тия спомени. Това значи да мине човек третото посвещение, да бъде едновременно и Симон Петър, и Христос, и Син Божий. Щом станете Син на Бога живаго, и около вас ще се съберат само ония, които ви обичат. Вие ще си подадете взаимно ръка и ще заживеете братски. Само по този начин животът ви ще се осмисли. Без да сте минали третото посвещение, каквато магия и да учите, каквато наука и да прилагате, нищо няма да придобиете. Да простите – в това се заключава истинската магия, истинската наука. Докато не простите на онези, които не ви обичат и ви причиняват пакости, никаква наука, никаква магия, никаква школа, никакви стихове и формули няма да ви помогнат. Напротив, тия неща по-скоро ще бъдат нещастие за вас, отколкото да ви направят щастливи... Докато не може да прости, човек никога маг не може да стане. За да стане маг, той трябва да има права мисъл. Докато дели нещата на възможни и невъзможни, човек маг не може да стане... И тъй, магът трябва да знае как да постъпва, да отговаря. Няма по-красиво положение от това, да слушаш как съдбата се разговаря с мъдреца, с мага. Съдбата се отнася с мъдреца така, както и с обикновения човек. Когато лошата съдба дойде при мъдреца да му

донесе най-големите страдания, той става на крака, усмихва се, посреща я любезно, учтиво и я пита: „Какво обичате?“ (183, с. 59)

Съдбата, която сега иде, ще ви научи на много неща. Чрез съдбата иде Бог в света и пита хората дали са готови да простят. Които са готови да простят, те ще отидат налясно, ще минат третото посвещение и ще се определят като овце. Които не са готови да издържат, те ще отидат наляво, ще се отделят като кози от стадото и дълго време след това ще трябва да учат. Сега пожелавам ви като дойде Христос, да минете отлясно, да познаете Бога, да познаете Сина Божий, па и вие сами да станете Синове Божии, Синове на възкресението. Тази е задачата ви на Земята... Казвам: всички трябва да се готвите за този изпит, за идването на съдбата. Той е третото посвещение. Като минете този изпит, Христос ще ви запита: „За кого Ме мислите да съм?“ И всички, като Петра, ще отговорите: „Ти си Син на Бога живаго!“ (183, с. 66)

Всички велики адепти минават един курс на посвещение, та и този Муса Бентам трябвало да държи изпит за своето трето посвещение. Всяко едно посвещение е свързано с известен род сили, в които човек като влезе, трябва да знае как да манипулира с тях. Ето защо това било един тежък изпит. Ако той издържи изпита си, ще влезе в един нов свят, ще му се отворят нови пътища, ще му се открият нови способности и чувства, чрез които ще може да вижда вече, а не да ходи слепешката. Той ще вижда реално и ще бъде един човек и на реалното, и на идеалното – на реалното, което е постигнато и на идеалното, което не е постигнато. Зад това реално има друго реално и т.н. Учителят завежда своя ученик Муса Бентам на една от най-опасните планински местности и му казва какви мъчнотии ще срещне: „Първата мъчнотия ще бъде следната: като вървиш по този път, ще срещнеш една голяма змия. Ако можеш да я победиш, ти ще продължиш по-нататък пътя си, но ако не можеш да я победиш, тя ще те нагълта и с тебе всичко ще се свърши. Но когато тази змия се приближи, ти ще видиш да се върти около нея един *гълъб*. В това време ти ще бъдеш смел, ще хванеш змията за врата и ще я удушиш, но не се бой!“ – Тогава той му дава едно шише с някаква течност, която се нарича елемента „вуар“. – „Ще вземеш тази течност и ще намажеш очите на змията, докато се свърши течността. Щом свършиш течността, силата на змията ще мине в тебе и гълъбът ще тръгне подире ти. Тръгне ли гълъбът с тебе, ти си извършил своята победа.

По-нататък в продължение на пътя си ще срещнеш един от най-големите лъвове в света и ако не го победиш, той ще те разкъса на парчета. Но когато се приближиш при този *лъв*, ще срещнеш едно *агне*, което обикаля около този лъв. Ти ще се хвърлиш върху лъва, ще го хванеш смело за ушите. След това ето, вземи това шишенце – в него има един друг елемент във вид на течност, наречена „ерун“ и с нея ще намажеш очите на лъва. Като свършиш течността, агнето ще тръгне подире ти. Тръгне ли агнето подире ти, победата е направена, ти си изкарал изпита и ще можеш да продължиш пътя си.

По-нататък, като продължиш пътя си, ти ще срещнеш един *черен бик* – най-силния бик в света, с остри рогове, и ако не можеш да го победиш, той

ще те наниже на рогата си. Около този бик ще видиш да се движи една *крин* с *жито* и бикът я гледа. Ти ще хванеш смело бика за рогата, ще намажеш очите му с течността „раун“ и като свърши всичката течност, ще видиш, че крината с житото ще тръгне с тебе. Тръгне ли с тебе, значи ти си победил.

Най-после ще дойдеш до пределите на посвещението си, но ще трябва да влезеш през царската врата. Пред царската врата ти ще видиш да седи един *страшен воин* със сабя в ръка и ако можеш да го победиш, ще влезеш в царската врата; ако не можеш да го победиш, главата ти ще отскочи от раменете ти. Около този воин ще забележиш да обикаля една *красива девица*. Тогава ти ще хванеш този воин и ето ти тази течност, наречена „амуит“ – ще намажеш очите на този воин с течността и когато се свърши тя, ще видиш, че красивата девица ще тръгне с тебе. Това показва, че победата е твоя и силата на този воин ще мине в тебе.“

Така са правили древните пророци, така са правили древните мъдреци, като искали да опишат *тайните*, които са скрити вътре в човека. Сега ще ви оставя вие сами да си помислите върху този разказ. Но аз казвам: всички страсти, които бушуват в човешкото тяло, трябва да се победят по един или по друг начин. Как ще се победят? – Като вземат участие всичките тези четири елемента. Те са: вуар, ерун, раун и амуит. Имате ли тези четири елемента, ще победите вашите страсти. Всичките тези четири елемента заедно представляват *вратата*. Тези четири елемента, с които се намазват очите на змията, на лъва, на бика и на воина, това са гълъбът, агнето, крината с жито и красивата девица, които тръгват след нас. Колко струва една крина жито, вие знаете. Какво струва светът без красива девица, и това знаете. Нищо не струва светът без красива девица! Вие знаете, че когато Бог постави първия човек в рая, заобиколи го с най-хубави дървета, с най-сладкопойни птици, но на Адам стана тежко на сърцето и дълго време плака, и най-после изказа една велика мъдрост: че без другарка не може...

Във всеки един от вас трябва да има един импулс да бъде честен, смел, да не се смуцава. Ще хванеш змията за врата, иначе ще те глътне. Ще хванеш лъва за ушите, иначе ще те разкъса. Ще хванеш бика за рогата, иначе ще те набоде. Ще хванеш най-после и воина, иначе ще ти отсече главата. Ами че това е геройство! Ще бъдеш смел, няма да се смуцаваш! Ще хванеш змията за врата, защото гълъбът е там. *Гълъбът* е емблема на Божествения Дух, той представя невинността. При змията човек трябва да има невинност. Ще хванеш лъва, защото там е агнето. *Агнето* е емблема на кротостта. При лъва човек трябва да има кротост. Ще хванеш бика за рогата, защото там е крината с жито. *Житото* е емблема на търпение. При бика човек трябва да има търпение. Всеки, който иска да бъде търпелив, трябва да яде по сто грама сурово, неварено жито, като го разделя на три пъти на ден, по 30 грама. Ще го дъвчете дълго време в устата си, докато се сдъвче добре. Два часа след ядене на житото ще пиете гореща вода. Тъй се придобива търпението. Най-после ще хванете воина, защото там е *красивата девица*, т.е. чистотата. И тъй, имате *невинност, кротост, търпение и чистота*. Това са качества на вратата, чрез които се побеждават недъзите на този свят. (73, с. 65-86)

Смирение се иска от човека! Казано е в Писанието: „Бог се противи на горделивите, а на смирените дава благодат.“ Щом отидете при Господа, няма да Му разправяте какви страдания и мъчнотии имате, нито какви добрини сте направили. Той знае всичко. Той знае целия ви живот, с всички подробности. Едно само не знае: искате ли да учите или не. Ако искате да учите, ще Му кажете с всичкото си смирение, че се радвате на Божия свят и желаете да разберете смисъла на всичко, което ви обикаля. Ще признаете своето невежество и ще пожелаете Бог да ви даде светлина да учите, да виждате и да разбирате нещата. Това не става изведнъж, но постепенно. Бог ще погледне към вас и ще разбере искрени ли сте или не. Ако погледът ви е устремен надолу, Той ще ви остави дълго време на Земята. Ако погледът ви е устремен нагоре, Той ще разбере, че имате искрено желание да изучавате Неговите пътища. Както и да ви погледне, не се страхувайте от Него. Чакайте с търпение, докато ви отговори и ви изпрати най-добрите условия, най-големите блага. Обаче, докато дойде това време, вие трябва да бъдете готови да минете пълно разтърсване. Това значи да се намери човек в положение, като че светът се е свършил. След това ще дойде великото посвещение, наречено още „*ликвидиране на кармата*“. Това значи придобиване на Любовта, която сваля оковите на неговия ум и на неговото сърце. Освободи ли се човек от оковите, които са го ограничавали, той се вижда вече обиколен от своите братя и сестри, които са му помагали. Това е действителност, а не сън. За онзи, който живее едновременно и в този, и в онзи свят, това е действителност. За онзи, който живее само на физическия свят, това е сън. (55, с. 117)

8. ЧЕТВЪРТТО ПОСВЕЩЕНИЕ. СМИРЕНИЕ. ВЪЗКРЕСЕНИЕТО НА ЛАЗАР

Сега съвременните религиозни хора изтощават тялото си, докато най-после, според този закон, умират и стават нещастни. Те мязат в това отношение на Настрадаин Ходжа, който искал да отвикне своето магаре да яде. Но като го отучил да яде, то умряло, и трябвало след това той да носи вода сам. Аз не бих желал да умре вашето магаре. „Има – казва ап. Павел, – тела естествени и тела духовни.“ Има магаре естествено, има и магаре духовно. Думата „магаре“ може да я чувствате като вулгарна, но това значи и осел, а *оселът е емблема на четвъртото посвещение – то е смирението*. Когато дойдеш до положение да пораснеш много, Бог те смирява и ти дохождаш в положение на магаре. Казват: „Той е магаре!“ Каквото и да говориш, все магаре те наричат. Каквото и да правиш, все за твоите уши ще говорят: „Магаре е той!“ Туй е посвещение за смирение и търпение. Като говорим за магарето, то значи да се смири човек, да се откаже от своята гордост. Вие мислите, че магарето е смирено. Не, горделиво е то! Че е горделиво – пуснете го, ще видите, че то никога не остава назад, все напред върви. То показва: „Аз съм капитан, аз вода.“ Големи амбиции има в него. Следователно, за да дойде туй магаре в естествено състояние, Господ го е турил на големи

изпитания. То е нашето вътрешно състояние. Отначало мислим, че имаме големи таланти, знания, но най-после казваме: „И хората имат право“, смиряваме се и започваме да понасяме всички оскърбления. Няма учител, няма какъв и да е проповедник, който да не е понесъл оскърбления. Та и вие, като изпитате това състояние, ще кажете: „Аз съм сега в четвъртата стадия на посвещение – на магарето.“ Като видиш едно магаре, ще попиташ: „Дали съм изпитал това състояние на магарето?“ Забележете, Христос не влезе в Йерусалим с кон, а с ослица. С това Той казва, че хората не трябва да яздят на кон, а на магаре. Ослицата ни казва, че който не се научи на този Божествен закон, ще реве като магаре. (10, с. 171)

Някой се напил, хората казват: „Магарешка работа!“ Магарето не е пияница... Магарето напразно го обвиняват. Магарето като животно е добро животно. Но като магаре, както хората са го направили, е лошо. Много от неговите лоши черти хората му ги приписват. Благодарение че магарето е устойчиво, ако нямаше магарето тази твърдост, не зная какво щеше да стане. Всичката магарешина къде седи? Магарето някой път е повече твърдо, отколкото трябва. Затова хората турили магарето като образец на твърдост. Ти го бий, но то си остава на онова, което знае. Хубава черта. Защо човек да не седи на своето убеждение! Така че на тази черта в древността, когато минавали в четвъртото посвещение, на магарето са яздили. Христос на магаре язди. Да бъдеш твърд като магарето, омото да ти не трепне! Магарето, като влезе в селото, реве – животно, което Бог създал. То ще се провикне, но ревят на магарето казва: „Ако не вървите по Божия път, ще бъдете животни като мене; ако вървите по човешкия път, ще бъдете магаре като мене, че каквото и да вършите – и добро да направите, и най-хубавото може да направите на хората, те никога няма да ви оценят.“ Всеки човек, който не оценява, той ще има участта на магарето, но туй не трябва да ни обезсърчава. (72, с. 292)

Какво го е ползвало този еврейски цар (Соломон – бел. състав.) – всичко имал, и злато имал, и слуги имал, и палати имал, и винце – всичко имал и бил недоволен. Той казва: „Побеля ми главата от моите глупости!“ Като казва: „Суета на суетите, всичко е суета!“, казва: „Дебела е главата ми да разбирам.“ Като четете *Еклизиаст* – най-после, като разбрал, той дошъл до посвещение – става положителен да разбира, казва: „Нямам време! Като дойда втори път на Земята, ще приложя практически, което разбрах.“ (139, с. 92)

„Лазаре, излез вѐн!“ Кой и какъв беше Лазар? Защо Христос отиде именно при гроба на Лазаря, а не отиде на други гробове да вика мъртвите да излязат вѐн? По това време в Израил имаше само един човек, който, след като умря, още можеше да чува и да разбира какво му се говори отвѐн. Този човек беше Лазар. В цялата еврейска история, от времето на Авраама до идването на Христа, само един евреин имаше способността и след смъртта си да чува и да разбира какво му се говори. Това състояние окултистите наричат „четвърто посвещение“. Когато Христос дойде на

земята, Той искаше да провери този закон, затова отиде при гроба на Лазаря и извика: „Лазаре, излез вън!“ И действително в отговор на тези думи Лазар излезе от гроба. Които не разбират този закон, ще кажат, че тази работа била нагласена. Как я нагласили? Христос казал на Лазаря да се престори на умрял, да преседи в гроба четири деня и когато Той дойде и го извика, да излезе вън. С това те ще убедят хората, че Христос може да възкресява мъртви. По този начин именно съвременните хора обясняват чудесата. Ако разсъждавате така, тогава всички философски и научни твърдения могат да се поставят на подобна критика. Някой астроном погледнал през своя телескоп и видял нещо на Слънцето. Веднага всички вестници пишат, че еди-кой си учен след ред изчисления доказал, че на Слънцето ставали някакви промени. Всички хора вярват в твърденията на този учен. Обаче не се минава много време, дохожда втори учен, който опровергава първия и дава някакви нови изчисления. Хората и на него вярват. След този учен идва трети, който опровергава втория. На кого да вярват хората? Не, това още не е истинска наука. От хиляди години насам хората все за Слънцето говорят, изнасят ред научни теории, но нито една от тях не е дала още положителни данни какво е Слънцето, има ли живот на него или няма. Някои учени казват, че на Слънцето има огън. Ако в огнището на някоя къща има огън, какво показва това? – Живот има в тази къща. Щом огънят на огнището изгасне, и животът в тази къща изчезва. Учените пък казват точно обратното: понеже на Слънцето има огън, според тях живот на Слънцето отсъства, т.е. там няма живот. Учените твърдят още, че Венера била обвита с много гъста материя, с гъста атмосфера. При това всички виждат, че тази планета издава ярка светлина. Питам: как е възможно една планета като Венера да бъде обвита с такава гъста атмосфера, а да издава толкова голяма светлина? Отде иде тази светлина на Венера? Значи твърдението на тия учени не може да се приеме за истинно. Казвам: има известни проблеми, които тепърва трябва да се проучват. Ако съвременните учени и досега още не знаят в какво състояние се намират Слънцето, планетите, дори и самата Земя, на която живеят, каква е тази наука? (140, с. 147)

„Да видят Лазара, когото възкреси Христос.“ Лазар не беше прост човек – той беше адепт в края на своето развитие. С възкресението той премина едно посвещение, мина от едно по-ниско в по-високо състояние на развитието си. За Лазара имаше един съвпад с идването на Христа да го възкреси. Христос му каза: „Лазаре, излез вън!“ Това е закон, който и сега съществува в Природата. Не трябва да оспорвате този въпрос. Когато посее едно житно зърно в земята, то първо започва да гние, а после дохожда до едно място, дето този живот почва да се организира и от него излиза едно растение, от което ще се получи не само едно зърно, но някъде 30, някъде 60, а някъде 100 зърна. Това, което е вярно за житното зърно, е вярно и за човека. Като умре човекът и го заровят в гроба, нещо от него загива и нещо остава, както в житното зърно, и започва да събира окръжаващата материя и да я организира. (175, с. 203)

Сега вие сте още в гроба, като Лазара и минавате през голямо посвещение. Христос застава пред гроба и ви пита: „Ще се откажете ли от вашите бели и черни лъжи?“ Вие сте в гроба заради стария живот, за лъжата. И Лазар трябваше да се откаже от стария живот, за да възкръсне. Докато е в стария живот и старите си разбирания, човек е в гроба, т.е. в областта на смъртта. Иде новото в света! То ще се роди чрез Божествената Любов. Да бъдем носители на Божията Любов – това се иска от нас. Кажете си: „Искам да бъда като Бога. Искам да бъда истинолюбив.“ (176, с. 149)

Страданията на Христа бяха несравнено по-тежки от тия на Йова. Последният имаше приятели, с които разговаряше. Христос остана сам на кръста. Подиграваха Го, ругаеха Го и Му казваха: „Нали си Син Божий, слез от кръста!“ Христос се молеше на Бога, но молитвата Му беше глас в пустиня. Бог проговори на Йова, а Христос не чу никакъв глас. Той се молеше и казваше: „Господи, не разбирам тая работа. В Твоите ръце предавам Духа Си. Да бъде Твоята воля!“ След възкресението Христос разбра каква е била Божията воля. Сега казвам и на вас: и вие ще минете през страданията на Йова, през посвещение. След това ще минете и през страданията на Христа, през великото посвещение на живота. Сега аз говоря на ония от вас, които изучават пътя на ученика. И в останалите работи има неща за изучаване, но те бледнеят пред пътя на ученика. (176, с. 80)

9. ТАЙНАТА НА ПОСВЕЩЕНИЯТА. СИНОВЕ НА ВЪЗКРЕСЕНИЕТО В ПЪТЯ НА ХРИСТА

Какво е било състоянието на Лазара? Възкръсналият Лазар представя бъдещата култура. Всички хора искат да видят Лазара. Като се говори за новата култура, всички хора искат да видят какви ще бъдат хората на новата култура, на Шестата раса. В Шестата раса всички хора ще бъдат ясновидци, няма да има никакви крадци, никакви човекоубийци. Тогава ще има живот между братята, мир в домовете; синовете няма да делят имането на баща си, а бащата няма да изпъжда синовете си. В Шестата раса навсякъде ще царува Любов и хората ще се споразумяват помежду си. Къщите няма да имат ключове – само ще се затварят вратите, без да се заключват стайте. (175, с. 214)

Думата *възлюбвам* е по-силна от думата *любя*. Вие любите, но не се възлюбвате. Любете се и се възлюбвайте! Във влюбването има разлюбване, а във възлюбването няма разлюбване – в него има един процес на възрастване. Само когато намериш душа, сродна на твоята, която да съставлява противоположния полюс на твоя живот, само тогава ще има растене и ще започне истинската еволюция. Тези две сродни души са двата полюса, дето се ражда животът. Когато Христос казва: „Да възлюбиш ближния си“, Той подразбира, че в дълбокия смисъл на окултната наука лежи друго едно знание, в което напредналите хора едва имат едно малко прозрение. Само

когато придобиеш истинското знание, само тогава ще намериш другия полюс на своя живот, или пътя на своето възлизане. Туй, което се казва *посвещение*, ще стане, когато намериш Учителя си, а той – своите ученици. Всичката тайна стои в това – да намериш своята възлюбена, сродна душа. Не я ли намериш, никой Учител няма да те вземе да ти покаже онова дълбоко, тайно знание, да ти покаже пътя на твоето възлизане. Като намериш тази сродна душа, ще тръгнеш напред. (162, с. 250)

Много хора четат Евангелието, цитират Христовите думи, а някои се осмеляват да Го изопачават. Те твърдят с голяма увереност неща, за които малко знаят. Отде са получили тези сведения? Чули ли са какво е говорил Христос? Ще кажат, че направо нищо не са чули, но им е предадено от апостолите. Помнете: има доказателства за това, което е писал Христос! Има една архива, в която се пази великата Свещена книга с думите и притчите на Христа, написани със златни букви. Всички посветени ученици от Божествената Школа четат от великото Евангелие, което Христос е проповядвал. Всичките беседи на Христа са напечатани в тази велика книга, дума по дума, както днес се възпроизвежда всяка дума, произнесена пред микрофона. Колко думи, колко притчи са напечатани върху листата на тази Свещена книга! Съвременните хора не подозират нищо за съществуването на тази книга. (177, с. 78)

Аз някой път гледам и тук, и в провинцията почват да образуват малки школи, скрито да се учат. Ама каква школа ще образуваш? В света има само една велика Божествена Школа! (132, с. 120)

Сега пожелавам ви като дойде Христос, да минете отдясно, да познаете Бога, да познаете Сина Божий, па и вие сами да станете Синове Божи, Синове на възкресението. Тази е задачата ви на Земята. (183, с. 66)

ПРИЛОЖЕНИЯ

ЗАКОН НА КАРМАТА

Сега ще говоря върху проявата на кармическия закон в света. Каквото намерите писано върху кармата на френски, английски, немски, италиански – прочетете. А аз ще засегна закона на кармата от гледището, от становището на Божествената окултна наука.

Кармическият закон води своето произхождение от първото излизане на човека от Бога – оттам води своето начало. А неговото действие или проявление започва с поляризирането на човека или с явяването на двата пола в света. Другояче казано, съзнанието на човека се е раздвоило на положително и отрицателно, възходящо и низходящо, съзнание на Любов и съзнание на Мъдрост у човека. Това са два полюса. Сега, вложено е във всяко едно съзнание желанието да обсеби и да завлада; то е стремеж на всеки индивид, на всяко его, вътрешен стремеж да влада. И понеже тази първична сила е подействала да раздвои човешкото съзнание, тия два полюса на съзнанието са се заблудили. И следователно, раздвоили се, те искат да се завладат по един особен начин. Тъй по един механически начин искат да се завладат, а там, дето това механическо завладане започва, се явява насилието. Първото положение, което Природата изисква от човека е – човек за човека да се жертва...

Жертва – това е закон за правилното растене и развитие. Това подразбира жертвата, защото само това, което расте, което се развива, цъфти и дава плод, то може да послужи на света, то се принася в жертва. Сега, *как е започнала кармата?* Първото съзнание в света, което е ограничило второто съзнание, то е родило сегашната карма. Сега представете си следващото изяснение: двама господари, еднакво интелигентни и еднакво богати, съпоставени в Природата, но Природата така ги е съпоставила, че те имат нужда един от друг – трябва да търгуват. И у тях се заражда желание, всеки един от тях иска да се домогне до богатството на другия – да го привлече към себе си. Допуснете сега, че единият от тия, по-умният, е завладял всичкото богатство на другия и той остане без материали. Тогава – той ще стане слуга; а онзи, който е взел богатството, става господар. Следователно, господарите в света показват преодоляващото съзнание, което е взело надмощие първоначално, а слугите показват хората, които се подчинили на туй влияние. Но у самите слуги туй съзнание да искат да бъдат господари, не е изчезнало, следователно, този господар придобива един слуга, втори, трети, четвърти, пети... Тия слуги останат 100, 200, 500, те почват да се организират – тяхното съзнание се пробужда; съберат се, хванат господаря си, удушат го, вземат богатството му и те станат господари или като му вземат богатството, господарят стане слуга – сменят си ролите.

Сега, аз ви говоря върху кармата. Не се мъчете да я разберете изведнъж, във всичката ѝ пълнота. Но в една Школа как ще се зароди злото между вас? Злото е, че вие ще почнете да искате да господарствате с вашето знание. Някой от вас има някоя идея – иска да я наложи на другите. Или той може

да има някакъв навик, някаква характерна черта, някакви сили – той ще иска да ги прокара, да ги наложи; но знаете, че в Природата има закон за регулиране нашите действия. Всяка сила има граници, в които тя може да се развива. Дойдат ли тия граници, има вече обратни действия. Дотогава, докогато хората не знаят вашите същински намерения, те може да ви слушат, но в момента, когато те узнаят целта, към която вие се стремите, веднага ще почнат да ви противодействат, и то – по закона на самосъхранението. Всяко същество иска да се предпази, т.е. всеки иска да цени своята свобода. Следователно, *кармическият закон може да се урегулира само чрез закона на самопожертването*, т.е. да станеш слуга на другите, да отдадеш правото на всекиго. Правото, което искаш за себе си, туй право да дадеш и на другите; благо, което искаш за себе си, туй благо да го имат и другите. Правото, което искаш в своя ум, в своето сърце и в своята воля, туй същото право – дали си ученик, слуга или господар – тия права всички трябва да ги имате еднакво, защото по този начин в Школата сега, в окултната Школа, има друга една опасност – от тъй наречения вампиризм, разбирате ли вие? Вампиризм – черпене на жизнените сокове на окръжаващия чрез тия окултни закони – нещо, което е абсолютно забранено! В тази Школа, в която сте – абсолютно, разбирате ли, ни помен, ни сянка от тунеядство!

Сега другите школи учат, че силата на човека е в неговата мисъл. Силата на човека е само временно в неговата мисъл; тя не седи нито в неговата воля, нито в неговото чувство, нито в неговата мисъл. Малко по-ясно: да вземем известна проява на Любовта – тази Любов може да се яви по форма, по съдържание и по смисъл.

1. Давите се в реката. Минава някой прост работник, отива на работа. Дава ви ръка, изважда ви от водата и казва: „Върви си!“ – То е физическото проявление на Любовта. Той не се спира повече.

2. Второто проявление: вие сте гладували три дена; по пътя минава друг, вижда вашия глад по лицето ви, взема ви вкъщи, нахранва ви и той ви отправя.

3. Третото: вижда ви, че искате знание, взема ви, но след някоя година, след като придобиете знанието, каже ви: „Вървете си по пътя!“

Мислите ли, че животът се е използвал, след като сте подали ръка на някого, нахранили сте някого и сте дали знание на някого? – Не! Вие трябва да влезнете в причинния свят, дето основният закон е следущият: там един живее за всички и всички живеят за един; благо на едного е благо на всички и благо на всички е благо на едного. Следователно по този закон което и да е същество на света – колкото и да е малка неговата деятелност – неговата радост и неговата скръб трябва да бъдат за вас *свещени*. Една муха може да бъде, но на тази муха тъй трябва да се радвате, както на един човек, и тогава може само Бог да се весели. Туй е свойствено само на Бога, само Той може да гледа дребните работи, а хората забелязват само едрите.

Понеже в Школата ще се учите за себе си, ни помен от лъжа да няма! Единственото нещо, което в Школата не се прощава, то е лъжата. Туй трябва да го знаете! Всичко се извинява, но лъжата – никога! Вие ще се пазите като от огън да не се подавате на лъжата – то е един принцип, който ще ви заведе

в противоположностите на живота и после много мъчно ще се избавите. Попаднете в най-трудното положение, казвате си: „Без лъжа не може, нали?“ – Без Истина не може, а без лъжа може! Точно е турено. Само без Истина не може, а без лъжа може. И ще турите: без Любов не може, а без омраза може! Без Мъдрост не може, а без глупост може! Защото, щом кажете, че без лъжа не може, значи, лъжата ражда Истината – то не е вярно. Щом кажете: „Без глупост не може“, ще излезе, че глупостта ражда Мъдростта, а това е невярно. И според съвременната наука от невежеството е излязло знанието.

Сега в съвременния свят слуги и господари – това е едно отношение на кармата; братя и сестри – това е друго отношение на кармата; майки и бащи – това са все отношения на кармическия закон, то са отношения на кармата. По степен бащата и майката са едно смекчаващо условие на кармата. Ученици и учители са пак същият закон, пак по закона на кармата те се събират, защото онези господари, които изнасилват своите слуги, ако той изнасилил сто души слуги и за бъдеще те станат господари, той трябва после на сто души да бъде слуга, за да се изплати. И ако питате: „Защо трябва да бъде слуга?“ – Защото е искал да подчини на себе си съзнанието на другите хора, което не е позволено. Да подчини съзнанието на един човек – то значи да подчини Бога на себе си. А единственото нещо, което в света е невъзможно, то е това. Сега ще знаете, че и чувствата, и сърцето – и то се преобразява, и умът се преобразява, както учат и теософите – висшият и нисшият манас, нисшето и висшето сърце на човека или духовното и плътското – то са все полюси. Когато искате да обсебите нещо в чувствата си, вие създавате сами кармата. *Щом искаш да обсебиш нещо – създаваш карма, щом даваш свобода – ти ликвидираш с кармата си.* Сега, да допуснем, че вие имате един приятел и ти кажеш: „Аз искам ти да ме обичаш!“ И той каже: „Ще те обичам.“ Турне на главата ти юлар, а отзад – остен и каже: „Ти съгласен ли си?“ – „Съгласен съм.“ – Те си създават карма. Щом туриш юлар някому на главата и вземеш остен – кармата е започнала. Сега този юлар може да седи в една горчива дума. Кармическият закон е ужасен. Една горчива дума може деликатно да е казана, с една усмивка или лека подигравка – кармата е започнала. Даже в най-тънката форма да кажеш нещо, противникът даже не подозира, но ти си прикрил едно чувство невярно и ти в душата си усещаш, че кармата е започнала, може в бъдеще туй чувство да донесе хиляди злини. Следователно, в себе си ще бъдете строги, ще прецеждате! Защото от туй гледище на окултната Школа, умът е филтър, сърцето е филтър и волята е филтър. Всяка мисъл трябва да мине през ума, сърцето и волята, да се филтрира; всяко чувство трябва да мине през ума, сърцето и волята, да се филтрира и всяко действие трябва да мине през ума, сърцето и волята – всичко туй трябва да се филтрира и тогава да влиза в градината на душата за посаждане. Сега не трябва човек да бъде голям ясновидец, даже и неясновидецът може да знае кога е започнала кармата да действа. Ако вие не спазвате закона на Любовта в себе си, веднага двете полушария на мозъка ще се поляризират по два противни начина – в едното полушарие ще се събере повече енергия, а в другото – по-малко. Ако в дясното полушарие

се събере повече енергия, вие ще почнете да се сърдите, даже вашите близки приятели може да ги нагрубите. Ако се набере повече енергия в лявото полушарие, може да станете учтив, любезен, но туй е още едно неустановено явление. Тогава мускулите, да кажем, от дясната страна на лицето, ако в лявото полушарие има повече енергия, ще почнат по-силно да се съкратяват; и тогава у някои хора виждаме, че стават неволни движения от едната страна на лицето. Движения, които са дисхармонични, показват проявата на някаква мисъл нехармонична, чувство нехармонично, действие нехармонично. И ако туй действие продължава дълго време, често устата на хората се изкривяват от едната страна, едни мускули се разширяват, а други – се свиват, и кармата налага своя печат на лицето ви, може на очите ви. Ако, за пример, употребявате лъжата, известни мускули на лицето ви ще се съкратят и тогава ъгълът на вашето око, под който светлината пада навънка, е обърнат надолу и като ви гледа човек, ще види, че ъгълът на вашето око е насочен към центъра на Земята и само като се погледнете в огледалото, няма да се харесате. Та, като говорите за красотата, красотата произтича само от тази вътрешна хармония. Абсолютно човек трябва да бъде чист! Аз турям, т.е. така ще турите едно от правилата: *„Истината в душата ви! Светлината в умовете ви! Чистотата в сърцата ви!“* Туй трябва да бъде едно правило, ще го турите в стаята си и всяка вечер ще се питате дали Истината е във вашата душа, светлината – в умовете ви и чистотата – в сърцата ви.

Сега Истината ще ви даде свобода, по това ще я познавате. Ако е в душата ви, ще давате широк замах – и на себе си, и на окръжаващите ще давате свобода. Ако светлината е в ума ви, светлината ще ви даде знание – тя е проводник на знанието. Ако чистотата е в сърцата ви, вие ще бъдете силни, ще бъдете еднолични във всяко отношение. Те са второстепенни прояви. Сега по някой път виждате у себе си някое чувство погрешно. От гледището на този кармически закон, *кой каквато погрешка види у другите, тази погрешка той сам трябва да я изправи.* Ти, който си забелязал някоя погрешка у приятеля си, трябва да се постараш ти да я изправиш. Ще кажете: „Как ще я изправя?“ Аз ще ви приведа един малък пример. При един евангелист, книжар във Варна, отива един млад момък да си купи книги. Книжарят му казва: „Преди време дойде един твой познат да иска пари назаем от мене, но и до днес не ги е върнал. Твоите приятели са такива.“ – „Колко ти дължи?“ – „Толкова.“ Той взема и му дава парите. – „Считайте, че въпросът е свършен, аз и приятелят ми сме едно, извинете! Моят приятел и аз, това е едно и също нещо.“ И плаща той всичкия дълг на приятеля си. „Ние сме честни хора.“ – То е благородство на характера. И ако някой почне да одумва някого, извадете кесията си: „Аз и приятелят ми сме едно и също нещо!“ А при сегашното ни разбиране много пъти вие казвате: „Аз зная, той има тази слабост, той е нехаен малко, аз ще му поговоря да ти плати...“ Не, не – в тази Школа животът седи малко по-другояче – ще отвориш кесията си, ще ликвидираш сметката, и на приятеля си нищо няма да казваш. И ако вие приложите тъй закона, ще опитате другите резултати. Сега, това е за онези, които трябва да плащат, пък онези, които имат да плащат – ако те почнат да правят такива дългове по книжарите и други да им плащат,

те образуват негативната си карма; един ден те ще изгубят своите добри приятели и ще останат сами да си изплащат дълговете, защото когато имат добри приятели, които да ви плащат дълговете, и вие сгрешите, тогава по обратен път проявлението ще ви турне подобни на вас, и освен че няма да ви плащат, но ще ви натоварят двойно. Този закон на кармата – който мисли, че ще го надхитри, лъже се. Българите казват: „Хитрата лисица с двата крака в капана влиза.“ С него игра не става! Той е един, как го казвате на търговски език – кредитор. Той не допуска закъснение нито половин ден; нищо не отпуска – точно ще платиш и всичките му лихви; и от лихвите не отстъпва, от нищо не отстъпва, той отстъпва само като му платиш.

И тъй, ще знаете, че всичките ваши добри мисли и добри желания ще се поляризират в една или друга посока. Сега, когато ви говоря за кармата по този начин, вие ще се противопоставите. Съпоставете съвременните две учения. Туй учение, което сега имате, ще го поставите долу, в корените на вашето същество да функционира, а новото учение ще го поставите в клонищата, горе, да функционира. *От кармата си няма да се боите. Кармата обича хора смели; вие ще бъдете смели, да посрещнете кармата си.* Които бягат от кармата си, тя има пречка за тях. Ще бъдете смели – може да ви убие, но в края на краищата едно благородство има в нея. Тя е като мечка. Мечката, като иска да ви изяде, тя почва полека да ходи да си глади козината, гладка става, но да знаеш – кожата ти отива. А когато иска да не ти направи пакост, тя се нахохори, като мине, ще те наплюе и ще замине. Само страх дето ще теглиш. Само страхът ще запомниш – щом се нахохори, само страхът ще ти остане. Та кармата като мине, ще ви наплюе, ще се нахохори, а вие ще благодарите, че тя е постъпила тъй. Тя казва: „От мен да замине плюенето и страха“, който ще ви внуши. Следователно, тъй ще разрешавате. Когато дойде голямо нещастие, ще кажете: „Моята възлюблена карма се е нахохорила, плюе.“ Туй е много вярно. Тъй ще си кажете: „Плюе ме малко, но тя повече от това не може да направи.“ Сега аз не обяснявам, те са отделни случаи и закони на кармата, но ще ви дам друго едно изяснение: представете си два успоредни, железни пътя, по които един влак пътува на запад, а другият на изток. Представете си от източния път 100 трена се движат, има известна дистанция. Първо те се движат с еднаква скорост, следователно дистанцията е една и съща. Но представете си, ако почне да се намалява движението на тия тренове, какво би станало? Нали ще почнат да стават сблъсквания по пътя! Следователно в кармическия закон, дали отиваме към изток или запад, бързините от изток и запад трябва да бъдат едни и същи. Когато двама души не се движат с една и съща скорост, всякога става сблъскване, ако се движат в една посока, схванахте ли вие? Ако, да кажем, сега първият трен, който тръгва от изток и отива на запад, се движи със 100 км в час, другият се движи с 80 км, нали той ще остане и онзи, който се движи със 100 км, няма опасност да остане. Представете си, че първият се движи с 80 км, а вторият – със 100 км. Тогава има опасност. Да. Представете си, че те се движат вечерно време в тъмно – непременно ще има сблъскване. Тогава, за да не става сблъскване, онзи, който се движи с по-голямата бързина, трябва да намали бързината, да се движи най-малко, както първия, за да се пази някаква дистанция.

И туй, между хората не трябва да бъдеш нито много умен, нито много глупав, защото глупостта ти е пак закон кармически; интелигентността е пак закон кармически. Щом Господ съпостави двете, ако си много интелигентен – ще се движиш много бързо и ще дойдеш в стълкновение с другите; ако си много глупав – ще се движиш много бавно, и пак същият резултат. Ще бъдеш толкова интелигентен, колкото всички окръжаващи. Вие сега ще си зададете въпроса, колко трябва човек да прояви своята интелигентност? Вие ще запазите своите сили за по-благоприятни условия. Щом има един трен с по-малка бързина, ти ще спреш парата си, а като няма препятствие напред – ти ще препускаш, колкото искаш.

Сега, ще спрем дотук. След две седмици от всичко туй ще направите едно извлечение от туй, което сме говорили. „Приложение на кармата в живота“ – това ще бъде втората тема след две седмици. Тогава онова, що остава недообяснено, след две седмици, като напишете нещо за кармата – аз ви давам сега малко наброски, за да може да напишете нещо. Малко ще пишете. И тогава ще искам всеки един от вас сам да прочете туй, което е написал. Ще излизате тук и ще прочетете работата си. И след това ще го поставим – другите да го критикуват. Туй ще се изказвате *по новите правила на кармата*. Да критикуваме, значи да кажем онези факти, които са истинни; онова, в което съм напълно сигурен; да кажем, че сме в съгласие с Природата. Критикуване подразбира: да поставим нещата туй, както си са в Природата, в нейната първа проява...

Ако си отпред, с малка бързина не се движи! Ако си отзад, с голяма бързина не се движи! Отпред бързо се движи, отзад бавно се движи!... Сега те са символи, ще ги превърнете вие в живи дела. Бързината ще превърнете, голямата бързина на какво съответствува? – Добродетелта. Нали тогава значи: в Доброто бъдете бързи, т.е. отпред, а в злото бъдете мудни, отзад. Превеждане трябва. *Ние превеждаме от физическото поле в духовното поле*. Значи, голямата скорост означава Добродетелта, а малката скорост означава злото. Ако се разгневиш, ще кажеш: „Аз съм отзад.“ Полека ще се движиш.

Сега темата може да я напишете вече.

Тайна молитва.

Ако се зараждат някои въпроси, неизбежни в Школата, може да оставяте по някои бележки на масата, някои въпроси, много жизнени. Та може да употребим част от времето за тия жизнени въпроси, които може да се подигнат.

Свободни сте.

(Подбрани части от лекция, държана на 26 април, 1922 г., от т. „Двата пътя“)

МЕТОДИ ЗА ЧИСТЕНЕ

Сега ще дам един пример за обяснение на кармата. Един млад момък отива с другари да се повесели. Влизат в една кръчма и започват да пият. Младият момък за пръв път пие, вследствие на което скоро се напива и забелязва, че не може да владее тялото си, едва се държи на краката си. Напили се добре, всички заедно излизат от кръчмата. Улиците са кални, понеже наскоро е валил дъжд. Младият момък започва да залита из улиците – тук падне, там падне, цял се окаля. Докато стигне до дома си, той изтрезнява, но вече е цял окалян. Калта – това е кармата на неговия живот, от която той трябва да се изчисти.

Аз не се спирам върху причините как и защо е бил с другарите си, как се е окалял. Можете да кажете, че той не е желал да пие, че другарите му го подвели и т.н. Важният въпрос е как може този момък да изчисти дрехите си от калта, как може да изчисти сърцето си от желанието да пие питиета, от които да губи съзнанието си. Затова ще ви дам *три метода, чрез които можете да се чистите*: чрез утаяване, чрез филтриране или прецеждане и чрез дестилация или изпаряване. Как ще познаете при какви случаи да приложите първия, при какви – втория или третия метод за чистене? Ако водата е мътна, т.е. ако към нея са примесени твърди, неразтворими вещества, тя може да се пречисти по първия или по втория начин – чрез утаяване или чрез прецеждане, т.е. филтриране. Когато Природата иска да изчисти водата, тя я прекарва през земните пластове да се пречисти. В този случай земните пластове са филтрите, които пречистват водата. Ако има съзнание, при потъването си в земните пластове водата първо ще изпита скръб, страдание, че губи светлината си и отива в мрак и тъмнина. В движението си надолу водата потъва дълбоко, минава през няколко пласта, докато най-после срещне някакъв каменист или глинен пласт, който не пропуска водата надолу, и тук тя спира движението си. Като не може да потъва надолу, водата намира някакъв изход и излиза на повърхността на земята. Щом излезе на повърхността, тя започва да се радва, че отново е видяла светлината. Значи при филтрирането скръбта е в началото, а радостта – в края.

Филтрирането, което се състои в потъване в материята, в пречистване и излизане на повърхността, е *метод за ликвидиране с кармата*. Утаяването е подобен процес на филтрирането, но придружен с по-малко скърби и страдания. Колкото по-големи са скърбите и страданията, толкова и пречистването е по-голямо. Друг важен метод за пречистване е изпаряването, или дестилацията. При изпаряването радостта е в началото, а скръбта – на края. Защо тук процесът е обратен? Когато водата се нагрива, водните пари се отделят и отиват нагоре в пространството, към Бога. Тогава водните капчици се радват, че се освободили от грехове, от страдания. Водната капка разперва крилицата си и хвърква нагоре. Но по пътя си тя среща студено течение и веднага изстива, сгъстява се и отново пада надолу. Като падне долу, тя се окаля и започва да скърби, да страда. Тя не разбира, че при падането си е

допринесла някому добро. И вие, като водата, сте изложени на пречистване по тия два метода. Като се филтрирате, вие първо скърбите, а после се радвате. Като се изпарявате, първо се радвате, а после скърбите. Следователно, когато започнете да скърбите при изпаряването си, не пресичайте скръбта си, а продължете нататък: влезте дълбоко в земята да се пречистите. И после излезте на другия край, т.е. на повърхността на земята, дето ви очаква радост и веселие. Тъй щото, като съедините двата края на страданието и двата края на радостта, ще образувате един кръг, в който животът ще протече. Който не разбира закона, той вижда, че скърбите се сменят с радости и радостите – със скърби, но няма да знае защо става това.

Питам: Кой от двата метода ще изберете за себе си? Филтрирането е метод за сърцето, а изпаряването – за ума. Обаче от време на време тия два метода ще се кръстосват, а именно: умът ще се пречиства чрез филтриране, а сърцето – чрез изпаряване. Но умът се пречиства главно чрез изпаряване, затова хората казват: „Тия мисли трябва да се изпарят от главата на човека, да излязат навън“, за да се образува между чувствата и ума му един непреривен кръг на движение. Когато се подложи на един от тия два метода, човек започва вече да проглежда. Опасно е, обаче, когато той дойде в застой, дето не става нито филтриране, нито изпаряване. В обществото този процес се нарича „индиферентност“. Някой казва, че е индиферентен, че не иска да знае какво ще му се случи. Не, човек трябва да се интересува от това, което става вън и вътре в него; той даже трябва да знае, да предвижда какво може да му се случи.

Сега като говоря за кармата, има няколко положения, които човек трябва да знае. За пример, има кармически страдания, които идат като последствия на миналото. Обаче има страдания, които днес, по неподвиждане на известни положения, човек сам си създава. Представете си, че туряте в джоба си едно празно шише за вода и тръгвате да се разхождате. Дохождате до края на града, спирате се пред една чешма и сядате на сянка да си починете. Почивате и размишлявате върху разни философски въпроси: как е създаден светът, от колко години съществуват звездите и Слънцето, как ще се разрешат социалните въпроси и т.н. В това време вие забравяте да напълните шишето с вода и тръгвате назад за дома си. Денят е летен, горещ и вие чувствате голяма жажда. Изваждате шишето и виждате, че е празно; в размишленията си вие сте пропуснали да го напълните от чешмата. Следователно в случая вашите страдания се дължат на факта, че сте се увлекли в мисълта си и сте забравили да напълните шишето си с вода.

Друг пример за кармата. Взимате една голяма кошница и туряте в нея 70 – 80 килограма хляб, който трябва да носите на гърба си, но пътят ви е дълъг, 40 – 50 километра. За да не плащате на някой човек да ви помогне, от желание за повече печалби, вие се нагърбвате сами да носите кошницата с хляб. По пътя срещате деца, на които непременно трябва да дадете от хляба си, да ви олекне. Не дадете ли, гърбът ви ще се охлузи. Значи в дадения случай ще изпразните кошницата, за да не дойдат страданията. Когато сте на чешмата, там пък ще пълните шишетата си, да не страдате от жажда. Докато сте богати, докато на гърба си носите пълна кошница с хляб, ще

раздавате наляво-надясно. За себе си ще задържите само един хляб. Само така можете да бъдете доволни и щастливи. Значи две причини има за страданията и нещастията на хората: първата причина е тази, че след като са били на чешмата, те са забравили да напълнят шишетата си с вода. Втората причина за страданията е, че след като са носили пълна кошница с хляб на гърба си, никому не са дали от него. Тъй щото, когато дойдат страданията и за вас, като ученици, не е достатъчно само да спорите и да философствате защо идат страданията, но задайте си въпроса ребром, защо страдате: дали не сте напълнили шишетата си с вода, или не сте раздали на бедните от вашия хляб? *Кармата на човека не би се явила, ако в най-близкия момент на настоящето не се създаде за това някаква причина.*

Казвате : „Коя е причината да дойде кармата в живота на човека?“ Когато човек изгуби Любовта си, кармата дохожда на нейно място. Когато човек изгуби радостта си, скръбта дохожда на нейно място. Когато човек изгуби Правдата, безправие то дохожда на нейно място. Когато човек изгуби милосърдието си, страхът и насилието дохождат на негово място. Следователно недъзите в човека показват какво му липсва, т.е. какво е изгубил той в живота си. И тогава, приложи ли човек безправие то, насилието, жестокостта – веднага кармата се явява. Забелязано е, че всеки, който изгубва любовта си, иска да я завладее чрез насилие. Обаче закон е: всеки, който се опита да завладее Любовта или да наложи нещо на душата на някого чрез насилие, той налага същото и върху себе си. Защо? Защото формите на насилието, на ограничението, които някой налага на своите ближни, представят затвори, в които един ден и той сам ще попадне.

За изяснение на тази мисъл, ще превода следния окултен разказ. В древността още, живял един адепт, който се отличавал с омразата си към мишките. За да се освободи от тях, той направил един капан и го поставил пред дупката, отдето мишките излизали. За наказание и поучение на тази своя погрешка, според законите на кармата, в едно от последващите си прераждания този адепт дошъл на земята във формата на мишка, да опита последствията на своето изобретение. Той живял в същата дупка, дето били мишките, които ловил с капана си. Един ден, като излязъл от дупката си, натъкнал се на същия капан, в който имало парченце пастърма. Спрял пред капана и започнал да прави изследвания; пожелал той да влезе в капана, да опита състава на пастърмицата, но останал изненадан: вратата на капана хлопнала и той се намерил в затвор. Какво излязло в заключение? Този ум, който преди години открил капана, трябвало да попадне в затвор – в него на свой ред да опита какво е затвор, какво значи ограничение, лишаване от свобода. Казвам: не поставяйте никакви капани за умовете и сърцата на хората, защото сами ще паднете в тях! Хиляди години могат да минат от създаването на този капан, но няма да го избегнете. Той ще ви чака векове и хиляди години, но ще ви издебне някъде. Колкото високо да се издигнете, ще дойде ден, когато ще ви върнат от това положение и като муха, като мишка, като микроба даже, вие ще изпитате капана. Ще ви затворят в него, докато научите урока си. Вие мислите, че в еволюцията няма връщане. Не си правете илюзии, не се залъгвайте да мислите, че можете да избегнете

закона на кармата. В каквото положение и да сте, додето и да сте стигнали, ще ви върнат да изплатите дълговете си и пак ще продължите. Каквито мисли и чувства сте създали и изпратили в пространството, един ден ще ги изпитате. Те ще се върнат пак към вас и ще проверите техните добри и лоши резултати. Това подразбира българската пословица: „Каквото посееш, това ще пожънеш.“ Всеки ще пожъне това, което някога е посял.

Тъй щото, не мислете, че няма връщане, т.е. деградиране. Ако ангелите, които бяха толкова по-високо от хората, при съгрешаването си паднаха и изгубиха светлината си, какво остава за хората? Този закон се отнася до всички живи същества, от най-малките до най-големите. В него няма никакви изключения. Затова, именно, ако искате да ликвидирате със закона на кармата, дръжте се за Божественият закон, за закона на Божествената Любов. С кармата си не се борете, нито мислете за нея, за да не я предизвикате. Мислете за Любовта и работете с нея като единствено средство, като единствено условие, чрез което можете да ликвидирате с кармата си. Някой казва, че сам може да ликвидира със своята карма. Всеки може да ликвидира с кармата си при условие да приложи Любовта в живота си. За тази цел той трябва да се запита обича ли всички същества еднакво. Това може да се постигне, когато гледате на хората като на същества, в които Божественото се проявява. Например, срещате един престъпник, който извършил ред престъпления и за когото цялото общество говори лошо. В това време, обаче, дохожда една жена, която говори добре за него и счита, че той е добър човек. Защо тази жена мисли добре за разбойника? Защото някога този човек я спасил от явна смърт. Един ден, когато пътувала през една гора, тя срещнала мечка, която се готвила да се хвърли върху нея и да я разкъса. В този момент разбойникът се притекъл към жената и я спасил. Значи в този момент в разбойника се е проявило Божественото, заради което тази жена го счита за добър човек. Тъй щото, обичайте всички хора за Божественото в тях! Когато Божественото присъства в човека, и най-лошият, и престъпникът могат да извършат някакво добро, велико дело. Когато Божественото отсъства от човека, и най-добрият може да извърши някакво престъпление. Трябва ли тогава този човек да минава пред хората за лош? Моментната проява не прави още човека нито добър, нито лош.

Питам: Какво разбрахте от двата примера за празното шише и за пълната кошница с хляб? Кое е по-хубаво: да дава човек, или да взима? Да учи хората, или него да учат? Да люби, или да го любят? Ще кажете, че е по-добре да любиш. Значи, който люби, той изпитва приятност. Приятно ли е на онзи, когото любят? Какво ще стане, ако и той иска да люби? Единият ще дава, и другият ще дава. В края на краищата двамата ще се скарат. Ако пък и двамата искат да бъдат обичани, това значи и двамата да имат желание да взимат. Какво ще стане тогава? – Те пак ще се скарат. Помислете върху въпроса: какво значи да любиш и да те любят? Или какво значи да даваш, или да взимаш? Като дойдете следния път в клас, ще отговорите устно на този въпрос без да пишете нещо.

И тъй, от чисто окултно гледище вие трябва да си изясните въпроса, какво значи взимане и какво – даване. Всяка мисъл, всяко чувство във вас

трябва да бъде строго определено. Когато любите, трябва да любите без принуждение. Когато ви любят, трябва да ви любят без насилие. Когато любят, той прави услуга на онзи, който го люби. Който люби пък, той има нужда да го разтоварят, да му олекне. С други думи казано: който люби, той иска да даде част от товара си на онзи, когото люби. Той му казва: „Понеже виждам, че си силен, искам да туря част от товара си на твоя гръб.“ – „Радвам се, че си ме намерил достоен да взема половината от твоя товар.“ Да любиш и да те любят, на окултен език подразбира правилно разпределение на товара между двама души. Отношенията между тия двама души представят примерите с празното шише и пълния кош. Ако шишето ти е празно, ще оставиш другия да ти сипе в него вода; ако кошницата ти е пълна с хляб, ще раздаваш от нея на ония, които нищо нямат. Тези две положения трябва да пазите, за да създадете помежду си взаимни отношения на почит и уважение. Много хора нямат почит и уважение нито към себе си, нито към другите. Първо човек трябва да има почит към себе си, към своето висше съзнание, към душата си, а тогава и към другите, т.е. към окръжаващите. Когато имате котка в дома си, какво правите с нея? Хващате я за ушите, за опашката, милвате я и тя ту се сърди, иска да ви одраска, ту се примирява. Обаче ако постъпите с човека, както с котката, той ще се обиди. Затова, когато дойдете до човека, вие няма да изразите любовта си към него, както към котката. Любовта към котката и любовта към човека се различават. Любовта към човека почива на строго определени математически отношения. Ако двама души, които се обичат, спазват тия отношения, между тях ще настъпи хармония. Днес като се срещнат двама души, единият от тях ще си помисли: „Аз съм по-учен“, или: „Аз съм по-висок, по-богат“ и т.н. В отговор на това другият ще си помисли: „Аз пък съм по-умен“, или по-добър, или по-дебел и т.н. Вследствие на тия сравнения, между двамата ще се роди една вътрешна борба, едно състезание, което ще развали отношенията им.

Питам: на какво се дължи дисхармонията в отношенията на съвременните хора? Тя се дължи на факта, че те поставят любовта си на почва на знание, на богатство и т.н. Едно трябва да имате предвид: Любовта е строго определен закон, който не зависи от никакви социални отношения. Той може да се опита. Нито учението, нито силата, нито богатството могат да задържат Любовта. Това виждате на всяка стъпка в живота. Покажете един човек, който, като има сила, знание или богатства, да е щастлив. Мнозина мислят, че като влязат в живота, Любовта ще направи изключение за тях. Не, Любовта за никого не прави изключения. Всеки човек в живота е обикновена запетая, турена на своето място. Запетаята е знак за малка почивка, но често тази запетая може да бъде турена там, дето няма нужда от почивка. Най-малката Любов на физическия свят представя най-малката почивка, да поеме човек малко въздух, след като се е уморил. Или най-малкото впечатление, което човек получава на физическия свят, представя най-малката Любов.

Сега, като ви говоря за новите възгледи на живота, ни най-малко нямам предвид моментално да ликвидирате със старото, т.е. да го разрушите. Старото ще остане за тор, върху който ще садите новото. Върху старото дърво ще присаждате нови клончета. Тъй щото вие трябва да изучавате как се садят,

как се присаждат новите семена и новите присадки. Ако речете изведнъж да разрушите старото, вие ще спънете своята еволюция. Как ще отхвърлите старото, което е израз на миналата деятелност на толкова велики, гениални хора? Великите хора са израз на деятелността на цялото човечество. За да се роди един велик човек на Земята, множество монади от духовния свят трябва да се съединят на едно място и да отправят към него своята деятелност и сила. Както дървото чрез плода си изпраща свой посланик в друго някое дърво, така безброй възвишени монади или души, като действат колективно, изпращат, т.е. съсредоточават, своята интелигентност към един човек или към един Учител на земята, и той става велик. В това отношение всеки човек, колкото обикновен да е, представя колективитет от души. Като знаете това, всеки трябва съзнателно да работи върху себе си, защото и на него ще дойде ред да влезе в това колело. За всеки ще дойде определеното време, да се запали. За тази цел той трябва да приготви в себе си нужното количество огън. Този огън се подклажда от опитностите, които човек събира. Без тези опитности нищо не може да се постигне. Какво правите вие? Като видите една запалена свещ, искате и вие да се запалите. Не бързайте! Като се движите колелото, ще дойде ред и до вас. До това време, обаче, човек трябва да мине през големи изпитания и страдания. Кой министър в България или в друга някоя държава не е получил кръст вместо венец? В това отношение всеки човек го очаква затвор, вътре или вън от него. Нима римляните и евреите не въздигнаха кръст за Христа? Съвременните християнски народи въздигнаха много църкви в името на Христа, но Христос не е в тях. Много време се изисква още, докато хората дадат място на Божественото, на великото в себе си. Докато дойде това време, хората трябва да работят върху себе си, да създават правилни, чисти връзки помежду си, които да почиват на закона на свободата, а не на насилието. Връзвайте се, без да се връзвате! Ограничавайте се, без да се ограничавате! С други думи казано: когато правите капан за другите или за себе си, оставете две врати свободни в него, та като влезете през едната, да излезете през другата. Тогава и мишката, като влезе през едната врата и изяде пастърмицата, ще намери втората врата отворена и ще излезе през нея. А вие, като видите, че пастърмицата е изядена, бъдете доволни, че мишката е постъпила умно.

Сега, като говоря за Любовта, трябва да ви кажа, че Любовта ограничава. И който люби, и когото любят – и двамата се ограничават. Например, търговецът люби парите и затова ходи, търси, обикаля тук-там да купи по-евтина, по-добра стока, с което губи голяма част от времето си. Но и онзи, когото любят, очаква да получи нещо и с това губи времето си. Значи от страна и на двамата има загуба. Ако тази загуба не се поправи, явява се кармата. Тъй че *кармата е резултат на нехармоничната проява на любовта между хората*. Докато в любовта на хората няма хармония, кармата между тях ще се увеличава, ще натежава все повече и повече. Ако възлюбеният не дойде точно на определеното време, веднага го питат: „Защо не дойде навреме?“ Тъй щото при днешните разбирания, при днешното развитие на хората и онези, които любят, и онези, които ги любят, взаимно се ограничават.

Съвременните хора искат да се освободят от тези ограничения, но за това се изисква нова философия на живота, ново разрешаване на социалните въпроси. Ако не се домогнете до новата философия, ще дойдат много повече юлари и остени от тия, които днес имате. Какво ново ще научите, ако господарят ви всеки ден ви туря по 100 юлара и по 100 остена? Все ще научите нещо ново. Юларът и остенът представят страдания, изпитания, през които човек непременно трябва да мине, за да може съзнанието му да се дигне на по-високо стъпало. Сегашното положение на човека е временно, преходно, но за да мине този период, той трябва да прави усилия, чрез които да трансформира силите на съзнанието си, да премине сегашните граници, сегашните ограничения. Ако без тези усилия мислите да оправите работите си, вие се лъжете. Временно може да ги оправите, но после ще ги объркате два пъти повече, отколкото по-рано. Ако работите съзнателно върху себе си, вие ще разрешите въпросите на живота си прямо, без никакви заобикалки. При това разрешаване на въпросите вие ще придобиете нова светлина, нови разбирания за живота. Ако при сегашните знания ви дам някои окултни закони или правила, вие едва ли бихте издържали на тях. Ще кажете, че се наемате да ги приложите, че ще бъдете изправни към тях. Не, новите знания изискват нови мехове. Иначе много от вашите мехове ще се пропускат тук-там и едни ще започнат да се оплакват от главоболие, други – от стомах, трети – от корем и т.н. Когато висшата енергия на тези окултни истини проникне във вашата нервна система, тя ще произведе цяла пертурбация. И ако не сте във връзка с великия Божествен закон да ви помага, тя би ви стопила. Затова именно окултният ученик трябва дълго време да се przygotowлява да стъпи самостоятелно на краката си. Този przygotowителен период подразбира *усилване на неговите вибрации*, докато придобие по-голяма издръжливост. Тази е причината, поради която окултното знание, окултната светлина не се дава на ученика, докато той не се кали. Това знание е сила, която може да разруши организма на онзи, който не е подготвен за нея. Затова именно ученикът трябва да започне от най-малките опити, за да кали своята нервна система. За тази цел ученикът първо се поставя на скара, със средна температура около 30 градуса. После температурата се увеличава, докато стигне до 4000-5000. Всеки ученик ще провери доколко може да издържи. Който издържи до 400, той е олово, защото оловото се топи приблизително при тази температура. Който се топи около 1000, той е желязо. Ако някой се топи около 1800, той е платина. Колкото повече издържите, толкова по-големи знания ще придобиете. Знаете ли, всеки за себе си, доколко градуса най-много може да издържа? Опитвали ли сте при колко градуса може да се топите, без да изгорите? В този случай *алхимията* има предвид да стопи твърдото, упоритото в човека, без да го изгори. Ако по някакъв начин можем да стопим въглена, ние ще го превърнем от едно състояние в друго, ще го трансформираме; обаче ако го изгорим, имаме съвсем друг процес.

Сега като говоря за силата на окултната наука, с това не искам да ви плаша, но обръщам вниманието ви да бъдете смели. Всички напреднали Същества са минали по този път, и вие трябва да минете по него. Той е най-

лесният път. Неговите методи са сложни, но пътят е прав, лесен. Затова работете и мислете! Мислете главно върху двете положения на Любовта: да любиш и да те любят. Задайте си въпроса кога и как се е родило желанието в човека да люби и да го любят. Според вашите разбирания, как мислите, кога са се явили в съзнанието на човека тези две положения? За да си отговорите на този въпрос, направете следния опит: когато сте сит, когато сте се нахранили добре, вземете една красива череша и я погледайте малко. Докато сте сити, вие ще се любувате на красивата череша, но щом започнете да огладнявате, в съзнанието ви се заражда някакво желание да изядете своята любима череша. Като правите опита, наблюдавайте промените, които стават в съзнанието ви. Сега има череша, затова всички можете да направите този опит. Когато сте сити, вземете по една или пет хубави череша и дръжте ги пред себе си. В това време вие любите. Като започнете да огладнявате, вие ще гледате на черешите с друго око, с желание да ги изядете. В този момент в съзнанието ви се заражда желание черешите да ви любят. Интересно е човек да наблюдава тези тънки промени, които стават в неговото съзнание. Значи, който люби, той ще бъде погълнат. В последния случай черешата любеше човека и затова той я погълна. Такъв е законът. Това показва, че силата е в малкото, а не в голямото. Като направите този опит, вие ще се натъкнете на интересни заключения, ще видите как се извършват процесите в съзнанието. Обаче за да придобиете верни изводи, вие трябва да бъдете съвършено спокойни.

И тъй, работете спокойно и не се смущавайте, че някои неща, било между вас, или в самите вас, не са още изгладени. Има много методи за изглаждане на нещата. Когато художникът направи някаква погрешка, той взима четката и заличава погрешката. Когато писарят направи някаква погрешка, той взима гумата и изтрива с нея погрешката. Заличаването, изтриването на погрешките са външни методи, но когато дойде въпрос да се изправят погрешките в съзнанието на човека, там вече има съвсем други методи. Всяка външна погрешка е преди всичко погрешка в съзнанието на човека. *Който разбира законите, той ще изправи погрешките си чрез трансформиране на съзнанието.* Този е един от най-мъчните методи за приложение. Всичко се крие в съзнанието на човека, затова именно оттам трябва да започнете работата върху себе си.

Чистене на съзнанието – тази е задачата на ученика. За тази цел са посочени два главни метода: чрез филтриране и чрез дестилация. Да чистите съзнанието си, това значи да трансформирате съзнанието си – да мине от пониско в по-високо състояние.

(Подбрани части от лекция, държана на 17 май 1922 г., т. „Двата пътя“)

ОБЯСНИТЕЛНИ БЕЛЕЖКИ

¹ **Брама (Брахма)** – върховно божество в индуизма. Творец на света. Първо лице в индуистката висша триада (наред с Вишну и Шива). Проявлението му е периодично. Всеки цикъл на проявление („Ден на Бра/х/ма“) бива последван от цикъл на непроявеност (латентност) – Пралайя („Нощ на Бра/х/ма“). Денят на Брахма е период с продължителност 2 160 000 000 земни години, в течение на който божеството, възниквайки от Златното Яйце (Хираня Гарбха), създава и формира материалния свят (понеже той е истинската оплодотворяваща и създаваща сила в Природата). След този период, когато световите на свой ред биват разрушени от огъня и водата, той изчезва заедно с обективната природа и настъпва Нощта на Брахма. Тя е равна по продължителност на Деня му и през нейното времетраене божеството „спи“ (т.е. намира се в непроявено състояние). След събуждането той – Брахма – подновява процеса на проявление и така продължава целият дълъг „Век на Брахма“, равен на 100 негови години, състоящи се от редуващи се „Дни“ и „Нощи“. Продължителността на този „Век“ е петнадесетцифрено число земни години. След приключването му настъпва Махапралайя („Великото Разтворение“), траеща също толкова време.

² **Кришна** – най-значителният, осми по ред аватар (Божествено въплъщение) на Вишну – съхранителя в триадата на индуистките върховни божества. Почитането на Вишну в образа на Кришна, съставляващо гръбнака на кришнаизма, е най-мощното разклонение на вишнуитската митология и обредност в рамките на религиозната система на индуизма. В развития индуизъм именно Вишну (или Кришна) бива отъждествен със Световната Душа (или Сврххдушата) на Вселената, постепенно измествайки Брахма от върховната позиция в религиозната йерархия. Историята на земния живот на Кришна е описана най-цялостно в свещената за кришнаизма книга „Бхагавад-гита“ („Песента на Всевишния“), част от индийския епически сборник „Махабхарата“. „Бхагавад-гита“ разказва за срещите и разговорите между Кришна и царския син Арджуна преди да се разрази мащабната битка на бойното поле Курукшетра. Една от централните тези в книгата е изразена немногословно от самия Кришна: „Изостави всички видове религии и просто ми се отдай. Аз ще те освободя от всички греховни последици“ (глава 18, текст 66). Последователите на Кришна го обявяват за „Върховната Божествена Личност“, т.е. за върховния Бог, въплътен в тялото на исторически персонаж. По този начин божеството е олицетворение на Висшия Космически Разум и същевременно конкретна историческа личност. За индуистите Кришна е Спасител и най-популярният бог. В древните индийски свещени писания нощта на 17 срещу 18 февруари 3102 г.пр.Хр., в която е настъпила смъртта на аватара Кришна, е начало на епохата Кали юга.

³ **Шива** – божеството-разрушител в триадата на върховните богове на индуизма (наред с Бра/х/ма и Вишну). Разрушението не е самоцелно, а има за задача изграждане на по-добър свят. В този смисъл Шива прокарва пътя на новото, по-съвършеното. За индуистите Шива олицетворява всесъздаващата и всесъкрушаваща сила на Природата. Последователите му се наричат „шиваити“.

⁴ **Вишну** – второто поред божество във върховната триада на индуизма (наред с Бра/х/ма и Шива). Вишну е великият Съхранител на сътвореното от Брахма. Основата на всичко съществуващо е Брахман – Универсалният Дух. Висшите му проявления са трите върховни бога – Брахма (Творец), Вишну (Съхранител) и Шива (Разрушител, прокарващ пътя на новото), които съставят индуистката триада (Тримурти). Аватарите са възплъщенията на Божеството. В едни от свещените книги на индуизма, Пураните (сборници от митове, истории, легенди и хроники на бележити събития), се наброяват 28 аватари на Вишну, но главни измежду тях са 10, начело с Кришна. Десетото възплъщение се очаква – Вишну трябва да се появи на кон и с меч в ръка, за да изкорени злото и да спаси от враговете верните си следовници. Всяко проявление на аватар на Земята бележи началото на нова епоха в развитието на човечеството.

⁵ **Буда** – понятието „Буда“ (от санскрит – „просветлен“, „пробуден“) има три значения: 1. човек, достигнал най-високия предел на духовно развитие; 2. антропоморфен символ, който е идеал на духовната еволюция; 3. историческо лице, с което будистката традиция свързва създаването на учението, носещо неговото име. Собственото му име е Сидхарта („Достигнал своята цел“), а Гаутама е монашеското му име, получено след напускането на родния му дом на 29-годишна възраст. Роден е в 576 (според други източници 560) г.пр.Хр. в Лумбини, близо до Капилаваста – столицата на малкото царство Шакия (оттук и обръщението към него „Шакиямуни“ – мъдрецът от Шакия). В основата на учението му лежат концепциите за „средния път“ и четирите „благородни“ истини, обосноваващи неразумните човешки желания и привързаности като причини за страданията и предлагащи т.нар. „осморен път“ за духовно усъвършенстване. Приема се, че Буда е починал в 480 г.пр.Хр. Централно понятие в будизма е „нирвана“ (от санскрит – „изгасване“, „затихване“; „устойчив ум“), означаващо висше, трансцендентно съществуване на духовното битие, висше състояние на съзнанието изобщо, крайна цел на човешките стремежи, идеал в морално-етически смисъл. Будизмът е най-древната от съвременните световни религии (наред с християнството и исляма). В наши дни броят на последователите му е ок. 400 млн. души. Разпространен е в страните от Централна, Южна, Югоизточна Азия и Далечния изток: Япония, Китай, Непал, Миянмар (Бирма), Корея, Монголия, Шри Ланка, Тибет (под формата на ламаизъм) и др., в някои от които той е държавна религия.

⁶ **Хермес** – Хермес Трисмегист (от гръцки – Триждимогъщ) е обожественият в древния Египет автор на учение, наречено херметизъм, поставящо си за цел да разкрие всички тайни на Космоса. Херметизмът се подразделя на: „популярен“ (III в. пр. Хр. – III в. сл. Хр.), включващ трактати по астрология, алхимия, магия и окултни науки, и „научен“ (II – III в. сл. Хр.), съдържащ трактати от религиозно-философски характер. В основата на учението лежат т.нар. седем херметически принципа: на ума; на съответствието (аналогията); на полярността, двойствеността или пола; на вибрациите (трептенията); на ритъма; на причинността и на единството и средството. В древноегипетския политеистичен пантеон Хермес е известен и с името Тот. Езотеричното познание му отрежда ранга на велик духовен Учител, поставил основите на окултния мироглед в настоящата епоха от еволюцията на човечеството. Древногръцката митология го заимства като персонаж под името Хермес – божество-вестител на олимпийските богове.

⁷ **Алхимия** – система от знания и практически умения с духовно-мистичен характер, формирана в древността и придобила разцвет през Средновековието. Наричана още „Царското изкуство“ и „Opus magnum“ (Великото дело), алхимията се свързва с египетския бог Тот, когото древните гръци отъждествяват с Хермес. Много алхимици се определят като „Синове на Хермес“ и започват трактатите си с неговото призоваване. Самата алхимия е определяна като „Изкуството на Хермес“. Но са открити документи, свидетелстващи че още 5 000 години пр. Хр. в древен Китай и в Индия са работели алхимици. Алхимията процъфтява и в арабския свят през Средновековието. Все пак се приема, че за първи път понятието „алхимия“ е използвано в съчиненията на Зосим, творил в Александрия през 4 век сл. Хр. Същината на алхимичното изкуство е претворяването на грубата материя в по-фина, т.е. трансформирането на нисшите духовни състояния във висши. Алхимиците се стремят да открият „философския камък“, с помощта на който да осъществят своите преобразувания. Те търсят квинтесенцията (петия елемент или Същността), жизнения еликсир, чрез който се постига безсмъртие; опитват създаването на „хомункулус“ (изкуствен човек или нов човек). Последното може да бъде разбрано по-добре в светлината на алхимичното правило „Промени първо себе си – вътрешната си същност, за да промениш и външното!“ Важен момент в алхимичния процес е сливането на противоположностите, постигането на цялостност и пълнота, преобразяването им в нова нетленна същност. Най-популярното разбиране за алхимичното дело е превръщането на неблагородни метали в злато, като отново не бива да забравяме за символичния и тайнствен език на алхимиците, търсещи и скриващи духовното в материалното. Превръщането на стария човек в нов (или на оловото – в злато) е алегория на посвещението. „Преходът е лесен за онзи, който има символа!“

⁸ **Кабала** (от староеврейски – „предание“) – мистическо течение в юдаизма. Тя обединява в себе си пантеистичните построения на неоплатонизма и митологемите на гностицизма с юдейската вяра в Библията като свят на символи. Още трактатът „Книга на творението“, създаден между III и VIII в.сл.Хр., учи за 32 елемента на мирозданието, към които се отнасят не само 10-те първоцифери (както в питагорейството), но и 22-те букви от еврейската азбука. Кабалата в собствен смисъл на понятието възниква в началото на XIII в. между евреите в Испания и Прованс и се развива в сложни отношения на взаимовръзка и противоборство с арабско-еврейското философско движение в Андалусия. Най-важен писмен паметник е „Зохар“ („Книга на сиянието“), написана на арамейски език в Кастилия в края на XIII в. от Мойсей Леонски (Моше де Леон), който обаче я обявява за наследство от талмудическия мъдрец от II в. Симон бен Йохай. Книгата притежава формата на алегорическо тълкуване на библейските текстове. Кабалата възприема Бога като абсолютно лишена от качества и неопределима безпределност (Айн или Ен Соф). Обаче това „нищо“ същевременно е и всичко в творенията, в които то влага своята същност, ограничавайки заради това самото себе си. Така Кабалата замества учението за сътворение на света с учението за еманацията (излъчване, проявление). Неопределимият Бог преминава към определеност в десетте „сефироти“ или стадии на своето смислово саморазгръщане, аналогични на „еоните“ на гностицизма (корона/венец, мъдрост, разум, милост, сила, състрадание, вечност, величие, основа, царство). Съотношението на тези Божествени атрибути бива изобразявано в т.нар. „Дърво на сефиротите“. В своята съвкупност сефиротите образуват космическото тяло на съвършеното същество, първочовека Адам Кадмон, съсредоточил в себе си потенциите на Битието.

⁹ **Мохамеданство** – точното название на тази религия е „ислям“ (от арабски – „отдаване, подчинение, покорност на Бога/Аллах“); среща се и името „мюсюлманство“. Ислямът е проповядваната от пророка Мохамед и възприета от привържениците му и техните потомци монотеистична религия. Принадлежността към нея се свързва с вярата и „отдаването“ на Аллах (от арабски – „Богът“, т.е. единият, единственият Бог), с признаването на Мохамед за последен пратеник и пророк. Ислямът налага спазването на определена обредност, на морално-етически предписания за индивидуално и обществено поведение и дейност. Негова свещена книга е „Коран“ът (от арабски – „четиво“, „декламация“), който според вярването на мюсюлманите представлява запис на предаденото на пророк Мохамед посредством архангел Джибрил (Гавриил) слово-откровение на Аллах, последното преди Съдния ден. Ислямът е най-младата от трите съвременни световни религии (наред с будизма и християнството). Възникнал е през VII в. в Арабия през периода на преминаването на арабските народностни групи от първобитно-общинен строй към класово общество, в навечерието на обединяването им във феодално-теократичната държава Арабски халифат. Разпространен

е главно в страните от Близкия и Среден изток, в Северна Африка, Югоизточна Азия, както и сред някои републики от бившия Съветски съюз – в Средна Азия, Северен Кавказ, Закавказието, Татария и Башкирия. Броят на последователите му понастоящем надхвърля 1 млрд. души и продължава да нараства.

¹⁰ „Дервиш“ (от арабски, турски и персийски – „бедняк“, „просяк“) е наименование на суфиите-аскети (суфизмът е духовно-мистично направление в исляма), водещи живот в странствания или в обители („теке“) и препитаващи се главно от подаяния. В зависимост от принадлежността си към дадено братство („тарика“) изпълняват неговите предписания за извисяване към Аллах: упоминания („зикр“), молитви, танци, пост, мълчаливи размишления („тафакур“), съзерцание и пр. Носят и негови отличителни знаци (цвет на наметалото и чалмата, талисмани и др.). Техен символ са грубите наметала власеници. Някъде властите и ислямското духовенство ги толерират, другаде ги преследват или дори изстребват. Дервишите играят важна роля в обществения живот. Ползват се с благосклонността и почитта на мнозинството от мюсюлманите, които ги смятат за техни представители пред Аллах. Приписват им се свръхестествени способности (ясновидство, изцеление и т.н.). Обителите им са обект на поклонение. Едно от най-популярните им разклонения са т.нар. „танцуващи дервиши“.

¹¹ **Емануел Сведенборг** (1688-1772) – шведски учен натуралист, мистик и изследовател на духовния свят. Известен е с трудовете си по математика, механика, астрономия и минно дело. Бил е почетен член на Петербургската академия на науките. Философските му произведения са издържани в дух на рационализъм. Автор на алегорични коментари на Библията. Основни съчинения: „Небесните тайни“ (1749-1756), „За небето, ада и света на духовете“ (1758). Имал е последователи в САЩ, Великобритания, Германия, Франция и Русия, включително в масонските ложи.

ДОПЪЛНИТЕЛНА ЛИТЕРАТУРА НА БЪЛГАРСКИ ЕЗИК ЗА МИСТИЧНИТЕ УЧЕНИЯ

КНИГИ ЗА АЛХИМИЯ

1. Франц, М.-Л. – Алхимията (Символика и психология) – Плевен, 2004, „Лега Аргис“
2. Юнг, К.Г. – Психология и алхимия – Плевен, 2001, „ЕА-АД“
3. Юнг, К.Г.; Франц, М.-Л. – *Mysterium coniunctionis*, в два тома (Изследвания върху разделянето и свързването на душевните противоположности в алхимията) – Плевен, 2003 и 2004, „ЕА“
4. Тайната на златното цвете – китайска книга за живота (с коментар от К.Г. Юнг) – Плевен, 1993, „ЕА“
5. Годард, Д. – Кулата на алхимията – Сф, 2004, „Аратрон“
6. Бичън, Дж. – Даоистка вътрешна алхимия – 2008, „Шамбала“
7. Чиа, М., Арава, Д.Е. – Даоистка сексуална алхимия – Сф, 1999, „Одисей“
8. Рабинович, В.Л. – Алхимията като феномен на средновековната култура – Сф, 1984, „НИ“
9. Андрюс, Т. – Алхимия на съня – Сф, 1991, „Аратрон“
10. Инаят Хан, Х. – Алхимия на щастието. Учението на суфиите – Сф, 2008, „Шамбала“

КНИГИ ЗА КАБАЛА

1. Цион, Д. – Кабала (Популярно историко-философско есе) – Сф, 1942
2. Халеви, З.Ш. – Пътят на кабала – Сф, 2002, „Аратрон“
3. Халеви, З.Ш. – Кабалистичната вселена – Сф, 2005, „Аратрон“
4. Шодем, Г. – За кабалата и нейната символика – Сф, 2005, „Бълг. художник“
5. Леви, С. – Кабала (Как да тълкуваме Библията) – Сф, 2003, „Аратрон“
6. Юдлав, Е. – Дао и дървото на живота – Сф, 1998, „Аратрон“
7. Папюс – Кабала (Книга за Бога, вселената и човека) – Сф, 1994, „Аратрон“
8. Найт, Г. – Практическо ръководство по кабалистичен символизъм (в два тома) – Сф, 1995 и 1996, „Аратрон“
9. Форчън, Д. – Мистичната кабала – Сф, 1996, „Аратрон“
10. Александер – Суперенциклопедия на тайнствените науки (т.6 – От кабала към номерология) – Сф, 1992

КНИГИ ОТ СВЕДЕНБОРГ

1. Сведенборг, Ем. – Небе и ад – Сф, 2004, „Кибеа“
2. Сведенборг, Ем. – Книгата Битие (Небесните тайни) – Варна, 2001, „Логос“

КНИГИ ЗА СУФИЗМА

1. Руми, М.Дж. – Стани огледало – 2003, „Пандуранга“
2. Океанът Руми – 2006, „Зограф“
3. Никълсън, Р. – Мистиците на исляма
4. Шах, И. – Суфиите – 2003, „Евразия“
5. Инаят Хан, Х. – Пътят на озарението – Сф, 2005, „Шамбала“
6. Инаят Хан, Х. – Космическият език – Сф, 1999, „Шамбала“
7. Инаят Хан, Х. – Мистични медитации – Сф, 2001, „Шамбала“
8. Инаят Хан, Х. – Духовната свобода – Сф, 2007, „Шамбала“
9. Инаят Хан, Х. – Лечението – Сф, 2007, „Шамбала“
10. Инаят Хан, Х. – Алхимия на щастието. Учението на суфиите – Сф, 2008, „Шамбала“
11. Файлд, Р. – Моят път на дервиш – 2000, „Гуторанов“
12. Орнщайн, Р. – Съвременен суфизъм – 1996, „Хелиопол“
13. Чатърджи, Д. – Приказки и легенди за суфите – Сф, 2001, „Мириам“
14. Кабир – Божествени поеми – Варна, 1994, „Логос&Теома“

КНИГИ ЗА УЧЕНИЯТА НА ИНДИЙЦИТЕ

1. Чатърджи, С.; Датта, Д. – Увод в индийската философия – 1995, „Евразия“
2. Индийските санскритски първоизточници (Веди, Упанишади, Бхагавадгита) – Сф, 1996, „Любомъдрие“
3. Бхагавад Гита – 1990, „Бхактиведанта Бук Тръст“
4. Свами Рама – Живот сред хималайските учители – Сф, 1999, „Сарасвати“
5. Свами Рама – Медитация – Сф, 2003, „Аратрон“
6. Свами Рама – Царският път – Сф, 2007, „Аратрон“
7. Свами Рама – Пътят на огъня и светлината – Сф, 2007, „Аратрон“
8. Свами Рама – Духовност: трансформация отвътре и отвън – Сф, 2006, „Гуторанов&син“
9. Свами Вивекананда – Изкуството на медитацията – 1997, „Кибеа“
10. Свами Вивекананда – Джнана йога – Сф, 1999, „Одисей“
11. Хъмфрис, Кр. – Концентрация и медитация – Сф, 1992, „Шамбала“
12. Парамаханса Йогананда – Автобиография на един йогин – Сф, 1998, „ЛИК“
13. Свами Шивананда – Автобиография – Сф, 2000, „Сарасвати“
14. Ученията на тибетските йоги (в три тома) – Сф, 1991 и 1992, „Шамбала“
15. Уотс, А. – Философиите на Азия – Сф, 2000, „ЛИК“
16. Лама Т. Йеше – Въведение в Тантра – 1995, „Шамбала“
17. Пандит Р. Тигунаит – Тантра – Сф, 2002, „Аратрон“
18. Ригу, Ж.Ж. – Санньяса в пътя на Тантра – 2007, „Хрикер“
19. Ошо – Медитация (Изкуството на екстаза) – Сф, 1997, „Шамбала“
20. Ошо – От секс към свръхсъзнание – Сф, 2005, „Гуторанов и син“
21. Ошо – Тантра, духовност и секс – Сф, 1991, „Одисей“
22. Кънев, К. – Йога (Основни термини) – Сф, 1984, „Мед. и физк.“
23. Маха Паринирвана сутра – Сф, 1992, „Шамбала“
24. Дхаммапада (Словата на Буда) – Сф, 1991, „Шамбала“

УЧИТЕЛЯ ЗА МИСТИЧНИТЕ УЧЕНИЯ

25. Рис-Дейвидс – Животът и учението на Буда (в три тома) – Сф, 1992, „Шамбала“
26. Желязната флейта (100 дзенски коана) – Сф, 1995, „Шамбала“
27. Сайчю, Кукай, Доген – Дзенски трактати – 1997, „Шамбала“
28. Дзен будизъм – Сф, 1991, „Логис“
29. Сузуки, Ш. – Зен-ум, ум на начинаещ – Сф, 1994, „Арт“
30. Сузуки, Д.Т. – Увод в дзен-будизма – Сф, 1991, „Хемус“
31. Лама А. Говинда – Пътят на белите облаци – Сф, 1996, „Шамбала“
32. Лама А. Говинда – Основи на тибетската мистика – София, 1995, „Гугоранов“
33. Бардо – тибетска книга на мъртвите – Сф, 1994, „Шамбала“
34. Лама Лодьо – Бардо – Пътят на смъртта и прераждането – Сф, 1993, „Шамбала“
35. Тибетска книга на мъртвите (Предговор от К. Г. Юнг) – Пловдив, 1993, „Брайт Стар“
36. Йоги Рамачарака – Източният окултизъм. Философия на йогите – Сф, 1992, „5Ф“
37. Васант Лад – Аюрведа – науката за самолечението – Сф, 1998, „Кибеа“
38. Тиуари, М. – Живот в равновесие (Справочник по Аюрведа) – 1998, „ЕМАС“
39. Елиаде, М. – Патанджали и йога – 1995, „Хемус“
40. Сагсварупа Госвами – Очерци за ведическа литература – 1994, „Бхактиведанта Бук Тръст“
41. Уилкинс, У. – Митология на древна Индия – Сф, 1993, „Аргес“ и „Клуб-90“
42. Рот, Р. – ТМ (Трансцендентална медитация на Махариши Махеш Йоги) – Сф, 1997, „ИК „ИКОБО“

КНИГИ ЗА ХЕРМЕТИЗМА

1. *Corpus Hermeticum* (Свод на херметичните науки) – 2002, „Евразия“
2. Оригинални текстове на розенкройцерите от 16-17 век – Сф, 2001, „Звездна къща“
3. Бейнс, Дж. – Звездният човек, Сф, 1992, „Аргс Hermetica“
4. Бейнс, Дж. – Тайното учение – „Екслибрис“
5. Бонардел, Фр. – Херметизмът – СФ, 1997, „Панорама“
6. Странден, Д. – Герметизъм – С. Петербург, 1914
7. Хайндл, М. – Космогонията на розенкройцерите или мистичното християнство (в три тома) – 1992 и 1993, „Алфиола“
8. Фрич, В. – Тайните на розенкройцерите (Западният път на посвещение) – Сф, 2008, „Дилок“

БИБЛИОГРАФИЯ

I. Беседи на Учителя и други документи

1. Абсолютната истина – 1994, „Хелиопол“
2. Аз ви избрах – Сф, 1995, „Всемир“
3. Аз съм истинната лоза – Варна, 1992, „Роял – 77“
4. Беседи от Учителя, ред.Вл.Пашов, т.1 – Бургас, 1995, „Сила и живот“
5. Беседи от Учителя, ред.Вл.Пашов, т.2 – Бургас, 1996, „Сила и живот“
6. Беседи от Учителя, ред.Вл.Пашов, т.3 – Бургас, 1996, „Сила и живот“
7. Беседи от Учителя, ред.Вл.Пашов, т.4 – Бургас, 1998, „Сила и живот“
8. Беседи, обяснения и упътвания от Учителя – 1919, „Бяло Братство“
9. Беседи, обяснения и упътвания от Учителя – 1920, „Бяло Братство“
10. Беседи, обяснения и упътвания от Учителя – 1921
11. Беседи, обяснения и упътвания от Учителя – 1922
12. Благоден – Кърджали, 1998, „Уrania“
13. Благоденствена между жените – Сф, 1930, „Всемир“
14. Близо и далеч – Сф, 1997, „Уrania“
15. Божествен и човешки свят – 1995, „Хелиопол“
16. Божествената мисъл – 1993, „Хелиопол“
17. Божествените условия – Сф, 1992, „Е. Елмазов“
18. Божественият импулс – Сф, 1999, „Жануа-98“
19. Божественият център – Сф, 1998, „Алфа-дар“
20. Божият глас – Сф, 1993, „Хелиопол“
21. Буден ум и будно сърце – Сф, 1999, „Жануа – 98“
22. В начало бе – Сф, 2003, „Бяло Братство“
23. Важни и належачи неща – Сф, 1997, „Бяло Братство“
24. Вас ви нарекох приятели – Кърджали, 1998, „Аск-93“
25. Великата майка – Сф, 1994, „Бяло Братство“
26. Великата разумност – Сф, 1994, „Хелиопол“
27. Великите условия на живота – Варна, 1998, „555“
28. Великото в живота – Сф, 1997, „Бяло Братство“
29. Вечният порядък – Сф, 1999, „Жануа – 98“
30. Вечно подмладяване – Сф, 1999, „Сонита“
31. Вечното благо – Сф, 1997, „Сонита“
32. Вземи детето – Бургас, 1993, „Сила и живот“
33. Видяхме славата – Сф, 1999, „Всемир“
34. Високият идеал, т.1 – Сф, 2001, „Сонита-5“
35. Влизане – Сф, 1996
36. Влияние на светлината и тъмнината – Сф, 1995, „Алфа-дар“
37. Време и сила – Сф, 1996, „Алфа-дар“
38. Все, що е писано – Варна, 1998, „555“
39. Възможни постижения – Сф, 1995, „Хелиопол“
40. Възможности за щастие – 1995, „Хелиопол“
41. Възможности на красотата – Сф, 1999, „Алфа-дар“
42. Възпитанието – Сф, 1999, „Жануа-98“

УЧИТЕЛЯ ЗА МИСТИЧНИТЕ УЧЕНИЯ

43. Вътрешният господар – Сф, 1996, „Алфа-Дар“
44. Глас от града – Сф, 1928
45. Да ви даде – Варна, 1998, „555“
46. Да възлюбиш Господа – Сф, 1999, „Сонита-5“
47. Да им дам живот – Сф, 1936
48. Двата природни метода, т.1 – Сф, 1998, „Сонита-5“
49. Двата природни метода, т.2 – Сф, 1998, „Сонита-5“
50. Двата пътя – Сф, 1993, ДО „Всемирно Бяло Братство“
51. Две свещени положения – Сф, 1925
52. Двигатели в живота – Сф, 1998, „Сонита“
53. Дневник на Учителя Беинса Дуно – Сф, 1999, „Дар-Логос“
54. Добри навици – Сф, 1994, „Бяло Братство“
55. Добри и лоши условия – Сф, 1995, „Хелиопол“
56. Добрите и лошите – Сф, 2002, „Алфа-дар“
57. Допирните точки в природата – Сф, 1994, „Бяло Братство“
58. Дреха на живота – Сф, 1996, „Бяло Братство“
59. Думи на правда – Бургас, 1996, „Сила и живот“
60. Езикът на Любовта – Сф, 1997, „Бяло Братство“
61. Жива реч – Сф, 1996, „Бяло Братство“
62. Живият хляб – Бургас, 1997, „Сила и живот“
63. Живот и отношения – Варна, 2001
64. Живот, светлина и свобода – Бургас, 1994, „Сила и живот“
65. За съдба дойдох – Сф, 1996
66. За това се родих – Варна, 1998, „555“ и „Логос“
67. Заветът на Любовта, т.1 – Сф, 1994, „Сонита“
68. Заветът на Любовта, т.2 – Сф, 1995, „Сонита“
69. Заветът на Любовта, т.3 – Сф, 1995, „Сонита“
70. Закони на доброто – „Хелиопол“, 1993
71. Законът и любовта – Варна, 1998, „555“
72. Запалена свещ – Сф, 1999, „Жануа-98“
73. Значение на изслушването – 1995, „Хелиопол“
74. Изново – Бургас, 1992, „Сила и живот“
75. Искайте сила, имайте вяра – Сф, 1994, „Всемир“
76. Като роди дете – Ст. Загора, 1998, „АСК-93“
77. Ключът на живота – 1994, „Хелиопол“
78. Козативни сили – Сф, 1995, „Алфа-дар“
79. Който дойде при Мене – Сф, 1998, „Сонита“
80. Който има невестата – Варна, 1998, „555“
81. Крадецът и пастирът – Сф, 2006, „Жануа-98“
82. Красотата на душата – 1994, „Хелиопол“
83. Кротките – Сф, 1996, „Всемир“
84. Към обетованата земя – Сф, 1994, „Алфа-дар“
85. Ликвидация на века – Сф, 1948
86. Лъчи на живота – 1993, „Хелиопол“
87. Любов към Бога – Сф, 1997, „Бяло Братство“
88. Любовта дава живот – Сф, 1999, „Жануа-98“

89. Магическата сила на Любовта – Сф, 1993, „Бяло Братство“
90. Малки и големи придобивки – Сф, 1936
91. Методи на самовъзпитание – 1994, „Хелиопол“
92. Мисли за всеки ден (1993-1994) – Сф, 1993, „Всемирно Бяло Братство“
93. Мисли за всеки ден (1994-1995) – Сф, 1994, „Бяло Братство“
94. Мисли за всеки ден (1995-1996) – Сф, 1995, „Бяло Братство“
95. Мисли за всеки ден (1996-1997) – Сф, 1996, „Бяло Братство“
96. Мисли за всеки ден (1997-1998) – Сф, 1997, „Бяло Братство“
97. Мисли за всеки ден (1998-1999) – Сф, 1998, „Бяло Братство“
98. Мисли за всеки ден (2000-2001) – Сф, 2000, „Бяло Братство“
99. Мисли за всеки ден (2001-2002) – Сф, 2001, „Бяло Братство“
100. Младият, възрастният и старият – Сф, 1996, „Бяло Братство“
101. Мнозина казваха – Варна, 1998, „555“
102. Най-голям в Царството Небесно – Сф, 1999, „Жануа-98“
103. Най-лесното – Сф, 1998, „Уrania“
104. Настанало е Царството Божие – Ст.Загора, 2001
105. Начало на мъдростта – 1993, „Хелиопол“
106. Нашето място – Сф, 1997, „Сонита“
107. Не пренебрегвайте малките неща – Сф, 1996, „Хелиопол“
108. Неразрешеното – Варна, 1998, „555“
109. Новата мисъл – 1993, „Хелиопол“
110. Новите схващания на ученика – Сф, 1997, „Бяло Братство“
111. Новият светилник – Сф, 1996, „Алфа-дар“
112. Новият човек – Шумен, 1999, „Виделина-В.Г.“
113. Ново разбиране за времето – Сф, 1996, „Бяло Братство“
114. Ново разбиране – 1996, „Univers“
115. Новото начало – Сф, 2000, „Виделина“
116. Новото човечество – Сф, 1990, „Е. Елмазов“
117. Оживяване – Сф, 19981 „Аск-93“
118. Окултни упражнения – Сф, 2000, „Бяло Братство“
119. Опорни точки в живота – 1993, „Хелиопол“
120. Определени движения – Варна, 1998, „555“
121. Основният тон – Сф, 19991 „Жануа-98“
122. От извора на природата (книга 1) – Сф, 1997, „Алфа-дар“
123. Отворени форми – Варна, 1998, „555“
124. Отиване и връщане – Сф, 1997, „Сонита“
125. Паневритмия – Сф, 1992
126. Петимата братя – Сф, 1997, „Логос“ и „Гуторанов и син“
127. Петте врати – Сф, 2002, „Жануа-98“
128. По Бога направени – Сф, 1997, „Сонита“
129. По образ и подобие – Сф, 19981 „Аск-93“
130. Познаване на Истината – Бургас, 2000, „Сила и живот“
131. Положителни и отрицателни сили в природата, т.1 – 1997, КА „Беинса Дуно“
132. Положителни и отрицателни сили в природата, т.2 – 1998, КА „Беинса Дуно“
133. Последното добро – Сф, 1997, „Уrania“
134. Последното място – Ст. Загора, 2001

УЧИТЕЛЯ ЗА МИСТИЧНИТЕ УЧЕНИЯ

135. Посока на растене – Сф, 1995, „Бяло Братство“
136. Постижимото – Сф, 1999, „Жануа – 98“
137. Поучаваше ги – Сф, 2000, „Сонита-5“
138. Праведният – Сф, 1996
139. Приготовленията на сърцето – Сф, 1999, „Жануа-98“
140. Приливи и отливи – Сф, 2001, „Алфа-дар“
141. Простите истини – 1993, „Хелиопол“
142. Противоречия в живота – Сф, 1993, ДО „Всемирно Бяло Братство“
143. Проявление – Сф, 1998, „Аск-93“
144. Първият момент на любовта – Сф, 1997, „Бяло Братство“
145. Път към живота – 1993, „Хелиопол“
146. Път на зазоряване – Сф, 1999, „Жануа-98“
147. Пътят на ученика – Сф, 1927
148. Работа на природата – Сф, 1995, „Хелиопол“
149. Разсмотрете криновете как растат – Сф, 1997, „Всемир“
150. Разумният живот, т.1 – Сф, 1995, „Бяло Братство“
151. Разумният живот, т.2 – Сф, 1996, „Бяло Братство“
152. Реалности и сенки – 1994, „Хелиопол“
153. Светлина на мисълта – Сф, 1996, „Алфа-дар“
154. Светото място – Сф, 1996, „Бяло Братство“
155. Свещен трепет – Сф, 1998, „Всемир“
156. Свещени думи на Учителя, т.1 – Сф, 1992, „Всемирно Бяло Братство“
157. Свещени думи на Учителя, т.2 – Сф, 1994, ИК „Всемир“
158. Сеятеля – Сф, 1996, „Бяло Братство“
159. Сила и живот, I серия – Сф, 1993, „Бяло Братство“
160. Сила и живот, II серия (Духът и плътта)
161. Сила и живот, III серия – Сф, 1996, КА „Беинса Дуно“
162. Сила и живот, IV серия – Сф, 1993, „Алфа-СИК“
163. Сила и живот, V серия – Сф, 1922
164. Сила жива (Ново разбиране за музиката) – 1993, „Сила и живот“
165. Силата на мисълта – Сф, 1998, „Урания“ и „АСК-93“
166. Синове на възкресението – Варна, 1998, „Люминик-Тао“
167. Скръб и радост – Сф, 1999, „Жануа – 98“
168. Смени в природата – Варна, 1998, „555“
169. Степени на съзнанието – Сф, 1994, „Хелиопол“
170. Сборни беседи от Учителя – 1926 („Отвън и отвътре“)
171. Събуждане – 1994, „Хелиопол“
172. Съгласуване на мислите – Сф, 1998, „АСК-93“ и „Урания“
173. Съразмерност в Природата – Сф, 1949
174. Тихият глас – Сф, 1997, „Всемир“
175. Този е живият хляб – Кърджали, 1998, „АСК-93“
176. Той създава – Сф, 1999, „Бяло Братство“
177. Трите живота – 1993, „Хелиопол“
178. Трите посоки – Сф, 1948
179. Трите основи на живота – Сф, 1996, „ББ“
180. Трите родословия – Сф, 1999, „Бяло Братство“

181. Условия за разумния човек – Сф, 1997, „Алфа-дар“
182. Учение и работа – 1996, „Хелиопол“
183. Учителю благи – Шумен, 2001, „Варна-принт“ АД
184. Учителят говори – Варна, 1992, „Бяло Братство“
185. Фактори в природата – Сф, 1999, „Бяло Братство“
186. Ходете във виделината – Сф, 1994, „Всемир“
187. Царският път на душата – 1993, „Хелиопол“
188. Ценната дума – Сф, 1996, „Хелиопол“
189. Ценното из книгата на великия живот – Сф, 1996, „Сонита“
190. Часът на Любовта – Сф, 1997, „Бяло братство“
191. Четирите кръга – Сф, 1997, „ВЕС“
192. Ще управлява всички народи – Шумен, 2005, „Айхама“

II. Други книги

193. Боев, Б. – Акордиране на човешката душа, т. 1 – Сф, 2000, „Бяло Братство“
194. Боев, Б. – Акордиране на човешката душа, т. 2 – Сф, 2000, „Бяло Братство“
195. Боев, Б. – Акордиране на човешката душа, т. 3 – Сф, 2001, „Бяло Братство“
196. Боев, Б. – Разговори с Учителя – Сф, 1995, „Хелиопол“
197. Грива, Д., Майсторова, М. – Страници из духовната биография на българите – „И.Д.Данов“
198. Дочев, Хр. – В какво ние вярваме? – Сф, 1998, „Кралица Маб“
199. Дочев, Хр. – Път към съвършенство – Сф, 1993, „Кралица Маб“
200. Дочев, Хр. – Хранене и здраве съобразно природата и учението на П. Дънов – Сф, 1996, „Кралица Маб“
201. П. Дънов и българите – Сф, 1994, „Астрала“
203. Учителят за Христа – Сф, 1994, „Хелиопол“

III. Списания

204. „Братски живот“, 1996/4
205. „Житно зърно“, 2001/1
206. „Житно зърно“, 2002/3-4

IV. Допълнение

207. Заветът на цветните лъчи на светлината – Сф, 1994, „Сонита“
208. Двете Божествени посещения – Сф, 1999, „Жануа-98“

СЪДЪРЖАНИЕ

НОВОТО УЧЕНИЕ (Предговор на Константин Златев).....5

ВСЕКИ НА РАБОТА! (От съставителя)7

I. УЧИТЕЛЯ ЗА МИСТИЦИЗМА И МИСТИЦИТЕ

1. Мистикът – човек на Любовта, на възвишената мисъл 17
2. Смисълът на страданията. „Страдание, ти си ми потребно, за да се родя!“22
3. Вътрешното християнство.....24
4. Ученикът и мистериите. Езикът на Природата.....30

II. УЧИТЕЛЯ ЗА МАГИЧЕСКАТА ПРЪЧИЦА

1. Магията – знание за великите закони на Природата43
2. Магията – наука за човешкото щастие46
3. Който изпълнява Божията воля, той владее магическата пръчица!50
4. Правата мисъл е магическата пръчица в живота на човека!
Намиране на основната идея 52
5. Любовта е магическата пръчица, която прави чудеса! 54
6. Езикът е магическата пръчица! 57
7. Абсолютната чистота е магическа пръчица59
8. Магическата пръчица може да е направена от леска, мед, злато; от
чувствата и мислите на човека; от душата и духа му...60
9. Училище за магическа пръчица. Правете опити!
Бяла и Черна ложа (школа)..... 63

III. УЧИТЕЛЯ ЗА УЧЕНИЯТА НА ИНДУСИТЕ

A. ИЗТОЧНИ И ЗАПАДНИ КУЛТУРИ. НОВАТА КУЛТУРА

1. Предимства на източните култури 77
2. Недостатъци на източните култури 81
3. Противоречието не е в културите, а в нашите разбирания! И двете култури
трябва да се изменят, обединят, за да се роди Новата култура. 83
4. Методите на индусите и европейците.....88

Б. ПАЗИТЕЛИ НА СВЕЩЕНОТО ЗНАНИЕ

1. Тайните на индуските учители. Пазители на свещеното учение на Христос92
2. Новите методи на Бялото Братство са прости, естествени, природни методи ..96
3. Хималаите – свещено място за Бялото Братство. Възвишените човешки
мисли и морални чувства са Хималаите в човека..... 101
4. Представата за Бога. Който търси Бога сам, е на крив път! 106
5. Създаването и краят на света..... 109
6. Брама (Брахма) – върховното божество на Индия 113
7. Ролята на Слънцето 117
8. Аум 120
9. Кришна 122
 - Кришна и Шива (Сива) 122
 - Христос и Кришна 123
 - Най-великите хора и Любовта 124

10. Шива и Вишну	125
11. Буда	126
– Буда, както и Христос, донесе Божественото учение.....	126
– Буда и астралната змия.....	130
– Буда и пожертвалият живота си.....	132

В. ВЪЗГЛЕДИ НА ИНДУСИТЕ ЗА ЖИВОТА И СМЪРТТА

1. Представата за живота. Значение на желанията. Погрешни преводи на Христовото учение	134
2. Яденето като свещенодействие	139
3. Лечение. Сила на волята.....	140
4. Сила на мисълта	144
5. Дишане	149
6. Наука за движенията	153
7. Телата	156
8. Музика	157
9. Животни	158
10. Касти	162
11. Смъртта	164
12. Чакрите	166

Г. КАРМА

1. Карма – закон за причини и последствия	170
2. Карма, съдба, Промисъл	171
3. Причини за кармата – нарушаване на Божествените закони. Кармата е резултат на недобре приложената Любов	174
4. Закон на необходимостта и закон на свободата	182
5. Карма и дихарма	183
6. Христос дойде на Земята да помогне на човечеството да се освободи от кармата си	186
7. Отговорността на ученика в окултната Школа. „Дай ми малко от твоего време!“	191
8. Кармата на другите. Кармата на човечеството	197
9. Престъпления спрямо Любовта. Илюзията на смъртта	200
10. Неправилна употреба на понятието „карма“. Значение на кармата. За разумния карма не съществува!	204
11. Методи за освобождаване от кармата. Силата на Новото учение	210

Д. ПРЕРАЖДАНЕ

1. Прераждането – закон на еволюцията, възможност за развитие на душата. При всяко прераждане условията трябва да се подобряват!	221
2. Защо не помним преражданията си? Прераждане и карма. Щом дойде Любовта, прераждането престава.	223
3. Човек само веднъж се ражда от Господа (в Божествения свят), но много пъти се преражда във физическия свят. В Божествения порядък прераждане няма!	231
4. Прераждане и новораждане. Законът за прераждането не е религиозна догма, а научен въпрос, чието разбиране днес е изопачено. Възкресение, а не прераждане!.....	237

5. Опасността в съвременния окултизъм – отлагане на работата ни за следващото прераждане 242
6. Душата се преражда и еволюира, а Духът се вселява. Пътят на Душата и Духа в човешките култури 250

E. НЯКОИ ПОНЯТИЯ ОТ ИНДУСКАТА ФИЛОСОФИЯ, ТЪЛКУВАНИ ОТ УЧИТЕЛЯ

1. Ватански и санскритски език 254
2. Акаша 257
3. Прана 261
4. Трите състояния на човека 263
5. Манас и радха 265
6. Агни йога 267
7. Майя 267
8. Нирвана 272

IV. УЧИТЕЛЯ ЗА ХЕРМЕС

1. Велик египетски Учител 281
2. Седемте принципа на философията и живота 282
3. Мълчанието на мъдреца 285

V. УЧИТЕЛЯ ЗА АЛХИМИЯТА

1. Отделяне 291
2. Превръщане на материята 293
3. Пречистване 296
4. От злато да е човек! 299
5. Човекът – петият елемент 301
6. Духовна алхимия – мистичният брак 305
7. Философският камък – алхимичният огън на Любовта 308
8. Философският камък – да работиш с Истината 313
9. Еликсирът на живота 315
10. Materia prima 319
11. Подмладяване, новораждане и безсмъртие 322

VI. УЧИТЕЛЯ ЗА КАБАЛА

1. Мистичното учение на евреите.
Чрез живата математика ще се преобразим! 333
2. Загубената магическа дума, която търсят кабалистите – ключът на живота.
Само онзи може да люби, който познава законите на Кабалата! 335
3. Кабала за създаването на света. Десет свята – десет сефироти 336
4. Земята излиза от 13-та сфера и минава в 12-та. Започва нова епоха 340
5. Адам и Ева. Числото 13 създаде жената, за да го укроти тя.
Доброто и злото 342
6. Кабала – наука за числата 345
7. Кабала – наука за буквите 349

VII. УЧИТЕЛЯ ЗА МОХАМЕДАНСТВОТО И ДЕРВИШИТЕ

1. Прилики и разлики между мохамеданството и християнството.
Правата вяра 355

2. Съвременната религия се намира още в преддверието на Храма. Новото учение – да живеем в Божествената Любов	362
3. Дервишът и изкушението на богатството. Който сам превръща камъка в злато, не се нуждае от златото на хората!	370
4. Дервишът и банята. Парите не са Божествен порядък	372
5. Дервишът и магарето. Дервишът и гъсениците. Да се освободим от ограниченията на живота!	374
6. Изкуството на добрия живот. Без лъжа! Спасението е в правата мисъл	377
7. Танцът на дервишите и хорото	380

VIII. УЧИТЕЛЯ ЗА СВЕДЕНБОРГ

1. Сведенборг говори с Бога. Съвършеният човек	385
2. Сведения за духовния свят. Пробуждане на космическото съзнание в човека.	386

IX. УЧИТЕЛЯ ЗА ПОСВЕЩЕНИЕТО

1. Раят – школа за посвещение.	395
2. Видове посвещения	397
– Пробуждане на съзнанието, жертва и подвиг	397
– Посвещението на животните	399
– Болестите, смъртта, войната – като посвещение.....	400
3. В Египет, Индия или Америка? – Бялото Братство е в самите нас!.....	402
4. Посвещението на Белите братя. Живот и език на посветените.....	407
5. Първото посвещение – да влезеш в духовния път.....	410
6. След първото посвещение. Да се отречеш от себе си – от стария живот на престъпления	411
7. Третото посвещение. „Заради Бога прощавам на всички!“	414
8. Четвъртото посвещение. Смирение. Възкресението на Лазар.....	417
9. Тайната на посвещенията. Синове на възкресението в пътя на Христа.....	420

ПРИЛОЖЕНИЯ

1. Закон на кармата, <i>резюме на лекция, 22.04.1922</i>	423
2. Методи за чистене, <i>резюме на лекция, 17.05.1922</i>	429
3. Обяснителни бележки	437
4. Допълнителна литература на български език за мистичните учения.....	442

БИБЛИОГРАФИЯ	445
---------------------------	-----

Учителя Петър Дънов

ЗА МИСТИЧНИТЕ УЧЕНИЯ

Съставител
РОСИЦА ИВАНОВА

Редактор
КОНСТАНТИН ЗЛАТЕВ

Художник
ДАНИЕЛА ТОДОРОВА

Компютърен дизайн
ИВАН ДЖЕДЖЕВ

Формат
Печатни коли 28,5

Издателство
„БЯЛО БРАТСТВО“
София, ул. „Ген. Щерю Атанасов“ 2
Тел. (02) 418 0110; 0897 847 647

izdatelstvo@bialobratstvo.info
www.bialobratstvo.info